ERIC VAN LUSTBADER

NINJA

ERIC VAN LUSTBADER : NINJA

NINJA

Și ea asculta ce-i spunea acel **ceva**, acea ființă, care o înghițea acum, mai uriaș decît diamantul scînteietor de deasupra capului.

Ce săvîrșise el prin hipnoză asupra ei, era ceea ce bomba atomică reprezintă în raport cu un arc cu săgeți. La acest nivel, voința individului nu se mai înalța ca un zid invulnerabil, și nu-l mai împiedica să facă ceea ce nu ar fi putut face conștient.

Acum, orice era posibil, căci era **altceva**.

Era ninja. Era **Kuji-kiri**, și, dincolo de **Kuji-kiri**, era **Kobudera**, de care se temea pînă și al său **senseï Kan-aku** na **ninjutsu**.

Era magie.

450 LEI

ra elit comentator

CAPITOLUL I

Moartea sălăşluieşte în tenebre

A fost primul lucru pe care îl învăţase, şi pe care nu l-o uitat niciodată. Ştia, de asemenea, să se deplaseze în plină zi fără să fie văzut — dar după alte metode. Însă noaptea era prietena lui cea mai bună.

Un sunet ascuţit, percutant, semnalul de alarmă al maşinii, acoperi deodată toate zgomotele nopţii : ţiriitul greierilor, vuietul valurilor spărgîndu-se pe nisipul cenuşiu şi pe stîncile întunecate, douăzeci de metri mai jos, strigătul sălbatic al unui corb trezit din somn, foarte departe, dincolo de pădure

Pe neaşteptate, o lumină aurie polei frunzele ramurilor lungi ale bătrînului sicomor. Se aprinseseră luminile în casă. Dar el era deja departe de maşină, bine ascuns în umbra gardului viu, tăiat cu grijă.

Pentru moment, prevederea nu-i era de mare folos, căci era îmbrăcat de sus pînă jos în negru : cizme scurte, pantalon de bumbac, cămaşă cu mîneci lungi, vestă de lînă, mănuşi şi o glugă ce-i acoperea toată faţa, exceptînd o fantă la nivelul ochilor, unde se unsese bine cu negru de fum, amestecat cu praf de cărbune, pentru ca nici o licărire să nu se poată reflecta. Dar învăţătura specială era prea înrădăcinată în el, niciodată n-ar fi acceptat să devină „o ţintă", trebuia să prevină orice greşeală în planul aparenţei personale.

Lampa de pe peron se aprinse. Un roi de insecte se abătu în jurul ei. Zgomotul dispozitivului antifurt era însă prea intens ca să mai audă uşa deschizîndu-se, dar numără secundele în gînd şi se lansă.

Barry Brangham pătrunse în lumina gălbuie a verandei. Era în blugi şi într-un maiou alb. Pantalonii neîncheiaţi trădau graba, cu care se îmbrăcase. Ţinea o lanternă în mîna dreaptă.

Profitînd de înălțimea peronului, dirijă jetul luminos spre mașină. Lumina reflectată de metal străpunse noaptea. Mijî ochii și îndepărtă brusc lampa. N-avea chef să se zbenguiască pe peluză, nici să facă orice altceva, de altfel. Abia cu o jumătate de oră în urmă se certase cu Andy, și, bineînțeles, totul se terminase cu plecarea precipitată a tînărului — se întorsese în oraș, bănuia Barry. În fond, era treaba lui. Fie, dacă ținea morțiș să scuipe în propria supă, cu atît mai rău pentru el. În tot cazul, ăsta era Andy. Pe onoarea mea, mîrîi Barry furios, nu știu de ce-l mai suport... Clătină din cap. Ba da, știi, își zise. În sfîrșit...

Coborî cele cîteva trepte de piatră, fără a uita să sară peste prima. Era spartă ; încă una din treburile de care Andy promisese să se ocupe zilele trecute.

Traversă cu pași ușori iarba umedă de rouă a peluzei și ajunse la mașină. O pală de vînt agită arborii tineri din stînga peronului. Dincolo de îngrăditura joasă a gardului viu, nu se mai vedea nimic. De ce dracu' am un Mercedes ? se întrebă el, ca să se afle în treabă. Ca și cum n-ar fi fost tot pentru Andy. Andy iubea viteza. Decît să meargă într-a doua, prefera să nu se miște din loc. Și eu la fel, se gîndi el, vesel.

O clipă scrută drumul, în speranța că va vedea farurile Audiului albastru al lui Andy depășind cotul șoselei, într-un viraj larg, și inundînd peluza de lumină. Se întoarse brusc. Nu în seara asta. Nu-i trece așa de repede.

Continuă să meargă, proiectînd fasciculul de lumină deasupra gardului viu, de-a lungul aleii de pietriș, apoi îndreptă lanterna spre capota mașinii. Pata de lumină deveni mai intensă, cînd ajunse aproape de Mercedes.

Blestemată căldură, își zise. Mereu declanșează dispozitivul antifurt. Și nici n-am chef să dorm singur astă seară. N ar fi trebuit să mă reped în Andy și să-l fac de rahat. Se opri pentru o clipă, aruncă o privire în jur, se aplecă și trase de maneta ce acționa capota. Verifică interiorul, plimbînd raza pe motor, întîrzie un moment asupra bateriei. Satisfăcut, închise capota și înconjură mașina, verificînd ușile una după alta. Lumină geamurile, căutînd vreo urmă. Nu găsi nimic. Reveni în stînga, se aplecă și introduse o cheiță metalică într-un orificiu ; o întoarse brusc, și liniștea se așternu din nou. Cîntecul greierilor izbucni iar, pe cînd vuietul valurilor se pierdea monoton în pietrișul mărunt al plajei.

Barry făcuse cam jumătate de drum înapoi, cînd i se păru că aude pași furișați dinspre stîncile falezei joase ce-i mărginea pro-

prietatea către mare. Ceva ca pleoscăitul amorțit al unor picioare desculțe în fugă. Se întoarse repede și ridică lanterna, pentru a lumina preajma, dar nu văzu nimic. Intrigat, traversă peluza și o porni printre ierburile înalte pe care nu-și dăduse niciodată osteneala să le tundă ; erau prea aproape de marginea falezei. În câteva clipe ajunse pe un tăpșan alcătuit din pietricele cenușii. Privi la stînga, la dreapta, în lungul promontoriului. Văzu dedesubt spinarea palidă și irizată a valurilor ce înaintau ritmic, spărgîndu-se vijelios de stîncile promontoriului. Mareea, își zise.

Durerea din piept izbucni instantaneu. Fu azvîrlit pe spate, ca și cum o mînă, ieșind din întuneric, l-ar fi împins cu putere, și se clătină pe stîncile alunecoase. Brațele se îndepărtară de corp, căutîndu-și cu greu echilibrul, lanterna îi scăpă din mînă, împrăștiind o sclipire tremurătoare, ca aceea a unei steluțe în noapte. Auzi foarte clar zgomotul metalic pe care-l făcea ricoșînd pe pietre, înainte să cadă în valurile spumegînde ca un mic licurici sinucigaș. Buzele i se contractară spasmodic. Vru să urle, dar nu reuși să scoată decît un horcăit gîtuit. Avea senzația clară a unui pește agățat în undiță. Mîinile și picioarele îi păreau de plumb, aerul își pierdu brusc oxigenul. Era ca și cum s-ar fi pierdut pe o planetă depărtată, fără protecția unui combinezon spațial. Părea incapabil să-și țină echilibrul pe stîncile ascuțite, la două degete de abis. Confuz, bănui că are o criză cardiacă, și încercă cu desperare să-și reamintească ce ar trebui să facă pentru a-și salva viața. Muri, încercînd să-și aducă aminte...

Cînd orice mișcare încetă, o umbră se desprinse de zidul verde al gardului viu, și înaintă repede, fără cel mai mic zgomot, de-a lungul stîncilor. Trecerea ei nu sperie nici greierii, nici păsările de noapte.

Umbra îngenunche lîngă cadavru. Degete negre se agitară asupra unui obiect metalic, întunecat, înfipt în pieptul mortului, exact dedesubtul și la dreapta inimii. O ultimă zvîcnire, și obiectul fu extras.

Umbra controlă carotida, apoi ochii, examinînd îndelung corneea albă. În sfîrșit, cercetă vîrfurile degetelor. Cu jumătate voce, ca pentru sine, umbra recită Hannya — Shin — Kyō.

Ucigașul se ridică în brațele sale, cadavrul părea la fel de ușor ca aerul. Fără elan, fără efort aparent, umbra îl zvîrli în adîncuri, pe deasupra falezei, destul de departe pentru a cădea în apa adîncă. Curentul îl purtă spre larg.

Cîteva clipe mai tîrziu, umbra dispărea la rîndu-i, topindu-se în beznă, fără a lăsa nici o urmă.

PRIMA VERIGĂ

CARTEA PĂMÎNTULUI

1. West Bay Bridge, vara trecută

Cînd Nicholas Linnear îi văzu scoţînd din apă lucrul acela umflat, negru albăstrui, făcu stînga-mprejur şi se îndepărtă. Ajunsese deja în partea cealaltă a plajei, cînd lumea începuse să se îmbulzească.

Musculiţele bîzîiau în surdină pe minuscula pată de nisip ce şerpuia de-a lungul dîrei lăsate de maree. Spuma sărată a mării se uscase, şi forma nişte cîrlionţi de fire albe, fine, ca părul unui copil.

În larg, valurile se-nvolburau albastru-violet, ca apoi să devină brusc albe, cînd vîrfurile spumoase ale talazurilor se ridicau, ca să se spargă cu zgomot pe nisipul umed, pînă la picioarele-i goale. Şi le înfundă în nisip, cu gesturile din copilărie, dar nu mai simţi nici urmă de plăcere. În jurul lui, nisipul se disloca, fărîmiţat de asaltul implacabil al mării.

Pînă atunci, după-amiaza fusese tihnită la Dune Road. O săptămînă liniştită, după festivităţile Sărbătorii Naţionale. Îşi căută maşinal pachetul cu ţigări fine, maronii, pe care, firește, nu-l avea. Se lăsase de fumat cu şase luni în urmă. Ţinea minte data, era chiar ziua cînd părăsise serviciul.

Ajunsese la agenţie într-o dimineaţă ceţoasă şi rece de iarnă, şi rămăsese în birou doar cît să-şi lase mapa din piele de shut — un cadou costisitor făcut de Vincent fără vreun motiv special — cam la două-trei luni după ce-şi sărbătorise ziua de naştere, şi, oricum, la cîteva luni bune după ce fusese avansat. Da, îşi lăsase mapa pe biroul din lemn de trandafir şi stinsă fumurie, prea modern pentru a avea ceva ce ar fi semănat, chiar şi de departe, cu vreun sertar, şi ieşise din nou, cotise la stînga, fără a lua în seamă privirea întrebătoare pe care Jil,

secretara sa, o ridicase spre el, și traversase holul elegant, cu mochetă bej, luminat difuz de lămpi de neon roz. În fond, cînd se hotărîse ? Sincer, n-avea nici o idee. În drum spre birou, în taxi, spiritul său vagabonda cutreierat de gînduri ce se învîrteau precum zațul unei cafele stătute. Nimic nu răzbea la suprafață.

Ajunsese în dreptul celor două secretare — sfincși de piatră, păzind mormîntul unui faraon — care flancau ușa din lemn de acaju sculptat. Adevărul era că făceau o anumită impresie și erau și eficiente pe deasupra. Bătu scurt și intră.

Goldman vorbea la telefon — în aparatul negru-albăstrui — ceea ce presupunea o conversație cu un client important ; celălalt, gălbui, ar fi indicat o discuție de lucru cu vreun colaborator. Nicholas se îndreptă spre fereastră și privi afară. Toată lumea năzuiește spre etajele superioare, gîndi el. Într-adevăr, erau zile cînd etajul 32 avea avantajele lui, dar în nici un caz azi, își zise. Cerul era atît de plin de nori plumburii, încît își dădea senzația că un copac imens s-a prăvălit peste oraș. Poate avea să ningă peste noapte. Nu izbutea să se decidă cum ar fi mai bine.

— Nick, băiete, strigă Goldman, închizînd telefonul. Asta e telepatie. Venirea ta aici, vreau să zic. Ghici cine era la aparat ? Ei ?

Își agita palma, ca aripa unei rațe nerăbdătoare să-și ia zborul.

— Nu, nu mai căuta. Îți spun eu. Era Kingsley.

Ochii i se deschiseră larg. Ca de obicei cînd era excitat.

— Știi ce mi-a spus ? Era să-mi spargă timpanele, turuind despre tine și campania ta publicitară. Avem primele rezultate. „O îmbunătățire spectaculoasă", iată cum s-a exprimat tipul. Propriile lui cuvinte : „o îmbunătățire spectaculoasă".

La șaizeci de ani sau aproape, Sam Goldman părea de 50, nici o zi în plus. Era zvelt, în plină formă și bronzat. Asta — bănuise întotdeauna Nicholas — ca să-și pună în valoare chica de păr alb, strălucitor, pe care îl purta lung și pieptănat pe spate. Lui Goldman îi plăceau contrastele. Avea o față prelungă, ridată, ușor pistruiată spre pomeți. O figură bărbătească, dominată de doi ochi negri, în pofida unui nas cam lung și a gurii mari.

Purta o cămașă bleu cu dungi fine și guler alb scrobit, o cravată de mătase italienească albastru cu maroniu. Știa să se îmbrace, neîndoielnic, numai că își suflecase mînecile pînă aproape de jumătatea brațului.

Întorcîndu-se spre el, Nicholas își dădu brusc seama cît de penibilă va fi discuția.

— Sînt încîntat, zise.

— Ei bine, așează-te, așează-te odată !

Goldman îi arătă cu mîna un fotoliu din piele galbenă și metal, aflat în fața biroului masiv. Nu era chiar genul de mobilă pe care și l-ar fi dorit, în schimb plăcea clienților.

— Mulțumesc, stau bine așa.

Acum era pus la zid. N-avea ce face. Trebuia să-i dea vestea.

— Eu plec, Sam.

— Pleci ? Cum ? Vrei o vacanță ? Dar ești director doar de șase luni...

— Șapte.

— Ei, cine mai ține socoteala acum. OK ! Vrei să pleci în vacanță. De acord. Unde vrei să te duci ?

— Cred că nu m-ai înțeles Sam. Vreau să părăsesc Compania. Demisionez.

Goldman pivotă fotoliul și se întoarse spre fereastră.

— Știi, o să ningă înainte de a se însera. La radio a zis invers, dar eu știu mai bine. Un bătrîn soldat nu se înșeală niciodată în chestii de-astea. Piciorul meu are grijă să m-anunțe de fiecare dată cînd joc tenis. Îi spuneam Ednei, azi-dimineață...

— Sam, ai auzit ce ți-am spus ? făcu Nicholas, încetișor.

— Și Kingsley ăsta ! Ce neam prost. O fi el editor bun, dar în ce privește publicitatea, e un rahat. I-a trebuit ceva timp pînă să se hotărască să vină la noi.

Se răsuci în fotoliu.

— Tu, Nick, tu te pricepi la publicitate !

— Sam...

— Să demisionezi, Nick ? Să demisionezi ? Ce vrei să spui ? Nu pot să cred. Aici ai totul. Totul. Știi cît o să cîștigăm, cu ajutorul lui Dumnezeu, de pe urma acestei campanii publicitare ? Net, nu brut. Net !

— Nu-mi pasă, Sam.

— Două sute de mii de afurisiți de dolari, Nick. De ce să pleci ?

— Sînt obosit, Sam. Sincer. Am impresia că lucrez în publicitate de foarte mult timp, atît de mult că zilele astea... zilele astea m-am trezit noaptea în pielea lui Dracula.

Goldman înclină capul, într un fel de întrebare mută.

— Adică, parcă eram în coșciug, explică Nicholas.

— Vrei să te întorci în Japonia ?

— Nu m-am gîndit încă.

Se simțea mai mult lezat, decît surprins. Goldman se dovedea anormal de sensibil în asemenea chestii.

— Nu știu dacă e atît de important, adăugă.

— Bine-nțeles că e important, explodă Goldman. Eu mă gîndesc în fiecare clipă să mă întorc în Israel.

— Dar nu ți-ai petrecut copilăria în Israel, obiectă Nicholas.

— Ba mi-aș fi petrecut-o, dacă Israelul ar fi existat pe atunci, replică răgușit. Și pe urmă, n-are importanță.

Își agită mîna din nou.

— Istoria, în afara istoriei, nimic nu contează.

Un telefon sună, iar el zbieră spre una dintre secretare să noteze cine a chemat.

— Ascultă, puțin îmi pasă de palata asta de Kingsley și de ce putem cîștiga de pe urma lui, tu știi asta, Nick. Dar e un semn. Nu mă înțelegi ? Băiete, valorezi aur. Am simțit încă de acum un an, iar azi am satisfacția că nu m-am înșelat. Cum poate să-ți vină cheful să renunți tocmai acum ?

— „Chef" nu e cuvîntul potrivit, răspunse Nicholas. Cred că „nevoia" m-ar aranja mai bine.

Goldman luă dintr-o cutie mare de lemn o țigară de foi, și o contemplă îndelung.

— Nick, n-aș vrea să te plictisesc povestindu-ți cîți tipi formidabili și-ar da un coi să fie în locul tău...

— Mulțumesc, spuse sec Nicholas. Apreciez...

— Ei, fiecare pentru sine, spuse Goldman, fixînd cu un ochi critic capătul trabucului.

Dintr-o mușcătură, secționă havana și-o aprinse cu un chibrit lung de lemn.

— Sper că nu-mi oferi ; m-am lăsat de fumat.

Goldman ridică ochii, cu chibritul în mînă.

— Ce bine de tine, spuse cu o voce neutră. Toate în același timp.

Îndreptă flacăra spre țigară, dar nu-și termină gestul și azvîrli chibritul într-o scrumieră masivă de sticlă. Apoi, parcă refuzînd să se predea fără condiții, băgă țigarea neaprinsă între buze, și începu să o mestece cu un aer preocupat.

— Vezi, Nick. Am crezut întotdeauna că eu sînt pentru tine mai mult decît un patron. Sînt niște ani de cînd te-am cules de pe vapor...

— Avion.

Goldman făcu un gest cu mîna.

— N are importanță. (Scoase țigara din gură) Și, ca prieten, cred că îmi datorezi măcar o explicație.

— Ascultă, Sam...

Goldman ridică mîna, cu palma îndreptată în sus.

— Ei! Să nu crezi că încerc să te împiedic să pleci. Ești major, nu? Dar nu pot să-ți ascund că-mi pare rău. Pentru ce dracu' te-aș minți? Așa că aș vrea să știu de ce? Atîta tot.

Nicholas se îndreptă spre fereastră. Goldman își roti fotoliul, urmărindu-i mișcările ca un radar panoramic.

— Nu mi-e prea clar nici mie, Sam, spuse Nicholas, trecîndu-și mîna peste frunte. Nu știu, parcă sînt la-nchisoare. Parcă aș fi într-un loc de unde trebuie să evadezi, nu să intri.

Se întoarse spre Goldman.

— Oh, nu e vorba de locul propriu-zis. Sper că n-am zis ce nu trebuie. Ridică din umeri. Poate de vină e publicitatea. Nu-i mai găsesc nici un sens. Parcă aș fi derapat în trecut, nu știu cum, într-un alt veac, în alt timp.

Se aplecă înainte, în timp ce umerii i se zguduiau de un tremur nervos.

— Da, continuă, mă simt încătușat, în derivă, fără nici un orizont.

— Și nu poți să-ți schimbi pentru nimic în lume hotărîrea?

— Pentru nimic, Sam.

Goldman oftă.

— Edna o să fie foarte mîhnită.

Pentru cîteva clipe, privirile li se încrucișară într-un soi de luptă mută. Apoi Goldman își lăsă mîinile pe birou.

— Știi, zise cu voce scăzută, cu ani, în urmă, din serviciile polițienești ale orașului nu puteai scăpa decît dacă aveai un „rabbi" la cartierul general, cineva care să se ocupe de tine, cînd lucrurile se încurcau. Dădu din umeri. Cine știe? Așa era lumea. Și pe toată linia.

Își mută țigara neaprinsă dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Azi e parcă altfel. Marile societăți n-au auzit de „rabbi". Au alte reguli. Trebuie să lingi cizmele tuturor vice-președinților, să te înviți la week-end-uri, să fii amabil cu nevestele lor, care sînt obsedate de sex și atît de nefericite că s-ar culca și cu un pom, dacă le-ar spune că sînt frumoase; să locuiești

într-un anumit cartier din Connecticut, unde stau toți belferii, să ai casă cu etaj și alee sub fereastră.

Pe vremuri, trebuia să-ți dai ifose, ca să ieși în față, azi trebuie să intri în cerc, fiindcă afacerile sînt afaceri, Nick! Așa îmi spun toți. Eu nu mai știu. În tot cazul, sper să apuc pensia, fără să cad într-o astfel de cursă.

Ochii, transparenți parcă, luceau în lumina cenușie și ternă a camerei.

— Eu am crescut pe timpul acelor „rabbi". Ei fac parte din sistemul meu. Nu mă pot lipsi de ei, chiar dacă aș vrea.

Se mișcă în fotoliu, puse coatele pe birou și ridică privirea spre Nicholas.

— Înțelegi ce vreau să spun?

Nicholas îi întîlni privirea.

— Da, Sam, spuse, după un timp de tăcere. Știu exact ce vrei să spui.

*

* *

Strigătele ascuțite ale pescărușilor acoperiră pentru cîteva clipe sunetul sirenei, dar cînd ambulanța se apropie, tînguitul ei scrîșnit acoperi toate celelalte zgomote.

Oamenii alergau pe imensitatea plajei, asemenea unor păsări caraghioase, luptîndu-se stîngaci cu solul moale. Nicholas venise la West Bay Bridge la începutul sezonului. Simțea nevoia să se îndepărteze de tot, de Agenție, de Universitatea Columbia, pentru a-și găsi liniștea. Distanța era reconfortantă: nici prea departe, nici prea aproape. Acum, banala descoperire a unui înecat nu trebuia să-i distrugă universul solipsistic, pe care și-l făurise cu oarecare dificultate.

Lucru ciudat, întîmplarea îi reaminti de convorbirea telefonică. Se petrecuse cîteva zile după plecarea de la agenție. Tocmai era cufundat în pagina de știri din Times, și la a doua cafea.

— Domnul Goldman a avut amabilitatea să mi dea numărul dumneavoastră de telefon, d le Linnear, declarase decanul Whoolson. Sper că nu v am deranjat.

— Nu înțeleg, totuși, cu ce vă pot fi de folos, răspunse Nicholas.

— Oh, foarte simplu. Asistăm în ultima vreme la o creștere a interesului pentru Studiile Orientale. Caracterul... superficial, să zicem, al majorității cursurilor noastre despre Extre-

mul Orient, nu-i mai satisface pe studenții noștri. Am chiar trista impresie că ne consideră ușor depășiți în materie.

— Bine, dar n-am calificare de profesor.

— Sîntem perfect conștienți.

Vocea era seacă, dar se simțea în timbru o notă de sinceritate, pe care era imposibil să n-o sesizeze.

— Bine-nțeles, știm că n-aveți diplomă de profesor, D-le Linnear. Dar, vedeți, cursul, așa cum e conceput, o să vă convină de minune. (Avu un rîs scurt, gîlgîit, un sunet ciudat, surprinzător, ca ieșit din gîtlejul unui personaj de desen animat).

— Și nouă la fel, continuă.

— Nu cunosc programul cursurilor, spuse Nicholas. Nici n-aș ști de unde să încep.

— Dar e minunat, amice, răspunse decanul Whoolson, cu o voce ce iradia o încredere fără margini. Vedeți, cursul în chestiune e un seminar, ținut de patru profesori. În sfîrșit, acum trei, pentru că dr. Kinkaid e bolnav. Două cursuri pe săptămînă pînă în semestrul de vară, împreună cu ceilalți profesori, bine-nțeles. Vedeți avantajul, domnule Linnear ? Puteți să-i lăsați pe ceilalți să se țină de program, iar dumneavoastră să predați ceea ce cunoașteți mai bine decît oricine în această emisferă occidentală.

Gîlgîitul ciudat, dar simpatic, se repetă, evocîndu-i lui Nicholas, paradoxal, bomboanele de ciocolată cu cremă de mentă!

— Nu cred că trebuie să vă formalizați de cursurile celorlalți. Vreau să spun, adăugă el repede, parcă asigurat de căldura propriei voci, că ceea ce dorim noi este această lovitură de teatru, eh, cunoașterea intimă, ca să zic așa, a sufletului japonez. Studenții vor fi fără îndoială încîntați. Și noi, la fel.

În timpul tăcerii care urmă, se auzi clar în telefon un fel de incantație, și Nicholas percepu sunetele slabe ale unor voci fantomatice, care se certau.

— Poate doriți să vizitați campusul ? zise decanul Whoolson. Sigur, primăvara e mult mai frumos.

De ce să nu încerc ? se gîndi Nicholas. Și căzu de acord.

*

* *

Încă mai treceau în fugă, atrași de sunetul plîngător al sirenei. O mulțime de gură cască se învîrtea împrejur, la limita dintre repulsie și fascinație ; ca un roi de musculițe zburînd

bezmetic în cercuri din ce în ce mai strînse. Încerca să se concentreze asupra zgomotului valurilor ce i se spărgeau la picioare, dar vocile excitate ale oamenilor sfîşiau liniştea calmă a după amiezii, ca nişte pumnale. Ce baftă pe ei, îşi zise, să-şi informeze prietenii la ora ceaiului : „Vai ! Am fost acolo ! L-am văzut cu ochii mei". Şi apoi calmaţi, ca vitele în staul, să se întoarcă la felia de pepene şi la Martini cu gheaţă, delicatese pe care un suflet caritabil le aduce din oraş, dela Balducci...

Casa era zidită din pietre cenuşii, tocite de vreme, şi din cărămizi de culoarea cafelei, ca majoritatea vilelor construite pe acea limbă de pămînt. Spre dreapta, dunele se opreau brusc, lăsînd loc unei plaje uşor abrupte. Pînă la începutul lui decembrie, acolo se aflase o clădire, valorînd aproape un sfert de milion de dolari, dar iarna fusese îngrozitoare, aproape ca cea din 1977—1978, şi clădirea fusese luată de ape, cu teren cu tot. Familia aştepta şi acum banii de la Asigurări, pentru a-şi putea reconstrui casa. Dar, pentru moment, locul oferea o minunată perspectivă asupra mării, lucru rar în acest colţ de lume atît de modern şi suprapopulat.

Valurile spumoase păreau să lovească din ce în ce mai tare pe măsură ce mareea avansa, şi el simţi apa rece acoperindu-i gleznele ; blugii, deşi şi-i suflecase de mai multe ori, erau grei de nisip ud Se aplecă să-i curețe, cînd o siluetă îl izbi violent.

Căzu într-o parte bombănind, cu „agresorul" rostogolindu-se peste el

— Nu poţi să te uiţi pe unde mergi, strigă el furios, încercînd să se ridice.

— Dezolată. Dar nu trebuie să ţipi la mine N-am făcut-o dinadins.

Înainte de a-i vedea faţa, îi simţi parfumul — cu miros de lămîie — la fel de sec ca şi vocea decanului Whoolson. Faţa aceea era aproape lipită de a sa Ochii îi părură de culoarea alunelor, dar îşi dădu repede seama de eroare ; în mod sigur băteau mai degrabă în verde, decît spre căprui. Avea o piele de lapte, cu uşoare pete de roşeaţă iar buzele, cărnoase, trădau o senzualitate înnăscută

O prinse de braţ cu o mînă fermă, ridicîndu-o aproape în acelaşi timp cu el.

Ea făcu cîţiva paşi înapoi, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

— Jos labele !

Îl privea cu ochi mari, fără a lăsa impresia că ar vrea să plece. Cu vîrfurile degetelor îşi masa braţele, ca şi cum contactul cu mîinile lui Nicholas ar fi rănit-o.

— Am impresia că ne-am mai întîlnit, zise el.

Buzele fetei se strîmbară într-un zîmbet ironic.

— N-ai găsit ceva mai bun ca să treci la atac, nu ?

— Nu. Asta-i adevărul. Sînt sigur că te-am mai văzut undeva.

Cîteva clipe fata privi departe, peste umerii lui.

— Nu cred...

El pocni din degete satisfăcut.

— În biroul lui Sam Goldman. Toamna trecută sau la începutul iernii. Sînt sigur că nu mă înșel.

Privirea fetei păru să se lumineze, ca și cum, la numele lui Sam, o perdea invizibilă, care-i separa, s-ar fi ridicat.

Spuse, calm :

— Îl cunosc pe Sam Goldman. Am lucrat pentru el. Își duse un deget la gură, presîndu-l pe buze. Unghia, acoperită cu lac transparent, scînteia în lumină. Vocea păru că se înalță, ca ovația mulțimii delirante, în perspectiva victoriei pe un teren de fotbal.

— Ești Nicholas Linnear, spuse.

Și cum el dădea din cap, ea întinse degetul spre el :

— Vorbește tot timpul despre tine.

— Da, în schimb tu nu-ți mai amintești de mine, replică el zîmbind.

Fata dădu din umeri.

— Sincer, nu. Mai ales că eram în plină activitate.

Umerii i se ridicaseră din nou, pe urmă căzură. Nicholas izbucni în rîs.

— Aș fi putut fi un personaj important.

— Judecînd după reputație, chiar ești. Dar ai lăsat totul baltă. Mi s-a părut bizar.

Înălță capul spre el, mijind ochii. Fără ochelarii de soare, avea aerul unei școlărițe, ca și cum lumina vie, penetrînd-o, ar fi dezvăluit o inocență ascunsă. În sfîrșit, își mută privirea.

— Ce se întîmplă acolo ? întrebă.

— Au găsit un înecat în ocean.

— Oh, cine...

El ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Nu vii de acolo ?

Privirea fetei reveni din zare, zăbovi asupra lui iar el o simți ca pe o mîngîiere. O adiere proaspătă de vînt, într-un asfințit de vară.

— Dar trebuie să fi văzut cînd l-au pescuit, nu?

Acum, ochii ei îl ţineau la distanţă. Era ceva în atitudinea ei, cludat şi copilăresc în acelaşi timp. Ceva de puşti lovit şi speriat. Îi venea să întindă mîna şi să-i netezească obrazul.

— Am plecat înainte de a-l scoate din apă.

— Chiar nu eşti deloc curios?

Părea să nu ia în seamă vîntul care-i răvăşea părul des, negru.

— O fi cineva de pe-aici, adăugă. Poate nu ştii în ce măsură locul este... pîngărit. Sîntem toţi cam de aceeaşi teapă.

— Nu mă interesează. Absolut deloc.

Îşi desfăcu braţele şi-şi înfundă mîinile în buzunare. Purta nişte blugi tăiaţi sub genunchi şi o vestă simplă de piele, fără mîneci. Sub bluza subţire, sînii fermi zvîcneau la fiecare respiraţie. Avea talia fină şi picioare lungi şi elegante. Gesturi de dansatoare...

— Dar anumite lucruri te interesează, totuşi — vocea îi era calmă. Ce impresie ţi-aş face, dacă te-aş privi şi eu în felul ăsta?

— Aş fi flatat, răspunse. Da, m-aş simţi extrem de flatat.

*

* *

Justine era desenatoare, specializată în publicitate şi locuia patru case mai încolo de plajă. I se părea mai comod să lucreze vara în afara oraşului.

— Mi-e groază să stau vara în New-York, îi spuse ea a doua zi, după-amiază. Ştii, într-un an, am stat toată vara în casă cu instalaţia de climatizare non-stop, fără să ies nici pînă la poartă. Telefonam la restaurant să-mi aducă mîncarea în apartament şi o dată sau de două ori pe săptămînă îmi trimiteau de la birou un pederast musculos — cel pe care îl folosea cu plăcere directorul în pauza de cafea — să ia desenele şi să-mi aducă cecurile.

Dar nici aşa n-am rezistat, trebuia să plec. Mi-am aruncat nişte fleacuri într-o geantă şi am zburat la Paris. Am stat acolo două săptămîni, în timp ce la serviciu îşi smulgeau părul din cap, neştiind unde sînt.

Îşi întoarse puţin faţa şi sorbi o gură de Manhattan înainte de a continua.

— Cînd m-am întors, totul era neschimbat, doar că pederastul îşi luase tălpăşiţa.

Soarele asfinţea. Peste valurile mării alergau, strălucitoare, pete roşcate.

Întunericul veni brusc. Nu mai sclipea nici o luminiţă la orizont.

La fel ca Justine, se gîndi Nicholas. Strălucitoare la suprafaţă, dar ce-o fi în adîncul ei, în întuneric ?

— Te întorci în Columbia, la toamnă ? reluă ea.

— Nu.

Ea tăcu. Se aşeză mai comod pe sofaua acoperită cu o pînză haitiană, şi-şi întinse braţele. Păreau, în penumbra lămpii, două aripi gata de zbor. Ea îşi întoarse capul, şi el avu senzaţia că bariera de gheaţă ce-i despărţea începuse să se destrame.

— Îmi plăcuse campusul, zise, atent să o ia de la început. Sigur, era în februarie, dar îmi puteam imagina aleile din pietre roşii, flancate de magnolii în floare, pierzîndu-se printre stejarii bătrîni.

Cursul însuşi — **„Sursele gîndirii orientale"** — nu era deloc neinteresant. În tot cazul, studenţii voiau să înveţe, şi cînd nu dormeau, păreau destul de inteligenţi, iar unii chiar strălucitori : oricum, erau surprinşi că mă ocup atît de ei. Asta m-a făcut curios. La început. Dar pe măsură ce trecea vremea, îmi dădeam seama de realitate. Ceilalţi profesori acordau foarte puţin timp studenţilor, preocupaţi de propriile studii pentru cărţile viitoare. Cînd, totuşi, îşi dădeau osteneala să predea, îi tratau cu dispreţ. Îmi amintesc că am asistat la un curs pe la mijlocul semestrului. Doctorii Eug şi Royston, care predau materiile principale, au anunţat la începutul orei că testele trimestriale fuseseră notate şi le vor fi returnate. Apoi Royston şi-a început cursul. Cînd a sunat clopoţelul, Eug le-a cerut studenţilor să rămînă în bănci şi cu o precizie extraordinară a aruncat pe jos în faţa catedrei patru pachete de caiete.

„Studenţii ale căror nume încep cu literele A—F îşi vor găsi tezele aici", le-a spus, arătînd pachetul din dreapta. Şi aşa mai departe. Apoi cei doi profesori le-au întors spatele şi au părăsit amfiteatrul, înainte ca primii studenţi să apuce să îngenuncheze pentru a scotoci prin pachete... Mi s-a părut degradant, continuă Nicholas. Lipsa de respect pentru o făptură umană este pentru mine intolerabilă.

— Deci îţi place să predai.

Afirmaţia îl surprinse.

— Da, nu-mi displăcea, recunoscu.

Își turnă încă un gin tonic și stoarse o felie de lămîie înainte de a-i da drumul în paharul cu cuburi de gheață.

— Pînă la urmă, cei doi profesori m-au făcut să consider că-mi pierd timpul. Nici nu cred că aveau o impresie prea bună despre mine. După socotelile mele, amfiteatrele universităților sînt un univers închis. Toți sînt constrînși de obligațiile meserici : publici, sau mori. Iată ceva ce seamănă teribil cu un clișeu, nu-i așa ? Dar acolo toate astea reprezintă o realitate cu care profesorii trebuie să se confrunte zilnic.

— Royston și Eug, ce fel de tipi sînt ?

— Oh, Royston era foarte bine. La început cam înțepat, dar s-a dezghețat cu timpul. Dar Eug era scîrbos. Dădu din cap. Își făcuse o părere despre mine, chiar înainte de a-i fi prezentat. Eram toți trei, într-o după-amiază, în cancelarie. „Deci sînteți născut la Singapore, mi-a zis. Așa". Mă privea de sus, prin niște ochelari rotunzi, cu rame metalice. Da, putea el să-i considere ochelari cît voia, erau cam prea demodați ca să-i mai poată numi așa... Cuvintele îi ieșeau sacadate, înghețate, ca suspendate în aer. „E un oraș dezgustător — scuzați-mi expresia — a adăugat, construit de englezi, care n-au nici o considerație pentru chinezi sau indieni".

— Ce i-ai răspuns ?

— Cinstit vorbind, eram prea năucit pentru a-i replica în vreun fel, spuse Nicholas abătut. Individul nu-mi adresase nici trei cuvinte într-un semestru întreg. M-a luat pe nepregătite.

— Și n-ai găsit un răspuns usturător ?

— I-am spus doar că se înșeală. Nu m-am născut, am fost doar conceput acolo.

Așeză paharul pe măsuță.

— I-am pus apoi niște întrebări decanului Whoolson, dar el a măturat totul cu un gest. Să-ți spun ce mi-a răspuns ? „Eug e un geniu, și știți cum sînt uneori geniile... ? Vă mărturisesc că e un noroc să-l avem aici. Trebuia să se ducă la Harvard, dar l-am fentat în ultimul moment, convingîndu-l de superioritatea materialului nostru pentru cercetări". M-a bătut de două sau trei ori pe umăr. „Nu se știe niciodată cu Eug, a adăugat. Poate a crezut că sînteți malaezian. Trebuie să fiți mai îngăduitor, domnule Linnear".

— Nu înțeleg, nu ești malaezian, nu-i așa ?

— Nu, dar dacă Eug o credea, avea un motiv serios să mă deteste. Chinezii și malaiezienii erau cuțitarii Saigonului. Acolo nu există milă.

— Dar ce eşti, de fapt?

Îi păru deodată foarte apropiată. Ochii îi erau larg deschişi şi nefiresc de luminoşi.

— Ai ceva asiatic, reluă ea. Ochii, sau poate pomeţii.

— Tatăl meu era englez, mai bine zis, un evreu ce-şi schimbase numele pentru a reuşi mai bine în afaceri, iar apoi, în timpul războiului, în armată. Era colonel.

— Cum se numea? Vreau să spun, înainte de a-şi schimba numele.

— Nu ştiu. Niciodată n-a vrut să-mi spună. „Nicholas, mi-a zis într-o zi, ce înseamnă numele? Omul ce pretinde că numele are o semnificaţie specială, e un mincinos neruşinat".

— Dar n-ai fost curios să afli?

— Ba da! Un timp. Pe urmă am încetat să mai caut.

— Şi mama?

— Ah, depinde de persoana cu care discuta. Ea zicea că e chinezoaică pur sînge...

— Dar?!

— Dar, după toate aparenţele, nu era decît pe jumătate. Cealaltă jumătate era japoneză. Ridică din umeri. N-am fost niciodată sigur, reluă. Dar am avut întotdeauna impresia că gîndea ca o japoneză.

Surîse.

— Pare-se că sînt un romantic, şi e excitant să te imaginezi metis, şi încă de o factură excepţională, cînd te gîndeşti la animozitatea istorică dintre aceste două popoare. Ce mister!

— Îţi plac misterele?

O privi. Părul îi căzuse pe obraji, acoperindu-i ochii cu reflexe aurii.

— Într-un sens, da.

— Trăsăturile tale sînt caucaziene, zise ea, schimbînd brusc subiectul.

— Da, răspunse Nicholas. Fizic, semăn cu tatăl meu, colonelul. Dădu capul pe spate, lăsîndu-l pe spătarul sofalei. Părul său atinse pentru cîteva clipe degetele Justinei, apoi ea îşi îndepărtă mîna. Ridică ochii spre punctele de lumină de pe plafon.

— Dar în adîncul meu, spuse, sînt fiul mamei mele.

*

* *

Doctorului Deerforth nu-i plăcea vara. Curios lucru, reflecta el, întotdeauna e perioada cînd am mai mult de lucru.

Nu înceta să se minuneze în fața afluenței vilegiaturiștilor pe litoral, cu toate că aproape toată coasta nord-estică a Manhattan-ului avea un program migratoriu fix și precis, ca zborurile triunghiulare ale gîștelor sălbatice în drumul lor spre sud, la venirea iernii.

Dar doctorul Deerforth știa puține lucruri despre Manhattan. În special, despre Manhattan-ul de azi. Nu mai pusese piciorul în acest cuib de smintiți de mai bine de 5 ani, și atunci o făcuse doar pentru o scurtă vizită la prietenul său Nate Graumann, șeful serviciului de medicină legală al municipalității din New York.

Era fericit să fie departe de toate. Avea fetele lui, care veneau să l vadă cu copiii, destul de des. Soția, moartă de leucemie în urmă cu 10 ani, nu mai era decît o fotografie îngălbenită. Își făcea meseria de doctor, în West Bay Bridge.

În plus, ocazional, era și medic legist, treabă pe care o făcea la Hauppange, pentru Flower. Îl apreciau, fiindcă era meticulos și, la nevoie, avea și imaginație. De altfel, Flower spera să-l convingă să lucreze pentru serviciile de medicină legală din comitatul Suffolk, dar el se simțea mai mulțumit unde era. Aici avea prietenii lui, numeroși și amabili, dar înainte de toate se avea pe sine. De mult timp realizase că își ajungea sieși. Asta nu-l împiedica să aibă uneori coșmaruri, care i se strecurau în suflet ca niște hoți fantomatici. I se întîmpla să se trezească din somn, tresărind, acoperit de sudoare, cu cearșafurile umede și lipicioase înfășurate în jurul picioarelor. În unele nopți visa sînge alb, reflexe simbolice ale spaimelor sale intime. Atunci se scula și se îndrepta cu pași tîrșiți spre bucătărie, ca să-și prepare o ceașcă de ciocolată caldă. Pe urmă se apuca să citească la întîmplare un roman din cele șapte, cîte avea în bibliotecă, de Raymond Chandler, al cărui stil sec și logic îi oferea un soi de calm existențial în furtuna din suflet. Într-o jumătate de oră adormea.

* * *

Doc. Deerforth se întinse. Durerea, înfiptă ca o furcă între omoplați, scăzu în intensitate. De asta ai parte dacă lucrezi atîta la vîrsta ta, medită el. O dată în plus, reciti ce scrisese. Totul era acolo, negru pe alb, cuvintele aliniate în fraze și paragrafe, dar abia acum, pentru prima oară le descoperi semnificația, ca un egiptolog în fața stelei de la Rosette.

Un înecat oarecare, își zisese, cînd l-au chemat la Dune Road. De fapt, nu gîndise așa. Cuvîntul „oarecare" nu-i intra în vocabular. Pentru el, viața era tot ce putea fi mai prețios pe lume. Și nu trebuie să fii doctor pentru a gîndi astfel. Îi ajunsese războiul pe frontul Pacificului. Zi după zi, de la tabăra părăsită din mijlocul junglei, pînă la luptele cumplite din Filipine, văzuse cascadele micilor monoplane cu piloți kamikaze, plonjînd asupra vaselor de război americane, cu peste o tonă de exploziv în burtă. Aceste avioane exprimau cel mai bine prăpastia dintre Occident și Orient, își spusese doctorul Deerforth. Numele lor japonez era **oka**, floare de cireș. Americanii le ziceau **baka**: bombă prostească. Filozofia occidentală nu putea agrea conceptul de sinucidere rituală, scump samurailor.

Dar tradiția acestora supraviețuise, în ciuda obstacolelor ridicate în cale. Doctorul Deerforth n-a uitat niciodată acel haiku scris, se pare, de un pilot kamikaze de 22 de ani, cu puțin timp înainte de a muri.

Aceasta făcea parte din tradiție, ca și restul de altfel:

Dacă măcar am putea cădea
Ca florile de cireș primăvara
Curați și strălucitori

Iată, gîndi el, cum înțeleg japonezii moartea. Samuraiul se naște pentru a muri de moarte glorioasă, luptînd. Iar eu nu vroiam decît ca războiul să se sfîrșească, lăsîndu-mi pielea intactă și mintea limpede. Toate astea erau acum de domeniul trecutului — toate, în afara coșmarurilor care îl mai înspăimîntau, ca niște vampiri însetați, proaspăt ieșiți din morminte.

Doctorul Deerfortb se sculă de la birou și se îndreptă spre fereastră. Din spatele frunzelor dantelate ale stejarilor ce scăldau în umbra lor casa în ceasurile de zăduf ale după-amiezii, privi mișcarea bulevardului. Două sau trei mașini făceau coadă în fața ghișeului automat al Casei de schimb, construită în stil colonial, și puțin mai încolo, reuniunea Comitetului de binefacere se revărsa precum talazurile mării spre ușile masive ale bibliotecii. O zi de vară obișnuită. I se păru deodată că toată această lume se îndepărtează la milioane de kilometri, parcă pe altă planetă. Se întoarse la birou, își strînse notele într-un clasor gălbui, ieși din casă, coborî pe bulevard și se îndreptă spre clădirea urîtă, cu un etaj, din

cărămizi roşii, care adăpostea cazarma pompierilor şi unde, în fundul curţii, se găsea parcul de maşini al Poliţiei rurale.

La jumătatea drumului se întîlni cu Nicholas, care ieşea pe uşile batante ale supermagazinului, cu braţele încărcate de pachete.

— Salut, Nick !

— Ei, Doc. ! Ce mai faci ?

— Bine, bine. Mă duc să-l văd pe Ray Florum. Se cunoscuseră, ca majoritatea locuitorilor din West Bay Bridge, pe bulevard, prezentaţi unul altuia de prieteni comuni. Toată lumea se cunoştea aici, dar relaţiile nu depăşeau rareori stadiul de bună-ziua

— Tocmai m-am întors de la Hauppange, adăugă el.

— Corpul pescuit ieri ?

— Da.

Doctorul Deerforth îşi întoarse capul şi scuipă repede un rest de mîncare rămas între dinţi. Era bucuros de întîlnire. Se temea de întrevederea cu Florum, şi de ce avea să-i spună. Şi pe urmă, Nicholas îi plăcea

— Cred că-l cunoşti, spuse. Locuia în Dune Road, destul de aproape de tine.

— E puţin probabil.

— Se numea Braugham Barry Braugham.

Simţi un fel de vertij şi-şi aminti vorbele Justinei pe plajă, cînd îl îmbrîncise „Nu ştii cît de pîngărit este locul". Avusese dreptate.

— Da, răspunse încet Nicholas. L-am cunoscut pe cînd lucram în publicitate Eram amîndoi la aceeaşi agenţie.

— Oh. Iartă-mă Nick. Îl cunoşteai bine ?

Reflectă cîteva clipe Braugham avea un spirit analitic strălucitor Cunoaştea publicul ca nimeni altul în agenţie. Ce cumplit să afle că e mort !

— Destul de bine, zise. gînditor

*
* *

Dansau înlănţuiţi, purtaţi de o muzică lentă, în noapte. Banda se derula în serpentine languroase, acoperind zgomotul surd al valurilor Tandreţe în stereo

Justine îşi simţi braţele tremurînd cînd el o cuprinse, purtînd-o spre verandă Dar n avea ce face. Era perfect. De altfel, îi plăcea să danseze. Ea dansa :

Şi acoperă oglinzile
Şi nu aprinde lumina...

Deveni senzuală, abandonîndu-se dansului. Expresia înghețată sub care se ascundea de obicei i se topi la picioare, dezvăluind o flacără de o violență naturală, elementară.

Adesea tot ce-i spun
Pare să alunece...

Era ca şi cum muzica ar fi eliberat-o din chingile fricii — inhibiție era un cuvînt mult prea limitat pentru a defini situația. Frica pe care o simțea nu atît de el, sau de alt bărbat, cît de ea însăşi

Lasă-mă, lasă-mă să fim împreună
Şi totul va fi bine

Umerii îi se atingeau, muzica umplea aerul

— Am crescut citind. La început, tot ce-mi cădea în mînă. În timp ce soră-mea, mare amatoare de flirturi, pleca seară de seară la plimbare, eu înghițeam roman după roman. Numai că n-a ținut mult. Vreau să spun, am continuat să citesc, dar foarte repede am devenit selectivă în alegere. Rîse, un rîs fericit, care îl surprinse plăcut.

— Oh ! am avut şi eu preferințele mele. Contesa de Ségur şi poveştile cu cîini. Eram nebună după Robin Hood. Într-o zi, aveam cred 16 ani, l-am descoperit pe Sade. La vîrsta aceea nu-mi dădeau voie să-l citesc. Îți dai seama cît m-a pasionat. Dar pe lîngă asta, multe lucruri m-au marcat, citindu-l pe divinul Marchiz. De altfel, am crezut că părinții m-au botezat Justine, influențați de Sade. Mai tîrziu i-am întrebat. Mama a negat. Mi-a răspuns că ei şi tatei le plăcea numele. Simplu, nu ? Era un nume tipic francez, iar mama era foarte sensibilă în privința asta. Înțelegi, era franțuzoaică ! Oricum, mi-a părut rău că i-am întrebat. Ce-mi imaginasem, era atît de romantic. Oricum, ar fi trebuit să mă aştept la răspunsul acela. Erau atît de prozaici amîndoi.

— Tatăl tău e american ?

Ea ridică ochii spre el şi căldura luminii din salon îi colora fața ca penelul unui artist.

— Foarte american.

— Cu ce se ocupa ?

— Să ne întoarcem, zise ea. Mi-e frig.

De la prima privire, fotografia se remarca. Era în alb şi negru şi reprezenta un om masiv, cu maxilarul autoritar şi privirea severă. Dedesubt legenda : Stanley J. Teller, şeful poliţiei 1932—1964. Şi alături, agăţată de zid, o reproducere înrămată a lui „Runaway" de Norman Rockwell.

Bircul era o încăpere modestă, cu o fereastră dublă ce se deschidea deasupra curţii unde se parcau maşinile. Dar în seara aceea nu era nimic interesant de văzut.

— Ia slăbeşte-mă cu jargonul ăsta de medicinist, doctore, şi explică-mi pe şleau, simplu şi clar, zise locotenentul Ray Florum. Ce e atît de special cu înecatul ăla ?

Ray Florum se aşează comod pe scaunul rulant care trozni sub greutatea lui. Era un om cu o carură imensă — înalt şi voinic — veşnic ţinta glumelor amuzante ale agenţilor din serviciu.

Era şeful poliţiei rurale din West Bay Bridge. Avea obraji rotunzi ca ai băutorilor de bere şi proţăpit drept în mijloc, ca punctul negru într-o ţintă, un nas borcănat, brăzdat de vinişoare roşii. Avea o faţă gălbuie, de culoarea pielii tăbăcite, iar părul cărunt era pieptănat cu cărare. Purta un costum maro din dracon, nu pentru că i-ar fi plăcut, ci pentru că aşa era regulamentul. După el, ar fi fost preferabil blugi şi un maiou.

— Ei, zise Florum, rostind cuvintele rar, de ce a murit ?

— A fost otrăvit, răspunse doctorul Deerforth.

— Doctore, începu Florum cu o voce obosită, trecîndu-şi mîna peste obraz, vreau ca totul să fie clar. Înţelegi ? Atît de clar încît să nu am nici o belea după ce întocmesc raportul. Cred că ţi dai seama că trebuie să trimit raportul Poliţiei Statului. În afară de asta, se fac nişte copii... ; cum se va afla, o să mi cadă toţi pe cap ca lăcustele pe un cîmp de grîu. Nu-mi ajung ăştia de aici, să mă pompeze cu ce au găsit pe teren, mai am de cărat în spate şi pe maimuţoii din comitat, care vor considera că afacerea cade în jurisdicţia lor. Peste toate, ca să le pui capac, îmi povesteşti că e o crimă. Parcă-l văd pe Flower călare pe-un cal alb, luîndu-mă la întrebări de ce merge aşa greu ancheta şi cît o să-l mai ţin în şa ! Că oamenii lui sînt supraocupaţi şi tra-la-la, tot tacîmul.

Florum pocni cu palma pe birou, peste un exemplar din „Criminalitatea în Statele Unite în 1979".

— Ei bine, în cazul ăsta, pînă nu fac un pas bun înainte, nu deschid gura, asta-i.

Un sergent intră, întinse lui Florum cîteva pagini dactilografiate şi ieşi fără un cuvînt.

— Sfinte Dumnezeule, simt că plesnesc. Pe cine dracu' interesează dacă ştiu cum să anchetez cazul ? Porcăria dracului.

Se sculă imediat şi se duse să caute un dosar, pe care-l deschise pe birou. Îşi trecu mîna prin păr, scărpinîndu-se cu furie. Începu să răsfoiască nişte clişee fotografice 9 × 12 în negru şi alb pe care, chiar punîndu-le deandoaselea, doctorul Deerforth le recunoscu : erau imagini ale „înecului".

— Pentru început, spuse doctorul Deerforth încetişor, o să mă ocup de Flower. N-o să te înnebunească. Cel puţin un timp.

Florum îi aruncă o privire scurtă, întrebătoare, înainte de a coborî din nou ochii pe fotografii.

— A, da ? ! Şi cum o să faci minunea asta ?

— Nu i-am spus încă nimic.

— Vrei să zici, reluă Florum, luînd o lupă pătrată dintr-un sertar, că nimeni nu ştie de crima asta, în afară de noi, doi pui pricăjiţi, închişi într-un coteţ ?

— Exact, asta am vrut să spun, replică doctorul Deerforth cu voce slabă.

Florum nu răspunse imediat.

— Ştii, pe fotografii nu apare nimic.

Le frunzări repede, pînă ce apăru fotografia în prim plan a capului şi a pieptului.

— Un înecat obişnuit, adăugă.

— N-ai să găseşti nimic acolo.

— Văd şi eu.

— Asta nu înseamnă că nu mai e nimic de descoperit.

Florum se cuibări în fotoliu şi-şi încrucişă mîinile pe burtă.

— De acord doctore ! Sînt numai urechi. Povesteşte-mi tot.

— În două cuvinte. Omul a murit înainte de a atinge suprafaţa apei. Suspină, apoi continuă. Chiar şi un medic legist ca Flower s-ar fi putut înşela.

Florum mîrîi, dar nu spuse nimic.

— Privește rana asta mică pe pieptul omului, spre stînga. Ai crede că e o zgîrietură provocată de căderea pe stînci. Ei bine, nu e. Zgîrietura asta m-a făcut să iau probe de sînge, în primul rînd din aortă, unde se concentrează genul ăsta de otravă ; se strînge aici din tot corpul cam la 20 de minute după ce survine moartea. Prin ce mijloc, nu știu. Este o otravă cardio-vasculară ieșită din comun.

Florum pocni degetele.

— Și pac, criză cardiacă.

— Da.

— Ești sigur ?

— Pentru otravă ? Da. Altfel n-aș fi venit să-ți vorbesc. Mai am de făcut două sau trei verificări. E probabil ca o bucățică din ce l-a înțepat să fi rămas înfiptă în stern.

— Nici o rană de ieșire ?

— Nu.

— Chestia aia s-ar fi putut desprinde în cădere, stîncile... marea...

— Sau să-i fi fost smulsă cînd omul s-a prăbușit.

— Ce tot îndrugi ?...

Se întrerupse Îndepărtă cu un gest fotografiile și consultă un formular scris de mînă

— Tipul ăsta, Barry Braugham, zise, doctor comercial la — aici dădu numele agenției de publicitate a lui Sam Goldman din New York — locuia la nr. 301, pe strada 73 Est. De acord. Asasinat. Dar în felul ăsta ? Pentru ce ? Era singur aici. Fără femei fără prietenași Rînji printre dinți Avea o soră în cartierul Queens. Am contactat-o și am interogat-o deja. Am cercetat toată vila din Dune Road Nimic Nici un semn de efracție, nimic care să lipsească Mașina era acolo unde o lăsase — parcată chiar în fața casei, tot atît de bine păzită ca Fort Knox Nu e nimic care..

— Este asta, zise doctorul Deerforth. Venise momentul. Momentul de care se temuse atîta cînd descoperise zgîrietura, și în consecință prelevase sînge din inima înecatului Nu se poate, își spuse mereu, în timp ce efectua testele care i confirmau totul Nu se poate, repeta ca o litanie, parcă ferindu se de piaza rea. Iar acum avea impresia că eul său traversa o lume la fel de ireală ca un vis și care îi-ar permite să se așeze într-un colț al camerei și să se privească vorbind cu Ray Florum, la fel cum și-ar fi jucat propriul rol într un film

Afară, un puști izbucnise într un rîs cristalin, vesel, pe care urechea sa, printr-o ciudată magie, îl transformă în-

tr-un sunet fantastic venit dintr-o altă lume, amintind țipetele stridente și batjocoritoare ale papagalilor din Filipine.

— Otrava, reluă el, este de un tip extrem de rar. Își frecă palmele pe genunchi. Trecuse ceva timp de cînd nu-și mai simțise mîinile umede de transpirație.

— Am mai întîlnit mixtura asta cînd am servit în Pacific.

— În timpul războiului ? zise Florum. Dar bine, bătrîne, asta a fost acum 86 de ani ; n-o să mă faci să cred că...

— Imposibil să uit otrava asta, Ray N-are a face numărul anilor. Într-o noapte a plecat o patrulă. Cinci oameni. S-a întors unul singur, și de-abia s-a tîrît înapoi. N-am auzit o împușcătură, nimic. Păsările și zumzetul insectelor. Era o liniște înfiorătoare de-ți făcea pielea de găină, după ce toată ziua erau ambuscade, se trăgea asupra noastră și asta dura de mai bine de o săptămînă.

Doctorul Deerforth inspiră adînc înainte de a-și continua povestirea.

— Cînd s-a întors, l-au adus la mine. Era un biet puști. Dacă avea 19 ani. Trăia încă și m-am pus pe treabă... Am făcut tot ce am putut. Toate trucurile clasice și neclasice. Fără succes. A murit, sub ochii mei.

— Mort de porcăria asta ?

Doctorul Deerforth dădu din cap.

— De aceeași.

* * *

— Vrei să plec ? o întrebă Nicholas.

— Da, zise Justine. Nu, nu știu

Era în spatele sofalei și degetele ei trăgeau mașinal de franjurile husei din pînză haitiană.

— Doamne, murmură, mă faci să-mi pierd capul.

— N-am avut intenția, se scuză.

— Nu întotdeauna cuvintele exprimă și gîndul.

Remarcă ce diferită îi părea fața din profil, parcă ar fi fost o femeie dintr-un alt secol, dintr-o lume veche, dispărută de mult Apoi, îi aminti de Yukio. Sigur, cu Yukio lucrurile erau clare. Știa că ea este rezultatul unui amestec foarte special de rase, moștenire ascunsă a unei lumi misterioase, căreia el nu-i aparținea și despre care nu putea avea decît cunoștințe superficiale.

Era — o știa acum — o reacție pur occidentală, și care părea, după toate evidențele, inexplicabilă. Se mira că aici, în Occident, reacția lui este atît de diferită. Poate trecerea timpului, poate distanța, făceau s-o vadă pe Yukio așa cum era cu adevărat pentru el și pentru toți ceilalți.

Distanța care îl separa acum de schemele cu semnificații multiple și ritualizante ale vieții sale din Japonia, îi permitea să discearnă greșelile de altădată ; să înțeleagă rolul pe care îl avusese în ansamblul lucrurilor.

Justine se mișca la celălalt capăt al sofalei, tot atît de departe de el ca și cum ar fi fost într-o altă țară. Și cu toate acestea îi simțea parfumul.

— E tîrziu, murmură.

Nu prea avea sens. Simple cuvinte, își spuse, menite să umple golul ce începuse să devină amenințător pentru ea. Dar această tensiune interioară era unul din lucrurile care îl intrigau cel mai tare la Justine. Da, i se părea foarte frumoasă — dacă ar fi reîntîlnit-o pe o stradă aglomerată din Manhattan s-ar fi întors precis după ea și poate ar fi urmărit-o prin magazinele elegante — Bendel sau Botticelli — înainte s-o piardă în mulțime. Ce să faci cu o asemenea femeie ? Cînd o urmărești pînă la capăt, ești invariabil dezamăgit. L-ar fi interesat o oră sau două. Și apoi ? Frumusețea fizică — învățase de tînăr — nu ducea nicăieri și putea fi periculoasă. Mai mult ca orice, avea nevoie să se lupte, cu femeile ca și cu tot ce-l interesa în viață. Simțea că nimic nu are valoare decît prin luptă, chiar și dragostea. Învățase asta tot în Japonia, unde femeile sînt considerate flori pe care trebuie să le desfoi, așa cum depliezi hîrtiile de origami, cu infinită precauție și răbdare, pentru a descoperi că o dată deschise, ele sînt capabile de o gingășie extremă, dar și de violență și viclenie.

Liniștea părea impregnată de vuietul surd, îndepărtat al valurilor. Apoi strigătul ascuțit al unui pescăruș, singuratic și trist, de parcă ar fi rătăcit drumul.

Se întrebă ce să facă. Și, înainte de toate, vroia ceva ? Simțea crescînd în el o frică latentă.

— Ai cunoscut multe femei ? îl întrebă ea deodată.

Își dădu seama că brațele fetei, imobile ca niște coloane, începuseră să tremure și că făcuse un efort ca să ridice capul.

Îl privea fix, gata să-l sfideze, dacă ar fi rîs de ea, sau, practic, să-l insulte.

— Ce întrebare ciudată !

Ea întoarse capul încet și el văzu lumina caldă a lămpii scăldîndu-i ochii irizați, baza nasului, lunecînd de-a lungul pomeților

— Nu-mi răspunzi ?

Surîse.

— Un număr oarecare, de care nu-mi prea amintesc. Foarte puține au contat pentru mine.

Îl privi fix, atentă la cea mai mică sclipire de ironie. Dar nu reuși să vadă nimic.

— Ce vrei să știi în realitate, Justine ? întrebă el încet. Ți-e teamă că n-o să-ți spun ?

— Nu. Dădu din cap. Mi-e teamă c-o să-mi spui.

Unghiile ei ciupeau franjurii husei, ca degetele unui muzician corzile harfei.

— Vreau și nu vreau, reluă după un timp. Era gata să spună, zîmbind, că nu e chiar atît de grav, dar înțelese brusc că se înșela. Era într-adevăr foarte grav și înțelese și despre ce e vorba. Înconjură sofaua și se opri lîngă ea.

— Nu sînt decît eu, Justine, zise el. Nimeni altcineva. Nu sîntem decît noi doi.

— Știu

Nu era adevărat, pronunțase cuvintele ca un copil care nu crede ce spune, dar speră să aibă dreptate.

Simți nevoia să se îndepărteze, căci realiză că un magnetism din ce în ce mai puternic începe să încline balanța în favoarea lui. Traversă încăperea și se opri în fața ferestrei. Afară, luminile erau aprinse și, dincolo de verandă și de zborul trist al fluturilor de noapte, marea se spărgea neîncetat pe plajă. Nisipul era negru cărbune.

— Nu știu de ce, îi spuse, dar peisajul îmi reamintește de San Francisco.

— Cînd ai fost acolo ? o întrebă, înaintînd, pentru a se așeza pe brațul sofalei

— Acum doi ani, cred. Am stat 18 luni sau aproape.

— De ce te ai întors ?

— Am... rupt-o cu cineva. Am revenit. Întoarcerea fiicei risipitoare în sînul familiei iubitoare !

Păru că se amuză, dar rîsul i se stinse pe buze.

— Îți place San Francisco ?

— Da, zise. Îmi place Teribil.

— Atunci, de ce ai plecat ?

— Trebuia.

Își ridică mîna subțire și o privi, parcă surprinsă că e găsește în această poziție.

Nu eram așa, pe atunci. Eram foarte puțin sigură de mine.

Își încrucișă mîinile ținînd brațele întinse în jos.

— Eram atît de vulnerabilă. Da, așa mă simțeam. Incapabilă să rămîn acolo singură. Parcă sufla un vînt prin mine. Și adăugă, de parcă atunci ar fi înțeles : situația era stupidă și eu însămi eram stupidă.

Clătină din cap, nu putea să creadă că ea fusese aceea.

— Am fost acolo de două ori, începu Nicholas. La San Francisco, vreau să spun. M am îndrăgostit de oraș. De imensitatea lui, de frumusețea lui albă, văzută de pe Mell Valley.

Privi linia subțire, fosforescentă, aproape transparentă care broda talazurile, apoi căderea lor spre mal, aproape, tot mai aproape.

— CobOram des pe plajă să privesc Pacificul. Mă gîndeam : valurile astea care se rostogolesc sub ochii mei au străbătut jumătate de lume, din Japonia.

Tăcu.

— De ce ai plecat din Japonia ? îl întrebă ea. Ce te-a împins să vii aici ?

Respiră adînc.

— E dificil să-ți spun în cîteva cuvinte. Bănuiesc că e vorba de o anumită conjunctură, de o acumulare lentă. Știi, tatăl meu dorea să se întoarcă în America. Iubea Japonia. Luptase pentru ea întotdeauna. Ar fi putut veni aici, dar... nu era karma lui, fără-ndoială. Și-a regretat.

În depărtare, pe culmea valurilor, spuma mării se dantela argintată.

— Dacă e adevărat că o parte din el trăiește în mine, atunci el este prezent și probabil de asta mă simt bine aici.

— Crezi într-adevăr în asemenea lucruri ? Viață după...

Surîse.

— Da, bineînțeles. Nu. Nu pot să-ți explic exact. Orientul și occidentul se întîlneau în mine ca două curente tumultoase, și lupta n-are sfîrșit. Părinții mei trag fiecare coarda de partea lui. Dar sînt în mine. Da.

— Mi se pare atît de ciudat.

— Doar pentru că sîntem aici, sub o verandă în West Bay Bridge. Dacă am fi fost în Asia...

Ridică din umeri, considerînd explicația suficientă.

— Pe urmă am venit aici, ca să-mi dovedesc că sînt un occidental, la fel cum sînt oriental. Mi-am luat diploma de la un institut superior şi m-am lansat în era atomică. Cînd am ajuns aici, publicitatea mi s-a părut o alegere logică, şi am avut şansa să găsesc pe cineva care „să mă lumineze". Pare se că aveam un temperament... adăugă rîzînd.

Îşi întoarse faţa spre el. Făcu cîţiva paşi şi se opri.

Părul ei lung ca o liană. Nici nu se atinseseră.

— Mă vrei ? murmură stins. Vrei să facem dragoste ?

— Da, răspunse el privind-o fix în ochi, cu pupila atît de dilatată, încît se pierdea în negru. Îşi simţi stomacul strîngîndu-se. Nu era prea sigur de propriile fantasme. Un soi de frică, insinuată în pîntec ca într-un abis.

— Şi tu vrei ?

Ea nu răspunse. Hipnotizat de ochii ei cu irizaţii verzi, mai mult îi simţi decît îi văzu mîinile, lucînd ca nişte diamante. Le simţi căldura, apoi degetele Justinei îl mîngîiară pieptul, umerii, alunecară în jurul muşchilor, ferm şi uşor — un gest ce spunea atît de multe, ca şi cum ea niciodată nu mai fusese astfel, ca şi cum el niciodată nu ar mai fi cunoscut asemenea mîngîieri. Şi atît de intens era acest prim contact, încît îşi simţea muşchii picioarelor tremurînd.

O luă încet în braţe ; era aproape sigur că o auzise suspinînd înainte de a-i învălui buzele într-un sărut. Trupul îi era strîns lipit de al lui şi brusc îl inundă căldura contactului cu sînii, pîntecul şi coapsele ei. Ardea, sărutîndu-i gura, gîtul, linia dulce a claviculei. Îi desfăcu bluza. Buzele ei se lipiră de ureche.

— Nu aici, nu aici, te rog...

Înălţă braţele şi bluza căzu. Îl lăsă să-şi plimbe degetele pe spate, pe lunga falie adîncită a coloanei, şi tremurînd înfiorată cînd o sărută, sub arcuirea fină a braţelor, înainte ca buzele să i alunece lent spre sîni.

Degetele ei îi desfăceau cureaua de la blugi, în timp ce buzele lui întredeschise se insinuau pe trupul ei, în spirale din ce în ce mai strînse.

— Te rog, te rog, nu aici...

Se lăsară să alunece pe covor, în faţa sofalei, excitaţi de tremurul interior al trupurilor, în timp ce ultimele haine zburau în jurul lor. Mîinile Justinei încercară să scape de urma fină a chiloţului de mătase ce o mai îmbrăca, dar el o opri. O ridică în braţe şi, culcată jumătate pe sofa, îi desfăcu coapsele,

sărută pielea dulce dinspre interior. Justine strîngea marginile pernelor, degetele crispate se făcură albe. Simți limba bărbatului atingînd mătasea umedă și gemu. O sărută prin fina barieră de mătase și mîinile Justinei plutiră spre fața lui, mîngîindu-i urechile și părul... Mici țipete involuntare țîșneau din gura imens deschisă, pe măsură ce tensiunea creștea. Îl trase spre ea. Buzele sălbatice îi cuprinseră gura. În chiar acel moment, mai mult ca orice pe lume, îl vroia în ea. Își lipi pîntecul de el cu un gest brusc și gemu cînd Nicholas pătrunse. Tensiunea deveni teribilă, de parcă era dusă spre o a patra dimensiune, contactul deveni paroxistic și atunci ea își contractă mușchii interni, o dată, de două ori, și îl auzi pierzîndu-și respirația. Inimile lor parcă-i băteau în ureche, vru să strige, vino, vino, dar se sufocă, simțind degetul bărbatului, umed, pătrunzînd în locul cel mai ascuns ; inundată de o plăcere extremă, aproape-și pierdu cunoștința.

*

* *

Doctorul Vincent Ito agită ceaiul fierbinte de crizanteme, care aburea în ceașca de ceramică fără toartă. Deranjate, cîteva bucățele din petalele uscate, negre, se desprinseră de fundul cești zburînd involuntare spre suprafață.

Asta îl amintea de cadavrele plutitoare.

Știa cum urcau la suprafață, le urmărea drumul cînd de o lună sau două — biete ființe vii, care se aruncaseră sau fuseseră împinse în East River sau în Hudson — în timpul lungilor luni de iarnă. Imobilizate în adîncuri, conservate de apele reci, curenții slabi le-au dislocat doar la-nceputul verii, cînd apa a prins să se încălzească. La 2—3 grade, bacteriile începeau să se reproducă, provocînd putrefacția ce le purta, mai devreme sau mai tîrziu, spre suprafață. Și cadavrul plutitor, luni de zile după căderea în apă, își făcea în sfîrșit apariția pe masa sa de disecție, la morgă.

Munca nu-l deranja. Pentru că Vincent Ito era un medic legist adjunct, cadavrele făceau parte din viața sa. O parte importantă, fără îndoială. Morga, cu subsolurile ei, cu compartimentele metalice, purtînd fiecare mici fișe dactilografiate, cu dalele de gresie, impecabil curățate, și cu încăpătoarea basculă, unde erau așezați morții, era locul unde își petrecea cea mai mare parte din viață. Nimic vampiresc ; corpurile albe, negre, întinse pe brancarde cu rotile, fără sînge, cu mari in-

cizii în formă de T pe piept, de la un umăr la altul, și apoi în jos spre abdomen, cu pielea rigidă și fețele impasibile ca somnul inocenților. Toate acestea n-aveau nici un efect asupra lui. Interesul și — da — partea excitantă a medicinei legale, constau pentru Vincent în caracterul enigmatic și complex al morții. Nu moartea însăși, ci ceea ce o provocase. Se considera un detectiv, a cărui muncă printre morți ajutase nu o dată pe cei vii.

Vincent privi pe fereastră, sorbindu-și ceaiul încet. Întunericul începea să se risipească. Era ora patru și douăzeci și cinci. Se trezea întotdeauna foarte devreme.

Privi străzile goale, luminate, din Manhattan. Auzi departe huruitul camionului gunoaielor urcînd cu încetineală panta străzii 10. Mai aproape, undeva, sirena mașinii poliției sparse liniștea matinală, izbindu-i auzul, și se îndepărtă imediat, parcă înghițită de tenebre.

Nu mai rămînea nimic din noapte decît propriile lui gînduri, mișcîndu-se în spirale neîntrerupte.

Se simțea prins în cursă.

Probabil karma mea a avut o evoluție proastă în cursul vieții precedente, își zise. Japonia îi părea inaccesibilă, de parcă ar fi aparținut altei lumi. N-o mai putea regăsi. Și în nici un caz cea pe care o părăsise cu 12 ani în urmă. Pentru el, Japonia nu mai exista, nu mai era decît o floare uscată, dar încă îl chema ca o sirenă a mării.

*

* *

Nicholas se trezi în zori. O fracțiune de secundă avu impresia clară că se găsește în casa-i veche din apropiere de Tokio — grădina zen, umbrele oblice ale zidurilor, aproape de fața lui, proiectate de boschetul de bambuși, veșnic zumzăitor.

Auzi strigătul scurt al unui cuc, apoi zgomotul mașinilor rulînd spre oraș, uneori amplificat de acustica aparte a locurilor.

Întoarse capul, încă somnoros, și văzu o formă feminină lîngă el. Yukio. S-a întors deci, gîndi. A știut întotdeauna că va reveni. Dar așa, deodată, alături de el, aici...

Se sculă brusc, cu inima bătînd. Percepea din ce în ce mai clar prin fereastra deschisă o melopee primitivă, venită

de foarte departe, de dincolo de mare, metamorfozată în vuietul valurilor spărgîndu-se pe plajă. Strigătul pescărușilor! Și cu toate astea, cunoștea semnificația acestei melopei secrete. Respiră adînc de cîteva ori, Japonia i se lipise de piele ca o plasă, prinzîndu-l în ochiurile sale.

Ce i-o evocase cu atîta intensitate?

Privi în jur, văzu nasul Justinei, buzele ei dulci și senzuale întredeschise, singurele părți din corpul ei neacoperite de cearșaful bleu, alb și gri, ce se mișca ușor, ca mîngîierea valurilor. Părea că doarme în sînul tumultuos al mării.

Ce-o avea femeia asta, se gîndi, de mă atrage ca un torent? Se simți ciudat, parcă în derivă pe talazuri. Și contemplînd arcuirile dulci ale acestui corp fierbinte, înțelese că era aspirat înapoi spre acea Japonie, spre acel trecut, căruia nu mai îndrăznea să-i treacă pragul.

O senzație delicioasă, indescriptibilă, îl trezi cu adevărat. Deschise ochii. Văzu șoldurile Justinei lîngă obraz, le aspiră mirosul și simți buzele ei lipite de gura lui. Limba i se strecură lascivă printre buze și gemu. Întinse mîna, dar șoldurile se îndepărtară. Îi privi curbura dulce a pîntecului, pubisul cu firișoare lucioase, pielea fină și umedă și simți dorința descătușîndu-se în el, ca o roată a infinitului. De cîte ori se apropia de marginea abisului, ea se retrăgea, presîndu-l cu mîna pînă ce spasmele se linișteau. Apoi revenea și jocul reîncepea într-un crescendo fără sfîrșit, pînă-și simți picioarele tremurînd. Inima îi bătea nebunește, în timp ce plăcerea pulsa simultan în tot trupul. Îi simți sînii alunecîndu-i sub pîntec și îi prinse în mîini, mîngîindu-i și ciupindu-le sfîrcurile.

Fiecare gest era atît de bogat în plăcere, încît își simțea trupul tresărind și vibrînd la cea mai mică mișcare. Ea alunecă în jos și el își îngropă sexul între sînii ei strînși. Îi prinse fața în crevasa coapselor, deschise larg gura și juisă prelung, infinit.

*

* *

Vincent Ito ajunse la biroul morgii — strada 1, colț cu 30, la opt fără un sfert.

Deschise poarta de sticlă, făcu un semn cu capul agentului de serviciu și-i dădu bună ziua lui Tommy Albinosu, șoferul lui Nate Graumann. Cînd intră în sala 134, știa că mai avea

timp exact cît să soarbă o cafea în viteză, înaintea conferinței de dimineață.

O luă la dreapta, traversă un hol mic și intră în biroul imens, plin de lume, al medicului șef. Nate Graumann, directorul Serviciului de medicină legală al municipalității din New York, era un colos. Ochii, ca niște fante, mari și luminoși, se înțeau pe jumătate ascunși în pungile de grăsime ale pomeților. Nasul lat, îi fusese spart, probabil în cursul unor încăierări, noaptea, pe străzile din Bronx, unde se născuse și crescuse.

Părul îi încărunțise, dar mustața rămăsese neagră ca smoala. Avea aerul unui adversar de temut, ceea ce și era, după cum susțineau primarii și diverși membri ai comisiei financiare a municipalității, care avuseseră de-a face cu el.

— Bună, Vincent, strigă.

— Bună, Nate.

Traversă camera cu pași mari, pînă la enorma cafetieră metalică ce se înțea precum palatul dogilor în mijlocul haosului din încăpere. Fără zahăr, fără lapte, gîndi trist. În dimineața asta am nevoie de cofeină pură.

Cînd termină ședința de lucru, Graumann îl reținu :

— Rămîi un minut, Vincent.

Doctor Ito se așeză într-un fotoliu din fața biroului, plin cu dosare și hîrtii, al lui Graumann.

Erau prieteni, în afara serviciului de la morgă, dar relațiile dintre ei păreau să se răcească odată cu trecerea anilor. Cînd Vincent se angajase, Graumann era deja adjunct, dar toată lumea avea timp din belșug. Și probabil mai mulți bani.

De atunci, munca devenise din ce în ce mai grea, mai ales de cînd criza fiscală se abătuse peste ei ca o avalanșă.

Municipalitatea avea probleme mult mai importante decît cele ale cetățenilor bătuți, înjunghiați, strangulați, înecați, asfixiați, zdrobiți sau tăiați bucăți pe străzile orașului, sau în apele din împrejurimi. Optzeci de mii de persoane mor în fiecare an la New York, se gîndi, și noi moștenim vreo treizeci de mii. Viață de rahat.

— La ce lucrezi acum ? îl întrebă Graumann.

— Hm, la afacerea Morway, zise Vincent, ridicînd sprîncenele ; trebuie să depun mărturie în instanță dintr-un moment în altul, afacerea Prince e aproape terminată, două sau trei fleacuri încă pentru procuror și cam atît ; analiza sîngelui o s-o primesc după-amiază. Și pe urmă, afacerea Marshall.

— Asta ce mai e ?

— L-au adus ieri seară. McCabe mi-a zis că e urgent, așa că m-am apucat imediat de treabă. Înecat în bazinul din Central Park. McCabe crede că i-au ținut capul în apă. Un oarecare bănuit a și fost arestat, așa că McCabe are nevoie să-i dau marfa repede.

Graumann mîrîi :

— Ai destulă treabă, nu ?

— A, da, pînă peste cap !

— Aș fi vrut să te duci la Long Island pentru vreo 2 sau 3 zile.

— Cum ? Și să las circul ăsta baltă ?

— Dacă nu era ceva serios, nu te-aș fi întrebat.

— Bine, dar cu tot ce am pe cap...

— O să mă ocup personal de dosarele în curs. Pe astea — luă două dosare maronii și le pocni de birou de cîteva ori, ca pentru a le pune filele la loc — o să i le dau lui Michaelson.

— Michaelson e un tîmpit, mîrîi Vincent, care simțea că începe să se enerveze.

Graumann îl privi placid.

— Lucrează ca la carte, Vincet. E meticulos și poți conta pe el.

— Dar e atît de încet.

— Viteza nu e totul în viață, îi aminti Graumann.

— Spune-i asta lui McCabe ! El are nevoie de marfă repede. Și cu afurisitii de la Parchet, care ne cad pe cap și încurcă toate.

— Pentru asta sînt plătiți, Vincent.

— Și ce trebuie să fac la Long Island ?

— Paul Deerforth a sunat aseară. Ți l mai amintești ?

— Bine înțeles. Ne-am văzut anul trecut, la tine într-un week-end. E la West Bay Bridge acum, nu ?

— Hm, hm, răspunse Graumann, foindu-se pe scaun. Pare-se că a dat de un bucluc. Face cîteodată pe medicul legist pentru cei din comitatul Suffolk.

Coborî ochii, apoi îi ridică deodată, privindu-l țintă pe Vincent.

— Te-a cerut pe tine, personal.

o

o *

Exista un uriaș acvariu în camera de zi. Destul de mare, estimă Nicholas, ca să conțină 200 litri de apă. Dar nu avea

peşti roşii, ca de obicei. Proprietarii — căci era doar chiriaş pentru o vară — îl rugaseră să aibă grijă de sumedenie de peştişori de mare, ale căror culori strălucitoare electrizau apa împrejur, ca un zbor de păsări cu penaj multicolor, într-un luxuriant decor tropical.

Amuzat, încercă să o privească pe Justine prin această ciudată lupă acvatică. Purta un costum de baie roşu, răscroit mult pe şolduri, care-i punea în evidenţă picioarele lungi, ca un costum de dansatoare. În jurul gîtului avea un prosop alb. Ai fi zis că ieşise dintr-o sală de gimnastică.

Se întoarse spre el :

— Nu sînt ai tăi ? îl întrebă.

Terminase să-i hrănească, dar rămăsese în aceeaşi poziţie, aplecat, fascinat de spectacol. Această irealitate relativă era liniştitoare, deşi înclina să o considere o reflectare a propriilor sale fantasme.

— Nu, nu sînt ai mei, îi răspunse, din spatele barierei lichide. Sînt ai proprietarilor mei.

Se sculă, făcu cîţiva paşi şi privi pe fereastră.

— Plouă ! Şi aveam ceva de făcut în dimineaţa asta.

Venind dinspre mare, ploaia se auzea clipocind uşor pe acoperişul plat. Lumina se făcuse cenuşie şi rece, ca marmura.

— Lucrează aici, îi spuse. Dacă tot ai materialul cu tine.

Ea reveni în salon, frecîndu-şi mîinile.

— Nu, nu cred. Dacă tot rămîn în casă, prefer să lucrez la planşetă.

Îl surprinse ; a nu face nimic într-un sens, era la fel de rău cu a face o alegere proastă. Şi nu-i plăceau ezitările.

— Ai adus schiţele cu tine ?

— Da, eu...

Aruncă o privire spre geanta mare din pînză aşezată într-un colţ, lîngă sofa şi adăugă :

— Bineînţeles, da.

— Aş vrea să le văd.

Se strîmbă, luă o mapă cu desene acoperite cu hîrtie albastră şi i o întinse. Începu să se plimbe prin cameră în timp ce el trecea de la un desen la altul. Din acvariu se auzea murmurul liniştitor al bulelor de aer în drumul lor spre suprafaţa apei. În depărtare, vuietul valurilor părea o muzică în surdină.

— Ce sînt astea ? îi zise.

Ridică ochii. Ea se afla în picioare, în faţa unor obiecte

agățate unul de altul, pe o panoplie. Stătea cu mîinile încrucișate la spate, într-un gest neglijent.

Obiectele erau două săbii ușor curbate, fiecare cu teaca ei. Cea de sus avea în jur de 75 centimetri, cealaltă ceva mai mult de 50.

Cîteva clipe îi privi linia de umbră a spatelui, comparînd-o cu schița din mînă.

— Sînt săbii vechi de samurai, îi zise. Cea mai lungă este katana, sabia cu care se ucide, cealaltă este wakizashi.

— La ce foloseau ?

— La luptă. Și pentru seppuku, sinuciderea rituală. Cu timpul, numai samuraiul și-a păstrat dreptul să poarte și să utilizeze daïsho, cele două lame.

— Cum de-au ajuns aici ? întrebă, cu ochii ațintiți mereu asupra armelor.

— Sînt ale mele.

Ea întoarse capul și surîse :

— Vrei să spui că ești samurai ?

— Într-un sens, îi răspunse pe un ton grav.

Se ridică și se apropie de ea, gîndindu-se la cele 3 ore de antrenament pe care trebuia să le facă zilnic.

— Pot s-o văd pe cea lungă ? îl întrebă.

El întinse mîna spre panoplie și scoase cu un gest plin de grijă katana.

— N-ar trebui, spuse ; cu stînga ținea teaca, iar degetele mîinii drepte strîngeau garda lungă a sabiei.

— De ce ?

Trase puțin, scoțînd cîțiva centimetri de lamă strălucitoare.

— Pentru că sabia se scoate numai pentru luptă. Este sacră. Se oferea la ceremonia de trecere la vîrsta bărbăției, este botezată cu numele samuraiului și devine astfel parte din inima și sufletul său. Aceasta este o dai-katana, mai lungă ca sabia obișnuită. Nu o atinge ! strigă, și ea își retrase degetul înspăimîntată. Ți-ar fi tăiat degetul !

Văzu, reflectată pe lamă, fața fetei, cu ochii măriți și buzele întredeschise. Îi simți respirația aproape.

— Mai lasă-mă să o privesc, zise, îndepărtîndu-și o buclă de păr ce i se rătăcise pe față. E frumoasă. Are nume ?

— Da, răspunse, gîndindu-se la Ceang și la Itami Issshogai. Adică „pentru toată viața".

— Tu i l-ai pus ?

— Nu, tatăl meu.

— Îmi place. I se potriveşte. N-aş putea să-ţi spun de ce.

— Există multă magie într-o lamă forjată de un japonez, îi spuse, introducînd dai-katana în teacă. Sabia asta are aproape 200 de ani, dar a fost lucrată excepţional, n-a îmbătrînit nici cu un an. Este lama cea mai fină pe care lumea a cunoscut-o şi o va cunoaşte vreodată, adăugă, aşezînd arma la loc.

Telefonul sună, şi se îndreptă spre el.

— Nick, eu sînt, Vincent.

— Ei, ce mai faci?

— Foarte bine. Fă-ţi idee că sînt în drum spre cuibuşorul tău din pădure sau de pe plajă, nu-mi mai amintesc...

— Long Island?

— Mai aproape, bătrîne. West Bay Bridge.

— Dar e formidabil! De cînd nu te-am mai văzut!

— Din martie, dacă eşti curios. Ascultă, am să locuiesc la doctorul Deerforth, dacă îl cunoşti.

— Nici vorbă. Ai să stai aici, la mine, pe plajă. Am loc să şi vînd. Poţi să mergi în oraş înot.

— Îmi pare rău, dar nu sînt în vacanţă. Şi pînă nu aflu despre ce e vorba, prefer să stau la doctor.

— Ce mai face Nate?

— Ca de obicei sau aproape! Avem grozav de lucru, ştii.

Nicholas privi spre Justine care frunzărea desenele, cu o mînă în păr. Se aplecă pe deasupra sofalei, luă un creion din geantă şi începu să deseneze.

— Nu eşti singur? întrebă Vincent.

— Nu.

— Văd. Am să ajung pe seară. Izbucni în rîs, vocea devenind deodată mai subţire. Trebuie să fie o istorie blestemată, altfel Graumann nu mi dădea maşina şi pe Tommy. Tot ce-mi rămîne de făcut este să mă aşez în spate şi să sforăi. Săracu' de mine, adăugă cu un oftat. Acum doi, trei ani înainte de criza asta, mi-aş fi făcut intrarea cu un Lincoln. Acum o să mă mulţumesc cu un Plymouth, un găinaţ de gîscă, ce mai!

Nicholas începu să rîdă.

— Sună-mă cum soseşti. Vii încoace să bem un pahar.

— De acord. Salut.

Închise telefonul şi se aşeză lîngă Justine. Privea liniile pe care le desenase, dar gîndurile îi zburau departe.

— Acum încep să înțeleg de ce m-ați chemat, zise Vincent.

— Cunoașteți otrava asta? întrebă doctorul Deerforth.

Vincent se frecă la ochi. Îl supăra lumina fluorescentă. Ridică mîna și își apropie fața de hîrtia pe care o citea.

— Sincer, nu știu ce să spun.

— Omul ăsta n-a murit înecat.

— O, asta fără îndoială, se strîmbă Vincent, dînd din cap. Oricare ar fi cauza morții, asfixie nu e.

— Cum puteți vedea, urmă doctorul Deerforth, întinzîndu-i filele din clasor, în buletinul medical nu există nici o urmă de criză cardiacă sau probleme vasculare. Și nici antecedente în familie. Rasă caucaziană, sex masculin, 36 de ani și o sănătate de fier. Poate nu în cea mai bună formă, dar...

— Și moare subit de un infarct de miocard, termină fraza Vincent. Criză cardiacă.

— Provocată. De această substanță, sînt convins, replică Deerforth, aplecîndu-se în față, cu degetul îndreptat spre formular.

— Ați folosit ordinatorul?

— Nu uitați că pentru toată lumea este vorba de „un deces accidental prin înec", în tot cazul pînă la noi ordine, și, oricum, mă îndoiesc că ne-ar fi fost de folos.

— De ce ați întîrziat atît de mult raportul către Biroul de medicină legală al comitetului, întrebă Vincent, închizînd clasorul cu un pocnet surd, înainte să i-l dea doctorului Deerforth.

— Nu v-am spus? Avem ceva necazuri cu familia tipului.

Luă clasorul sub braț, îl conduse pe Vincent spre ieșirea din laborator, apoi stinse luminile. Cele 20 de minute înapoi [illegible] Bay Bridge îi părură îngrozitor de lungi.

* * *

Justine se cuibărise în colțul divanului, cu genunchii ridicați și brațele strînse în jurul lor. Schițele erau etalate pe măsuța joasă din față. De partea cealaltă geamurile erau pline de perle lichide, cu toate că ploaia se transformase într-o ceață groasă.

— Vorbește-mi de Japonia, îi zise brusc, apropiindu-și fața de a lui Nicholas.

Privirea îi strălucea, interesată.

— Am plecat de mult.

— Dar cu ce seamănă ?

— E deosebită.

— Vrei să spui, limba ?

— Oh, bineînțeles, limba face parte dintre deosebiri. Dar este ceva fundamental Cînd mergi în Franța sau Spania, trebuie să vorbești altă limbă, dar procesul gîndirii e același. Cu Japonia e altfel. Japonezii îi surprind pe majoritatea occidentalilor și îi înfricoșează. Destul de ciudat.

— Nu prea, observă ea Oamenilor le este frică de ce nu înțeleg

— Și pe urmă, spuse el, sînt cei care înțeleg Tatăl meu făcea parte dintre aceștia Iubea Orientul.

— Ca tine

— Da, spuse el, ca mine.

— Atunci, de ce ai plecat ?

O privi Întunericul se lăsa încet. Afară, lumea devenise albastră și el se întreba prin ce intuiție aparte, fetișcana asta putea să pună întrebări atît de grele, cînd el încerca să rămînă atît de vag în răspunsuri Se așezase aproape de acvariu, lîngă vibratorul de aer Lumina se făcuse gălbuie, ca o cremă de vanilie.

— Nu mai doream să trăiesc în Japonia zise Și această afirmație simplă reflecta, pe de o parte adevărul, iar pe de altă parte insuficiența deplorabilă a cuvintelor Dar ce cuvinte ar fi putut exprima ce simțise atunci ?

— Deci ai venit aici și te ai lansat în publicitate ?

El înălță capul.

— Da Exact. Asta e

— Și ți-ai părăsit familia

— Eu n-am familie

Cuvintele țîșniră reci și dure, la fel de ucigătoare ca niște gloanțe.

Ea se dădu înapoi.

— Mă faci să mi fie rușine că m-am certat cu soră-mea, îi zise, întorcîndu-și fața și încercînd să-și ascundă stînjeneala.

— O urăști ? !

Ea dădu din cap.

— Ești crud cînd vorbești așa.

— Adevărat ? adăugă el, sincer surprins. Nu credeam. Atunci ți-e indiferentă ? E mai bine așa, nu ?

— Nu. Nu mi-e indiferentă. Este soră-mea. Eu... eu nu cred că mă poți înțelege, sfîrși, înghițind greu.

Înțelese că avusese intenția să spună altceva, dar se răsgîndise, în ultimul moment.

— De ce nu vorbești niciodată de tatăl tău? Odată ai spus ceva despre trecutul lui. E mort?

Văzu în ochii ei o lucire stranie, un soi de opacitate strălucitoare, ca și cum ar fi fixat o flacără.

— Da, zise. Mort, atît cît poate fi cineva mort.

Părăsi divanul, se apropie de acvariu și privi apa cu intensitate, de parcă ar fi vrut să măsoare cît ar trebui să se micșoreze pentru a plonja în apa sărată și a se pierde în mulțimea mișcătoare a peștilor.

— Oricum, asta nu schimbă nimic între noi. Eu nu sînt „fata lui tata". Nici nu prea cred în prostia asta.

Tonul vocii exprima contrariul și Nicholas se întrebă ce putuse să-i facă acest tată pentru a-l urî într-atît.

— Vorbește-mi de sora ta. Sînt curios. Eu n-am frați, sînt singur.

Ea plecă de lîngă acvariu. Reflexele apei îi alunecau pe față. Părea o creatură marină exotică, atrasă de agitația mișcărilor unui înotător. Și-o imagina pe fundul mării, între alge arborescente asemănătoare bambusului, legănate de briza curenților din adînc. Și-o imagina vorbind fără voce, prin vibrații schimbate ca mingiile de tenis.

— Gelda.

Vocea ei căpătase o sonoritate stranie, pe care nu reușea să și-o stăpînească.

— Soră mai mare. Respiră adînc. Ai avut noroc că ai fost singur la părinți. Sînt lucruri pe care nu trebuie să le împarți cu nimeni. Lucruri pe care e mai bine să le lași așa cum sînt.

Învelită în nisipul de pe fundul mării? se întrebă. De ce să-i reproșeze că nu vroia să i se confeseze? Era irațional, și cu toate astea, reticența încăpățînată a fetei îl rănea. Deodată simți nevoia devorantă de a-și împărtăși secretele, umilințele, divagațiile puerile, ura, dragostea, frica și rușinea. Misterul Justinei îl atrăgea, ca pe un înotător adîncurile albastre ale mării, tot mai jos, către nisipul fin al acelei plaje de sub ape.

Dar Nicholas știa. Cel puțin o parte din el era perfect conștientă de existența acelei plaje fără sfîrșit, populată de monștri, și se înfioră la gîndul de a înfrunta din nou măștile

hidoase. Căci le întîlnise deja, odată în viață, și fusese aproape fatal.

* * *

Ieșiră afară din casă, în noaptea de vară. Norii se îndepărtaseră în derivă spre vest, cerul era senin. Stelele sclipeau ca paietele pe catifea și lor li se părea că sînt acoperiți de o năframă țesută anume pentru clipa aceea infinită.

Se plimbau de-a lungul plajei, prin nisipul umed, pe bordura apei, foarte departe, căci marea era în reflux.

Valurile se spărgeau în ondulații line, vag fosforescente, evocînd un alt univers, văzut parcă prin capătul inversat al unui telescop. Aici pe plajă erau singuri. Un punct portocaliu de jăratic fumegînd, amintea de un foc de tabără în panta unei dune, foarte departe în noapte.

— Ți-e frică de mine? îi zise, și-și auzi propria voce, ușoară ca un voal de ceață.

— Nu, îi răspunse, înfundînd mîinile în buzunarele blugilor. Mi-e frică, atîta tot. O port în mine de mai bine de un an și jumătate. O frică cu mii de fețe și imposibil de alungat.

— Tuturor ne e frică de un lucru sau altul.

— Te rog, Nick, termină cu tonul ăsta protector. Nu știi despre ce e vorba.

— Pentru că sînt bărbat?

— Pentru că ești tu.

Privirea i se fixă departe de el, departe de violența lui fizică. Își frecă brațele goale, și el avu impresia că tremura. Se aplecă, ridică o sanda împotmolită în nisip. O scutură și-i simți moliciunea pe piele. Timpul îi tocise toate asperitățile, timpul îi schimbase forma. Dar esența, culoarea gălbuie, striurile, imperfecțiunile structurii, densitatea și duritatea, toate rămăseseră inatacabile.

O apucă și o azvîrli departe în mare. Apăru o secundă în apă fără zgomot, apoi dispăru din vedere, ca și cum n-ar fi existat, dar Nicholas îi simțea încă greutatea în podul palmei, acolo unde o ținuse cîteva clipe.

— Ce simplu ar fi totul, îi zise, dacă am putea să trecem prin viață fără trecut. N-ar mai exista zile negre.

Ea îl privi în tăcere și doar o ușoară zvîcnire a gîtului dovedea că-l auzise.

— Dar nu se poate continuă. Memoria omenească dăinuie. Și în fond, ceea ce ne apropie, ceea ce provoacă acel declic atît de specific de la prima vedere, ca un semn, foarte slab, dar imposibil de confundat — este recunoașterea. Ne recunoaștem. Poate o apropiere de spirit. O aură, ce poartă multe nume. Ea există invizibilă, dar imuabilă. Se întrerupse. Al simțit-o cînd ne-am întîlnit ? o întrebă.

— Am simțit... ceva.

Cu vîrful degetului mîngîie mîna lui Nicholas.

— O flacără țîșnește întotdeauna dintr-o scînteie, îi zise. Lăsă ochii în jos spre picioare, spre nisipul umed, negru și spre apa ce-l acoperea.

— Mi-e frică să am încredere în tine, adăugă. Ridică brusc capul, de parcă ar fi luat o hotărîre și era decisă să și-o țină.

— Bărbații pe care i-am cunoscut, au fost toți niște bestii și... pînă la urmă, eu am fost aceea care i-am ales.

— Aș vrea să nu mă consideri așa.

— Dar tu ești altfel, Nick. O simt. Își îndepărtă fața.

— N-aș mai putea reîncepe, reluă. E imposibil. Viața nu e un film în care totul se aranjează pînă la urmă.

— Nu se poate ști niciodată.

Ea nu-l luă în seamă și continuă

— Sîntem educați într-un spirit romantic atît de factice, încît ajungem implacabil în derivă. Iubire la prima vedere și căsătorie pe viață. Cam asta ni se spune în filme, la televizor, chiar și în publicitate... Am devenit cu toții niște bebeluși electronici. Dar apoi trebuie să o lăsăm mai moale. Avem de-a face cu **noi** și cu. Da, și ce te faci cînd **noi** nu merge, și **eu** implică o prea mare însingurare ?

— Continuăm să căutăm, bănuiesc. Viața nu este decît căutare, la urma urmei. O lungă goană după ceea ce dorim mai mult : dragoste, bani, glorie, toate astea. Ceea ce diferă de la un individ la altul, este gradul de importanță acordat acestei scări de valori.

— Eu nu, răspunse cu o voce încărcată de amărăciune. Eu nu mai știu ce vreau.

— Și la San Francisco, ce vroiai ?

Nu-i mai deslușea decît conturul corpului, o siluetă de abanos în umbra ascunsă, sub lumina stelelor.

Cînd îi răspunse, vocea îi era un murmur, un firicel de apă înghețată, și el simți un fior străbătîndu-i trupul.

— Aș vrea să mă domine cineva, zise.

— Nu-mi vine să cred că ţi-am mărturisit aşa ceva.

Erau întinşi goi sub cearşafuri, în patul lui Nicholas. Razele lunii cădeau spre fereastră, după ce atinseseră mareea ca un pod inefabil deasupra unui pămînt imaginar.

— Pentru ce ? o întrebă.

— Pentru că mi-e ruşine. Mi-e ruşine că am simţit dorinţa asta într-o zi. Niciodată nu voi mai fi astfel. Refuz.

— A vrea să fii dominată, e atît de teribil ?

— Felul în care am dorit-o. Era... era contra naturii.

— Ce vrei să spu ?

Ea se întoarse şi el simţi apăsarea caldă a sînilor ei pe piele.

— N-am chef să mai vorbesc despre asta. Uită ce ti-am zis.

Îşi puse mîinile pe braţele Justinei, o întoarse cu faţa în sus şi o privi în ochi.

— Să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Eu sînt eu. Şi nu... cum se numea tipul din San Francisco ?

— Chris.

— Eu nu sînt Chris şi nici ceilalţi bărbaţi din viaţa ta. Şi apoi, pîndindu-i privirea... Pricepi ce-ţi spun ? reluă el. Dacă ţi-e teamă că se vor petrece aceleaşi lucruri, o să mi transferi în mod cert trăsăturile lui Chris, sau ale altuia. Toţi avem spaimele noastre şi uneori acţionăm inconştient. Dar în momentul ăsta nu trebuie, n-ai dreptul. Şi dacă te laşi, dacă acum nu încerci să evadezi o dată pentru totdeauna, n-ai să mai reuseşti niciodată. Toţi bărbaţii pe care-i vei întîlni vor fi Chris într-un fel sau altul şi n-o să te eliberezi niciodată de spaimă.

Ea se îndepărtă.

— Lasă-mă, n-ai dreptul să-mi ţii predici. Cine te crezi ? Ţi-am spus o nimica toată, şi imediat îţi închipui că mă cunoşti. Se sculă din pat.

— Ce ştii tu despre mine ? strigă. Pe dracu'. N-ai să mă cunoşti niciodată. De altfel, cine te ascultă ?

O urmări cu privirea. O clipă mai tîrziu uşa de la baie se trînti cu zgomot.

Se sculă şi-şi lăsă picioarele să atîrne pe marginea patului. Nevoia de a fuma era atît de violentă, încît trebui să-şi abată atenţia spre altceva. Îşi trecu mîinile prin păr, privind

marea fără s-o vadă. În clipa aceea simți cum Japonia îi inundă întreaga ființă. Era un mesaj, o știa. Dar spaima trecutului de care încerca să scape era atît de puternică, încît mesajul își găsea greu drum spre lumină.

Se sculă.

— Justine, chemă.

Ușa sălii de baie se dădu la perete și Justine apăru în blugi și bluză. Ochii, ca niște puncte dure și strălucitoare, scăpărau scîntei.

— Eu plec, spuse printre dinți.

— Deja ?

Toată această melodramă afectată îl amuza. Nici o secundă nu crezu că va pleca.

— Bestie ! Ești ca toți ceilalți ! Se îndreptă spre vestibul. O apucă de braț silind-o să se întoarcă.

— Unde pleci ?

— Oriunde, strigă. Departe de aici. Departe de tine, murdarule...

— Nu fii idioată, Justine.

Mîna liberă țîșni, și ea îl plesni peste față.

— Să nu mi vorbești așa, să nu mi vorbești.

Răgușise, vocea îi devenise surdă, fața nu mai era decît o mască.

Fără se gîndească, o lovi. Suficient de tare ca să cadă înapoi lovindu-se de pat.

Își simți inima rupîndu-i-se de milă. Îi murmură numele și ea i se cuibări în brațe, cu buzele lipite de gîtul lui. Lacrimi fierbinți i se lipiră de piele. O luă în brațe și o așeză pe patul desfăcut. Apoi făcură dragoste violent, îndelung.

Se lipi de el cu picioarele înlănțuite.

— N o să se mai întîmple niciodată, îi spuse cu voce gravă.

— Niciodată, murmură ea ca un ecou.

*

* *

Auzi telefonul prin somn. Se trezi cu greu, simțind mușchii stomacului zbătîndu-se. Alături de el, Justine se mișcă. Se întoarse și apucă aparatul.

— Alo ?

Vocea părea înfundată. Justine îi puse mîna pe piept. Pînă și unghiile erau fierbinți.

— Salut Sînt Vicent. O clipă de tăcere. Te supun, te deranjez ?

— Ei bine, nu.

— Dezolat, bătrîne.

Nu mai auzi decît zgomotul surd al liniei telefonice, dar se trezi pe de-a întregul. Vincent Ito era prea japonez ca să-și impună prezența, dar n-ar fi telefonat la o oră atît de matinală fără un motiv serios. Acum el era acela ce trebuia să decidă. Dacă ar fi zis „mai tîrziu", Vincent ar fi închis telefonul fără să insiste. Justine i se lipi de umăr. Fața i se mută în umbră și tenebrele părură să se stingă în curbele trupului el.

— Ce este Vincent ? zise. Ți s-a întîmplat ceva ?

— Exact.

— Despre ce e vorba ?

— Ai auzit de macabeul scos din apă acum două zile ?

— Da. Simți un nod în gît. Ei, și ?

— Din cauza lui sînt aici. Vincent păru jenat. Sînt la morga din Hauppange, reluă. Știi unde e ?

— Știu cum se ajunge la Hauppange, răspunse Nicholas, sec. Asta voiai, nu ?

— Exact ce-ți închipui, Nick.

Simți cum i se oprește respirația.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce se petrece ? Ce-i cu toate misterele astea ?

— Ar fi bine să vezi cu ochii tăi ce am găsit, răspunse Vincent cu voce slabă. Nu vreau... nu vreau să te influențez nici într-un sens, nici în altul. De asta nu-ți spun mai multe la telefon.

— Te înșeli, bătrîne. Șapte și un sfert. În patru minute sînt gata. De acord ?

— Perfect, răspunse Vincent. Te aștept afară să-ți arăt drumul. O clipă de tăcere. Îmi pare rău, Cahine.

Închise telefonul și își dădu seama că palmele îi sînt umede de sudoare.

*

* *

Nicholas privi din nou bucățica de metal așezată pe lentila microscopului, un fragment minuscul, pe care doctorul Deerforth îl scosese din sternul cadavrului.

— Iată indicaţiile spectrografului, zise Vincent, întinzîndu-i cîteva foi de hîrtie pe masa de zinc. Noi le-am verificat de trei ori, ca să fim siguri.

Nicholas îşi mută ochiul de la microscop, luă foile şi le parcurse cifrele cu privirea. Încă se mai îndoia. Părea incredibil.

— Acest metal, începu prudent, este fabricat dintr un anume tip de fier magnetic şi din nisip feruginos. În general, sînt 20 de straturi suprapuse. Bineînţeles, mărimea fragmentului nu-mi permite să precizez.

Vincent, care nu-l slăbea din ochi, respiră adînc, înainte de a vorbi.

— Nu e fabricat aici.

— Nu, răspunse Nicholas. A fost fabricat în Japonia.

— Ştii ce înseamnă ? întrebă Vincent. Se aşeză pentru a-l include pe doctorul Deerforth în discuţie.

— Cu ce poate deduce dintr-un detaliu ca acesta ? întrebă Nicholas.

Vincent luă clasorul de pe masă şi i-l întinse lui Nicholas.

— Aruncă o privire la pagina 3.

Nicholas deschise dosarul şi întoarse foile. Rămase nemişcat, dar simţi cum sîngele îi aleargă mai repede în vine. Inima îi bătea cu putere. Îşi aminti de plaja din adîncuri. Ridică ochii.

— Cine a făcut analiza chimică ?

— Eu, răspune doctorul Deerforth. Nici o eroare. Am luptat în Filipine în război. Nu-l prima oară cînd am de a face cu substanţa asta.

— Ştiţi ce e ? întrebă Nicholas.

— Pot să-mi închipui, fără să greşesc prea mult. O otravă afectînd sistemul cardio-vascular.

— Este **doku**, zise Nicholas. O otravă extrem de puternică, distilată din pistiluri de crizanteme. Tehnica fabricaţiei este, ca să zic aşa, necunoscută dincolo de graniţele Japoniei. Şi chiar şi acolo, foarte puţini ştiu s-o pregătească. Se crede că-l de origine chineză.

— Ştim şi cum a fost administrată otrava, zise Vincent.

— Ce vrei să spui ? zise doctorul Deerforth.

— Vrea să spună, răspunse Nicholas rar, că omul a fost omorît de un **shaken** — stea aruncătoare — element al **shuriken** — ansamblul lamelor mici — îmbibată cu **doku**.

— Ceea ce înseamnă că ştim cine a ucis, adăugă Vincent.

Nicholas confirmă.

— Just! Nu există decît un singur om capabil de așa. un ninja

Pentru mai multă siguranță, doctorul Deerforth îi zori să părăsească morga și să ia cu ei toate probele și rezultatele analizelor.

Cum nici unul nu mîncase, se opriră, la întoarcerea spre West Bay Bridge, într-un bistrou, imediat la ieșirea de pe drumul național, unde se servea mîncare portugheză.

Comandară cafea tare, sardele la grătar și moluște în sos de vin, pe care le mîncară privind trecerea mașinilor pe autostradă. Nimeni nu părea să aibă chef de vorbă. Cineva trebuia să se decidă. Vincent începu :

— Cine e noua ta prietenă, Nick ?

— Hm !

Nicholas se întoarse spre fereastră și surise.

— Se numește Justine Tobin și locuiește aproape de mine, pe plajă, spuse.

— Dune Road ? întrebă doctorul.

Și cum Nicholas confirmă, adăugă :

— O știu. Frumoasă fată. Numai că n-o cheamă Tobin, ci Tomkin.

— Iatră mă, doc, răspunse Nicholas. O confuzi. Pe Justine a mea o cheamă Tobin.

— Păr negru, ochi verzi, cam un metru șaptezeci.

— Da.

— Se numește Justine Tomkin, Nick. Oricum, așa e numele cu care s-a născut. Tomkin, precum Compania Petroleum Tomkin.

— Ala ? ! !

— Da, e tatăl ei.

Toată lumea îl cunoștea pe Raphael Tomkin. Compania Petroleum Tomkin era o multinațională și, după părerea tuturor, cea mai rentabilă. Raphael Tomkin valora — unde citise asta ? în Newsweek, probabil — o bagatelă de 100 milioane dolari, ultima oară cînd cineva mai putuse face socoteala. La nivelul ăsta stratosferic, nici nu mai era nevoie să te obosești să contabilizezi.

— Nu pare să țină grozav la el, zise Nicholas.

Deerforth chicoti.

— Ei, cum zici Nu vrea să-i fie datoare cu nimic.

Nicholas își aduse aminte de vorbele fetei „mort, atît cît poate fi cineva mort“ Acum înțelegea ironia cuvintelor îl contraria felul în care aflase adevărul

— Acum, ce puteți să-mi spuneți despre **ninja**, întrebă doctorul Deerforth, înghițind o moluscă

Afară, un Ford alb se opri în fața restaurantului. Un tip masiv coborî, îndreptîndu-se spre ei Avea o față lată, pe care trona un nas borcănat.

— Sper că nu vă deranjează, zise doctorul Deerforth, dar i-am telefonat lui Ray Florum, înainte de a pleca Este șeful poliției rurale din West Bay Bridge. Cred că are dreptul să știe ce se petrece. De acord ?

Vincent făcu un gest afirmativ.

— Nick ? întrebă doctorul Deerforth.

— În regulă, doc, răspunse Nicholas, încercînd să pară calm. M-ai luat pe nepregătite cu Justine. Nu m-așteptam să fie cine e... Făcu un gest cu mîna, în loc să termine fraza

Ușa se deschise și Florum intră în salon. Doctorul Deerforth îl prezentă și se așezară Îi puseră la curent.

— În sens literal, **ninja** înseamnă „hoțește“.

Florum își turnă cafea și Nicholas continuă :

— În afara Japoniei nu se știe aproape nimic despre **ninjutsu**, arta **ninja**. Și chiar în Japonia există puțină documentație. În primul rînd, pentru că este o organizație cu caracter secret și foarte bine păzită — dacă nu te naști într-o familie **ninja**, poți să renunți la ideea de a deveni cîndva. Știți, cred că societatea japoneză a fost dintotdeauna foarte riguros compartimentată. Există o ordine socială foarte strictă. Nimeni nu are voie să-și schimbe locul în viață Poziția pe care fiecare o ocupă, face parte din **karma** lui, cu toate consecințele religioase și sociale pe care le presupune.

Samuraii, de exemplu, războinicii din Japonia feudală, erau nobili din casta **bushi**. Nimeni din altă castă n-avea dreptul să devină samurai și să poarte două săbii. **Ninja** sînt născuți la polul opus al societății, în sînul castei **hainin**. Nivelul lor este atît de jos, că s-ar putea traduce prin „subuman“.

Ei erau deci la antipodul **bushii**-lor aristocrați. Cînd războaiele clanurilor au devenit foarte frecvente în Japonia, samuraii au fost adesea obligați să facă apel la competențele specifice ale **ninja**, căci samuraii erau legați prin codul **bushido** care le interzicea săvîrșirea unor fapte. Clanurile rivale an-

gajau **ninja** pentru a incedia, asasina, spiona, în general acte de terorism, pe care onoarea samurailor le interzicea.

Prima dată cînd sînt atestați istoric, este cam prin secolul 6 e.n. Prințul **Shokotec** îi folosea ca spioni. Au avut un asemenea succes, încît în perioadele **Heian** și **Kamakura** de istoriei japoneze, numărul lor a crescut spectaculos. S-au concentrat în sud. La Kyoto, de exemplu, ei erau stăpîni de cum se lăsa noaptea. Ultima lor intervenție, ca factori determinanți în istoria Japoniei, a fost în anul 1637, în războiul **Shimbara**. Au fost folosiți pentru a înăbuși rebeliunea creștinilor din insula Kyusu. Mai știu că au fost foarte activi în șogunatul **Tokugawa**.

— În ce constă „arta" lor? Nările lui, doctorul Doerforth respirau parcă esențele tari ale junglei din Filipine.

— Oh, este foarte vastă. **Ninja** au învățat arta deghizării, a camuflajului, codurile secrete ale limbii mute, știu să fabrice bombe, ecrane de fum... Într-un cuvînt, **ninja** ar putea fi considerați prestidigitatori în arta războiului.

Dar fiecare **ryu** — respectiv școală, și în cazul ninja fiecare clan — se specializează într-o formă aparte de luptă, de spionaj, de tehnică, încît se poate spune, după metoda utilizată, din ce **ryu** face parte cutare sau cutare asasin. De exemplu **ryu Fodo** era cunoscut că lucra cu tot felul de lame subțiri, ascunse; **Gyokku** erau experți în folosirea degetului mare și a indexului pe centrii nervoși ai corpului, în lupta cu mîna goală; **koto** știau să rupă oasele, alții hipnotizau, și așa mai departe. **Ninja** erau foarte des **vogen** — foarte pricepuți chimiști.

Liniștea se prelungea. Vincent făcu un gest.

— Nick, cred că trebuie să spui tot.

Nicholas nu răspunse.

— Ce mai e de povestit? zise Florum.

Nicholas respiră adînc.

— Arta **ninjutsu** este foarte veche, zise el, în sfîrșit, atît de veche că nimeni nu-i mai cunoaște originea. Se crede că s-a născut în China. Știți, japonezii au împrumutat multe lucruri din cultura chineză de-a lungul secolelor... Există un element superstițios în toată povestea asta. Aș zice chiar de magie.

— Magie? repetă doc Doerforth. Chiar vrei să ne faci să credem...

— În istoria Japoniei, zise Nicholas, uneori e greu să deosebești adevărul de legendă. Nu încerc să fac melodramă.

dar așa stau lucrurile acolo. Și se atribuie clanurilor **ninja** unei forme oarecare de magie.

— Poveștl să adorml de-a-n picioarelea, zise Florum. Din astea găsești peste tot.

— Da, posibil.

— Și otrava pe care ați descoperit-o...

— Este o otravă **ninja**. Absolut inofensivă dacă o înghiți. O metodă „clasică" de a o administra, constă în a prepara un sirop care se usucă repede, cu care să ungi un **shaken**..

— Ce vrea să zică asta ? întrebă Florum.

— O parte din ansenalul armelor silențioase, ușor de ascuns, ale **ninja** ; **shuriken** cu arme mici ; **shaken** este un obiect de metal în formă de stea. Lansat de **ninja**, poate fi mortal, iar dacă este și acoperit de otravă, o asemenea armă nici n-are nevoie să atingă un centru vital, pentru ca victima să-și piardă viața.

— Deci voi vreți să cred că macabeul ăla a fost omorît de un ninja Sfinte Dumnezeule ! Păi bine, Linnear, n-ai zis că acum 300 de ani au dispărut ? ricană Florum.

— Nu, corectă Nicholas. Eu am zis doar că a fost ultima dată cînd au fost utilizați într-o împrejurare **hotărîtoare**. Multe lucruri s-au schimbat din secolul XVII și din șogunatul **Tokugawa**. Din multe puncte de vedere, țara nu mai e ce a fost cîndva. Dar a rămas tradiția, pe care nici oamenii și nici timpul nu o pot face să dispară.

— Nu se poate, trebuie să fie altceva. Ce să caute un **ninja** în West Bay Bridge ?

— Mi e teamă că nu știu să vă răspund — zise Nicholas. Dar sînt sigur de un lucru. Este pe aici un **ninja**. Și nu există pe lume dușman mai teribil și mai viclean. Trebuie să luați măsuri excepționale. Armele moderne — puști, grenade, gaze lacrimogene — nu vă pot fi de folos, fiindcă le cunoaște la perfecție și nu le vor opri să distrugă ceea ce are de gînd să distrugă, iar apoi să dispară fără a fi văzut.

— Ei bine, a și făcut-o, zise Florum, sculîndu-se. Mulțumesc pentru lămuriri. Le întinse mîna. Încîntat că v am cunoscut. Dădu din cap și plecă.

*

* *

Cînd auzi bătînd în poartă, simți cum inima i se dilată. Lăsă pensula, își șterse mîinile cu o cîrpă și se îndepărtă de

planșetă. Găsise lumina perfectă. Prefera lumina zilei, luminii neonului, deși asocierea lămpilor clasice cu cele fluorescente îi oferea o aproximație convenabilă a luminii naturale.

Îl pofti în casă.

— Te-au chemat în legătură cu cadavrul, nu-i așa ?

El traversă încăperea și se întinse pe divan, cu mîinile încrucișate sub cap.

— Care cadavru ?

— Știi foarte bine. Cel pescuit pe plajă în ziua cînd ne-am cunoscut.

— Da, ăla.

Îl găsi obosit, cu fața trasă.

— De ce te-au chemat tocmai pe tine ?

Ridică ochii spre ea.

— S-au gîndit că pot să-i ajut să descopere de ce a murit tipul...

— Vrei să spui că nu s-a înecat ? Dar ce puteai tu...

— Justine, de ce mi-ai ascuns că tatăl tău este Raphael Tomkin ?

Mîinile pe care le ținea în față căzură brusc.

— Și de ce ar fi trebuit să-ți spun ?

— Crezi că vreau banii tăi... ?

— Nu fii caraghios. Încercă să rîdă, dar nu reuși. Eu n-am bani, zise.

— Știi ce vreau să spun.

— Numele tatălui meu schimbă ceva ?

— Nu. De fapt, nu. Ceea ce mă interesează este de ce ai hotărît să-ți schimbi numele.

— Nu te privește.

Se sculă, îndreptîndu-se spre planșetă. Privi ce desenase.

— Nu e rău, zise. Îmi place.

Trecu în bucătărie și deschise frigiderul.

— Acest om a fugit ucis, îi spuse peste umăr, de un asasin foarte periculos. Nimeni nu știe însă motivul. Luă o sticlă de Perrier, o deschise și-și turnă un pahar. Bău o înghițitură și continuă :

— Au făcut apel la Vincent, iar el mi-a cerut să-l ajut, pentru că asasinul este, după părerea lui, un japonez.

Se întoarse în cameră. Ea era în picioare, acolo unde o lăsase. Îl privea fix, cu ochii strălucitori.

— Nu e un asasin obișnuit, dintre cei ce apar prin ziare cînd e vreo încăierare între bande rivale din New Jersey sau Brooklin. Nu. E vorba de un soi de individ de care n-ai mai

auzit. Mult prea inteligent şi versat pentru a fi cunoscut în afară de cei ce-l plătesc. Dar la drept vorbind, nu prea ştiu multe despre povestea asta.

Se aşeză din nou pe divan şi ridică ochii.

— Mă asculţi? întrebă.

În liniştea care urmă, se auzea vuietul valurilor în depărtare. Ea se îndreptă către combina-stereo şi puse un disc, dar imediat îl opri, de parcă muzica l-ar fi părut un intrus ce trebuia gonit.

— Tata m-a chemat acasă din primul an de facultate, începu.

Întoarse capul. Vocea îi era spartă.

— Mi a trimis avionul personal. Vroia să fie sigur că n am să întîrzii.

Se întoarse cu faţa spre el. Privea însă în jos, spre o jucărie pe care o sucea în toate părţile. Aproape s-o rupă.

— Înţelegi. Eram înspăimîntată. Nu înţelegeam de ce mă chema aşa urgent. Şi m am gîndit imediat la mama. La Gelda, nu. Ea nu era niciodată bolnavă, în timp ce mama... El bine, m a primit în birou lui. Stătea în picioare, lîngă foc, încălzindu şi mîinile. Lodenul meu era încă plin de zăpadă, nici n avusesem timp să l dezbrac. Mi a oferit un pahar!

Ridică brusc capul şi l împunse cu privirea.

— Îţi dai seama? Mi-a oferit un pahar, de parcă eram în relaţii de afaceri, încheiam o tranzacţie importantă. Am avut revelaţia pe moment, ştii. A fost profetic. „Draga mea, mi a zis, am o surpriză pentru tine. Am găsit un tip extraordinar. O să fie aici dintr o clipă în alta. Cred că a întîrziat din cauza zăpezii. Scoate ţi haina şi fă te comodă." Eu rămăsesem în picioare, stupefiată. „De asta mi ai trimis avionul?" l-am întrebat. „Da. Vreau să vă cunoaşteţi. Mi se pare ideal pentru tine. E dintr o familie bună, are relaţii excelente şi e bine făcut pe deasupra". „Tată, i am zis, am tras o spaimă, mi am făcut o groază de idei". „Te am speriat?" „Sigur. Am crezut că s a întîmplat ceva cu mama sau..." „Nu fii proastă, Justine. Nu ştiu ce o să mă fac cu tine!" Am zbughit-o pe uşă furioasă. Era incapabil să înţeleagă că mă scoase din sărite. Îmi spusese că sînt tocmai coaptă pentru dragoste! „Ştii cît timp am pierdut pînă am făcut alegerea asta?" Zbiera cînd am ieşit. Respiră adînc. Timpul era pentru taică meu materia primă cea mai preţioasă.

— Asemenea lucruri nu se mai fac azi, suspină Nicholas. Oamenii nu se mai vînd ca obiectele.

— A, nu ?! Justine zîmbi uşor. Ba da, se întîmplă tot timpul. Peste tot. Îşi întinse braţele. În căsătorie, cînd se aşteaptă din partea femeii să îndeplinească anumite obligaţii, în divorţuri, cînd puştii serveso drept monedă de schimb, în afaceri. Peste tot ! Încearcă să gîndeşti ca un adult, Nick.

Nicholas se sculă de pe divan, agasat că stă mai jos decît ea.

— Pariez că fraza preferată a tatălui tău era : „Încearcă să gîndeşti ca un adult, Justine".

— Eşti scîrbos.

— Bravo ! Acum o să-i dai drumul la înjurături. Ţi-am zis...

— Bestie !

Sări peste măsuţa de ceai care-i despărţea şi corpul ei se zdrobi de Nicholas. Ridică mîna, dar Nicholas o apucă de încheieturile mîinilor şi o imobiliză.

— Şi acum, o să mă asculţi, strigă. N-ai decît să te cerţi dacă ai chef, dar ţi-am mai spus : eu nu sînt Chris şi să nu încerci să sari la bătaie de cîte ori vrei să atragi atenţia asupra ta. Încearcă altceva dacă ţii neapărat, eventual întreabă.

— N-am nevoie să te întreb nimic.

— Oh, aşa. Eu nu sînt capabil. Sînt doar un biet om. Fi bine, să ştii că sînt sătul de psihodramele tale !

— Şi eu.

— Nu. Fals, zise el, eliberîndu-i mîinile.

— Dovedeşte.

— Tu eşti singura în stare.

— Fără ajutor, în nici un caz. Nu pot. Îl privi în ochi, apoi ridică mîinile şi îi mîngîie încet obrajii.

*

* *

Părea imposibil ca Billy Shawtuck să fie poreclit Billy cel Dur, dar ăsta era adevărul. La patruzeci de ani, cu o faţă rubicondă, scurt, pătrăţos, n-ai fi zis că face parte din categoria celor voinici.

Purta cămăşi cu mîneci lungi, chiar vara pe plajă, în zilele fără vînt, cînd toată lumea transpira.

Dacă întrebai la bistroul Grendel, prietenii săi ţi-ar fi spus că Billy nu vrea să-şi etaleze bicepşii enormi, iar dacă insistai,

altăi că porecla îl vine de la absolut extraordinara sa putere de a se abține să bea bere, înlocuind-o eventual cu „whisky on rocks". Oricum, căldura nu părea să-l deranjeze

Billy lucra la uzinele Lileo. Era electrician și explica de fiecare dată celor pe care-i bătea mâr la Grundel că mușchii săi de fier făceau parte din meserie. „N-am nevoie să-mi pierd vremea toată ziua în sălile de gimnastică, cu toți homosexualii, zicea el, dînd peste cap dintr-o sorbitură, scotch-ul dublu on rocks, întinzînd brațul, pentru a mai comanda unul. Mi-ajunge meseria. Meserie onestă, domnule, meritâ să transpiri, ce mama mă-si ! Pe urmă dădea din capul garnisit cu un păr galben ca nisipul și concluzia ritos : „Eu nu sînt un cur-pătrat, să stau la birou".

Grendel era o circiumă locală, frecventată aproape exclusiv de muncitori, și se găsea la cîțiva kilometri afară din West Bay Bridge, în apropierea autostrăzii Montank

În seara aceea, tîrziu, Billy Shawtuck se pregătea de plecare de la Grendel. Cerul trecea din indigo spre negru. Pe autostradă, circulația prindea o imagine fantomatică. Farurile și luminile din spate sclipeau ca ochii inchizitoriali ai animalelor de noapte. În capătul străzii, Billy răsuflă adînc și trînti o înjurătură la adresa turiștilor nebuni

O să crăpăm cu toții într-o zi, intoxicați cu oxid de carbon, își spuse

Patru pași mai încolo, îl aștepta camionul uzinei. Dar în seara aceea, nu i venea să părăsească lumea veselă de la bar. Muzica juke-box-ului bubuia în spate. Tony Bennett cînta „Mi am lăsat inima la San Francisco"

— Fac ceva pe San Francisco și pe inima ta, înjură Billy. Fusese acolo în timpul războiului și îl scîrbise. Rînji. Doamne, ce rău îmi pare că am acceptat să lucrez de noapte. Orele suplimentare aveau partea lor bună, dar erau zile cînd... Da, erau zile cînd i se părea că nu merită banii. Azi, era una dintre acelea. Oftă și coborî scările, înjurîndu-l încă o dată pe Tony Bennett și orașul lui de rahat

Proasta dispoziție i se schimbă, cînd se angajă pe una din străduțele laterale întunecoase și începu să fluiere. Spera că treaba n-o să țină mult. Se și gîndea la Helene și la fleacuștețul pe care îl cumpărase după catalogul Frederick's of Hollywood. Ei, dacă o fi sosit chiar azi. Era cam timpul. Și-o imagina pe Helene, cu picioarele ei lungi, în cămașa cea nouă de noapte.

Chicot! Dacă chestia aia se putea numi cămaşă de noapte... Apoi luă ultimul viraj înainte de a ajunge la casele de pe plajă, cînd văzu o siluetă neagră mergînd drept în lumina farurilor.

— La dracu' !

Vină brusc spre dreapta şi frînă în trombă. Se aplecă pe geamul portierei şi strigă :

— Dobitocule ! Puteam să te omor. Ce ţi-a ve...

Portiera se deschise brusc şi avu impresia că o tornadă l-a smuls de pe scaun. Se prăvăli pe asfaltul rece.

— Hei ! se ridică gata de bătaie, cu pumnii la înălţimea pieptului.

— Nu te apropia !

Ochii i se deschiseră mari, cînd văzu în lumina farurilor sclipind o lamă lungă. Doamne, Dumnezeule, îşi zise, o sabie ? Trebuie că sînt beat.

Un fluture de noapte, orbit, se pocni de far. Greierii cîntau. Foarte aproape valurile mării şopoteau ca o bunică mîngîindu-şi nepoţelul speriat.

Lansă o directă de dreapta. În gol. În faţa lui aerul păru că se taie în două şi vibrează ca o perdea de mărgele.

Două senzaţii îl încercară aproape simultan. Erau cele mai vii pe care le trăise.

Odată, nu departe de uzină, se luase la bătaie cu un tip din Poliţia militară şi individul reuşise să-l înţepe cu un cuţit şi să-l rănească în coastă, înainte să-i înfunde un pumn în faţă şi să-l desfigureze. Şi-a revenit la închisoare, dar nu i-a părut rău.

Dar rana aceea, durerea ce o resimţise atunci, era nimic faţă de ce se întîmpla acum.

Lama străfulgeră noaptea şi-l străpunse. De la înălţimea umărului drept traversase abdomenul pînă la şoldul stîng. Intestinele i se răspîndiră şi nările i se umplură de un miros greţos.

— Doam...

Apoi bastonul rotund se abătu pe umărul lui. Auzi, troznetul oaselor care se rupeau, dar — ceea ce îl stupefie — nu simţi nici o durere. Doar senzaţia că este turtit de pămînt. Lacrimile îi inundară ochii, pentru prima oară după ani de zile. Mamă, mai gîndi, mamă, vin acasă...

* * *

— Cred că știu ce este, spuse ea.

Era miezul nopții și vîntul sufla cu putere agitînd arborii din apropierea casei. În depărtare sirena unui vapor sună o dată scurt, apoi tăcu.

Stăteau întinși în patul Justinei, unul lîngă altul, fericiți în intimitatea lor, fără nimic senzual. Două ființe împreună — le ajungea atît.

— Să nu rîzi, îi zise, întorcîndu-se spre el. Promite-mi că n-ai să rîzi.

— Promit.

— Durerea, durerea fizică, vreau să zic, mă pregătea, înțelegi?

— Te pregătea pentru ce?

— Pentru cealaltă durere. Ruptura. Despărțirea.

— Mi se pare o viziune existențială teribil de pesimistă.

— Da, firește.

O luă în brațe.

— Ce vrei de fapt? o întrebă după cîteva clipe.

— Să fiu fericită, răspunse. Atît.

„Nimic nu există pe lume în afara corpurilor noastre îmbrățișate, a sufletelor noastre îngemănate", se gîndi și își dădu seama că niciodată nu fusese mai aproape de cineva decît în clipa aceea.

Trebuia ca încrederea să înceapă de undeva. Poate era un nou început.

Sări în sus, înspăimîntată de un troznet îngrozitor, undeva foarte aproape, înspre bucătărie. Ea urlă, de parcă o mînă înghețată i-ar fi zgîriat pieptul. Îl văzu pe Nicholas ridicîndu-se și îndreptîndu-se fără zgomot spre culuarul luminat gălbui.

Sub ochii ei înspăimîntați, bărbatul păru să se transforme deodată. Mergea cu piciorul stîng înainte, cu corpul într-o parte ca un scrimeur, genunchii ușor îndoiți și picioarele depărtate. Se îndrepta spre capătul coridorului. Nu scoteă nici un sunet.

Își făcu curaj și-l urmă. Văzu că mîinile îi sînt ridicate în față, foarte sus, iar palmele, întinse, întărite ca oțelul, îi amintiră în mod bizar săbiile. Avansa, ușor, spre bucătărie.

Dincolo de masă, fereastra de deasupra chiuvetei era spartă din exterior. Bucăți de geam luceau în penumbră. Nu mai îndrăzni să înainteze cu picioarele goale. Perdelele se agitau înfiorător, sub rafalele vîntului care năvălea prin spărtură, biciuind faianța zidurilor.

îl privi pe Nicholas avansînd, oprindu-se brusc, drept ca o statuie, privind în jos, la ceva ce se găsea dincolo de masă, aproape de fereastră. Rămase în poziția aceea atît de mult, încît ea înaintă în vîrful picioarelor printre cioburi, și se apropie de el. Simți că se sufocă și se întoarse. Dar lucrul acela o atrăgea cumplit și îl privi din nou.

Era ceva negru, acoperit de blană, destul de mare și imobil. Picături de sînge erau împrăștiate pe carelajul bucătăriei, în cîteva locuri, lucind pe sticla spartă. Un miros ciudat, astringent, îi umplea nările și inima începu să-i bată cu putere. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce este. Ce e asta?

— Nu prea știu, îi zise, lungind cuvintele. E prea mare pentru un liliac și veveriță zburătoare nu e.

Telefonul începu să sune și Justine se înfioră.

— Mi-e frică, îngrozitor, zise.

Nicholas nu mișca, cu ochii fixați pe lucrul acela negru ce spărsese fereastra.

— Orbit de lumină, zise.

Justine ridică telefonul, montat în zid și vorbi destul de mult. Nicholas nu păru să remarce. Trebui să vină aproape de el și să-i atingă brațul.

— Vincent vrea să-ți vorbească.

Întoarse în sfîrșit ochii de la obiect și o privi.

— Foarte bine. Nu te apropia, o preveni.

Vocea îi era spartă. Gîndurile păreau că-i zboară departe, foarte departe.

Apucă telefonul.

— Ce e? întrebă el tăios.

— Te-am căutat acasă, făcu Vincent. Cum nu răspundea nimeni, mi-am încercat norocul.

Nicholas nu spuse nimic.

— Ascultă, reluă Vincent, știu cît e ceasul.

Vocea lui vibra cu o tonalitate neobișnuită în auzul lui Nicholas.

— S-a întîmplat la fel, continuă el. Florum a găsit încă un corp. Tocmai îl fotografiază.

Vîntul care șuiera prin fereastra spartă i se păru dintr-o dată înghețat. Așteptă. Pe trup i se prelingeau stropi de sudoare. Privi în jos: cadavrul cu blana neagră, sîngele roșu care mai mustea, întinzîndu-se pe pămînt de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva.

— Nick, vorbi din nou Vincent, corpul a fost retezat oblic, de la umăr la șold, de parcă.. Dintr-o singură lovitură. Înțelegi?

Împrejurimile orașului Tokyo

Singapore, vara, 1945
Lîngă Tokyo, iarna, 1951

În mijlocul celei mai luxuriante păduri văzute vreodată de Nicholas, la abia 300 de metri distanță de marginea proprietății tatălui său, spre est, se înălța un sanctuar **shinto**. La 150 de metri era casa, edificiu vast, delicat și minuțios alcătuit, în stilul tradițional japonez. Fațada în formă de L era precedată de o delicioasă grădină clasică, cerînd, fără îndoială, tot atîta îngrijire neîncetată și tot atîta dragoste ca un bebeluș.

Ironie a soartei, după mulți ani, pe partea opusă a lungii coline ce șerpuia spre est, avea să se construiască o autostradă ultramodernă cu opt benzi, prin care șirurile de mașini să poată pătrunde și ieși din Tokyo.

Ultimele urme ale puterii militare japoneze fuseseră prefăcute în praf metalic. **Daimos**-ii imperiali fuseseră judecați și închiși, fiind considerați criminali de război.

Împăratul rămăsese la locul lui, dar peste tot erau americani care leneveau sub ceea ce numeau adesea, în bătaie de joc, „soarele atomic".

Dar pentru Nicholas lecțiile de istorie aveau să înceapă cu altă țară.

La 15 februarie 1942 — îi spusese tatăl lui cînd împlini zece ani — garnizoana britanică din Singapore se predase asediatorilor japonezi. Aceștia păstrară orașul timp de trei ani și jumătate, pînă în septembrie 1945, dată la care englezii îl ocupară din nou. Atunci o întîlnise tatăl său, printre refugiații îngrămădiți pe insula sfîșiată de război, pe cea care îi va fi mamă. Fusese căsătorită cu un comandant al garnizoanei japoneze, sfîrtecat sub ochii ei în ultimele zile ale acelei oribile veri ploioase. (Cîtva timp după aceea, avusese mintea rătăcită).

Avangarda forțelor britanice se infiltra deja în apropierea orașului, iar comandantul înaintase cu garnizoana către est, încercînd să-și încercuiască adversarul. Dar, desfășurîndu-și

prea mult trupele, se trezise el însuși încercuit. Sub un tir încrucișat, nimicitor, omorîse cu **katana** șase soldați englezi, înainte ca să fi avut timp să se retragă și să arunce mai multe grenade. Nu mai rămăseseră din el nici măcar oasele.

După mulți ani, la un vînzător de stampe **ukiyo-e** (o dugheană dărăpănată) de pe o străduță mărginașă din Tokyo, Nicholas văzuse o stampă numită „**Sfîrșitul samuraiului**". Reprezenta moartea unui războinic învins, înspăimîntat : o explozie îi smulgea **katana** din mîini. În acest desen, Nicholas întrezărise poate un fel de reînviere a primului soț al mamei sale și trebuise să recunoască imperativul istoric al acestui dușman.

Mama fusese dintotdeauna apolitică. Se măritase din dragoste, nu din rațiune. Dar, odată cu înfrîngerea japonezilor la Singapore și cu moartea soțului, tot universul ei devenise un haos care-o îngrozea. Și nu-l putuse suporta. Era ferm convinsă că viața aparține celor vii. Îți îngropai morții și porneai mai departe. Asta era **karma**. Iar ea credea în **karma** mai mult decît în orice altceva. Nu în predestinare : nu era fatalistă, cum ar fi putut crede mulți occidentali. Nu, dar știa să se încline în fața inevitabilului. Cum ar fi, de exemplu, moartea unui soț.

Era o perioadă de schimbări radicale. Iar ea, ca o floare prinsă într-un vîrtej neînduplecat, pornise în derivă prin tumultul armelor automate și al loviturilor de tun.

Pe tatăl lui Nicholas îl întîlni — amară ironie — chiar în biroul din care defunctul ei soț comandase garnizoana învinsă. Poate că venise pentru că acela era unul dintre puținele locuri din Singapore care-i erau familiare. Rătăcea pe acolo, ca și cum s-ar fi aflat într-un templu budist, invulnerabil la flăcările războiului care devorau totul în jurul ei. Era ciudat că niciodată nu-i venise ideea să fugă din oraș. Mergea la întîmplare pe străzile atinse de suflarea morții, fără să-i pese de securitatea ei personală.

Orașul se schimbase atît de mult, încît era dezorientată ; nu mai regăsea cartierul oamenilor de afaceri și nici măcar fostul ei apartament. Peste tot dărîmături, străzile invadate de o mare de copii, agitată și zgomotoasă, de parcă la trezirea din coșmarul oribil al războiului s-ar fi văzut eliberați dintr-o sclavie înjositoare. Își aminti de fericirea pe care o simțea de Anul Nou, cînd era mică, și avea pentru o vreme senzația dezlegării de toate necazurile și grijile lumii. Era din nou descumpănită.

Astfel mersese zile întregi pe străzile fumegînde, ghemuindu-se instinctiv în umbra porților cînd auzea pașii grei ai

soldaților ; trecuse de stadiul în care încerci să distingi taberele. Ca prin minune, nu i se întîmplă nimic grav. Karma, avea să spună ea după aceea Supraviețui datorită îngăduinței și milei unor chinezi săraci, care o zăriră și-i dădură să mănînce ca unui copilaș, strecurîndu-i cîte o lingură de supă cu orez între buzele uscate, ștergîndu-i bărbia după fiecare înghițitură, căci nu era în stare să facă singură nici atît. Se ușura în șanțuri și uitase ce înseamnă să facă o baie Cînd vedea apa curgînd în fîntînile încă întregi pe lîngă care o aducea , întîmplarea, atingea cu degetele firul apei și-l urmărea cu privirea, de parcă n-ar mai fi văzut așa ceva. Dacă ploua se oprea și privea marea de nori, așteptînd, poate, să-l zărească pe Dumnezeu.

În dimineața cînd ea se strecură în biroul garnizoanei, tatăl lui Nicholas era în plină criză administrativă. Nu numai că trupele lui erau obligate să curețe ultimele resturi ale rezistenței japoneze din insulă, dar primise ordin să-și mobilizeze oamenii pentru a pacifica zona urbană, punînd capăt ciocnirilor tot mai violente dintre chinezii și malaiezii ce conviețuiseră dintotdeauna într-o semi-pace instabilă. Oamenilor săi abia de le mai rămînea o oră și jumătate de somn pe zi. Oricum, situația nu mai putea continua și încerca să găsească o soluție, fără să încalce vreun ordin direct. Din dimineața zilei precedente stătea acolo, pe fotoliul de nuiele care fusese, timp de trei ani, proprietatea exclusivă a defunctului comandant al garnizoanei japoneze.

Cu excepția unor scurte treceri prin camera de baie, colonelul Denis Linnear nu se mișcase decî de 36 de ore, cînd văzu o femeie intrînd, cu mișcări de somnambulă, în a sa „sfînta sfintelor". Cum reușise să se strecoare printre cele trei cordoane de pază ? Nu a aflat niciodată. La acest amănunt se va gîndi mult mai tîrziu. Pe moment, nu se preocupă decît de înfățișarea intrusei, iar cînd se avîntă de la biroul supraîncărcat de dosare, aghiotanții săi părură mult mai uimiți de această mișcare decît de prezența neașteptată a unei femei în încăpere.

— Danvers ! îi strigă colonelul aghiotantului. Adu, în pas alergător, o brancardă !

Omul se repezi. Colonelul ajunse lîngă femeie chiar în clipa cînd ea începea să se clatine. Pleoapele i se zbătură și leșină în brațele ofițerului englez.

— Domnule colonel, zise locotenentul McGivers. În legătură cu detașamentul...

— Ah, te rog, lasă ! Adu-mi un prosop ud, îl întrerupse colonelul, furios. Și trimite-mi-l pe Grey.

Grey, maiorul medic al garnizoanei, era un tip înalt, colțuros, cu mustăți stufoase și cu pielea tăbăcită de soare. Sosi chiar în momentul cînd Danvers încerca stîngaci să introducă brancarda prin deschizătura ușii.

— Fii bun și ajută-l, McGivers! îi spuse colonelul locotenentului, care tocmai se întorcea.

Cei doi aduseră brancarda în birou. Colonelul ridică femeia, remarcînd finețea trăsăturilor ei asiatice, și o așeză cu grijă pe brancardă.

Lăsîndu-l pe Gray să se ocupe de ea, reveni la birou și își văzu mai departe de treabă, trăgînd din cînd în cînd cu coada ochiului spre colțul de unde, după puțină vreme, maiorul se ridică.

— Foarte bine, locotenente — zise colonelul, cu vocea obosită. Liber, toată lumea! Reluăm ședința la ora 8.

Sculîndu-se, își trecu degetele prin păr și se apropie de Grey. Maiorul continua să privească atent spre bolnavă.

— Cum îi merge? întrebă colonelul, cînd rămaseră singuri.

Maiorul ridică din umeri.

— Greu de spus. Cîtă vreme nu-și recapătă cunoștința. Trebuie făcute niște analize. E clar că a avut un șoc și că a răbdat de foame. Nu m-aș mira prea mult dacă vreo cîteva mese bune ar pune-o pe picioare.

Își șterse mîinile cu ștergarul pe care-l folosise ca să curețe obrazul tinerei femei.

— Ascultă, Denis — adăugă — am la răniți pînă peste cap. Dacă ți s-o părea că ceva nu-i în ordine, cînd și-o reveni, trimite-l pe Danvers să mă caute. Încolo, cred că știi la fel de bine ca și mine ce i-ar fi de folos.

Colonelul îl chemă pe Danvers, spunîndu-i să aducă supă caldă și toate bucățile de pui fiert pe care le va găsi. Îngenunche apoi lîngă bolnavă, urmărind zbaterea ușoară a venei de-a lungul acestui gît aidoma unei coloane.

Astfel, primul lucru pe care-l zări Cheong, cînd deschise ochii, fu chipul colonelului aplecat asupră-i. Și, instantaneu, — își amintea încă, în timp ce-l relata scena lui Nicholas — privirea ofițerului englez o izbi.

— Erau cei mai mîngîietori ochi pe care-i văzusem vreodată, îi spuse, cu glasul ei ușor cîntat. Cel mai adînc albastru cu putință. Vedeam pentru prima oară ochi de culoare albastră.

Cînd au venit englezii, înainte să înceapă războiul, eu nu mai eram în oraș.

Mi-am spus, nu o dată, că acești ochi extraordinari m-au făcut să-mi vin în fire. Mi-am adus aminte, brusc, de lungile zile de după moartea lui Tsuko, de parcă ar fi făcut parte dintr-un film, proiectat întîia dată pe de-a întregul: toate secvențele veneau să se așeze, în fine, în locul lor. Vălul de ceață de pe ochi mi se risipise, nu-mi mai simțeam capul greu, parcă înfundat cu cîlți.

Și deodată totul a început să se perinde prin fața mea, undeva în afară, ca și cum mi-aș fi amintit întîmplări din viața altcuiva. Totul: ultimele zile întunecate, îngrozitoare, ale războiului...

În clipa aceea am înțeles că tatăl tău făcea parte din **karma** mea. Da, chiar atunci, în clipita cînd l-am văzut, fiindcă nu țin minte să fi intrat în garnizoană, nici să fi întîlnit vreun alt soldat englez înaintea lui.

Colonelul o conduse la el acasă, la sfîrșitul zilei, prin îndelungatul crepuscul cu scînteieri de smarald și de lapis-lazuli, pe cînd orașul se înăbușea sub trîmbe de praf, pe cînd jeepurile hurducăiau pe străzi, iar soldații cutreierau trotuarele pe care chinezii și malaiezii zăboveau în calea lor spre casă, stînd proțăpiți în mijlocul drumului, nemișcați, taciturni, liniștiți și eterni, cu pantalonii lor din pînză de bumbac, prea lungi, și cu pălăriile țuguiate, din pai împletit.

Ca de obicei, străzile erau înțesate de o mulțime zgomotoasă, și colonelul folosi jeepul, deși prefera mersul pe jos. Îi trebuiau cam douăzeci de minute ca să ajungă de la garnizoana situată lîngă Keppel Harbour, la locuința pe care o ocupa în prezent, la celălalt capăt al orașului, către nord. Se înțelege că cei de la statul-major nu erau nicidecum încîntați să-l vadă străbătînd tot acest traseu pe jos: fusese nevoit să accepte ca doi soldați înarmați să-l escorteze pînă la poarta casei. Faptul reprezenta în ochii săi o revoltătoare risipă de material uman, dar nu i se lăsase posibilitatea de a opta pentru altă variantă.

Inițial, i se atribuise un domeniu imens la vest, de oraș: își dăduse însă repede seama că acesta se găsea nu departe — și încă pe direcția vîntului — de o mlaștină cu arbori de mangrove, la fel de imensă: era mai mult decît putea suporta. Începuse deci să caute, și se mutase în locuința actuală, mai modestă, dar infinit mai plăcută. Casa era așezată pe o colină, poziție pe care colonelul o aprecia din plin. Totuși, în zilele

deosebit de calde și umede, cînd cămașa i se lipea de piele ca o ceară fierbinte, iar sudoarea i se scurgea din păr în ochi, cînd întreg orașul era încununat de aburi, ca o pădure virgină de la tropice, el avea senzația că întreaga Asie, lunecînd alene la vale, dă să i se prăvale în creștet, înăbușindu-l sub un covor de mlaștini nesfîrșite, de țînțari și de creaturi umane; atunci, junghiurile reîncepeau, mai chinuitoare ca oricînd.

Dar toate acestea se petreceau înainte de apariția lui Cheong. Pentru colonel, aceasta însemnase nici mai mult nici mai puțin decît un miracol, ca și cum ar fi răsărit nu din străzile Singaporelui, ci direct din cerul încărcat de nori. Și în această primă seară, cînd, după ce o încredința bătrînei Pi s-o îmbăieze și s-o dichisească, se instală la biroul lui de teck lustruit, ca să-și bea primul pahar de alcool din ziua aceea, simți cum oboseala i se desprinde de pe trup, ca un rest de sare spălat de un duș cald. Gustă plăcerea de-a fi în sfîrșit acasă, după ce muncise atîta timp. Dar poate că aceasta era doar o mică parte — cea pe care și-o mărturisea — din bucuria lui, căci, după ani de zile, cînd evoca acest moment, — deși n-o făcea prea des — motivațiile și sentimentele sale din seara aceea nu-i erau prea clare. Nu era sigur decît de un singur lucru: cînd ea revenise în odaie, cînd îi revăzuse chipul, Asia încetase în sfîrșit să-l obsedeze, pentru prima dată de cînd sosise în Orient, la începerea războiului. Se ridică O privi cum venea spre el și se simți ca o casă eliberată de fantoma care-o bîntuise atîția ani, în sfîrșit goală, așteptînd acum locatari adevărați, vii. Își dădu seama că sufletul lui dansa, descătușat; și înțelese că avea în față adevăratul motiv pentru care dorise să dezlege misterele Asiei.

La lumina cerului palid, ultimă lucire înainte de lăsarea întunericului, scrută obrazul tinerei femei cu o privire plină de aceeași ardoare sălbatică pe care o punea în lupta pe viață și pe moarte cu dușmanul. Aceasta era una dintre calitățile cele mai de temut ale colonelului, foarte respectată de militarii americani ca și de cei englezi, calitate căreia îi datora numeroasele avansări, întotdeauna meritate, obținute pe cîmpul de luptă.

Își dădea seama că nu era un obraz chinezesc obișnuit. Nu era vorba de cutare sau cutare trăsătură, ci mai degrabă de înfățișarea generală. Figura acea nu avea nimic clasic — ceea ce colonelului i se păru grozav de interesant, ba chiar

seducător. Un oval prelung, pomeți înalți, ochi mari migdalați și un nas mai puțin turtit decît te-ai fi așteptat. Buzele groase și pline erau, împreună cu ochii, cele mai expresive detalii ale feței. Mai tîrziu, ajunsese să-i ghicească cele mai mici schimbări de dispoziție, dintr-o simplă privire aruncată spre gura ei.

Pi îi pieptănase părul lung pe spate, apoi îl legase cu o panglică de mătase roșie, așa încît să-i cadă pe un umăr ca o coadă de cal, atît de deasă și sclipitoare încît colonelul crezu o secundă că are în față o divinitate trezită la viață. Era intens orientală, ca o încarnare vie a imensului continent suprapopulat.

— Cum te simți ? spuse el în cantoneză.

Văzînd că nu-i răspunde, repetă întrebarea în dialect mandarin.

— Acum, foarte bine. Mulțumesc, răspunse ea, înclinîndu-se.

Era prima dată cînd o auzea vorbind și rămase uimit. Niciodată nu auzise o voce atît de caldă și de muzicală. Cheong era înaltă, avea mai mult de un metru și 70, cu o siluetă subțire ca trestia, dar ideal proporționată. Nici cel mai pretențios dintre bărbați nu i-ar fi putut găsi vreun cusur.

— Am avut mult noroc că v-am întîlnit, spuse ea, lăsînd ochii în jos.

Încercă, fără succes, să pronunțe numele lui de familie englezesc.

— Mi-e rușine, mărturisi ea, renunțînd în cele din urmă. Pi m-a pus să-l repet tot timpul cît am făcut baie. Îmi pare foarte rău !

— N-are importanță, zise colonelul. Spune-mi Denis.

Reuși, cu toate că-l pronunța pe D într-un fel necunoscut în limba engleză. Îl repetă de două ori, apoi adăugă :

— N-am să ult niciodată, Denis.

Iar colonelul își dădu seama că se hotărîse s-o ia de soție.

*

* *

Cînd colonelul primi, prin curier american, dar trecînd prin serviciul de legătură englez, invitația de a se alătura, pe post de consilier al generalului Douglas Mac Arthur, statu-

lui-major al SCAP de la Tokyo — forțele americane de ocupație — primul său gînd fu pentru Cheong. Cum să i-o spună? Nu se punea problema să refuze postul. Abia aștepta să ajungă la Tokyo.

Era la începutul anului 1946, și această parte a lumii încă mai vibra de izbucnirile pasionale suscitate de exploziile de la Hiroșima și Nagasaki: consecințele erau incalculabile, ramificațiile — fără sfîrșit.

Erau căsătoriți de patru luni, iar Cheong era însărcinată în luna a treia. Totuși ar fi plecat din Singapore fără regrete, chiar dacă insula era acum căminul lui, așa cum Anglia nu-i fusese niciodată. Pe de-o parte simțea că era de datoria lui să accepte postul de la cartierul general al SCAP, pe de alta înțelegea în profunzime problemele complexe apărute în Japonia odată cu predarea necondiționată care încheiase, cu un an în urmă, războiul. Și era nerăbdător să se implice în ceea ce Mac Arthur numise „noua orientare decisivă a Japoniei".

Colonelul șovăi un moment, apoi îl chemă pe Danvers în biroul său și-i spuse că va lipsi toată ziua. Dacă intervenea ceva important, putea fi găsit acasă.

Cînd sosi, Cheong îl aștepta ca să se ocupe personal de el. De îndată ce auzise jeepul intrînd pe alee, o îndepărtase pe Pi de la intrare.

— Ai venit mai devreme azi, Denis, îi spuse, zîmbind.

El coborî din mașină și-l expedie pe șofer.

— Și ai vrea să-mi ceri să nu le încurc pe servitoarele care-și văd de treabă prin odăi, nu-i așa? îi spuse el, pe un ton arțăgos.

— Oh, nu, exclamă ea, luîndu-l de braț în timp ce urcau treptele și intrau în casă.

Trecură prin hol spre birou, unde ea îi pregăti o băutură răcoritoare și-l instală în fotoliul său preferat. După ce fu așezat comod pe pernele moi, cu picioarele întinse pe covor, ea îngenunche alături. Purta o rochie de brocart de mătase, albastru închis, cu guler mandarin și mîneci largi, evazate. Unde găsise ea costumul acela uluitor? Habar n-avea și nici n-ar fi comis grosolănia de-a o întreba.

Colonelul își sorbi tăcut băutura, se ridică și puse paharul pe măsuța de ceai de lîngă fotoliu. Occidentalul din el avea un chef nebun să cuprindă mîinile delicate, dar îndemînatice, ale tinerei femei într-ale lui, să se aplece spre ea și s-o întrebe: „Ce ai, draga mea? Pari neliniștită". Dar știa

că e imposibil, pentru că dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi simțit rușinată. Se vedea că-și petrecuse mult timp pregătindu-se. Trebuia s-o lase să abordeze subiectul așa cum credea de cuviință. Cel mai însemnat lucru pe care-l învățase colonelul în șase ani de Extrem-Orient, era răbdarea : cine nu învață repede această lecție, e sortit eșecului, aici, unde viața e atît de diferită, plutind parcă mereu în sînul eternului Pacific.

— Știi, Denis, liniștea nu e decît o parte din armonia vieții. Iar armonia este lucrul spre care năzuiește toată lumea. Armonia e temeiul limpezimii spiritului, baza unei karma puternice.

Atinse cu degetele mîna colonelului, sprijinită pe brațul neted, lustruit, al fotoliului.

— Tu ai acest fel de karma, continuă ea. Are multă putere, ca năvodul pe care-l aruncă un pescar priceput.

Își aplecă privirea asupra propriilor mîini, așezate una peste alta, apoi o ridică brusc spre fața soțului ei.

— N-aș vrea pentru nimic în lume să fac ceva care să ți-o risipească. Dar acum nu mai am dreptul să mă gîndesc la o singură persoană. Karmele noastre s-au amestecat și s-au unit poate într-o putere și mai mare, nu-i așa ?

El încuviință din nou. Mulțumită de atenția și de aprobarea lui, ea vorbi din nou :

— Acum trebuie să-ți cer ceva.

— Știi doar că e de-ajuns s-o spui, răspunse din toată inima colonelul. Dintre toate făpturile omenești, tu ești cea care mi-a adus fericirea și tot ce am este al tău.

Dar aceste cuvinte sincere nu părură s-o liniștească pe Cheong.

— Am să-ți cer un lucru foarte mare.

El dădu din cap.

— Trebuie să plecăm din Singapore, zise ea, fără menajamente.

Apoi, cum el n-o întrerupea, se grăbi să continue :

— Știu că ții mult la munca ta, dar este... (căută cuvîntul cel mai potrivit să-și exprime gîndul), este „neapărat necesar" pentru noi toți. Pentru tine, pentru mine și pentru copil.

Își atinse cu palma pîntecele.

— Trebuie să ne ducem în Japonia, spuse. La Tokyo.

El izbucni în rîs, în fața hazului situației, dar și intrigat de ciudățenia ei.

— De ce rizi? strigă ea, neînțelegîndu-i ușurarea. E rău pentru noi să rămînem aici. Foarte rău. În Japonia, karma noastră va înflori. Acolo este — cum se spune asta pe limba voastră? — destin, așa e? Destinul nostru.

— Rideam doar de o coincidență ciudată, o liniști colonelul, nu de cuvintele tale. Dar spune-mi, adăugă el mîngîindu-i mîna, de ce trebuie să plecăm la Tokyo?

— Pentru că acolo este Itami. E sora lui Tsükö.

— Înțeleg.

Îi vorbise, firește, despre căsătoria ei anterioară, dar de atunci nu mai evocaseră acest episod din viața lui Cheong.

— Și ce legătură are ea cu karma noastră? o întrebă.

— Nu știu. Nu pot ști, răspunse ea. Dar am avut un vis noaptea trecută.

Colonelul cunoștea importanța pe care acești oameni o atribuie mesajului visurilor. În privința asta nu se deosebeau de romanii din antichitate. Nici el, de altfel, nu era cu totul sceptic față de acest subiect. Considera că subconștientul influențează orientarea fiecăruia în viață, mai mult decît sînt dispuși oamenii să admită. Și, oricum, visele erau în strînsă legătură cu conceptul de karma, iar karma era ceva în care colonelul credea fără rezerve. Își petrecuse prea mulți ani în Extremul-Orient ca să n-o facă.

— Era un vis despre Itami, spuse Cheong. Eram într-un oraș. La Tokyo. Făceam cumpărături și am intrat pe o străduță liniștită. Peste tot în jur erau prăvălii din lemn și hîrtie, aidoma celor de pe vremea cînd Tokyo se numea Edo, iar stăpînii șogunatului erau cei din neamul Tokugawa.

M am oprit în fața unui magazin cu vitrina în culori vesele. În mijloc era expusă o păpușă. Cea mai frumoasă păpușă pe care am văzut-o vreodată. Avea o aură foarte puternică.

Era din porțelan, cu fața albă de tot, și îmbrăcată elegant în stil bushi. S a uitat la mine și n-am putut să-mi iau ochii de la ea. Parcă mi spunea : „Cumpără mă".

Vînzătorul mi-a împachetat-o în hîrtie de mătase și am dus-o acasă. Cînd am despachetat-o, a început să vorbească. Avea o voce energică, poruncitoare, foarte autoritară. Părea o doamnă de rang înalt.

Era Itami ; și mi a spus că trebuie să venim la ea. Mi a spus că trebuie să plecăm din Singapore, ca să ne ducem la Tokyo.

— O cunoșteai pe Itami? întrebă colonelul.

— Nu.
— Tsükö îţi arătase vreo fotografie de-a ei ?
— Nu.
— Dar eşti sigură că păpuşa din vis era Itami.
— Era Itami, Denis.
Se aplecă spre ea, luîndu-i în sfîrşit mîna, aşa cum dorise de multă vreme. Observă că unghiile foarte lungi ale tinerei femei erau date cu lac de un roşu intens. Savură cu delicii atingerea oglinzii lor mătăsoase.
— Vom merge în Japonia, Cheong. La Tokyo. O vom întîlni pe Itami, exact aşa cum ai visat.
Pe obrazul ei apăru un zîmbet, ca un răsărit de soare.
— Da, Denis ? E chiar adevărat ?
— Chiar adevărat.
— Atunci, spune-mi, de ce ? Sufletul mi-e fericit şi nu mai doreşte nimic, dar spiritul meu, Denis, vrea să ştie.

*
* *

În ajunul plecării, se duseră la So-Peng.
Acesta locuia în afara oraşului, spre nord-vest, într-un sat construit din hîrtie cerată şi bambus, în care nu călcase niciodată picior de occidental. Cătunul nu figura pe nici una dintre hărţile pe care le văzuse colonelul. Aşa că izbucniseră în rîs cînd Cheong îi vorbise despre locul acela, şi afirmase că destinaţia lor era mijlocul unei mlaştini cu mangrove. Dar ea nu se descurajase, iar el îi îndeplinise dorinţa.
Era duminică. Cheong îl rugase să nu-şi pună uniforma.
— E absolut necesar, precizase ea.
Punîndu-şi costumul de pînză crem cu revere late, cămaşa de mătase albă şi cravata în culorile regimentului, se simţise groaznic de vulnerabil : o pată roşie înconjurată de o junglă de smarald, centrul unei ţinte uşor de nimerit. Cheong purta o rochie de mătase albă brodată cu cocori albaştri, cu guler mandarin, lungă pînă la pămînt.
Soarele era sus cînd ieşiră din oraş ; căldura cădea valuri-valuri asupra lor. O adiere uşoară le aducea duhoarea stătută a mlaştinii cu mangrove din stînga. De două ori se opriră, încremeniţi locului, în timp ce vipere mari, negre şi argintii, traversau oblic poteca. Prima dată, colonelul făcu o mişcare să omoare şarpele, dar mîna lui Cheong îl reţinu cu hotărîre.

Foarte departe — însă părînd la fel de apropiat ca fundalul unui decor de teatru — orizontul era aproape în întregime acoperit, spre est, de nori întunecați, care se înghesuiau ca niște copii neastîmpărați, formînd o piramidă. Deasupra lor se vedea un cer de culoare galbenă. Nu zăreai nici un petic de albastru. Din cînd în cînd, fulgere albe țîșneau fără zgomot, desenînd zig-zaguri prin cenușiul uniform. Erau de necrezut liniștea și pacea stăpînind întinderea potecii pe care o urmau, spre culmea unei coline joase.

Singapore nu se mai zărea de mult. Orașul părea să fi dispărut, ca o ancoră lansată peste bord; era în alt spațiu pe care-l părăsiseră, și acum, trecînd parcă o barieră invizibilă, ajunseseră într-o lume total diferită. În orice caz, așa i se păru colonelului în acea după-amiază fermecată, și aceasta fu imaginea pe care o revăzu mereu în viscle care-l asaltau în orele dureroase care preced aurora.

De cealaltă parte a culmii împădurite, poteca pe care-o urmuseră pînă atunci dispăru și nu mai rămase nici urmă de cărare care să străbată acel ținut înverzit. Dar Cheong părea să se orienteze cu ușurință îl luă de mînă, călăuzindu-l pînă în satul lui So Peng

Era așezat într-o cută de teren, ascuns de frunzișuri, sprijinit pe contrafortul unui masiv de bazalt, barieră naturală, dincolo de care nu mai era, poate, decît marea.

Se opriră în fața unei case cu nimic deosebită de celelalte, și, după ce urcară cele cîteva trepte de lemn care-o ridicau de noroiul străzii, ajunseră sub bolta fațadei, — largă ca verandele caselor de altădată din Sudul Statelor Unite, — care apăra intrarea de ploaie sau de soare, în funcție de sezon. Cheong se descălță și-l rugă să facă la fel.

Ușa se deschise, și o bătrînă îi pofti să intre. Avea părul cărunt, elegant pieptănat, și purta o rochie de mătase cenușie. Își împreună mîinile pe piept și se înclină în fața oaspeților. O salutară la rîndul lor și, cînd le zîmbi, colonelul observă că era știrbă. Deși ridată, pielea ei mai păstra urme din vitalitatea și frumusețea pe care trebuie să le fi avut în tinerețe. Ochii negri, migdalați, foarte luminoși, străluceau de nevinovăția curioasă a fetiței de pe vremuri.

Cheong i-l prezentă pe colonel și adăugă fără alte precizări:

— Ea este Chia Sheng.

Chia Sheng izbucni în rîs, măsurîndu-l cu privirea pe colonel şi scutură din cap de parc-ar fi vrut să spună : „Ah, tinerii de azi !" Ridică din umerii firavi şi plescăi din limbă.

Colonelul observă că Cheong vorbise numai în mandarină şi înţelese cu uşurinţă că trebuia să facă la fel.

Erau într-o încăpere de dimensiuni mari. Nu mai văzuse, nici la Singapore, nici chiar în somptuoasa locuinţă pe care o avusese la început, lîngă mlaştină, o cameră atît de încăpătoare. Văzută din afară, casa nu te lăsa să bănuieşti ceea ce se găsea în interior.

Lucru şi mai ciudat, podeaua era acoperită în întregime de tatami — acele rogojini japoneze de papură, ale căror dimensiuni bine stabilite servesc drept măsură pentru toate camerele caselor tradiţionale din Japonia. Dar colonelul avea să mai descopere şi alte surprize.

Chia Sheng îi conduse, tăcută, prin această primă cameră, mobilată sumar cu măsuţe scunde de lac, perne, şi cam atît, pînă la un coridor nu prea mare, slab luminat. Peretele din fund era făcut dintr-o placă enormă de jad, sculptată, în reliefuri atît de pronunţate încît printre ele străbătea lumina. În mijloc avea o deschizătură rotundă, numită (după cum citise colonelul undeva) Poarta Lunii. În ultima jumătate a secolului al XIX-lea, existau asemenea plăci în casele familiilor bogate din China continentală.

În spatele deschizăturii Porţii Lunii, văzu o perdea de mătase, atîrnată de o bară de bambus. Mătase gri, cu broderie albastru-regal, înfăţişînd o roată de raze. Modelul i se păru foarte cunoscut colonelului, care-şi stoarse creierii mult timp pînă îşi aminti că văzuse aceeaşi imagine reprodusă pe o stampă **ukiyo-e**, a lui Ando Hiroshige. Era o stampă din seria celor **Cincizeci şi trei de popasuri ale lui Tokaido**, dar nu-şi mai amintea numele ei. Ştia totuşi că motivul era emblema unui **daïmyo** care călătorea. Alt mister. Colonelul ridică din umeri în sinea lui, pe cînd Chia Sheng îi preceda prin Poarta Lunii, pată albă umbrită cu negru şi verde.

Intrară într-o cameră ceva mai mică decît prima. În trei părţi erau aşezate paravane de un gust rafinat — culori întunecate, transmiţînd vibraţia vieţii, trecînd prin ani ca nişte văluri de fum.

Simţi parfumuri, mirosul fad al cărbunelui de lemn, mireasmă de tămîie ; apoi unele mai subtile, uleiuri volatile, santal şi altele pe care nu le putea identifica.

— Vă rog, zise Chia Sheng, ocolind o masă joasă de lac roşu, care avea în mijloc o vază cu flori proaspete.

Trecură printre două paravane ce ascundeau o uşă întunecată, făcută parcă dintr-o placă de onix. Îi aştepta o scară îngustă, în spirală, pe care urcară unul după altul, ajungînd într-un fel de turn pe care colonelul îl asemui în sinea lui cu o mansardă. De acolo se vedea pînă departe în toate direcţiile, afară de partea unde se înălţa, — Leviatan mitologic — muntele de bazalt, ca o sentinelă.

Îndată ce ajunseră în acest pod, colonelul văzu o siluetă înaltă care observa semnele furtunii printr-o lunetă. Era So-Peng.

— Bine-ai venit, colonele Linnear.

Vocea lui, puternică şi adîncă, părea în stare să zguduie pereţii podului. Vorbea în mandarină, cu un accent neobişnuit; în termeni occidentali s-ar fi spus că e „înţepat". Nu se întoarse; părea să nu fi observat că e şi Cheong de faţă. Chia Sheng, a cărei misiune se sfîrşise, îi lăsă, singuri şi coborî fără zgomot scara în spirală.

— Te rog să te apropii. Vino aici, lîngă mine, colonele, zise So-Peng.

Purta o haină de ceremonie, după moda veche, de culoarea sidefului. Era făcută dintr-un material necunoscut lui Denis şi, la fiecare mişcare a bătrînului, suprafaţa ei sclipea, aruncînd reflexe neaşteptate, de mare efect.

— Priveşte. Aici..., zise bătrînul, întinzîndu-i luneta. Priveşte în partea furtunii şi spune mi ce vezi.

Colonelul luă instrumentul de metal lustruit, închise un ochi şi privi prin ocular. În cercul pe care-l cuprindea cu privirea văzu, foarte departe, îngrămădirea norilor negru-violacei, ca nişte echimoze. Se schimbase şi culoarea cerului de dincolo de ei. Galbenul uniform era străbătut de vinişoare palid-verzui, amestec pe care nici un pămîntean nu l-ar putea reproduce. Se auzeau deja bubuituri surde, neîntrerupte, care se rostogoleau peste coline ca un tsunami — un talaz invizibil. Colonelul descrise minuţios tot ce vedea.

— Şi nu vezi nimic altceva, zise So-Peng. Nu era nici o nuanţă interogativă în vocea lui.

Nu, era să-i răspundă colonelul, nu văd altceva. Dar în ultima clipă se abţinu, convins că mai era acolo ceva deosebit, un lucru pe care bătrînul dorea să i-l arate.

Mătură cu obiectivul spaţiul, centimetru cu centimetru, cîteva minute, dar fără să observe nimic special. Începu să

se enerveze ; îndreptă luneta în sus : nimic. Apoi, spre pămînt. Sub amenințarea furtunii, văzu niște femei în orezării, suprafețe netede de apă, fără un copac sau măcar o colibă de crengi prin apropiere. Femeile se mișcau în același ritm : se aplecau, întindeau mîna și semănau firele de orez. Aveau fustele suflecate și prinse în cîte un nod între genunchii îndoiți ; coșurile de papură din spate le făceau să semene cu niște animale de povară ; apa le ajungea pînă la glezne.

— Femeile continuă să lucreze, zise colonelul. Parcă n-ar ști că vine furtuna.

— Ah ! exclamă So-Peng clătinînd din cap. Și ce-ți spune asta, colonele ?

Colonelul lăsă luneta și-l privi pe So Peng — țeasta galbenă, fără păr, șuvița dreaptă și cenușie care-i atîrna din vîrful bărbiei, ochii întunecați și calmi care-l priveau rece, ca din altă lume.

— Ele știu ceva ce noi nu știm, zise colonelul.

— Hmmm, murmură So-Peng.

Își dădea seama că prin „noi", colonelul înțelegea, implicit, „occidentalii". Dar voia să fie sigur dacă acesta era convins, sau doar condescendent. So-Peng, ca orice asiatic în țara sa, era mult mai obișnuit să întîlnească occidentali stăpîniți de acest al doilea sentiment. Însă, în privința colonelului, dori să insiste, căci, de la prima vedere, instinctul său vorbise în favoarea acestuia.

În ceea ce-l privea, colonelul știa perfect că ajunsese la un punct crucial în relațiile sale cu Cheong. Pentru ea, binecuvîntarea bărbatului era absolut necesară. De ce nu-i fusese necesară și la căsătorie ? Nu reușea s-o înțeleagă. Dar avea nevoie de intervenția lui So-Peng, pentru a părăsi Singapore.

Îl neliniștea și faptul că această casă, acest sat, erau atît de izolate, total necunoscute rezidenților străini. Era conștient de faptul că mulți chinezi nu-i agreează pe occidentali, acești uriași barbari, veniți de peste mări. Chiar dacă aversiunea — de fapt, ostilitatea lor — era, în mare parte, justificată, asta nu schimba cu nimic lucrurile pentru el, în momentul de față.

Oricum, colonelului îi erau dragi oamenii aceștia, viața lor, istoria, religia și obiceiurile lor, iar buna cunoaștere a acestei lumi îi dădu curaj, făcîndu-l să adauge :

— Fără îndoială, avem multe de învățat aici, dar sînt convins că cele mai bune relații sînt acelea care implică un

schimb. La început un schimb de informații, care va deveni — și asta-i foarte important — un schimb de... confidențe.

So-Peng își încrucișă brațele pe pieptul slab. Mîinile nu i se vedeau din mînecile hainei.

— Confidențe, zise el, gînditor, ca și cum cuvîntul ar fi avut un gust nou, exotic, nemaisimțit pînă atunci. Vorba asta poate avea mai multe sensuri, depinde de intonație și de context. Aș putea crede, bunăoară, că te referi la un schimb de secrete.

— N-ar fi prea departe de adevăr, răspunse colonelul.

— Și ce te face să crezi că ai fi demn de atîta încredere?

Privirea colonelului, străpunsă de ochii celuilalt, deveni tot mai intensă, pînă cînd figura din fața lui păru să dispară, lăsînd doar perechea de lumini suspendată în atmosferă. Ca un dialog de flăcări.

— Mai întîi respectul, domnule. Apoi cunoașterea, cunoașterea dorită și asimilată. După aceea, acceptarea a ceea ce este și a ceea ce a fost, înțelegerea propriului rol în cadrul matricei. Mai e și curiozitatea care îndeamnă la cercetarea necunoscutului. Și, în sfîrșit, dragostea.

Colonelul tăcu destins, simțind că i s-a deschis inima, că s-a exprimat așa cum voia și în termeni care-i făceau cinste soției sale. Nu mai avea nimic de adăugat.

Cînd So Peng începu să vorbească, nu i se adresă lui, ci femeii:

— Cheong, zise el. Cred că te-a strigat Chia Sheng. I-am auzit vocea.

Tăcută, Cheong se înclină și ieși.

Colonelul rămase nemișcat. Afară, furtuna se apropia.

— Cheong mi a spus că veți pleca în curînd spre Japonia.

— Da. Mîine, încuviință colonelul. Mi s-a cerut să colaborez cu generalul Mac Arthur la reconstrucția noii Japonii.

— Da. Este o sarcină înălțătoare. O misiune istorică, nu-i așa?

— Nu mă gîndisem la așa ceva, crede-mă.

— Dar nu cumva, zise So Peng, ar fi mai bine ca poporul japonez să poată hotărî singur cum va arăta această așazisă „reconstrucție?".

— Ar fi o soluție ideală, desigur. Din păcate, anumite elemente ale societății japoneze au orientat poporul pe o cale greșită, în ultimii douăzeci de ani.

So-Peng tăcea, iar colonelul continuă:

— Sînt sigur că ești la curent cu ceea ce au făcut în Manciuria.

— Manciuria! rîse bătrînul. Ce am eu, ce are poporul meu de-a face cu Manciuria? Ea este pentru noi, chinezii, ca o mahala sărăcăcioasă de la celălalt capăt al lumii. N-au decît să se lupte pentru ea japonezii și bolșevicii, le-o las bucuros. Din punctul meu de vedere, Manciuria nu reprezintă pentru China o pierdere serioasă.

— Dar japonezii o voiau, ca să aibă aici un cap de pod împotriva Chinei. Ar fi instalat baze militare în vederea unei invazii.

— Da, suspină So-Peng. Firea lor imperialistă mă întristează; în orice caz, în tinerețe mă întrista. Da, era ca un ghimpe în coastă, căci orientarea japonezilor este militară. Dintotdeauna. Nici n-ar putea fi altfel. Așa e sîngele care curge de-a lungul veacurilor și nu-l putem renega — nici prin discursuri politice frumoase, nici prin vreun fel de amnezie colectivă. Înțelegi, colonele? Nemții își neagă acum rasismul. Ce prostie! Cum ar putea s-o facă? E ca și cum ar nega că ai nevoie de aer ca să poți trăi.

— China nu trebuie să se teamă de Japonia actuală. Ți-o spun în mod... confidențial, nu-i așa? Presiunile vin acum din partea bolșevicilor, care sînt mult mai periculoși decît au fost vreodată japonezii.

— **Bushido**, colonele. Cunoști acest concept?

Încuviință.

— Cred că da.

— Bine. Atunci înțelegi ce vreau să spun.

So-Peng privi cerul, cenușiu și zbuciumat, de parcă un uriaș invizibil ar fi făcut semne fluturînd un steag.

— E o formă a prieteniei, știi? reluă bătrînul. Vorbesc de prietenia adevărată, nu de cea care se înfiripă în relațiile de afaceri sau de vecinătate. În acest fel de prietenie, comunicarea nu mai este o problemă, sau, cum se întîmplă de multe ori, o piedică. Ești de acord cu modul în care prezint această noțiune?

— Da, domnule, întru totul.

— Hmmm. Îmi spunea mie ceva că așa se va întîmpla (Rîse blînd, fără ironie). Știi, ziua în care am văzut-o pentru prima dată pe Cheong, era exact ca asta. Era doar o copiliță. Avea vreo trei ani. Pe vremuri avea o familie numeroasă.

Nu știu ce li s-a întîmplat ; am făcut cercetări ani de a rîndul, fără succes. Nimeni nu știa nimic.

După un timp, n-a mai avut nici o importanță. Familia ei eram noi și o iubeam ca pe propria mea fiică. Am mulți copii, mulți nepoți și strănepoți. Sînt atîția, încît mi se întîmplă să le încurc numele și chipurile. Dar e firesc. Sînt bătrîn și mintea mi-e absorbită de atîtea lucruri...

Mărturisesc cinstit că Cheong ocupă un loc special între copiii mei. Nu e rodul trupului meu, dar e cu siguranță rodul spiritului meu. Mă urmărești ? De aici a pornit, și înainte de a pleca din Singapore, trebuie să afli și să înțelegi limpede ce înseamnă și ce prevestește acest fapt.

Tăcu o clipă, de parcă s-ar fi trezit într-un ținut îndepărtat sau într-o eră de mult trecută. Dintr-o dată, aerul se despică și ploaia începu să curgă din cerul de funingine, răpăind pe acoperișul pătrat al turnului și scurgîndu-se prin burlanele miniaturale. Frunzișul verde al copacilor tremură sub potop, apoi totul dispăru în spatele unui perete compact de apă. Un nor de aburi, des ca fumul, urcă pînă la ei. Lumea semăna cu un tablou poantilist gri-verzui, din care străbăteau umbre vagi și avură impresia că asistă la nașterea gîndurilor într-un creier supranatural.

— Parcă am fi **absolut** singuri aici, sus, zise colonelul. (So-Peng zîmbi). În Asia nu ești niciodată cu adevărat singur, nu-i așa ?

Fundalul scenei era de o asemenea violență, încît colonelului i se părea surprinzătoare imobilitatea de statuie a celuilalt. Picături de apă ricoșau pe pervaz, împroșcîndu-l cu stropi fini ; făcu un pas înapoi. S-ar fi zis că stă la prova unui vas rapid, pe o mare agitată.

— Lumea, aici, e altfel. Lumea **noastră** e diferită. Ne-am născut, creștem și ne trăim de fapt toate viețile cu conceptul eternității alături de noi. Această... să-i spunem „intimitate ?", mi s-a părut întotdeauna o armă cu două tăișuri. Este, fără îndoială, ceea ce constituie marea noastră putere, dar în același timp — încă o confidență, — și slăbiciunea noastră, călcîiul lui Ahile, atunci cînd avem de-a face cu Occidentul. Da, **mă tem că** mulți compatrioți de-ai mei îi subestimează pe occidentali, tocmai pentru că-i cred niște barbari, incapabili să înțeleagă pe deplin concepția orientală despre om, despre onoare și despre epocă. E un lucru periculos. Ca dovadă, japonezii. Au încercat **să facă ceva stupid ! Glorios, dar prostesc.** Oh, japonezii cunosc bine **noblețea de a pierde. Cei mai**

mulți dintre eroii lor tradiționali n-ar fi, după normele occidentale, decît niște nefericiți de ratați. Japonezii apreciază natura ființei, calitatea gîndirii. În Occident contează numai faptele. Etica protestantă — așa i se spune, cred — ei bine, trebuie luată în serios, și oricare japonez știe acum că etica protestantă e cea care a învins Japonia. Eroarea de calcul de la Pearl Harbour a fost scump plătită. Statele Unite erau un uriaș adormit, a cărui mînie a fost cumplită.

Privi ploaia torențială. Aerul era din ce în ce mai greu și umed.

— Încă n-am ajuns la înțelegerea deplină a epocii noastre. Nu ne-am desprins de trecut, cînd eternitatea era totul. N-am ajuns din urmă prezentul. (Rîse). Mai avem nevoie de timp. Sîntem un popor foarte ingenios. Să ni se arate o dată calea, și sîntem salvați. Ne adaptăm foarte ușor. Aveți grijă, o să vă ajungem și o să vă depășim! Fixitatea privirii lui So-Peng dispăru cînd se întoarse spre colonel, adăugînd :

— Cu siguranță că filozofia mea personală nu te interesează prea mult. „Cuvinte înțelepte" — nu cred în așa ceva. Trebuie să trăiești propria ta viață, să comiți propriile tale greșeli, să simți propriul tău extaz, ca să înțelegi adevărata semnificație a existenței, care e alta, pentru fiecare individ. Să cazi, să te ridici și s-o iei de la capăt, în alt fel. Să încerci. Și să înveți. E singura metodă.

Ajunge! Astăzi pălăvrăgesc ca o babă. Poate că e din cauza timpului. Cînd e furtună, am chef de vorbă : poate că așa mă eliberez de spaime. În copilărie, sezonul ploilor era pentru mine o perioadă de teroare.

E și ăsta un mod de-a mă prezenta. Poate că te întrebi, colonele, care e originea mea culturală. Ei bine, tatăl meu era chinez, un mandarin pașnic și cult, negustor de felul lui. Spiritul întreprinzător l-a ajutat să devină în scurt timp un important om de afaceri, iar la 33 de ani a emigrat la Singapore. Da, eu sînt un chinez din China. Nu de aici. Mama era japoneză.

Colonelul făcu ochii mari.

— Oh, colonele, nu trebuie să te miri, reluă bătrînul. Se întîmplă din cînd în cînd și asemenea lucruri. Nu prea des, într-adevăr. Nu. Și, din motive ușor de înțeles, adevărata origine a mamei a fost tăinuită cu grijă. Ca să explice fizionomia ei diferită, tata pretindea că ea venea din nordul Chinei, spre frontiera rusă, unde sîngele e foarte amestecat : mongoli, manciurieni și cine mai știe cîți alții.

N-am însă nici un fel de informații în legătură cu originea lui Cheong. Cît despre ea, poate că știe, poate că nu. N-am întrebat-o niciodată. Într-o zi s-ar putea să-ți spună ceva. Dar asta vă privește pe voi. Eu unul cred că n-are nici o importanță, pentru că rădăcinile ei sînt aici. Aici a crescut și de aici a luat tot ceea ce este important în ființa ei. Cînd vezi tiparul în care s-a format o piatră prețioasă, ești în măsură să aprecieze calitatea pietrei. (Scutură capul) Exemplul e însă cam rece. Am să caut altul. Întîlnești o femeie extraordinar de frumoasă, dar, cu timpul, îți dai seama că are manifestări surprinzătoare — chiar de neînțeles. Apoi afli, de exemplu, că mai are două surori, ea fiind cea mijlocie. Și faci un prim pas spre dezlegarea misterului comportării acestei femei. Cu cît afli mai multe, cu atît înțelegi mai bine felul ei de a fi, pînă în ziua cînd totul îți e perfect clar.

Adulmecă scurt aerul.

— E pe sfîrșite, zise. Vino. Să coborîm.

Se așezară tustrei — colonelul, Cheong și So-Peng — în jurul mesei de lac roșu din sala paravanelor, și Chia Sheng, tăcută, le servi mai multe feluri. Colonelul nu mai văzuse, în ultimii trei ani, atîta mîncare la o singură masă și niciodată nu mai mîncase bucate atît de bune și atît de frumos prezentate. Erau mai întîi tot felul de **dim sum** — colțunași din făină de orez cu diferite umpluturi. A urmat supa de pește, fierbinte și condimentată, dar foarte ușoară. În al treilea rînd, orez gătit în șase feluri, de la orezul alb fiert, pînă la un platou pe care boabele prăjite de două ori erau însoțite de fructe de mare tocate fin și de gălbenușuri de ou fiert. Al patrulea aperitiv consta dintr-o salată condimentată, cu hrean și castraveți. Urmau mîncărurile propriu-zise : bucăți de pasăre, aurii, bine rumenite, presărate cu sare și cu mirodenii ; langustine prăjite, aproape la fel de mari ca niște languste ; crabi strălucitori, roșii și albaștri, abia scoși din apa clocotită. Și, în sfîrșit, felii de pepene în formă de semilună, cu sucul mustind din miezul proaspăt tăiat, sticlind pe farfuriile de faianță albă ca gheața în bătaia soarelui.

În sfîrșit, prînzul se sfîrși. So-Peng, îndepărtînd farfuria folosită, scoase un suspin profund, atingîndu-și stomacul.

— Vorbește-mi despre sorgintea ta, colonele, spuse el.

Colonelul îi vorbi despre tatăl lui, despre tot ce îi spusese acesta în legătură cu mama sa, pe care nu o cunoscuse : o secerase difteria, pe cînd el avea doar doi ani. Îi povesti despre mama vitregă, pe care o disprețuia, fără să aibă vreun

motiv concret, ci doar niște rațiuni nedesluşite. Vorbi despre sentimentele sale de copil unic — noțiune care pentru unii era pasionantă şi revelatoare, dar care lui i se părea de-a dreptul anormală. Evocă Essex-ul, unde își petrecuse copilăria, calea învățăturii care avea să-l ducă la Londra, ca pe mulți alții. Explică începutul interesului său față de Extremul Orient, studiile, apoi intrarea în armată.

— Şi acum, îi spuse So-Peng, vei începe o viață nouă. Vei deveni un om politic; mai mult chiar, un făuritor de istorie. Foarte bine. Foarte bine. În curînd, voi pleca şi eu, pentru o vreme, din Singapore. E nevoie de mine în altă parte. Aceasta a fost o întîlnire de adio.

Se întrerupse, de parcă ar fi aşteptat să se întîmple ceva. Liniştea nu era tulburată decît de căderea ultimelor picături de ploaie de pe crengile arborilor din jurul casei.

Apăru Chia Sheng, ținînd cu grijă un obiect pe care i-l înmînă lui So-Peng. Apoi rămase în picioare alături de bătrîn.

So-Peng ridică obiectul la înălțimea pieptului, iar colonelul văzu că era un sipet metalic, lung de vreo 25 de centimmetri şi lat de 20, cu ornamente rafinate, de email şi lac. Pe capac era pictat cu migală un dragon solzos, fioros, în luptă cu un tigru enorm.

Continuînd să țină sipetul ridicat, So-Peng spuse:

— Trebuie acum să-ți cer scuze, draga mea Cheong, pentru că n-am fost la Singapore în ziua căsătoriei tale cu colonelul Linnear. M-am gîndit mult înainte de a hotărî ce ar fi mai potrivit, căci, după cum ştii, tot ce-mi aparține este şi al tău. Ca pentru toți copiii mei.

Coborî lent sipetul pînă la tăblia mesei, unde-l depuse, ca pe cea mai minunată dintre pietrele prețioase la ieşirea din mină.

— Dar tu eşti mai importantă pentru mine decît toți ceilalți, Cheong, pentru că iubirea ta străluceşte cu atît mai mult, cu atît mai curat, cu cît a fost mai greu drumul pe care a trebuit să-l străbați. Nici unul dintre ceilalți copii ai mei n-a dus lipsă de nimic, de cînd s-a născut, nici unul în afară de tine.

Asta o ştiai şi tu. Dar un lucru pe care nu-l ştiai, şi pe care ți-l voi spune acum, este că dintre toți, tu eşti cea mai legată spiritual de mine. Asta s-a petrecut în mod natural, fără presiune din partea mea, de aceea m-a impresionat atît de mult. Tu singură ai dorit-o şi ai obținut-o.

Și acum, în clipa ultimului bun rămas — căci s-ar putea să nu ne mai revedem — acesta e un dar pentru tine, pentru colonelul tău, pentru copilul care se va naște, pentru ceilalți copii pe care-i veți avea. Ți-l dau cu bucurie, cu toată dragostea. Din partea mea, a lui Chia Sheng, a strămoșilor din familiile noastre. Nu există în lume altul la fel. Conținutul este și el unic, fără echivalent nicăieri în lume. Ți-l dăruiesc. Folosește-l cum crezi de cuviință.

Mîinile bătrîne, cu degete lungi, pe care pielea întinsă părea de pergament, împinseră încet sipetul spre partea opusă a mesei, pînă dincolo de mijlocul ei. Atunci se retraseră, de parcă le-ar fi părăsit puterile, peste tăblia roșie și lucioasă, pînă pe genunchii bătrînului.

Colonelul luă mîna tremurîndă a lui Cheong și-l privi în ochi pe So-Peng. Vru să spună ceva, dar spiritul îi era tulburat și limba paralizată. Rămase încremenit, ca pe altă lume, în fața acestui om, pe cît de însemnat, pe atît de misterios, fără să și dea seama cine era, ce făcea sau de ce era atît de însemnat. Cu toate astea, simțea pentru prima oară, că înțelege totul.

*

* *

Colonelul și Cheong se îndrăgostiseră amîndoi de casa și grădina lor de lîngă Tokyo. Mac Arthur îi ceruse — nu fără motiv — colonelului, să-și găsească o locuință chiar în perimetrul orașului, ca să ajungă mai ușor la serviciu. Dar nu găsise nimic, adică nimic care să le placă, lui și lui Cheong.

Ieșiseră așadar din oraș și aproape imediat dăduseră peste casă. Se afla într-o zonă scăpată ca prin minune de la distrugere, jumătate din oraș și o bună parte din suburbii erau complet devastate.

Casa era așezată la marginea unei păduri de cedri japonezi și de pini, în sînul căreia sanctuarul shinto se înalță ca o plantă din altă lume. Grația liniilor, calmul și naturalețea lor îl vrăjiră de la început pe colonel; ele exprimau, mai elocvent decît cei mai mari oratori ai țării, perenitatea și demnitatea spiritualității japoneze. Și de cîte ori o vedea, se gîndea la So Peng.

Nimeni nu știa cine locuise acolo înainte de sosirea colonelului și a lui Cheong, nici măcar Ataki, bătrînul grădinar. Fusese părăsită ani de zile, îi spusese colonelului; el venea

zilnic să aibă grijă de grădină, dar timpul îi întunecase memoria. Poate că bătrînul nu voia să-i spună nimic, își zicea colonelul, resemnat.

Grădina clasică, din fața casei, era uluitoare. Nu lipseau nici pomii bonsai, cu inflorescențe de tot felul, nici bazinul de piatră, nu prea adînc, plin de peștișori roșii cu ochi albaștri, ale căror înotătoare păreau valuri fine (ca să le ofere un un adăpost pe timpul iernii, colonelul cumpără un acvariu pe care-l instală în bucătărie, una dintre puținele camere occidentale ale locuinței).

În spatele casei era o altfel de grădină; un dreptunghi de pietriș cu patru stînci abrupte, plasate de artistul zen, care o proiectase, în puncte semnificative ale întinderii uniforme, ca niște insule — gîndea colonelul — ivite într-o mare perfect calmă. Cu toate astea, — îi încredință Nicholas de îndată ce începu să vorbească — erau cu siguranță vîrfuri muntoase, înălțîndu-se deasupra norilor. Comentariu care-o încîntă pe Cheong, ca și pe colonel. Orice-ar fi fost, grădina zen era, culmea ironiei, un loc al păcii și meditației, într-o lume pe jumătate moartă, mutilată și carbonizată, căutîndu și o nouă formă de supraviețuire.

Nicholas nutrea o pasiune nestinsă pentru casă și grădini. Îl atrăgea mai ales grădina zen, unde Cheong îl găsea adesea, nemișcat și gînditor, cu capul în mîini, cu ochii la stîncile golașe, apărînd din mijlocul pietrișului aranjat cu grijă. După un timp, se obișnui să-l caute mai întîi acolo.

Nicholas nu-și dădea seama dacă prefera să stea în grădină singur, sau atunci cînd venea Ataki cu uneltele lui — ca să nu lase pămîntul să se usuce și să verifice dacă pietrișul era așezat cum trebuie — căci îi plăcea și singurătatea intensă a locurilor („De parcă ți-ai auzi sufletul respirînd", îi spuse el odată colonelului), dar și să observe precizia, îndemînarea și economia gesturilor cu care omul aranja pietrișul — atît de rotunjit de frecare, încît Nicholas era sigur că fusese adus din vreun loc ascuns de pe țărmul insulei, căci numai acțiunea constantă a valurilor ar fi putut crea suprafețe atît de netede.

Privind gesturile bătrînului, Nicholas avea impresia că acesta nu face nici un efort. La vîrsta de 6 ani, îl întrebase pe Ataki cum putea să facă mișcările acelea, iar cînd bătrînul îi răspunsese un singur cuvînt: „Bujutsu", Nicholas se dusese imediat la colonel ca să-l întrebe ce înseamnă asta.

N-avea rost să-l sîcîi pe Ataki cu întrebări, fiindcă nu-ți spunea decît ce voia el să afli.

— Bujutsu, îi răspunse colonelul, punînd deoparte ceașca de ceai și lăsînd ziarul pe care-l citea, bujutsu înseamnă totalitatea artelor marțiale din Japonia.

— Atunci, spuse cu voce limpede Nicholas, vreau să învăț bujutsu.

Colonelul își privi fiul Își dăduse mai demult seama că Nicholas nu vorbea niciodată pe negîndite și că, dacă spunea că vrea să învețe bujutsu, însemna că era într-adevăr pregătit să o facă. Nu era nevoie să i se spună cît de grea era sarcina pe care și-o lua.

Colonelul se ridică de la masă, apoi, cuprinzîndu-și fiul pe după umeri, deschise **shoji** — peretele glisant din lemn și ieșiră afară.

Se opriră la marginea grădinii zen, dar Nicholas, ridicîndu-și ochii spre tatăl lui, observă că acesta privea dincolo de zid, dincolo de marginea proprietății lor, către sulițele verzi ale pădurii de cedri.

— Nicholas, zise șovăitor colonelul, știi că lîngă sanctuarul **shinto**, în mijlocul pădurii este un parc — foarte mic, nu uita — în care se găsesc patruzeci de specii diferite de mușchi ?

— N-am fost niciodată acolo, spuse Nicholas. Vrei să mi-l arăți ?

— Poate că da, într-o zi, răspunse colonelul.

Și i se strînse inima, căci știa că nu va avea destul timp, și că era aici ca să îndeplinească o misiune, o misiune urîtă și sîngeroasă, care se cerea totuși dusă pînă la capăt și căreia trebuia să-i sacrifice totul. Acești cîțiva ani, ar fi fost de ajuns să zdrobească un om mai puțin călit și mai puțin perseverent decît el. Dar, de cîte ori spiritul lui părea epuizat, pe punctul de a ceda, se gîndea la So-Peng și în același timp la fiul său, și-și continua munca, toată noaptea, și încă o zi, și ziua următoare încă mai lungă, pînă la week-end... Și iarăși, la infinit.

— Dar nici eu n-am văzut grădina cu mușchi, Nicholas, reluă el. Puțini au văzut-o, în afară de preoții shinto din templu.

Colonelul ezită mult timp, apoi continuă :

— Ceea ce vreau să ți spun, este că te îndrepți spre un drum pe care puțini tineri îl mai aleg în zilele noastre... și sînt multe specializări.

— Vreau să încep cu începutul, tată. Nu cer prea mult, nu-i așa?

Ridică din nou ochii.

— Nu, spuse colonelul strîngînd mai tare umerii fiului său. Nu ceri prea mult.

Se gîndi o clipă, apoi o cută i se ivi între sprîncene.

— Știi ce? răspunse el în sfîrșit. Am să vorbesc cu mătușa ta, bine?

Nicholas încuviință și privirea lui părăsi chipul tatălui său, ca să revină la munții care țîșneau orbește din marea de nori.

*

* *

Persoana la care se referise colonelul era, de fapt, Itami. Nicholas, care-și cunoștea obîrșia, n-o considerase niciodată mătușa lui. Poate din cauză că îi displăcuse dintotdeauna și niciodată nu putuse să-și înăbușe acest sentiment.

N-ar fi de mirare ca aversiunea instinctivă față de Itami să nu fi fost decît reflexul reacției pe care i-o stîrnea soțul ei, Satsugaï. Pentru un copil învățat de la naștere să caute în el însuși calmul interior al spiritului, ca un curent răcoros care te îndrumă, întîlnirile cu Satsugaï nu puteau fi decît derutante. De fiecare dată se simțea ca o lună neputincioasă tîrîtă în vîrtejul unei nove. Torente tumultoase, zguduiri puternice îi tulburau pacea interioară și îl speria imposibilitatea de a-și regăsi echilibrul cît timp Satsugaï era aproape.

Mătușa, în schimb, nu producea niciodată asemenea efect asupra lui. Era o femeie scundă, cu încheieturi delicate, foarte frumoasă · cu toate că, după părerea lui Nicholas, simetria perfectă a obrazului ei nu se putea compara cu trăsăturile blînde ale mamei lui.

Itami purta întotdeauna costumul japonez clasic, și era tot timpul înconjurată de slujnice. Aparținea uneia dintre cele mai mari și vechi caste ale Japoniei — bushi. Era o femeie samurai. Era căsătorită de 11 ani cu Satsugaï, om de afaceri bogat și influent, după cît își putea da seama Nicholas.

Mai era și Saïgō, fiul lui Itami. Cu un an mai mare decît Nicholas, era puternic și bine legat, avea ochi negri, adînci, și o fire crudă și calculată. Își petrecea mult timp cu tatăl lui,

dar în numeroasele ocazii cînd cele două familii se întîlneau, era inevitabil ca cei doi copii să fie împreună.

Nicholas avea impresia că Saïgö îl urîse de la prima vedere. Mult timp n-a putut să-şi explice din ce motiv. Pentru moment, însă, reacţionase la această ostilitate ca oricare copil din orice parte a lumii, plătindu-i cu aceeaşi monedă.

Bineînţeles că Satsugaï era cel care-l montase pe Saïgö împotriva lui. Ura şi frica pe care le simţea Nicholas faţă de acesta sporiseră cînd o aflase. Dar asta se întîmplase după ce Saïgö i-l prezentase pe Nicholas lui Yukio. Ca în zicala „în viaţă, pentru fiecare lucru există o compensaţie".

E adevărat, nu ?

Împrejurimile oraşului Tokyo, primăvara 1949 — primăvara 1960.

— Priveşte, Nicholas — zise colonelul, într-o după-amiază întunecată şi tristă.

Nori de furtună învăluiau cununa muntelui Fuji Yama şi, în răstimpuri, ramuri de fulger brăzdau cerul, urmate de mugetul depărtat al tunetului.

Aşezat la birou, colonelul ţinea palmele pe o cutie de lac. Pe capac, se vedeau un dragon şi un tigru înlănţuiţi. Nicholas recunoscu darul de adio al lui So-Peng pentru părinţii săi.

— Trebuie să-ţi arăt asta — zise colonelul. Cred că a sosit timpul.

Luă pipa, deschise punga cu tabac umed, înfundă în cutele ei şi degetele şi coşul pipei, apoi o umplu. Frecă un chibrit cu fosfor de marginea biroului şi trase îndelung, aşteptînd ca pipa să se încingă, aşa cum îi plăcea. Cu degetul arătător netezi capacul cutiei, urmărind contururile celor două animale încrustate.

— Nicholas, cunoşti semnificaţiile simbolice ale dragonului şi tigrului în mitologia japoneză ?

Nicholas clătină din cap. Colonelul alungă un nouraş aromat de fum albăstrui şi îşi propti muştiucul pipei între dinţi, în colţul gurii.

— Tigrul este stăpînitor pe întregul pămînt, iar dragonul... Dragonul este împăratul văzduhului. Ciudat, am ştiut asta dintotdeauna : şarpele zburător, Kukulkan, din mitolo-

gia maya, deşi descris ca un animal cu pene, era şi el domnitorul aerului. Interesant faptul că două culturi atît de îndepărtate una de cealaltă, au în comun un element esenţial din mitologiile lor, nu-i aşa ?

— Dar de ce v-a dăruit So-Peng o cutie japoneză ? întrebă Nicholas. El era chinez, nu ?

— Hmm... Iată o întrebare chibzuită — zise colonelul, trăgînd din pipă. Numai că nu găsesc răspunsul satisfăcător. So-Peng era mandarin, adevărat, însă doar pe jumătate. Mi a dat să înţeleg destul de limpede că mama lui era japoneză.

— Dar asta nu explică povestea cu cutia. Într-adevăr, voi plecaţi în Japonia, dar e vorba de un obiect străvechi, greu de găsit, mai ales din acea epocă.

— Da — răspunse colonelul, mîngîind capacul. Neîndoielnic, cutia se afla de mult în posesia familiei sale, foarte probabil că maică-sa a adus-o în China Dar de ce trebuia să ne-o dăruiască So-Peng nouă ? Vreau să zic, de ce tocmai asta, în mod special ? Desigur, nu din pură fantezie. Nu era el omul care să facă aşa ceva Şi nici nu cred că e vorba de o simplă coincidenţă.

Colonelul se ridică şi se îndreptă spre fereastra pe care răpăiau stropii de ploaie. Aburul încremenit zugrăvise pe geamuri decoruri de chiciură : frigul iernii încă mai dăinuia.

— M-am gîndit multă vreme — zise colonelul, privind pe geam.

Netezi cu degetul un mic oval, pentru a croi un spaţiu liber vederii, ca pentru a scruta prin ambrazura unei fortăreţe asediate.

— M-am gîndit tot timpul călătoriei de la Singapore la Tokyo. So-Peng ne-a cerut să nu deschidem cutia înainte de sosirea noastră în Japonia şi i-am respectat dorinţa. La aeroportul din Haneda am fost întîmpinaţi de un detaşament S.C.A.P. — evident, doar eram într-un avion al armatei Dar o altă persoană ne aştepta la aterizare. Mama ta a recunoscut-o imediat, ca şi mine, de altfel, după simpla descriere pe care mi-o făcuse Cheong despre visul acela Era Itami, şi semăna perfect cu păpuşa din vis Ridică din umeri N aş putea spune de ce, dar nu m-a mirat Aici te deprinzi cu asemenea fenomene, asta face parte din viaţa în Extremul-Orient, o să ţi dai şi tu seama în curînd.

Eram curios ce relaţii se vor stabili între mama ta şi Itami Şi, iată — parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, parcă ar fi fost surori, nu cumnate. Nici urmă de şoc cultural, cum

te-ai fi așteptat; în definitiv, era întîlnirea dintre o tînără crescută într-un minuscul sat chinezesc și o distinsă doamnă din mediul urban japonez. Da, așa s-au petrecut lucrurile, cu toate că mama ta și Itami aparțin unor lumi total diferite.

Se întoarse spre Nicholas.

— Toate deosebirile pe care le vezi între ele — căldura mamei tale și ținuta distantă a lui Itami, pofta de viață a lui Cheong și tristețea mătușii tale — nimic din toate acestea nu contează pentru ele.

Am reflectat îndelung asupra acestor lucruri și am ajuns la următoarea concluzie: deși So-Peng m-a asigurat că nu știe absolut nimic despre originea reală a lui Cheong, tot ce vedeam în prezent era un mod ocolit de a-mi dezvălui contrariul.

— Vrei să spui că mama e japoneză?

— Poate numai în parte.

Se așeză lîngă fiul său și-i puse cu blîndețe mîna pe umăr.

— Dar, Nicholas, trebuie să-mi promiți că n-o să discuți niciodată, cu nimeni, nici chiar cu maică-ta. Ți-am destăinuit acestea acum, pentru că... ei, bine, pentru că informația mi-a fost transmisă. So-Peng considera că-i ceva însemnat, deși așa trebuie să fie, cu toate că eu unul nu dau mare importanță acestor detalii. Sînt englez și evreu, dar inima mea este alături de aceste neamuri asiatice. Sîngele-mi zvîcnește la auzul istoriei lor, sufletul meu cîntă, contopindu-se cu sufletul lor. La ce mi-ar folosi ascendența? Vreau să-ți fie clar, Nicholas: nu mi-am repudiat numele ebraic, l-am lăsat pur și simplu să se stingă. Da, s-ar putea spune că-i același lucru. Dar — nu! N-am făcut-o fiindcă aș fi dorit s-o fac, ci pentru că trebuia. Anglia, în principiu, nu-i iubește pe evrei; nu i-a iubit niciodată. Atunci cînd mi-am schimbat numele, mi-am dat seama că uși închise, mai înainte, se vor deschide ca prin farmec pentru mine. Știu, aici se ridica o problemă morală. Se cade sau nu să intru? Da, mi-am răspuns — și la dracu' tot restul. E doar o părere personală. Ei, bine, dacă sufletul meu e una cu cel japonez, eu n-am devenit nici budist, nici shintoist. Aceste concepții religioase n-au vreun sens special pentru mine, decît ca subiecte de analizat, din afară. În inima mea n-am repudiat niciciînd Israelul. Nu te lepezi cît ai clipi de șase milenii de luptă. Sîngele lui Solomon, al lui David și Moise curge și în vinele tale. Drumul pe care îl

vel alege nu te privește decît pe tine i eu n-o să mă amestec într-o treabă strict personală. Dar datoria mă obligă să-ți înfățișez lucrurile așa cum sînt, să-ți prezint faptele. Nădăjduiesc că le înțelegi.

Aținti îndelung chipul fiului lui, cu o privire solemnă, apoi deschise cutia cu tigrul și dragonul pe capac, ultimul dar al enigmaticului So-Peng.

Nicholas plecă ochii și văzu focul scînteietor a șaisprezece smaralde șlefuite, de peste un centimetru fiecare.

* * *

Nicholas studia bujutsu de aproape șapte ani, și încă i se părea că nu știe aproape nimic. Era puternic și avea reflexe admirabile; executa toate exercițiile cu multă concentrare și perseverență, dar fără tragere de inimă și fără vreun sentiment aparte. Asta îl mira și îl neliniștea. Se pregătea pentru o muncă aspră, fiindcă exact acest gen de efort îl interesa și îl atrăgea cel mai mult. Dacă lucrurile stăteau altfel decît ar fi fost de dorit, cu siguranță că nu indiferența lui era de vină. Nu — își zicea odată în dojo, în timp ce-și făcea exercițiile la sol — nu își modificase intențiile, țelul său era să învețe bujutsu. De fapt, dorința asta devenise chiar mai intensă. Greu de formulat, dar ceea ce îi lipsea era, poate, scînteia. Sau era ceva în legătură cu instructorul. Tanka — un tip flegmatic, foarte solid, — avea profundă încredere în repetarea mișcărilor și, parcă se, în nimic altceva. Nicholas era obligat să execute neîncetat același exercițiu, pînă ce simțea succesiunea mișcărilor gravată în creier, în nervi, în mușchi. Muncă plicticoasă, pe care Nicholas o detesta. Ca și faptul că Tanka își trata elevii ca pe niște copii, încă nepregătiți pentru viața de adult.

Se surprindea mereu cu privirea ațintită spre un colț din dojo, unde Kansatsu, maestrul de ryu, dădea lecții particulare cîtorva studenți aleși, mai în vîrstă. Cît ar fi dorit să fie acolo, nu aici, în mediocritatea exercițiilor nespecializate!

Intrase în același ryu cu Saïgō — datorită, firește, intervenției lui Itami — și era cu atît mai amărît cu cît vărul său, mai mare, și primit în ryu mult înaintea lui, luase un mare avans. Iar Saïgō nu pierdea nici un prilej de a-l face să simtă

decalajul. În dojo se arăta fățiș disprețuitor cu Nicholas, ca și majoritatea cursanților din cauza fizicului occidental al acestuia : ei socoteau că bujutsu, una din instituțiile tradiționale sacre ale Japoniei n-ar fi trebuit lăsată la îndemîna unui gaijin, a unui străin — și evita orice aluzie la relația de rudenie. Acasă era cu totul altă poveste. Saigö se îngrijea scrupulos să l trateze pe Nicholas cu politețe. În ce-l privea, după trei încercări zadarnice, Nicholas renunțase să lămurească situația cu vărul său.

Pentru a spune lucrurilor pe nume, la dojo Saigo era ca un ghimpe în piciorul lui Nicholas. Deși putea să-l ajute, el se străduia sistematic să-i îngreuneze calea, pînă la postura de conducător din umbră al adversarilor.

Într-o seară după încheierea programului și repriza de duș, cinci sau șase băieți intrară în vestiar, unul cîte unul sau perechi, și-l înconjurară pe Nicholas, care tocmai se îmbrăca.

— Ce cauți aici ? întrebă unul dintre cei mari. Aici e colțul nostru.

Nicholas continua să se echipeze în tăcere. În aparență, nu dădea atenție împrejurării, dar în fond inima îi bătea să spargă pieptul.

— Nu știi să răspunzi ? — zise un altul.

Acesta era mic, mai tînăr decît ceilalți, dar prezența grupului părea să-l facă foarte îndrăznet. Izbucni într-un rîs disprețuitor.

— Poate nu înțelege japoneza. Oare ar trebui să-i vorbim în engleză, ca animalelor de la grădina zoologică ?

Toți începură să chicotească.

— Așa-i ! zise cel mai mare, prinzînd mingea din zbor. Răspunde, maimuță ! Spune-ne ce cauți aici, să ne infectezi atmosfera, ca un buboi copt ?

Nicholas se ridică.

— De ce nu mergeți să vă distrați în altă parte ? Undeva, de pildă, unde glumele voastre ar avea succes.

— Ia te uită ! strigă puștiul. Maimuțoiul vorbește !

— Gura ! zise lunganul. Apoi, către Nicholas : nu-mi place cîntecul tău, maimuță. Mi-e că o să te căiești de ce-ai spus.

Fără veste, mîna lui dreaptă se abătu pe grumazul descoperit al lui Nicholas. Nicholas bloca lovitura și, în aceeași clipă, toți se năpustiră asupra lui. Prin învălmășeala sălba-

tică, întrevăzu silueta lui Saigo, care se îndrepta spre ieșire, fără să-i pese de ce se întîmplă. Îl strigă pe nume. Saigo se întoarse și veni spre el.

— Opriți-vă! — strigă croindu-și drum prin mijlocul cetei. Îi impuse pe ceilalți cu spatele la zid, ceea ce îi oferi lui Nicholas un pic de spațiu, pentru a putea să respire.

— Ei, ce se petrece?

— Străinul ăsta — zise lunganul, cu pumnii încă încleștați — tot caută sfadă.

— Nu zău? făcu Saigo. Unul contra șase? Greu de crezut.

Dădu din umeri și izbi cu muchia palmei în pîntecele lui Nicholas. Acesta se înclină înainte și căzu în genunchi, izbindu-se cu fruntea de podea, ca și cum s-ar fi rugat. Cuprins de greață, încercă să tragă aer în plămînul sufocat. Gîfîia ca un pește pe uscat.

— Să nu-i mai sîcîi pe băieți, Nicholas — îi spuse Saigo, în picioare deasupra lui. Ce fel de purtări sînt astea? Ei, dar la ce poți să te-aștepți de la unul ca el, prieteni? Tatăl lui e un barbar, iar maică-sa — o chinezoaică. Să mergem....

Plecă împreună cu ceilalți, lăsîndu-l pe Nicholas la podea, singur cu suferința lui.

* * *

Se ivi însoțită de un alai de servitoare, absolut pe neașteptate, în toiul săptămînii, aruncînd întreaga gospodărie într-o panică febrilă, declanșată firește, de Cheong însăși căreia propria casă nu i se părea niciodată de-ajuns de curată, bucatele destul de gustoase și familia suficient de bine îmbrăcată pentru a-i fi pe plac cumnatei.

Parcă-i o păpușică miniaturală, își zise Nicholas, un obiect perfect de porțelan, din cele ce se pun în vitrină, pe un soclu la adăpost de intemperii. Practic, Itami nu avea nevoie de această protecție exterioară. Avea o voință de fier, precum și forța necesară pentru a o pune în aplicare, chiar față de soțul ei, Satsugai.

Nicholas, din camera vecină, o urmărea pe furiș pe maică-sa, îndeplinind ea însăși ceremonialul ceaiului pentru Itami, rit complex, pe care-l celebra îngenuncheată pe tatami, în fața unei mese de lac verde. Cheong purta o rochie japoneză tradițională, lungile i cosițe lucioase erau ridicate într un coc

susținut de bețișoare de fildeș. Niciodată parcă nu fusese atît de frumoasă — o frumusețe regească — își spuse Nicholas. N-avea nimic comun cu distincția înghețată a lui Itami, dar, poate tocmai, de aceea, el simțea chiar mai multă admirație pentru maică-sa.

Femeile în genul lui Itami nu erau o raritate în cărțile cu poze din vechea Japonie antebelică, pe care le putuse vedea. Dar Cheong... Nimic comparabil cu ea. Exista într-însa o noblețe spirituală la care Itami nu putea spera să ajungă — nu în această viață, în orice caz. Itami nu era lipsită de forță, dar magnetismul ei era ca și inexistent, pe lîngă puterea lui Cheong; chinezoaica poseda o pace lăuntrică la fel de intensă ca încremenirea unei zile arzătoare de vară. Era o bijuterie vie, unică. Cum spunea Nicholas, era „dintr-o singură bucată" — și asta respecta și admira el, mai presus de orice.

Nu dorea de fel să stea de vorbă cu Itami, dar a părăsi casa fără să țină cont de prezența acesteia, ar fi fost foarte necuviincios din partea lui; maică-sa ar fi fost revoltată și, natural, i-ar fi făcut reproșuri. Tocmai asta nu vroia el. Deci ceva mai tîrziu, după-amiază, deschise shoji și intră. Itami ridică privirea.

— A, Nicholas, nu știam că ești acasă.

— Bună ziua, mătușă.

— Scuză-mă un moment — zise Cheong, ridicîndu-se fără efort. Ceaiul e rece.

Dintr-un motiv strict personal, nu dorea să apeleze la servitoare în prezența lui Itami. Îi lăsă singuri. Nicholas se simți brusc stînjenit, sub privirea scrutătoare a japonezei, care tăcea.

Se îndreptă spre fereastră, contemplînd pădurea de cedri și dafini.

— Știi tu — zise Itami — că în această pădure se află un străvechi sanctuar shinto?

— Da, răspunse Nicholas, întorcîndu-se spre ea. Mi-a spus tata.

— L-ai văzut?

— Nu încă.

— Și știi, Nicholas, că înăuntrul acestui sanctuar se află o grădină cu mușchi?

— Patruzeci de soiuri diferite, cred. Da, am auzit vorbindu-se despre asta, dar mi s-a spus că numai preoții au acces.

— Poate nu-i chiar așa de dificil, Nicholas. Nu izbutesc să-mi închipui că tu ai vrea să devii preot. Nu ți s-ar potrivi.

Se ridică și spuse, pe negîndite :

— Ai vrea să mă conduci acolo ? În sanctuar și în grădină ?

— Cînd ? Acum ?

— Bineînțeles.

— Dar, credeam...

— Orice e posibil, într-un fel sau altul, Nicholas.

Surîse apoi, ridicînd vocea :

— Cheong, ne ducem să ne plimbăm, Nicholas și cu mine. Nu lipsim mult. Vino — adăugă cu blîndețe, întorcîndu-se spre tînăr cu mîna întinsă.

Merseră tăcuți pînă la liziera pădurii. Apoi o luară la dreapta, de-a lungul pajiștei, cale de vreo două sute de metri ; acolo, ea îl trase ușor între arbori. El observă că se găseau pe o cărare de pămînt, strîmtă dar bine bătătorită, ce șerpuia printre trunchiuri și plante de pădure.

— Ei, și acum, Nicholas, spune-mi cum ți se par lecțiile de dōjō, întrebă Itami.

Ea păși precaut cu încălțările de lemn și se folosea de vîrful umbrelei de hîrtie lăcuită ca de un bastonaș, pentru a-și susține echilibrul pe solul accidentat.

— E o muncă dificilă, mătușă.

Ea păru că înlătură răspunsul cu un gest al mîinii.

— Da, însă era de așteptat.

— Desigur.

— Și îți plac toate aceste greutăți ?

El îndreptă privirea spre ea, întrebîndu-se unde bate. N-avea cîtuși de puțin intenția să-i dezvăluie animozitatea crescîndă dintre el și Saigō. Nici pomeneală de așa ceva. Nu spusese nimic nici părinților.

— Uneori, zise, aș vrea să meargă mai repede. Dădu din umeri. Sînt nerăbdător, cred.

— Există împrejurări în care doar cei nerăbdători sînt răsplătiți, Nicholas, spuse ea, trecînd peste o hălăciugă de rădăcini. O, ajută-mă la ultimii pași, vrei ? adăugă, dîndu-i brațul. Ei — iată-ne ajunși !

Răzbiseră într un luminiș, și îndată ce ieșiră de sub umbra pinilor, Itami ridică umbrela deasupra capului și o deschise. Avea o piele albă ca neaua, buze de un roșu viu, iar ochii la fel de întunecați ca niște bucăți de cărbune.

Zidul lăcuit al templului era scăldat într-o lumină scînteietoare, și Nicholas trebui să strîngă pleoapele pînă să i se obișnuiască ochii cu o asemenea sclipire. Parcă ar fi contemplat o mare de aur.

Păsiră pe pietrișul de sfărîmături de gresie — potecă de un alb azuriu, care înconjura templul în întregime : ai fi putut s-o urmezi pînă-n ziua de apoi, fără să te apropii ori să te depărtezi vreodată de țintă.

— Dar tu ai rezistat, zise ea, blajin. E încurajator.

Ajunseră la treptele lungi de lemn care duceau la intrarea cu porți de bronz și de lemn lăcuit — larg deschise în umbră, tăcute, străjuind acolo temeinic, ca și cum așteptau venirea a ceva, sau a cuiva. Se opriră. Ea puse mîna pe umărul lui Nicholas, o mînă atît de ușoară încît, de n-ar fi văzut-o, poate că nici nu i-ar fi simțit greutatea.

— Am avut destule îndoieli cînd tatăl tău mi-a cerut să te ajut să intri într un ryu de bună calitate.

Își clătină capul.

— N aveam încotro. Trebuia să accept, iar codul onoarei îmi dicta să evit orice comentariu personal. Dar eram neliniștită Suspină. Într-un fel, te compătimesc. Ce viață stranie te așteaptă ! Occidentalii nu te vor socoti niciodată de-al lor, datorită sîngelui tău oriental, iar japonezii te vor disprețui din cauza trăsăturilor tale occidentale.

Mîna ei se înălță în aer, ca un fluture, și arătătorul netezi cu o atingere ușoară, efemeră obrazul lui Nicholas. Îl sorută cu privirea :

— Chiar și ochii — zise — sînt ai tatălui tău.

Mîna recăzu de-a lungul trupului ; era ca și cum n-ar fi fă ut niciodată acel gest.

— Dar eu nu sînt lesne de înșelat... Să intrăm și să ne rugăm împreună, adăugă, dezlipindu-și ochii severi de pe chipul lui.

— Frumos, nu ? zise Itami.

Trebuie s-o aprobe Ședeau în picioare, lîngă un pîriu șerpuind domol înainte să cadă de la o înălțime de vreo doi metri, nu mai mult, între stînci încărcate de mușchi Totul era verde, chiar și pietricelele. Lui Nicholas i se păru că sînt nu patruzeci de soiuri de mușchi, ci patru mii.

— Și tihnit, continuă ea. Atîta tihnă. Lumea din afară nu mai există. A dispărut.

Închise umbrela, căci se aflau în umbra unui cedru cu crengi puternice, iar ea respira adînc, cu căpşorul lăsat pe spate.

— Parcă timpul însuşi s-a topit, Nicholas. Parcă n-ar fi existat nici veacul douăzeci, nici expansiune, nici imperialism, nici război.

Închise ochii şi repetă :

— Nici război.

El o privi, scrutîndu-i chipul, pînă ce ea deschise din nou ochii, aţintindu-l cu privirea.

— Dar un război a fost, zise ea, întorcîndu-se. Ne aşezăm pe banca asta de piatră ? Ce bine... Cine ştie, poate shogunul — poate chiar unul din neamul Tokugawa — s-a aşezat cîndva exact în locul acesta. Aici. Asta te face să simţi un anumit sens al istoriei, nu ? O continuitate ? Un sentiment de apartenenţă. Se răsuci spre el. Dar nu şi pentru tine, nu-i aşa ? Nu încă, în orice caz. Sîntem aidoma în această privinţă, Ei, da, aidoma ! Rîse. Văd că eşti surprins, îţi scrie pe faţă. Nu trebuie să fii. Sîntem doi marginalizaţi, ştii, rupţi iremediabil de ceea ce dorim mai intens.

— Dar cum e posibil una ca asta ? exclamă Nicholas. Eşti o Nobunaga, membră a uneia din cele mai vechi şi mai nobile familii din Japonia.

Itami surîse — un surîs de vietate prădalnică — şi el îi zări dinţii albi, perfect egali, lucind de salivă.

— O, da ! suspină. O Nobunaga, este un fapt. Dar, ca şi multe alte lucruri în Japonia, nu-i decît exteriorul : stratul de lac în culori vii, care disimulează monstrul putred de dedesubt.

Chipul, crispat de oroarea pe care o resimţea, îşi pierduse frumuseţea.

— Ascultă-mă cu atenţie, Nicholas. Onoarea noastră s-a dus : ne-am lăsat corupţi de barbarii din Occident. Am devenit un neam vrednic de dispreţ. Am făcut atîtea lucruri oribile ! Vai, strămoşii trebuie că se zbuciumă în morminte şi kamis-ele poate că năzuiesc mai curînd la tihna de veci, decît la reîntoarcerea în acest... în această societate modernă.

Ea ridicase vocea, iar Nicholas tăcea, pentru a lăsa să se risipească încordarea. Itami încă nu vroia, sau nu putea să se calmeze.

Se vede că i-a venit nespus de greu să abordeze acest subiect, îşi zise el. Însă odată înfrîntă inerţia iniţială, nimic n-ar fi putut s-o mai oprească.

— Știi tu, Nicholas, ce sînt aceia zaïbatsus ?

— Doar denumirea lor.

Se întreba din nou, în ce direcție [illegible] poarte.

— Să-l rogi pe tatăl tău să-ți explice, cîndva. Colonelul știe multe despre **zaïbatsus**, și trebuie să afli și tu, într-o zi.

Apoi, ca și cum asta ar fi lămurit totul, adăugă :

— Satsugaï lucrează pentru unul dintre **zaïbatsus**.

— Care ?

— Îmi detest soțul, Nicholas. Și, vezi tu... — nu putu să-și reprime un rîset scurt — singur tatăl tău știe pentru ce. Ce ironie ! Dar viața este o ironie ! Este un demon care te lipsește de tot ce-ți dorești mai mult.

Mîinile i se crispaseră pe genunchi, ca niște pumnișori de copil.

— Ce folos că sînt o nobilă Nobunaga, cînd trebuie să port în veci rușinea străbunicului meu ? Rușine la fel de fără leac, pentru mine, ca și amestecul de sînge pentru tine ! Străbunicul a ieșit din serviciul shogunului la vîrsta de douăzeci și opt de ani, pentru a deveni un **ronin** : știi ce înseamnă asta ?

— Un samurai fără senior.

— Un războinic fără onoare. Un tîlhar, un hoț. S-a făcut mercenar, și-a vîndut brațul cui plătea mai bine, și-a vîndut puterea, priceperea. Cuprins de furie în fața unei purtări atît de potrivnice tradițiilor și legilor onoarei, shogunul își trimise oamenii pe urmele lui și cînd îl aflară, în sfîrșit, îndepliniră poruncile seniorului. Nu a avut parte de **seppuku**, străbunicul meu : shogunul nu i-a îngăduit o moarte onorabilă. El nu mai era **bushi**, nu mai era decît un hoit. A sfîrșit pe cruce, ca pleava pămîntului. În majoritatea cazurilor de acest fel, toată familia vinovatului este nimicită, femeile și copiii, pînă la ultimul, pentru a-l despuia de bunul cel mai de preț : dăinuirea spiței. Nu a fost așa, de astă dată.

— De ce ? întrebă Nicholas. Ce s-a întîmplat ?

Itami ridică din umeri și schiță un zîmbet trist.

— Karma. Karma, care alcătuiește scheletul vieții mele. Mă răzvrătesc împotrivă-i, mă fac să sufăr, să plîng noapte de noapte. Mi-e rușine s-o spun : sînt o **bushi**, o femeie-samurai, chiar în epoca aceasta. Există lucruri pe care trecerea timpului nu poate să le schimbe. În sîngele meu clocotesc mii de bătălii ; sufletul îmi vuiește la fulgerarea **katanei**, la vederea tăișului și a reflexelor terbile ale oțelului.

Se ridică, umbrela se deschise ca o floare enormă.

— Într-o zi, vei înțelege toate astea. Și îți vei aduce aminte. Ți-e greu la **ryu**, acum. Nu, lasă — eu știu... Dar nu trebuie să renunți niciodată. Înțelegi ? Niciodată.

Se întoarse cu spatele la el și culorile pastelate ale umbrelei îmblînzîră patima arzătoare ce mocnea în ochii ei negri.

— Haide, o auzi rostind. E timpul să revenim pe pămînt.

*

* *

— Iată **Ai Uchi**, zise Muromachi.

Ținea un **bokken** cu ambele mîini. Șapte studenți — grupa lui Nicholas — alcătuiau un semicerc împrejurul lui.

— Aici, în **ryul** Itto, **Ai Uchi** este prima lecție. Prima dintre cîteva sute. **Ai Uchi** înseamnă : retează-ți adversarul exact în clipa cînd el te retează. Astfel învățați însemnătatea elementului timp. Un element fundamental în kenjutsu. Element pe care nu-l veți uita niciodată. **Ai Uchi** este inexistența mîniei. Deci : poartă-te cu vrăjmașul ca și cum ar fi un oaspete de onoare. Asta înseamnă : renunță la propria-ți viață sau leapădă orice urmă de teamă. **Ai Uchi** este prima tehnică și totodată ultima. Țineți minte. Este cercul zen.

Așa se înfățișa prima lecție, pe care Nicholas o primise la sosirea sa în **ryu**, cu șapte ani în urmă. N-o înțelesese atunci pe deplin, dar nu avea s-o uite niciodată. În perioada următoare, se exersă, cu o frenezie rece și sub îndrumarea lui Muromachi, în cele o mie de lovituri de **katana**, însușindu-și totodată preceptele morale kenjutsu. Dar în timp ce știința se revărsa asupră-i cu o rapiditate uluitoare, el nu înceta să cugete la această primă lecție și, meditînd la ea, se simțea pătruns de o liniște adîncă. De cîte ori taifunul amenința să-l soarbă, el pătrundea în ochiul imobil al furtunii. Repeta la nesfîrșit cele o mie de lovituri, cu sentimentul că brațele și picioarele sale adîncesc puțin cîte puțin brazda în văzduh, pînă la punctul unde răsplata se ivi, în sfîrșit : sabia lui se preschimbă în absența sabiei, intenția — în absența oricărei intenții și atunci știu că acea primă lecție, pe care i-o dăduse Muromachi cu ani în urmă, era de fapt piscul cel mai înalt al cunoașterii.

Totuşi — nu era mulţumit. Reflecta la toate astea într-o seară, după terminarea exerciţiilor, cînd simţi o prezenţă străină. Ridică privirea, dar nu văzu pe nimeni... Sala era goală, însă nu izbutea să alunge senzaţia că se află cineva prin preajmă. Se sculă în picioare. Cît pe-aci să întrebe cu glas tare, dar se gîndi că ar putea fi vorba de nişte cursanţi care-i pîndesc reacţiile, aşa că rămase tăcut, ca să nu le dea nici cea mai vagă satisfacţie.

Începu să înconjoare încăperea, încă în penumbră. Latura opusă a dojo-ului era scăldată într-o lumină prăfoasă, roş-sîngerie, irizînd fumul industrial care plutea foarte jos peste oraş şi îşi trimitea tentaculele la asaltul pantelor majestuoase ale lui Fuji-Yama.

Busc, senzaţia lui Nicholas se schimbă : de astă dată era absolut sigur că e cineva aici, împreună cu el, şi ştia de asemenea că această persoană nu-i vrea răul. Cum ajunsese la concluzia asta ? N-ar fi putut să spună. Era, de fapt, o reacţie pur automată.

Lumina se revărsa în colţul încăperii şi atinse marginea barei de lemn lăcuit, de culoare deschisă, ca şi o bună parte din estrada mai înaltă, aflată în spatele acesteia. Colţul propriu-zis rămînea într-o umbră densă. Contemplă jocul luminii cu umbrele, cînd cineva zise :

— Bună seara, Nicholas.

Umbrele din colţ începeau să prindă viaţă. O siluetă se desprinse din unghiul înşelător şi intră în lumină. Era Kansatsu.

Svelt şi înalt. Păr scurt, aproape alb, ţepos. Ochi care păreau veşnic imobili, dar care observau totul, instantaneu. Coborînd de pe estradă pînă-n faţa lui Nicholas, nu făcu absolut nici un zgomot. Omul, gol pînă la brîu, era el însuşi silenţios. Dacă-i spusese trei vorbe de la sosirea lui în ryu. Şi iată-i acum aici, împreună, iar Nicholas ştia de-ajuns ca să înţeleagă că nu-i o întîlnire întîmplătoare.

Kansatsu îl scrută cu privirea, apoi făcu un pas către el. Cu degetul arătător atinse urma vînătă ce se vedea în partea stîngă a toracelui lui Nicholas, chiar deasupra sternului.

— Foarte tristă epocă pentru Japonia, zise Kansatsu. Foarte triste vremuri. Ridică ochii.

— Ne-am băgat în război, fiindcă economia şi imperialismul nostru ne impuneau o expansiune în afara insulelor proprii. Scoase un oftat. Însă războiul a fost dezastruos în toate privinţele, deoarece se bizuia pe rapacitate, nu pe onoare. Mă tem că noua Japonie îşi împodobeşte acţiunile cu strălucirea principiilor **bushido**, în loc să lase ca acţiunile sale să decurgă din aceste principii.

Privirea lui era numai tristeţe.

— Şi acum plătim preţul răscumpărării. Americanii ne-au invadat, noua noastră Constituţie este americană şi tot avîntul noii Japonii e pus în slujba intereselor americane. Cît de ciudat, cît de ciudat pentru Japonia să slujească un asemenea stăpîn

Dădu din umeri.

— Dar, vezi, orice s-ar întîmpla cu Japonia, **bushido** nu va pieri cu desăvîrşire, niciodată. Am început să purtăm haina omului de afaceri occidental, femeile noastre îşi aranjează părul după moda americană ; adoptăm manierele Occidentului. Toate acestea nu contează. Japonezul este ca trestia ce se îndoaie sub vînt, ca să nu se rupă. Simple exteriorizări ale dorinţei noastre de a merge, azi, în pas cu tot restul lumii. În acest sens, americanii servesc ţelul nostru în paguba lor : cu banii lor, vom deveni mai puternici decît oricînd. Trebuie doar să veghem necontenit la păstrarea tradiţiei, căci numai **bushido** este forţa noastră.

Tu vrei să devii unul de-al nostru — zise el, brusc. Dar asta — arătă spre vînătaia pe care i-o făcuse lovitura lui Saïgō — îmi pune că n-ai izbutit întrutotul.

— Reuşita va veni cu timpul, răspunse Nicholas. Învăţ să nu mă pripesc.

Kansatsu clătină capul.

— Bine. Foarte bine. Dar trebuie să iei măsurile necesare.

Îmbinîndu-şi vîrfurile degetelor în faţa lui, străbătu încet dojo-ul, cu Nicholas alături.

— Cred că a venit momentul să începi să lucrezi cu un alt **sensei**. Nu mă gîndesc să renunţi la truda foarte utilă sub îndrumarea lui Muromachi ; dimpotrivă, doresc să adaug ceva la modul în care îţi foloseşti timpul, în prezent.

Mîine, vei începe să lucrezi cu mine, zise, conducîndu-l pe Nicholas prin odaia întunecată. O să te învăţ **haragei**.

Nicholas avea să remarce totdeauna două perioade distincte în relaţiile sale cu „unchiul" Satsugaï, avînd drept linie de demarcaţie o seară de **zaibatsu**, la care asistase împreună cu părinţii. Desigur, această modificare optică se explica, probabil, prin maturizarea sa ; totuşi, el era înclinat să creadă că evenimentele din seara aceea jucaseră un rol hotărîtor.

Satsugaï nu era nici foarte înalt, nici foarte voinic. Avea, cu toate astea, un fizic uimitor. Pieptul şi abdomenul masive, picioare şi braţe zdravene, părînd prea scurte în raport cu trupul, capul parcă sudat cu umerii, fără gît de legătură. Un oval perfect, încununat de părul negru-tuci, tăiat scurt, ca o perie, ceea ce, în ochii lui Nicholas, întregea de minune aerul său milităresc. Avea faţa turtită, dar nu în maniera caracteristică japonezilor. Ochii, de pildă, erau foarte net migdalaţi şi de un negru la fel de sclipitor ca aşchiile de obsidiană, însă colţurile exterioare trăgeau către tîmple, iar această trăsătură neobişnuită, împreună cu pomeţii ieşiţi în afară, foarte turtiţi, precum şi nuanţa galben-închis a pielii, trădau originea mongolă.

Nicholas, care nu uitase lecţiile de istorie, îşi amintea de invaziile mongolilor în Japonia, în 1274 şi 1281. Principala ţintă a invadatorilor fusese Fukuoka, spre sud, punctul cel mai apropiat de coastele Asiei. Satsugaï — Nicholas o ştia — se născuse în districtul Fukuoka — şi cu toate că era un japonez perfect, în toate privinţele, orientat către tradiţie şi complet reacţionar, cine-ar fi putut spune dacă strămoşii săi nu făcuseră parte din teribilele hoarde ale călăreţilor nomazi ?

S-ar fi putut crede că toate aceste particularităţi fizice îţi îngăduiau să defineşti omul. Nici vorbă. Satsugaï, în mod evident, era un ins născut să comande. Fiul unei ţări consacrate idealului datoriei faţă de obşte — bătrînii familiei, daimyos-ii şi, deasupra lor, shogunii, care timp de două veacuri şi jumătate au reprezentat conceptul de Japonia cu mai multă vigoare şi autenticitate decît împăratul însuşi — Satsugaï era pentru totdeauna şi în aceeaşi măsură o fiinţă deosebită. Bineînţeles, nimic nu răzbătea în exterior ; el se dăruia Japoniei, Japoniei **sale** — şi prin aceasta aparţinea nu doar unuia din marile complexe industriale — **zaibatsus** — ci şi unor grupări diverse. Pe asta se bizuia, în parte, cel puţin, talen-

lui său de şef. Japonezii erau docili din naştere, iar educaţia îi deprindea să urmeze cu oarbă supunere decretele shogunului, pînă la moarte. Era deci de mirare că Satsugaï dobîndise o imensă cohortă de partizani fanatici? Iată culcuşul căldurii pe care conta. — Oare Cezar făcuse altfel? — şi asta nu reprezenta în mai mică măsură una din principalele motivări ale existenţei sale.

Itami era mereu alături de el. La fel Saïgo, gravitînd în preajmă-i, ca şi cum ar fi vrut să se îmbibe de energia unui soare geamăn. Dar în seara aceea, se mai afla acolo, pe lîngă ei, o a patra persoană şi din prima clipă în care o zări, Nicholas se simţi cucerit. Se plecă spre maică-sa, întrebînd-o cine poate fi tînăra aceea.

— Nepoata lui Satsugaï. Vine din sud — răspunse Cheong. O scurtă vizită.

După tonul vocii, Nicholas intui că, pentru Cheong, această vizită va fi oricum prea lungă. Se gîndi s-o întrebe ce avea împotriva ei, dar Satsugaï o şi luase de braţ, ca s-o prezinte lui Cheong şi colonelului. Era înaltă şi plăpîndă, un occidental ar fi comparat-o cu o sălcie. Pletele brune, foarte lungi, ochi imenşi, limpezi şi vii. Pielea, ca porţelanul, avea o strălucire lăuntrică, pe care nici un fard n-ar fi putut s-o redea. Lui Nicholas i se păru fascinantă. Satsugaï, prezentîndu-i-o separat, preciză că se numeşte Yukio Jokoin.

Fata venise împreună cu Saïgo, care îşi dezvăluia clar sentimentele, însoţind-o mereu, ca o umbră. În ciuda strădaniilor sale, Nicholas nu izbuti să se lămurească dacă Yukio agrea sau nu această atenţie.

Ezită multă vreme s-o invite la dans. Ar fi dorit, dar se întreba ce reacţie ar provoca gestul său. Protecţia princiară pe care Saïgo i-o oferea tinerei fete nu-l intimida de fel; îl neliniştea în schimb latura tainică a lui Satsugaï, ale cărui relaţii cu colonelul erau, moderat vorbind, cam încordate.

Nu se putea bizui pe sfatul nimănui şi, în cele din urmă, îşi zise că se frămîntă pentru ceva ce nu are probabil importanţă decît pentru sine însuşi.

Se îndreptă deci spre ea. Yukio angajă prima discuţia, punîndu-i diverse întrebări despre Tokio, unde sosise abia de curînd. Lui Nicholas îi făcu impresia că fata nu părăsise niciodată Kyoto şi împrejurimile.

Cum era de aşteptat, Saïgo se încruntă văzîndu-l, şi era chiar pe punctul să-şi exprime nemulţumirea, cînd tatăl său îl strigă. Neavînd încotro, îşi ceru scuze şi se retrase.

Conducînd-o spre pista de dans, Nicholas putu să admire în voie kimonoul tinerei japoneze. Era din mătase cenușie, cu penele de turturică, cu fire argintii în țesătură. Broderia în albastru întunecat, înfățișa modelul unei roți cu spițe caracteristic pentru flamura unui daimyo din epoca feudală.

În timp ce dansau în ritmul lent al muzicii, Yukio i se părea aproape imponderabilă, iar cînd o strînse lîngă el îi simți căldura și freamătul delicat al trupului sub kimonoul subțire.

— Amîndoi sîntem prea tineri ca să ne amintim războiul — zise fata, cu o ușoară emoție în glas. Și totuși el are o mare influență asupra noastră. Nu vi se pare bizar?

— De fapt, nu.

Pielea ei avea o adiere de mosc — lui i se păru că și transpirația fetei era parfumată.

— Istoria e un proces continuu, nu? adăugă Nicholas. Evenimentele nu se petrec în vid. Ele stîrnesc unde care se lărgesc și interferează alte unde, al căror curs îl modifică și care le influențează propriul curs, la rîndul lor.

— Hei, ce filozofie!

Crezu că-l ironizează, dar ea exclamă rîzînd:

— Teoria asta îmi place! Și știi de ce? Nu? Pentru că susține că ceea ce facem noi acum, aici, va influența istoria noastră viitoare!

— Cum așa? Vrei să spui — istoria vieților noastre?

— Da! Tu și eu. Un duo. Alb și negru. Yin și yang.

Pe cînd vorbeau, fără ca Nicholas să-și fi dat seama, ea se lipea din ce în ce mai strîns de el. Deodată, în timp ce se legănau în ritmul muzicii, el observă că piciorul ei stîng se strecurase între picioarele lui. Mișcarea continua cu discreție și Nicholas simți contactul cu coapsa fierbinte, apoi — incredibil — ușoara protuberanță a muntelui lui Venus. Ea vorbea înainte, privindu-l în ochi, frecîndu se ușor de el, înainte și înapoi. Era ca și cum l-ar fi unit un ax, din ce în ce mai material. Nicholas abia îndrăznea să respire, temîndu-se să nu facă o mișcare bruscă, ceva în stare să destrame această legătură. Într-adevăr, era un gest de o intimitate stupefiantă, mai ales că se petrecea în mijlocul a peste șase sute de persoane, în ținută de ceremonie, disprețuind profund noile maniere și concepțiile liberale. Natura clandestină a acelui act îl făcu să tresară, mai ales cînd dădu cu ochii de Saïgo, care-i fixa din marginea pistei, continuînd discuția cu tatăl său, hotărît,

probabil, să-l mai reţină. Era prima oară cînd Nicholas îndreptă un gînd bun spre Satsugai.

Dansară astfel un timp ce i se păru infinit. Cînd se despărţiră — fără un cuvînt legat de intimitatea lor fugitivă — Nicholas nu bănuia că o va revedea pe Yukio abia patru ani mai tîrziu.

* * *

Duminică dimineaţă, colonelul se sculă tîrziu. Îşi îngăduia poate, acest lux, pentru că în ziua cînd nu lucra era încîntat să-l dea naibii de program. Se trezea la şase fix, de şase ori pe săptămînă, dar în cea de-a şaptea dimineaţă nu cobora din pat decît atunci cînd avea chef.

Nimeni nu-l deranja cînd lenevea astfel, cu excepţia lui Cheong, care părea să fie invulnerabilă la rarele accese de mînie ale colonelului. Uneori rămînea lîngă el, pe o pernă brodată, la marginea aşternutului, pînă-l vedea trezindu-se, dar alteori se scula devreme şi robotea prin bucătărie, după ce alunga servitoarele.

În timpul week-end-ului, ea se ocupa de gătit. I-ar fi plăcut s-o facă în fiecare zi, Nicholas era încredinţat, deoarece Cheong avea pasiunea bucătăritului, însă colonelul îi interzisese.

— Las-o pe Tai să-şi vadă de treabă, îi spusese odată, pe un ton sec. Doar pentru asta e plătită. Tu păstrează-ţi timpul tău pentru tine, fă ceea ce-ţi place.

— Să fac — ce ? replicase ea.

— Ştii foarte bine ce vreau să zic.

Cheong îndreptă indexul spre ea însăşi.

— Cine, eu ? **Eu singur ignorant chinezoaică, colonel-san,** strigă în „englezeasca ei de baltă", deşi stăpînea engleza la perfecţie.

Se înclina, făcînd plecăciune după plecăciune în faţa lui. Parodiile acestea îl exasperau totdeauna pe colonel — ea avea un talent de mim uluitor, prindea şi accentul şi ticurile fiecăruia, cu o viteză surprinzătoare — dar adevărata pricină era că se potriveau perfect cu cele reale. Nu-i făcea plăcere să i se amintească aceste aspecte ale coastei asiatice, atît de apropiată prin pînza de ceaţă, de cealaltă parte a Genkainadei : englezii şi americanii îi tratau pe chinezi şi pe malaezieni cu un dispreţ

Total, ca și cum ar fi fost vorba de o specie de sub-oameni, buni doar pentru munci înjositoare și pentru plăceri sexuale. Colonelul o lua pe Cheong în brațele sale puternice, arse de soare și o săruta pasionat pe buze, strîngînd-o din răsputeri, deoarece știa din experiență că era singurul mijloc de a o face să tacă, iar orice urmă de mînie din partea lui i-ar spori iritarea.

În dimineața aceea, cînd Nicholas intră în bucătărie, Cheong era deja în picioare și tăia legume proaspete, felii-felii. Raze de soare piezișe făceau să lucească geamurile ferestrelor în culori irizate. Un avion vuind în zare se pregătea să aterizeze la Haneda... Foarte jos, la orizont, Nicholas observă V-ul unui stol de gîște sălbatice, care se depărtau de elipsa soarelui stînd să răsară. O sărută pe Cheong și o strînse în brațe.

— Te duci astăzi la dojo? — întrebă ea, cu voce scăzută.

— Nu, dacă tata rămîne acasă.

Ea tăia păstăi de fasole verde...

— Cred că ți-a pregătit o surpriză. Nădăjduiam că te vei hotărî să rămîi.

— Simțeam eu că e necesar să fiu aici.

— S-ar putea să vină un moment cînd aceasta nu va fi posibil, zise Cheong, fără să ridice ochii de la vasul de bucătărie.

— Vrei să spui — cu tata?

— Nu, vorbeam despre tine.

— Mi se pare că nu înțeleg.

— Cînd eu și tatăl tău am plecat din Singapore, So-Peng era deja pe moarte. Nu avea să moară imediat și mai avea încă multe de făcut. Dar, după cum îmi spusese, aceea fusese ultima noastră întîlnire; nu se înșelase.

Între timp, mîinile ei tocau cu repeziciune legume, pe planșeta de lemn.

— Știam că trebuie să plec pentru totdeauna din Singapore, împreună cu tatăl tău; Karma noastră era în altă parte. Aici. Dar m-a durut inima să-l părăsească pe So-Peng. Era tatăl meu; mai mult decît un tată. Iar eu însemnam pentru el mai mult decît o fiică. Nu aveam același sînge, dar aveam același spirit.

În ziua cînd am plecat, m-am oprit pe peronul casei lui, așa cum făcusem de atîtea ori în copilărie. So-Peng m-a apucat de braț, pentru prima și ultima oară de cînd devenisem adultă. Tatăl tău o luase puțin înainte. „Acum tu ești cu, Cheong"

mi-a spus, în dialectul mandarin pe care-l foloseam în casă, între noi.

— Ce voia să spună ? întrebă Nicholas.

— Nu știu... Nu pot decît să fac presupuneri.

Își șterse mîinile, le mulse într-un vas cu apă rece, parfumată cu lămîie, și începu să toace, cu îndemînare, foarte repede, niște castraveți.

— Am plîns tot timpul, cît am traversat pădurea, zise ea, pînă la luminișul unde ne aștepta jeep-ul. Tatăl tău n-a spus himic, bineînțeles. Ah, nu că n-ar fi vrut, dar căuta să mă menajeze.

— Chiar trebuia să pleci ?

— Oh, da, răspunse ea, ridicîndu-și privirea. Era datoria mea față de tatăl tău. Era vorba de viața mea. Am înțeles-o, ca și So-Peng, atunci. So-Peng n-ar fi îngăduit să rămînă cu el, părăsindu-mi îndatoririle. Nu se putea. Dacă nu-ți faci datoria, distrugi însuși elementul care te definește ca pe o ființă unică, capabilă să izbîndească și să realizeze lucruri de necrezut.

Datoria este esența vieții, Nicholas, adăugă ea. Este singurul lucru pe care moartea nu-l poate atinge. Este adevărata nemurire.

*

* *

Pentru că era liber toată ziua, și cum era primăvară, colonelul îl duse pe Nicholas în oraș, la grădina botanică Jindaiji, să admire spectacolul tradițional al cireșilor în floare. În drum, o lăsară pe Cheong la Itami ; îi promisese s-o însoțească în vizită la un unchi de-al ei bolnav.

Roua se uscase, iar vîntul dinspre est gonise deja norii ; cireșii zdrențuiți erau ca niște pînze impresioniste, atîrnate într-o vastă galerie de muzeu.

Parcul, așa cum era, părea și el căzut din cer. Copacii grei de floare, cu crengile împovărate de petale în nuanța celui mai palid roz, veneau parcă din altă lume, mai eterată. În alte perioade ale anului, grădina era de o frumusețe aproape austeră. Dar acum, în aprilie, splendoarea ei îți tăia respirația.

Kimonourile și culorile vii ale umbrelelor din hîrtie transparentă săreau în ochi din toate părțile, în timp ce tatăl și fiul își continuau plimbarea de-a lungul potecilor ce șerpuiau sub cele două bolți, una joasă și parfumată, cealaltă de

neatîns. Se opriră în faţa unui vînzător de tofu dulce. Colonelul luă cîte o porţie pentru fiecare şi merseră mai departe, gustînd din ea. Copii rizînd în hohote, supravegheaţi cu priviri indulgente de părinţi, şi perechi tinere, ţinîndu-se de braţ, îi depăşeau. Erau şi mulţi americani.

— Tată, nu vrei să-mi vorbeşti despre zaibatsus? întrebă Nicholas.

Colonelul muşcă gînditor o bucată de tofu.

— Oh, sînt sigur că ştii deja o mulţime de lucruri.

— Ştiu ce sînt zaibatsus. Cele mai importante patru complexe industriale din Japonia. Şi mai ştiu că imediat după semnarea armistiţiului, multe persoane importante făcînd parte din zaibatsus, au fost judecate pentru crime de război. Dar nu înţeleg de ce.

Colonelul se aplecă să treacă pe sub crengile joase. Parcă zburau prin nori roz. Oraşul modern părea că nu existase niciodată, că era doar un decor de povestire ştiinţifico-fantastică. Un oriental, trecînd acum prin aceste locuri, le-ar fi înţeles fără greutate. În Japonia există multe simboluri, închizîndu-şi în sine propria lor putere. Pentru japonezi, nici un simbol nu e mai evocator decît cireşul în floare. Reprezintă şi înnoirea şi purificarea, şi dragostea şi frumuseţea inefabilă, în afara timpului; concepte fundamentale ale spiritualităţii japoneze... Toate astea îi trecură prin cap colonelului, în timp ce se gîndea cu ce să înceapă.

— Nu e uşor de răspuns. De fapt, originea acestor zaibatsus se găseşte în afara lor, în lunga istorie a militarismului japonez. La începutul restauraţiei Meiji în 1868, Japonia a făcut un efort uriaş să se rupă de izolarea şi de feudalismul care o marcaseră în timpul celor două sute şi ceva de ani ai puternicului shogunat Tokugawa. Adică s-o rupă şi cu tradiţionalismul care constituia, după părerea multora, însăşi osatura puterii japoneze.

Cotiră la dreapta, pe panta lină ce ducea spre un lac mic. Prin frunziş străbăteau ţipetele copiilor.

— Dar această nouă politică urmă colonelul, această „occidentalizare", dacă vrei, provocă în mod firesc o slăbire a puterii deţinute de samurai. La urma urmei ei erau cei mai înverşunaţi tradiţionalişti din Japonia. Acum începură să fie trataţi drept reacţionari, fiindcă se opuneau din toate puterile la tot ceea ce restaurarea Meiji încerca să creeze. Ştii că începînd din 1582, data la care Toyotami Hideyoshi deveni shogun,

doar samurailor aveau dreptul să poarte două săbii — katana. Or, toate astea tindeau să se schimbe. Legea privind stagiul militar interzicea folosirea katanei, și, creînd o armată națională, formată din oameni simpli, înlătura bariera castelor, ridicată de samurai de la început, din anul 792 î.e.n.

Păşeau pe malul lacului, al cărui albastru de gheață, foarte limpede, contrasta cu roz-albul florilor. Vaporașele copiilor pluteau cu toate pînzele în vînt, iar micii căpitani zburdau veseli, urmîndu-le de-a lungul malului.

— Dar samurailor nu s-au dat bătuți, zise colonelul. (Pînzele albe miniaturale, plutind pe apă, îi aminteau de minunatele stampe din trecutul sîngeros al Japoniei). Marea lor majoritate ripostă pe față, iar după ce fură învinși, alcătuiră societăți secrete. Cea mai importantă era Genyosha — Societatea Oceanului întunecat — dar erau și altele, de exemplu Kokuryukai — Societatea Dragonului negru. Aceste societăți, care există și în zilele noastre, sînt organizații reacționare, adepte ale imperialismului. Pentru ele, destinul Japoniei este să stăpînească Asia.

Genyosha a apărut la Fukuoka, în Sud, unde își are și acum baza. Această parte a insulei Kyushu este punctul cel mai apropiat de continent; nu e așadar de mirare că Genyosha a fost mai activă acolo.

Nicholas se gîndi la invaziile mongole, la sentimentele puternic naționaliste pe care le întreținuseră aceste incursiuni dramatice. Și asta-i aminti de Satsugai.

Găsiră o bancă liberă, lîngă apă, și se așezară. La celălalt capăt al lacului, un copil ținea în mînă un mănunchi de baloane de toate culorile, iar mai departe, dincolo de coroanele masive ale copacilor, Nicholas zări pe cer prezența fragilă, fremătătoare, a unui zmeu. Era împodobit cu un dragon care sculpa flăcări.

— După ce încercarea fățișă de a răsturna regimul Meiji a eșuat, Genyosha a început să combată restaurarea pe căi ocolite, din interior. Erau oameni inteligenți. Știau că oligarhia Meiji, care și propunea să industrializeze țara, va avea nevoie de o expansiune economică pentru a alimenta sistemul. Samurailor credeau că acest lucru implica o eventuală exploatare și dominare a Chinei.

Acționînd în cel mai strict cadru politic al noii societăți japoneze, cei din Genyosha încercară să-și creeze relații la cele mai înalte niveluri ale conducerii. Obiectivul lor princi-

pal îl constituia Statul Major General, în care filozofia reacționară era foarte răspîndită.

Au încercat să profite de alegerile generale din 1882 și de pregătirea lor. Genyosha încheie înțelegeri cu reprezentanții în schimbul sprijinului oferit acestor oameni, ca să-și păstreze scaunele, Genyosha obținu de la ei aplicarea de către regim a unei politici externe imperialiste foarte energice. Iar Genyosha angajă derbedei pe care-i trimise în toate regiunile țării. Și s-au desfășurat alegerile spaimei..

Trecură doi ofițeri americani, urmați de copiii lor Își purtau uniformele ca pe niște decorații și pășeau aidoma unor cuceritori. Poate că vedeau decorul și ceea ce se petrecea în jurul lor, dar cu siguranță că nu înțelegeau nimic

— Odată cu lansarea acestei politici și cu succesul expansiunii japoneze în Manciuria, Sanhai-ul deveni terenul rezervat afaceriștilor japonezi în străinătate. Dezvoltarea economică devenise o problemă crucială pentru Japonia și atinsese niveluri uimitoare Așa s-au născut cele patru enorme aglomerări industriale — zaibatsus.

— Deci Kansatsu avea dreptate cînd spunea că economia răspundea în aceeași măsură cu militarismul de orientarea Japoniei către război, observă Nicholas, gînditor

Colonelul încuviință

— Japonia rămînea din mai multe puncte de vedere o țară înapoiată față de alte țări ale lumii. Tokugawa o făcuse să fie așa În schimb, înțelegeau poate mai bine decît oricare alt popor puritatea țării lor Dar mă tem că Mac Arthur nu și-a dat seama de asta Oh, cunoștea cultura acestei țări destul de bine ca să-l lase pe împărat în locul pe care-l avusese întotdeauna, în ciuda celor care cereau judecarea și executarea lui, considerîndu-l criminal de război Vezi, în afara faptului că împăratul făcuse, de la început, tot ce-i stătea în putere ca să-i ajute pe americani, după război, Mac Arthur intuia clar că orice încercare de a-l detrona ar fi împins Japonia către haos. Împăratul reprezenta o tradiție, pe care pînă și cei mai puternici shoguni nu îndrăzniseră s-o atingă.

Însă, tot de la început, americanii răspîndiră zvonul că avîntul care direcționase efortul de război japonez provenea numai de la militari. Își linse degetele lipicioase și-și scoase pipa. Ceea ce era departe de adevăr. De fapt, membrii acestor zaibatsus erau cei care aduseseră țara într-o situație în ca-

nu războiul devenea singura soluție din punct de vedere economic.

— Dar... Și poporul japonez luat în ansamblu? întrebă Nicholas. Desigur că el nu dorea război.

Colonelul își strecură pipa între dinți. Ridică ochii spre freamătul blînd al ramurilor supraîncărcate.

— Nenorocirea... este lunga istorie a unui popor obișnuit să-și urmeze conducătorii: totul e din cauză că societatea a fost prea mult timp supusă regulilor de servitute feudală și obligată să-i asculte orbește pe împărat, pe shogun, pe **daimyos**. Asta a devenit o a doua natură.

Își îndreptă ținuta, șezînd pe jumătate întors spre fiul său, cu o mînă strîngînd capătul pipei.

— Nu-i de mirare, așadar, că sentimentele pacifiste declarate s-au cam rărit în ajunul războiului. De fapt, partidul social-democrat, care luase deschis o poziție antimilitaristă, cînd Japonia invadase Manciuria, avea să-și piardă o bună parte din voturi la alegerile generale din 1932. Iar minusculul, dar bine înfiptul partid comunist, rămase pe atunci singura voce japoneză ce se ridica împotriva imperialismului. Un fir de iarbă în fața unui uragan. Zaibatsus și Genyosha îi manevrează cu îndemînare pe oamenii cheie ai guvernului și ai mass-media: războiul devenise inevitabil.

Un zgomot de pași grăbiți le atrase atenția. În stînga lor, doi agenți în uniformă coborau în goană scara de piatră. Oamenii se opreau. Cineva țipă ascuțit. Cîțiva copii se întrerupseră din joacă, lăsîndu-și vaporașele nesupravegheate. Ofițerii americani șovăiră o clipă, apoi se luară după polițiști. Nicholas și colonelul se ridicară și se lăsară duși de mulțime spre malul stîng al lacului.

Un șir de cireși le oprea trecerea, iar florile lor erau atît de dese, încît nu reușeau să vadă ce se întîmpla dincolo de ei.

Cînd ajunseră, o mulțime de lume se și adunase. Oamenii trecuseră peste iarbă ca să ocolească scările aglomerate. Ținîndu-l de braț pe Nicholas, colonelul își croi drum prin mulțimea care se înghesuia și se împingea. Dar apărură alți agenți și ordinea fu restabilită.

Primul rînd al privitorilor se rări; colonelul și Nicholas văzură o întindere de iarbă ca un luminiș într-o pădure. Petale de cireș smălțuiau gazonul, care semăna cu o casă îm-

podobită în cinstea întoarcerii unui erou. Nicholas zări un kimono clasic. La început i se păru că e gri, dar cînd fu proiectat înainte de o tălăzuire a mulțimii, își dădu seama că avea în țesătură dungi fine negre și albe care, văzute de departe, se amestecau. Marginile erau albe.

Alți agenți înaintară printre curioși, iar cei care erau deja în luminiș, se dădură la o parte. Nicholas văzu atunci un om îngenuncheat pe iarbă. Atingea cu fruntea pămîntul presărat cu flori. Avea brațul drept pe lîngă trup, iar mîna nu i se vedea dintre pliurile de pe burtă ale kimonoului. Avea în fața lui o cutie lăcuită, din lemn de trandafir și din aramă, și o fișie lungă de mătase.

Colonelul, care era în spatele lui Nicholas, îi strînse umărul și exclamă :

— Dar e Hanshichiro !

Cel mai mare poet japonez.

Nicholas se ridică pe vîrfuri, ca să vadă mai bine. Zări fața omului îngenuncheat, printre pădurea mișcătoare de picioare. Păr cenușiu ca oțelul, obraz larg și turtit, trăsături greoaie. Din colțurile gurii porneau linii întunecate. Avea ochii închiși. Apoi Nicholas observă că pe fișia de mătase din fața lui nu cădea o umbră, așa cum i se păruse la început : era o pată. Sîngele trecea prin țesătura ușoară, impregnînd deja pămîntul de la picioarele lui Hanshichiro.

— **Seppuku**, zise colonelul. Sfîrșitul omului de onoare.

Nicholas se gîndea cît de ordonat se desfășura totul. Era obișnuit cu povestirile de război, în care moartea survine haotic. Dar cît de senină era aici ! Cît de precisă, în timp ce, în jurul acestei oaze de liniște fierbeau ape zbuciumate...

— E-n regulă, Nicholas ?

Colonelul îi puse mîna pe umăr, aplecînd spre el o privire îngrijorată. Nicholas dădu din cap.

— Cred că da, zise, ridicînd ochii. Cred că e-n regulă. Mă simt... ciudat, de parcă aș fi încasat mai mult decît pot să duc. Eu... De ce a făcut-o în parc ? Voia să-l vadă toată lumea ?

— Să-l vadă și să-și amintească, răspunse colonelul.

Părăsiseră malurile lacului și urcau în susul parcului, acolo unde copacii astupau și aleile.

— Era un dezamăgit, prea puternic ancorat în trecut. Nu se putea obișnui cu noua cale pe care păsește Japonia.

Pe lîngă ei trecu un cărucior albastru închis, cu doi gemeni trandafirii înăuntru, împins de o japoneză cu alură de matroană.

— Hanshichiro era un artist înzestrat şi un om de mare onoare. Gestul de azi este felul lui de a protesta împotriva mersului Japoniei către viitor — un viitor care după el, are să o ducă la pieire.

Un marinar american şi prietena lui japoneză coborau spre ei, rîzînd, mînă-n mînă. Marinarul luă fata de mijloc şi o sărută pe obraz. Ea întoarse capul chicotind. Părul îi unduia în vînt, ca trupul dragonului zburător.

— Sînt mulţi oameni ca Hanshichiro, observă Nicholas. Satsugaï nu s-a născut la Fukuoka?

Colonelul îşi privi fiul, gînditor. Se opri, căutînd ceva în buzunarul de la vestă. Scoase punga de tutun şi începu să-şi umple pipa.

— Am citit Constituţia, tată, zise Nicholas, cu ochii la dragonul care plonja deasupra coroanelor arborilor. Ştiu că ai fost printre cei care au făcut-o. Nu e japoneză, dar e foarte democratică. Mult mai mult decît politica făcută de guvern acum. Din punct de vedere politic, Japonia a luat-o spre dreapta, iar zaibatsus n-au fost destrămate. Cele mai multe cadre de dinainte de război sînt şi azi pe posturile lor. Nu înţeleg.

Colonelul scoase o brichetă Ronson din oţel, se întoarse cu spatele către vîrf şi scăpără o flacără înaltă. Trase cu poftă trei sau patru fumuri, înainte de a-i închide, cu un ţăcănit, capacul.

— Înainte de a-ţi răspunde, spuse el în sfîrşit, vreau să ştiu ce simţi. Te-a impresionat moartea lui Hanshichiro? Sau faptul că ai văzut un om luîndu-şi viaţa?

— Nu ştiu. Habar n-am.

Îşi trecu mîna pe bara de fier de la marginea aleii ca să simtă pe piele atingerea rece a metalului.

— Nu ştiu dacă scena pe care am văzut-o şi a făcut deja efectul asupra mea, reluă el. A fost ca un film, nu ca viaţa adevărată. Nu-l cunoşteam. Nici pe el, nici opera lui. Sînt trist, firește, dar nu ştiu pentru ce. A făcut ceea ce voia să facă.

Colonelul trase din pipă, gîndindu-se la cuvintele fiului său. La ce altceva ar fi putut să se aştepte? La lacrimi? Sau la o criză de nervi? Se temea de clipa cînd, întors acasă, va trebui să-i spună lui Cheong ce văzuse. Ei îi plăceau grozav

poemele lui Hanshichiro. Era nedrept din partea lui să creadă că moartea poetului l-ar putea afecta pe Nicholas în aceeași măsură în care îl afecta pe el. Nu împărtășiseră aceleași experiențe, nu aparțineau aceleiași generații ; oricum, Nicholas nu avea încă atîta simț al istoriei cît colonelul sau Cheong. Și avea, desigur, și o perspectivă diferită. Pentru moment, îl preocupa Satsugai. Nicholas nu trecea cu vederea anumite lucruri. Va trebui să aibă grijă de acum înainte...

— Americanii au preferat să treacă întreaga vinovăție în privința războiului, asupra militarilor, zise colonelul, dar a avut loc totuși o epurare în zaibatsu, imediat după armistițiu. Însă, cum multe documente originale arseseră, s-au comis atîtea falsuri, încît mulți dintre cei răspunzători, de la nivelul superior, au scăpat prin ochiurile năvodului. Unii au fost totuși judecați și condamnați pentru crime de război.

Se îndreptară spre poarta de est, unde-i aștepta mașina.

— Americanii au intervenit aici cu cele mai bune intenții din lume, rosti colonelul, trăgînd din pipă. Îmi amintesc de ziua cînd am terminat redactarea proiectului noii Constituții și l-am pasat primului ministru și ministerului de externe, ca pe o altă bombă. Li se tăiase respirația : nu era o constituție japoneză, ci una în spirit pur occidental. Într-adevăr, așa era. Dar Mac Arthur avea intenția fermă de a îndepărta țara de trecutul ei feudal, pe care-l considera extrem de periculos. Principiul lui era să transfere în mîinile poporului japonez toată puterea imperială, menținînd însă persoana împăratului ca simbol al statului.

— Și ce s-a întîmplat ? întrebă Nicholas.

— În 1947, Washington-ul a făcut, prin intermediul lui Mac Arthur, o întoarcere la 180 de grade. Au fost retrase anumite drepturi, s-au anulat unele condamnări pentru crime de război, iar conducătorii din zaibatsus și-au regăsit importanța din perioada anterioară războiului.

— Toate astea par contradictorii.

— Numai dacă privești lucrurile din punct de vedere pur japonez, răspunse colonelul. Vezi tu, America se teme îngrozitor de comunismul mondial. Americanii ar face orice ca să împiedice expansiunea comunistă. Uite ! l-au ajutat pe Franco în Spania și pe Tchiang-Kai-Chek aici, în Pacific. Ei consideră că fascismul este cea mai bună armă împotriva comunismului.

— Deci, americanii au eludat cu bună știință constituția pe care o elaboraseră pentru Japonia, repunîndu-i în drep-

turi pe reacționarii din zaibatsus, care se orientează către dreapta?

Colonelul dădu din cap, fără să comenteze. Avu deodată impresia că n-o să ajungă niciodată la poarta parcului, de parcă ar fi fost aproape de sfîrșitul unei călătorii pline de primejdii, pe care n-ar mai fi avut puterea să o termine.

— Să ne așezăm o clipă, zise el încet.

Trecură peste gardul scund și se așezară pe iarbă, într-o pată de soare. Vremea i se părea colonelului friguroasă, și se întoarse cu spatele către vînt, strîngîndu-și capul între umeri. Straturi subțiri de nori treceau mereu prin fața soarelui, ca niște perdele, proiectînd umbre trecătoare, fantome ce dansau pe peluza vastă. Cireșii în floare foșneau; doi cîini lătrau scoțînd sunete metalice; un fluture alb-maroniu filfîia la întîmplare, din plantă în plantă, ca un dansator fără parteneră. Colonelului, ziua aceea îi evoca un **haiku**, perfect și trist pînă la lacrimi. De ce există atîtea **haiku dureroase?** gîndi el.

Colonelul mai asistase și la alte decese, ale unor oameni cunoscuți sau necunoscuți. Cu vîrsta, se formează un fel de carapace care te apără de asemenea catastrofe personale. Altfel, ai înnebuni. Pînă în clipa cînd moartea capătă caracterul ireal al unui spectacol și încetează, o dată pentru totdeauna, să te intereseze.

Această moarte într-un parc, într-o zi însorită de primăvară, printre copii — moștenitorii Japoniei — era însă altceva. Colonelul se simțea abătut, ca și Cezar cînd se întorcea la Roma, din brațele Cleopatrei, trecînd dintr-o vară veșnică la idele reci ale lui martie. Se gîndi la vulturul care descria cercuri deasupra statuii lui Cezar: prevestirea. Și i se păru că și această moarte, al cărei martor fusese, era, într-un fel, o prevestire. Dar ce anunța ea? N-ar fi putut spune.

— Te simți bine? întrebă Nicholas, atingînd brațul tatălui său.

— Poftim?

Privirea colonelului păru să revină de departe.

— O, da, Nicholas, foarte bine. Nu te speria. Mă gîndeam doar în ce fel să-i vorbesc mamei tale despre moartea lui Hanshichiro. Are să fie foarte impresionată.

Tăcu, privind fix florile de un roz palid din jur. După cîteva clipe se mai liniști.

— Tată, aș vrea să te întreb ceva.

Colonelul se aștepta și se temea de această întrebare, dar înțelese că Nicholas se gîndise mult înainte de a i-o adresa.

— Despre ce e vorba ?

— Satsugaï face parte din Genyosha ?

— De ce mă întrebi ?

— Mi se pare o întrebare firească. Satsugaï este în fruntea unui **zaibatsus**, are principiile unui reacționar convins, și e născut la Fukuoka (Nicholas se întoarse către tatăl său). La drept vorbind, adăugă el, m-aș mira să nu facă parte din membrii ei Oare nu din această cauză a reușit să fie repus în drepturi după epurarea din 1947 ?

— Ah zise colonelul zîmbind E o presupunere logică, Nicholas. Ești un bun observator.

Colonelul se gîndi o clipă La stînga, niște păsări se înălțară zgomotos din coroanele pomilor, desenară pe cer un cerc, apoi se îndepărtară spre vest. Mai departe, mîini nevăzute coborau „dragonul zburător" Ziua era pe sfîrșite.

— Genyosha, zise colonelul, subliniind fiecare cuvînt, a fost întemeiată de Hiraoka Kotaro. Omul lui de încredere era Munissi Shokan. Satsugaï e fiul acestuia.

Nicholas se gîndi puțin înainte de a întreba :

— Asta vrea să însemne „da" ?

Colonelul aprobă, cu gîndul în altă parte

— Știi de ce l-a botezat Satsugai pe singurul său fiu Saïgo ?

— Nu

— Îți amintești că, la început, Genyosha a hotărît să acționeze în cadrul politic al țării ?

— Da.

— Ei bine, ei fuseseră obligați și constrînși să ajungă la această concluzie Legea privind stagiul militar împărțise oligarhia Meiji în trei secțiuni Una dintre ele era condusă de un om pe nume Saïgo. El era liderul samurailor ultra-conservatori În 1877, Saïgo a luptat în fruntea a 30.000 de samurai împotriva armatei moderne, alcătuită de conducerea Meiji. Cu puștile și cu tunurile lor, soldații l-au înfrînt lesne pe samurai.

— Desigur, aprobă Nicholas E vorba de răscoala Satsuma. Nu făcusem niciodată legătura între numele lor...

Smulse un fir de iarbă

— Aceasta a fost ultima revoltă a samurailor, nu-i așa ? întrebă el.

— Da, ultima.

Colonelul se ridică, simțindu-se în sfîrșit gata să înfrunte lumea din afară și figura îndurerată a lui Cheong. Nu putea suporta s-o vadă tristă.

Traversară parcul pînă la poarta înaltă. În spatele lor pe cer nu mai erau dragoni, soarele se pierduse într-o ceață din ce în ce mai deasă, orizontul se înroșea ca o sugativă îmbibată cu sînge.

În noaptea aceea amîndoi visară — fiecare în felul său — moartea lui Hanshichiro.

A DOUA VERIGĂ

CARTEA VÎNTULUI

1

New York și West Bay Bridge, vara trecută

Cînd bărbatul cu ochelari de aviator, strălucind ca niște oglinzi, ieși din adîncul gării Pennsylvania, el o luă pe a 7-a Stradă, fără să privească împrejur; și nu se îndreptă imediat spre marginea trotuarului, ca majoritatea tovarășilor săi de călătorie, pentru a face semn unui taxi hoinar. Nu, el aștepta grijuliu ca semaforul să treacă pe verde, apoi traversa bulevardul cu pas vioi, fără să-i pese de ploaia măruntă. După felul în care păsea, poate și din cauza sacoului-sport de culoare neagră, destul de lung și zvîrlit de-a curmezișul pe umerii săi musculoși, l-ai fi putut lua drept un dansator profesionist; mișcările sale, nesilite și grațioase, erau ușoare ca vîntul.

Purta o cămașă de mătase bleu cu mîneci scurte și un pantalon din bumbac, de aceeași nuanță albastru-viu, pantofi de antilopă cenușii, aproape fără tocuri, cu o talpă cam cît foaia de hîrtie.

Fața lui mare era brăzdată de riduri adînci, la ambele colțuri ale gurii, dînd impresia că nu învățase niciodată să zîmbească. Părul negru, aspru, era tuns scurt.

Pe latura dinspre est a celei de-a 7-a Străzi, trecu de-a lungul terasei înțesate de lume a hotelului Statler Hilton, traversă Strada 32, apoi, după copertina albă și verde a lui Chinatown Express, intră în braseria Mc Donald, de alături. Străbătu grabnic despărțiturile galbene și portocalii ale decorului

bătător la ochi, pînă la șirul de cabine telefonice aliniate de-a lungul peretelui. Lîngă cabina din capăt, pe stînga, se găsea o colecție de anuare în legături metalice, menite să descurajeze furtul și vandalismul. Atîrnau dea-ndoaselea sub o tăblie, cam la nivelul taliei, ca niște lilieci adormiți în adîncul unei grote.

Omul cu ochelari de soare ridică anuarul profesiilor. Coperta acestuia era ferfeniță, de nerecunoscut și, destul de adînc, partea de jos a paginilor arăta ca și cum cineva ar fi încercat să le roadă. El răsfoi cartea de telefoane pînă dădu de ceea ce-l interesa. Arătătorul parcurse pagina, se opri spre sfîrșitul ei, iar bărbatul dădu din cap cu un aer de aprobare. Adresa îi era cunoscută, însă dintr-o veche obișnuință prefera să-și verifice informațiile.

Reveni în stradă, traversă bulevardul și se depărtă cu pas hotărît către vest, de-a lungul vastului complex Madison Square Garden. Ajungînd la a 8-a Stradă, luă un autobuz spre nordul Manhatanului. Era tixit de pasageri. Omul rămase în picioare în vehiculul încins și înăbușitor, în care domnea un miros de sudoare stătută și de mucegai.

La stația din dreptul Străzii 74, coborî și-și continuă drumul pe jos către nord, pînă la strada următoare. Acolo, întorcînd spatele Central Park-ului, se îndreptă către vest și către Hudson. Ploaia încetase deocamdată, dar cerul rămînea noros și posomorît ca și cum nu izbutea să alunge abureala unei lungi nopți de chef. Aerul era încremenit, orașul asuda.

Găsi adresa aproximativ la jumătatea distanței dintre Columbus Avenue și Broadway, pe latura dinspre nord a străzii. Nările i fremătară în clipa cînd urcă treptele peronului unui vechi imobil din cărămizi. Deschise ușa exterioară, de sticlă și lemn, și pătrunse în micul vestibul. Se găsea în fața unei intrări moderne, din oțel și sticlă, prevăzută cu un dispozitiv de siguranță. Fără șovăire, apăsă pe butonul soneriei. Chiar deasupra se găsea o placă de alamă, discretă, pe care se puteau citi în litere gravate : **Tohoku-No-Dōjō**, iar deasupra plăcuței era grila ovală a unui interfon.

— Da ? zise o voce metalică, din grilă.

Omul cu ochelari de soare se aplecă ușor înainte.

— Doresc o întîlnire.

Așteptă, cu mîna pe mînerul ușii interioare.

— Urcați, vă rog. Etajul doi, în fund pe stînga.

Ușa scîrțîi ușor, bărbatul o deschise și intră. Îl izbi un iz de transpirație, în care se amestecau condimentele picante ale

oboseliţ şi fricii. Pentru prima oară de cînd pusese piciorul în acest oraş, se simţea la el acasă. Alungă cu dispreţ acest sentiment. Urcă sprinten, fără zgomot, treptele acoperite de mochetă.

* * *

Cînd Eileen intră, Terry Tanaka vorbea la telefon cu Vincent Ito. Văzînd privirea tinerei femei, îl rugă pe Vincent să nu închidă şi acoperi receptorul cu palma.

— Ce este, Ei ? — zise.

— Un bărbat care vrea să se antreneze astăzi. Tocmai a sosit.

— Ei, dar putem s-o facem, nu ? Înscrie-l.

— Cred că ai face mai bine să te ocupi personal — răspunse ea.

— De ce ? Ce-i atît de special ?

— Păi, mai întîi că a cerut chiar el să te vadă. Şi pe urmă, l-am observat mersul. Nu e un începător.

Terry zîmbi.

— Ei, vezi, renumele nostru sporeşte. Articolul din New York ne-a ajutat enorm.

Şi, cum Eileen nu reacţiona, el adăugă :

— Mai e ceva, hai ?

Ea clătină capul.

— Insul face să mi se încreţească pielea. Are nişte ochi... Dădu din umeri. Nu ştiu, dar, vezi... Prefer să te ocupi chiar tu.

— În regulă. Ascultă, dă-i un ceai sau ceva, acolo. Vin imediat.

Ea aprobă, cu un zîmbet crispat.

— Ce se petrece ? întrebă Vincent în urechea lui.

Terry îşi retrase palma.

— Ei, pesemne că mai nimic. Un client care a băgat-o în sperieţi pe Eileen, atîta tot.

— Ce-i cu ea ?

— E bine.

— Şi cum e cu voi doi ?

— O, dar ştii foarte bine. Aproape identic, răspunse Terry, cu un rîs seo. Tot aştept să zică da. Am petrecut atîta timp stînd în genunchi, încît mi-am prăpădit patru pantaloni.

Vincet izbucni în rîs.

— Masa de astă seară rămîne valabilă ?

— Bineînțeles. Dar, vezi, nu prea tîrziu. Vreau să-mi rămînă ceva timp pentru Ei.

— S-a făcut. Am doar două-trei probleme pe care aș vrea să le discutăm. Nick trebuie să vină, dar...

— Ei, ce mai face ? M-a sunat chiar înainte să plece spre Long Island. A lenevit la soare toată vara ?

Vincent chicoti.

— Exact ! Pînă cînd i-am pus mîna-n ceafă. E cu una nouă, știi ?

— Bravo ! zise Terry. Era și timpul. Tot nu i-a trecut, nu-i așa ?

— Nu...

Vincent înțelegea perfect ce vroia să spună Terry.

— Bun, auzi, clientul cel nou o s-o înfulece pe Eileen cu fulgi cu tot, dacă nu-mi fac vînt pînă acolo. Ne vedem la șapte. Salutare !

Închise telefonul, străbătu odaia și se grăbi să-l întîlnească pe ciudatul client.

* * *

Cum îl văzu pe Terry, Eileen Okura simți că se risipește o parte din neliniștea ce o stăpînea. Două lucruri fără nici o legătură între ele o uluiseră, pur și simplu. Pe de o parte, nu-l auzise pe individ apropiindu-se. Pe de alta, aparția sa era cu totul neobișnuită. Stătea în picioare, exact în locul în care se găsea cînd îl văzuse pentru prima dată, cu sacul de pînză în spate, legănîndu-și ochelarii între degetul mare și arătătorul mîinii drepte. Pielea fetei și a mîinilor era mult prea albă pentru pielea unui oriental. Privindu-i însă gîtul, în deschizătura cămășii, văzu că această culoare lăptoasă predomina doar asupra părților evidente ale trupului său : pieptul avea o nuanță mai închisă, mai naturală. S-ar fi zis că suferise un accident îngrozitor. O explozie, poate care afectase părțile expuse ale epidermei. Totuși, ceea ce reținuse mai ales atenția lui Eileen, erau ochii. Păreau cu desăvîrșire morți, două pietre negre căzute într-o băltoacă. Era peste putință să ți-i imaginezi exprimînd vreo formă de emoție. Ochii aceștia tocmai o priveau, ca pe un soi de cobai, parcă ar fi fost întinsă goală-pușcă pe o masă de disecție.

— **Watashi ni nanika goyo desu ka?** întrebă Terry („Ce pot să fac pentru dumneavoastră?").

— **Anata ga kono dojo no master desu ka?** („Sînteţi proprietarul acestui **dojo**?").

Terry se făcu că ignoră forma directă, deci foarte nepoliticoasă în care fusese adresată întrebarea

— **So dsu** — zise („Da").

— **Koko de rensho sasete itadakitai no desu ga** („Doresc să mă antrenez aici")

— Înţeleg. Ce disciplină vă interesează?

— Aikido, karate, kenjutsu.

— Pot să vă fiu de folos doar pentru aikido şi karate. Cît despre kenjutsu, mă tem că va fi cu neputinţă. Instructorul meu este în concediu.

— Dar dumneavoastră?

— Eu? Am încetat să predau kenjutsu.

— Nu am nevoie de lecţii. Practicaţi-l cu mine timp de o oră.

— Dar eu....

— Asta e mult mai folositor decît să completezi formulare.

— Foarte adevărat. Mă numesc Terry Tanaka. Dumneavoastră?

— Hideyoshi.

Un nume care venea dintr-un trecut îndepărtat. Terry dădu din cap.

— De acord. Domnişoara Okura vă va da fişele necesare. Tariful este patruzeci de dolari ora.

Celălalt înclină uşor capul. Terry se aştepta să-l vadă scoţînd un portofel din plastic, bucşit de cecuri de voiaj, dar omul scoase şase bancnote de douăzeci de dolari dintr-un rulou pe care-l ţinea în buzunarul din dreapta al pantalonilor.

— Semnaţi aici, îi spuse Terry, arătîndu-i locul cu vîrful degetului.

Apoi, indicînd o uşiţă la celălalt capăt al camerei:

— Vă puteţi schimba acolo. Aveţi vestmîntul personal?

— Da.

— Prea bine. Perfect. **Dojo-ul** propriu-zis se află la etajul de deasupra. Cu ce disciplină preferaţi să începeţi?

— Oferiţi-mi o surpriză — răspunse Hideyoshi depărtîndu-se. Trecu pragul şi dispăru în întunericul vestiarului. Terry întoarse capul: Eileen privea ţintă cadrul gol al uşii. Nici o umbră pe chipul ei. Lumina filtrată între storurile pe jumă-

tate închise, protejînd ferestrele înalte, dar înguste, era deajuns de difuză pentru a aşterne un fel de luciu sidefiu pe pielița transparentă. Ce mică şi fragilă pare! îşi zise. O silfidă gata să-şi ia zborul într-un dificil „pas de deux".

— Cine este? îl întrebă.

Vocea nu era decît un murmur. Deasupra capetelor lor, parchetul răsuna de lovituri înfundate.

Terry ridică din umeri. Înalt, peste un metru şi optzeci, avea umerii largi, în raport cu mijlocul şi cu şoldurile înguste. Faţa îi era plată, cu ochi negri deasupra pomeţilor foarte proeminenţi. Îl repetă lui Eileen spusele clientului.

— Ai de gînd s-o faci, Terry?

— De ce nu? Nu-i vorba decît de-o oră de antrenament.

Dar ştia ce voise ea să spună, iar inima nu-i era nici pe departe atît de uşoară cum ai fi zis auzindu-l glasul. Alături de Nicholas, era unul din cei mai mari maeştri în kenjutsu din afara hotarelor japoneze. La 38 de ani, Terry îşi petrecuse trei sferturi din viaţă studiind kenjutsu, arta luptei cu spada, după vechea tradiţie niponă. Motivul pentru care renunţase brusc în cursul anului trecut, n-ar fi fost uşor de înţeles de către un occidental.

În primul rînd, nici o artă marţială nu depinde doar de disciplina fizică. În realitate, o parte esenţială rămîne în domeniul spiritului; el citise **Go rin no sho**, de Miyamoto Musashi. Era poate cel mai mare tratat de strategie din lume. Scris în cîteva săptămîni, puţin mai înainte de moartea marelui războinic, conţinea o cunoaştere dincolo de timp. În prezent — Terry era perfect conştient — numeroşi oameni de afaceri japonezi de prima mînă trasau planul celor mai mari campanii publicitare şi de vînzări ale companiilor respective în spiritul principiilor lui Miyamoto. Cam cu un an în urmă, el reluase încă o dată **Go rin no sho**. Citind lucrarea, i se dezvăluiseră semnificaţii tăinuite (total diferite şi mai întunecate, credea el) în sînul logicii şi al labirinturilor imaginaţiei. Simţea că a te dedica cu atîta religiozitate dominării celorlalţi nu poate reprezenta scopul unei vieţi. Puţin mai tîrziu, începură să-i tulbure anumite vise, prevestiri sumbre, fără chip şi formă, dar cu atît mai rele şi mai înfricoşătoare. Se simţi forţat să se debaraseze de lucrare, şi o zvîrli, în plină noapte, fără măcar să aştepte dimineaţa.

Chiar la lumina zilei, simţămîntul acesta nu-l părăsi. Avea impresia de a fi apucat-o prin beznă, pe un drum greşit şi de a se fi trezit pe neaşteptate pe buza unei prăpăstii. Îl ispitise

gîndul să arunce o privire în gol, dar știu, în aceeași clipă, că dacă o va face, își va pierde imediat echilibrul și se va prăvăli în noapte. Se răzgîndise deci și își pusese katana în teacă, pentru totdeauna. Și iată că azi apare acest om straniu, care își spune Hideyoshi... Terry avu un tremur lăuntric — fiind mult prea stăpîn pe sine pentru ca Eileen să poată întui adevăratele sale emoții. Dealtminteri, trebuia să se ferească s-o alarmeze.

Era, neîndoielnic, de rău augur, căci, fără îndoială, omul cunoștea foarte bine învățăturile lui Miyamoto. Dar între altele, el era sigur că Hideyoshi este un adept al doctrinei harageï. Această noțiune, născută din combinația a două rădăcini verbale, hara (însemnînd centralizare și integrare) și ki (energia, în sensul cel mai larg) corespunde intuiției, celui de-al șaselea simț, dar e și ceva în plus. Cum spunea senseï-ul lui Terry : „Este un mijloc sigur de a percepe realitatea". Exact ca și cum ai avea ochi la ceafă și amplificatoare la urechi. Iar harageï poate „funcționa" în ambele sensuri : ca receptor ultra sensibil și ca excelent emițător, de îndată ce te găsești la o anumită distanță de un alt adept al lui harageï. Terry percepuse instantaneu „emisia" lui Hideyoshi.

— Încă un japonez care debarcă din ultimul avion de la Haneda, îi spuse el lui Eileen, cu o voce nonșalantă.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit ce știa în realitate despre acest om.

— Este ceva ciudat la el : ochii ! zise ea, înfiorîndu-se. Atît de impersonali, ca niște... ca niște obiective fotografice. Ce crezi c-o fi făcînd acolo, sus, de atîta timp ?

Se apropie de Terry.

— Trebuie să fie în meditație — răspunse el.

Deschise interfonul și apăsă pe un buton. Cu voce scăzută, anunță în cîteva cuvinte etajului trei sosirea unui nou client. Puse aparatul la loc.

— Mai are pe puțin vreo douăzeci de minute — îi spuse lui Eileen.

Privi pletele de un negru strălucitor, ale tinerei femei. Pieptănate spre spate, fără panglică, se revărsau pe umerii ei ca un torent de întuneric, cascadă puternică ce se întindea pînă în dreptul șoldurilor. Ea tresări.

— Ce este ? întrebă Terry.

Întorcînd capul, îi răspunse :

— Nimic. Am simțit că mă fixezi cu privirea.

El zîmbi.

— Dar o fac tot timpul.

— Seara, de acord...

Ochii îi rămaseră gravi, buzele păreau încremenite într-o expresie îmbufnată.

— Să nu faci asta aici, Terry, te rog. Știi ce gîndesc eu despre asta. Lucrăm împreună, și...

Privirile li se încrucișară și, pentru o clipă, el își simți inima tremurînd. Ce era oare cu teama asta pe care o întrezărea dînd tîrcoale, ca un hoț în bezna nopții? Întinse mîna și o atrase ușor spre el. De astă-dată Eileen nu se împotrivi și, ca și cum ar fi avut nevoie să se încălzească, se lăsă mîngîiată și-și petrecu brațele după mijlocul lui. Se simțea în siguranță, așa, lipită de el.

— Totul e-n ordine, Ei?

Scuturâ capul, fără să răspundă, dar simți că ochii i se umplu dintr-o dată de lacrimi. Avea un nod în gît și nu reușea să înțeleagă de ce.

— Vreau să vin la tine astă-seară — se auzi spunînd.

Și imediat se simți mai bine.

— De ce nu în fiecare seară? zise Terry

Nu era pentru prima dată, chiar dacă cererea fusese formulată altfel. Eileen reacționase totdeauna la fel, însă, brusc, înțelese de unde venea această tulburare în adîncul său, și înțelese că dacă el va repeta aceeași întrebare astă-seară, cum era de presupus, îi va răspunde „da".

— Deseară — zise ea, cu duiosie. O să mă întrebi deseară. La ce oră pot să vin? — adăugă, ștergîndu-și ochii.

— Cinez cu Vincent. De ce n-ai veni și tu?

Ea schiță un surîs.

— Hm. Aveți prea multe de discutat, lucruri care nu mă privesc.

— O să le lăsăm la o parte, de astă-seară. Îți făgăduiesc.

Ea rîse.

— Nu, nu! N-o să mă supăr pe voi — **bushido** este prea important pentru voi.

— Face parte din moștenirea noastră, n-am fi japonezi fără el. Eu n-am asimilat cultura occidentului — și n-am să fac asta niciodată — în așa măsură încît să uit istoria poporului meu.

Se opri, văzînd-o cum tremură, cu ochii închiși.

Poporul meu. **Bushido**... Să mori pentru împărat și pentru patria mult iubită...

Cuvintele tinere femei răsunară ca un ecou fantomatic. Lacrimi sclipiră între pleoapele coborîte, desenînd minuscule curcubee. Dincolo de ele se puteau bănui galaxii de durere.

— Am supravieţuit marii furtuni de foc a primăverii... murmură ea, dar cuvintele păreau urlete de agonie. Cînd flota americană a revărsat aproape trei sferturi de milion de bombe cu napalm, cînd două sute de mii de civili japonezi au fost prăjiţi sau arşi de vii, cînd o jumătate din Tokyo a fost prefăcută în cenuşă, cînd în dimineaţa următoare, pe străzi, un vînt nebun purta cadavrele carbonizate ca pe niște trîmbe de praf...

— Ei, nu te...

— Atunci am plecat departe de război, în sud, la Hiroşima ; dar foarte curînd părinţii, înspăimîntaţi de cîte se zvoneau, m-au trimis la bunici, în munţi. (Privea ţintă spre chipul lui Terry, fără să-l vadă). Aici nu era niciodată mîncare deajuns, şi, treptat, începurăm să murim de foame. O, nimic spectaculos, un soi de sfîrşeală copleşitoare, atîta tot. Zăceam la soare ceasuri întregi, incapabilă să mă gîndesc la ceva anume. Îmi trebuia o veşnicie să mă pieptăn, fiindcă braţele mă dureau cînd le ridicam. Asta era soarta mea, dar pentru mama şi tata, soarta a fost Hiroşima, şi fulgerul a căzut din senin.

Privirea se concentră în fine asupra lui, mereu la fel de fixă.

— Ce mi-a rămas, în afară de ruşine şi de suferinţă ? Cele pe care noi le-am provocat şi cele care, apoi, ne-au fost provocate. Biata mea ţară...

— Toate acestea sînt uitate acum — zise el.

— Nu. Sigur — nu ! Iar tu, mai mult ca oricare altul, trebuie să înţelegi foarte exact. Tu eşti cel care, împreună cu Vincent şi Nick, vorbeşti mereu de sufletul ţării noastre. Cum poţi să fii mîndru de o parte din el, fără să te ruşinezi de altele ? Doar memoria operează selectiv, nu şi istoria. Sîntem ceea ce sîntem. Nu poţi, în mod arbitrar, să suprimi răul şi să pretinzi că n-a existat niciodată. Nick nu face aşa ceva, ştiu. El îşi aminteşte, el mai resimte încă durerea. Dar Vincent şi cu tine — nu.

Simţi dorinţa să-i vorbească despre gîndurile sale din ultima vreme, dar îşi dete seama că era imposibil. Pentru moment, în orice caz. Nici locul, nici situaţia nu conveneau : Terry avea un simţ foarte acut al acestui gen de lucruri. Astă-seară, poate. Astă-seară se va strădui să-i spună totul. Privi lumina difuză jucînd ca penelul unui artist pe trupul ei ferm şi suplu.

Era cu neputință să ți închipui că are un an peste paisprezece. Părea de, cel mult, treizeci, chiar în lumină naturală.

Se împlineau curînd doi ani de cînd se întîlniseră, un an înainte de a se iubi în taină, ca amanți, — în orice caz, o taină pentru persoanele care frecventau döjö-ul ; bineînțeles, toți prietenii erau la curent. În tot acest timp, ea nu ceruse niciodată mai mult, nu făcuse nici un fel de planuri de viitor. El era cel care, de curînd, simțise nevoia de ceva în plus. De o bucată de vreme, Terry devenise conștient că, cel puțin parțial, sfîrșitul poveștii sale de dragoste cu kenjutsu era totodată începutul idilei cu Ei. Acum i se părea, absolut logic, că nimic nu era mai important în viață decît prezența lui Eileen. Acest döjö, pe care-l înființase cu cinci ani înainte, își făurise o reputație de invidiat și putea să meargă astfel, în virtutea inerției, încă o vreme, cît ar fi trebuit pentru o nuntă și o lungă lună de miere, undeva, departe. Poate la Paris. Da, Parisul ar fi perfect. Era orașul preferat al lui Ei, o știa. El nu-l văzuse încă. N-avea de făcut decît un singur lucru : cererea în căsătorie. Astă seară ? Va spune da, de astădată ? Era absolut sigur și inima-i înflorea la gîndul acesta...

— Astă-seară — spuse. Mă întorc la nouă. La zece, în caz că Vincent întîrzie în aglomerații, venind din Long Island. Ai cheia, și ai și niște lucruri de îmbrăcat, acolo. Vino cînd vei vrea. Dar să aduci șampanie. Dom Pérignon. Eu o să văd de caviar.

Eileen ar fi putut să-l întrebe ce-aveau să sărbătorească, dar simți că ar fi fost deplasat în clipa aceasta. În definitiv, avea timp din belșug ca să descopere ceea ce știa de pe acum, în adîncul sufletului.

— Foarte bine — zise — și, brusc, ochii îi deveniră imenși.

Terry se întoarse : își reamintise.

— As face mai bine să urc, ca să pregătesc bokken-ul, zise. Hideyoshi trebuie să fi terminat, vreau să fiu gata la timp.

•
• •

Ochii Justinei nu mai lăcrimau. Era ceva neobișnuit pentru ea, dar nu simți nici o ușurare. Starea de angoasă revenise : simțea un nod dureros în pîntece, o povară pe piept care o împiedica să respire și care nu voia să dispară. Nu ai de ce să te temi, își spunea fără-ncetare. De nimic. Absolut de ni-

mic. O trecură fiori. De frig. Mîinile îi erau reci ca gheața. Se ridică, în acel salon cufundat în semi-întuneric, din casa lui Nicholas și privi pe geam ceața și ploaia acelei duminici mohorîte. Acolo, undeva, marea se rostogolea la nesfîrșit, dar ploaia dușmănoasă i-o ascundea, ca pe o jucărie nedăruită într-o zi de Crăciun. Simți dorința să iasă, să-și taie drum prin pîclă și să găsească oceanul pustiu. Dar n-avea destul curaj, în acest moment, ca să-nfrunte vremea rea.

— O, Doamne Dumnezeule!

Se desprinse de geamul aburit, străbătu locuința alergînd orbește, năvăli în baie, cu mîinile întinse în față, apoi se prăbuși lîngă toaletă și începu să vomite. Trupul îi era zguduit de spasme, sudoarea îi șiroia de pe frunte spre ochi în firișoare minuscule, iritîndu-i pleoapele. La capătul unui răstimp ce nu se mai sfîrșea, incapabilă să mai suporte mirosul, întinse mîna după lanțul rezervorului. Avu senzația că trebuie să facă apel la toată energia care-i rămăsese. Dar aproape concomitent, găsi totuși puterea de a se scula, ca să se aplece deasupra lavaboului. Apa rece izbucni pe chipul aplecat, ca o aversă de alice. Tremura mai puternic și deschise gura pentru a izbuti să scape de gustul acru. Nu era în stare să înghită.

Așezată pe marginea cadei, a cărei rotunjime rece o simțea în mușchi, se ghemui în ea însăși, cu capul între brațe și cu brațele sprijinite de genunchi. Începu să se legene înainte și înapoi. Se gîndea — **Nu pot să fac asta. Nu pot.**

Acum părea că-i vomită mintea, la rîndul ei. Filmul trădărilor de care avusese parte se derula vijelios deasupra capului său, ca un steag detestabil, blocînd orice alt semn de viață.

Toți bărbații cu care... Timothy, cel dintîi, antrenorul de baschet din liceu. **O să fiu blînd, Justine** — și o chinuise sălbatic, îndelung, încîntat să vadă suferința întipărită pe trăsăturile adolescentei, în timp ce ea urla în simetria perfect sterilă a sălii de gimnastică năpădită de umbre; da, văzuse privirea lui Timothy înflăcărîndu-se de plăcerea spaimei brute care o cuprinsese... Apoi Jodie, băiatul de la Harvard, cu ochi surîzători, și inima crudă. **Vreau să mă fac chirurg, Justine** — era așa ceva, de pe atunci. Eddie, cu care se culca la fiecare două nopți — cealaltă era pentru nevastă-sa — și care nu dorea nimic mai cu patimă decît să le aibă pe amîndouă împreună. Și apoi, la San Francisco a fost Chris. În prima clipă, se topiseră într-o flacără de plăcere, insațiabili indiferenți la tot ce-i înconjura. Dacă nu cumva doar ea simțise așa? Nici azi nu putea să accepte acest adevăr.

Să dezgropi toate astea, era un adevărat act de masochism crud, ca și cum ai deschide o rană pe cale de cicatrizare pentru a zgîndări tacticos nervul din adînc.

Pe atunci, se folosea de numele tatălui ei — de numele și de banii acestuia. Dumnezeu singur știa ce putea să cheltuiască; ea nu avea nici cea mai vagă idee. Oare nu banii o făcuseră slabă și leneșă? Era așa de simplu — clar și fără cusur — să arunci vina asupra altcuiva! Apropo de taică-său... Cît putea să-l urască pentru că i-a dat... aceste două lucruri: numele lui (ștergea totdeauna literele respective de pe ecranul ei lăuntric, pentru a putea să scrie în loc „glorie", ceea ce, întrucît o privea, însemna același lucru) și banii săi. O, el nu era ca ea. Conturile sale, indestructibile, erau puse bine, undeva, nu fiindcă suma totală i-ar fi putut provoca vreodată necazuri: aceste „cheltuieli" nu erau deductibile din impozite, la urma urmei?

Doamne, cît de rea și de otrăvită mă fac toate astea!, își zise. Ca o maladie fizică declanșînd un aflux anormal de bilă. Din nou avu un spasm, dar își apăsă brațele pe pîntece și izbuti să se stăpînească. Nu mai avea ce să dea afară; era sleită, dar angoasa îi dădea senzația că a înghițit o bîrnă.

Nu pot să fac asta, își repetă în gînd. **Nu pot s-o fac.**

Își luase banii — **banii ei** — o grămadă de bani, nu cu nepăsare, ci deliberat. Pentru că îl ura. Treptat își dădu seama că era vorba de un pahar de vin care nu se golește niciodată, indiferent cît ai bea. Ceea ce reprezenta enorm pentru ea, nu avea pentru el nici o importanță. Firește, asta conta foarte mult pentru Chris, fiindcă în definitiv el era cel ce folosea cea mai mare parte din banii aceștia. În orice caz, lucrurile ajunseseră aici în momentul cînd tatăl descinse brusc la ușa ei, escortat de echipa de detectivi locali pe care îi angajase. Și Justine trebui să citească tot ce se afla în raportul lor. Asta o buimăcise în așa hal, încît abia putu să articuleze cîteva cuvinte, necum să protesteze, atunci cînd taică-său ordonă zbirilor să strîngă garderoba și toate obiectele personale ale fetei. Îi lăsă deci să-și vadă de treabă și o trase după dînsul, spre limuzina care îl aștepta. Ea nu rosti un cuvînt în tot timpul călătoriei spre est. Taică-său, de cealaltă parte a intervalului din avionul particular, era prea adîncit în hîrtiile sale ca să bage de seamă. Ea își dete seama că nu-i e foame, nici nu simte vreo urmă de oboseală; ea nu era nimic.

Acum toate acestea păreau să aparțină unui trecut îndepărtat. Anii puteau fi ca niște vieți, niciodată ca niște zile.

Descoperise asta în avion, în timpul drumului de întoarcere la New York ; revăzu vechea lor casă de țară, casa din Connecticut, pe care o iubise atît de mult, cu ziduri de piatră îmbrăcate în iederă prea verde, ferestre înalte, cu vitralii, patio-ul, mica grădină interioară, pardosită cu lespezi și, în spate, dincolo de peluza de culoarea smaraldului, la capătul drumului prăfos, pata roș-cărămiziu a grajdurilor, cu iz de fin cosit, de bălegar și de sudoare de cai. Cît iubea locul acela ! Îi amintea într-un anumit fel de Anglia. Exact contrariul noii lor locuințe din Gin Lane, în Long Island. Taică-său vînduse casa cea veche, puțin după moartea mamei lui Justine și plătise două milioane și jumătate de dolari pentru noua proprietate, pe unul din cele mai strălucitoare bulevarde din întreaga Americă.

Paștele în Connecticut. Avea 8 ani. Gelda invitase niște prietene, pe care ea nu le plăcea, sau n-avea chef să le vadă. Mama plecase cu mașina în oraș, iar ea rătăcea prin uriașa casă veche, ale cărei vaste încăperi luminoase și familiare răsunau ici și colo de rîsetele servitoarelor zorite, care pregăteau deja marea recepție din acea seară. Aruncînd o privire pe fereastră, ea observă că erau multe mașini pe semiluna aleii, cînd coborî dindărătul ușilor de lemn ale bibliotecii. Puse mîna pe mînerul de alamă, îl răsuci și împinse.

— Papa ?

Taică-său era într-adevăr în odaie, împreună cu un grup de bărbați, discutînd niște lucruri fără nici un înțeles pentru ea.

— Justine, zise el, încruntînd sprîncenele — ar trebui să bagi de seamă că deocamdată sînt ocupat.

Nu făcu nici o mișcare spre ea.

— Vreau să-ți vorbesc.

Se simțea copleșită de această adunare de oameni mari. Unul dintre ei se mișcă stînjenit în fotoliu și pielea gemu sub greutatea lui.

— Acum nu e momentul. Trebuie să-l chem pe Clifford.

Ultima frază avea doar forma, nu și intonația unei întrebări. Ea privi împrejur, incapabilă să scoată o vorbă.

Tatăl întinse mîna și trase de un șnur. În secunda următoare majordomul apăru.

— Clifford, zise stăpînul, ai grijă ca domnișoara să se îndeletnicească cu ceva, pînă la întoarcerea doamnei Tomkin — da ? Să nu ne mai întrerupă. Gelda n-a invitat niște prietene ?

— Ba da, domnule.

— Ei, bun, iată o posibilă îndeletnicire.

— Prea bine, domnule. Poftiți, domnișoară Justine — zise, întorcîndu-se.

Dar Justine se întorsese și ea și se avîntă în goană de a lungul coridorului, trîntind ușa de la intrare în urmă-i. Auzea în depărtare pașii lui Clifford. Clifford îl era drag, își petrecea mult timp stînd cu el la palavre. Dar acum n-avea chef să vadă pe nimeni. Ocoli casa în pas alergător, îndreptîndu-se spre grajduri. Cînd ajunse, era la capătul puterilor.

Erau acolo șase armăsari. Arabi pur-sînge. Preferatul ei era King Said. Era al ei, calul ei personal. Dar, evident, deși bune călărețe, cele două fetițe n-aveau dreptul să încalece, nici să intre măcar în grajd fără cineva care să le supravegheze. Justinei nu-i păsa de asta, în momentul de față. Străbătu intervalul dintre boxe, încărcat de paie, pînă ajunse în dreptul lui King Said. Îl strigă și el păru să înțeleagă, căci îi răspunse sforăind încetișor și tropăind pe loc. Ar fi avut poftă de un mic galop. Scoase capul și începu să-l miște de sus în jos. Grumazul puternic se înălța mult deasupra ei. Părul îi strălucea. I-ar fi plăcut să întindă mîna și să-l mîngîie, dar era prea mărunțică pentru asta.

În aceeași clipă îi dete prin gînd să deschidă portița boxei. Tocmai ridica zăvorul metalic, cînd intră Clifford.

— O, domnișoară Justine, niciodată, niciodată să nu faceți una ca asta...

Ea se și azvîrlise în brațele majordomului și plîngea amarnic, lipită de el.

Întoarcerea la New York fusese primul semn al unui punct mort în viața ei. Mistuită e o mîhnire pe care nu izbutea s-o stăpînească, se încredințase în disperare de cauză îngrijirii unui psihiatru. La început, aceasta nu i se păru de vreun folos. Afirmație nu tocmai echitabilă, pentru că era subiectivă; și apoi ajunsese într-o stare prea proastă pentru a percepe o schimbare, chiar mai temeinică. Avusese impresia că trăiește o lungă noapte fără somn, culcată în pat, cu ochii ațintiți pe fereastra dinspre est; tenebrele însă dăinuiau, tenace; își cerceta ceasul, știind cu siguranță că aurora nu va întîrzia să se arate și totuși nu întrezărea nici o fîșie de lumină. Nu, încă...

Trăise, își dădea seama cu trecerea timpului, o adevărată perioadă de însingurare. Nu lucrase nimic, nu-și luase o slujbă — n-ar fi putut să facă față — dar începuse să deseneze, re-

întorcîndu-se la arta care-i fusese mai dragă decît orice, în copilărie. Treptat, umplu o mapă de schiţe şi, în sfîrşit, se simţi gata să pornească la drum. Nu fusese atît de groaznic cum îşi imaginase — petrecuse două nopţi albe înaintea întrevederilor, înspăimîntată — întrucît găsise de lucru la a doua agenţie la care se prezentase. Dar îşi dădu seama că a face ceea ce îi plăcea era departe de a o mulţumi.

Înţelesese oare că era pe deplin vindecată? Firește, știa din ce cauză. Dar ideea de a reînnoda relaţii cu un bărbat îi era imposibil de acceptat.

Şi aşa descoperi dansul. Se duse să asiste într-o seară la un curs, cu o prietenă de la birou, şi se pasionă instantaneu. Învăţă să canalizeze acest exces de energie în corpul său, fascinată de noţiunea de ritm dominat pe care i-o oferea dansul, perfect echilibru între tensiune şi relaxare. Nu adora dansul propriu-zis, ci preludiul său. Maestra de balet credea în disciplina chinezească t'ai-tchi, ca exerciţii de încălzire. Odată bazele asimilate, Justine realiză, spre marea-i bucurie, că excela, după voie, în aproape toate genurile de dans, de la modern la clasic.

La capătul unui an, maestra îi spuse: „Ştii, Justine, dacă ai fi început din copilărie, astăzi ai fi fost o mare dansatoare. Îţi spun aceasta numai pentru a-ţi face o idee precisă asupra nivelului la care ai ajuns. Eşti una din cele mai bune eleve ale mele, pentru că nu te mărginești să-ţi implici în dans doar trupul, ci şi sufletul. Aici e măreţia, Justine, dar din păcate nimeni nu poate face nimic împotriva trecerii timpului".

Se simţi mîndră şi fericită. Şi — fapt nu mai puţin important — ştia şi de ce: pentru prima oară în viaţă se simţea pe de-a întregul sigură de sine, ca persoană, nu mai era purtată la-ntîmplare de capriciile lumii înconjurătoare. Găsise în fine o autonomie pe care o putea resimţi direct, şi care avea într-adevăr un sens pentru ea.

O lună mai tîrziu, renunţase la angajamentul de la agenţie şi îşi cîrmui singură barca. Agenţia avea în continuare nevoie de ea şi continua s-o folosească. Dar în prezent Justine era liberă să aleagă proiectele pe care le prefera. Trei luni după ce începuse lucrul pe cont propriu, îşi triplă vechiul salariu pe bază de comenzi separate. Alese atunci această casă din West Bay Bridge. Îl întîlnise pe Nicholas.

Nu pot s-o fac. Nu pot.

Se ridică, ieşi din camera de baie bălăbănindu-se, de parcă ar fi fost beată şi străbătu culoarul, cu mîinile înainte, ca

orbii, pentru a se orienta în locuință. În salon se lovi de acvariu.

Toți locatarii adîncurilor, în culori strălucitoare, înotau încetișor, ca anesteziați — orbi, surzi și muți — la fel de frumoși și de goi de orice gînd, ca și vegetația sulnd la asaltul suprafeței brăzdate. Un alt val de greață o năpădi și o făcu să se întoarcă spre ușa locuinței.

Nu pot să mă angajez. Nu pot să-i acord încredere. O Doamne, o, Doamne!

Ieși în ploaie, clătinîndu-se, alunecă pe scara de lemn și căzu în genunchi pe nisipul ud. O pastă moale, ai fi zis, care i se lipea de piele, cu un fel de gelozie. Se tîrî cîțiva metri, apoi, recăpătîndu-și echilibrul, prinse să alerge spre casă.

Puțin mai tîrziu, Nicholas se-ntoarse de pe plajă, unde fusese descoperit al doilea cadavru. De astă dată se așteptase.

„O singură lovitură. Pricepi?" îi spusese Vincent la telefon. Da, el înțelesese ce însemna asta! o lovitură de katana.

Cadavrul, cu pielea albă, fusese retezat oblic, de la umărul drept pînă deasupra osului de la șoldul stîng. O singură lovitură, o singură brazdă trasă cu cel mai fin tăiș născocit de om. Ar fi putut să reteze cu ușurință o armură; carnea și oasele erau ca hîrtia, pentru o katana mînuită de un maestru al spadei. Lame antice fuseseră păstrate un mileniu, de către succesive generații de războinici, fără a pierde o fărîmă din tăiș sau din eficacitatea inițială; nici chiar în zilele noastre, nici un arsenal nu se poate mîndri că posedă o armă atît de magnifică, precum katana japoneză.

Al doilea ins murise deci în felul acesta. Zăcea cum l-au găsit, legănat de mișcarea lină a valurilor pe nisip. Nu stătuse prea mult în apă. Nu putea fi vorba de înecare.

Dar acum trebuia ca toți să-și revizuiască radical concluziile. Absolut evident, Barry Braugham nu era unicul obiectiv al acelui ninja. La prima vedere, părea să nu existe nici o legătură între cele două victime. Acest om era un lucrător de la Lileo — compania de electricitate din Long Island — un muncitor manual dintr-un mediu destul de modest. Absolut nimic în comun. Și totuși, ninja îl răpusese.

Intrînd, Nicholas își scoase impermeabilul kaki. Pantofii îi erau uzi ca și blugii, pînă la genunchi. Nu-i păsa cîtuși de puțin. Se gîndea la Justine și la lucrul acela care-i spărsese fereastra bucătăriei în miez de noapte. N-avea tăria să-și mărturisească ce trebuia să fie. Și de altfel asta nu avea nici un sens... Îi ceruse totuși să rămînă alături de el, să nu se în-

toarcă acasă. Şi iată că ea lipsea... Înjură în surdină, se întoarse în living, înşfăcă impermeabilul şi se-ndreptă spre ieşire.

* * *

Bătu. Nimeni nu răspunse. El însă, venind pe plajă, văzuse lumini aprinse în partea din spate — ferestrele odăilor. Bătu din nou, tulburat brusc, apoi încercă zăvorul. Nu era blocat. Răsuci mînerul şi intră în vestibul. Împietri, ca o statuie, de îndată ce trecu pragul, pîndind cel mai mic zgomot, încercînd să străpungă umbrele cu privirea. Era cineva aici, nu un intrus. Ajuns la aceste două convingeri imediat şi simultan : antrenamentul îi îngăduia să se lipsească de indicii obiective. O strigă :

— Justine !

Nu doar acea unică tăietură îl neliniştea. Doctorul Deerforth şi Vincent nu văzuseră celălalt „lucru". În orice caz, nu-l luaseră drept ceea ce era. Plecîndu-se asupra leşului, Nicholas putuse examina partea de sus a umărului stîng. Sub carnea tumefiată, clavicula era fracturată. Intră imediat în alertă. Evită să-i alarmeze pe ceilalţi, inclusiv pe Vincent. Dar dacă era adevărat ceea ce îşi imagina !

Existase cîndva un om, Miyamoto Musashi. Poate cel mai mare războinic al Japoniei. Între altele, întemeiase o şcoală, un ryu de kenjutsu, ryul Niten sau al celor Două Ceruri. Acolo preda el arta mînuirii a două săbii concomitent. Altă caracteristică a lui Musashi, supranumit Kensei — Sfîntul Spadei — el folosea două **bokken**, spade de lemn, în lupta propriu-zisă, spunînd că o face fiindcă ele erau invincibile.

Concluzia la toate acestea era următoarea : contrariu convingerii lui Vincent, omul nu fusese lovit o singură dată, ci **de două ori**. Tăietura de **katana** de oţel, care-l spintecase, şi, în acelaşi timp, lovitura care-i rupsese clavicula — o lovitură dată de **bokken**.

— Justine ? Sînt eu, Nick !

Percepu o mişcare, spre fundul locuinţei. Resimţi o impresie stranie : ca şi cum un nor de confetti ar fi alcătuit, în cădere, o imagine precisă, bine conturată.

Şi ceea ce văzu îl tulbură profund.

În cadrul luminos al uşii întredeschise se contura silueta Justinei.

— Ce faci aici, Justine?

Știa bine că e ea, dar nu-i venea să creadă.

— De ce ai venit? Ți-am spus să rămîi la mine, departe de casa asta.

Încercă să nu se gîndească la lucrul de blană neagră, plin de sînge, de pe podeaua bucătăriei Justinei. Încercă să se liniștească, să ia drept o coincidență faptul că ninja folosește un animal ca avertisment ritual, și să nu-i dea importanță. Nu reuși.

— Am revenit claustrofobă, nu-i așa? spuse ea. Ți-am spus că mi se întîmplă din cînd în cînd.

— Acesta nu este un loc sigur.

— Nu mai spune! Dar mă simt bine aici. E casa mea. A mea, Nick.

Nu-i putea vedea gesturile, fiindcă stătea cu spatele spre lumină. Dar ce importanță avea?

— Cred că nu înțelegi.

— Ba nu, spuse ea cu voce obosită. Mă tem că tu nu înțelegi. De ce nu pleci? Hai, te rog...

Și făcu un pas înainte.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă el.

— Nu s-a... Nimic. N-am ce să-ți spun.

— Trebuie.

— Nu vreau să vorbesc despre asta și gata.

— Dar acum nu mai e vorba doar de tine, în povestea asta.

— Nick... Nu e nici o poveste.

— Știi foarte bine ce vreau să spun.

— Da, știu. Și tocmai de aceea ți-am răspuns așa. Eu... nu sînt pregătită pentru așa ceva.

— Pentru ce adică?

— Nu mă obliga să-ți spun tot.

— Dar, pentru Dumnezeu, nu înțeleg ce te-a apucat!

— Nimic... Însă nu mă cunoști de loc. Așa sînt eu. Schimbătoare. Capricioasă. Scoase un oftat. Pleacă, Nick, te rog, adăugă ea. Nu-mi face scene.

El ridică mîinile, cu palmele deschise.

— Nu-ți fac scene, zise apropiindu-se de ea. Aș vrea doar două sau trei răspunsuri.

— N-ai să le găsești aici. În orice caz, nu astăzi. Se întoarse și vru să intre în cameră.

— Stai, Justine!

Întinse mîna, atingîndu-i brațul.

— Lasă-mă-n pace! strigă ea respingîndu-l cu amîndouă mîinile. Apoi, mai liniștită, murmură :

— Du-te, Nick, vreau să pleci.

El se întoarse și plecă, lăsînd-o, umbră chinezească la capătul coridorului.

*

* *

Clic. Clic-clic. Liniște. Clic-clac-clic. Hai!

În timp ce avansau și se retrăgeau urmînd o linie subțire, diametru al unui cerc stabilit, Terry, simți, pentru prima oară în viață, frică în fața unui adversar.

Era un sensei, adică un maestru, așa că nu știa ce-i frica la kenjutsu.

Nu era atît teama de a fi învins — i se mai întîmplase o dată sau de două ori să fie învins, cu toate că înțelesese din primele clipe ale luptei că adversarul putea să-l întreacă. Era vorba de ceva mai complicat. În legătură cu felul de a lupta al acestui Hideyoshi. Poți afla o mulțime de lucruri despre un adversar, după stilul lui de luptă : nu numai unde și cu cine a învățat, dar și ce fel de om este. Stilul exprimă o filozofie și o religie, arată ce respecți și ce disprețuiești.

Terry deslușea în filozofia marțială a adersarului său nepăsare față de viața omenească. Ei o nimerise cînd spusese că omul avea ochi morți. Păreau de sticlă, fără strălucire și fără adîncime. Nu exprimau nimic. Nici un sentiment, în orice caz. Asta îl neliniștea pe Terry. Auzise și citise că unii samurai din Japonia feudală — prin secolul al XVIII lea, după ce Ieyasu Tokugawa își fondase shogunatul care avea să dureze 200 de ani — nu puneau nici un preț pe viața oamenilor. Erau niște mașini de ucis, credincioase doar stăpînului lor și codului bushido. Totuși, acest cod — oricît de rigid și de intangibil ar fi fost — conținea în-sîși esența compasiunii. Esență pe care acești oameni o ignorau. De multe ori se întrebase ce anume îi corupsese astfel.

Și deodată i se păru firesc să se lupte cu unul dintre acești oameni, rămași din altă epocă... Karma mea, își spuse Terry.

Se deplasă spre stînga și atacă — dar fu imediat respins. Bokken-urile șuierau prin aer, mînuite cu asemenea viteză încît unui ochi neexersat i s-ar fi părut că cei doi agită cîte un imens evantai.

Terry se sprijini într-un genunchi și descrise cu bokken-ul un arc orizontal la care celălalt replică printr-o paradă verticală. Un luptător mai puțin experimentat ar fi încercat atunci o lovitură mortală de sus în jos, cu ambele mîini ; ceea ce l-ar fi dus la o înfrîngere imediată, fiindcă Terry, avansînd doar cu cîțiva centimentri ar fi inversat lovitura mortală, înfigînd vîrful armei în burta adversarului.

Celălalt însă se retrase, obligîndu-l astfel pe Terry să avanseze. Erau la ultima manșă, căci ora era pe sfîrșite. În timp ce para mai multe atacuri fulgerătoare, Terry avu senzația neplăcută că nu descifrase încă tactica adversarului. La drept vorbind i se părea că celălalt se jucase cu el chiar de la primul dintre cele 40 de minute ale luptei.

Enervat, începu să atace năpraznic. Dar în loc să contreze, bokken-ul adversarului se ținea ca o umbră după al lui ; se mișca ritmic și puncta mereu. Ajunseră unul lîngă altul, iar Terry privi întens, pentru prima oară, obrazul omului. Doar o fracțiune de secundă, dar de-ajuns ca zanshin-ul său — forma fizică unită cu concentrarea spiritului — să șovăie. Disprețuitor, celălalt îi zbură din mînă bokken-ul. Terry nu mai avu timp să reacționeze : era învins, cu arma adversarului pe gît.

*

* *

Cînd Justine ieși din cameră ca să-și toarne un pahar, soarele apunea. Prin ferestre nu văzu decît grămezi de nori cenușii, zdrențuiți de curenții de aer. În lumina spălăcită culorile păreau terne, iar nisipul era compact și zgrunțuros ca plumbul fierbinte.

Se opri, cu dopul sticlei de rom în mînă. Nu era o umbră pe verandă ? Lăsă sticla și se apropie de fereastră. Perdelele se mișcară, oprindu-i privirea. Mai făcu un pas, apoi încremeni locului. Umbra devenise o siluetă. Afară era cineva.

O năpădi groaza. Inima îi bătea puternic și deodată își aminti cuvintele lui Nicholas : „Acesta nu este un loc sigur". Oare la asta se referise ? Acum regreta că nu fusese mai atentă la vorbele lui, dar în clipa aceea nu se gîndise decît la un singur lucru : să-l gonească, și nu fusese preocupată decît de propriile ei cuvinte.

Se întrebă apoi dacă încuiase bine ușa după plecarea lui. Nu era sigură. Și nu îndrăznea să se îndrepte spre ușă ; ar fi

trebuit să treacă prin dreptul ferestrelor. Se gîndi să umble în patru labe, dar se temea să nu facă zgomot.

Apoi se gîndi la telefon. Fără să-şi ia ochii de la siluetă, se retrase pînă în vestibul. Întinse mîna şi fu cît pe-aci să trîntească telefonul. Căzu în genunchi ca să-l prindă din zbor. Formă numărul lui Nicholas, închise ochii şi se rugă să fie acasă. Fiecare apel îi străpungea inima ca un ac de gheaţă. Îi clănţăneau dinţii. Cînd aşeză receptorul în furcă, tremura toată.

Trecu fără zgomot pe vîrfuri în camera de zi, se aşeză pe braţul canapelei şi urmări cu atenţie încordată silueta. Se gîndi să se strecoare afară pe uşa din spate. Şi după aceea ? Să bată la uşa unui vecin ? Şi ce să-i spună ? Că-i e frică de o umbră ?

Dintr-o dată se simţi ca o nebună prinsă în capcana coşmarurilor iscate din propriul ei spirit. Ce naiba, silueta nu se clintise de cînd o văzuse. Poate nu era decît un spătar de scaun sau...

Se ridică şi, fără să se gîndească, se avîntă s-o înfrunte. Deschise larg uşa şi ieşi pe verandă. Aerul era îmbibat de mirosul sărat al mării, dar briza dinspre est mai risipise umezeala.

Ca o păpuşă mecanică, îşi mişcă doar ochii spre siluetă.

Era aşezat în poziţia lotus, cu antebraţele sprijinite pe genunchi şi privea marea.

— Ce faci ? Nick !

Se aplecă asupra lui.

— Dar ce Dumnezeu faci ? zise ea.

— Mă gîndesc.

— La ce ?

Întrebarea, deşi simplă, părea lipsită de logică în starea ei de spirit. Ar fi putut spune, de exemplu : „Nu te poţi gîndi decît la uşa mea ?" Dar, spre propria ei surprindere, n-o făcuse. Constată cu mirare că, găsindu-l acolo, de pază — păzind-o pe ea, de fapt — şi nu pîndind, toată neliniştea îi pierise ca un vis urît. Iar în locul nelinişti, simţea... ce ? În timp ce încă mai ezita, îl auzi spunînd :

— Trebuie să-ţi vorbesc chiar acum.

*

* *

Ea reacţionase neaşteptat de bine... Şi totuşi, era ca şi cum l-ar fi spus că suferă de cancer.

— Dar ești sigur de asta ? întrebă ea.

— Astfel nu ți-aș fi spus-o. Nu pretind că înțelegi totul deocamdată, dar faptul că animalul acela a trecut prin fereastră nu e o întîmplare. Este avertismentul unui ninja.

— Poate că mă înșel, zise ea cu o voce egal., dar nu spuneai tu că era ceva caracteristic pentru ninja să lovească fără veste ?

— Da, încuviință el. De obicei așa fac. Dar în anumite împrejurări, lansează avertismente rituale — în certurile dintre clanuri, de exemplu, sau la un ordin special, sau dacă ninja vrea să-și etaleze vitejia.

— E o nebunie ! protestă ea. Ce-ar putea să aibă cu mine un ninja ? N-am nici o legătură...

Se opri, însă el nu spuse nimic, așteptînd să vadă dacă ghicește singură. Era convins că nu-i nevoie să o ajute. Ea se ridică de pe canapea și începu să se plimbe nervoasă prin salon, pocnind din degete. Se opri în fața barului, își pregăti un rom alb **on the rocks**, uitînd să-i ofere și lui — era prea preocupată, apoi reveni cu paharul spre divan.

— Nu văd decît o singură posibilitate, spuse cu voce nesigură.

— Să vedem dacă am ajuns la aceeași concluzie.

— Tata.

— Tatăl tău, repetă Nicholas. Raphael Tomkin.

Se ridică și-și turnă o apă minerală cu lămîie.

— Spune-mi, Justine, ce știi tu despre afacerile lui ?

— Nu prea mare lucru. Ridică din umeri. Nu m-a interesat niciodată, decît în linii mari... Baza e petrolul. O mare societate multinațională. Cam atît.

— Cu alte cuvine, nu cine știe ce.

— Ți-am spus doar, spuse ea, cu o grimasă.

— Perfect. Să ne ocupăm atunci de altceva.

Dar ea îi puse arătătorul pe buze.

— Nu, Nick. Fără întrebări. Nu acum. Încă nu. Să lăsăm lucrurile așa cum sînt. Te rog. Te rog !

O privi în ochi. Era ceva ce-l scăpa. Poate că nu era nimic, sau poate că era totul — din nou. Și asta n-o mai accepta... Acum însă dorea și mai mult prezența Justinei, iar acest lucru cerea un compromis. Un compromis greu de acceptat, o știa. Întotdeauna e mai bine să vorbești decît să taci : acest principiu fundamental e valabil pentru toate relațiile dintre oameni. Dar poate că ea avea dreptate, spunînd că nu era momentul. Goli pe jumătate paharul.

— Şi acum ce-o să facem ? întrebă ea.

Bună întrebare, îşi zise Nicholas privind-o. Ninja voia s-o omoare, era clar. Avea deci o certitudine, dar nu trebuia să neglijeze importanţa motivelor. Nu exista însă, pentru moment, nici un răspuns ; aşa încît încetă să se gîndească la asta. Ceea ce-l neliniştea era mai cu seamă chiar noţiunea de ninja. Aceşti demoni deveniseră o raritate în epoca modernă, deşi mai existau unii care — după cum le spusese lui Vincent şi doctorului Deerforth — activau clandestin, la cel mai înalt nivel, ca agenţi independenţi. Dar să dai peste un adept al şcolii Niten, era un lucru de-a dreptul tulburător. Acesta este unul dintre cele mai greu de stăpînit dintre stilurile kenjutsu. Existau mai multe feluri de ninja, Nicholas o ştia foarte bine. Oare era o coincidenţă ?

— Singurul lucru pe care-l putem face pentru moment este să rămînem împreună, spuse el.

Justine aprobă. În mod straniu, nu se temea. Ba dimpotrivă. Se destinse de-a binelea. Numai Dumnezeu ştia cît de mult dorea prezenţa lui Nicholas. Da, îşi zise ea, am mare nevoie de el.

Şi deodată, se simţi mult mai bine.

Doc Deerforth visa. Hamacul fixat de stîlpii verandei se legăna uşor. Susurul insistent, continuu al ploii îl adormise pe nesimţite.

Visa o pădure strălucitoare ca smaraldul şi umedă. Dar pentru el, acela nu era un loc al frumuseţii şi al plăcerilor. Alerga prin tufişuri şi, din cînd în cînd, aruncînd o privire temătoare în urmă, zărea fiara groaznică ce-l urmărea fără răgaz. Era un tigru. De peste trei metri lungime. Părea să alunece cu uşurinţă prin frunzişul des pe care el însuşi îl străbătuse cu atîtea eforturi. Muşchii îndesaţi ai animalului se mişcau suplu sub luciul blănii vărgate. Uneori, ochii lui Doc Deerforth îi întîlneau pe cei ai duşmanului său : verzi, strălucind în noapte ca nişte felinare. Dar nu aveau forma ochilor de felină, ci ovalul de neconfundat — cu pliul epicantic şi toate celelalte amănunte — al unei fiinţe umane ; mai precis ochii unui japonez.

Erau ochii acelui ninja pe care Doc Deerforth îl întîlnise în jungla din Filipine puţin [illegible] de [illegible]itul războiului.

Drumul îi era blocat de un [illegible] de bambuşi. Nu găsea nici un loc [illegible]. Se [illegible] fiara umană deschidea gura. O flacără [illegible] ţîşni ca un torent, inundîndu-l cu o sub-

stanță gelatinoasă și lipicioasă. Se zvîrcoli, zgîriindu-și trupul ca să scape de fluidul fierbinte. Dar acesta rezista, de parc-ar fi fost viu. Era ca o a doua piele care-i ardea carnea pînă la tendoane și nervi. Apoi, substanța împregnă ce mai rămînea din el, străpungîndu-i oasele, care se transformară treptat în pulbere, în timp ce tigrul cu obraz de ninja îi zîmbea... În cele din urmă simți cum i se scurge toată puterea. Iar fiara își ridică laba dreaptă. Era un braț omenesc, amputat de la cot. Mai sus, pielea era neagră, mușchii dispăruseră, brațul — ceea ce mai rămăsese din el — aproape descărnat, de parcă ar fi fost ars pe rug. Tigrul cu figură de ninja întinse acest braț spre el, ca și cum ar fi vrut să spună : „Privește și adu-ți aminte". Pe partea interioară a brațului era tatuat un număr din șapte cifre. Lagărul, gîndi el. Lagărul, lagărul, lagărul... Acum se transformase în meduză, pierzînd orice atribut uman. Înota prin junglă, într-un timp foarte îndepărtat, cînd omul era parte integrantă a oceanului primordial ; înaintea focului ; înainte ca strămoșul amfibiilor să fi început să se tîrască la marginea apei ; înainte ca pămîntul să fi fost pregătit pentru viață. Prin această junglă mergea în derivă, alături de dușmanul său nemilos „Privește, privește, privește", spunea fiara apropiindu-se de meduza neputincioasă, legănîndu-se în voia valurilor. „Nu l strigă ea. Îți dai seama ? Distrugi tot ce trăiește !" Dar, nepăsător, tigrul-om îl ajunsese deja. „O fac pentru..."

Doc Deerforth se trezi brusc. Era leoarcă de sudoare, iar tricoul de bumbac, sucit într-o parte, îl strîngea ca o cămașă de forță. Respiră adînc de mai multe ori. Ploaia se oprise, dar de pe acoperiș mai picurau stropi și-și aminti de mare, de meduză, de ninja și de neant.

*
* *

Terry fu cît pe-aci să fie ucis, pe cînd se ducea la întîlnirea cu Vincent. Asta nu-l tulbură prea mult : era prea cufundat în gînduri.

Cînd coborî de pe trotuar la strada a 6-a, ca s-o ia spre est prin strada a 46-a, se gîndea la Hideyoshi. Își dăduse întîlnire cu Vincent la Michita, un mic restaurant japonez între a 5-a și a 6-a stradă. Era un local tradițional — bar cu **shushis** și săli așternute cu tatami — deschis zi și noapte, unde se adunau mai ales oamenii de afaceri japonezi în trecere prin oraș. Nicholas, Vincent și Terry veneau des aici, pentru că se simțeau ca acasă.

Semaforul arăta roşu, şi de îndată ce Terry coborî pe caldarâmul roşcovan, un taxi hîrbuit care urca aleea era să-l lovească. Claxonul îl readuse la realitate în scrîşnet de frîne şi ocări proferate de şofer, un tip gras şi pletos.

— ...Mă-ta de jigodie împuţită! Şi mai e şi corcitură, pe deasupra! auzi el, pe cînd taxiul derapa. Simţi pe obraz suflul maşinii care accelera deja, îndreptîndu-se către partea de sus a oraşului.

Incidentul nu-i întrerupse însă firul gîndurilor. Acolo, la dojo, în timp ce-şi pregătea bokken-ul pentru lupte, îl observase pe străin făcînd aikido şi apoi karate. Forţa şi sprinteneala omului îl uluiseră. Iar puţin mai tîrziu îi fusese clar că acesta ştia mai multă strategie decît instructorii lui Terry. Acest dojo dobîndise încă de la deschidere reputaţia de a fi cel mai bun dintre stabilimentele de acest fel, nu numai din America, ci din toată lumea. Lucru datorat în mare măsură priceperii cu care-şi alesese Terry senseis-ii. Fiecare dintre instructorii lui era maestru de primă mînă în specialitatea sa. Faptul că noul venit îi domina astfel, era îngrijorător. Intrînd pe poarta de metal şi lemn alb a restaurantului Michita, Terry se întrebă dacă n-ar fi cazul să-i vorbească şi lui Vincent despre vizita lui Hideyoshi.

*

* *

Plecînd de la dojo, Eileen se duse la cumpărături. Traversă oraşul pînă la marele magazin Bloomingdale şi cumpără cîteva articole de lenjerie într-un impuls de moment. luă şi o sticlă dintr-o colonie pe care dorea de mult să o încerce. În drum spre apartamentul lui, Terry, se opri la un magazin de băuturi fine şi cumpără o sticlă de Dom Pérignon 1970.

Era încă lumină cînd ajunse în faţa clădirii vetuste în care locuia Terry. Puse şampania în frigider şi aruncă pachetele pe pat. Se întoarse în bucătărie, puse patru ouă la fiert ca să le aibă pentru caviar şi se convinse că avea destulă pîine pentru toast-uri.

Apoi intră în cameră, o traversă, intră în baie şi dădu drumul la duş. Se dezbrăcă. Cînd să intre sub duş, îşi aminti de ceva. Fără să se mai înfăşoare în prosop, se întoarse în cameră şi puse un disc, potrivind volumul sunetului în aşa fel încît să-l audă din baie.

Fredona stînd sub duș, iar muzica se auzea ca prin zgomotul unei cascade. Își imagină că se află pe o insulă de la Tropice, înotînd în apele azurii ale unei lagune pustii. Își spălă părul și se săpuni pe tot trupul. Îi plăcea grozav să-și simtă pielea lunecoasă...

Opri apa și ieși. Mai întîi își uscă părul. Își privi, cu un ochi critic, goliciunea, în oglinda mare a lui Terry. Era mîndră de trupul ei. Piele netedă, fără cusur. Carne tare, în ciuda vîrstei. Gît lung și fin. Umerii delicați, ca aceia ai păpușilor de porțelan. Sînii, ușor lăsați, erau încă plini și fermi, cu sfîrcurile întunecate și tari. Talie subțire, șolduri rotunjite. Dar cel mai mult îi plăceau picioarele : lungi și robuste, cu mușchii întinși și supli, cu gleznele înguste și tălpile mici. Își privi mușchii vibrînd sub piele în timp ce se ștergea cu prosopul aspru, albastru-verzui. La atingere, sfîrcurile i se întăriră, în timp ce-și trecea prosopul de pe stomac în jos, simți un prim val de căldură, gîndindu-se la sosirea lui Terry. Îi plăcea la nebunie atingerea mîinilor lui Terry : erau așa de netede, de blînde, de pricepute ! Nu putea suferi brutalitatea, iar el știa că aceste preliminarii o încîntau la fel de mult ca actul propriu-zis... Obișnuia să pună muzică în timp ce făceau dragoste: schimbarea melodiilor, armoniile, diferențele de tempo dădeau mai mare intensitate acestor momente. Și, bineînțeles, le era mai ușor să țipe. Văzu în oglindă sîngele colorîndu-i epiderma pe cînd gîndul îi zbura mai departe, mai profund. Își închipui că Terry se întorsese deja, că umbla prin salon pregătind caviarul și șampania. Lăsă prosopul să cadă. Cu o mînă începu să-și mîngîie sînii, iar cealaltă coborî spre șolduri.

Oftă adînc, apoi intră în cameră. Se apropie de pat, se aplecă și rupse ambalajul, scoțînd din el sticla de colonie, Chanel 19, o destupă și-și parfumă trupul. Apoi își puse combinezonul de mătase crem pe care și-l cumpărase, bucurîndu-se de atingerea senzuală a materialului. Așa o s-o vadă Terry la întoarcere.

Se îndreptă spre ușa deschisă și se încruntă. În cealaltă cameră era întuneric : se înnoptase, cît stătuse sub duș. Totuși era sigură că aprinsese luminile la sosire. Sau poate că nu ? Ridică din umeri și trecu pragul. La jumătatea drumului pînă la măsuța pe care era lampa de porțelan, se opri și întoarse capul. În fundul camerei, la stînga, se mișcase ceva. Da ? Sau nu ? Nu vedea decît zone de umbră adîncă. Afară, pisica țipă de parcă ar fi jupuit-o cineva de viu, apoi se auzi zgomotul metalic al unui capac de ladă de gunoi căzînd pe cimentul

curții din spate a imobilului. Discul mergea în continuare. Henry Mancini. Un refren dulce-amar, care era ultimul pe partea aceea a discului. Mancini era atît de romantic...

Înaintă spre masă și apăsă întrerupătorul : lumina din dormitor se stinse. Se întoarse, uitînd o clipă că lampa din sufragerie nu era aprinsă. Muzica se opri și se auzi fișîitul ușor al brațului pick-up-ului care se ridică și se așeză pe suportul lui. Nu mai percepea decît un singur sunet apropiat — își dădu seama că era propria sa respirație șuierătoare.

— E cineva aici ?

Se simți caraghioasă. Totuși liniștea deplină părea mai îngrozitoare decît dacă i-ar fi răspuns cineva. Privi cadranul luminos al ceasului și gîndi : Terry trebuie să sosească.

Ca și cînd ar fi fost atrasă de necunoscut, traversă încet sufrageria pînă la pragul camerei. Privi înăuntru încercînd să străpungă bezna ; perdelele erau lăsate și aici, în spatele imobilului, copacii din curte se profilau între fereastra închisă — pusese în funcțiune instalația de aer condiționat — și luminile din clădirile vecine.

Intră în cameră bîjbîind pe perete după comutator. Dar înainte de a-l fi găsit, auzi pocnetul ușor al pick-up-ului ; după o clipă, pianul lui Mancini și contrabasul începură un duet de jazz. Li se alătură și bateria, apoi, corzile, și în sfîrșit saxofonul ca un valet, o voce aproape omenească între celelalte instrumente. O muzică intensă.

Se răsuci pe călcîie. Nu văzu nimic. Ceva sau cineva îi stătea în cale. Înaintă cu un pas. Deodată i se opri respirația : ceva țîșnise ca prin ceață prinzîndu-i încheietura mîinii drepte.

Scoase un sunet nearticulat și se clătină. Își smuci brațul încercînd să se elibereze, dar lucrul — sau ce-o fi fost — o urmă fără zgomot, nemilos. Presiunea de pe încheietură spori, pînă cînd crezu că-i zdrobește oasele.

— Ce vrei ? întrebă prostește. Dar ce vrei ?

Mintea ei paralizată de frică nu găsea alte cuvinte. Parcă noaptea ar fi devenit, printr-o vrajă, o făptură vie. Simți cu încheietura genunchilor marginea patului și se aruncă înainte ca și cum bariera aceasta solidă ar fi trezit-o la realitate. Nu credea că stafiile, chiar dacă ar fi fost vorba de cele ale strămoșilor ei — **kamis** — iau înfățișări palpabile. Întredeschise buzele, gata să muște făptura care-o atacase.

Simți ceva solid în fața ei și mușcă. Dar în aceeași clipă capul îi fu proiectat cu putere înapoi, iar dinții îi clănțăniră dureros în gol.

— Oh, Doamne, se auzi ea șoptind.

Cuvintele-i păreau că vin din alt univers. Zări o figură. Capul, ca și restul trupului, după cum i se păru, era înfășurat într-un material negru mat; o glugă și o mască ce nu lăsa să se vadă decît ochii. Ochii... La cel mult 15 centimetri distanță de ai ei, acum. Ochii atît de lipsiți de viață ca pietrele din fundul unui lac.

— Ah, Doamne!

Era atît de vulnerabilă, ținută într-un fel care nu-i îngăduia nici o mișcare — asta o îngrozea cel mai mult. Înainte de a apuca să scoată un țipăt, el fu deasupra ei. Simți că o apucă în alt fel și i se păru că e prinsă de o forță elementară, o forță a naturii, un vîrtej. Căci nici un om — nimic omenesc — nu putea avea atîta forță.

Cînd degetele înmănușate se înfipseră în ea, părură să-i dizolve carnea și să-i frigă oasele. Plămînii i se goliră brusc de aer: avu impresia că se află în fundul oceanului. Înlăuntrul ei, totul se preschimbă în apă. Moartea o înconjura din toate părțile, ca un spectru pe un afiș uriaș. Stomacul i se revoltă și-i veni să vomite. Valul fu oprit de obstacolul care-i apăsa buzele. Încercă să înghită. Nu putu. Ochii i se umplură de lacrimi. Pleoapele i se zbăteau. Începu să se înece cu propria ei vomă.

Fața lui era foarte aproape de a ei, însă Eillen avea impresia că e atacată de un obiect lipsit de viață, însuflețit în mod inexplicabil. Nu vedea nimic, nu simțea nici un miros. Era ținută atît de strîns încît nu putea să-și miște capul. Se lupta să înghită, în sfîrșit reuși — și începu să-și revină.

Vedea imaginea povîrnișurilor line din sudul Japoniei, unde petrecuse, copil încă, ultimele zile ale războiului. Vedea atît de clar, de parcă ar fi fost ieri, pinii falnici care se legănau la apus în bătaia vîntului, înaintarea șovăitoare a **sokayini** lor ce urcau panta — ca o linie întreruptă, un șarpe obosit, ce părea să nu aibă început, nici sfîrșit. Se gîndi la **zösui**, supa de legume care era meniul lor obișnuit; îi simți gustul, iar mirosul napilor îi urcă în nări. Niciodată nu s-ar fi crezut în stare să și le amintească în mod atît de intens: lucrurile plăcute revin în memorie cu mai multă claritate decît suferința; e o caracteristică a naturii omenești.

La o mișcare rapidă a lui, combinezonul i se rupse și rămase goală. Gîndul îi zbură spre Terry, pentru că acum era absolut sigură că omul acela înspăimîntător voia s-o violeze. Moartea părea să se îndepărteze — devenea un simplu spectator în loc să fie invitatul de onoare.

Trupul bărbatului nu era nici fierbinte, nici rece. Nici carne, nici piatră. Simți că e ridicată și ghemuită — poziția familiară. Strînse picioarele și încrucișă gleznele, încercînd să reziste.

Avu un șoc cînd el îi apucă valul des al părului, ridicîndu-l și răsucindu-l cu o singură mînă, ca pe o frînghie. Ea privi în sus, deasupra propriului ei cap, reușind să zărească, în lumina slabă, torsada dreaptă ca o spadă, mai neagră ca noaptea.

Apoi călăuzită de mînă, frînghia i se răsuci în jurul gîtului și începu să se strîngă tot mai tare. Ea nu înțelegea încă ce avea să se întîmple... Apoi, în timp ce lupta să tragă aer în piept prin nările fremătînde, căci cealaltă mînă a agresorului continua să-i astupe gura, înțelese că lui nu-i păsa de loc de trupul ei. Nici măcar nu era excitat ? Era în stare să simtă plăcerea ? Această neliniște tulbure, ca un lac mișunînd de vietăți lunecoase, trecu prin sufletul chinuit al lui Eillen, în timp ce plămînii i se goleau puțin cîte puțin de aer.

„Nu ! Te implor ! Ia-mă, dar nu mă ucide ! Nu. Te conjur !" Încercă să strige cuvintele pe care i le dicta mintea, dar de pe buze nu-i ieșiră decît niște sunete animalice, iar groaza îi spori. De parcă neomenia celuilalt reușise într-un fel să suprime și apartenența ei la umanitate.

Funia de păr se strînse și mai mult, cînd el trase în sus, făcînd-o să-și cambreze șoldurile de parcă ar fi făcut dragoste cu ea într-un mod foarte brutal. Mușchii gîtului i se contractară involuntar. Plămînii îi ardeau ca pătrunși de un acid. „Nu se poate, își spuse ea Nu se poate să mor. Nu vreau. Nu, nu, nu, nu !..."

Se zbătu, luptînd să îndeplinească cea mai importantă dintre funcțiunile ființei ei, devenită mai grea decît escaladarea unui munte. Fiecare inspirație era prețul unei lupte disperate.

Contraatacă deodată ca o tigroaică, zgîrîind, lovind cu pumnii, palmuindu-l, dînd cu genunchii și cu coapsele ca să se elibereze, să-l facă să renunțe la intenția sa nebunească. Dar fu ca și cum ar fi încercat să dărîme un zid. Era fără apărare în fața lui. El era dincolo de ceilalți muritori. Era însăși moartea.

Și, pe cînd se sufoca în propria ei vomă, ce izbucnise iarăși, ca un tsunami de neînvins, o ultimă furtună de foc îi exploda

sub pleoape. Plămînii i se umplură cu lichid ; deşi mai încerca să lupte pentru viaţă, Eileen auzea deja şuieratul diabolic, exact deasupra capului.. Privi spre cer şi văzu umbra unui bombardier singuratic trecînd ca o eclipsă neaşteptată prin dreptul soarelui, zări un fragment desprinzîndu-se şi căzînd spre pămînt, de parcă avionul, floare neagră pe cerul senin, albastru şi alb, şi-ar fi lăsat, dispreţuitor, excrementele asupra regatului Insulelor.

Zgomot. Cuptor. Căldură infernală. Şi apoi, lumină... şi explozia a zeci de mii de sori. Oh, biata mea ţară !

Cenuşă, răspîndită de vîntul slab.

*

* *

Terry îi spuse lui Vincent **sayonara**, prin geamul coborît al taxiului. Ploaia din ziua aceea nu înviorase marele oraş toropit de căldura toridă, umedă, de miez de vară : îşi aminti de Tokyo.

— Am să te mai caut, îi spuse el lui Vincent.

— Bine. Anunţă-mă dacă-ţi vine vreo idee.

Vincent se rezemă de portieră.

— Cred că faceţi dramă din nimica toată, răspunse Terry rîzînd.

— Otrava aceea n-am născocit-o noi, Terry, îi spuse prietenul său cu o voce gravă. Nici lovitura cu **katana**.

— Nu ştiu, bătrîne. În oraşul ăsta sînt o mulţime de sminţiţi. Oricum, ce să caute aici un ninja ?

Vincent ridică din umeri : nu ştia ce să răspundă.

— Vezi şi tu... insistă Terry.

— Ascultă, Mac, mormăi şoferul de taxi întorcîndu-se spre el. Timpul înseamnă bani şi nu pot să stau toată noaptea. Dacă aveţi chef de pălăvrăgeală, o puteţi face şi pe trotuar.

— În regulă, zise Terry, mergem.

În timp ce taxiul se îndepărta, se întoarse şi, zîmbind, mai făcu un semn cu mîna spre Vincent.

Îi dădu adresa şoferului şi se rezemă de spătar. Fără să ştie de ce, îi părea rău acum că nu-i dăduse prietenului său mai multe amănunte în legătură cu omul de la **dojo**. Ar fi făcut-o, desigur, dacă n-ar fi fost absorbit de afacerea de care se ocupa Vincent. Treaba lui dacă-şi închipuia astfel de lucruri. Era exact genul de mister care-l pasiona. După părerea lui Terry, Vincent se plictisea teribil. Nu atît din cauza muncii lui

— existau, slavă Domnului destule mistere care să-l poată interesa. Era altceva, mai grav. Vincent se săturase de America. Poate că dorea să se întoarcă în țară...

Apoi, gîndurile îi zburară spre Eileen, care-l aștepta acasă. În sfîrșit, fuseseră înlăturate toate piedicile. Răbdarea, spunea deseori fostul lui sensei, este de multe ori cea mai bună armă. Ești prea năvalnic, băiete. Ia-o mai încet și profită din plin de ritmul pe care l-ai stabilit tu însuți. Își aminti brusc de caviar.

Se aplecă spre audiofonul din peretele de plastic care-l despărțea de șofer.

— Ei, îi spuse el. Am uitat. Trebuie să trec pe la Salonul Rusesc de Ceai înainte de a ajunge acasă.

Șoferul înjură scuturînd din cap.

— Oh, ce seară! Nu puteai să spui din timp, fir-ar să fie de zăpăceală! Acum o să trebuiască s-o iau din nou pe strada a 9-a și să traversez toată coloana aia de mașini.

Roti larg volanul, iar mașina se răsuci, în șuierat de cauciucuri, cu 90 de grade. Într-un cor de claxoane, strigăte de furie, scîrțîit de frîne, șoferul lui Terry se aplecă prin fereastră și făcu semnul biruinței.

Terry luă un creion și o bucată de hîrtie, și, mașinal, scrise numele **Hideyoshi**. Alături : **Yodogimi** și, în sfîrșit : **Mitsunari**. Apoi contemplă ceea ce scrisese, de parcă ar fi fost mesaje de pe altă lume, descoperite pe vreo stîncă îndepărtată.

Taxiul frînă brusc în fața Salonului Rusesc de Ceai, iar șoferul se întoarse spre el :

— Tăticu, fii dulce, nu mă face să ngheț aici două ceasuri, pricepi ce vreau să spun ?

Terry băgă în buzunar creionul și hîrtia, apoi ieși fuga din taxi.

În trei minute comandă și plăti chelnerului cele o sută de grame de **beiooga**. Se urcă în taxi, iar șoferul demară de parcă l-ar fi urmărit toți dracii.

— E greu să ți dai seama cu cine ai de-a face, zise el, scrutîndu-l pe Terry prin retrovizor. Pricepi ce vreau să spun ? Se urcă unu-n taxi, crezi că e-n regulă, zice să-l aștepți trei secunde și dinspre. Nu l mai prinzi nici cu arcanul. Pînă acum vreo cîțiva ani, mai era cum era. Dar acum... S-o iau prin Central Park ?

— Da, răspunse Terry. E foarte bine pe-acolo.

Ajunseră repede. Central Park era tăcut ca un mormînt, fără nimic comun cu luminile zgîrie-norilor din împrejurimi, în simplitatea lui primitivă, ocrotită de beznă.

Urcă scara de piatră a vechii clădiri fluierînd încet. Cînd ajunse la jumătatea etajului 3, începu să audă muzica lui Mancini venind dinspre ușa apartamentului său. Zîmbi, plin de bucurie și încredere. Lui Ei îi plăcea grozav Mancini.

Învîrti cheia în broască și intră. Își dădu seama imediat că trebuia să se ducă în cameră. Trînti ușa, rămînînd în beznă. Se ghemui și, cînd tîrîndu-se, cînd rostogolindu-se, traversă salonul.

Simțise, ghicise, gustase, atinsese deosebirile din apartament și procedase în consecință. Nu auzise nimic în afară de muzică. Camuflaj, se gîndi el. Altfel, poate că m-aș fi oprit chiar înainte de a deschide ușa. Da, cu siguranță. Blestemata de muzică!

Eileen! țipă spiritul lui în clipa cînd primi lovitura.

Străbătuse trei sferturi din distanța care-l despărțea de ușa întredeschisă a camerei. În prima secundă a atacului avu parte de patru lovituri perfide... Reuși să pareze trei, dar a patra ajunse la țintă, nimerindu-l deasupra rinichiului drept. Plămînii i se goliră de aer și se clătină: piciorul îi paralizase. Se prăbuși, înregistrînd lumina slabă care venea din cameră, apoi un miros greu, dulceag.

O lovitură îi șuieră pe lîngă urechea stîngă, dar se răsuci, evitînd-o. Marginea unei mese se sfărîmă de obrazul lui, iar așchiile de lemn țîșniră ca niște insecte înfuriate. Își zvîrli picioarele în sus, lovind cu amîndouă tălpile în același timp. Icni din cauza efortului, auzi un fel de ecou, apoi se ridică și o luă la fugă, tîrîndu-și puțin piciorul drept.

Trecu pragul în plină viteză, apucă în trecere ușa și o trînti în fața celui care-l urmărea. Se întoarse, gîndind: „Timp. Am nevoie de timp".

Silueta frîntă — cu un picior încă deasupra cuverturii — îi alungă orice alt gînd din minte. I se păru că se prăbușește, ca și cum o lamă de cuțit înroșită în foc i-ar fi scurmat măruntaiele.

Obrazul ei era în umbră, aproape negru, ascuns printre șuvițele rebele ale părului întunecat, înfășurat în jurul gîtului. Avea brațele întinse în sus, deasupra capului; pe piept avea urma de vomă. Privirea lui Terry se îndreptă către pata întunecată dintre coapse. Nu avea nici o urmă pe trup.

Deși se vedea bine că era moartă, se apropie, fiindcă ceva îl îndemna să se convingă că e adevărat. Luă pe genunchi capul Eileenei și începu să-l legene. Pînă cînd auzi zgomot de cealaltă parte a ușii.

Se ridică și se îndreptă, aproape orbește, spre peretele opus. Degetele înghețate apucară teaca din piele lăcuită, ușor curbată, atîrnată pe perete. O luă cu un gest hotărît. Șuieratul lamei goale, cînd o scoase din teacă, era cel mai violent dintre sunetele pe care le auzise vreodată. Mai puternic decît explozia ușii de lemn, făcută bucăți de enorma forță a loviturii de karate cu piciorul.

Silueta de abanos era în cadrul ușii cu **bokken**-ul în mîna stîngă ; în dreapta n-avea nimic. Abia în această clipă hotărîtoare a confruntării, Terry le îngădui gîndurilor sale să privească adevărul în față. Se cutremură.

— Ninja, șopti el. Venind aici, ai ales moartea.

Abia își recunoscu vocea, atît de sugrumată era.

Sări pe patul dintre ei, lovind puternic cu **katana**. Își dădu seama imediat că făcuse o prostie căci patul nu era un sprijin stabil, iar loviturii îi vor lipsi avîntul și forța.

Îndemînatic, aproape fără efort, ninja se feri de **katana**. Nici măcar nu-și ridică arma. „N-are rost să încrucișăm săbiile, părea el să spună, nu ești destul de tare pentru mine".

Ninja se pierdu în bezna salonului. Terry n-avea de ales; îl urmă. Își dădea vag seama că-i face jocul adversarului și că terenul de luptă este la fel de important ca și lupta propriu-zisă. Cu inima strînsă și sîngele înghețîndu-i în vine, trecu peste cadavrul Eileenei. „Să terminăm odată ! își zise el, fără să se gîndească. Pot să-l învîng pe orice teren.." Durerea și furia îl făceau să neglijeze tot ce învățase.

În salon, unde Mancini cînta mai departe, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, distinse conturul **bokken**-ului și se repezi asupra lui.

Dar ninja era deja în plin atac, iar Terry ridică **katana** în întuneric, încordîndu-se să reziste șocului și să blocheze cu arma lui ; așa că lovitura brutală pe care o primi în pieptul descoperit îl luă absolut pe nepregătite. Îl proiectă, ca o explozie, cu doi metri mai în spate. Șovăi, simțind că-i ard coastele și sternul. Durerea urca pînă la maxilar.

— Ce ?... tuși el, pierdut.

Ninja înainta din nou, ca un vîrtej. Terry ridică instinctiv **katana**, fără să știe din ce parte va veni atacul. Vedea ca prin ceață.

A doua lovitură îi percută pieptul și se înclină înapoi, cu un genunchi sprijinit de pămînt. **Katana** din mîna dreaptă i se părea grea cît un trup omenesc. Era dezorientat, iar plămînii îi obosiseră.

A treia lovitură îl ajunse în clipa cînd încerca să se ridice. De astă dată își dădu seama ce se întîmplă chiar în clipa în care era proiectat în perete. Mai mult auzi, decît simți, un pîrîit - apoi simți ceva umed în stînga pieptului. Coastele, gîndi vag. Îi era greu să-și dea seama ce i se întîmpla. Era ca un vis. Nu putea exista o realitate atît de fantastică.

O altă lovitură îl lovi din nou de perete, iar katana îi scăpă din mîini, stea căzătoare rotindu-se prin spațiu. Își privi torsul și văzu coastele fracturate care se iveau din carnea sfîrtecată. Sînge negru țîșnea din el ca apa murdară curgînd într-un canal.

Totul era conform cu **Go rin no sho**. Era „lovitura cu trupul" clasică descrisă de Musashi. „Lovește cu umărul stîng, scria el, hotărît, pînă la moartea adversarului. Învață-o bine..." Ninja o învățase bine, se gîndi Terry, aproape cu detașare. Acum, că Eileen era moartă în camera de alături, nu se mai sinchisea de viața lui. Uciderea monstrului însă, da, ar mai fi avut rost.

Hotărî să avanseze. Se sprijini de perete, apoi se desprinse de el. Dar trupul nu mai răspundea la comenzi. Se clătină, cu ochii la ninja și întinse brațul să pareze lovitura.

Fără efect. Se nărui pe spate, gemînd, cu sternul sfărîmat de forța enormă a loviturilor repetate. Fragmente de os se risipiră în corp ca niște alice. Privi, de acolo de unde zăcea, ochii ca niște pietre ai adversarului său și gîndi : la urma urmei, Musashi avea dreptate. Legănarea dulceagă a muzicii lui Mancini îi ajunse la urechi, evocînd pe Eileen. În el se răspîndi ca o lavă căldura Eileenei, arzînd totul în drumul ei înainte de a ajunge, în sfîrșit, la creier.

Gura i se umplu de sînge, cînd o chemă cu un glas firav ca hîrtia de orez :

— Eileen... te iubesc

Apoi ochii i se închiseră.

Ninja se înălță, triumfător, în acest gol negru. Respira liniștit. Privi fără emoție trupul din fața lui. Cîteva secunde, simțurile lui pîndiră orice zgomot neobișnuit. Apoi, satisfăcut, se întoarse și traversă în liniște camera. Își luă sacul de sport de sub divan, deschise fermoarul și așeză cu grijă bokken ul lîngă un alt **bokken** identic, deasupra celorlalte lucruri. Într-o mișcare închise sacul și și-l aruncă pe umăr. Părăsi apartamentul fără să arunce nici o privire înapoi.

Mancini continua să cînte. Melodia lentă, dulce amară curgea în valuri prin cameră și vorbea despre dragoste pierdută. Un geamăt surd scăpă de pe buzele rănite ale lui Terry, odată

cu un val de sînge. Săltă capul şi începu să se tîrască orbeşte spre cameră, îndemnat de un impuls pe care nu-l mai înţelegea.

Centimetru cu centimetru, în chinuri, trecu pragul, dar nu se opri decît cînd ajunse lîngă trupul Eileenei. Gîfîia, pierzînd sînge.

Avea în faţă un cablu. Întinse mîna şi se agăţă cu toată greutatea de el. Telefonul îi căzu pe umărul stîng, dar cum ar mai fi putut simţi această picătură adăugîndu-se mării de durere care-l înunda ? Cu un deget şovăitor formă încet şapte cifre. La celălalt capăt apelul se auzea ca un clinchet de clopoţel.

Dar Eileen îi păru deodată atît de departe şi avînd atîta nevoie de el, că începu să înoate ultimii metri. Telefonul îi scăpă printre degetele umede.

— Alo ?

Vocea lui Vincent se auzea, foarte slab, din aparatul părăsit.

— Alo ? Alo ?

Dar nu mai avea cine să-l audă. Terry zăcea cu faţa îngropată în evantaiul negru al pletelor Eileenei. Avea ochii deschişi, dar orbi şi deja sticloşi. Un fir de sînge, ca o limbă îi lunecase de pe buze pînă pe cele ale tinerei femei.

Muzica din salon se oprise.

A TREIA VERIGĂ

CARTEA APEI

1. New York și West Bay Bridge, vara trecută.

Blocurile cenușii din beton ale Manhattan-ului păreau să vibreze sub soarele ultimelor zile de iulie. Aerul se lipea de piele. Nicholas simțea căldura pătrunzîndu-i tălpile subțiri ale sandalelor. Nu era nici o plăcere să umbli.

Aștepta pe trotuarul Străzii a 77-a, lîngă marchiza modernă a noului ansamblu Madison Square Garden — gara Pennsylvania. Privi clădirea enormă și gîndi: „Cît de repede s-a demodat!" În fața lui se înălța Statler Hilton Hotel și, o stradă mai spre nord, vitrina hidoasă, din sticlă și plastic, a unui restaurant Mc Donald.

Privi distrat mașinile care se încrucișau la stopuri, țesîndu-și pînza metalică, agitată, peste oraș. Se gîndea la telefonul primit în timpul nopții. Glasul lui Vincent îi dăduse o lovitură groaznică. Terry și Eileen asasinați. Părea de necrezut. Nici un vagabond n-ar fi putut pătrunde în apartamentul lui Terry fără știrea lui; nimeni n-ar fi putut să-l ia prin surprindere. Atunci, cum? Vincent fusese foarte laconic. Vocea-i era lipsită de viață, iar cînd Nicholas începuse să-i pună întrebări, se mărginise să-și repete instrucțiunile: să ia dimineață primul tren spre New York și să-l aștepte la ieșirea din gara Pennsylvania pe Strada 7.

Soarele neumbrit de nici un nor ardea străzile. Cămașa i se lipise de piele. Își trecu degetele prin păr, regretînd că nu și l-a tuns mai scurt pe căldura asta. În tot lungul bulevardului semafoarele erau pe roșu, iar aerul era greu și nemișcat ca o draperie de brocart.

Trebuia să se întîlnească nu cu Vincent, ci cu un oarecare inspector Croaker. Locotenentul Lew Croaker. Lui Nicholas, numele acesta îi spunea ceva. De cînd avea mai mult timp liber, acorda mai multă atenţie ziarului New York Times. O chestie de senzaţie pe care pînă şi Times — deşi foarte moderat de obicei — o tratase ca atare, poate pentru că omorul fusese comis la reşedinţa Actium — noul imobil ultraluxos de pe Strada 5. Ancheta fusese condusă de Croaker — precis că era protejatul cuiva. Presa îl ridicase în slăvi şi apărea mereu la jurnalul televizat de la orele 18.

Stopul trecu pe verde, iar maşinile îşi reluară năvala haotică — cele mai multe erau taxiuri. Din îngrămădirea mişcătoare se detaşă deodată o limuzină neagră strălucitoare. Prin geamurile colorate nu se vedea înăuntru. Se opri fără zgomot lîngă el. Portiera din spate se deschise iar Nicholas distinse o mişcare în colţul opus al banchetei. O formă neclară se aplecă şi îi făcu semn.

— Urcaţi vă rog, domnule Linnear, zise o voce vibrantă şi adîncă.

Pe cînd ezita, se deschise şi portiera din faţă, iar un tip solid, în costum albastru închis şi tuns perie înaintă spre Nicholas şi-l luă de braţ, conducîndu-l spre uşa din spate. Cele două portiere se închiseră cu un zgomot înăbuşit, care trăda o mecanică foarte costisitoare. Limuzina plonjă în valul circulaţiei.

Spaţiul interior n-avea nimic comun cu imaginea obişnuită pe care o ai cînd te gîndeşti la un anumit automobil, iar liniştea era uimitoare. Afară se vedea oraşul defilînd, parc-ar fi lunecat pe covoare de catifea. Cu excepţia momentelor în care simţeau uşoarele tresăriri ale acceleraţiei şi ale stopurilor, li se părea că stau nemişcaţi în timp ce decorul trecea prin faţa lor.

Tapiţeria era de catifea cenuşie (comandă specială, se-nţelege : nimic comun cu ceea ce se poate vedea prin vitrine sau saloane de expoziţie). Era răcoare şi penumbră ca într-un bar de lux. Nu se simţeau nici măcar vibraţiile motorului enorm, cu 8 cilindri în V.

În maşină erau trei oameni : un şofer, lîngă el omul cu costum albastru închis şi un personaj înalt, destul de bine legat, îmbrăcat într-un compleu clasic de pînză, uşor dar impecabil, aşezat în spate. N-avea nici un dram de grăsime în plus, remarcă Nicholas. Numai oase şi muşchi. Avea capul prelung şi o bărbie ieşită în afară, care-i dădea un aer agresiv, subli-

plat și de fruntea oblică sub părul scurt și grisonat. Obrajii îi erau pătați. Ochii albaștri, înfundați în orbite erau ascunși de niște sprîncene negre zburlite. Fața aceea cunoscuse cu siguranță șocul multor hotărîri dificile și cîștigase întotdeauna, decise Nicholas. S-ar fi potrivit perfect pentru un rol de general (cu cel puțin cinci stele).

— Luați ceva ?

Vocea poruncitoare era a celui de lîngă Vincent, dar de mișcat, se mișcă omul cu haine albastru închis. Se răsuci ușor pe scaun, iar brațul lui întins pe spătarul de catifea păru deodată amenințător. Nicholas se întrebă ce anume l-o fi reținut pe locotenentul Croaker.

— Baccardi și bitter-lemon, dacă aveți.

Instantaneu, costumul albastru deschise o trapă în mijlocul scaunului din față. Nicholas auzi clinchetul unui cub de gheață căzînd într-un pahar. Era absolut calm, deși habar n-avea cine sînt oamenii aceștia. Trebuia ca celălalt să continue discuția : cu cît va vorbi mai mult, cu atît mai repede își va da seama Nicholas cine era.

— Nu semănați prea mult cu fotografiile, zise omul cu o privire aproape dezgustată.

În timp ce costumul albastru închis întindea brațul, ca să toarne rom, Nicholas îi zări pistolul, într-un toc de piele, la subsuoara dreaptă. Întoarse privirea spre orașul din spatele sticlei colorate. Părea foarte departe.

— Nu mă mir, spuse. După cîte știu, niciodată n-am fost fotogenic.

— Paharul dumneavoastră, zise omul cu costum albastru închis.

Nicholas întinse mîna prin deschizătura geamului de plexiglas și în aceeași clipă întui după o schimbare infimă a poziției celuilalt ce avea să se petreacă. Îndată ce mîna lui depăși geamul, omul trase paharul cu Baccardi și prinse cu cealaltă mînă încheietura lui Nicholas. Deși mișcarea fusese foarte rapidă, Nicholas o considerase lentă și neîndemînatică. Ar fi putut să se împotrivească în o sută de feluri. În loc s-o facă însă, îl lăsă să-i prindă încheietura să-i întoarcă brațul și apoi să-i privească atent mușchiul palmei, dur și aspru ca o copită, fără să reacționeze în vreun fel. Omul ridică privirea, îi făcu un semn afirmativ stăpînului său, apoi îi dădu lui Nicholas paharul.

Nicholas gustă din Baccardi-bitter. Era excelent.

— Sînteți mulțumit acum ? întrebă el.

— În privința identității dumneavoastră ? întrebă omul de lîngă el. Da.

— Știți despre mine mai mult decît știu eu despre dumneavoastră, remarcă Nicholas.

Omul dădu din umeri.

— E firesc.

— Poate după normele dumneavoastră.

Nici unul dintre ei nu avea ochelari de soare — nici un fel de ochelari, de fapt. Nici unul nu fuma.

— Acestea sînt singurele norme care contează, domnule Linnear.

— Vă deranjează dacă fumez ?

Își duse mîna la buzunarul pantalonilor și imediat brațul stîng al omului cu costum albastru închis se încordă și începu să se miște. Dădu din cap de la stînga la dreapta.

— Să nu faceți asta, domnule Linnear, spuse omul din spate. V-ați lăsat de fumat acum șase luni. Mai bine așa, mîrîi el. Țigările astea de foi sînt ucigătoare.

Nicholas fu impresionat văzînd cîte știau despre el. Oricine-ar fi fost omul ăsta, nu era un simplu amator.

— Știți, domnule Linnear, că acumularea de fum cu concentrație mare de nicotină poate să distrugă papilele gustative?

Dădu din cap, de parcă ar fi vrut să-și confirme fizic spusele.

— E perfect adevărat, reluă el. Un grup de la universitatea din Carolina de Nord tocmai a terminat cercetările. Culmea ironiei, zîmbi el, campus-ul este înconjurat din toate părțile de plantații de tutun !

— N-am auzit despre asemenea cercetări, răspunse Nicholas.

— Asta ar mai lipsi ! Rezultatele sînt încă secrete. Vor fi anunțate la Congresul anual al cultivatorilor de tutun de la Dallas, în octombrie viitor.

— Știți foarte multe despre aceste cercetări.

— Natural, răspunse omul rizînd, din moment ce eu le-am finanțat.

Se întoarse ca și cum ar fi vrut să lase cuvintelor sale timp să-și facă efectul.

— Ce mai știți despre mine ? întrebă Nicholas.

— Destul ca să vreau să discutăm între patru ochi, îi răspunse el, străpungîndu-l cu o privire rece.

Nicholas nu se mai îndoi :

— Nu v-am recunoscut imediat. Nu v-am văzut niciodată fără barbă.

Omul zîmbi, mîngîindu-și bărbia bine rasă.

— E o mare diferență, recunosc.

Apoi obrazul lui își pierdu toată căldura, de parcă ar fi fost cioplit în granit : era o schimbare uimitoare.

— Ce vreți de la fiica mea, domnule Linnear ?

Vocea sunase ca o lovitură de bici. Nicholas încercă să-și imagineze copilăria Justinei sub o asemenea dominație autoritară. N-o invidia de loc.

— Ce vrea un bărbat de la o femeie ? spuse el. Doar atît, domnule Tomkin. Nimic altceva.

Simți gestul omului cu costum albastru închis încă înainte de a vedea mișcarea. Se destinse : încă nu era momentul. Labele butucănoase i se agățară de piepții cămășii. Puțin Baccardi se vărsă din pahar și-i curse de-a lungul pantalonului. Nicholas se gîndi că omul ar fi putut ridica fără probleme un pian cu coadă. Se lăsă imobilizat. Tomkin se aplecă spre el.

— Nu-i un răspuns prea grozav, domnule Linnear. Și, în orice caz, Justine nu e o femeie oarecare. E fiica mea.

Își schimbase tonul, tot atît de repede și de complet ca un cameleon care trece de la o culoare la alta. Acum semăna a oțel acoperit cu un strat subțire de catifea.

— Așa ați procedat și cu Chris, la San Francisco ? întrebă Nicholas.

Tomkin încremeni pentru o clipă, cu respirația tăiată. Apoi, fără să-l scape din ochi pe Nicholas, făcu un gest iar costumul albastru închis își descleștă pumnii. Își reluă poziția pe scaunul din față și ridică geamul despărțitor. Începu să se uite la mașini, prin parbriz.

— Așa deci, spuse Tomkin, cînd rămaseră singuri. Interesant.

Îl măsură pe Nicholas.

— Îi placi grozav.. Ori ești teribil ca bărbat, zise el pe un ton acru. De cînd am adus-o acasă, nu s-a mai întîmplat să-și petreacă mai mult de două ore cu un bărbat. E mult pentru o fată de vîrsta ei. Apoi adăugă cu regret :

— Are probleme.

— Toată lumea are probleme, domnule Tomkin, răspunse scurt Nicholas. Chiar și dumneavoastră.

Dar nici n-apucase să termine fraza că i și păru rău de ceea ce spusese. Acționase sub impulsul mîniei : era semn rău.

Tomkin se propti în perne şi-i aruncă lui Nicholas o privire pieziş.

— Sînteţi un tip ciudat. Tratez multe afaceri cu japonezi; mă şi duc pe-acolo de trei-patru ori pe an. Dar unul ca dumneavoastră n-am mai văzut.

— Presupun că ăsta e un compliment.

— Luaţi-l cum vreţi, răspunse Tomkin ridicînd din umeri.

Se aplecă, apăsă pe un buton ascuns şi lîngă el apăru un mic birou, echipat cu tot ce trebuie şi avînd o lămpiţă miniatură cu picior. În spatele biroului era un clasor pliant, încastrat în scaun. Tomkin scoase din el o foiţă îndoită pe lat. I-o întinse lui Nicholas.

— Priviţi, zise. Ce părere aveţi despre asta ?

Era o foaie din pai de orez, japoneză, foarte fină. Nicholas o desfăcu atent. În mijloc avea un desen simbolic, în tuş negru, trasat cu pensula. Nouă romburi mici înconjurînd un cerc mare, ca sateliţii în jurul unui soare. În interiorul cercului era ideograma japoneză komuso, „cerşetorul ascet".

— Ei ? întrebă Tomkin. Ştiţi ce este ?

— Spuneţi-mi cum l-aţi primit.

Nicholas observă că privirea albastră şi rece a lui Tomkin era voalată de un fel de groază stăpînită.

— A sosit cu sacul.

Văzînd că Nicholas îl privea fără să înţeleagă, adăugă, enervat :

— Sacul din Japonia. Toate birourile noastre din străinătate expediază şi primesc zilnic un sac pentru mesajele importante, toate lucrurile care, dintr-un motiv sau altul nu pot fi comunicate prin telefon. La început am crezut că e o glumă, dar acum... Ridică din umeri. Spuneţi-mi ce este asta.

— E un blazon, zise simplu Nicholas.

Îi întinse hîrtia lui Tomkin, dar acesta n-o luă şi Nicholas o puse pe birou.

— E semnul heraldic al unei şcoli, un ryu ninja.

Respiră adînc, cîntărind cu grijă cuvintele pe care avea să le rostească, dar înainte de-a apuca să deschidă gura, Tomkin ciocănea deja în geamul despărţitor. Omul cu costum albastru închis întoarse capul iar geamul coborî puţin.

— Frank, vreau să merg la turn.

— Dar, domnule Tomkin...

— Chiar acum, Frank.

Frank dădu din cap şi închise geamul. Nicholas îl văzu vorbind cu şoferul. La următorul colţ, limuzina coti spre est.

Din Park Avenue o luară la stînga şi urcară înspre nord.

Stînd lîngă Nicholas, Tomkin privea lung foaia de hîrtie de orez, de parcă ar fi avut ceva viu în ea.

* * *

Locotenentul de poliţie Lew Croaker nu era în apele lui cînd ieşi din biroul căpitanului Finnigan. La drept vorbind îi venea să explodeze. Traversă cu paşi elastici holul plin de ofiţeri şi de secretare.

— Hei! stai să...

Dar Croaker trecuse de sergent fără să-l observe măcar. Acesta dădu din umeri şi se întoarse. Aşa era Croaker cîteodată. Atunci era preferabil să nu-i stai în drum.

Locotenentul ajunse la biroul său cu pereţi de sticlă mată, se năpusti înăuntru şi lovi cu amîndoi pumnii tăblia din plăci aglomerate a biroului. Încercase de cîteva ori să găurească oroarea aceea cu ţigara aprinsă. Nu ieşise nimic. Cu ştiinţa modernă în birou...

Se trînti pe fotoliul turnant verde, aţintindu-şi privirea asupra peretelui de sticlă mată. Dar ceea ce vedea de fapt era mutra lătăreaţă de irlandez a lui Finnigan, ochii lui albaştri spălăciţi care-l priveau inexpresiv.

— Vreau să-ţi fie foarte clar, Croaker, îi spusese căpitanul. Dosarul Didion e clasat.

Îşi ridică mîinile grase ca să reteze orice tentativă de protest din partea subalternului său.

— Ştiu, ştiu, eu ţi l-am încredinţat. Dar asta se întîmpla pe cînd eram convins că vom obţine rapid rezultate. Toată lumea, începînd cu primarul, dorea o arestare fulgerătoare. Dar apoi mass-media a început să calce în străchini. Ştii doar de ce sînt în stare.

Mîinile se aşezară pe birou. Lui Croaker îi aminteau nişte jamboane pregătite pentru frigare.

— Ştii la fel de bine ca mine ce fel de tipi locuiesc la reşedinţa Actium. Celor de soiul lui Cardin sau Calvin Klein nu le place să se întîmple asemenea lucruri la ei acasă. S-au făcut presiuni enorme.

Croaker închise o clipă ochii şi începu să numere rar — unu, doi, — exact cum făcea pe cînd avea 10 ani şi juca fotbal pe străzile din Manhattan. Dacă n-o făcea, i-ar fi ars vreo cîteva lui Finnigan drept în nasul lui cel roşu. Cînd deschise ochii îl văzu pe căpitan tolănit în fotoliul cu spătar înalt, cu mîinile încrucişate pe burtă. Croaker se întrebă cît whisky o

fi apucat să bage deja în el. Privirea îi lunecă, mașinal, spre sertarul din dreapta jos, unde ținea întotdeauna o sticlă ca îndemînă. Apoi privi fața cu vinișoare roșii a lui Finnigan. În lumina blîndă, filtrată prin storurile trase, ochii lui păreau și mai spălăciți. Afară, turnurile din sudul Manhattan-ului se înălțau ca niște uriași de piatră.

— Sînt la curent cu aceste presiuni, căpitane, zise Croaker pe un ton care nu-i trăda emoția ascunsă. În zece ani, de cînd lucrez în poliție, am avut timp să mă deprind cu lucrurile astea. Ceea ce nu înțeleg, este schimbarea asta subită de poziție!

— N-ai să ajungi nicăieri, zise Finnigan cu o voce egală. Am terminat, asta-i tot.

— Glumești! Îți bați joc de...

— Nu mă lua pe tonul ăsta, domnule locotenent!

Ochii lui Finnigan aruncară flăcări iar pe buza inferioară, scoasă în afară, apăru o dungă de salivă.

— N-am chef să ți suport aerele, adăugă el, ridicîndu-se. Privirea îi era rece, amară și nemiloasă.

— Ești foarte cunoscut de domnii ziariști. N-am zis nimic, pentru că ne prindea bine și nouă, iar publicul reacționează favorabil la un nume și un chip cunoscut. Dar să nu crezi că asta îți conferă niște drepturi în plus, nici aici, nici în afară. Arătă cu degetul lui enorm, peste umăr, către străzile de afară. Cunosc treburile astea și nu ține! Îți place situația, iar publicul înghite orice. Te umfli în pene ca un curcan. Perfect. Mie-mi convine. Dar nu permit să mă tratezi ca pe un tîmpit, ca pe un fel de debil mintal.

Ghicise ironie pe chipul lui Croaker și n-o toleră:

— Da, chiar așa, ca pe un debil mintal. Ești de mult în poliție, așa că știi de ce e clasată cutare sau cutare anchetă. Pentru că așa a cerut cineva „de sus". Asta e. Acum ești mulțumit?

Se înroșise la față, iar bărbia dublă îi tremura.

— Să știi că m-am gîndit de multe ori să scap de tine, să te mut în alt district. Dar îmi ești folositor. Datorită ție, primesc pe puțin două felicitări oficiale pe an din partea primarului. Și îți dai seama că asta-mi convine: îmi prieste la dosar.

Se ridică; brațele-i erau ca două coloane sprijinite pe pumnii strînși, crispați atît de tare pe birou încît se albiseră.

— Al dracului să fiu dacă te mai las să faci vreo figură, ca cea cu dosarul Lyman. Un dosar clasat oficial... și tu con-

tinuai cercetările! Toată lumea m a luat de prost și e încă bine că delegatul general n-a aflat nimic

Ridică un deget cît un cîrnăcior și începu să-l agite pe sub nasul lui Croaker.

— Ai să te ocupi de dubla crimă Tanaka-Okura, și să nu se repete ce-ai făcut noaptea trecută cu băieții de la district.

Tuși, apoi își șterse buzele cu o batistă mare, cenușie.

— Ce e? Ai ceva împotriva galbenilor? Nu? Atunci ia-l și nu cîrcni. Și zi mersi că te las să anchetezi de unul singur.

Croaker se întoarse, dar cînd puse mîna pe clanță, Finnigan adăugă:

— Speram să știi, locotenente, cum merge treaba aici. Altă dată să nu mai trebuiască să-ți explic lucrurile ca unui începător, bine?

Din clipa aceea aceea se hotărî Croaker să continue de capul lui ancheta Didion. Știa că, de acum înainte, va trebui să se descurce singur. Nu se putea încrede în nici unul dintre colegi, iar dacă va folosi resursele casei — ceea ce bineînțeles că avea să se întîmple — o va face ascunzîndu-și intențiile. Se uită la ceas, apoi la zațul uscat pe fundul cănii murdare de plastic de pe birou. Întîrziase la întîlnirea pe care o avea cu Linnear la gară, dar nu prea se sinchisea de asta. Gîndul îi era încă la afacerea Didion. Într-un fel, Finnigan avea dreptate; nu descoperise nimic concret. Dar numai pînă la un punct. Precis că fata avea pe undeva prieteni. Problema era să-i găsească. Nu era ușor, dar fusese cît pe-aci să dea de unul din ei. Matty Vorbăreața găsise o urmă. Dar fără un nume, o adresă, nu putea face nimic. Tocmai numele și adresa asta era pe cale să le obțină acum. De aceea îl durea în așa hal faptul că i se luase ancheta. N-ar fi ajutat la nimic să-i spună lui Finnigan chestia asta. Nu. Ca și cum ar fi vorbit la pereți. Ar fi fost de-ajuns ca să-l determine pe Croaker să-și păstreze informațiile numai pentru el. Așa reușise de altfel să-i facă rost și lui Finnigan, în fiecare an, de felicitări din partea primarului — motiv pentru care Finnigan nu se lega niciodată de el. Dar, oricum, puțin îi păsa lui Finnigan de metode: nu-l interesau decît rezultatele. Și mai îndrăznea să-l facă „curcan"! Croaker mîrîi, rotindu-se cu fotoliul. Rezultatele erau singurul lucru — în afară de whisky — care se bucura de întreaga atenție a căpitanului.

Croaker trase o înjurătură și se ridică. Era cazul să plece, dacă vroia să-l mai prindă pe Linnear.

* * *

Cam la aceeași oră, Vincent lucra în sala de autopsie. Nu fusese el de serviciu în noaptea trecută, cînd fuseseră aduse cadavrele lui Terry și Eileen, dar îl chemaseră imediat; Tallas considerase că trebuie să fie anunțat. Dintre toate asistentele, ei îi mergea cel mai bine mintea, se gîndi Vincent. Ajunsese așadar tocmai la timp ca să audă sfîrșitul certei dintre inspector și cei doi agenți de la district, care răspunseseră la apelul lansat către mașinile patrulei. Inspectorul era un tip masiv, lat în umeri, și le trăgea o săpunează zdravănă. Vincent nu dădu atenție nici zgomotului, nici scandalului lor. Voia să fie singur. La urma urmei, se putea întîmpla să fie o greșeală îngrozitoare — poate era vreun instructor de la dojo — aflat în vizită la Terry — sau poate... Dar nu, erau chiar Terry și Eileen. Morți. Deodată își aminti de apelul telefonic și de receptorul mut. Îi telefonase oare Terry? Se întoarse cumplit de trist. Acum nu mai avea importanță.

Îi lăsă pe amîndoi pentru a doua zi și se asigură că toate hainele și obiectele ridicate de la ei erau etichetate și ambalate în saci de plastic, în așteptarea inspectorilor care vor efectua ancheta. Apoi se întoarse acasă ca să-și termine noaptea aceea neplăcută.

Ajunsese deja să nu se simtă în largul lui decît jos, în morgă. Acolo putea să lucreze, să caute logica faptelor, să adulmece urme, în funcție de ceea ce-i spunea cercetarea cadavrelor. De multe ori se întîmpla ca raportul lui să ducă direct la arestarea asasinului; alteori, era singurul om care consola familiile decedaților ce treceau zilnic prin fața lui.

Trupurile erau ca niște hieroglife, monoliți fără grai, care așteptau să le fie descifrate mesajele. Se simțea printre ele ca un arheolog.

Pentru el, munca din „casa morților", cum o numeau mulți medici, era un izvor de mari bucurii. Casa morților era un nume înșelător, căci în fiecare zi el și colegii lui încercau să smulgă secretele cuprinse în încremenirea ei. Atacau moartea, o aduceau la adevăratele ei proporții, o demistificare, scoțînd fir cu fir adevărul, pînă se risipea o bună parte din frica pe care o provoacă ea de obicei. Ce putea fi mai important pentru cei vii decît munca lui?

În dimineața aceea, Vincent era în sala centrală; un negru, gol și rece, cu capul înclinat spre umăr, într-un unghi

ciudat, zăcea pe o targă. Vincent privi fix ușile batante care dădeau spre sala de autopsie. Știa că, dincolo de această barieră, îl aștepta prietenul său Terry Tanaka. După el va urma Eileen. Pentru prima oară de când lucra acolo, se întreba dacă dorea cu adevărat să intre pe ușa aceea. I se păru deodată că moartea prietenului era prea mult și că în el ceva se schimbase pentru totdeauna. Ar fi vrut să se întoarcă în Japonia. Dar simțea că de acum era imposibil, de parcă ar fi contractat acolo, în Occident, în New York, vreo boală îngrozitoare, care în urma șocului întoarcerii ar fi devenit mortală.

Dar mai înțelegea și faptul că singura lui cale de salvare era să continue. Moartea se apropiase din nou de el ca pe vremuri, în copilărie, un zid masiv, prea înalt pentru a putea fi urcat. Știa că, dacă nu reușește să dărâme acest zid, riscă să înnebunească, și că singura ieșire era încăperea mare și luminoasă, de dincolo de ușa batantă. Da, va cerceta moartea, va dărâma zidul, cărămidă cu cărămidă, până când va afla cine le făcuse așa ceva prietenilor săi. Simțea o nevoie disperată de a ști.

Vincent se cutremură, împinse ușa și își începu lucrul. Japonia, visul lui de odinioară, pierise.

* * *

Limuzina ieși din coloana mașinilor și se opri lîngă trotuar. Frank coborî primul și le deschise portierele.

Se aflau în fața scheletului metalic al unei clădiri care părea pe trei sferturi terminată. În fața ei, trotuarul fusese înlocuit cu un pavaj de cărămidă roșie. De jur împrejur se instalaseră garduri și balustrade pentru protecția trecătorilor. Într-un colț al terenului, spre sud, se găsea o betonieră enormă a cărei benă era împodobită cu buline colorate. Nu departe de ea, o macara ridica niște grinzi.

Fațada era jumătate placată cu piatră neagră. Câteva elemente mai purtau inscripții cu creta, hieroglife albe și galbene ale lumii moderne. O latură mai era încă un schelet, un fel de gogoașă transparentă prin care se zărea crisalida în curs de formare.

Păsări pe o podea improvizată, iar dedesubtul lor, pe terasament, oameni murdari, cu mușchii încordați, mînuiau pickhamerele ca niște dentiști în delir.

Ajunseră în umbra unui coridor acoperit. Aerul, saturat de praf, îţi intra în nas, ţi se aşeza pe păr şi pe obraz ca o pudră fină.

Îi întîmpină un om cu faţa îngustă şi colţuroasă. Pe casca galbenă scria cu litere albastre : „Lubin Bros". Recunoscîndu-l pe Tomkin, zîmbi larg şi-i întinse mîna. Îi conduse la o baracă ce servea drept cartier general al şantierului. Tomkin îl prezentă laconic : Abe Russo, şeful şantierului. Russo îi strînse cu putere mîna lui Nicholas, le dădu cîte-o cască şi ieşiră.

Frank îi precedă în interiorul structurii, prin holul imens, apoi de-a lungul unui coridor luminat de becuri agăţate de fire lungi. Mirosul cimentului proaspăt le umplu nările.

Prelate verzui mai erau încă atîrnate pe pereţii ascensorului. Urcară la ultimul etaj. În hol le ieşi înainte un om la fel de solid ca Frank, dar ceva mai mic de statură. Traversară în tăcere coridorul.

Tavanul era terminat, ca şi pereţii interiori, împodobiţi cu o ţesătură de un albastru închis, cu uşoare neregularităţi, în genul mătăsii brute. Peretele exterior din dreapta era — sau urma să fie — cînd toate plăcile vor fi fost la locul lor — din sticlă, începînd de la înălţimea de 30 cm. de la podea. Deocamdată se vedea o ramă din metal subţire, dată cu o vopsea anticorozivă. Şi dincolo de ea, uimitoarea panoramă a Manhattan-ului, la vest şi la nord. Mai întîi imobilele masive de pe celălalt trotuar, apoi celelalte, grupate în pătrate, pînă la Hudson. Nicholas putu să distingă în mijlocul zgîrie-norilor din Manhattan depresiunea ce marchează capătul sudic al Centrului Park-ului.

Coridorul se oprea în faţa unor uşi duble, placate cu metal, avînd fiecare în mijloc cîte o clanţă de aramă, de o bogăţie ostentativă.

În stînga, alte uşi, de lemn natur, dădeau în mici birouri, care încă nu aveau pe jos decît planşee de ciment. În cîteva încercări, Nicholas văzu baloturile cu mochete ce urmau să fie instalate.

Din cînd în cînd, se simţea o adîere caldă de vînt. Acolo sus însă era arşiţă ; nimeni nu scăpa uşor de căldura unei zile de vară în Manhattan. Praful se învîrtejea, stîrnit de vînt. În locul acela, coridorul părea foarte expus.

Tomkin se opri în faţa pereţilor de metal şi privi afară. Ridică braţul, de parcă s-ar fi pregătit să cînte o arie :

— Vezi și tu ce văd eu, Nicholas ? (Se întoarse o secundă) Îmi dai voie să-ți spun Nicholas, nu-i așa ?

Era o întrebare pur retorică și urmă fără să mai aștepte răspunsul :

— Aici era o lume nemaipomenită. Era loc pentru toți, în sfîrșit, pentru toți cei care aveau curaj să-și caute norocul cu forța brațelor.

Coborî brațul, sprijinindu-și degetele de coapsă.

— Acum nu mai e decît un amărît de bordel industrial. Nu mai e destul loc și nici destul timp. Înțelegi ce înseamnă asta ? Am să-ți spun eu. Nimic din ce e aici nu mai este de ajuns. Ne gîtuim unii pe alții, ca să supraviețuim. Da, ai auzit bine. Acum se pune problema supraviețuirii, nu a beneficiilor. Și toată lumea e la fel.

Îl privi pieziș pe Nicholas.

— Înțelegi ce vreau să spun ? Nu ? Nu ți-ar fi plăcut să fii Marco Polo ? Ia gîndește-te ! Să călătorești doi ani și jumătate prin întinderile necunoscute ale Asiei ? Să nimerești apoi în China, o țară pe care nici un occidental nu numai că n-o străbătuse, dar nici n-o văzuse ? Există oare pe lume ceva care să se poată compara cu o asemenea experiență extraordinară ? Eu zic că nu, de o mie de ori nu !

Înaintă ca un om în transă și își sprijini mîinile de pătrățenjenișul ramei metalice.

— Știi, murmură el, că n-am idee cîți bani am ? O, aș putea angaja o echipă de contabili să mi-i calculeze, dar pînă să termine ei de socotit, rezultatele ar fi deja depășite.. Oricum, suma e mult prea mare ca să nu-mi fie jenă să mă gîndesc la ea.

Obrazul îi strălucea de transpirație.

— Aș putea obține, dacă aș vrea, aproape orice pe lumea asta. Îți vine să crezi ?

Se întoarse către Nicholas : vocea lui devenise aspră iar vinele de pe tîmple i se zbăteau.

— Aș putea să te arunc jos de aici. Chiar acum. Simplu. Și fără nici un fel de consecințe. Poate că s-ar face, de formă, o anchetă, dar atît. Dădu din mînă. Nu, n-am de gînd s-o fac.

— Mă bucur, zise Nicholas, dar Tomkin continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Ar însemna să acționez despotic. Doar ca să mi etalez puterea. Dar nu asta mă interesează.

— Păreți dezamăgit.

— Ce? Tomkin reveni cu greu la realitate. Oh, nu! Sigur că nu... Dar dă-mi voie să-ţi spun că, la fel cu toţi ceilalţi oameni deosebiţi dinaintea mea, îmi pasă de moarte de moartea mea. Şovăi. Aş vrea pentru Justine tot ce poate fi mai bun. Pentru amîndouă fetele mele.

Fără să ştie de ce, Nicholas avu impresia clară că Tomkin voise să spună cu totul altceva.

— Atunci, desigur că vor avea, răspunse el.

— Lasă predicile! exclamă Tomkin furios. Îmi recunosc eşecul ca tată. Justine are probleme cu bărbaţii. Gelda e la al patrulea divorţ şi nu ştiu pe cine să mai angajez ca s-o oprească să bea. Da, tot timpul mă amestec în viaţa lor. Asta este. Treaba lor, dacă le vine greu s-o suporte.

— În orice caz, Justinei nu cred că-i place să vă amestecaţi în viaţa ei, zise Nicholas.

— N-are de ales, tună Tomkin. Orice-ar zice ea, îi sînt totuşi tată. Şi o iubesc. Le iubesc pe amîndouă. Toţi avem, într-un fel sau altul, greutăţi. Atîta doar, că problemele lor se văd mai bine decît ale altora. Asta-i tot.

— Ştiţi, domnule Tomkin...

— Nu strica totul, Nicholas. Acum, cînd ne înţelegem atît de bine amîndoi.

Arunca vorbele de parcă i-ar fi ars buzele.

— Nu i-a plăcut, desigur, că am intervenit acum doi ani. Dar ce ştia ea? Doamne, era băgată pînă peste cap în rahat. Întoarse cu un gest violent capul. Se ţinea după nemernicul ăla peste tot, de parc-ar fi fost Dumnezeu.

— Mi-a spus, începu Nicholas.

— Ţi-a spus că ăla era un gigolo? Că era un drogat? Că-i plăceau bărbaţii mai mult decît femeile? Ţi-a spus că o lega şi o bătea înainte de a se culca cu ea? Ţi-a spus toate astea?

Pe chip i se citeau furia şi ruşinea. De pe buze i se scurgea un fir de salivă.

— Nu, răspune Nicholas cu jumătate de voce. Nu mi-a spus.

Rîsul lui Tomkin era aspru, fără veselie. Un sunet animalic.

— Aş fi pus rămăşag că nu!

Îşi întinse capul, semănînd în poziţia aceea cu un cîine de vînătoare în arest. Nicholas se întrebă pe cine pîndea. Pe el? Dacă era aşa, Tomkin avea să aibă parte de o surpriză.

— N-ar fi trebuit să-mi spuneţi aşa ceva, zise el.

Timbrul vocii i se schimbase.

— Ce s-a întîmplat? Ți se întoarce stomacul pe dos rînji Tomkin. Ți-e scîrbă, acum că știi ce fel de femeie este? Îți pare rău că ai început să te atașezi de ea?

— Puțin îmi pasă ce-a făcut în trecut, răspunse încet Nicholas. Asta n-are nici o importanță pentru noi.

Îl privi pe Tomkin : un chip asudat care se mișca amenințător în fața lui.

— Știi ce fel de om e Justine, Tomkin? adăugă el. Știi oare?

Timp de o secundă, avu impresia că lui Tomkin o să-i sară ochii din cap. Apoi își regăsi brusc stăpînirea de sine și semnele furiei îi pieriră de pe obraz. Zîmbi și îl bătu pe umăr pe Nicholas.

— Cine-ar putea să mă condamne pentru că vreau s-o cunosc mai bine? zise el.

Nicholas înțelese atunci care era punctul slab al lui Tomkin : etala. astfel tarele fiicelor sale, numai din cauză că ele erau extrem de importante pentru el — pentru continuitatea lui Nicholas se întreba dacă Tomkin reușise să se împace cu ideea că n-are nici un fiu care să-i poarte mai departe numele.

Lucru ciudat, tocmai această slăbiciune îl împiedică pe Nicholas să-l urască. La ryu Ito, învățase că trebuie să profite de greșelile adversarului, pentru a-l înfrînge. Dar, în afara dojo-ului, observase că adesea oamenii își trăiau viața — sau măcar o parte a ei — bazîndu-se tocmai pe slăbiciuni, lucru care-l făcea umani, vulnerabili — adică interesanți. De exemplu, Musashi : dacă ar fi fost să ne luăm după Go rin no sho, nu era un om, ci un monument de oțel, invincibil și fără sentimente. Dar existau numeroase anecdote pe seama lui Musashi. Era mai ales una, pe care Nicholas și-o amintea mereu : cea în care Maestrul era învins de un ninja înarmat doar cu un simplu evantai de hîrtie. Ninja erau serviți pentru felul cum își foloseau forțele magnetice și hipnotice ; și de obicei se spunea că prin asemenea procedee fusese învins Musashi. Dar Nicholas știa că înțelesul anecdotei era altul. Și era liniștitor să știi că pînă și marele Musashi, Sfîntul Spadei, putea fi, la urma urmei, învins.

Ar fi fost prea simplu, își zise Nicholas, să-l înlăture din drumul lui pe Tomkin din cauza defectelor lui și să nu mai aibă de-a face cu el. Dar de multe ori, ceea ce vezi la un

om nu e decît o faţadă. Atinsese unul din punctele sensibile ale lui Tomkin, şi văzuse imediat ceva deosebit la el, o scînteie care-l transformase într-o fiinţă simplă, umană. Şi, mai ales, Tomkin era destul de inteligent ca să-şi dea seama că renunţase la un avantaj în favoarea lui Nicholas, iar Nicholas — destul de intrigat ca să vrea să afle de ce. N-avu prea mult de aşteptat.

— Vreau să lucrezi pentru mine, zise Tomkin cu glas potolit. Vreau să afli ce se petrece. Ştiu totul despre Yakuza! Am avut chiar o poveste cu Shoto. Ai auzit despre el, nu-i aşa?

Nicholas dădu din cap, iar Tomkin continuă:

— Ce figură şi ăsta! Dar m-am descurcat. M-am descurcat...

Îşi ciupi buza de jos, gînditor.

— Însă despre ninja nu ştia nimic, iar lucrurile la care nu mă pricep le las în seama experţilor. (Întinse arătătorul spre Nicholas) Nu-i aşa că eşti expert în acest domeniu?

— E un fel de a spune.

— Perfect. Aşa că vreau să te angajez. Ca să descoperi ce se ascunde aici.

Scoase foaia de hîrtie de orez cu ecusonul ninja, agitînd-o sub nasul lui Nicholas.

— Şi ia porcăria asta, mie nu-mi trebuie.

Nicholas nu se clinti.

— Cînd aţi primit-o? întrebă el.

— Doar ţi-am spus. A sosit cu sacul din Japonia, pe... cam de vreo săptămînă.

O săptămînă, se gîndi Nicholas. Nu se putea să fie o simplă coincidenţă. Atunci fusese găsit şi trupul lui Barry Brangham. Deci nu se înşela. „Ţinta" era Tomkin.

— Cred că vor să vă asasineze, zise el.

Tomkin nici nu se clinti.

— De acord. Nu e prima oară.

— Era vorba tot de un ninja?

— Nu, mărturisi Tomkin. Am avut însă de-a face cu Yakuza, dar s-a rezolvat.

— Asta e altceva.

— De ce? N-o să mă poată surprinde.

— O să vă poată surprinde în o mie de feluri, pe care nici măcar n-aţi putea să vi le imaginaţi.

— Vrei să-ţi faci reclamă ? exclamă Tomkin, privindu-l cu asprime. Asta e o şmecherie să-ţi urci preţul înainte de-a te apuca de treabă ?

— N-am acceptat încă oferta.

— Cum vrei. Îi am pe Frank şi pe Whistle. Nu sînt îngrijorat.

Nicholas nici nu se uită spre ei.

Tomkin ridică din umeri.

— Tomkin, dacă într-adevăr au trimis un ninja ca să te omoare, va trece de ei ca şi cum ar fi două paie.

— Am spus eu că vrei să măreşti preţul.

— Nu e vorba de nici un preţ. M-ai făcut să pierd o întîlnire importantă. Nu mă înte...

Nu observase semnul, dar cei doi erau deja alături de el, încadrîndu-l. Frank legănîndu şi braţele, cu degetele uşor arcuite, Whistle îşi scosese deja pistolul. Calibrul 38 cu ţeavă scurtă, nesigur la distanţă, dar ucigător la mai puţin de 15 metri. Şi era mult mai aproape.

Nicholas se afla în cea dintîi poziţie clasică de **yoroi kumiuchi**, la origine „corp la corp în armură", dar care putea fi folosită foarte eficient cînd erai îmbrăcat în haine occidentale.

Pistolul lui Whistle era în poziţie orizontală iar arătătorul începea să apese trăgaciul. Nicholas sări, îşi petrecu piciorul drept în spatele gleznei stîngi a omului, îndreptînd ţeava armei cu muchia palmei stîngi. Se auzi o explozie, un glonţ porni şuierînd, şi lăsă o urmă cenuşie pe albastrul zidului.

Arma căzu. Whistle îşi repezi mîna dreaptă spre abdomenul lui Nicholas. Apoi o privi cu ochii holbaţi : fusese oprită în plin avînt, de parc ar fi lovit un zid de beton. Miji ochii de durere cînd braţul i se răsuci. Urmă o ruptură, cu un zgomot sec ca o lovitură de bici. În aceeaşi clipă, mîna stîngă a lui Nicholas îi căzu pe ceafă. Se prăbuşi fără cunoştinţă.

Frank înainta. Schiţă un gest înspre arma de sub braţ. Sări, încordîndu-şi degetele.

Nicholas îl observase, nemişcat. Avea tot timpul. Frank e stîngaci, se gîndi el, şi se aşteaptă la karate.

Cînd atacul lui Frank atinse punctul culminant, Nicholas avansă, şi cu un gest aproape nepăsător îndepărtă mîinile ameninţătoare. Tomkin, care urmărea lupta ca la teatru, avu im-

prasia că Nicholas nici nu se mișcase, că-și împinsese ușor doar coatele în toracele lui Frank. Dar Frank se prăvăli pe podeaua de beton.

— Știam eu că ești grozav, exclamă Tomkin înfierbântat. Eram sigur. Așa spuneau și rapoartele, dar în ele nu te poți încrede întotdeauna. Dacă te lași în nădejdea altora, o pățești. Așa se întîmplă mereu.

Își privi cele două gorile neputincioase.

— Senzațional, zău așa... Mă bucur că ești de-ai noștri, rise el, întinzîndu-i mîna.

Nicholas îl privi o secundă, înainte de a se îndrepta către ascensor.

— V-am mai spus : nu mă interesează slujba. Nu știți să respectați oamenii.

Apăsă pe butonul de apel. Ascensorul începu să urce. Tomkin se apropie de Nicholas, trecînd peste cele două trupuri de pe jos.

— Nu vorbești serios, spuse el.

— Oh, ba da. Nu-mi place să fiu manevrat. Cum nu-i place nici Justinei. Nu-ți datorez nimic, Tomkin. N-ai nici un drept asupra mea.

Ușile ascensorului se deschiseră. Făcu un pas.

— Stai puțin, Nick... zise Tomkin, ridicînd mîna.

— N-are rost să mă cauți. Am să te sun eu.

Nicholas apăsă butonul „parter" iar ușile începură să se închidă. Dar Tomkin le prinse cu mîna, oprindu-le. Fața-i părea de granit iar în ochi îi juca o luminiță.

— N-ai uitat nimic ? zise el. Nu numai viața mea e amenințată, ci și a fiicelor mele. Doar n-ai să-l lași pe derbedeul ăla să pună mîna pe Justine... La asta nu te-ai gîndit ? adăugă el cu o voce sălbatecă.

Apoi lăsă ușile să se închidă.

În timp ce cobora, Nicholas își aminti de noaptea în care „lucrul acela" spărsese geamul bucătăriei Justinei. Sînge roșu și blană neagră. Cartea de vizită folosită de ninja **Kuji-kiri** pentru a stîrni spaimă — una dintre cele mai eficace arme ale acestor ninja. Școala **Kuji kiri**, cea mai temută **ryu** ninja. Școală a cărei emblemă era ideograma **komuso**, încercuită și înconjurată de nouă diamante.

Justine ! strigă o voce înăuntrul lui. Ridică ochii, nerăbdător să ajungă mai repede. Voia să telefoneze fără să piardă nici o secundă.

În stradă, văzu un om cu păr închis la culoare, cu umeri largi și obraz tăbăcit. Are caracter, gîndi el, o mutră de cowboy. Stătea lîngă un Ford alb obișnuit. Chiar dacă n-ar fi avut semnalizatorul roșu pe acoperiș, Nicholas și-ar fi dat seama că era o mașină a poliției. Ieși din umbra porții clădirii neterminate, dădu casca de protecție unuia dintre muncitori și merse pînă la marginea trotuarului.

Telefonase din baraca lui Abe Russo. Mai întîi se gîndise să-l sune pe Ray Florum, la biroul de poliție din West Bay Bridge, dar era sigur că Justinei nu i-ar fi plăcut. Ceruse, așadar, la informații, numărul lui Doc Deerforth, și îi vorbise cîteva minute. Medicul acceptase să treacă s-o vadă pe Justine cît mai des.

— Linnear, zise Croaker, cînd Nicholas veni spre el, ce căutai la Raphael Tomkin ?

Își strecură între buze o scobitoare de lemn.

— Bună ziua, domnule locotenent.

— Lasă politeturile și vino. Avem treabă.

Se instală la volan. Nicholas deschise portiera din partea opusă și se urcă în Ford. Abia își ridicase piciorul de pe asfalt, că mașina porni brusc. Se agăță de portieră și o trînti.

— Prietenul tău Ito nu ți-a dat indicații precise ? întrebă Croaker.

Trecu în zig-zag printre mașinile ce urcau la nord de Manhattan, apoi se strecură spre partea stîngă a lui Park Avenue și spațiul verde care despărțea cele două sensuri ale șoselei.

— Tomkin m-a luat pe sus, în timp ce te așteptam.

Croaker rînji.

— Mămica nu te-a învățat că nu-i bine să te urci în mașina unor necunoscuți ? Ei drăcie ! Și ce voia individul ?

— Nu-i nevoie să-ți spun.

Croaker întoarse capul, fără să se sinchisească de circulația aglomerată. Ochii îi aruncau fulgere :

— Ascultă, băiețaș, nu-mi complica viața. Tot ce-i în legătură cu Raphael Tomkin, mă privește, e clar ? Așa că, dă-i drumul !

Vină sălbatic, intrînd în sirul din stînga, ca s-o ia pe sensul unic spre sudul orașului.

— Dar de ce te interesează așa de mult Tomkin, locotenente ?

Nicholas se săturase să fie interogat fără să i se dea nici o explicație.

— Fii atent, Linnear, începu Croaker, articulînd fiecare cuvînt, ca şi cum ar fi făcut eforturi supraomeneşti să-şi păstreze calmul. Fac tot ce pot ca să fiu amabil şi să-ţi acord consideraţie. N-am nimic împotriva ta. Nu încă. Dar nu prea sînt în apele mele. Aşa, fii drăguţ şi spune-mi tot ce vreau să aflu. Şi n-o să ţi se întîmple nimic.

Apăsă pe claxon şi întoarse, dincolo de Park Avenue.

— Mă văd cu fata lui, zise Nicholas. Voia să mă cunoască.

Croaker lovi volanul cu palma şi începu să se zbîrţuie.

— Drace ! excalmă el. O, drace ! Nu mai spune !

Scutură din cap. Un taxi hoinar îl obligă să schimbe banda şi slobozi o salvă de înjurături. Lansă Fordul, cu toată viteza pe pasajul aerian de pe Strada 46. Cînd ieşiră, pe la sudul Străzii 42, zise :

— Of, Doamne, credeam că o să scap de încurcăturile astea de circulaţie din Strada 2 coborînd pe la Park, şi cînd colo, ia te uite !

Arătă valul de maşini care străluceau în soare, înaintea lor. Se simţea ca într un cuptor, iar aerul era îmbîcsit de gaze de eşapament şi miros de ulei încins.

— Ducă-se naibii ! exclamă el.

Întinse mîna stîngă şi acţionă sirena. Lumina roşie de pe acoperiş începu să se rotească.

— Ah ! Verile astea de la New York ! zise el.

Cotiră spre est pe Strada 30, iar Croacker opri sirena.

— Care din ele ?

— Care ce ?

— Care din fete, Linnear ! Ei, care ? Gelda care bea Chivas, ori fişneaţa aia mică... cum zici c-o cheamă ?

— Justine.

— Aha. Uit mereu. Ridică din umeri. Prea drăguţă pentru Tomkin. Întoarse capul şi scuipă scobitoarea prin geamul deschis. Am vorbit cu ea o dată, acum vreo lună sau două. E greu s-o uiţi.

— Da, răspunse Nicholas. E foarte frumoasă.

Ar fi preferat să fie lîngă ea în clipa aceea, în loc să se coacă în maşină, în drum spre morgă. Blestematul de Tomkin ! se gîndi el, furios. Apoi avu un zîmbet interior. În orice caz, îşi zise el, individul ăsta ştie cu cine are de-a face... Ceea ce-l făcu să spună :

— Pari să cunoşti bine întreaga familie.

Erau între Străzile 2 şi 3. Maşinile se îngrămădeau la stopul roşu. Un camion frigorific cu carne încerca să intre în fluxul maşinilor.

Croaker se întoarse şi-l privi pe Nicholas. Se sprijinea cu cotul pe marginea geamului deschis. Parcă se întorcea de la război un personaj de film.

— Văd că le prinzi din zbor.

Şirul maşinilor se urni, camionul reuşi să se strecoare între ele. Mergeau acum încet, ca un cortegiu funebru. Tonul locotenentului se schimbă deodată, devenind foarte blînd :

— Cred că vulpoiului bătrîn nu i-a convenit... Vreau să spun, faptul că te vezi cu fiică-sa cea mică.

— Aşa ceva. Dar cum ai reuşit să dai de mine ?

Croaker dădu din umeri. Erau iarăşi la un stop ; căldura devenise apăsătoare.

— Cînd am ajuns la gară, tocmai te urcai în limuzină. Frank face pe nebunul, dar e un prăpădit.

— Da. Ştiu, zîmbi Nicholas. A încercat, împreună cu Whistle, să mă gonească de acolo.

Croaker îi aruncă o privire.

— Văd că nu-ţi faci probleme pe chestia asta.

— Oricum eram grăbit.

Croaker îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

— Linnear, mi-ai înseninat ziua.

Ajunseră la cauza încetinirii traficului. Din canal refulau valuri de apă, curgînd pe stradă. Mai încolo, cîţiva puşti cu pantalonii suflecaţi pînă la genunchi, ţopăiau în jurul unei guri de incendiu deschise. Croaker ridică geamul şi se năpustiră prin mijlocul băltoacei.

— Îţi lipseşte mult ?

— Cum ? Ce să-mi lipsească ?

Croaker accelera.

— Tutunul.

Observase că vîrfurile degetelor de la mîna dreaptă a locotenentului erau îngălbenite.

— Şi încă cum ! mîrîi Croaker. De ce crezi că mestec afurisitele astea de bomboane mentolate ? Crezi că am timp să mănînc, cu toate rahaturile care se întîmplă în oraşul ăsta ? De trei zile n-am mai dormit în pat.

Coti la stînga pe Strada 1 şi, într-un scîrţîit oribil de frîne, se opri lîngă faţada din plăci de gresie turcoaz a serviciu-

lui de medicină legală al municipiului New York. Urcară scara.

Croaker se opri în fața unui birou și deschise un portvizit de plastic mărо, arătîndu-i recepționerului însigna și legitimația.

— Doctorul Ito, zise el.

Omul dădu din cap și formă trei cifre la telefonul de pe birou.

— Doctorul Ito vine îndată, zise el, închizînd aproape imediat și telefonul. Este în morgă.

Croaker întoarse capul și-l privi cu atenție pe agentul de pază. Era un om pe care nu-l cunoștea.

Vincent sosi. Purta o bluză verde, de lucru, legată la spate.

— Salut, Nick! zise el cu voce surdă.

Îi strînse mîna lui Croaker, apoi îl precedă, trecînd prin ușa pe unde intrase. Ajunseră dincolo de sala de identificare, cu liftul ei hidraulic ce ducea direct la morgă, și coborîră pe scară la subsol.

Nu mirosea a nimic. Nicholas își închipuise întotdeauna că locul acela implică duhoarea de dezinfectant și de formol — dar nu era așa. Și o liniște desăvîrșită, în afara unui murmur monoton, care venea din spatele unor uși batante: se efectua o autopsie. Vincent se îndreptă spre peretele cu uși din oțel inoxidabil și deschise două dintre ele. Apoi începu să explice ce descoperise.

— N-au fost uciși de un criminal obișnuit, conchise el. Vedeți ce zdrobite sînt coastele și sternul lui Terry?

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Croaker. N-am mai văzut așa ceva. Parc-ar fi fost pisat cu o bîtă de base-ball.

Vincent scuturâ din cap.

— Nu cu un obiect atît de obișnuit, locotenente. Ci cu un trup omenesc.

— Ce tîmpenie! rînji Croaker. Nimic omenesc în ravagii. Omul acela ar fi trebuit să aibă ciocane în loc de pumni.

— Nu erau pumnii, zise Vincent.

Croaker îl privi fix.

— Locotenente, zise Nicholas, Terry era un senseî, un maestru în kenjutsu, în karate și în aïkido. Nimeni n-ar fi reușit să se apropie atît de mult de el, încît să-l poată omorî, afară de...

— Afară de cine? Mi ar place să știu.

Croaker se sprijini degajat de uşi şi-şi încrucişă picioarele

— Există o tehnică de kenjutsu pusă la punct şi descrisă de Miyamoto Musashi, cel mai mare spadasin din Japonia. Se numeşte, din motive lesne de înţeles, „lovitura cu trupul". Foloseşte umărul...

— Pesemne că tipul arată ca un tanc! exclamă Croaker.

— Dimpotrivă, răspunse Nicholas. Ar putea fi mai scund decît Vincent. Nu e vorba atît de forţă fizică în sine, cît de forţa interioară.

— Ştii ceva, Linnear, singura „forţă interioară" pe care am văzut-o vreodată a fost cea a lui David Carradine, în Kung Fu, la televizor. Şi nu cred deloc în aşa ceva.

Nicholas surîse.

— Atunci o să fim nevoiţi să te educăm noi, locotenente.

— Deci eşti de acord cu Ito? Crezi că ăştia doi au fost asasinaţi de un japonez?

— O, ştiu şi cîţiva occidentali care sînt maeştri în kenjutsu. Dar nici unul din ei n-ar fi putut ucide în felul ăsta. Din punct de vedere spiritual, această crimă depăşeşte cu mult nivelul lor.

Croaker privi pieptul zdrobit al lui Terry.

— Zău că nu văd aici nimic spiritual. Parc-ar fi trecut peste el un tăvălug.

— Există vreo armă în apartamentul lui Terry? întrebă Nicholas.

— Doar o sabie...

— **Katana** lui Terry, îl întrerupse Vincent, era pe jos, lîngă el.

Privirea lui spunea multe.

— Mda, zise Croaker. Dar n-avea deloc sînge pe ea. Şi nu era nici o altă armă în stare să facă aşa ceva. Dar asta nu înseamnă nimic. Tipul ar fi putut s-o ia cu el.

— Nu, spuse Nicholas. Arta de a omorî a fost cultivată în Japonia timp de aproape două secole. În alte vremuri, constituia un stil de viaţă pentru japonezi. Şi chiar dacă astăzi, în Japonia modernă, s-au schimbat multe, vechile atitudini mai dăinuiesc. **Bushido**, „calea războinicului", e încă în vigoare.

— Zău? Şi atunci, despre ce e vorba?

Nicholas zîmbi.

— Nu cred că se poate explica într-un minut.

— Perfect. Am destul timp.

Scoase o bomboană de mentă din buzunarul cămășii și o băgă în gură.

— N-am mîncat de mult, adăugă. Dacă am discuta, împreună, la o masă bine garnisită, ce ziceți ?

Nicholas aprobă, iar Croaker se întoarse către Vincent.

— Doctore, tot sînt aici, ce-ar fi să-ți semnez și pentru saci ?

— De acord.

Vincent se îndreptă spre un colț al încăperii unde zăceau, așteptînd să fie preluate de poliție, pachetele cu obiectele personale ale victimelor. Vincent aduse doi saci, și-i întinse lui Croaker formularele care trebuiau semnate.

Croaker ridică privirea și-i înapoie lui Vincent stiloul.

— Ținem legătura, zise el.

*

* *

Telefonul lui Nicholas îl neliniștise pe Deerforth. Fusese scurt, însă îi dăduse doctorului o mulțime de motive de îngrijorare.

Avu pacienți pînă la 12 și jumătate, dar, de îndată ce ultimul bolnav plecă, ieși și el din cabinet și porni spre Dune Road. Ținuse legătura cu Ray Florum, bineînțeles, dar ancheta nu înregistrase nici un progres, așa că Florum fusese obligat să lase poliția comitatului să intervină. Ceea ce nu folosise la nimic, de altfel, se gîndi cu amărăciune Doc Deerforth, traversînd podul spre Dune Road. Oamenii de la comitat erau ca polițiștii din comediile mute. Alergau în toate părțile, fără să rezolve nimic.

Vină la dreapta și se așeză mai bine pe banchetă. La stînga, la mare înălțime deasupra apei, niște goelanzi descriau cercuri, apoi reveneau spre cele două etaje ale noului imobil de apartamente din Dune Road, **Etambot**. Era bej și maro închis, cu un labirint de scări exterioare pe partea dinspre țărm. Puțin cîte puțin, imobilele cu coproprietari cîștigau teren față de reședințele particulare.

Gîndindu-se mereu la ninja, ajunse la Justine. De cînd se convinsese că așa era, nu mai avea liniște. Mereu se visa în jungla înăbușitoare — obuze de mortiere ziua, trăgători camuflați noaptea. Dar cel mai mult se temea de o anumită

noapte, și chiar în visurile lui se lupta cu această amintire. Simțea că în curînd va trebui să recurgă la cloral, ca să poată dormi fără coșmaruri.

Parcă mașina lîngă casă și o luă pe poteca acoperită cu scînduri care ducea pînă la plajă. Urcă scara și ciocăni. În urma lui mareea urca și auzea țipetele copiilor care se aruncau în valuri, ceva mai departe, pe plajă. Un cîine cu păr lung lătră, țopăi de cîteva ori și o luă la fugă după o minge, scăpată de o mînă neîndemînatică. Nisipul era împestrițat de trupuri lucioase, prosoape în culori vii și umbrele vărgate. Un suflu răcoros venea dinspre apă, și o clipă se auzi vuietul lin al unui avion.

Justine deschise ușa și-i zîmbi.

— Bună ziua. Cu ce ocazie?

— Nimic deosebit, minți Deerforth. Eram pe aici și mi-am zis să dau pe la tine. Nu ne-am mai văzut de la începutul verii.

Justine izbucni în rîs și-i făcu loc să intre.

— Slavă Domnului, alergia mi-a trecut destul de repede. Era insuportabilă. Nu vreți să beți ceva? zise ea, îndreptîndu-se spre bucătărie. Gin tonic?

— Perfect.

Începu să-l prepare.

— E multă liniște aici, zise el. Ceva musafiri?

— Poftim? strigă ea, prin zornăitul bucățelelor de ghiață. N-am auzit.

Se duse după ea în bucătărie.

— Ai avut musafiri în ultimul timp?

Ea îi întinse paharul și pregăti încă unul.

— Numai Nicholas.

Gustă și ea.

— Mmmm! Dar mă simt bine așa. Niciodată nu mi-a plăcut să am în jur prea multă lume. Mai ales acasă la mine.

Trecură în salon și se așeză pe canapea.

— La serviciu e altceva. Dar nu amestec niciodată borcanele.

Doctorul Deerforth încuviință.

— Pricep ce vrei să spui. Nici mie nu-mi place.

Îl privi pe deasupra paharului brumat pe care-l învîrtea, atingîndu-l ușor cu buzele.

— Spune-mi, doctore, începu ea. N-ai bătut atîta drum ca să discutăm banalități, nu-i așa?

— Am venit să văd ce mai faci.

— Dar nu sînt bolnavă, zise ea, ferm.

Doctorul Deerforth zîmbi.

— N-am spus asta. Nu e o vizită profesională.

— Înțeleg...

Justine îl privi în ochi.

— Ți-a telefonat Nicholas ? întrebă ea.

Rîse ușurat.

— Știi, parc-ai fi Kathi, fata mea cea mică. Nici ei nu-i scapă nimic... Nicholas m-a sunat azi dimineață, mărturisi el.

— Aș fi preferat să mă sune pe mine, zise Justine. Și să nu se fi dus în oraș.

— N-a avut încotro, după cîte am înțeles... Dar puteai să-l însoțești, adăugă el, punînd jos paharul.

Ea își scuturâ capul.

— Aveam treabă. Pe de altă parte, mai erau și prietenii lui. N-aș fi fost la largul meu. Și nici nu-mi place să mă țin după el. Bău o înghițitură. Fiecare cu viața lui. Cînd ne întîlnim, foarte bine : e momentul pentru dragoste. Dar de aici pînă la a... Sîntem ca două roți care se învîrtesc, fiecare pe orbita ei. Ne aplecăm unul spre celălalt, ne apropiem, dar șovăind, de parcă am calcula pînă unde putem înainta fără să ne ciocnim.

— Ce s-ar întîmpla dacă v-ați apropia prea mult ? întrebă doctorul Deerforth. Și dacă... v-ați ciocni, cum spuneai ?

Justine se ridică și traversă odaia, cu ochii la plaja fierbinte și la valurile care se rostogoleau fără încetare.

— Atunci mă tem că s-ar întîmpla o catastrofă, zise ea, cu voce pierdută.

* * *

— Domnișoarele se vor ocupa de dumneavoastră.

Șeful de sală, un francez, se dădu la o parte, arătînd către scara întunecoasă. Cu vîrful degetului își netezi mustăcioara.

— Credeam că vrei să mă duci în Park Avenue. La restaurantul ăsta, știi...

Erau în East Side, cam prin dreptul Străzii 60.

— Te referi la Cofetăria Belmore ? întrebă Croaker. Dumnezeule mare ! Le-o las amărîților de la Secretă. Nu se mănîncă bine acolo.

În sala de la etaj era liniște; o singură masă ocupată, lîngă ușă.

Cele două chelnerițe erau drăguțe. Aveau jiletci strîmte și fuste scurte. Vorbeau cu accent.

Croaker alese o masă lîngă fereastră, și una din fete îl conduse. Le aduse o listă și luă comanda pentru aperitive.

— De cît timp îl cunoști pe Tanaka? întrebă Croaker, fără să ridice ochii de pe meniu.

— De vreo șase ani. Ne-am întîlnit în clasa de kenjutsu.

— Aici?

— Da. O frecventez și acum. După masă putem trece pe acolo.

— În vederea educării mele, nu? Hm. Cred că o să iau ouă cu șuncă.

Fata se întoarse aducînd băuturile: un kir pentru Nicholas, iar pentru Croaker un rom cu ghiață. Croaker dădu comanda, iar Nicholas ceru același lucru. După plecarea chelneriței, reluă conversația.

— Cît despre **otoja**, de unde făcuse rost Tanaka de bani ca să îl amenajeze?

— Din munca lui, mai ales. Nicholas sorbi o înghițitură. Eu cred că avusese niște bani, la sosirea lui aici, adăugă el. Îi moștenise la moartea mamei lui.

— Cît?

Nicholas ridică din umeri.

— N-am idee. Familia lui era înstărită însă erau nouă copii.

— Unde sînt?

— După cîte știu, toți sînt în Japonia. Numai Terry emigrase.

— Și tatăl?

— Mort în război.

— Hm, hm. Scutură din cap. Îți trebuie o groază de bani ca să pui pe picioare o afacere la New York, zise el. Sau un garant...

— Unde vrei să ajungi? întrebă Nicholas.

Croaker luă o înghițitură și ridică din umeri.

— Știi, cînd ai nevoie de bani, poți face rost. Dar cîteodată nu-i ușor să-i restitui. Creditorii devin nerăbdători, nu mai vor să aștepte...

Nicholas scutură din cap.

— Singurul asociat pe care l-a avut Terry pentru otoja, a fost Chase Manhattan Bank, și terminase de restituit banii acum nouă luni. Afacerea mergea foarte bine.

— Cineva care voia să intre pe fir ?

— Da' de unde, locotenente !

Croaker ridică mîna, cu palma larg deschisă.

— Pur și simplu, încerc toate posibilitățile. Ai putea să pui mîna-n foc pentru el ? Doar nu erați tot timpul împreună...

— Degeaba. Îl cunoșteam. Crede-mă, nu era amestecat în nimic ilegal. Oricum, nu în felul în care crezi.

— Și ajungem din nou la bushido, nu-i așa ?

Sosirea felurilor comandate îl întrerupse. Continuă abia după plecarea fetei.

— Știi, Linnear, erai prieten cu tipii ăștia doi, și totuși nu pari de loc impresionat

Nicholas rămase cu desăvîrșire nemișcat. Sîngele îi pulsa puternic, în creier simțea parcă o adiere rece. Auzea ecouri, obsedante ca vorbele strămoșilor, ce-i parveneau de-a lungul coridoarelor timpului. Sub masă, degetele-i erau încordate precum lamele de cuțit, iar mușchii coapselor și-i simțea întinși ca niște cabluri de oțel. N avea nevoie nici de spadă, nici de armă secretă Trupul său îi era de ajuns. mașină de ucis la fel de periculoasă ca oricare dintre cele pe care oamenii le inventaseră de a lungul vremurilor

Croaker îl privea în ochi.

— Bine, bine, zise el blînd.

Își îndreptă furculița pătată cu gălbenuș de ou spre farfuria lui Nicholas.

— Ți se răcește mîncarea.

Apoi se aplecă deasupra farfuriei sale și începu să dea vîrtos din fălci Niciodată nu avea să știe cît de aproape de moarte fusese.

Există mînie și mînie Așa cum există insultă și insultă. Lew Croaker nu e decît un occidental tîmpit, ca și atîția alții, își zise Nicholas, în timp ce mînca. Un om care nu știa ce face, nu își dădea seama ce consecințe puteau să aibă cuvintele lui. Spusese fraza aceea ca să-i vadă efectul pe obrazul lui Nicholas. Nicholas ar fi trebuit să și stăpînească orice reacție. O știa de cînd învăța bujutsu. Dar era mult de atunci, și se lăsase surprins, pentru că avea de-a face cu un occidental.

Asta e o lecție, își spuse Nicholas. Primejdia are mii de chipuri. Nu că Lew Croaker ar fi reprezentat un pericol. De-

parte de așa ceva. Dar oare ignoranța nu reprezintă, în sine, un pericol? Fără s-o știe, Croaker își pusese capul pe butuc. De ce? N-ar fi avut nici un rost, dacă Nicholas l-ar fi omorît pe loc sau l-ar fi lăsat infirm pe viață.

Mîncară. Croaker îl privea din timp în timp pe Nicholas, care încerca să-i explice noțiunea de **bushido**.

Poate că baza ei era supunerea, dar în orice caz pentru un spirit occidental — termenul avea un caracter peiorativ, care nu se potrivea. Pentru că **bushido** se definea nu numai prin sociologie și religie, dar și prin istorie. Pentru americani, a căror gîndire se limita la 200 de ani, cînd era vorba de propria lor țară, conceptul de milenar era ca o mare insondabilă.

Croaker însă asculta totul cu multă seriozitate, iar pe măsură ce Nicholas vorbea, interesul lui sporea.

După masă, la cafea, locotenentul scoase o bomboană mentolată. Privirea îi rătăci o clipă, apoi spuse fără legătură:

— Am o femeie care mă enervează. Niciodată cînd ajung acasă n-o găsesc acolo.

— După cîte mi-ai spus, ajungi rar acasă, zise Nicholas.

Croaker își muie buzele în cafea, se strîmbă și își puse frișcă. Rupse un pliculeț cu zahăr, îl turnă și-l amestecă încet.

— Nu știu de ce, dar nu pot s-o beau goală.

Luă o înghițitură, dădu aprobator din cap și ridică ochii.

— Așa am spus, într-adevăr. Dar vreau să adaug că, de cîte ori ajung, asta nu face decît să agraveze lucrurile, pricepi?

— Ar trebui să-ți schimbi meseria, zise Nicholas, ironic.

— Ba nu. Cred că ar trebui să schimb femeia, și gata. Alison e endocrinolog. De trei ani și jumătate lucrează la același proiect. Cred că n-au avansat deloc pînă acum.

Își trecu bomboana dintr-o parte într-alta a gurii.

— Refac ADN-ul.

— Clonări?

Obrazul lui Croaker se înseninâ.

— Mda! Rîse. Vrea să creeze o armată de supraoameni, pe legea mea! zise el. Tipii ca mine și ca tine s-au demodat complet. Izbucni din nou în rîs. Nu, nu. Nu-i chiar atît de spectaculos. Încearcă să modifice ADN-ul mamei, așa încît oamenii cu boli ereditare să poată avea copii sănătoși. Ce zici?

Rămase gînditor un timp, privind țintă cafeaua.

— Va să zică se strică treaba. Trebuie s-o limpezim.

— Atunci limpeziți-o, zise Nicholas.

Croaker ridică mirat ochii.

— Mda! zise. Urmă o tăcere stînjenită. Auzi, în legătură cu ce ți am spus eu adineauri...

— Să mergem, zise Nicholas, ridicîndu-se. Nu trebuie să întîrziem la întîlnire.

* * *

Înăuntru, aerul era uscat și răcoros — fără instalații de aer condiționat — de parcă s-ar fi aflat sub pămînt, la adîncime, unde temperatura e întotdeauna scăzută. Soarele verii nu reușea să pătrundă pînă aici.

Pereții erau din blocuri mari de piatră, care păstrau răcoarea chiar în cele mai toride zile; iar deasupra era un etaj, care amortiza și mai mult efectul soarelui.

În afară de zgomotul mișcărilor lor, Croaker percepea niște vagi ecouri, ca niște voci de undeva din fundul unui lac. Nu distingea cuvintele, dar le auzea. Cînd ajunseră mai aproape, desluși și alte sunete: zgomote fără vorbe, precise ca niște ordine date în timpul unor manevre — îi aminteau de stagiul militar pe care îl efectuase într-un orășel îndepărtat și prăfuit din Georgia.

— Acum cîțiva ani, cinematograful și televiziunea au descoperit artele marțiale, zise Nicholas fără să-și încetinească pașii, și le-au transformat în spectacol de circ. Așa că lumea le ia acum drept un fel de catch. Asta, în occident, desigur. Sau în cel mai bun caz, se înșală total asupra semnificației lor.

Nicholas se opri, întorcîndu-se către Croaker.

— „Calea" nu înseamnă numai să ucizi. A ucide, e o noțiune pur occidentală. Scoți un pistol și bum! ai curmat o viață. „Calea" nu înseamnă așa ceva, în interior.

Își continuară drumul, iar zgomotele se apropiară. Lui Croaker i se păru că aude pași desculți pe o podea de lemn, apoi lemn lovit de lemn, de parcă cineva ar fi cîntat la un uriaș instrument de percuție.

— Bujutsu nu trebuie tratat cu ușurință, locotenente, reluă Nicholas. Nu e nici vrăjitorie, nici joc de salon. E un lucru serios și de temut. Întoarse capul. Sper că nu mă repet prea mult. Dar iau toate precauțiile. Occidentalul modern n are ocazie să vadă adevărații adepți ai sistemului bujutsu, ba nici măcar să afle ceva despre ei. Și e normal să fie așa. Adepții nu doresc și nu tolerează nici un fel de publicitate.

În ciuda naturii sale violente, bujutsu este mai degrabă legat de religie — mai ales zen şi shinto — decît, să zicem, de sport. E un mod de viaţă, dirijat de bushido. Un adept ar prefera să-şi facă seppuku — să se sinucidă conform ritualului — decît să încalce principiile. Totul în viaţă, locotenente, — absolut tot — e în conformitate cu bushido? Sper că poţi înţelege asta.

— Nu-s prea sigur, răspunse cu sinceritate Croaker.

Dar simţea plutindu-i la limita conştiinţei o senzaţie vagă, pe care n-o putea lămuri. Se întrebă ce-o fi fost, apoi renunţă: ştia că oricîte eforturi ar fi făcut, n-ar fi reuşit decît să îndepărteze şi mai mult senzaţia.

— Nu mă mir.

Nicholas îi adresă un zîmbet lipsit de căldură.

— Unii occidentali au nevoie de ani întregi pentru a înţelege. Alţii nu reuşesc niciodată.

Ridică din umeri. I-o luase puţin înainte lui Croaker.

* * *

Nimic pe lume n-ar fi reuşit s-o facă pe Gelda Tomkin să plîngă, dar acum simţea lacrimile aproape. Din apartamentul ei răcoros din Sutton Place privea reflexele soarelui, care transformau East River într-o suprafaţă netedă, ireală, ca un fluviu de sare. Privelişte, atît de familiară, i se părea acum anostă şi neinteresantă, ca un decor de teatru. Poate că, la urma urmei, nu era decît un decor, îşi zise ea, dar îşi dădea seama că gîndurile începeau să i se încleştoşeze. De altfel, acesta era singurul lucru pe care-l dorea. Chivas-ul nu-i mai era de ajuns. Şi asta, se gîndi ea cu amărăciune, era un semn foarte rău. Drogurile nu ajută la nimic. O descoperise de mult. Pentru că putea să domine drogul, iar ei îi trebuie, dimpotrivă, ceva care s-o stăpînească pe deplin. Halucinogenele se dovediseră fără efect, iar opiul nu făcea decît s-o ameţească. Descoperise că pastilele de codeină în combinaţie cu whisky ul, erau exact ceea ce trebuia ca s o echilibreze. Nu-şi putu stăpîni un zîmbet amar

Auzi, în spatele ei, apelul telefonului — un zumzet dulce, în armonie cu atmosfera încăperii, asortat la canapeaua lungă de piele, care nu se încălzea decît la atingerea trupului gol.

Gelda privi pe fereastră. Nu se grăbea să răspundă Apelul va continua pînă cînd avea să ridice receptorul ; cînd nu era acasă, ori nu voia să fie deranjată, repondorul prelua mesajul după primul apel. Era Pear, care avea nevoie de ea Putea să aştepte.

Tare ar fi dorit să poată plînge ! Dar, chiar prin ceaţa alcoolului şi a drogului, se simţea uscată şi sterilă, ca un pustiu apăsat de soare.

Se întoarse şi traversă fără zgomot albastrul profund al mochetei Prin uşa deschisă, văzu vasta întindere a divanului de piele de culoarea frunzelor uscate şi-a covorului bordo care mobilau camera de zi — sau camera de lucru, cum prefera ea s-o numească ; de obicei n-avea chef să folosească patul...

Părul ei, de culoarea mierii, căpătă reflexe mătăsoase, cînd trecu printr-o pată de soare. Avea un capot din satin verde ca frunza, care se mula ca o piele pe ea, şi-i punea în evidenţă picioarele lungi, dar ascundea acele părţi ale trupului pe care, în sinea ei, le dispreţuia. Nu avea în tot apartamentul nici măcar o singură oglindă pe pereţi, nici măcar deasupra chiuvetei din baie — cu toate astea umpluse un dulap întreg cu oglinzi. Erau o marfă foarte căutată.

Ridică receptorul.

— Da.

— Cine te-a reţinut atît, iubito ? întrebă Pear. Vreun derbedeu urît ?

— Ei, nu chiar atît de derbedeu.

Gelda închise ochii. Pear chicotea în receptor.

— Ah ! Acum te recunosc, păpuşico !

Vocea din receptor îşi schimbă tonul.

— Te simţi bine, nu-i aşa ?

— Da. De ce ?

— N-ai prea ieşit în ultimul timp. Anumite fete îşi pun nişte întrebări. Asta-i tot. Le lipseşti.

— Şi ele mie, răspunse Gelda, nici ea convinsă de ceea ce spunea. M-am gîndit mult în ultimul timp, Pear...

— Sărmana mea dragă, spuse Pear pe un ton calm, ştii doar că prea multe gînduri îţi fac rău. Trebuie să ieşi mai mult, să te duci şi tu pe la cîteva petreceri...

— Ştii doar că nu-mi plac lucrurile astea, răspunse Gelda, sec.

— Te rog, te rog ! Eu personal, nu-ţi cer nimic. (Părea încurcat). Îmi fac griji din cauza ta, iubito. Sincer.

— Valorez ceva bani pentru tine. Mulți.

— Nici chiar așa, Gelda ! (acum Pear vorbea mai reținut). Îți place să mă necăjești, asta e. O știu, și te iert. Țin la multe persoane în lumea asta — nu și la curve, Domnul mi-e martor — și tu ești una dintre ființele care înseamnă ceva pentru mine.

— Eu sînt una din curvele tale, se încăpățînă Gelda.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat exasperat.

— Draga mea, trebuie să-ți reamintesc mereu că tu ești cea care m-a căutat ? Da, eu îți furnizez clientela, dar această clientelă este de o calitate deosebită, specială, și nu e cazul să-ți explic tocmai eu asta. O mie de dolari pe noapte ! Așa ceva nu se găsește pe toate drumurile. Ai putea scoate mai mult dacă ai lucra cu ora, sînt de acord, dar oare ăsta să-ți fie țelul, iubito ? Asta nu te ar face fericită, cum ești acum. Cum aș putea spune că ești una din curvele mele ? Doamne, ce prostie ! Oamenii te cer. Aici e diferența...

— Ai ceva pentru mine ? întrebă Gelda pe un ton neutru.

Pear oftă iar și, pentru moment, renunță.

— Îți amintești de actrița Dare ?

— Da.

— Nu te vrea decît pe tine.

— Foarte bine.

— Ai tot ce-ți trebuie ?

Gelda se gîndi cîteva clipe.

— Mi-am curățat pantalonii de piele, dar căptușeala...

— Filip va trece după-amiază să-ți aducă tot ce-ți trebuie. Altceva ?

Gelda se gîndea deja la enorma pușcă subacvatică Remington, la lunga țeavă octogonală, la patul din lemn tare, lustruit. Își merita pe deplin numele de „șase focuri".

— Da, răspunse ca prin vis, vreo jumătate de livră de somon afumat și niște aspic. Patru porții. (Tăcu un moment). Pear, să-i spui clar : fără ceapă. Fără ceapă, atunci cînd am de lucru.

Pear izbucni în rîs.

— Ai gusturi fine ! Știi, astă seară vei avea parte mai mult de plăcere decît de muncă...

Cel puțin acum, avea pentru ce aștepta. Se întoarse către fereastra scăldată în soare. Telefonul îi alunecă din mîini. Sclipitorul fluviu de lumină părea că i face cu ochiul.

Sala propriu-zisă era construită în întregime din lemn. Panouri strălucitoare, de culoare deschisă, erau fixate numai prin pene și clei.

Încăperea, dreptunghiulară, avea plafonul înalt. O lumină plăcută pătrundea în toate colțurile.

Ar fi semănat cu o sală de gimnastică dacă nu ar fi avut o estradă înălțată în fund, după o balustradă de lemn. N-avea nici o mobilă, nici aparate.

În sală se aflau o duzină de bărbați în kimono-uri albe, aliniați cîte șase, față în față. Fiecare avea un baston din lemn lustruit, rotunjit la un capăt, celălalt fiind prevăzut cu o mică gardă. Croaker le-ar fi luat drept săbii, dar nu aveau nici tăiș, nici vîrf. Bărbații — toți japonezi — nu erau mascați. Majoritatea între douăzeci și douăzeci și cinci de ani, dar printre ei erau vreo doi ce se apropiau binișor de patruzeci și un adolescent.

Un bărbat îmbrăcat în gri stătea între cele două grupuri, aproape de estradă. Era mic de statură și complet chel, ceea ce îngreuna tentativa de a-i ghici vîrsta.

Croaker i-o aprecie între patruzeci și cincizeci. Bărbatul scoase un strigăt ascuțit și cele două grupuri, făcînd doi pași repezi în față, se angajară în ceea ce locotenentul luă drept o luptă rituală cu bastonul.

— E o clasă de kenjutsu, locotenente, spuse Nicholas. Cea mai bună din emisfera occidentală și chiar mult superioară cîtorva din Orient.

Croaker privea fascinat la bărbații care înaintau și se retrăgeau atacînd și parînd, răcnind la unison. Gesturile îi păreau atît de lente și de metodice, încît nu-și putea da seama ce rost ar fi avut într-o luptă reală.

Curînd se auzi sunetul grav al unui clopot și, la ordinul scurt al lui sensei, bărbații făcură doi pași înapoi, își ridicară în același timp săbiile de lemn și se înclinară adînc unii în fața celorlalți. Apoi se întoarseră și se îndepărtară în grupuri mici și tăcute. Unii se întîlniră pe podea, alții se așezară pe călcîie. Păreau cu totul absorbiți de aceste gesturi banale.

Nicholas îl conduse pe Croaker către locul unde se afla maestrul de kenjutsu, și rosti cîteva cuvinte în japoneză. La rîndul său, micuțul bărbat se înclină și-i întinse mîna lui Croaker.

Croaker i-o strînse derutat. Era o mînă dură, ca un bloc de beton. Bărbatul îl surîse.

— Ți-l prezint pe Fukashigi, îi spuse Nicholas.

Croaker lăsă mîna bărbatului.

— Ce urmează acum?

— Privește, spuse Nicholas.

Fukashigi se întoarse spre dreapta și spuse foarte repede cîteva cuvinte în japoneză. Un elev se ridică, luă încă o sabie de lemn, apoi înaintă liniștit. Se înclină în fața lui Nicholas și îi întinse una din arme. Fukashigi îi vorbi cîteva clipe și, la sfîrșit, înclină capul.

— Haï! spuse Nicholas în semn de acord.

Elevul era înalt și destul de slab, cu o față dură și ochi vioi, inteligenți. Cei doi adoptară o poziție degajată, picioarele depărtate, genunchii ușor îndoiți, mîinile pe garda săbiilor de lemn.

— Sînt cinci atitudini în **kendo**, îi spuse Nicholas lui Croaker, fără a-l pierde însă din ochi pe elev. Cinci, nu mai multe: superioară, mediană, inferioară, dreapta și stînga. Primele trei sînt decisive; ultimele două, fluide, servesc atunci cînd întîlnești o obstrucție venită de sus sau din lateral. Dar ele singure nu alcătuiesc **Calea**. Pentru a fi stăpîn pe tehnica kenjutsu, trebuie să ai ceea ce în mod obișnuit se numește poziția „fără poziție". Adică, să treci de la o poziție la alta, spontan, fluid, pe măsură ce situația ți-o impune, **fără să te gîndești**, în așa fel încît mișcarea, de la începutul și pînă la sfîrșitul asaltului, să fie o curgere neîntreruptă, precum mișcarea mării. Cele cinci elemente sînt esențiale pentru kenjutsu, locotenente.

Nicholas îl atacă pe elev cu o viteză atît de fulgerătoare, cu atîta sălbăticie, încît Croaker se sperie.

— Înaintare în atitudine mediană, explică Nicholas. Refăcu atacul încet, pe îndelete și mișcările părură amplificate, ca văzute prin lupă. Ridică sabia astfel, încît vîrful acesteia să se îndrepte spre fața elevului. În aceeași clipă acesta atacă, și Nicholas, cu un gest abia vizibil, lovi sabia celuilalt, îndepărtînd-o spre dreapta.

Nicholas își ridică sabia deasupra capului, foarte sus, în poziția superioară. Elevul se năpusti înainte și în aceeași clipă Nicholas lovi în jos. Nicholas lăsă elevul să-l atace din nou și abia atunci își înălță **bokken**-ul. De astă dată, elevul îl blocă, însă arma lui Nicholas se eliberă imediat, evită atacul, și lovi ușor brațul celuilalt, la înălțimea umerilor.

Elevul se năpusti din nou și îl atacă din dreapta. Nicholas răsuci sabia spre stînga, la înălțimea mijlocului Cînd elevul înaintă, Nicholas, iute ca fulgerul, ridică sabia, măturâ spațiul gol și atinse de la stînga spre dreapta umerii adversarului.

În sfîrșit, elevul atacă din nou, în sus, din poziția inferioară Nicholas îl blocă și alunecă cu grație în poziția superioară, pentru a-i da ceea ce, într-o luptă reală ar fi fost o lovitură mortală în creștetul capului.

Cei doi luptători făcură un pas înapoi și se salutară.

— Ai văzut elementele de bază ale luptei **kenjutsu**, spuse Nicholas, întorcîndu-se spre Croaker.

— Dar sînt numai niște săbii de antrenament, din lemn. Nu poți face rău nimănui cu acest gen de...

— Dimpotrivă, aceste **bokken** sînt tot atît de ucigătoare ca și **katana**. Ele...

În aceeași clipă, Nicholas se răsuci. Simțise instinctiv dublul atac al elevului, venind din lateral, și al lui sensei, direct din spate Croaker tresări, elevul era deja dezarmat, și Nicholas angajat serios în lupta cu Fukashigi. Calculă stupefiat : o zecime de secundă... Dumnezeule mare ! Și văzuse înaintea lui venind atacul !

Zgomotul clar de bokken lovit umplea încăperea, dar mișcările celor doi bărbați erau atît de iuți încît nu se putea distinge decît un soi de agitație neclară. Croaker privi cu atenție. Încerca să vadă ceva, dar lupta era atît de curgătoare, atît de ritmică încît nu putu separa nici un gest de celelalte. Își aminti comparația făcută de Nicholas cu valurile mării, și înțelese.

Un pocnet sec : lovitura verticală, înfiorătoare a lui Fukashigi era blocată de sabia ridicată de Nicholas. Acesta din urmă nu se retrase și sensei făcu un salt înapoi ; apoi țîșni, ușor ca vîntul, pregătind un nou atac. Și în clipa în care sabia lui Fukashigi își lua avînt pentru o lovitură de dreapta, Nicholas se întinse prelung ca un rîu : sabia lui urmă exact dîra lăsată de adversar, apoi coborî de parcă s-ar fi înfipt în capul lui sensei. Îl atinse ușor vîrful nasului, dar în aceeași secundă pumnul lui sensei căzu peste fața lui Nicholas — lovitura ar fi putut să-i zdrobească nasul și să-l ucidă.

Cei doi bărbați făcură cîte un pas înapoi și se salutară înclinîndu-se. Nici unul, nici celălalt nu părea să răsufle greu.

Doc Deerforth plecase. Justine se așeză în fața șevaletului. Reîncepu lucrul la studiul pe care îl ocolea de trei-patru zile. O dată sau de două ori crezuse că se apropie de sfîrșit, dar cu cît făcea mai multe schițe, cu atît avea sentimentul că-i scapă impresia de ansamblu. Parcă aș încerca să prind o șopîrlă cu mîna, își zicea ea scîrbită, aruncînd pensula. Smulse foaia cu pioneze cu tot și o cocoloși, fără s-o mai privească.

Se duse în bucătărie să-și facă un sandviș cu ton. Îl mestecă absentă, încercînd să înțeleagă unde a putut greși. Înghiți ultimele bucăți, împreună cu o jumătate de pahar cu suc de portocale.

Era în costum de baie. Privi o clipă țintă la șevalet, ca și cum ar fi privit un dușman. Pericol! își zise. Presimțea ceva.

Luă un prosop și ieși pe plajă. Începu să fugă, lăsă prosopul să-i cadă pe nisip și se aruncă cu genunchii ridicați în valurile reci, care se înălțau uriașe, vrînd parcă s-o înghită. Se scufundă în adîncul verde, acolo unde tunetul tăvălugului de apă nu se mai auzea și unde violenta lui trecere se transforma într-un tremur ușor. Își întinse mîinile spre suprafața apei, începu să bată din picioare și înotă cu toată puterea, supraveghindu-și atent mișcările corpului. Pe la colțul buzelor, bule de aer alunecau ca picăturile unui metal topit. Se înălță fără efort, străpunse suprafața fremătătoare, luă o gură de aer și coborî din nou în adîncuri.

Nicholas o obseda și, în ciuda celor povestite doctorului Deerforth, se gîndea să plece la New York. Nu avea nici o veste de la el. Desigur, era prea ocupat. Doamne, și cît nu putea suferi acest gen de robie! Avea totuși nevoie de el și nu putea face nimic!

Continua să înoate spre larg, urcînd la suprafață doar pentru a lua o înghițitură de aer proaspăt. Ajunsă suficient de departe, schimbă direcția și începu să înoate de-a lungul coastei.

Gîndul îi zbura la teaca lungă din lac negru și aur. Parcă traversa încăperea și, înălțată pe vîrful picioarelor, întindea mîna să o ia din suport. Teaca era grea, lucioasă și mătăsoasă, perfect echilibrată. Ținea în mîna stîngă teaca, în

timp ce cu dreapta strîngea mînerul lung al spadei. Katana lui Nicholas. Încet, centimetru cu centimetru, încerca să o tragă afară din teacă, şi în faţa ei, înlemnită de spaimă, apărea lama de oţel, curbată uşor ca linia orizontului. O strălucire de argint, orbitoare, o smucitură, şi katana ar fi ieşit din teacă.

Respiraţia i se oprise în gît, inima îi bubuia şi în urechi sîngele începu să-i vîjîie. Deodată simţi o arsură între picioare. Fără a înceta să şi le mişte, duse mîna pentru a-şi masa locul dureros şi gemu. Bule de aer îşi luară zborul spre suprafaţă ca nişte păsări spre cer.

Simţi un curent rece alunecîndu-i în spirală în jurul coapselor. Semăna atît de mult cu mîngîierea tandră a mîinii iubite încît, surprinsă, deschise ochii. Curentul îi învăluia acum şalele dureroase, i se încolăcea în jurul pieptului. Se răsuci. Abia atunci se simţi prinsă de ape. Fusese la început ca o chemare delicată, apoi, bruse, marea o înhăţă.

Instinctiv, fu ispitită să deschidă gura, dar strînse dinţii la timp. Curentul submarin o trăgea neîndurător spre larg. Se clătină sub îmbrăţişarea lui. Nu se zvîrcolea, se rostogolea ca un cilindru. Ameţită, începu să înoate orbeşte către ţărm. Era o bună înotătoare, avea capacitatea toracică excelentă, dar acum trebuia să ajungă cît mai repede afară, la aer.

Continuînd să se rostogolească, încerca să ajungă la suprafaţă, dar aproape fără efect. Apa o ţinea cu violenţa unui şarpe ieşit dintr-un abis necunoscut, înfăşurînd-o în solzi vîscoşi.

La capătul puterilor, reuşi, în sfîrşit, să atingă suprafaţa apei. Tuşi şi-şi pierdu punctul de sprijin. Pentru a putea să se orienteze cu precizie spre ţărm, încercă să-şi ridice capul, şi să-şi elibereze ochii de apa sărată care-i ardea. Valurile o înghiţiră din nou.

O apucă spaima. Stomacul i se strînse, era scuturată de frisoane. Nu mai înota — se zbătea inutil. De ce oare nu ţipase, cînd ieşise la suprafaţă? Încercă din nou să urce, dar îmbrăţişarea sălbatică a apei o opri. Se afunda şi, în cădere, redeveni stăpînă pe sine...

Jos, pe fundul întunecat, totul era încremenit. O clipă se miră, cuprinsă însă de panică, apoi îşi dădu seama că nu mai era tîrîtă de curent. Întinse mîna orbeşte, întîlni o stîncă. Se trase pe braţe şi, fără a se desprinde de fund, se îndreptă spre ţărm.

Plămînii îi ardeau în flăcări, coapsa stîngă părea prinsă de un cercel. O lăsă să atîrne un moment, destinzîndu-şi muşchii, şi crisparea dispăru. Continuă să se tîrască pe fund, ca un crab uriaş. Avea o poftă nebună să ţîşnească spre suprafaţă, dar teama de curentul submarin era prea puternică. Continuă să înainteze. Îşi simţea ochii gata să-i lasă din orbite, un vînt de furtună îi sufla în urechi, din ce în ce mai puternic.

Simţi, în cele din urmă, căldura domoală a apelor puţin adînci şi, în acelaşi timp, izbitura valurilor de nisipurile în pantă.

Ţîşni cu tot corpul şi atinse faţa apei, suflînd ca o balenă. Deschise gura ; se sufoca şi sughiţa, în timp ce tot corpul părea că i se transformă într-o masă gelatinoasă. Cînd ieşi din apă, picioarele nu o mai ţineau. Căzu în genunchi şi un val o acoperi. Se clătină.

Auzi voci care strigau ceva. Vomă apa de mare. Apoi nişte mîini puternice o prinseră de subţiori. Capul îi căzu pe piept. Tuşi.

— E-n ordine ?

Încercă să-şi ridice capul, dar nu reuşi decît să vomite, scuturată de spasme. Simţi nisipul uscat sub spate. Îşi dădea seama că tot corpul îi tremura. Niciodată nu va mai putea inspira destul aer ! Plămînii îi lucrau ca nişte foale, cu un zgomot aspru, care-i zgîria urechile. I se părea că e în plină criză de astm. Un prosop împăturit sub ceafă îi ţinea capul ridicat. Furnicături îi treceau prin obraji şi prin buze. Încercă să-şi ridice braţele, dar parcă erau ale altcuiva. Nu mai avea strop de putere.

— Stai liniştită, spuse vocea de deasupra ei. Linişteşte-te !

Închise ochii. Era năucită, totul se învîrtea ca într-un carusel de bîlci, ca atunci cînd se zbătea în ghearele curentului submarin. Puţin cîte puţin, totul se atenuă şi respiraţia începu să-i revină la normal.

— E mai bine ?

Se ridică în capul oaselor, fără a îndrăzni încă să vorbească.

— Locuieşti prin apropiere ?

Era un glas de femeie. Dădu din cap în semn că da.

— Am chemat un medic.

— Mă simt bine, şopti, şi vocea i se păru străină, ciudată.

— Vine în cîteva clipe.

Dădu din cap și închise ochii. Se gîndi la Gelda, la anul cînd au fost împreună la mare. Se jucau în apă. Gelda să fi avut vreo nouă ani, ea șase. Absolut în glumă, o lovise pe Gelda în coaste. Soră sa se întorsese cu fața schimonosită de furie. A întins mîinile și punîndu-i palmele pe cap, a cufundat-o în apă. La început a mers. Apoi a vrut să iasă pentru a respira. Gelda o ținea însă sub apă. Luptase, dar Gelda o ținuse în continuare. În gînd o implorase la început, apoi o înjurase. Cînd, în cele din urmă, Gelda a lăsat-o să iasă, era îngrozită. A fugit direct în brațele mamei, plîngînd. N-a spus nimănui ce îi făcuse soră-sa, dar timp de o săptămînă nu i-a mai vorbit. Nici măcar n-a privit-o. Unica reacție a Geldei a fost o bucurie răutăcioasă.

Justine deschise ochii. Doctorul Deerforth, aplecat asupra-i, îi vorbea. Întinse brațele și i se cuibări la piept, zguduită de hohote de plîns.

* * *

După ce se despărți de Nicholas, locotenentul Croaker întrebă prin radio-ul mașinii dacă are vreun mesaj. Procurorul McCabe dorea să fie sunat - desigur, în legătură cu afacerea Tanaka Okura ; Vegas îl căutase pentru a-i spune ceva; Finnigan cerea un raport despre mersul anchetei.

Se strecura prin circulația intensă din direcția est-vest.

— Dacă-l mai poți găsi pe Vegas, spune-i că voi fi înapoi către patru și jumătate, bine ?

Nu avea nici un chef să vorbească cu procurorul McCabe. Cît despre Finnigan — ducă-se dracului !

Nici o altă veste. Croaker încercă să-și potolească nerăbdarea... cît de mult dorea un anumit telefon !

— Perfect, adăugă. Fă-mi legătura cu Vincent la morgă, da ?

Deasupra străzii, căldura ridica valuri de aer. Croaker își șterse fruntea de transpirație. Cînd i se dădu legătura cu Vincent, îl invită la cină. Vincent îi propuse să meargă la Michita și îi dădu adresa.

Croaker traversă Central Park în dreptul Străzii 72, și se opri în fața unei clădiri desuete, cu trei etaje, în care se afla dojo-ul lui Terry Tanaka. Îi interogă pe toți instructorii. Chemă un desenator al poliției, pentru a face portretul-robot al japonezului necunoscut, care fusese la dojo în după amiaza dublei

crime. Nici dintre persoanele interogate nu-l mai văzuse înainte sau după acea vizită. Nimeni nu știa de unde venise Senseiul de aikido își amintea numele lui : Hideyoshi. Numele nu-i spunea nimic lui Croaker, dar s-ar fi putut ca omul să fi fost criminalul, sau, cel puțin, să aibă o legătură oarecare cu el.

Termină după ora patru. Nu găsise la Terry nici o amprentă, afară de cele ale victimelor, dar ceru unei echipe de specialiști să ia toate amprentele din **dojo**. Să nu neglijeze nici cea mai mică posibilitate, oricît de improbabilă ar fi ea ! Cine știe ? Cu puțin noroc... Apoi ceru unui agent să „purice" clădirile învecinate, poate va găsi pe cineva care l-ar fi putut vedea pe necunoscut.

Întors la birou, o anunță pe Irene că a sosit, și așează într-un colț cei doi saci din plastic cu hainele și obiectele personale ale lui Terry și Eileen.

Verifică din nou telefoanele primite. Nimic.

Avea de gînd să desfacă pachetele, pentru a întocmi o listă a conținutului, cînd Vegas apăru în cadrul ușii. Era un bărbat enorm, bărbos, cu ochi mari și negri aducînd a țintă de tir, și cu o piele atît de neagră, încît căpăta reflexe albăstri în lumina neonului.

— Salut, îi spuse întorcînd capul.

— Și eu.

Vocea lui Vegas era ca zgomotul unui tunet în depărtări.

— S-ar părea că vrei să mă vezi.

— Tu ai spus-o.

Vegas se așeză, bombănind. Purta niște blue-jeans spălăciți, cizme texane de cow-boy și o cămașă în același stil, gri cu negru și capse sidefii.

— Trebuie să mă mut de acolo, zise, făcînd aluzie la brigada de stupefiante. Mă calcă pe nervi.

— Sallyson ?

Era vorba despre căpitan.

— Căpitanul Achab, vrei să spui, rînji Vegas. Ticălosul ăsta e bun de dus la azil. Ascultă, Lew ! Trebuie să intru aici. La omuciderі.

Croaker își privi prietenul. Îl cunoștea de mult pe Vegas. Trecuseră prin multe clipe grele împreună. Își făceau mereu curte, dar niciodată fără motiv.

— Știi, bătrîne — răspunse grav Croaker. Finnigan e departe de a fi o floricică. E o adevărată groapă de gunoi.

— Nu-mi vinde gogoși, tăticu', răspunse Vegas. De vreme ce vreau să-i părăsesc pe ăia. Flăcăii de acolo nu mă mai distrează de mult.

Croaker mijì ochii.

— Stai puțin, omuciderile nu-i singurul loc. Ascultă, ai putea trece la moravuri, ăia de acolo o duc bine.

Pe fața lui Vegas se așternu scîrba.

— Ei, rahat! Aș putea avea gologani cu găleata, și să-mi iau partea în fiecare lună. Singura problemă, răutăciosule, e că încuiații ăia n-au acceptat niciodată vreun negru sub jgheabul de pepite, pricepi? N-au chef de de-alde mine pe acolo!

— Ascultă, Vegas! Habar n-am dacă și Finnigan te ar accepta

— Știi bine că-i o javră, dar la capitolul piele, e corect, tăticu'. Ce ai, hm! Nu vrei să puricăm împreună?

Croaker izbucni în rîs

— Mi-ar plăcea mie, și încă cum! Dar, în acest moment, baronul e făcut foc pe mine.

— Rahat! Baliverne. Știi tu cum să-l iei. Pariez că data viitoare, cînd o să dai lovitura cea mare și cînd primarul îi va agăța în piept o altă șaibă de bronz, o să fie gata să-ți pupe pînă și fundul tău cel alb.

— S-ar putea, s-ar putea, zise Croaker surîzînd

— Așa cum doi și cu doi fac patru, tăticu'.

Croaker ar fi vrut să-i povestească lui Vegas despre afacerea Didion; despre bănuielile lui și despre pista pe care apucase. Era normal — ai nevoie de sprijin în orice misiune — dar știa că nu e cazul. Nu pentru că n-ar fi avut încredere în el. Își salvaseră de prea multe ori viața unul altuia, ca să mai existe între ei probleme de încredere, dar ar fi fost nedrept. Că hotărîse să continue ancheta împotriva ordinului primit era una, dar de aici pînă la a antrena și pe altcineva la insubordonare...

Croaker întinse brațul și își pocni prietenul peste șale.

— De acord! Ai cîștigat. Îi voi pune problema lui Finnigan, cînd prind momentul potrivit, ca să nu primesc un șut în cur.

Vegas îi surîse.

— O.K, să te văd!

Se ridică

— Tu întinde i momeala, și vedem noi cu-o ieși. Pînă muști că, ai în fața ta un negru silit să-și tocească pîngelele bătînd străzile. Sallyson ne-a dat cote de îndeplinit, îți dai seama?

Se întoarse fluturînd din mînă un „la revedere".

— Pune-mi una deoparte, spuse Croaker.

Vegas îi zîmbi. Era vechea lor glumă.

— Sigur. Pe cea mai nostimă, tăticu'.

* * *

— Nu știu, Nick, dar am impresia că mă aflu aici de sute de ani.

Vincent își coborî privirea spre arahida pe care o descojea.

— E nostim, continuă, dar Tokyo a ajuns să-mi pară doar un vis.

— Trebuie să te întorci chiar și numai pentru o vacanță...

— Da... desigur, trebuie...

Își zvîrli arahida în gură. Urcau scările din piatră, tocite, spre grădina zoologică din Central Park. Simțeau în nări duhoarea dulceagă, grețoasă a animalelor. Mergeau spre nord, către pavilionul maimuțelor.

— Eu nu mă mai întorc. Acum sînt sigur.

— Nimic nu te împiedică, spuse Nicholas. Nimic.

Vincent clătină din cap. Coborîră scările pînă la rond. La stînga, după cuștile mari și goale ale păsărilor, se vedea bazinul focilor, unde mai multe otarii tinere se zbenguiau și se băl-ceau în jurul unei femele mature, unică supraviețuitoare a unor ani mai fericiți.

— Familia mea, Nick. Asta-i problema. Surorile mele. Va trebui să le văd, dacă mă întorc. Datoria. Și n-aș putea să le privesc în ochi. Nu acum. Nu în halul în care am ajuns.

Aproape de pavilionul maimuțelor, un bărbat bronzat, cu o mustață stufoasă și beretă de marinar, așezat lîngă doi cilindri verzui de metal, umfla cu heliu niște baloane, sub privirile încîntate ale vreo două duzini de țînci.

— Da, ce ai ajuns? întrebă Nick.

— Aici e aici. Nu mai știu. Nu mai sînt același. Am fost asimilat. Am impresia că orașul ăsta m-a corupt. Ceea ce va-lora pentru mine cîndva, acum nu mai înseamnă nimic. Tra-dițiile se prăbușesc în jurul meu.

Era multă lume în fața cuștii cu gorile, niște gură cască, încîntați să vadă familia de maimuțe udată cu furtunul de un îngrijitor. Femela întinsese brațul cu palma deschisă în dreptul jetului de apă, și stropise privitorii. Țipînd și rîzînd, mulțimea

se îndepărtă o clipă, pentru a se buluci din nou spre cușcă. Un pic mai încolo, un urangutan studia cu ochi critic ciudatele făpturi de dincolo de gratii. Parcă își pregătea teza de doctorat, într-atît era de absorbit de ce vedea.

— Haide, hai, — spuse Nicholas pe un ton lejer. Îmi amintesc de prima noastră întîlnire. Tu, Terry și cu mine. La Michita. Toți trei ne rătăcisem puțin, nu-i așa ? Și în același mod. De asta ne-am și lipit de locul acela. — Surîse sau, cel puțin, încercă —. Un colțișor de Japonia, un colțișor de pe la noi. — Ridică privirea. — Ce ne-a apropiat pe noi trei ? Doar gîndurile negre ? Dorul de țară ? Nu cred.

— Eillen spunea mereu că sîntem legați prin spiritul artelor marțiale — răspunse Vincent — ca printr-un cordon ombilical magic. Ne credea cam copilași, din acest punct de vedere.

Nicholas scuturâ din cap.

— Nu ! Te înșeli. Ea respecta în noi tocmai acest lucru. Nu îl înțelegea, cred că nu putea să-l înțeleagă, dar nu i se opunea. Întotdeauna refuza să vină și ea cînd eram toți trei împreună. Știa că ar fi fost în afara elementului ei, cu tot efortul pe care-l făceam ca să se simtă bine. Ne-ar fi incomodat. Așa credea, mi-a spus-o Terry. Da, nu se băga între noi.

— Nu știu, răspunse Vincent. Totul mi se pare atît de îndepărtat acum. De parcă am vorbit despre obiceiuri și tradiții finlandeze. Nu mai știu nici dacă mă mai înțeleg pe mine însumi.

— Cuvinte, vorbe goale. Așa vorbește doar un occidental... Termină. Deschide-ți sufletul, și vei redeveni cel care ai fost. Faptul că ești aici nu poate șterge nimic.

Părea că-și vorbește sieși, nu numai prietenului său.

— Ne-am născut, continuă, în țara artelor marțiale. Și asta ne leagă mai puternic, mai atemporal decît orice legătură de sînge. Ceea ce ne-au învățat, nu vom uita niciodată, o știi prea bine ! În străfundul tău, rămîi mereu același, ca acum doisprezece ani cînd ai coborît din avionul Japan Airlines.

— Nu, Nick, m-am schimbat mult. Nu mai vorbesc în același fel, gîndesc diferit. America m-a marcat, și procesul pare ireversibil. Nu mai aparțin Japoniei, dar nici nu simt că aș aparține acestei țări. Occidentul mi-a luat ceva foarte prețios, ceva ce-mi aparținea, mi l-a smuls, în timp ce eu întorceam capul, prefăcîndu-mă că nu văd.

— Nu e prea tîrziu pentru a-l lua înapoi.

Vincent îl privi, își îndesă mîinile în buzunare și se depărtă cîțiva pași. Erau aproape de poarta cu celebrul orologiu.

Dincolo de ea se afla o grădină zoologică pentru copii ; se auzeau hohote cristaline și tropăieli de pași micuți și grăbiți.

— N-am spus nimănui, nici chiar poliției. Am primit un telefon în seara în care Terry și Ei au fost asasinați. Dar nu era nimeni la capătul firului.

Își ridicase privirea înainte de a continua :

— Cu cît mă gîndesc mai bine, cu atît sînt mai sigur că am auzit totuși ceva, ca un fir de melodie.

— Îți amintești ce era ?

— Da. Aș putea jura că era Mancini.

Nu era nevoie să adauge că Mancini era compozitorul preferat de Eileen. Tresări.

— Era ca și cum Terry mă chema din lumea de dincolo, spuse, ridicînd mîna a justificare. Știu, știu, nu cred în lucruri de genul ăsta Parcă ar fi încercat să-mi spună cine l-a ucis.

— Vrei, să spui că-l cunoștea pe criminal ?

Vincent ridică din umeri.

— Dau prea multă importanță unui lucru care nu merită. Nu mai știu. Îmi pare rău că .. regret că n-ai fost în oraș în seara aceea, asta-i tot Doamne, erau și prietenii tăi !

Nicholas nu răspunse Privea copiii ce-și lingeau rîzînd înghețatele și scoteau limba murdară de cremă la foarte demnele maimuțe. Ar fi vrut să simtă ceva. Și mînia e o emoție utilă - mai bine să fii furios, decît să-ți porți durerea cu tine peste tot, ca o cocoașă Brusc, avu impresia unei imobilități absolute, de parcă s-ar fi aflat pe axa unui ciclon. În siguranță, protejat, dar, în același timp, martor la dezastrul din jur. Exista un mijloc de a-l opri ? Cunoștea unul, fără îndoială, dar ezita să-l pună în aplicare Vincent nu-l slăbea din ochi. Parcă ar fi vrut, prin priviri, să-i smulgă o mărturisire, un consimțămînt. Trebuia deci să facă ceva. O știa încă din clipa cînd i-a fost propusă afacerea Era o obligație, o datorie. Vincent avea dreptate. Terry și Eileen au fost și prietenii lui.

— Îmi pare rău, bătrîne, spuse Vincent, atingîndu-i bratul. Am greșit. Cum vezi, sînt la capătul puterilor. Doamne, nu e drept să-mi descarc nervii pe tine ! — Schiță un surîs. — Vezi în ce hal m-am occidentalizat ?

Nicholas îi răspunse cu un surîs călduros, care nu oglindea însă tot ce simțea.

— Ai dreptate. Nici unul dintre noi n-a uitat importanța datoriei.

— Ascultă, Croaker m-a invitat la cină. De ce n-ai venit şi tu? Ştii unde..

— Bine, aprobă Nicholas. Îmi convine.

Vincent se uită la ceas.

— E timpul să cobor în ocnă. Pe deseară.

* * *

Nicholas căută o cabină telefonică în Central Park, apoi ieşi în Bulevardul 5. O sună pe Justine, dar îi răspunse Doc Deerforth.

— Ce s-a-ntîmplat? — întrebă, îngrijorat.

— Un accident fără gravitate. Nimic alarmant, dar cred că ar trebui să vii, dacă treburile îţi îngăduie.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Justine a fost prinsă de maree. Acum e bine.

— Eşti sigur că era curentul?

— Aproape. La ce te gîndeşti?

— Erau oameni pe lîngă ea? Au văzut ceva anormal?

— Erau o mulţime. Un vecin a ajutat-o să iasă din apă. Nimeni n-a văzut ceva ciudat.

— Poţi rămîne cu ea pînă vin? Iau primul tren.

Îşi privi ceasul.

— De acord, răspunse medicul. Nimic nu mă zoreşte. Secretara ştie unde sînt. Dacă se iveşte vreo urgenţă..

— Înţeleg, Doc.. Spune-i că vin.

— Cînd s-o trezi. Nu fi îngrijorat.

Închise telefonul, opri un taxi şi se îndreptă spre gara Pennsylvania. La subsol, după ce cumpără un bilet pentru Long Island, băgă de seamă că mai are douăzeci de minute pînă la plecarea trenului. Îl sună pe Tomkin. Trebui să aştepte mult. Privea oamenii trecînd pe lîngă el. Doi adolescenţi cocoşaţi sub povara rucsacurilor enorme şi chiar în spatele lor, o tînără lîngă un stîlp, aşteptînd nerăbdătoare pe cineva.

— Nicholas, ţipa o voce în receptor.

— Tomkin?

— Mă bucur că m-ai sunat. Te-ai gîndit la propunerea mea?

Ticălosul, se gîndi. Ce jigodie poate să fie, dacă a băgat-o şi pe Justine în combinaţie... Nu-i plăceau cîtuşi de puţin situaţiile de acest gen. Se calmă cu greu.

— M am gîndt Încep chiar de azi să lucrez pentru dumneavoastră

— Bun. De ce n-ai face un salt şi...

— Nu. Sînt la gară. Iau primul tren spre Long Island.

— Nu înţeleg.

— Am o treabă acolo. Justine...

— Văd...

— Nu mă-ndoiesc, replică Nicholas furios. Vă sun mîine.

— Nick...

Închise telefonul.

* * *

Lucra pe şantier. Se angajase la Lubin Bros cu vreo douăsprezece zile în urmă. L-au repartizat la o clădire ce se construia pe Ralph Avenue, în Brooklyn, cît a fost bolnav Edwards şi apoi l au mutat imediat pe şantierul din Park Avenue. Tomkin plătea o primă pentru a fi sigur că lucrarea va fi gata la termen, iar direcţia Lubin Bros făcea imposibilul ca totul să fie bine Mai ales veghind ca întotdeauna să fie prezent numărul prevăzut de muncitori.

Executa prompt orice i se dădea de lucru. Era un muncitor bun. vorbea puţin şi nimeni nu-l băga în seamă. În ziua aceea, cînd veni la lucru, ca în fiecare dimineaţă dealtfel, gîndurile îi zburau la treaba făcută în noaptea precedentă. Era un mod ce ori are altul de a se pregăti pentru ce avea de făcut în timpul zilei Mai avea nevoie de nişte informaţii şi în timp ce lobii frontali revedeau ce făcuse în timpul nopţii, subconştientul discuta problemele prezentului

Nu-i fusese deloc greu să ajungă în garajul din subsolul rezidenţei Actium. Se aşezase pe bancheta din spate a unui Lincoln Imperial, care se golise de pasageri în faţa intrării principale, situată la nivelul străzii. Restul nu a fost decît o simplă problemă de răbdare.

Limuzina lui Tomkin coborîse de pe rampă la ora trei fără zece dimineaţa. Toată lumea ştia că Tomkin suferea de insomnie şi că îşi petrecerea trei sferturi din noapte la biroul din noul imobil.

Farurile aprinse măturară plafonul parcării şi coborîră în clipa în care limuzina atingea pe ultima parte a rampei... Mo-

torul torcea domol în întuneric... Șoferul parcă mașina. Motorul tăcu.

Deși știa pe de rost ce urmează să facă șoferul, mai lăsă să treacă o oră. Avea vreme din belșug. Timpul putea să-i fie cel mai bun prieten sau cel mai neîndurător dușman, și-l trata, prin urmare, cu mult respect. Graba n-aduce nimic bun. În cele din urmă se ridică și se îndreptă spre limuzină. Ca o umbră pornită la vînătoare. În cîteva secunde, pornirea din față era deschisă și închisă la loc. În interior folosi o lanternă și un scalpel de chirurg. Trasă o linie cu scalpelul în locul unde mocheta de lînă întîlnea baza scaunului din față. Apoi făcu o a doua incizie, perpendiculară pe prima pentru a forma un T. Ridică cele două colțuri mici și introduse sub mochetă un obiect rotund, cu diametrul puțin mai mare de un centimetru. Lipi apoi tăieturile cu un adeziv inodor, pe bază de rășină. Luă la rînd telefonul. Deșurubă carcasa, lăsă deoparte aparatul, căci nu-l interesa și plasă un al doilea disc pe peretele interior. Se așeză pe scaunul din față, exact pe locul unde știa că stă de obicei Tomkin, ridică din nou carcasa și privi aparatul. Discul nu se vedea. Satisfăcut, îl închise. Stinse lanterna și se strecură afară din limuzină. Douăzeci de secunde mai tîrziu, cobora pe Strada 51, cu umerii aduși, în impermeabilul ușor, din nylon negru.

Și acum, în holul de intrare la birourile Tomkin Industry, omul studia problema accesului la etajele superioare.

La ora prînzului, luă ascensorul exterior pînă la înălțimea maximă — un etaj sub biroul lui Tomkin. La acel nivel, pereții coridoarelor nu erau tencuiți și aproape peste tot întîlneai măzgălit cu creionul ceva asemănător unor schițe tehnice.

Părea pustiu, dar el era încordat și mereu la pîndă, deși avea la îndemînă destule întrînduri unde s-ar fi putut ascunde. Nu și făcea griji că cineva l-ar fi putut recunoaște. Își dăduse cu fond de ten ; o proteză plastică îi modifica baza nasului ; în gură, avea mereu doi cilindri de pansament steril, între gingie și obraz ; silueta de acum nu mai semăna cu cea a omului care fusese la dojo, la Terry Tanaka ; era puțin adus de spate și șchiopăta ușor, ca și cum ar fi avut un picior mai scurt decît celălalt. De fapt, își pusese o tălpică de doi centimetri jumătate în pantoful stîng. A trebuit să-și schimbe fizionomia și a reușit s-o facă bine și frumos, dar asta nu era tot. Un expert, care avea la îndemînă o mie de metode, putea să-l identifice ; bărbatul acordă aceeași atenție și celorlalte părți ale corpului,

Impresia de ansamblu trebuia bine gîndită, pentru a fi total deghizat. Dar acum cîteva modificări foarte simple îi erau suficiente, căci, în realitate, nu era vorba decît de un camuflaj şi nu avea nici un rost să-şi accentueze vreo trăsătură particulară.

Găsi scara de incendiu şi urcă precaut la etajul superior. Aici activitatea era intensă. Erau şi muncitori de pe şantier şi funcţionari de-ai lui Tomkin. Cu atît mai bine, îşi zise.

Biroul lui Tomkin ocupa o aripă a etajului, şi era gata în proporţie de 90%. El constituia prioritatea numărul unu, căci Tomkin se şi mutase. Pauzele de masă treceau neobservate cînd echipa de dimineaţă cobora să mănînce, o o alta urca pentru a continua lucrul. Ajunst exact la timp, pentru a se alătura echipei de rezervă. Trecu prin faţa privirii fixe a lui Frank, care stătea lîngă uşa grea de metal a biroului. Nu fusese mare lucru. Făcu ce avea de făcut sub ochii tuturor. Era suficient să aibă aerul că ştie unde merge şi ştie cu ce treabă. Dacă şi-ar fi acordat luxul vreunui sentiment, ar fi găsit că e foarte amuzant să îndeplinească, pe faţă, fapta cea mai clandestină cu putinţă — perfectă ilustrare a „Scrisorii furate" a lui Edgar Poe. Dar orice sentiment îi era interzis. Lucrurile îi puteau trezi doar o curiozitate intelectuală — ca o pietricică cu un desen deosebit pe care o iei cu tine după o plimbare la ţară, vara.

Desigur, trebuia să avanseze în salturi şi nu se putea ocupa de ceea ce-l interesa, decît simultan cu ce i se dădea de făcut. Nu-i era prea greu, era suficient să rămînă mai mult timp în birou.

Ca de obicei, schimbă situaţia în avantajul său şi folosi timpul de prisos pentru a memora contururile, nişele şi scobiturile, spaţiile închise şi deschise. Descoperi locurile unde pereţii erau dublii şi pe cele unde era gol sub tencuială, dispunerea cablajelor şi amplasarea întregului circuit electric; poziţia întrerupătoarelor şi a iluminatului de siguranţă. Pentru moment, nimic din toate astea nu intra în planurile lui, dar nu se ştie niciodată cînd o informaţie sau alta poate căpăta o importanţă crucială. O prudenţă meticuloasă era esenţială, dar lăsa mereu puţină suplete planurilor sale; evenimentele au un fel al lor de a se determina şi adeseori, prea adeseori, se iveşte un element întîmplător: o pază suplimentară, o furtună, un zgomot neaşteptat, un fapt infim şi imprevizibil. Nu se ştia niciodată.

La unu şi jumătate terminase. Trecu pe sub privirea nervoasă a lui Frank si coborî cu restul echipei intermediare. Odată

trecut de ușa metalică, o luă spre dreapta, către cușca ascensorului exterior ce ducea spre etajele de jos.

Cînd ajunse lîngă scară, ascensorul din capătul coridorului se deschise și apăru Tomkin, însoțit de Whistle.

Se opri o clipă și ochii morți îi scînteiară. Cît ar fi fost de ușor, gîndi cu părere de rău, cît ar fi fost de ușor să termine acum și aici. Whistle s-ar prăbuși mort, iar grăsanul s-ar fi rostogolit prin gura de aerisire pe trotuarul neterminat, treispre-zece etaje mai jos. I-ar fi plăcut, și treaba n-ar fi fost lipsită de umor. Dar n-ar mai fi avut cu ce se mîndri. Or, tocmai asta îl deosebea pe el de restul lumii. Întîi de toate, ar fi fost lipsit de eleganță, și în plus, Tomkin n-ar fi simțit decît prea puțin timp frica : doar în clipa scurtă a căderii, și atît. Și, poate, vîntul cald lovindu-i fața, în timp ce bucăți de trotutar în lucru l-ar fi acoperit. La ce s-ar fi gîndit oare Tomkin în acele clipe ? se întrebă. La Dumnezeu, la iertare, la infern ? Nu pricepea nimic din aceste concepte occidentale. Pentru el exista doar karma. Karma și kami, în care s-ar fi întrupat după moarte, așteptînd timpul hărăzit reîncarnării într-un alt trup, într-o altă viață, mereu supus karmei sale. Alungă repede aceste gînduri. N-aveau prea mare importanță. De fapt, această concepție de viață, fundamentală pentru el, era de neînțeles pentru oameni ca Tomkin. Asta nu-l făcea însă mai greu de ucis ca alții, ci mai puțin captivant. Toată inteligența lui era în întregime canalizată spre mecanismul de infiltrare, de însămînțare a fricii în victimă ; prin el însuși, actul de a ucide nu valora mai mult decît gestul strivirii unei ploșnițe. Și, la urma urmei, ce era acest Tomkin ? În nici un caz nu putea fi considerat un om civilizat.

Știa că în această misiune, fuga nu-i era asigurată. Faptul nu-l tulbura deloc, căci de-a lungul vieții se pregătise numai pentru moarte. Să mori ca un războinic adevărat, e aspirația cea mai înaltă a existenței umane ; istoria înregistrează doar felul în care mori, doar el se păstrează în amintirea semenilor tăi, nu viața pe care ai trăit-o. Nu faptul că ar fi putut fi arestat pentru eliminarea lui Tomkin îl preocupa ; se gîndea mai degrabă la acea parte a planului său, care îi punea în evidență valoarea. Primise o mică avere pentru a-l înlătura pe Tomkin, dar banii nu-aveau prea mare importanță pentru el. În realitate, cînd venise să arunce o privire — cum le spusese viitorilor patroni — nu era cîtuși de puțin tentat să accepte misiunea, dar dăduse peste ceva atît de surprinzător, atît de irezistibil,

încît n-a mai putut să refuze. Din copilărie învățase să ia de la viață tot ceea ce-i oferă, și ea îi dădea acum ceva atît de fantastic, încît îi lăsase gura apă. Era o crimă să lași să-ți scape o astfel de ocazie. Norocul nu i-ar mai fi surîs a doua oară. Niciodată decorul n-ar fi fost mai bine alcătuit.

Acesta era cel de al doilea motiv pentru care nu se punea problema ca el să-l execute pe Tomkin în clipa aceea. În plus, ar fi fost o treabă neîngrijită, iar genul acesta de improvizații îi repugna. Ar fi putut s-o facă și ar fi făcut-o bine, dar se stăpîni. Nu-i plăcea să lase dezordine în urma lui. Îi plăceau situațiile limpezi și curate; într-o altă viață, trebuie să fi fost un maestru șlefuitor de diamante.

Se mulțumi să-l privească lung pe Tomkin, care străbătea cu pași mari culoarul, fără să aibă habar că moartea îl pîndea undeva, la stînga lui.

Își văzu mai departe de drum, de-a lungul coridorului neterminat, aplecîndu-se sub un fir electric căzut din plafon. În clipa următoare părăsea etajul.

Întors în holul de la intrare, trecînd printr-o zonă de umbră, își vîrî un deget în ureche, ca și cum s-ar fi scărpinat. Își puse la loc o sferă din plastic, de culoarea pielii, plată în exterior. Era complet invizibilă. O ciocăni ușor cu vîrful degetului arătător și începu să asculte.

* * *

Din momentul în care părăsise telefoanele cromate de pe peretele gării, Nicholas simți o prezență — o senzație ciudată, prevestind ceva, o furnicătură în ceafă. Continuă să meargă încet spre librărie, fără a avea intenția să intre. Era pur și simplu direcția în care mergea, și nu voia s-o modifice brusc. Dar în loc să-i treacă pragul, se opri în fața vitrinei. Oamenii îl depășeau și intrau. La casă era puțină coadă. Era zi de solduri: 20% reducere, la zece din cărțile cele mai căutate.

Se întoarse încetișor, și încercă să folosească geamul vitrinei drept oglindă. Putea să privească discret o mare parte din gară. Treaba se dovedi anevoioasă: reflecția era imperfectă, lumina forma halo-uri, geamul vitrinei distorsiona imaginile. Asta era, și n-avea ce face!

Mai avea cincisprezece minute, și nu avea rost să se urce în trenul deja tras la peron.

Era inutil să mai stea în fața librăriei. Își privi ceasul. Mai ales acum.

Se îndepărtă de vitrina cu cărți și traversă în diagonală. Se ciocni de o doamnă în vîrstă, cu un geamantan pe rotile. Doi marinari în uniforme albe îl depășiră; își spuneau glume deșuchiate. Tînăra de lîngă stîlp nu mai era acolo; ori își regăsise prietenul, ori renunțase să-l mai aștepte. Trei copii cu păr negru, supravegheați de o femeie cu înfățișare severă, se hîrjoneau rîzînd. Lîngă casa de bagaje, un bărbat în impermeabil de culoare închisă stătea cu țigarea aprinsă, atîrnînd în colțul gurii. Mai departe, un alt bărbat în costum bej-deschis, răsfoia grăbit un Hustler la zi, pe care-l lăsă din mînă cînd un al treilea, cu servietă maro, înaintă spre el. Își strînseră mîinile și se depărtară.

Nicholas întră într-o patiserie și se strecură lîngă un tip gras, care devora o bucată de prăjitură cu nucă de cocos; pe tejghea, în fața lui, un dolar și ceva mărunțiș; buzele-i erau ornate cu resturi de prăjitură și urme de frișcă. Nu-l privi pe Nicholas, care se cocoță pe un taburet și ceru un sifon cu suc de portocale. Stîlpii patiseriei erau acoperiți de oglinzi, și Nicholas profită de asta pentru a-și continua supravegherea. Plăti de îndată ce i se aduse paharul.

Senzația se menținea — imposibil să se fi înșelat. Nu exista decît o singură explicație: un adept haragei îl observa. Receptorul era în același timp și emițător. Nu avea nici un [illegible] de a atenua acest efect dublu. Lipsă de precauție. Omul venise prea aproape, asta era tot. Lipsă de precauție. Într-adevăr, stupid.

Nicholas își șterse buzele cu șervețelul asupra de hîrtie, aruncă o ultimă privire [illegible] și ieși. Mai [illegible] minute, poate ceva mai mult, pînă la plecarea trenului, și trebuia neapărat să-și repereze umbra, dar nu voia să piardă trenul, căci Justine era principala lui grijă. Justine era aproape sigur în pericol, și departe de ea se simțea total neputincios. Îl putea ruga pe Doc Deerforth să treacă zilnic pe la ea, dar nu-i putea cere să stea cu ea mereu. Într-o situație de acest gen, știa că nu poate avea încredere decît în el însuși.

Îi mai rămînea un lucru de făcut. Se îndreptă din nou spre telefon și-l sună pe Croaker.

— Mda...

Vocea era dură, grăbită.

— Nicholas Linnear, locotenente.

— Ce-i?

— Mă întorc la Long Island. Justine a avut un fel de accident.

Un moment de tăcere. Nicholas continua să studieze împrejurimile.

— Croaker, spuse, cineva mă urmărește.

— Vezi vreo umbră sau ai înghițit prea multe seriale la televizor ?

— N-am văzut pe nimeni... Pînă acum.

Țîrîitul liniei părea viu. Era singurul zgomot care se auzea în receptor.

— Cum de știi că e cineva ? întrebă Croaker în cele din urmă.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Încearcă totuși.

— E un haragei. Formația mea de bujutsu. Un fel de percepție extra-senzorială. Un fel de a vedea lumea, de a percepe realitatea. Să zicem un fel de al șaselea simț extins.

Nicholas se aștepta la o glumă, dar de la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Cine crezi că ar putea fi ?

— Ninja.

O inspirație adîncă.

— Nu te mișca Linnear ! Vin imediat.

— Inutil. Nu va rămîne atît. Și oricum, te va mircsi de la o poștă.

— Nu putem sta cu brațele încrucișate.

— Crede-mă, asta-ți rămîne de făcut. Lasă-mi-l mie !

— Ție ? Ce amestec ai tu în povestea asta ?

— Cred că-l pîndește pe Tomkin. Și pe Justine. De asta mă întorc.

— De cînd te interesează viața lui Tomkin ?

Vocea deveni tăioasă dintr-o dată.

— De cînd lucrez pentru el. Adică de azi.

Îl auzi clar pe Croaker sughițînd.

— Rahat ! Ascultă, istețule !...

— Nu. Tu ești cel care va asculta, Croaker. Nici nu știi împotriva cui lupți. Nu ai nici cea mai mică idee. Am încercat să-ți arăt cîte ceva azi după-amiază, la dojo, dar încep să cred că ceea ce se spune despre occidentali e adevărat : au capul prea tare pentru a învăța.

Închise telefonul și se amestecă în mulțimea care cobora scara spre peronul 17. Senzația aceea ciudată nu-l părăsea.

Jos, pe ultimul palier, i se păru că zărește ceva : o licărire fantomatică de durata unui fulger — semiluna palidă a unui

profil. Se gîndi o clipă să se întoarcă, dar înghesuiala era prea mare.

Se urcă în tren și se așeză lîngă fereastră. Senzația dispăruse. Doar oare existase? Nu încăpea îndoială. Dar de ce să-l fi urmărit un ninja? Exista desigur un răspuns, dar era incapabil să găsească unul mulțumitor.

Pe peron avu loc o scurtă busculadă. Întîrziații se grăbeau să urce! Instalația de climatizare se opri și cineva se plînse. Luminile clipiră, apoi se aprinseră la maximum. Totul părea normal. Se auzi bîzîitul soneriei de avertizare și ușile se închiseră ca un suspin. Acum erau prizonierii trenului. O clipă mai tîrziu porniră, și peronul începu să defileze prin fața ferestrelor. Un negru cu mătura-n mînă, la capătul peronului, apoi nimic. Doar pete de umbră și lumină, dansînd în ritmul roților. Orașul rămase în urmă. Un timp se gîndi la Justine, apoi îl fură somnul și ațipi cu capul sprijinit de geam.

— Biletul, vă rog!

Se trezi cu obsesia chipului abia zărit — trăsături anormal de imprecise, ca luna prin ceața unei nopți de vară.

* * *

Gelda rîdea. Cînd rîdea, sînii îi tremurau, și atunci — spunea Dare — era și mai senzuală.

Dare știa mereu cum s-o facă să rîdă, și Gelda o aprecia pentru asta. Îi aprecia și corpul. Pielea lui Dare era brun-aurie, puternic bronzată, fără urme de bikini. Poate asta era culoarea ei naturală. Gelda nu punea niciodată întrebări. Dare era înaltă, o depășea cu mult pe Gelda, care, și ea, era destul de înaltă pentru o femeie. Suplă, fără a fi slabă sau exagerat de musculoasă, cu părul blond, buclat, lung. Nimic artificial. Picioarele lui Dare erau mai subțiri decît ale Geldei, mai puțin fine, dar nu mai puțin frumoase. Avea sînî mici, înalți, perfect rotunzi, o talie subțire, coapse svelte. Era băiețoasă și feminină în același timp. Nu avea absolut nimic masculin în ea. Adora Far-Westul: virilitatea fețelor bronzate, musculatura fluidă a calului în galop, dar mai presus de orice, îi plăcea tot ceea ce era în afara firii.

Cum spusese Pear, pentru Gelda era mai mult o distracție, decît muncă.

— De data asta, cred că mi am găsit unu'.

Dare era alungită languros în cadă. Un miros de violete plutea în aer. Gelda îngenunche lîngă ea și manevră robinetele

de cristal. Jetul de apă se lovi de porțelanul alb între picioarele depărtate ale lui Dare, de tufa creață, foarte deasă, căreia apa îi împrumuta acum o tentă caramel. În spatele lor, pe perete, un pantalon de piele, pătat, spînzura ca o efigie.

— Dar știi, continuă, chiar și în ultimul moment cînd ar fi trebuit să se întîmple, nu credeam că va fi ceva.

— Și ce s-a întîmplat?

Gelda dădu drumul puțin mai mult la apa caldă.

— Ce s-a întîmplat? gemu Dare. Minunatul meu texan, marele meu Taur cu Coarne Lungi, cavalcada mea fantastică, peste munți și prin cîmpii, s-a dovedit o nebunie ratată.

Își sprijini coatele de marginea căzii și-și mișcă fesele, făcînd să-i clipocească apa în jurul corpului.

— Cînd m-am băgat în pat, lîngă el, a început să plîngă. Mi-a spus că femeile îl intimidează.

Își dădu capul pe spate și închise ochii, toropită de căldura băii.

— Oh! Niciodată n-am să-mi găsesc unu!

Deschise brusc ochii. Erau cenușii, pe cînd ai Geldei aveau culoarea topazului.

— Dar, vezi tu, cred că acum mi-e indiferent. (Vocea îi devenise un murmur aspru). Te am pe tine, și nimic pe lume nu ar putea fi mai adevărat. Ridică brațele și le întinse spre Gelda. Vino, iubita mea! E frig afară din apă.

Gelda se ridică și lăsă să-i alunece halatul de satin de culoarea piersicii. Haina căzu pe lespezi, cu un fîșnet senzual. Dare fremătă la vederea tinerei femei goale. Mîinile îi se atinseră, cînd Gelda intră în cada fumegîndă. Dare îi făcu loc.

— Nimeni nu-i ca tine, murmură Dare. Nicăieri. Prețul pe care-l ceri nu schimbă situația.

Îi mîngîie umerii și curba dulce a sînilor. Cu vîrful degetelor. Gelda căuta sub apă coapsele celeilalte femei.

— Și dacă n-aș lua deloc bani?

Fruntea lui Dare se încreți, dar arătătorul Geldei îi alungă ridurile.

— Să nu faci așa ceva, spuse. La început ar fi putut avea oarecare importanță. Acum, nu cred. Ridică din umeri. Oricum, ceea ce faci merită banii. Chiar dacă nu se obișnuiește — surîse — aș veni eu să te văd, iubirea mea. Întîmplarea face ca prețul tău să fie atît de piperat, atîta tot. Cui îi pasă. Banii, cum vin, așa se duc. Pentru mine valorezi mai mult decît un gram de cocaină sau o haină de zibelină. Cu mult mai mult.

Gelda surîse.

— E un compliment, sper.

Dare izbucni în rîs.

— O știi prea bine. Privi în jur. Unde-i ?

Degetele Geldei continuau s-o mîngîie ușor, dar insistent. Mai sus, pe coapsa lui Dare, un mușchi tremură, și ea își ținu respirația. Gelda știa că pulsul lui Dare devenise mai iute.

— Avem tot timpul, draga mea. Destinde-te, ești în siguranță aici. Degetele alunecau pe carnea suplă. O s-o aduc cînd vei fi gata.

Dare întoarse capul. Luă în palme sînii generoși ai Geldei ; degetele alunecau în jurul mameloanelor, pe care le simțea întărindu-se.

— Ah !... murmură. Asta-mi place la tine : dualitatea. Focul și gheața, slăbiciunea și puterea, ingenua și prostituata.

— Nu sînt decît o oglindă, răspunse Gelda cu jumătate de glas.

— Nu. E fals. Nu cu mine. Nu. Știu că-ți place să faci asta, așa cum îmi place și mie. Poți să-i minți pe toți bărbații, dar cu femeile e altfel. Știu... Mă dorești, așa cum te doresc și eu.

Unghiile Geldei îi jucară tandru printre vulve, înainte de a aluneca mai departe, evitînd cu grijă nodul plăcerii.

— Ești singura femeie pe care am dorit-o atît, spuse.

Șoldurile lui Dare se zbăteau, și valuri udară pereții băii. În propriul lor univers, erau ca o trecere de Lună, stîrnind hula tuturor mareelor.

Dare se ridică și prinse cu buzele sînii Geldei. „Ahhh !..“ Mameloanele îi scăpară din gură. Luceau ude de salivă.

— Cînd torn un film, murmură Dare, seara în pat, mă gîndesc la tine. Mă mîngîi și mă gîndesc la tine, la sînii tăi frumoși, la picioarele tale, la valea ta largă. Oh ! Dumnezeule !

Se agăță de umerii Geldei, cînd simți primul frison trecîndu-i prin bulgărele de foc.

— Acum, acum, acum !

Gelda întinse mîna peste marginea căzii, și Remingtonul apăru. Ochii lui Dare erau acum luminoși, rotunzi, brumați de plăcere.

— Hai, pune-o, șopti, cu voce gîtuită, și Gelda așeză țeava puștii în pragul vaginului. Încă... Oh ! încă puțin !

Dar Gelda, ținînd-o pe Dare în continuare alungită, începu să miște arma încet, încetișor...

— Ahh !...

Dare se cambră și pușca o pătrunse. La a doua mișcare, Gelda o simți scuturîndu-se în spasmele plăcerii. Pîndi, și cînd îi ghici punctul culminant al orgasmului, îl prinse în gură mameloanele întunecate. Corpul lui Dare răspundea minunat la excitații și Gelda putea afla exact cînd ea va fi la paroxism

Dare se crispă, scăpînd din îmbrățișarea Geldei, și imediat ea apăsă pe trăgaci. O dată, de două ori... De șase ori. De fiecare dată, în clipa în care jetul de apă propulsat de aerul comprimat o inunda, Dare țipa.

Sala de baie era plină de apă. Dare tremura, de parcă ar fi avut febră. O cuprinse în brațe pe Gelda, și, cu buzele lipite de sînul ei, șopti :

— Rămîi, rămîi N-o lua.

Pleoapele i se zbăteau. Gîfîia de parcă ar fi alergat la maraton.

— Încă, gemu, încă...

* * *

La șase și un sfert, Vincent îl întîlni pe locotenentul Croaker sub marchiza de lemn, la Michita La ora aceea restaurantul era plin de oameni care mîncau grăbiți înainte de spectacol.

Sala, în formă de L, era cufundată într-o obscuritate plăcută. Paravane din lemn despărțeau mesele. Barul cu **shushin**, pe stînga, la intrare, scotea în relief latura scurtă a încăperii, pe trei sferturi plină. Vincent nu observă decît un singur american În fundul restaurantului, mesele occidentale erau înlocuite prin separeuri pardosite cu **tatami**. Aceste camere tradiționale, despărțite prin **shoji**, înțesate de rogojini, nu aveau scaune — doar o măsuță joasă, în jurul căreia convivii se așezau în genunchi.

În timp ce se descălțau pentru a păși pe **tatami**, Vincent comandă sakè pentru amîndoi Chelnerul lăsă meniul pe măsuța de lemn strălucitor și plecă să le aducă băutura

Croaker deschise un clasor din pînză și scoase nișe fol 18 x 24, pe care le puse una lîngă alta în fața lui Vincent.

— L-ai mai văzut ?

Erau niște schițe de portret-robot al unui bărbat oriental, în jur de treizeci de ani. Nas lat, obraji plați, ochi anonimi,

păr lung. Vincent privi cu atenție desenele, înainte de a scutura din cap.

— Nu, dar ca să fiu sincer, m-ar fi mirat contrariul.

— De ce ?

— E bărbatul care a fost la **dojo** la Tanaka, în ziua în care Eileen și cu el au fost uciși, nu-i așa ?

— De unde o mai știi și pe asta ?

Saké-ul veni și tăcură, cît timp chelnerul le umplea ceșcuțele. După plecarea chelnerului, Croaker îl privi întrebător pe Vincent.

— Cinasem cu Terry în seara aceea, răspunse japonezul. Eu am vorbit aproape tot timpul. Continuă cu glas amar : Acum îmi pare rău, căci se vedea că Terry avea ceva pe suflet. Mi-a spus vreo două vorbe despre un japonez care venise să se antreneze în ziua aceea : karate, aikido și... kendo. Luă o gură de saké și ridică o mînă. Abia acum, cînd vorbesc cu tine, fac legătura. Știi, **senseï**-ul de kenjutsu, Bennoki, era în concediu pentru vreo zece zile. Dacă omul a venit la Terry pentru kenjutsu, nu se putea antrena decît într-un singur fel. Cu Terry însuși.

Croaker ridică din umeri.

— Ce-i ciudat în asta ? Linnear mi-a spus că Tanaka era un expert în kenjutsu, un **senseï**, cum spuneți voi.

— Da, aprobă Vincent, dar evident, Nick nu ți-a spus că Terry renunțase la **katana**. Trecuse printr-o... situație spirituală, nu găsesc altă expresie. Nu se mai simțea atras de kenjutsu și încetase să-l mai practice.

— De cînd ?

— Nu știu exact. Poate de șase luni, poate de mai mult. Nu sînt sigur.

— De ce Linnear nu mi-a spus nimic ?

Vincent mai turnă puțin saké în ceșcuțe.

— Ca să-ți spun drept, nu sînt sigur că Nick știa. Și el... a trecut printr-o mutație spirituală, și nu și-a revenit încă, așa că nu înțelege toate implicațiile care decurg de aici. Sîntem apropiați unul de celălalt, și era la fel de apropiat de Terry ; într-un fel, încerca să dea înapoi. Cred că Terry a avut prilejul să-i spună, dar a hotărît să nu o facă. Înălță din umeri. Oricum — continuă, dînd un bobîrnac foilor de hîrtie — dacă acesta e omul, el trebuie să se fi deghizat. Se poate că Nicholas și cu mine să-l fi cunoscut, dar cu ajutorul acestor desene nu-l vom putea niciodată recunoaște.

— Bine, răspunse Croaker, adunîndu-și hîrtiile.

Vincent îl opri.

— De ce nu aștepți venirea lui Nick? Să le vadă și el.

— Linnear m-a sunat către sfîrșitul după amiezii. S-a întors la West Bay Bridge. Prietena lui a avut un accident. Puse desenele la loc în mapă. Javra asta n-a fost văzută de nimeni intrînd sau ieșind din **dojo** sau din apartamentul lui Terry.

— Nu mă mir deloc. Omul ăsta e un profesionist. Un profesionist extrem de periculos. Teamă mi-e că nu-ți dai seama de cine te legi.

— Același lucru mi l-a spus și Linnear, mîrîi Croaker. Și nu-i genul de lucruri pe care-mi place să le aud.

— Și totuși, asta-i realitatea. E mai bine să privești lucrurile în față. Tipul poate elimina exact pe cine vrea.

— Chiar și pe Raphael Tomkin?

Vincent înclină din cap.

— Chiar și pe el.

— Au mai încercat-o și alții, de vreo zece ori, răspunse Croaker. Și au fost profesioniști.

— Asta e cu totul altfel, oftă Vincent. Nu vorbim despre un ucigaș din Detroit, sau din nu știu care alt oraș, unde astfel de oameni sînt făcuți în serie. Asta e un ninja. Dincolo de faptul că e un ucigaș profesionist, e Houdini, Superman și Omul-păianjen, reuniți într-o singură persoană.

Croaker îl privi pe japonez, căutînd să distingă în ochii lui vreo licărire ironică. Nu o găsi.

— Vorbești serios?

— Cu tot riscul de a părea melodramatic, mortal de serios.

Chelnerul reveni; comandară cina și încă ceva de băut.

— Nu te grăbi, îl șopti Vincent chelnerului, care înclină din cap și ieși.

— Linnear m-a dus într-un **dojo** de kenjutsu, în după-amiaza asta, spuse Croaker.

— În care?

— Nu-i știu numele. L-am întîlnit pe senseï-ul de acolo. Un bărbat cu numele de Fukashigi.

Observă o privire ciudată în ochii lui Vincent.

— Ești o persoană foarte privilegiată. Rari sînt occidentalii admiși să-i treacă pragul... și că Nicholas te-a dus acolo... adăugă, fluierînd încetișor.

— Mda! glumi Croaker. Și asta, după ce l-am jignit. Într-adevăr, nu-i un ranchiunos.

Ochii lui Vincent deveniră foarte triști. Spuse:

— Nu el trebuie să fie furios, ci tu trebuie să înțelegi că ai coborît în ochii lui... că ți-ai pierdut rangul

— Mi-am pierdut rangul ? Ce vrei să spui ?

— E foarte simplu. Relațiile interumane se nasc din respect, din respect mutual. Din care decurge încrederea. Și obligația. Nu te voi întreba cum s-a întîmplat — nu, mai ales nu-mi spune, nu vreau să știu, dar pot să afirm că, dacă l-ai jignit, respectul ce ți-l purta a scăzut.

— Și ce-mi pasă ce gîndește el despre mine ?

— Ah !... Desigur... probabil nu-ți pasă, răspunse surizînd Vincent. Dacă-i așa, e inutil să mai vorbim despre toate astea.

Sorbi o înghițitură de saké și își umplu iar ceașcuța. Croaker își drese glasul.

— Du-ți gîndul pînă la capăt, spuse după o clipă.

— Doream pur și simplu să te fac să-nțelegi că Nick nu mai trebuia să te ierte. O făcuse deja, altfel nu te-ar fi dus la Fukashigi. Tu ești cel care trebuie să încerce să restabilească echilibrul.

— Cum ? întrebă neîncrezător Croaker.

— Ah, dacă aș ști ! Aș fi înțeleptul înțelepților, răspunse Vincent clătinîndu-și capul. Și-n seara asta, locotenente, nu mă simt deloc înțelept.

* * *

La barul restaurantului stătea un bărbat. Pe față avea o mască invizibilă care îi înălța pomeții, îi tăia nasul și îi adîncea orbitele. Chipul îi era atît de schimbat, încît nici maică-sa nu l-ar fi putut recunoaște.

Cînd Vincent și locotenentul Croaker intrară în restaurant și se așezară pe tatami, el tocmai terminase porția de sashimi. Nu întoarse capul, dar le înregistră trecerea prin raza cîmpului său vizual.

Cîteva clipe mai tîrziu, împinse delicat farfuria și traversă încăperea spre toaletă. Restaurantul întunecat și plin de lume, zumzăia de conversații. Toaletele se găseau dincolo de încăperile cu tatami. Erau goale. Se spălă pe mîini, cu ochii țintă la propria-i imagine reflectată în oglindă. Ușa se deschise și doi bărbați intrară. Omul ieși, trecu pe lîngă paravanele înguste, plăti și se duse.

Afară, în năduşeala nopţii de vară, făcu semn unui taxi. Trebui să schimbe de patru ori maşina, înainte de a găsi una potrivită scopurilor sale.

•

• •

Exact la ora 20 şi 18 minute, ofiţerul de poliţie Pete Travine opri brusc maşina cu care patrula. Roţile din dreapta scrîşniră frecîndu-se de trotuar. Trecea pentru a doua oară pe Strada 28 şi ce vedea acum în curtea care separa un imobil vechi de magazinul unui croitor, nu fusese acolo înainte cu douăzeci de minute, cînd trecuse prima oară. Se gîndi la vremurile bune, sînd sticleţii patrulau în tandem. De cînd cu criza financiară, continuau experimentarea rondului de unul singur, deşi sindicatul poliţiei se opunea vehement. Comunicările radio erau dese şi scurte, dar în sectorul lui nu se întîmpla nimic. Parcă maşina alb-albastru şi scoase pe fereastră lanterna. Fascicolul de lumină mătură curtea întunecată şi pluti peste un şir de lăzi de gunoi ; totul era calm : nici un pieton, doar sforăitul uşor al circulaţiei de pe Lexington Avenue.

Deschise portiera dinspre trotuar şi ieşi din maşină. Îşi deschise tocul pistolului şi înaintă precaut cu lanterna străpungînd întunericul. După un grilaj deschis, erau patru sau cinci trepte care duceau spre curtea propriu-zisă. În dreapta, zidul nu avea ferestre pe toată înălţimea celor trei etaje. În stînga, deasupra magazinului, erau nişte apartamente, şi ferestrele începeau de la înălţimea etajului doi. Perdelele lăsau să treacă spre stradă o lumină ciudată, caleidoscopică : televizoarele funcţionau.

Travine coborî scările. Se gîndi o clipă să cheme ajutoare prin radio, dar renunţă. Voia să le spună ceva concret. Dincolo de şirul lăzilor de gunoi, întunericul era profund, dar lîngă zidul de cărămidă se putea distinge totuşi o umbră neobişnuită. Asta observase Travine, de se neliniştea.

Ajunse lîngă forma aceea ciudată. Lăsă pistolul, se ghemui şi întinse braţul. Un sac vechi din iută acoperea parţial un corp. Travine îi putea vedea faţa, cu obrazul sprijinit de zid. Îi puse două degete pe gît : omul era mort.

Travine se ridică şi, fără a se atinge de ceva, urcă scările pînă la stradă. Privi în stînga şi în dreapta. Un cuplu înlănţuit

trecu spre sud, spre Lexington Avenue. Nici o altă mișcare. Chemă centrul, apoi sună la morgă.

— Nu vreau să aștept pînă mîine, îi spuse asistentului de serviciu. Vreau să am rezultatul în noaptea asta.

Se întoarse la cadavru pentru a-i lua cartea de identitate, dar nu găsi nimic. Nici portmoneu, nici bani, nici hîrtii — nimic. Or, omul nu se afla acolo de mult timp. Atinse din nou corpul. Nu se răcise încă. În depărtare, țipătul sirenelor de poliție, din ce în ce mai apropiat, sfîșie tăcerea nopții.

Amprentele digitale au permis stabilirea identității bărbatului. Treaba le-a luat puțin mai mult de trei ore, și abia apoi începură să se întrebe ce s-a întîmplat cu taxiul lui.

* * *

Vincent ieși de la Michita și începu să vîneze un taxi. Era băut bine și nici măcar nu-i era rușine. În ciuda căldurii sufocante, se simțea ușor ca un balon. Lepădase orice neliniște, orice responsabilitate, precum un șarpe pielea-i moartă.

Era conștient că pașii nu-i sînt prea siguri. Faptul îl intriga și-l amuza în același timp. Era fericit. Avea și el nevoie de puțină delăsare.

Aerul nopții era greu, încărcat cu gaze de eșapament și miros de grătar răspîndit de bistro-ul din colț. Avu impresia că se află în cartierul Ginza din Tokyo, cu animația lui, cu lumea lui, și jungla de reclame de neon lăudînd cluburi de noapte și produse occidentale.

Privi la oamenii care-l depășeau, alunecînd pe lîngă el. Era într-adevăr puțin făcut! Luptă împotriva poftei de a rîde, apoi își zise : de ce nu ?, și începu să hohotească din ce în ce mai tare... Păru că nimeni nu-l bagă în seamă.

O luă spre vest. Circulația, pe Strada 6, vuia ca un val uriaș ce se sparge de stîncile țărmului. Se gîndi la Uraga, unde în 1853, au acostat navele amiralului Perry, punînd capăt celor două sute de ani de izolaționism. Valul misterios se rostogolea spre Regatul Insulelor. Ar fi fost mai bine să nu fi cedat atracției acestei deschideri către Pacific. Mult mai bine. Bariera atemporală, care-l ținea pe japonez sub influența ei magică, s-a spart în bucăți. O poveste mititică — cum orice poveste japoneză avea tendința de a fi — și care proiecta pe ecranul memoriei umbre mai mari decît viața.

Mai încolo, aproape de colțul Străzii 6, un taxi demară, părăsi trotuarul și se îndreptă spre el. Becul de pe acoperiș îl orbi cu lumina lui scînteietoare ca un giuvaer ; Vincent era încă în Japonia.

Îi făcu semn cu mîna-i beată și mașina opri lîngă bordură. Era un taxi Cheker masiv. Climatizat.

Mașina aparținea șoferului, nu unei companii : nu avea geam despărțitor, iar scaunele erau îmbrăcate în piele bej.

Vincent își dădu adresa și se prăbuși pe banchetă. Taxiul demară.

Chiar pe străzile moderne din Tokyo, mereu aglomerate — gîndea Vincent — în mijlocul îmbulzelii și al costumelor europene, poți găsi undeva un vechi sanctuar shinto, uitat între doi zgîrie-nori. Mai poți auzi încă vibrația fantomatică a clopoțelor de bronz ; mai poți simți tămîia destrămîndu-se încetișor în aer. Gazul de eșapament, poluarea dispăruseră ca prin farmec, și sufletul atemporal al japonezului domnea atotputernic, imaculat, eliberat de amprenta occidentală, invocîndu-și zeii de odinoară.

Era întuneric în taxi. Privi luminile orașului și-și dădu seama că înaintau prea încet. Se aplecă spre șofer.

— Ei !, aș vrea să ajung acasă în mai puțin de o oră !

Șoferul se mișcă și Vincent îi văzu ochii reflectați de oglinda retrovizoare. Erau ai unui japonez. Căută să-i distingă numele de pe cartea de identitate fixată pe bordul mașinii, în dreapta, dar lumina era stinsă și nu văzu nimic. Își ceru scuze, în japoneză, pentru grosolănia de care dăduse dovadă.

— Nu-i nimic, răspunse omul. Noaptea asta a fost grea pentru toată lumea.

Mașina coti spre Strada 45 și se îndreptă spre vest. Făcu apoi la dreapta pe Strada 8. De o parte și de alta a străzii era un întreg amestec de restaurante de mîna a treia și de cinematografe puchinoase, unde rulau filme porno. Trotuarele erau înțesate cu toxicomani de tot soiul în căutare de droguri, cu mici excroci negri cu spărgători portoricani : enorma cloacă a orașului, în toată splendoarea ei deșuchiată și mizerabilă.

Șoferul trecu o intersecție pe galben și se opri la stopul următor.

— E o noapte ca pe la noi, spuse Vincent în japoneză.

Șoferul se întoarse spre el. În lumina tipătoare a unui cinematograf, fața îi era cînd verde, cînd albastră. Deschise

gura pentru a surîde, dar buzele desenară doar dreptunghiul unei măşti no. Ochii îi erau ca nişte pietre : nu degajau nici un pic de căldură sau de prietenie. Contrastul dintre intenţia aparentă de a surîde şi duşmănia reală, crea o impresie înspăimîntătoare.

Vincent se revăzu copil, îşi reaminti prima piesă no văzută atunci şi masca hidoasă a demonului. Retrăi spaima îngrozitoare a copilului de şase ani.

Faţa şoferului avea ceva bizar, dar în lumina slabă nu-şi putea da seama ce anume. Se aplecă spre el. Avea impresia că pielea omului era marmorată ca şi cum...

Se retrase speriat de ceea ce văzuse. Alcoolul îi întîrziase reflexele, dar avu timp să vadă cum omul îşi umflă obrajii şi-şi rotunjeşte buzele. Semăna acum cu o viperă gata de atac. O ceaţă fină ţîşni din gura aceea, învăluindu-l tocmai cînd inspira. Vincent îşi opri respiraţia, dar era prea tîrziu.

* * *

După plecarea lui Vincent, Croaker rămase pe tatami cu picioarele încrucişate şi capul sprijinit în palme. Mai comandă saké. Se gîndi la plecare. Îşi înmuie buzele în ceşcuţă ; alcoolul era rece ; preferă să aştepte o nouă sticlă. Îi plăcea saké ul, nu avea el nici un gust, dar îi ridica moralul într-un fel ciudat.

N-avea chef să se întoarcă acasă. Nu şi nu, îşi spuse. De fapt, n-avea chef s-o regăsească pe Alison. Gîndul îl surprinse şi îl enervă. Îl surprinse, pentru că, deşi îl presimţise de cîtva timp, şi-l formula clar pentru prima oară. Îl enerva, pentru că n-ar fi trebuit să lase lucrurile să se degradeze în asemenea hal. Nu avea nimic împotriva lui Alison. Nu, se gîndi el, pur şi simplu, nu mai vreau să am de-a face cu ea. Se întrebă cum de se întîmplă ca două fiinţe care s-au simţit bine împreună un timp oarecare, să nu mai simtă apoi nimic unul faţă de celălalt. Asta-i condiţia umană, trase filozofic concluzia. Dar ce infern !

Chelnerul îi aduse saké şi îi turnă prima ceşcuţă. Croaker o goli şi-şi mai turnă imediat una. Avea o poftă nebună să o cheme pe Matty Guraliva, dar îi era teamă că ancheta Didion s-ar fi dus pe apa sîmbetei. Avea impresia că întreaga afacere se sprijină într-un singur punct : numele şi adresa acestei paţachine.

Nici măcar nu avea nevoie să închidă ochii pentru a revedea apartamentul Angelei Didion, totuși îi închise. Amintirile începură să-i defileze prin minte...

De la intrare remarcase mirosul dulceag, dezgustător. Eter amestecat cu ce? Nu descoperi nimic în camera de zi, cufundată în întuneric, dar într-o altă încăpere găsi o pipă indiană, din os. O adulmecă: opium. Puse puțin pe limbă. Desigur, foarte concentrat. Nu era o marfă de duzină. La urma urmei, această cameră nu era dormitorul Angelei Didion? O femeie care trecea drept modelul cel mai bine plătit din lume, nu putea avea decît tot ce era mai bun, în toate privințele.

Își puse mănuși de chirurg și se îndreptă spre șifonierul din fața patului imens. Camera era toată în albastru închis, ca noaptea — de la tapetul de mătase al pereților pînă la abajurul din satin. Cînd intră în cameră, nu găsi decît o lampă aprinsă. Lîngă pat. Lăsă lucrurile așa cum erau.

Deschise precaut ușile glisante. Înăuntru, rochii de mătase Calvin Klein și Ferragamo. Șase mantouri de blană de lungimi diferite — de la foarte lung, din zibelină, la un trei-sferturi de lynx argintiu. Dedesubt, pantofi Botticelli și Charles Jourdain. Pe covorul gros de lînă, între pat și dulap, un combinezon din mătase neagră. Îl ocoli, pentru a se apropia de patul rotund. Perdele din percal albastru închis. Cuvertura sifonată, încolăcită în jurul gleznelor Angelei Didion ca un val întunecat.

Zăcea jumătate pe pat, jumătate atîrnînd, cu capul în jos. Părul, de un blond ca mierea, îi cădea peste față și forma parcă o baltă pe podea. Era machiată. Rimel la ochi, o umbră de roșu pe obraji, buzele fardate. Era goală, doar cu un lănțișor fin în jurul mijlocului. Nici o altă bijuterie. Era culcată în partea dreaptă a patului. Patea stîngă era goală, dar perna păstra în scobitura ei urma unui al doilea trup. Pe cearșaf, pete încă umede. Nu era sînge. O pernă era îngrămădită sub mijlocul Angelei Didion.

Cineva făcuse o treabă minunată. Vînătăile — care încet-încet se întunecau la culoare — formau încă urme rozalii în jurul gîtului, pe piept, pe pîntec. Spatele îi era cambrat ca în extaz erotic, dar nici o expresie pe față. Nici un semn de durere, de groază... sau de pasiune.

Cu oricare altă victimă în fața ochilor, Croaker ar fi avut o senzație grotescă. Văzuse prea multe de acest gen! Dar acum era vorba de Angela Didion, nu de fitecine! Trebuie să fi fost o femeie extraordinară! se gîndi Croaker privindu-l

trupul Frumusețea răzbea dincolo de decădere, dincolo de moarte. Croaker avea prilejul să admire un minunat exemplar al speciei umane — acum distrus cu cruzime — și i se făcu milă. Avea acest sentiment în fața tuturor cadavrelor pe care le descoperea. În afară de cele ale cerșetorilor de profesie, căzuți pradă propriei cupidități; orașul o ducea mai bine fără ei.

Își întoarse privirea, ocoli patul și îngenunche pe covor, lîngă lenjeria de mătase. Era aproape invizibilă în penumbra camerei · ceva negru, lucind pe un fond mat, albastru închis.

Cu un deget ridică ușor țesătura, se aplecă, își apropie nasul, adulmecă și simți mirosul vag al unui parfum. Se ridică și se îndreptă spre măsuța de toaletă a Angelei Didion. Piepteni și perii din fildeș, oglinda ovală încastrată în carapace de broască țestoasă, rimel, creioane pentru plecape, rujuri, pudră, creme. Două flacoane de parfum așezate pe o tavă din argint, lîngă perete. **Joy** și **Bal à Versailles**. Le adulmecă pe îndelete, unul după altul. Apoi, pentru a-și risipi orice îndoială, reveni la combinezon. Mirosul era cu totul și cu totul diferit. Obiectul purta amprenta altei femei.

După multă oboseală și timp pierdut, Matty Guraliva ieși în cele din urmă la iveală. Și acum aștepta nerăbdător numele real și adresa acestei femei. Amanta Angelei Didion. Judecînd după măsura combinezonului, era prea măruntă pentru a provoca niște răni atît de îngrozitoare unei femei mature. După raportul medicului legist, nici un instrument nu fusese folosit: doar pumnii. Faptul implicase pe cineva puternic, spătos, vînjos. Unele vînătăi erau foarte mari.

Nu, femeia nu era vinovată, dar Croaker ar fi jurat că ea fusese martor la crimă. Ea știe, își spuse. Nimeni nu ajunsese la ea, nimeni, în afară de el, nu va ajunge. O avea la mînă. Și o ținea.

Hai, Matty, dă-mi un semn!... Croaker băgă de seamă că mîna îi tremura pe masă și o privi cu ochi străini, de parcă ar fi aparținut altcuiva. Avea un chef nebun de a-l încolți pe vinovat. Culmea culmilor, știa cine o omorîse pe Angela Didion! Era sigur, așa cum era de propriu-i nume. Dar, fără martor, totul nu era decît ipoteză, teorie, dovezi circumstanțiale, pe care procurorul McCabe nu le-ar fi ascultat, pe baza lor n-ar fi eliberat niciodată un mandat de arestare. Să ajungă pînă în acest punct și de aici să depindă de altul! Dar, trecuseră șapte ani, timp în care o „încălzise" pe Matty Guraliva

și venise vremea ca ea să-l răsplătească pentru osteneală. Dacă Matty ar suna... Cînd va suna, se corectă Croaker. Să gîndim concret!

Și gîndul îl purtă spre ninja. Ancheta nu avansa deloc și nu avea nici un fir de la care să pornească și se învîrtea periculos în jurul cozii.

În plus, mai avea pe cap problema lui Nicholas Linnear. Simțea instinctiv că Vincent are dreptate. Or, vorbele lui Croaker îl răniseră adînc pe Linnear. Ce stupid din partea lui! Făcuse o prostie, o știuse din clipa în care a deschis gura. Abia acum își dădea seama că Linnear ar putea fi cheia anchetei. **Știa mai multe despre ninja decît oricine din Japonia sau din afara Japoniei,** îi spusese Vincent spre sfîrșitul serii. **Cîștigă-i încrederea. Știe ce spune.** Și acum lucrează pentru jigodia de Tomkin, își spuse Croaker. Îi veni să lase totul baltă, să lase lucrurile să curgă fără participarea lui. Poate că Tomkin era, și ar fi continuat să rămînă amestecat în treaba asta, dar tocmai acest lucru nu-l dorea Croaker. Nu voia ca lucrurile să aibă un astfel de curs. Trebuia să mai țină seama și de ceilalți patru morți. Dacă ninja îl pîndea pe Tomkin, de ce a omorît patru oameni care nu-l cunoșteau pe miliardar și n-aveau absolut nici o legătură cu el? Nimeni nu părea să cunoască răspunsul. În mod sigur, exista cineva, dar nu în cadrul poliției, cu care să poată discuta acest subiect. Se întorcea mereu la Linnear. Dacă exista cineva care să-i poată da un sfat, atunci acela era numai Nicholas.

Croaker își privi ceasul și se gîndi să-l sune, dar renunță. Un telefon nu-i părea prea potrivit și, de fapt, era destul de amețit pentru a gîndi limpede. Oftă și termină sticla de saké. Băuse suficient.

Încă nu se obișnuise cu gîndul întoarcerii acasă. Dar dorea o femeie. O imagine începu să prindă contur în mintea lui și, în aceeași clipă, Croaker se simți tare, ca o bară de fier. Era un chip cunoscut. Unde l-a mai întîlnise? Poate nicăieri, poate pe un afiș. Răsărise din adîncul amintirilor? Poate murise de mult, poate nici nu trăise vreodată.

* * *

Vincent încercă să-și curețe plămînii, expirînd cu putere. Era un gest inutil, o știa prea bine, dar nu trebuia să lase să-i scape nici cea mai mică șansă.

Ochii începuseră să-l usture şi să-l lăcrimeze. Căută pe pipăite mînerul portierei. Culoarea semaforului se schimbă şi taxiul porni. Apăsă cu toată greutatea pe mîner şi portiera cedă. Sări din maşină. Oraşul se năpusti asupră-i. Se rostogoli de mai multe ori pe asfalt. Auzi scrîşnete de frîne, ţipete de claxon şi strigăte asurzitoare... Aluncă pe murdăria unui cîine ca pe o coajă de banană, îşi depărtă braţele pentru a şi restabili echilibrul, se împiedică de marginea unei rigole şi în cele din urmă ţîşni ca o săgeată spre trotuar.

Şoferul oprise maşina, sărise pe trotuar şi acum ţipa din toate puterile :

— Opreşte-te ! Întoarce-te, nu mi-ai plătit !

Feţe negre cu ochi rotunzi se întorceau pentru a privi scena : Vincent fugind, clătinîndu-se, izbit de trecători. Ce curaj pe ticălos ! se gîndi Un negru uriaş, cu pantaloni maro, foarte strîmţi şi cămaşa descheiată la gît, îl prinse în braţe :

— Uşurel, tipule ! Uită-te pe unde calci !

Vincent se întrebă cît timp îi mai rămăsese de trăit. Continuă să alerge în zig-zag. Nu-şi făcea nici o iluzie asupra gazului inhalat. Nu avusese nici un miros caracteristic, dar Vincent ar fi jurat că fusese o otravă cu acţiune asupra sistemului nervos.

Întoarse capul, nu-şi zări urmăritorul şi, riscînd să se lase văzut, se apropie de bordura trotuarului, pentru a opri un taxi. În cartierul acela, era inutil să spere că vreun sticlete s-ar fi putut ivi ca din pămînt.

Îl zări pe şofer printre trecători şi se întoarse încercînd să se ascundă prin mulţime. Reîncepu să alerge, deşi ştia că fugind, otrava i se va răspîndi cu mult mai repede în corp. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul şi — semn rău — nu-şi mai simţea vîrful degetelor.

Moartea era foarte aproape. Vincent o simţea plutind deasupra lui ca o pasăre pe pradă, în înalt. Deodată îşi dădu seama că mai are puterea de a trăi, că vrea să trăiască ! Şi această descoperire îi dădu forţe noi.

În confruntarea cu ninja, nu el era cel puternic, dar ştia că, dacă va reuşi să-şi păstreze intactă luciditatea, va învinge demonul. Se agăţă de acest ultim gînd şi îşi înteţi goana prin noaptea presărată cu paiete de neon.

Coti spre dreapta, se împiedică de capacul unui canal şi din nou fu reperat de şoferul-hăitaş. Era exclus să poată opri un taxi.

Tușea, dar nu se oprea din goană. Încercă să vomite, apoi avu impresia că nu mai poate să se oxigeneze suficient. Brațele nu mai aveau nici o vlagă, dar trebuie să-și oblige picioarele să alerge.

Auzi în spatele lui un strigăt răgușit și un zgomot de pași alergînd. Își făcu disperat drum printre oameni, căutînd în gînd o cale de scăpare... Gazul! Ce idiot fusese! Îl absorbise prin pori, ar fi trebuit să-și dea seama după arsură. Inhalarea otrăvii nu avea decît efecte secundare.

Trebuia să găsească... Știa că e vulnerabil pe aceste străzi mizerabile, unde nimeni nu i-ar fi dat o mînă de ajutor. Un restaurant? Mai rău. Prea multă lumină. Avea nevoie de un loc întunecat.

Acolo! În fața lui! Fugi mai repede, din ce în ce mai repede. Inima îi bătea dureros. La capătul puterilor, se opri în fața unui cinematograf. Pe fațadă — un afiș dominat de bustul unei blonde cu sîni mari. Deasupra — fotografia mărită a criticii de film, apărută într-un ziar „Erecția", proclama titlul și dedesubt: „Clasa super X". În fața ghișeului, Vincent împinse un bărbat, aruncă o bancnotă casierului și trecu de turnichetă fără a mai lua în seamă strigătele:

— Ei, domnu', așteaptă! Restu'!

Întuneric. Iz de mucegai, de sudoare sleită și de spermă uscată. Pe ecran — imagini imprecise, mișcătoare. În sală — o respirație gîfîită, amplificată de difuzoare. Apoi, un zgomot lichid și gemete.

Vincent clipi de cîteva ori, pentru a-și adapta ochii la penumbră. Căută din ochi toaleta pentru bărbați. Era sus, la balcon, și pînă acolo — două rînduri de trepte. Numai să le poată urca.

Se strecură printre spectatori către culoarul transversal, trecu pe lîngă două persoane în picioare, care priveau țintă la ecran, și ajunse lîngă un șir de automate. Floricele, bomboane, sifon.

Se scotoci prin buzunarele pantalonilor și scoase trei monede de 25 de cenți. Le introduse în automat și apăsă la întîmplare pe butoane. Așteptă cu nerăbdare căderea paharului de plastic și jetul de sifon. Prinse cuburile de gheață în palmele făcute căuș și își frecă puternic fața cu ele. Bătu din pleoape, pînă cînd simți apa rece curgîndu-i pe obraji, intrîndu-i în ochi. Poate mai avea timp. Gheața era ca un balsam alinător de dureri. Mai avea, încă mai avea o șansă. Fusese

Într-un taxi climatizat, cu toate ferestrele închise, dar sărise repede din el. Încercă să socotească cît timp a fost expus la otravă, dar renunță. La ce bun?

Întoarse capul către ușă. Intrase cineva. Cineva ieșise. Pentru el nu erau decît umbre. Cel care-l vînă era, oare, aici? Nu avea cum să știe. În locul în care se afla, Vincent era o pradă perfectă.

Trecu în sala propriu-zisă și coborî repede pe culoarul central. Parcă vedea mai bine; distingea oameni stînd pe scaun, încremeniți ca niște statui, fixînd ecranul înțesat de trupuri înlănțuite. Căută locul cel mai întunecat din sală și se așeză pe rîndul din mijloc, în fotoliul de lîngă perete. Podeaua era lipicioasă. Peste tot plutea un aer vechi, de îmbătrînire prematură. Întoarse ochii spre ecran.

Mîinile începură să-i tremure, poate din cauza afluxului de adrenalină. Gura îi era uscată și respirația aspră, dar se simțea mult mai bine. În mod sigur, doza nu fusese mortală. Încerca să se destindă și respiră profund. Simți un punct dureros într-o parte, poate și datorită cursei nebune. Ninja era, desigur în sală. Dacă ar fi vrut să plece, ar fi fost mort înainte să ajungă la jumătatea drumului spre ieșire.

Va fi obligat să lupte. Nu avea de ales. Nu era un senseï sau un adept **haragei**, ca Nicholas sau Terry. Îl alungă pe Terry din gînd: nu putea decît să-l împingă spre disperare. Dacă și Terry fusese învins...

Dar Terry fusese atacat prin surprindere și a fost nevoit să se gîndească înainte de toate la Eileen. Vincent era însă prevenit. Îmi trebuie timp — își spuse — sînt pe cale de a cîștiga. Se simțea din ce în ce mai bine. Gîndește-te! — se îndemnă. Trebuie să ieși din treaba asta. Într-un fel sau altul.

În spatele lui, la stînga, erau cîțiva spectatori. Umbre alunecau pe culoarul principal, coborau, urcau, se aplecau, se așezau sau se ridicau cu foșnet de haine. Cineva se strecură pe rîndul lui Vincent. Înțepeni. Privi cu coada ochiului: un bărbat destul de tînăr, păr tuns „perie", costum „de gata", dar de calitate, servietă mică, de piele. Funcționar model.

Vincent căzu din nou pe gînduri. Ceva îi atinse brațul. Tresări și plecă privirea. Era funcționarul cel bine ras, cu obrajii roz. Locuia probabil pe celălalt mal al fluviului Hudson, pe Jersey Palisade, cu nevasta lui, cu copiii lui, cu cîinele și cele două mașini. Bărbatul îl lovea ușor de braț. Se aplecă spre Vincent și îi căută privirea. Șopti ceva, dar Vincent nu

putu să înțeleagă nimic în mijlocul horcăielilor amplificate. Bărbatul se aplecă peste scaunul gol care îi despărțea și repetă cu o voce plină de speranță :

— Vrei să vii să te așezi lîngă mine ?

Vincent îl privi cu gura căscată, un minut întreg, apoi se retrase, scuturînd din cap.

Își șterse fruntea. Degetele îi erau ude de transpirație. Acum știa cum să procedeze. Întîi și întîi, va aștepta.

Pe culoarul central se mișcă ceva. O umbră se apropie la capătul rîndului. Vincent întoarse încet capul. Nu văzu decît o pată neagră. Funcționarul care i făcuse avansuri, se mișca ritmic pe scaun. Nu i se vedeau mîinile de sub servietă. Era prea cald ca să fi avut un impermeabil pe genunchi.

Cineva se strecură pe rîndul lui. Vincent își reținu respirația, pulsul i se acceleră. Ninja ? Silueta înainta fără grabă. Vincent ridică ochii. Omul era chiar lîngă tînărul funcționar atît de pasionat de film. Vincent văzu lumina dansînd în ochii noului venit. Da, ninja era... Se aplecă pentru a-i spune ceva tînărului care-și retrăsese picioarele, fără să-și dezlipească ochii de pe ecran.

Se apropia. Vincent se pregăti să-și pună planul în aplicare. Avea nevoie de forță, de viteză și de... Ninja era în dreptul scaunului gol de lîngă el.

Acum era momentul. Acum !

Vincent vru să se miște. Nu se întîmplă nimic. Ochii i se măriră. De necrezut ! Paralizase !

Se străduî din toată puterea să-și ridice brațele, dar ele rămaseră nemișcate, ca și cum cineva, profitînd de neatenția lui, le-ar fi atîrnat niște greutăți de plumb. Încercă să se scoale, dar nu-și mai simți picioarele. Nici laba piciorului, nici glezna, nimic. Își dădu seama că acel gaz otrăvitor nu avusese scopul de a-l ucide, ci numai de a-l imobiliza.

Umbra se aplecă peste el, stingînd orice lumină. Auzi strigăte animalice, hohote lubrice... Percepu mișcarea de deasupra lui, ca pe o imagine filmată cu încetinitorul. Privi calm și parcă detașat la ninja cum se apleacă și-și pune ușor brațul pe clavicula lui stîngă. Simți presiunea și clipi din ochi. Poate vîrful vreunui deget să i se fi mișcat departe, acolo jos, pe brațul de lemn al fotoliului. În el nu mai era nici teamă, nici regret — doar o imagine a Japoniei, un ținut stîncos, nu departe de Uraga, colibe vechi și părăginite, pînze imaculate de bărci pescărești ieșind în larg în lumina roșie-gălbuie a ră-

săritului. Văzu pinul solitar de pe faleză, aureolat de lumină — sentinelă neagră veghind pămîntul străbun.

Celălalt braţ atinse obrazul lui Vincent şi mîna apăsă puternic pe ureche. Cu o forţă colosală... Şi apoi pămîntul se roti, se roti şi... clac!

Împrejurimile oraşului Tokyo,
toamna anului 1963.

— Aici e locul ideal ca să priveşti un apus de soare, spuse Cheong.

Se întoarse către Tai şi îi întinse tava lăcuită. Tai i-o luă şi ieşi fără zgomot din bucătărie. Rămaseră singuri.

— I-am cerut tatălui tău să scoată toţi **shoji** şi să pună geamuri. Rîse scurt. Itami s-a scandalizat, desigur. N ar face niciodată aşa ceva în casa ei.

Oftă. Acum era serioasă.

— Mi e ruşine s-o spun, dar cîteodată mătuşa ta e extrem de obositoare.

— Itami nu-i la fel ca noi, mamă.

Cheong îşi puse mîna fină în palma lui Nicholas.

— Adeseori, legăturile spirituale sînt mai puternice decît cele ale sîngelui. Îţi vei da tu însuţi seama, cînd vei fi mai mare. Ţi e foame? întrebă, retrăgîndu-şi mîna.

— Da.

— Bine. Tai ţi-a pregătit ceva bun. Ceva ce-ţi place mult.

— Mie mi place **dim sum**, spuse el. Tai nu le prepară niciodată atît de bine ca dumneata, chiar dacă îi spui cum să le facă.

Cheong izbucni în rîs şi se aplecă să-l sărute.

— Bine, bine, în acest week-end îţi voi pregăti **dim sum**.

— Cîte feluri?

— Suficiente, spuse, suficiente.

Privi pe fereastră. Aproape de orizont, cerul era de un galben viu, ca o cremă de vanilie, dar sus, deasupra capului, albastrul rămînea intens şi clar ca în miez de noapte.

— Nu iei parte prea des la un asemenea spectacol.

— Bujutsu îmi ia mult timp, mamă.

— Ştiu... Şcoala nu are de suferit din cauza asta, adăugă ea după un moment de ezitare.

Nu era chiar o întrebare în cuvintele ei.

— N am probleme, răspunse Nicholas.

— Știi, tatăl meu... Îi spunea lui So-Peng „tatăl meu", ca și cum acesta i-ar fi fost într-adevăr tată, spunea că locul de unde te tragi contează. Strămoșii mei trăiesc în sîngele tău.

— Nu știu, spuse Nicholas. Am mulți prieteni americani care fac tot ce pot pentru a rupe cu toate astea. Știi, părinții lor și...

— Ei bine! Spune-mi, dragul meu, în cazul lor, strămoșii nu le-au influențat, oare, cursul vieții?

Nicholas o privi. Avea perfectă dreptate.

— Eu sînt ceea ce a fost bunicul tău, spuse Cheong. Mi-a lăsat moștenire acest legămînt, cu mult înainte de a pleca din Singapore cu tatăl tău. În Asia, totul e altfel, cu totul și cu totul... căuta cuvîntul potrivit, unic. Și acum pot să fac, la rîndul meu, același lucru pentru tine.

— Dar știu atît de puține lucruri despre el.

— Cu timpul le vei afla. Ești încă tînăr.

— Dar tu erai cu mult mai tînără decît mine, cînd ai început să...

— Pe atunci vremurile erau cu totul altfel. Erau pericole la tot pasul. Sînt foarte fericită că pe tine te-au ocolit. Nimeni nu trebuie condamnat la atîta suferință... Dar să vorbim despre lucruri mai plăcute! adăugă Cheong, și un surîs trecu pe fața ei frumoasă.

Vreau să știu, își spuse în gînd Nicholas. Vreau să știu tot ce s-a întîmplat. Dar nu putu decît s-o întrebe în gînd. Nu era o întrebare de pus cu glas tare. Dacă s-ar hotărî să-i povestească într-o bună zi... Știa că n-o va face. Se întreba dacă tatăl său știa ceva... Doar Cheong, și So-Peng era mort de mult.

— Mătușa ta a întrebat de tine, azi, — spuse Cheong, întrerupîndu-i gîndurile. Mereu întreabă de tine, cînd nu ești aici.

— Drăguț din partea ei.

Cheong zîmbi și îl atinse mîna.

— Da... Ar trebui să i-o spui. Ar fi foarte fericită.

— Nu reușesc să o consider o... Adică...

— Nicholas, Itami consideră că noi — noi toți — facem parte din familia ei. Te iubește mult.

— Dar cîteodată... nu știi cum să o iei.

— Oamenii sînt complicați. Trebuie să faci un efort pentru a-i înțelege, să ai răbdare și încetineala apei care se în-

filtrează în piatră. Poate e greu pentru tine. Tatăl tău ia lucrurile așa cum sînt. El e nerăbdător și, în același timp, răbdător.

Scutură din cap, mirată parcă de cele spuse.

— Foarte schimbător, da — spuse. Pentru mine e atît de ciudat. Îl mîngîie pe ceafă. Îi semeni mult din acest punct de vedere, continuă. Nu leagă ușor o prietenie, cum par a face toți străinii, dar e adevărat că el nu mai este un străin. E la el acasă, în Asia. În măsura în care sînt și eu. Noi doi sîntem copii ai Orientului, pe cale de a ne clădi propriul nostru trecut.

— Asta mi se pare atît de greu, de complicat.

— Altfel nu am putea trăi, spuse Cheong surizînd.

* * *

Satsugai și Itami veneau tot mai des să cineze cu ei. Și mai nainte Itami trecea pe la el în mod regulat — Cheong avea grijă de asta — dar, de la un timp, și soțul începuse tot mai des s-o însoțească.

Ascultîndu-l pe Satsugai, Nicholas începu să înțeleagă cum de japonezii au putut fi tîrîți atît de orbește de acest bărbat și de alți membri ai puternicelor **zaibatsus**, într-un război dezastruos. Nu pentru că Satsugai ar fi evocat evenimentele dinaintea războiului, sau războiul în sine. Din punctul lui de vedere, războiul nici nu avusese loc. Ca un orb sau ca un struț, părea că nu vede sau nu vrea să vadă urmările războiului, încă vizibile în orașe și sate.

— Comuniștii au constituit dintotdeauna o problemă în Japonia, colonele.

Nicholas își amintea de fraza aceasta, rostită într-o seară înghețată de toamnă. Cerul se întuneca — tonuri roșcate, culori vineții — și vîntul mușcător, semn prevestitor al iernii, gemea printre pinii și cedrii din apropiere. O ploaie fină cădea pieziș, aburii condensați pe geamul ferestrei deschise curgeau ca niște lacrimi tăcute. La adăpostul imperfect al unei tufe tunse îngrijit, un biet aușel se învîrtea neliniștit în cercuri tot mai strînse, chiar sub fereastră, acolo unde ploaia se transforma în perle, pe vîrful frunzelor și pe pînza udă a unui păianjen. Pasărea micuță privea cerul, nerăbdătoare să și ia zborul.

— Partidul lor nu are prea mulți membri, în acest moment, răspunse colonelul.

Cu migala-i obișnuită, îndesă tutun în pipă și o aprinse. Camera se umplu de un fum subțire, albăstrui.

— Dragul meu colonel, spuse Satsugai, pericolul nu se definește simplu, prin cifre, mai ales aici, în Japonia. Vorbea de parcă tatăl lui Nicholas ar fi fost un turist oarecare, aflat în trecere prin Japonia. Trebuie să ținem cont de virulența dușmanului. Oamenii despre care vorbim sînt activi și dominați de pasiune. Sînt niște fanatici devotați cauzei lor : comunismul mondial. Nu trebuie să facem greșeala de a-i subestima, căci altfel vor reuși să se consolideze

Fiind prea ocupat cu aprinsul pipei, colonelul nu-i răspunse. Pipa, din lemn de măceș, îi era tare dragă. Îl însoțise peste tot în timpul războiului, și căpătase pentru el valoarea unui talisman. Avea o întreagă colecție — peste douăzeci și cinci de pipe — dar o alegea invariabil pe aceea

Războiul îți dă niște idei ciudate, gîndi colonelul. Și e de înțeles, pentru că atunci cînd zilele sînt întunecate de sentimentul morții și nopțile terorizate de junglă, cînd ofițerii sînt seceraţi de focul mitralierelor și oamenii sînt făcuți zob de vreo mină, la doi pași de tine, sau sînt despicați, dintr-o lovitură, de un dușman tăcut și neauzit, aceste idei ciudate, mai bine-zis personale, te mențin la suprafață, se interpun în cele din urmă între tine și nebunia totală.

Colonelul își băgase în cap că totul va merge bine cît timp va fi stăpînul acelei pipe și va putea lăsa o clipă din mînă patul pistolului mitralieră Sten, pentru a-i pipăi forma neregulată.

Își amintea limpede dimineața aceea de început de vară, din 1945, cînd unitatea lui începuse asaltul orașului Singapore. Ridicaseră tabăra și se îndreptau spre sud, unitățile păstrînd constant legătura prin aparatul de emisie recepție.

În junglă, colonelul a vrut să-și pipăie luleaua N-o mai găsise... Se opri s-o caute printre rădăcinile împletite, noduroase, cufundate în norol. Nu găsise decît miriapozi și lipitori. Cuprins de o spaimă confuză, fără a se gîndi la urmări, ordonase oamenilor să se întoarcă la baza părăsită. Regăsise pipa pe jumătate îngropată în pămîntul moale. O curățise și cînd era pe punctul de a ordona plecarea, auzi prima explozie. Pămîntul vibra ca în timpul unui cutremur. Către sud văzură un ghelzer uriaș de norol și frunze, pătat cu roșu.

Fără un cuvînt, colonelul dădu semnalul de plecare şi s-au avîntat zig-zagînd prin junglă. Toată compania fusese distrusă; cei care nu călcaseră pe minele ingenios dispuse, căzuseră în focul ambuscadelor. Colonelul ţinea mîna pe pipă, în buzunar. Lemnul era umed, degetele aspre. Cu Sten-ul pe umăr, îşi duse oamenii spre vest, prin mlaştini rău mirositoare, ocolind zona morţii şi a sîngelui, pentru a o lua apoi spre sud. În timpul nopţii căzură peste o tabără japoneză. Îşi luară revanşa, punînd mîna pe santinele. Fără zgomot. Îi legară fedeleş de arbori. Apoi colonelul îşi trimise jumătate din oameni spre sud-est. La ora patru dimineaţa deschiseră focul asupra părţii sudice a taberei.

Gloanţele şuierau prin aer şi pistoalele mitralieră fumegau. Jumătate din cei aflaţi în tabără au căzut sub tirul lor necruţător. Cealaltă jumătate n-a avut mai mult noroc: retrăgîndu-se, a căzut în bătaia tirului celui de-al doilea grup. Prinşi între două focuri, japonezii începură să ţopăie ca nişte marionete stricate, pînă ce corpurile li s-au dezintegrat.

În noaptea aceea de iad, rămasă în amintire ca o noapte a Walpurgiei, colonelul nu a mai considerat că s-a făcut risipă de muniţie.

— Satsugai... începu calm colonelul.

Războiul mai vibra în mintea lui, în timp ce sufla alene un nor de fum parfumat.

— Satsugai, cunoşti istoria ţării tale la fel de bine ca oricare altul, sînt sigur. Comunismul nu este o realitate în Japonia, şi tu o ştii prea bine. Ţara asta are prea multe tradiţii care se opun direct unui egalitarism idealizat. Ideea de a „comuniza" Japonia, este ridicolă; poporul n-o va suporta niciodată.

Satsugai schiţă un surîs. Zîmbetul lui era rece, ca o sclipire de otel.

— Ce cred eu nu are importanţă, hai? Ce cred americanii contează. Ei înţeleg ameninţarea comunistă, doar ei ştiu că noi — noi cei din zaibatsu — sîntem cel mai puternic zid de apărare al acestei ţări împotriva comunismului. Comunismul nu poate fi combătut prin metode liberale. Mc Arthur al tău a descoperit-o în 1947.

Ochii colonelului aruncară flăcări.

— Pe atunci ne puneam mari speranţe în viitorul Japoniei.

— Speranţele, dragă colonele, sînt pentru naivi, îi răspunse mieros Satsugai. Trebuie să înfrunţi realitatea. Continentul e chiar în faţă, la Fukuoka, de cealaltă parte a genkai-

nadei. Amenințarea e cu totul și cu totul reală, te asigur. Nu vor înceta niciodată să se infiltreze și să încerce să răstoarne guvernul. Din aceste motive cerem măsuri ferme și aplicarea cea mai strictă a decretelor. Aici nu poate fi tolerat liberalismul. O recunoști și tu, desigur.

— Nu văd decît o țară coruptă, pervertită, nevoită să servească anumitor grupuri, exact ca în timpul războiului.

O clipă ochii celor doi bărbați se înfruntară și din privirile schimbate păru că sar scîntei.

— Dacă în 1873 lucrurile ar fi fost cum sînt acum, spuse Satsugai în șoaptă, niciodată **seikanron** n-ar fi fost înfrînt.

Vorbea de pledoaria pe care o ținuse anul acela în fața membrilor organizației Genyoka, în favoarea unei campanii militare împotriva Coreei. Respingerea ei provocase acte de violență reală împotriva guvernului Meiji : tentativa de asasinat asupra lui Tomoni Iwakura.

— Nu uita, colonele, că dacă **seikanron** ar fi fost încununat de succes, n-ar fi avut loc războiul din Coreea. Cînd ar fi venit comuniștii, ar fi fost opriți în Manciuria. Dar lucrurile fiind așa cum sînt — adăugă, ridicînd din umeri — americanii trec dintr-un război într-altul, chiar dacă n-o fac din convingere.

— Ce vrei să spui ?

— E evident. Tu însuți ai luptat în jungla Asiei. Tancurile, artileria americană și chiar bombardamentele, nu sînt eficace. Comuniștii sînt mult prea bine organizați și, în orice caz, au o rezervă de trupe aproape inepuizabilă.

— Vietnamul nu ne privește pe noi.

Pipa i se stinsese, dar colonelul nu părea să fi băgat de seamă. Satsugai își încrucișase picioarele și își netezea acum cuta pantalonilor din camgarn.

— Îți cer iertare, prietene, dar în această împrejurare trebuie să-ți spun că te înșeli, în mod sigur ! Va urma Cambodgia, și apoi ce se va întîmpla cu Thailanda ? Da, „principiul dominoului" e o posibilitate reală, prea reală. Chiar și înspăimîntătoare.

Colonelul părea pe jumătate adormit. Ochii, de un albastru întunecat, i se voalaseră, și irisul lor părea mai întunecat. Pipa rece îi atîrna în colțul gurii. Asculta țîrîitul hipnotizator al ploii. Gîndurile îi erau pline de istorie.

Atîta idealism ! Cel puțin așa fusese la început. Dar Mc Arthur, un ticălos, un paranoic ! În 1947, în momentul schimbării atitudinii față de Japonia, Statele Unite nu mai

erau chiar atît de interesate în a obține despăgubirile de război propriu-zise. Japonia era demilitarizată. Pe americani începea să-i intereseze din ce în ce mai mult posibilitatea de a transforma țara într-un câine de pază împotriva comunismului în Extremul-Orient, și, în acest scop, fuseseră emise două ordine de acțiune paralele, dar distincte. Mai întîi, au fost aduși la cîrmă numeroși oameni politici și oameni de afaceri puternici, de dreapta, pînă atunci considerați suspecți. Apoi au fost investite miliarde de dolari în economia japoneză pentru a se reface industria distrusă în proporție de 80%. Toate acestea au făcut posibilă desfășurarea unei campanii, în întregime de **inspirație japoneză**, de eliminare a comuniștilor și a radicalilor de stînga — exact ca în Spania, Iran și America de Sud. Aceeași politică. Numai că, de astă dată, lovitura reușise.

Vîntul se întețise. Rafale de ploaie loveau în geamuri. Pe cerul jos nu mai era nici o culoare.

Grupul bărbaților din 1945, puțin numeros, dar entuziast și întreprinzător, era cea mai bună alegere pentru țară. O Japonie democratică, eliberată de orice îngrădire feudală. Ce naivitate, se gîndi cu amărăciune colonelul, ca un ecou al cuvintelor lui Satsugai. Toți erau plecați acum — toți prietenii lui. Privi ploaia bătînd în geam — lacrimi reci, disperate. O rafală mai puternică ridică frunzele ude, le învîrti în spirală ca pe niște minuscule nave spațiale venite dintr-o altă lume. Niciodată, în cei douăzeci și trei de ani de viață petrecută în Extremul-Orient nu s-a simțit mai singur ca acum. Izolarea i se părea totală și fără ieșire. Membrii acelui cerc privilegiat de suflete legate prin prietenie, s-au dus unul după altul. Chiar nucleul consilierilor politici ai lui Mc Arthur s-a dezintegrat, ca urmare a demisiilor și mutărilor. La drept vorbind, ei nu fuseseră conștienți nici de mașinațiile politice urzite în jurul lor, nici de instabilitatea lui Mc Arthur însuși. Pînă după schimbarea de atitudine din 1947, ei mai sperau, mai credeau că influența lor ar putea contribui la stăvilirea mareei și la orientarea Japoniei pe calea democrației.

Astăzi, întorcîndu-se în timp, faptul îi apărea atît de evident! Da, în realitate fuseseră lipsiți total de orice putere, în orice domeniu. Sărea în ochi! O linie politică fusese impusă aici din celălalt capăt al lumii, și s-a așteptat ca ei să o aplice, nu să o comenteze. Numai că nu li s-a explicat. Terlaine a spus cu glas tare ce gîndea și a fost demis din funcție. Mc Kenzie a fost distrus și apoi mutat în Statele Unite; Robinson ieși la pensie doi ani mai tîrziu, după ce fusese tîrît în noroi pînă

se săturase. Mai rămăsese doar colonelul — omul de fier, în aparență neschimbat. Dar în suflet... Ce deziluzie! Nu putea suporta gîndul că opera întregii sale vieți era lipsită de semnificație, că luptase cu o credință statornică pentru ceva ce nu va deveni niciodată realitate.

Nici acum colonelul nu putea renunța. Nu-i stătea în caracter. Se crezuse mai abil decît alții; în fond, avea în mînecă un atu despre care ceilalți nu aveau habar. Totuși, își zise, s-ar putea spune că partida s-a jucat și că am pierdut. Vulpea s-a dovedit a fi mai șireată decît mine. Dar jocul nu s-a terminat încă, nu. Nu le voi permite.

Ideea i-a venit către sfîrșitul anului 1946, a doua zi după arestarea lui Satsugai de către poliția militară a SCAP. Pe față, colonelul nu putea face nimic. Satsugai era cunoscut în Japonia ca un reacționar puternic, aflat la conducerea uneia din monstruoasele **zaibatsus.** Suspectarea și arestarea sa drept criminal de război erau inevitabile.

Itami suportă rușinea cu stoicism, așa cum suporta totul în viață. Cu totul altfel se comportă Cheong. În noaptea aceea îl rugase pe colonel să intervină. Avea un post foarte înalt în SCAP, era consilier al generalului însuși. Nu-l putea ajuta oare pe Satsugai?

— Iubita mea, lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Trecem printr-o perioadă foarte grea... Satsugai este, poate, vinovat de tot ce este acuzat.

Vorbele colonelului nu făcură decît să mărească furia lui Cheong.

— Puțin îmi pasă, spuse simplu. Face parte din familie.

— Deci nu poate fi criminal. Asta vrei să spui?

— Da.

— Dar e o prostie, draga mea.

Vocea îi era gravă, dar filigranată de o violență fierbinte, bine cunoscută colonelului.

— Trebuie să-ți faci datoria față de familie, și dacă există un mijloc de a-l ajuta, trebuie să-l folosești. **Kakujin wa hombun wo tsukusa neba narimasen.** Fiecare trebuie să-și facă datoria.

Cheong era o femeie inteligentă, dar putea fi, cîteodată, din cale-afară de încăpățînată. Știa că nu va putea niciodată să o abată de la scopul pe care și l-a propus; știa că nu va mai avea liniște, atîta timp cît nu-i va demonstra că a făcut imposibilul pentru a-și folosi influența.

Adormise cu această certitudine în gînd, şi cînd se trezi, cu puţin înainte de răsăritul soarelui, ideea şi prinsese contur.

Exista un mijloc de a-l elibera pe Satsugai, era foarte sigur acum, dar executarea planului comporta riscuri enorme. Putea, în mod sigur, convinge tribunalul SCAP să-şi însuşească ideea. Singura problemă era de a şti dacă el însuşi dorea într-adevăr să acţioneze.

Înţelese în cele din urmă că nu avea de ales. Începuse să simtă că grupul de consilieri din care făcea parte, se bucura de o putere provizorie şi planul său deveni un fel de poliţă de asigurare pentru ziua în care lucrurile s-ar fi deteriorat.

Ştia multe despre Satsugai, mult mai multe decît ar fi bănuit Satsugai însuşi. Legăturile lui cu Fukuoka erau prea vădite pentru a putea fi ignorate. Genyosha nu fusese niciodată în afara legii în Japonia ; nu i-a fost greu să-i descopere dosarul. În timpul unei călătorii incognito la Kyushu, în sud, descoperise adevărul : Satsugai era unul dintre şefii organizaţiei Genyosha.

Pe vremea aceea, o astfel de informaţie era incendiară. Dacă ar fi fost prezentată în instanţă, Satsugai ar fi fost executat, deşi reuşise să distrugă o mare parte din documentele care îl compromiteau.

Colonelul nu avea deloc intenţia de a da în vileag ce ştia. Faţă de nimeni, oricine ar fi fost el. Oricum, moartea lui Satsugai n-ar fi servit nimănui la nimic. Organizaţia ar fi ales pur şi simplu un alt membru în comitetul de conducere, iar Genyosha şi-ar fi continuat activitatea. Or, această activitate era în totală opoziţie cu ceea ce colonelul credea a fi drumul drept al Japoniei către viitor. Organizaţia trebuia anihilată. Dacă l-ar fi scos basma curată pe Satsugai, l-ar fi transformat într-un căţeluş, şi colonelul l-ar fi ţinut strîns în lesă. Şi, mai devreme sau mai tîrziu, Satsugai l-ar fi dus drept în inima organizaţiei.

Colonelul îşi dezlipi ochii de pe geamul inundat de rafalele de ploaie. Privi iscoditor în ochii oblici, de mongol, ai adversarului, prea stăpîn pe el pentru a-l lăsa să ghicească ceva din ce n-ar fi vrut să-i dezvăluie.

A trecut mult timp de cînd i-am obţinut eliberarea, şi pînă acum nu m-a dus nicăieri. A ştiut de la început. Da, a ştiut tot timpul ce vreau de la el. Am reuşit doar să-i neutralizez puterea, atît şi nimic mai mult. Îl năpădi tristeţea. Satsugai cîştigase. Ar fi fost o prostie să creadă contrariul.

Nu-l surprindea cîtuşi de puţin ura lui Satsugai. La urma urmei, se situau la cele două extremităţi ale evantaiului politic.

Înțelegînd, mai bine decît oricare alt occidental venit în Japonia, importanța tradițiilor și a trecutului, fiind pe deplin conștient că, fără forța lor, țara ar fi dispărut, colonelul știa în același timp că forma de tradiționalism reprezentată de Satsugai era interesată și dăunătoare — o plagă. Și în căldura liniștitoare a biroului său, privind în ochii metalici ai acelui om, colonelul înțelese că a neglijat o piesă importantă din combinație. Or, tocmai această piesă — acum era convins — constituia cheia ansamblului. Atîția ani crezuse că a descoperit secretul lui Satsugai și tot ce-a făcut s-a bazat pe această ipoteză. Azi readusese în discuție această ipoteză și acum era furios pe sine însuși că s-a lăsat atît de ușor păcălit.

Faptul că intervenția lui îl pusese pe Satsugai într-o poziție dureroasă pentru el, nu-l consola. Da, Satsugai știa că are o datorie față de colonel, față de un om pe care-l disprețuia. Era o situație intolerabilă pentru un japonez, dar Satsugai o suporta foarte bine. Colonelul era obligat s-o admită.

Dumnezeule-Doamne, gîndi, ce mi-a ascuns în toți acești ani ? Dintr-o dată înțelese ce avea de făcut. Pierduse deja prea mult timp într-o intrigă vădit sterilă. Trebuia, cum îi spusese și Satsugai, să înfrunte realitatea. Și realitatea acestei situații era că trebuia să rupă, prin orice mijloc, statu-quo-ul. Nu-i mai rămînea decît o singură cale...

Colonelul știa că — cel puțin pentru Satsugai — era invulnerabil. Putea, de exemplu, să-l insulte pe Satsugai, și acesta n-ar fi făcut nimic împotriva lui, pentru că îi era obligat. Satsugai ar fi continuat să surîdă și ar fi suportat jignirea. Dar reciproca nu mai era valabilă.

Pentru scurt timp, colonelul fu cuprins de păreri de rău. Nicholas era atît de tînăr... și el mai avea atît de puțin timp ! Făcuse niște promisiuni, pe care de acum încolo nu le mai putea ține.

Colonelul privi peste întinderea vastă a domeniului său, la arborii curbați de vînt. Căuta din ochi aușelul, dar pasărea dispăruse de mult, preferînd poate furtuna, inactivității. Totul era atît de frumos afară, dar în ziua aceea fu incapabil să se bucure.

*
* *

— Ce ai învățat din Go rin no sho ? îl întrebă într-o zi Kansatsu la dojo.

— Anumite elemente sînt foarte folositoare, răspunse Nicholas, chiar dacă nu sînt desît o expresie a bunului simţ.

— Mulţi consideră Gorin no sho drept o operă revelatoare.

Kansatsu vorbea pe un ton neutru. Credea oare că Go rin no sho nu e un text important? Glasul său nu-l dezvăluia nimic din ceea ce credea. Ochii lui Kansatsu luceau ca o sticlă opacă. În spatele lui, după-amiaza se stingea în nuanţele de mov ale apusului. Soarele se pierdea în ceaţa deasă. Lumina lui, difuză şi indirectă, spăla cerul şi îngusta arborii. Lumea părea monocromă, ca o stampă.

— Aproape că mi-a părut rău că mi l-aţi dat să-l citesc.

— Ai putea fi mai exact?

— Are în el ceva... nu ştiu ce... tulburător.

Kansatsu tăcea. Aştepta. În spatele lui, zgomotul loviturilor de bokken, punctele de respiraţii puternice, umplea sala.

— Unii ar putea spune că virtutea este principala calitate a textului, dar pentru mine e mai mult o monomanie. Are ceva periculos în el.

— La drept vorbind, ai putea să mi spui ce?

— Refuzul.

— Ştii ceva despre viaţa lui Musashi? spuse, ca şi cum de la început nu s-ar fi gîndit decît la această întrebare.

— Nu, nimic.

— Miyamoto Musashi s-a născut în 1584, începu grav Kansatsu. Fără îndoială, ştii că Japonia traversa o perioadă grea. Era măcinată de teribile disensiuni interne, provocate de războaiele dintre numeroşii ei daimyo.

Musashi era un ronin, un tîlhar de fapt. Familia lui se trăgea din sud, din Kyushu, dar la douăzeci şi unu de ani el a urcat spre nord, ajungînd la Kyoto. Aici, s-a luptat pentru prima oară şi a decimat o familie vinovată de moartea tatălui său, moarte survenită cu cîţiva ani înainte.

Există multe legende despre Musashi şi trebuie să fii foarte atent cînd citeşti textele. Ca şi în cazul multor personalităţi istorice, povestea lui Musashi pluteşte în mit. Acest vag amestec de fapte istorice şi imaginare place cititorului, care caută doar o simplă distracţie, dar pentru cel care studiază serios istoria — şi de acest lucru ar trebui să ţină seama toţi cei care se consacră sistemului bujutsu — poate să devină o capcană periculoasă.

— Dar, cîteodată, mitul îl susţine pe samurai.

— Nu. Nu. Doar Istoria trebuie să-l susţină pe un [illegible] nic, răspunse răspicat Kansatsu. Istoria şi datoria, Nicholas. Nimic altceva. Mitul nu-şi are locul aici, căci falsifică judecata. Şi chiar simţurile se molipsesc.

În bujutsu ne ocupăm de lucruri grave. De apărarea vieţii, desigur, dar asta nu e totul. Ne ocupăm în mod special de metodele de a ucide, iar lista lor e prea lungă pentru a le cunoaşte numărul exact. Nu am dreptul să te învăţ lucrurile acestea, fără să te învăţ, în paralel, sensul responsabilităţii. Şi mitul este cel care ercdează cel mai mult această responsabilitate. Fără bujutsu, noi nu am fi decît nişte ninja, nişte criminali pîndind la colţ de stradă. E atît de uşor să aluneci în mit. Foarte uşor...

Întinse mîna, invitîndu-l pe Nicholas să se aşeze.

— Ai parcurs un drum lung. Tehnica ta e fără cusur, şi capacitatea ta de a învăţa pare inepuizabilă, dar cred că poţi merge şi mai departe. Îţi mai rămîne de trecut un singur obstacol. Cel mai greu. Trebuie să-ţi spun că majoritatea celor ajunşi ca şi tine în acest punct, nu au mers mai departe.

Acum, tu trebuie să descoperi în tine însuţi acest obstacol şi să treci peste el. Nu pot nici să te mai ajut, nici să te îndrum. Obstacolul sau e, sau nu e în tine.

— Asta înseamnă că vreţi să plec din ryu ?

— Nici vorbă. Eşti liber să rămîi aici atît timp cît doreşti.

Nicholas simţea că îi scapă ceva şi, furios, îşi repeta în gînd toată conversaţia, încercînd să găsească veriga lipsă. Kansatsu nu părea decepţionat, ba dimpotrivă, avea aerul că-l provoacă. Gîndeşte-te ! Ce ai lăsat să-ţi scape ?

Kansatsu se ridică.

— Azi, în loc de lecţie, aş vrea să ţii o demonstraţie în faţa clasei. Vino, spuse, coborînd privirea spre Nicholas.

Trecu apoi în mijlocul sălii şi bătu o dată din palme. Orice zgomot sau mişcare încetă imediat. Toţi — sensei şi elevi — întoarseră capul spre el. Aşteptau.

Kansatsu alese la întîmplare patru elevi. Toţi patru erau din ultimul an şi se numărau printre cei mai puternici din ryu. Toţi erau mai mari decît Nicholas.

Kansatsu se întoarse şi îi făcu semn lui Nicholas să se apropie. Ţinea un bokken în mîna dreaptă.

— În formaţie în jurul lui Nicholas, le spuse elevilor.

Kansatsu ceru prin semne bokken-ul unui sensei, îl luă şi îl trecu lui Nicholas. Elevii îl înconjurară.

— Acum, şopti încet doar pentru Nicholas, vom vedea dacă ai învăţat bine preceptele lui ryu Niten, şcoala lui Musashi.

Se retrase, lăsîndu-l în mijlocul elevilor. Nicholas avea un bokken în fiecare mînă, ceilalţi doar cîte unul. Cei patru erau de mai mult timp elevi în ryu.

Întunericul cădea încet, ca o perdea. Nicholas era încercuit. A fost o scurtă alunecare de tălpi goale pe podeaua cerută, şi el se transformă într-un soare cu patru stele strălucitoare pe orbită.

Libelula.

Nu era decît un tai-sabaki, o mişcare circulară, compusă din alunecări şi răsuciri rapide, perfecţionate în ryu celor Două Cercuri, de Musashi.

Îl văzuse pe Kansatsu executînd perfect „libelula" şi multe alte procedee.

Pe această temă, citise o mulţime de texte date de sensei. O repetase de multe ori, dar niciodată în luptă.

Trebuia să-i lase pe cei patru să facă primele mişcări, căci numai profitînd de strategia lor, putea executa cu succes singurul tai-sabaki care i-ar fi adus victoria asupra adversarilor.

Doi dintre ei se apropiară din lateral, ţinînd cu amîndouă mîinile bokken-urile ridicate, aşa cum o cere tradiţia în kenjutsu. Cu strigăte violente se aruncară simultan asupra lui Nicholas.

Procedeul „fluturele răsturnat". Se răsuci în arc de cerc, arma din mîna dreaptă fulgeră, lovind din lateral coapsele unui atacant. În acelaşi clipă ridică cealaltă armă. Continuă să se rotească şi bokken-ul lovi puternic. Imediat, ceilalţi doi luară locul adversarilor prăbuşiţi. Se gîndi o clipă să folosească procedeul „roata în apă", dar asaltul avea axul schimbat şi el renunţă la idee, mulţumindu-se cu o fentă.

Reuşi să-i despartă, pivotînd mereu în jurul propriului său corp, apoi, cu şoldurile încordate, îndreptă fulgerător vîrful bokken-ului către abdomenul elevului din dreapta, în timp ce îşi înălţa arma din mîna stîngă pentru a lovi bokken-ul celui de-al patrulea. Arma căzu, de acum inutilă. Folosise procedeul „crucea împletită", unul dintre cele mai dificile tai-sabaki.

Rămase imobil cu cele două bokken-uri în echilibru vibrînd ca și cum ar fi avut viața lor proprie și ar fi dorit să mai lupte.

— Saïgo, se auzi glasul lui Kansatsu.

Cei patru elevi părăsiră terenul. Saïgo înaintă. Venea rar pe la ryu, cel mult o dată pe lună. Nicholas nu știa cărui ryu îi aparținea Saïgo, nimeni nu părea a ști. Dar era sigur să nu aparțină nici uneia din școlile din împrejurimile orașului Tokyo.

Fără a-l avertiza, Saïgo se repezi spre Nicholas. Katana îi era încă în teacă, dar în clipa următoare cobora drept deasupra lui Nicholas. Saïgo devenise printre altele — iaijutsu — adept al artei de a scoate rapid sabia din teacă : scoaterea katanei trebuia să fie aproape simultană cu lovirea mortală a adversarului. Un sensei iai putea să-și ucidă dușmanul chiar înainte ca acesta să-și dea seama că sabia fusese scoasă din teacă.

Deci, Saïgo, după o zecime de secundă, lovea cu putere ucigătoare. Dar în timp ce el executa un iai, Nicholas se răsucea sprijinindu se pe piciorul drept, cu partea stîngă spre Saïgo. Lovitura care îi viza inima căzu în gol și bokken-ul din mîna stîngă mătura katana, îndepărtînd-o. Se răsuci din nou, întorcîndu-se pentru o clipă cu spatele la adversar, și, folosind elanul lui Saïgo, îi îndepărtă sabia. Cînd își termină rotirea în jurul propriului ax, lovi puternic partea stîngă, expusă, a lui Saïgo : executase „roata în apă".

Rămase nemișcat, picioarele îndepărtate, un bokken în fiecare mînă, sub ochii întregii clase. Privi îndelung corpul prăbușit al lui Saïgo. În locul unde îl lovise, carnea învinețită îl va durea mai bine de o săptămînă

În încăpere domnea o liniște absolută Un gen de liniște care apasă urechea, ajungînd să fie dureroasă prin ea însăși.

Nicholas nu văzu decît fața vărului său, cu ochii ridicați spre el. Niciodată în viața lui nu mai văzuse o privire atît de încărcată de ură Din cauza lui Nicholas, își pierduse prestigiul în fața celor din ryu. El se considera un maestru, și unul din elevi îl azvîrlise la pămînt Intensitatea luptei tăcute era atît de mare, încît, pentru o clipă, încăperea păru luminată de fulgere

Apoi Kansatsu bătu de două ori din palme și spectatorii se retraseră. Cursurile erau încheiate pentru acea zi

Nicholas băgă de seamă că tremura Scăpați de sub control, mușchii i se zbăteau sub piele. Adrenalina năvălea, elibe-

rată în cantități enorme de tensiunea la care fusese supus. Spiritul său știa că totul s-a terminat, dar corpul avea nevoie de puțin mai mult timp pentru a se obișnui cu reîntoarcerea la normal.

Respiră profund. De două ori. Trupul îi era numai fior

În seara aceea, cînd se întoarse acasă, nu servitoarea îl deschise, nici Cheong, ci Yukio.

Nu o mai văzuse de trei ani — și atunci doar într-o după-amiază, la o înmormîntare în familie. Trecuseră trei ani și jumătate de la întîlnirea lor incendiară și el nu o uitase.

— Bună seara, Nicholas, îi spuse Yukio, înclinîndu-se.

Purta un kimono de mătase cenușie, cu fire argintii țesute vertical, împodobit cu un motiv albastru închis — o roată cu spițe — amintind de blazonul unui daimyo.

— Bună seara, Yukio, îi răspunse, înclinîndu-se la rîndul său.

Cu privirea plecată, Yukio îi făcu semn să intre.

— Prezența mea te surprinde ?

Își puse sacul pe podea, fără a înceta să o privească.

— Nu te-am văzut de ani de zile.

— M-a adus mătușa Itami în după-amiaza asta, cînd tu erai la dojo. Ar fi trebuit să stau la ea, dar casa e în renovare și camera care îmi era destinată nu poate fi încă folosită.

O luă cu el, traversară casa, și apoi, prin shoji din spate, ieșiră afară. Coborîră în noapte, spre grădina zen.

Cerul era senin, cîțiva nori rătăciți se destrămau ca niște rotocoale de fum, jos, aproape de orizont. Luna plină era enormă și lumina pe care o răspîndea, împrumuta atmosferei un aspect acvatic. Privi chipul fetei înconjurat de un nimb de lumină lină și ochii ei pierduți în adîncul întunecat. Părea a fi o statuie dintr-un templu shinto ascuns printre cedrii Japonici... Poate că amîndoi erau sub ape...

O privighetoare, în înaltul copacilor, își risipi trilurile foarte sus, deasupra lor. În depărtare, răsuna lunga chemare singuratică a unei bufnițe.

— N-am fost niciodată la Kyoto, spuse.

Acolo locuia Yukio.

— Va trebui să vii.

Fata întoarse încet capul. Privea acum pietrele ascuțite presărate ca niște munți, înălțîndu-se ca eternitatea vieții deasupra stratului de pietriș mărunt și rotund. Glasul ei suna catifelat în noapte. Stăteau nemișcați, fără a se atinge.

— E foarte frumos ! spuse Yukio.

Tu ești mai frumoasă, îi răspunse în gînd. Simți cum îl bate inima.

— Încă și acum îmi mai aduc aminte de cele întîmplate, șopti.

Se întoarse spre el și luna îi sclipi în pupile.

— Ce vrei să spui ?

Nicholas avea un aer smecher

— În timpul serii... cînd dansam...

Ea rise. Nu fără oarecare vanitate

— Ah ! Asta era ! Eu și uitasem.

Simți că-i fuge pămîntul de sub picioare. Iar el, care crezuse că fata venise de dorul lui ! Acum își dădu seama cît fusese de prost ! Acea întîmplare fără viitor avusese loc cu trei ani în urmă. De ce și-ar fi amintit de ea ?

— Saigo a fost azi la **dojo** ?

— Da. Nu-l mai văzusem de mult. Merge la alt **ryu**, cred.

— Poate din cauza asta pleacă atît de des la Kyushu.

Ridică privirea spre ea.

— Kyushu ?

— Sînt sigură că e ideea unchiului Satsugai, continuă clătinîndu-și capul. Mereu au ceva de pus la cale împreună. Altfel, nu văd cum Saigo s-ar fi putut gîndi să plece atît de departe. În orice caz, e o taină. Sînt sigură.

— De ce ești atît de sigură ?

— Într-o zi am întrebat-o pe mătușa Itami și ea s-a prefăcut că nu m-aude.

— Dacă e așa, sînt sigur că nu e nimic grav.

Yukio se mulțumi să ridice din umeri și să-și încrucișeze brațele pe piept.

În casă, Nicholas își ceru iertare și trecu în camera lui. Se dezbrăcă și intră în baie. Deschise **dușul** și lăsă apa să-i alunece peste cap. O persoană atît de **tradiționalistă** ca mătușa Itami ar fi ales, desigur, cada, dar Nicholas nu avea aceleași gusturi. Lui îi plăcea să simtă apa fierbinte de-a lungul corpului. Cu gîndurile la cele petrecute **la dojo**, începu să se săpunească. A vrut să-i vorbească lui Kansatsu după luptă, dar a fost imposibil. De ce nu-i vorbise lui Yukio despre luptă ? Alungă întrebarea din gînd.

Curios, întoarse capul. O umbră se proiecta pe geamul mat **al dușului**. Se micșora. Cineva intrase în baie.

Închise apa și trase ușa glisantă.

Înlemni : corpul acoperit cu perle de apă îi scînteia în lumina fluorescentă din baie și căpăta tente de opal.

— Ești foarte frumos, spuse Yukio.

Era goală, Avea pe braț un prosop de baie îngust, dar nu i-l întinse. Își aminti ce-i spusese, înainte de a intr în casă i în privirile ei se citea foamea.

Nicholas avea șaptesprezece ani, Yukio cu doi ani mai mult. În calendar o mică diferență... dar în clipele acelea... ani lumină.

Cu tot antrenamentul, cu toată învățătura serioasă și mintea lui lucidă, Nicholas se simți pierdut în fața ei, de parcă Yukio ar fi fost calea spre o lume pentru care nu-l pregătise nimeni.

Făcuse un pas spre el și-i spusese printre buzele abia deschise. Poate ceva de genul : „Vrei prosopul ?". N-ar fi știut să spună ce anume. Îi privi piciorul îndoit ușor în față — așa cum fusese poziția lui puțin mai înainte, la **dojo**, la începutul „crucii înlănțuite" — glezna micuță, carnea pulpei, genunchiul neted și curba lungă a coapselor.

Ceva din el, din spiritul lui, păru să se ridice și să plutească, de parcă un necunoscut i-ar fi tăiat și ultimele legături ce-l țineau pe pămînt. Simți cum se îndepărtează în volute din ce în ce mai mici, cu o asemenea viteză, încît uită chiar că îi aparținuse cîndva.

— Vino, îi spuse cu o voce ciudată, răgușită

Întinse mîna abia atingînd prosopul, care văzu cînd ea ridică brațele spre el.

— Yukio...

O simplă șoaptă. Avea sînii mici, rotunzi și înalți, cu mameloane lungi, și deja întărite, o talie fină, un pîntec neted și alb. Creasta neagră i se încordă. Brațele fetei îl înlănțuiră, și el îi întemniță buzele întredeschise.

Își lipi corpul de el. Mîini nemișcate. Doar buzele alunecau pe ale lui Nicholas, pe gîtul lui, în jos și în sus, lacome, nesățioase, aproape disperate. Sînii îi atingeau ușor pieptul și absorbeau apa. Muntele lui Venus îl apăsa încetișor.

Buzele lui Yukio erau lîngă urechea lui și o auzi murmurînd :

— Deschide apa !

Se răsuci pe jumătate, întinzînd brațul în spate pentru a regla robinetele. Apa fierbinte țîșni, îi acoperi, și cînd se întoarse băgă de seamă că o pătrunsese adînc. Respirația i se opri

Prin ce vrajă săvîrșise ea asta? Din adîncul pieptului simți urcînd un spasm, ca un val uriaș care îl înghiți.

Începu să miște ritmic. O văzu cum își azvîrle capul pe spate. Părul ei ud căzu în cascadă, ca un torent întunecat. Yukio își ținea fața sub jetul puternic de apă, ochii închiși și gura larg deschisă, într-un urlet mut. O putea auzi cum gîfîia. Yukio își întinse brațele deasupra capului și se agăță de para alunecoasă a dușului. Degetele i se albiră. Își ridică picioarele și îi încercui mijlocul. Corpul lui Nicholas suporta acum întreaga ei greutate. Pîntecul lui Yukio... se unduia spasmodic, de parcă nu s-ar fi putut umple îndeajuns de el. Fu nevoit să-i cuprindă talia cu brațele, pentru ca forța mișcărilor ei să nu-i desprindă din îmbrățișare. Palpitațiile sălbatice ale corpului lui Yukio crescuseră în intensitate. Parcă încerca să stăpînească un cal sălbatic tremurînd în chinurile morții.

Ea începu să țipe și el pricepu de ce voise să curgă apa. Plăcerea devenise insuportabilă și își simți picioarele tremurînd din cauza efortului. Abia o auzi:

— Lovește-mă, gemea. Lovește-mă!

Crezu că nu a înțeles bine, dar ea i-o repetă fără încetare ca pe o litanie. Sînii îi tremurau, torente de apă curgea pe carnea-i suplă. Corpul îi era încordat, mîinile încleștate pe para dușului. Și pîntecul ei mereu.

Ea gîfîia, gemea și Nicholas simți că nu va mai putea rezista mult. Îi părea grea ca un pietroi.

— Te rog, îi strigă. Te rog, te rog, te rog!

Dar nu se putea hotărî să ridice mîna.

— Știu... îi șopti Yukio la ureche.

Apa ferbinte se izbea de ei, sînii ei tari îi zgîriau pieptul.

— Știu ce s-a întîmplat azi, la dojo.

Glasul îi era sacadat, cuvintele întrerupte de gîfîieli nestăpînite și totuși o înțelese.

— Știu. Oh! Lovește mă, iubitule, lovește-mă!

Și continua cu o furie sălbatică:

Atunci o lovi așa cum ea și-a fi dorit-o, de fapt așa cum avea nevoie.

— Ah!, țipa, în timp ce corpul i se arcuia. Ah! Ah! Ah! Iubitul meu, acum...

Și el simți un inel de mușchi strîngîndu-l în adîncurile ei, strivindu-i carnea într-un vîrtej încîntător; atunci țipă la rîndul lui. În cele din urmă picioarele îi cedară, mîinile lui Yukio alunecară de pe para dușului și se prăbușiră pe podeaua de

porțelan, cu apa curgînd peste ei, revărsîndu-se într-un nor de vapori. Yukio își încolăci brațele în jurul lui și îl strînse cu putere.

* * *

Norii păreau flăcări.

Soarele, aflat aproape de capătul drumului, se ascundea pe jumătate în spatele pantelor netede ale muntelui Fuji și tot cerul era stacojiu. Vîlvătaia se stinse la fel de repede precum apăruse, și soarele dispăru după vulcan. Nu mai rămaseră decît niște urme rozalii, răni ușor vindecabile, pe pîntecul norilor. Curînd, totul deveni cenușiu. Luminile se aprinseră.

Kansatsu, în costum european, sta în centrul **dojo**-ului. Nicholas în fața lui. Nimic nu fusese încă spus. Singuri. Respirau.

— Spune-mi, ce ai învățat din **Go rin no sho**, întrebă în cele din urmă Kansatsu.

Ochii îi avea în continuare închiși.

— Are părți bune, răspunse Nicholas. Și rele.

— Sînt rare.

— Dimpotrivă, **sensei**.

Liniștea se prelungi. Nicholas auzi tusea înăbușită a unui automobil care demara și se îndepărta. Fascicolul de lumină al farurilor îi trecu o clipă prin fața ochilor, apoi întunericul reveni. Un nagît țipă undeva, bătu apoi din aripi și-și luă zborul. Nicholas își drese glasul.

— L-am citit în întregime.

— Și ce crezi ?

— Nu știu, sincer, nu știu.

— Ninja te interesează, nu-i așa ?

— Da.

— Atunci de ce eziți ?

— Nu știam că ezit.

— Atunci, mai bine privește în tine însuți.

Nicholas se gîndi o clipă.

— Cred că aș prefera să răspund nu.

— Ah ?

— Ninjutsu îmi pare un teritoriu interzis.

— Ocult, da. Interzis, nu.

Kanetsu îl privi fix pe Nicholas. Erau aproape unul de celălalt.

— Chiar aici, în Japonia, continuă, se știu ciudat de puține lucruri despre ninja. Au ieșit dintr-o pătură a societății cu care nici un japonez nu se poate mîndri. Dar ninjutsu e o artă străveche. E venită din China — cel puțin așa se spune. Cred că nimeni n-ar putea afirma în mod cert.

Ninja nu se considerau legați de Calea războinicului. Bushido nu era pentru ei decît un cuvînt gol. Ascensiunea lor a fost rapidă. Și chiar datorită succesului lor, bushi l-au folosit din ce în ce mai mult. Averea le-a crescut și, în același timp, tehnica lor a devenit mai elaborată și mai diversificată. Apoi... samuraii au început să ia lecții de la ninja. Și așa, Calea a fost pervertită.

Sînt multe ryu în Japonia. Mult mai multe decît cele înscrise în registrele guvernamentale. Și în aceste școli, diversitatea disciplinelor de studiu e aproape nelimitată. Unele propun cîteodată binele și răul, fără să facă vreo deosebire.

Nu avea nevoie să-l întrebe pe Nicholas dacă îi urmărește cursul gîndurilor... Umbre negre umplură încăperea; norii ascundeau luna. Doar luminile artificiale ardeau.

— Pentru a fi un adept adevărat, trebuie să cercetezi și tenebrele, Nicholas.

* * *

În seara aceea, Cheong îl trase deoparte. Intrară în biroul colonelului. Plutea un miros de piele și de fum de tutun. Alături de bucătărie, biroul era singura încăpere occidentală în casa aceea japoneză tradițională.

Cheong se așeză pieziș pe scaunul de lemn cu spătar înalt din fața biroului. Nicholas, pe o banchetă, aproape.

— Ești bucuros că Yukio a venit la noi!

Nu era o întrebare.

— Da, răspunse sincer. E ceva rău în asta?

— Ai crescut, dar ești și vei rămîne copilul meu, spuse Cheong surîzînd. Cred că am dreptul de a-ți pune întrebări. Nu ești încă însă obligat să-mi și răspunzi la ele, o știi.

Nicholas își coborî privirea către mîini.

— Știu, spuse încet.

Cheong se aplecă și-i cuprinse degetele în palme.

— Dragul meu, să nu te temi de mine. Orice ați face, Yukio și cu tine, e treaba voastră, a amîndurora. Tatăl tău

poate n-ar aproba, dar el nu vede lucrurile așa cum le vedem noi. Este soldat și, deci, nu are încredere în nimeni și în nimic.

Nicholas o privi.

— Nu are încredere în Yukio ? Dar ce...

— Nu are importanță, spuse Cheong clătinîndu-și capul. Nu înțelegi ? E punctul lui slab. Nu-i nimic. Sînt foarte sigură că, la început, n-a avut încredere nici în So-Peng.

Se întoarse, luă o cheie și descuie un sertar al biroului. Scoase de acolo o cutie împodobită cu un tigru și un dragon, darul de adio făcut de So-Peng la plecarea ei din Singapore cu colonelul. Degetele-i deschiseră cu îndemînare cutia.

— Vezi, spuse în șoaptă, sînt cincisprezece. Îi arătă smaraldele La început au fost șaisprezece Cu una din pietre a fost cumpărată casa.

Ridică privirea spre Nicholas.

— Sînt sigură că tatăl tău ți-a spus povestea acestui dar.

Nicholas dădu aprobator din cap, și ea continuă :

— Dar nu ți-a spus ce semnificație are. Nu sînt sigură dacă el a înțeles-o prea bine. Ridică din umeri Și chiar dacă a înțeles, cred că a preferat să alunge ideea Tatăl tău e foarte pragmatic Surîse. Mă tem că acesta e unul din puținele lui defecte

Puse cutia deschisă, cu pietrele ei scînteietoare, pe genunchii lui Nicholas.

— Ai dreptul să folosești șase din ele. Să le transfor i în bani, dacă te afli într-adevăr la strîmtoare. Nu, ascultă mă pînă la capăt. Trebuie să înțelegi clar, totul Cred că ai să poți pricepe ce am să ți spun.

Respiră adînc.

— Nu trebuie niciodată să ai mai puțin de nouă smaralde în cutie Niciodată Și, sub nici un motiv, nu trebuie să folosești mai mult de șase.

E o cutie magică, Nicholas.. Are anumite puteri Se opri de parcă s-ar fi așteptat la ceva. Văd că nu rîzi. Asta e bine. Eu cred în ele la fel de mult ca tatăl meu, So Peng Era un om mare și înțelept, din toate punctele de vedere, Nicholas. În mod sigur, nu era un prost Știa foarte bine că pe continentul asiatic există multe lucruri care sfidează analiza și care nu-și găsesc nici un loc în lumea modernă Ele provin din altă serie de legi și sînt atemporale Ridică iar din umeri. Eu așa cred.

Luă mîinile de pe cutie și își privi fiul.

— Ești la vîrsta cînd îți formezi propriile păreri despre lume și misterele ei. Dacă crezi, vei avea puterea pentru tine, în ziua în care vei avea nevoie de ea.

* * *

Noapte. Nicholas în salon. Îmbrăcat în haine europene, în fața ferestrei.

Foarte sus, pe cerul fără umbră de nor, luna plină își arunca razele peste vîrful copacilor și, mai aproape de Nicholas, peste grădina clasică. Umbre de un negru intens cădeau pe geam, de parcă pinul mare de lîngă intrare ar fi fost luminat de un proiector ceresc. Din cînd în cînd, vîntul tulbura crengile și umbrele se ridicau și coborau, se rostogoleau clătinîndu-se, precum mișcările corăbiei din poveștile cu care mama îl adormea cu ani în urmă. Un timp ce trecuse de mult, și Nicholas se întrebă dacă toți oamenii simt cum copilăria aparține unei alte vremi, mai simple, în care hotărîrile sînt lipsite de importanță și de urmări.

În vremea aceea de mult apusă, pinul singuratic îi fusese protector în nopțile cînd somnul îl ocolea. Îi cunoștea toate desenele, toate unghiurile crengilor și nodurilor de pe trunchiul uriaș. Deodată, îi păru schimbat. Văzu în el un bătrîn soldat, o strajă în noapte, un prieten, un aliat. **Pentru a fi un adevărat adept...**

Universul său se schimba acum atît de repede.

Haragei-ul dobîndit îi permise să simtă prezența fetei încă de la intrare. Nu se mișcă. O auzi venind spre el. Încet. Ușor. Nu fără spaimă, își simți propria-i carne încordîndu-se. Vru să-și alunge dorința, dar corpul nu-l ascultă.

Ea se așeză grațioasă între el și lumina lunii. Chipul îi rămînea întunecat în umbra deasă ; părul, de un negru aproape albastru, era înconjurat de un nimb argintiu. I se păru că-i vede corpul pulsînd ritmic ca o inimă.

Era atît de conștient de prezența ei, încît o simțea aproape ca o durere. Percepu mirosul unui parfum necunoscut. Și căldura aceea, care se transmitea fizic, și, mai mult, o virulentă intensitate aproape materială. Se simți înconjurat de aura fetei.

Liniștea din casă era adîncă, își putea auzi bătăile inimii, ca într-o furtună interioară.

Se ridică brusc, încît mai degrabă o simți decît o văzu înflorîndu-se. Îi căută mîna, o ridică, deschise un **shojii** și o luă cu el afară.

Fără a-i păsa de frig, o duse spre marginea domeniului, spre pădurea de cedri și pini, căutînd poteca ascunsă pe care i-o arătase Itami, cu ani în urmă.

O găsi și se afundă împreună cu Yukio în pădure. Nici o lumină, doar pete mai deschise, ca niște flori ciudate plutind în aer, în locurile unde luna străbătuse prin bolta verde de deasupra. Greierii țîrîiau. Un foșnet ușor de frunze, niște ochi strălucind roșiatic.

Parcă zburau deasupra cărării și Nicholas o călăuzea prin beznă, presimțind, precum un liliac, orice obstacol. Săreau peste rădăcini, se aplecau sub ramurile joase, negre... Ajunseră, în cele din urmă, într-o poiană scăldată de lună : în fața lor, poteca circulară și poarta dublă, închisă, a sanctuarului.

Îl trase în iarbă, lîngă ea.

— Acum... șopti cu glas răgușit. Nu mai pot aștepta.

Rochia i se depărta ușor. Părea ireală. Carnea îi strălucea ca luminată lăuntric. Nu-și putea dezlipi mîinile de pe pielea ei. Se aplecă, îndepărtîndu-i și mai mult rochia. Îi mîngîie coapsele pînă o auzi gemînd. Yukio întinse mîinile și-l trase peste ea. Nicholas îi simți gîfîitul cald în ureche și îi cuprinse sînul cu buzele. Ea își reținea respirația. Unghiile ei îl ardeau. Simți coapsele fetei cuprinzîndu-l și carnea atrăgîndu-l în vîrtejul ei umed. Crezu că Yukio se va sufoca. În aerul nopții, mirosul ei i se păru puternic. Alunecă precum un șarpe peste corpul ei fremătător. Înaintă încet, pînă în adîncul ființîi ce i se dăruia. O auzi țipînd de plăcere și îi simți mîinile încleștate în păr și trăgîndu-l în sus.

Palmele îi deveniră pumni, tendoanele gîtului i se încordară. Yukio țipă. Și crezu că trupul său nu va înceta niciodată să se zbată.

•

• •

— M am născut pentru a fi cineva, îi spusese mult mai tîrziu. O altă ființă, mai bună decît sînt acum.

Deasupra lor, cedrii foșneau vesel. Pămîntul era moale sub trupurile lor alungite.

— Acum nu sînt nimic. Vocea ei avea ceva din blîndețea unei adieri în noapte. Nimic, doar o imagine reflectată.

El nu înțelegea.

— De cînd sînt, nimeni nu mi-a spus un cuvînt adevărat.

Doar minciuni, continuă, punîndu-şi capul pe braţul lui Nicholas.

— Chiar şi părinţii tăi ?

— Eu nu am părinţi.

Se întoarse, lipindu-şi pulpele de coapsele tînărului.

— Sînt morţi sau... ?

— M-au părăsit, vrei să spui ? Tata a murit în război. Era fratele lui Satsugai. Unchiul meu nu a fost niciodată de acord cu căsătoria tatei.

— Ce s-a întîmplat cu mama ta ?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Poate Satsugai i-a dat bani ca să dispară.

Deşi pe cer pluteau cîţiva nori, aerul era compact, încărcat de rouă. Luna era joasă, pătată cu foc, buhăită.

— Mă mir că Satsugai nu te-a luat la el, spune Nicholas.

— Zău ? rîse amar. Pe mine, nu. Itami ar fi vrut să mă crească, o ştiu. Dar Satsugai a făcut tot ce-a putut pentru a mă da în grija unui cuplu din Kyoto.

Tăcu cîteva clipe, cufundată în gînduri.

— Am întrebat-o pe mătuşa Itami într-o zi şi mi-a spus că Satsugai crezuse că ea îi va dărui copii mulţi şi n-a vrut să mă amestece cu ai lui. Ceea ce, după cum se vede, nu s-a întîmplat.

— Deci, nu ai părinţi.

— E ceva ciudat în familia asta. Vorbea în continuare despre unchiul ei. Nu reuşesc să pricep ce anume. Satsugai şi Saigo... Itami nu se amestecă, dar sînt sigură că ştie ce se petrece.

Un freamăt deasupra lor : un nagît îşi luă zborul spre sud.

— Cred că totul se leagă de locul unde Saigo se duce în fiecare săptămînă.

— La Kyushu ?

— Da.

— Pariez că-i vorba de un ryu.

Yukio se întoarse. În întuneric ochii-i păreau fosforescenţi, enormi.

— Dar de ce se duce atît de departe ? Sînt destule ryu la Tokyo şi în împrejurimi.

„Sînt multe ryu în Japonia..." Îşi aminti desluşit de cuvintele lui Kansatsu, ca de nişte bătăi de clopot sunînd cadenţat. Ştia Kansatsu ceva ? Binele şi răul. Albul şi negrul. Yin şi yang. „Trebuie să cercetezi şi tenebrele".

— Trebuie să fie un ryu deosebit de celelalte, spuse Nicholas.

— Poftim ?

Vorbise atît de încet, parcă gîndind cu voce tare, încît aflată chiar lîngă el, Yukio nu-l auzise. Repetă.

— Dar de ce gen ?

Yukio dorea să înţeleagă. Nicholas ridică din umeri.

— Trebuie neapărat să ştiu în ce oraş se duce.

— Pot să aflu, îi spuse, ridicîndu-se în cot, însufleţită dintr-o dată. Pleacă în curînd la Kyushu. Ajunge să arunc o privire pe biletul de tren.

— Faci tu asta ?

Îl surîse cu complicitate. Luminiţe îi jucau în privire.

— Dacă mi-o ceri, spuse Yukio.

O clipă Nicholas o privi atent, apoi se întinse cu palmele încrucişate sub ceafă.

— Vreau să ştiu ceva... Simţi cum i se pune un nod în gît, dar continuă totuşi. Vreau să ştiu dacă ce mi-ai spus... data trecută... e adevărat. Te-ai culcat cu Saigo ?

— Are vro importanţă ?

— Da.

— Oh, Nicholas, spuse luîndu-l de gît, nu fi mereu atît de curios.

— Ai făcut-o ?

— S-a întîmplat, poate... demult.

Se ridică şi o privi îndelung.

— Poate ?

— Fie cum vrei tu. Da. Dar... aşa, ca să fie.

— Exact ca şi cu mine. Vocea îi suna rea.

— Nu, nu ! strigă, privindu-l în ochi. Nicidecum. Nu e ca tine.

— Vrei să spui că atunci... cu mine, ai calculat totul ?

Vocea lui Nicholas cerea un răspuns. Timp de o secundă, ochii lui Yukio sclipiră.

— Eu... eu... nu ştiam ce să mai cred cînd mătuşa Itami mi-a spus că mă va duce la voi. Îmi amintesc că doream să fac dragoste cu tine, în noaptea aceea, pe ringul de dans, dar era...

— Şi mi-ai spus că nu-ţi mai aduci aminte !

Indignarea lui ascundea în realitate o bucurie imensă. Yukio surîse.

— Te-am minţit.

Surîsul i se lărgi şi îi scoase limba — un gest foarte puţin japonez.

— Voiam să-ţi fac o surpriză. Din clipa-n care te-am revăzut am ştiut ce doreşe.

— N-am bănuit nimic, ne-am dus în grădină şi....

— În mine trăieşe două fiinţe în acelaşi timp, spuse, ridicînd din umeri. Mi-ai văzut cele două feţe.

— Cum a fost copilăria ta?

— De ce mă întrebi?

Nicholas izbucni în rîs.

— Pentru că îmi stîrneşti curiozitatea. De ce? Crezi că-ţi ascund ceva?

— Toată lumea are ceva de ascuns.

— Nu, nu toată, îi răspunse trăgînd-o mai aproape. Tu însemni mult pentru mine. Mult.

O sărută pe buzele-i strînse. Ea rîse.

— Nici nu mi-ai spus că mă iubeşti.

— Poate că te iubesc, spuse grav. Nu ştiu încă.

— Te rog! spuse, îndepărtîndu-i faţa, las-o baltă! Să ştii că nu-i nevoie de palavre. Nu are sens. Vei avea tot ce vrei, nu simţi?

— Nu te-nţeleg!

— Ţi-am mai spus-o, răspunse cu glas nerăbdător. Nu am nevoie de copilăriile astea. Nici de iluzii. Ne dăruim unul altuia plăcere. Îmi ajunge.

— Aşa a fost şi cu Saigo? întrebă tăios. Ce ţi-am spus, gîndesc. Însemni mult pentru mine. Şi ce ţi se întîmplă de asemenea şi ce simţi. Dacă eşti fericită sau tristă.

Ea îl privi atent, îndelung, de parcă n-ar fi ştiut ce să-i răspundă; apoi se întinse pe iarbă.

— Cînd eram mică, începu să povestească cu glas şoptit, mergeam vara la munte, într-un orăşel cocoţat foarte sus pe pantele împădurite. Casele, îmi amintesc, erau toate pe piloni. Vedeam pentru prima oară aşa ceva. Ai fi spus că era un oraş din poveste.

Părinţii mei adoptivi nu aveau niciodată timp pentru mine, deşi Satsugai le dădea destui bani, în fiecare lună. Nu doriseră niciodată copii. Mă lăsau ore întregi singură. Îmi aduc aminte că ziua mă culcam în iarba înaltă să ascult greierii — iar la sfîrşitul verii ţîrîitul metalic al lăcustelor.

Respiră adînc şi ridică privirea către coroanele cedrilor, care se legănau de parcă ar fi depus mărturie.

— După amiezile mi se păreau nesfîrşite. Mă aşezam pe panta muntelui şi priveam în vale. Erau acolo două dîre săpate în verdeaţă, două brazde maronii, sterile, goale în mod miste-

rios, de parcă un uriaș furios ar fi zgîriat pămîntul. Adeseori piedeam ore întregi, întrebîndu-mă cine a putut lăsa asemenea cicatrici crude.

— Războiul, poate, spuse Nicholas.

— Da. Nu m-am gîndit niciodată la el. Își întoarse capul, înainte de a continua. După aceea mîncam bătaie pentru că am lipsit atît de mult. Și totuși, eram sigură că-i încurcam. N-aveau niciodată milă de mine, nici înțelegere. Eram un martian pentru ei, un monstru, un adult în miniatură. De parcă ei n-ar fi fost niciodată copii și n-ar fi avut nici cea mai mică idee despre ceea ce reprezintă copilăria.

— Yukio, șopti Nicholas, aplecîndu-se și sărutînd-o tandru.

Cînd buzele li se despărțiră, ea continuă :

— Și mai era tufa de bambus. Era puțin mai jos, pe pantă. O descoperisem din întîmplare, cu cîteva zile mai-nainte, într-o după-amiază, cînd mă rătăcisem. Adeseori, noaptea, mă strecuram afară din casă. În nopțile de insomnie, întunericul mă sufoca. Devenea compact. O greutate strivitoare pe pleoape. Trebuia să ies...

Boschetul era în apropierea unui torent care fierbea tot timpul. Sub clar de lună părea de argint. Apa-i era atît de rece încît îți amorțea gura.

Aducea cu un sanctuar. Rămîneam în picioare, aici, ore întregi. Firele de bambus se înălțau drept, ca niște coloane, deasupra capului meu. Cîteodată, părea că vîrfurile lor înțepau luna enormă, portocalie, de la sfîrșitul culesului — timpul cînd lăcustele țîrîie mai puternic.

Se apropie și mai mult de el, ca pentru a se simți mai bine. Nicholas îi simți corpul gol.

— Era singurul loc cu adevărat al meu. Tainicul meu palat. Acolo am făcut pentru prima oară dragoste.

Simți cum mușchii lui Yukio începură să tremure, de parcă ar fi cuprins-o frigul.

— Am dus un băiat acolo. Locuia foarte aproape, la o fermă. Cred că și pentru el era prima oară. Mai văzuse el animale împerechindu-se, dar atît. Nu era prea îndemînatic. Și era atît de nervos ! Dorea să o facă așa cum văzuse caii. Era atît de excitat că s-a scăpat pe picioarele mele.

— În engleză, spuse Niciolas, se spune „I am coming". Verbul a veni. Noi folosim verbul „a se scăpa". Exact pe dos.

— Pentru moarte la fel, murmură ea. E invers. Din cîte am auzit spunîndu-se, occidentalii nu înțeleg seppuku, nu-l

așa ? Cînd vor să se sinucidă, în loc de a se întoarce în sine, ei se îndreaptă spre exterior : sar de pe o clădire sau...

— Zboară creierii vreunui nenorocit, înainte de a întoarce arma spre ei înșiși.

— Ciudat, nu ? zise Yukio, rizînd ascuțit. După toate astea, ți-ar părea că sînt niște barbari.

Tresări.

— Să nu mai vorbim de moarte, spuse Nicholas, strîngînd-o în brațe.

— Nu, murmură ea, nu...

Întinse mîna spre șoldurile lui și începu să-l mîngîie ușor.

— Nu poți să te gîndești la altceva ? o întrebă, cu tulburare în glas.

— Asta-i tot ce am, îi răspunse.

Era ca o plîngere.

CARTEA FOCULUI

A IV-A VERIGA

West Bay Bridge și New York, vara trecută.

— Nu, nu, nu, strigă, rîzînd. Hai să uităm totul !

Fugi spre el, în loc să-l gonească, cum făcuse pînă atunci. Se aruncă înainte, alunecînd pe duna de nisip, și-l apucă de glezne. El căzu. Justine începu să rîdă mai tare. Acum era deasupra lui. El scuipă nisipul ce-i intrase în gură și se întoarse pe spate.

— Foarte amuzant !

Ea sări spre el, și, în patru labe, coborîră panta de nisip cenușiu. Un vînt rece, venind dinspre larg, le ciufuli părul. Luminile verandei desenau, prin bruma ușoară, halouri liniștitoare. Își ținea obrazul lipit de obrazul lui și ochii îi erau larg deschiși, așa că Nicholas putea să-i vadă, în lumina difuză, petele rozalii de pe iris. Părul-i lung părea o punte de legătură între ei. Îi mîngîie ușor obrajii. Avea mîini delicate și ferme, ca ale unui sculptor.

— Nu vreau să fii trist, Nicholas, spuse, cu voce moale și-l sărută cu vîrful buzelor. Sînt aici !

— Știu.

— Mi-e atît de greu să-ți spun. Și important. Cu toate astea, e simplu...

Avea un aer serios. Veselia de pînă atunci dispăruse.

— Am avut destul timp să mă gîndesc... la diferite lucruri.

— Vrei să spui... cît ai stat culcată ?

— Nu, spuse, scuturînd din cap, în apă. Nu mi-a defilat trecutul prin minte. Nu asta. Rîse trist. La un moment dat

am crezut că n-am să mai pot ieşi la mal. Şi atunci am început să mă gîndesc la tine, în timp ce înotam. Îţi imaginezi... Lucruri simple şi foarte intime.

Ochii îi erau aburiţi. Stătea foarte aproape de el.

— Dar cînd m-am văzut la fund, a fost altceva ce m-a trezit. M-am gîndit ce va deveni viaţa mea, dacă n-am să te mai văd vreodată.

Acum vocea căpătase o tonalitate surdă, şi Nicholas percepea din ce în ce mai greu ce spunea. Îşi înghiţi saliva, de parcă cuvintele i s-ar fi lipit de gît.

— Mi-e frică. Mi-e frică de ce vreau să-ţi spun. A admite existenţa unui sentiment e una; a te exprima cu voce tare, este altceva. Înţelegi? Îl privi lung. Ochii căpătaseră o duritate neaşteptată. Te iubesc — zise. Nu pot să mă gîndesc la nimic altceva, cînd sînt lîngă tine. Altădată îmi plăcea să cutreier într-o parte şi-n alta, să întîlnesc diverse persoane, dar nimic nu mai contează, cînd sînt cu tine. Ştiu că pare infantil şi romantic, dar...

Izbucni în rîs

— Romantic, da. Infantil, nu. Şi pe urmă, ţi se pare atît de teribil să fii romantic? Eu, unul, sînt un romantic. Deşi, ca să fiu sincer, pare se că n-a mai rămas mare lucru...

Privirea clară a tinerei femei deveni întrebătoare.

— Mă iubeşti şi tu, Nick? Aş dori să fii sincer. Dacă nu mă iubeşti, nu contează. Ceea ce vreau, este adevărul.

Nu prea ştia ce să răspundă. Sufletul îi era încă plin de amintiri dulci şi, în acelaşi timp, dureroase. Ştia că Yukio era mereu prezentă în el. Se simţea ca un somon, urcînd un torent luptînd disperat împotriva curentului. Dar el nu era peşte, şi se întreba de ce oare se agită atît? Împotriva cui lupta de fapt? Şi de ce lucrul ăsta era aşa de important?

Simţi că, de fapt, în forul său interior, cunoştea răspunsurile. Cu condiţia să şi le poată ordona în minte. Era încă sub influenţa vorbelor lui Croaker, şi se înfurie constatînd cît de mult îl afectează toată povestea.

Şi dacă, totuşi, Croaker avea dreptate? Cît de tare îl impresionase moartea lui Terry şi a lui Eileen? În mod sigur, simţise ceva. Obligatoriu. Doar nu era o maşină. Însă nu putuse vărsa nici o lacrimă. Poate erau şi alte manifestări ale suferinţei? În privinţa asta, ştia că-i seamănă mamei sale. Prea stăpîn pe el pentru a permite unor anume emoţii să ajungă la suprafaţă. Dar reprimîndu-se astfel, nega o parte din sine, iar rezultatul putea să fie catastrofal. Dacă nu pu-

tea să se înțeleagă plenar pe sine însuși, nu putea să domine nici o situație! Nici lumina, nici întunericul. Acest gînd îl făcu să sară din loc, de parcă l-ar fi împuns ceva.

— La ce te gîndești?

Privirea îi era goală și el o văzu. Citi disperarea pe fața ei.

— Nu trebuie să faci nici un sacrificiu pentru mine, îi zise. Nici pentru mine, nici pentru altcineva. Ar fi o gravă eroare.

— Doamne, Dumnezeule, dar nu fac nici un sacrificiu. Mai ales acum. Am terminat cu asta. Nu renunț la nimic pentru tine. Pur și simplu, sînt sigură că ceea ce vreau este bine pentru mine. Ochii Justinei scînteiau, luminițe minuscule de energie în bezna deasă. Tu mă faci fericită. E atît de teribil? Și dacă mie îmi este bine? Am impresia că o parte din tine se revoltă la această idee.

Fără să-și dea seama, răsucise cuțitul în rană.

— Doamne! De ce ai spus asta? zise, ridicîndu-se deodată, cu inima bătînd nebunește.

— Deci e adevărat! spuse ea, căutîndu-i privirea. Nu știam. Dar știu cum reacționează corpul tău lîngă al meu. Noi comunicăm la un nivel fundamental, exact ca acum un milion de ani, cînd nu existau cărți, filme, piese de teatru, nimic din toate astea, cînd oamenii nu se aveau decît pe ei înșiși. Aș vrea să știu de ce alungi acest raționament din principiu. N-ai încredere în corpul tău, pentru a afla adevărul? El știe mai bine decît tine ceea ce e bine. Izbucni în rîs. Nu-mi vine să cred. Mai ales din partea ta. Toată viața ai lucrat cu corpul tău și nu-i acorzi nici cea mai mică încredere?

— Nu știi nimic, zise Nicholas sec.

— A, da. Adevărat? replică ea, ridicîndu-se la rîndul ei. Atunci, explică-mi. Te rog însă să o faci așa, cît mai simplu, pentru ca să priceapă și un biet creier de femeie.

— Nu fii puerilă!

— Nu eu sînt puerilă, Nick. Ascultă-te cum vorbești. Ți-e frică să nu dezvălui nici cea mai mică fărîmă din tine.

— Nu te-ai gîndit niciodată că aș avea un motiv?

— O, da. Sigur. De asta te și întreb.

— Poate că nu te privește.

— Fie. Perfect, strigă ea furioasă. Acum știu pînă unde pot să mă bizui pe tine.

— Deloc, Justine. Nu mă ai.

— Iată ce obțin, încercînd să fiu sinceră !

— Vrei sinceritate ? Știa că nu trebuie să vorbească, dar acum nu mai avea nici o importanță. L-am văzut astăzi pe tatăl tău în oraș, zise el.

Justine ridică fruntea. Avea aerul că nu-l crede.

— L-ai întîlnit pe tata ? Cum ?

— A venit să mă caute, în propria-i limuzină, la ieșirea din gară. Am avut parte de un tratament de clasa întîi.

— Nu vreau să aud nimic, strigă Justine, ridicîndu-se. Vocea îi răgușise. Își amintea prea bine de San Francisco. O furie surdă o cuprinse. Era fără putere în fața lui. Așa a fost dintotdeauna. Tot timpul...

— Cred, totuși, că ar trebui să auzi, îi zise cu cruzime. Ceva îl incita să continue, delectîndu-se parcă la vederea chipului îndurerate al Justinei.

— Nu, strigă ea, astupîndu-și urechile cu palmele.

Se sculă, îndepărtîndu-se, dar Nicholas o urmări pe nisipul umed.

— Voia să știe cît mai multe despre noi. Despre tine știe totul. Tot ce ai făcut. Și ce n-ai făcut.

— Dă-l dracului !

Alunecă pe marginea unei dune, se ridică și făcu față. Ochii, de fiară, păreau imenși și străluceau ca focurile pe mal. Era vînătă de furie.

— Sînteți doi nemernici ! strigă. El, pentru că a făcut-o, tu pentru că ai spus-o. Ești murdar. Murdar.

Acum nu mai avea decît un gînd : să-l alunge din viața ei.

— A crezut că sînt vreunul precum Chris...

— Taci odată ! Tacă-ți gura !

Dar el continuă, necruțător.

— Mi-a oferit de lucru, și nu știi ce-i mai frumos : am acceptat. Lucrez pentru el.

— Cum poți să-mi faci una ca asta ? strigă ea. Doamne, Doamne !

Nu la munca lui se gîndea. Cu fața în lacrimi, îi întoarse spatele. Clătinîndu-se pe treptele pline de nisip, sui spre terasă și dispăru în clădire.

Nicholas se prăbuși în genunchi pe plajă, izbucnind în plîns. Numai că nisipul nu are suflet.

*

* *

— O să vină, zise Ah Ma. Totul e pregătit?

— Da, mamă, răspunse Penny de la locul ei, la picioarele lui Ah Ma. Fleurette tocmai s-a întors, aducînd ultimul dintre... eh, „lucrurile" cerute.

Penny își ascunse paloarea feței îndărătul unui registru masiv de piele, unde, în linii perfect verticale, scria cu caractere chinezești. Se servea de o pensulă fină, pe care o muia din cînd în cînd într-o sticluță cu cerneală Higgins. Toate gesturile ei erau reținute și sigure. Privi spre stăpîna sa în tăcere, apoi se hotărî.

— Credeți că facem bine, lăsînd să intre acest om aici?

Nu ridica ochii de pe foaia de hîrtie, dar, o secundă, inima i se strînse, la gîndul izbucnirii de furie, oricînd posibilă la Ah Ma. Dar Ah Ma se mulțumi să ofteze. Penny avea dreptate, bineînțeles. Altădată, pentru nimic în lume n-ar fi permis așa ceva. Goni ideea. Ei, da, timpurile s-au schimbat! Trebuie să te adaptezi cît poți mai bine... Cînd vorbi din nou, vocea ei nu trăda nimic din dialogul interior.

— Penny, draga mea, tu știi că sînt foarte mulți bani în joc. Nu am prejudecăți. Nici tu nu trebuie să ai.

Dar știa că vorbele ei sînt mincinoase, chiar dacă Penny nu și-ar fi dat seama.

Ah Ma, aproape septuagenară, era o chinezoaică din Fukien, regiune situată cam la jumătatea drumului între Hong Kong și Șanhai. Avusese 15 frați și surori, dar se simțise dintotdeauna foarte deosebită de ei. Poate că numele ce i-l dăduseră era la originea acestui sentiment. O legendă spunea că o fată săracă din Fukien, pe nume Ah Ma, voise să facă o călătorie pe mare. În port, o singură joncă îi acceptă cererea. De cum ieșiră în larg, au fost atacați de un balaur înfricoșător, dar Ah Ma reuși să salveze corabia. Pentru fapta ei, i se închină un templu. Ah Ma îl cunoștea. Se afla la poalele muntelui Barra, pe insula Macao.

Se foi în fotoliu. Scaunul trozni. Simți mîngîierea mătăsii pe braţe. Prin fereastra deschisă, se auzea foarte clar rumoarea familiară de pe Doyers Street. În colțul străzii se găsea o pescărie, care ținea deschis pînă seara tîrziu. În perioada asta a anului, găseai acolo niște calmari grozavi. Auzi voci, cineva se certa în cantoneză. Ridică sprîncenele. În imensul apartament ce ocupa întregul etaj III al imobilului, nu se vorbea decît în dialectul mandarin. Acesta era obiceiul în casa lui Ah Ma, încă din copilărie. Și așa trebuia să rămînă și azi. Ah Ma se ridică, se îndreptă fără zgomot către

fereastră şi privi în jos spre strada îngustă, plină de lume. Ar fi putut, bineînţeles, să-şi aleagă oricare alt loc din Manhattan, sau aproape. De-a lungul anilor, avusese ocazia să se instaleze în altă parte. Dar, de fiecare dată, refuzase. Afacerea ei trebuia să se afle în mijlocul Oraşului Chinezesc. Aşa era normal. Cartierul era sumbru, vag sordid, dar avea atmosferă. Într-un fel, îi amintea de ţara sa îndepărtată. De fapt, aceasta şi vroia. Cu tot milionul ei de dolari, nu se simţea în siguranţă printre turnurile de oţel şi sticlă din centrul Manhattanului. Da, gîndi Ah Ma, cu privirea aţintită spre strada cufundată în noapte, animaţia, forfota, mirosul de peşte proaspăt cînd sosesc negustorii dimineaţa, sau acela delicat de dim sun, fiert în aburi, la vînzătorul de plăcinte din casa vecină — da, mă simt bine aici. Chiar foarte bine.

Suspină din nou. Bineînţeles, Consiliul de organizare din Chinatown n-ar fi fost deloc încîntat de prezenţa ei, dacă ar fi ştiut cam cu ce fel de comerţ se ocupa în realitate. Dar poliţia era mai mult decît încîntată de cei 1.000 de dolari pe care Ah Ma li-i oferea lunar. Personal, îndeplinea această obligaţie, la o ceaşcă de ceai, aşa, pentru protocol. Nu-şi uitase niciodată casa din Fuzhoa, dar, ciudat, se gîndea din ce în ce mai des la ea, odată cu vîrsta. Bineînţeles, nu se punea problema să se întoarcă acolo. Nu-i iubea deloc pe chinezii comunişti. Ar fi putut totuşi, ca turistă, să o viziteze, dar n-avea curajul să vadă cu ochii ei ce devenise ţara.

Nu, avea tot ce-şi putea dori, aici, chiar în faţa uşii.

Lumina ce cădea din firmele de neon — roşii şi albastre — ale invizibilelor restaurante, situate pe strada alăturată, dădea întunericului din jur aspectul unei ape de gheaţă. Da, erau japonezi, desigur. Îi ura chiar mai mult decît pe comunişti. Coboriseră în lungul coastei, oameni de afaceri ale căror reuşite în Şanhai îi făcuse bogaţi şi aroganţi. Erau deja blazaţi de viaţa de noapte a oraşului, şi veniseră probabil să descopere o parte mai secretă din China. Atît de diferiţi de chinezi, îşi zicea Ah Ma, perplexă. Evident, ei n-au avut atîtea secole de istorie ca noi pentru a învăţa. Asta e, un popor tînăr. Insulele lor erau locuite de barbarii Aînos — proşti şi sălbatici — pe vremea cînd noi aveam deja dinastii imperiale şi inventasem praful de puşcă. Dacă japonezii moderni sînt urmaşii acelor Aînos, nici nu-i de mirare că sînt aşa de războinici.

Se îndepărtă de fereastră.

— Aș vrea să-l văd imediat, Penny. Nu trebuie să facem nici o greșeală.

Penny aprobă, puse jos registrul și pensula, se ridică și traversă camera.

— Penny ?

Tînăra se opri cu mîna pe clanță.

— Da, mamă ?

— Nu e de pe-aici ?

— Nu, mamă. E din nordul orașului.

Ah Ma ridică privirea.

— Bine. Nu ne trebuie vecini implicați în afacere.

Cît lipsi Penny, Ah Ma se gîndi la ea. Făcuse o alegere bună cu fata asta. Era extrem de eficientă. Ah Ma nu recunoștea niciodată deschis, dar din ce în ce mai des se supunea hotărîrilor lui Penny. Tînăra părea a fi contra japonezilor, și acest lucru o neliniștea.

Ah Ma îi dăduse numele de Penny, cînd tînăra venise la ea în căutare de lucru. Ah Ma avea obicelul să dea cîte un nume tuturor fetelor ce lucrau la ea, iar apoi nimeni nu le mai spunea altfel. Era curat și eficient și, bineînțeles, anonim, așa cum trebuiau să fie afacerile lui Ah Ma. În plus, îi plăcea să-și boteze „copiii". Și, de asemenea, ținea ca aceștia să i se adreseze cu titlul onorific de „mamă" — un nume care nu se folosește niciodată fără respect în țara ei.

Clipa cînd își va părăsi micul imperiu se apropia. Și cînd acest lucru va deveni inevitabil, vroia să fie sigură că va încăpea pe mîini bune.

Penny se întoarse, aducînd un băiat de vreo 11 ani. Se opri la intrare, ținînd mîinile pe umerii copilului. Acesta nu făcu nici o mișcare. Ochii nu exprimau nici urmă de curiozitate. Prin ușa întredeschisă, Ah Ma auzi zgomotul discret al pregătirilor. Așa cum fusese prevăzut, astă seară nu aștepta decît un singur vizitator. Lucrul fusese de altfel inclus în suma enormă pe care i-o vărsase japonezul. Ah Ma îl examină cu atenție. Băiatul avea pielea albă și fină, o urmă vag mongoloidă în ochii și umerii obrajilor. Irisul — ca o bucățică de cărbune. Gura largă, cu buze ușor senzuale. Penny îl prezentă :

— Philip Chen.

— Închide ușa, scumpa mea, zise Ah Ma cu voce moale.

Își ținea mîinile în față, cu degetele împreunate.

— Cît vei sta aici, vei avea alt nume — îi spuse Vrăbiuță. Cu această poreclă te vom striga și tu vei răspunde. Ai înțeles ?

Copilul zîmbi larg.

— Spune-mi mamă.

— Da, mamă.

— Știi despre ce e vorba ? Nu vreau să mă trezesc cu vreo surpriză.

— Da, zise el, vesel. Penny mi-a explicat despre ce e vorba. Nu-ți fă probleme.

— Adevărat ? insistă Ah Ma, ridicînd sprîncenele. Rămîne de văzut. Foarte bine. Acum lasă-ne, Vrăbiuță. Caut-o pe Eglantine. Ea te va duce în cameră. Știi ce ai de făcut ?

— Da, mamă.

Se întoarse și ieși. Îndată ce Penny închise ușa, Ah Ma întrebă :

— Părinții ?

Penny dădu din cap.

— Locuiește cu un unchi, mai tot timpul beat. Nici n-o să-și dea seama că puștiul a petrecut o noapte în altă parte.

— E sigur ?

Penny aprobă. Părul ei lung, negru, tremură aidoma coamei unui animal sălbatic.

— Eglantine s-a ocupat personal.

Ah Ma își permise un surîs ușor.

— Ai făcut foarte bine, copilul meu.

Penny înclină capul, încercînd să ascundă roșeața ce-i urca în obraji. Rareori Ah Ma se adresa cuiva cu atîta afecțiune.

— Mulțumesc, mamă, murmură.

Ah Ma se apropie fără zgomot de Penny. Ridică mîna și o mîngîie pe obraz.

— Și acum, spune-mi ce te neliniștește, zise, cu glas scăzut.

Era greu să-ți găsești cuvintele, cînd Ah Ma te fixa cu ochii ei, care pricepeau totul. Penny simți un nod în gît, atît de intens, încît i se tăie respirația.

— Haide, haide, copilul meu. E vorba de japonez ? Ce are omul ăsta de te sperie în așa hal ?

— Mi-e rușine că sentimentele mele sînt atît de transparente, spuse. Își plecă ochii. Era gata să plîngă, și o știa.

— Ei, asta-i! strigă Ah Ma, plictisită. Ceea ce e vizibil pentru mine, nu e și pentru alții. N-ai scăzut în ochii mei. Spune-mi te rog, ce trebuie să știu.

— Mă sperie drogul, murmură Penny. Nu cred că e bine să ne lăsăm antrenate în murdăria asta.

Un timp, Ah Ma tăcu Își aminti de primul ei drum la Șanhai, în copilărie. Parcă simțea și acum în nări duhoarea scîrboasă, sufocantă, a opiului ars Niciodată nu fumase, dar mirosul acela rămăsese în ea, de parcă fusese imprimat cu fierul roșu. Îl simțea în aer, în noaptea în care comuniștii năvăliseră în casa lor și-i luase soțul. Fără zgomot, fără avertisment. Ei se ascundeau, dar comuniștii știau unde să-i caute. Cineva îi trădase. Soțul lui Ah Ma era militant politic. Intuiția lui era aproape vizionară. Prevestise furtuna iminentă a revoluției comuniste. Poate înțelesese că era inevitabilă. Dar o combătuse cu o vehemență fără margini „Pentru prima dată — spunea în discursurile sale, sau scria în pamflete — sîntem în situația să învățăm ceva de la japonezi Cît bine le-a adus regimul izonaționalist al șogunilor? Toată lumea a putut vedea că țara era condamnată la stagnare, că se sufocă în corsetul de bronz al tradițiilor. Capitalismul occidental a reprezentat în acel moment, pentru Japonia, drumul spre viitor. Priviți unde au ajuns astăzi. Putem noi, în Chîna, să închidem ochii în fața unui exemplu istoric atît de elocvent? Puterea în mîna comuniștilor, va opri accesul la Occident, la acel capitalism care a dus la înflorirea orașelor Hong Kong și Șanhai. Chîna va rămîne să se tîrască în coadă, iar imaginea acelui uriaș care somnolează va deveni realitate".

Intraseră în trombă, proiectînd-o pe Ah Ma de zid. Capul i se lovise de marginea unei mobile. Îl tîrîseră afară din pat, îl dezbrăcaseră de tot, și-l bătuseră cu bîtele și cu paturile puștilor. Aveau o stea roșie brodată pe chipiu și pe epoleții uniformelor jegoase. Pe urmă îl duseră cu ei. Era fără cunoștință, căci pierduse mult sînge. Mai trăia, murise? Nici azi nu știa sigur. Dar spera pentru el să fi murit repede. Poate găsise vreun capăt de sfoară sau vreo bucată de pînză de pat. Nu îndrăznea să se gîndească ce putuseră să facă cu el.

Se întîmplase de mult, dar, uneori, în zilele triste și cenușii, cînd ploaia bătea în geamuri și chiar strada era întunecată, Ah Ma își spunea că vechea rană încă nu se vindecase.

Își adună gîndurile și îi surîse lui Penny. Era atît de frumoasă! O frumusețe perfectă.

— E bine că te-ai gîndit la asta, scumpa mea, îi zise. Ca regulă generală, tu știi că nu permit să pătrundă aici nici un fel de drog. Acest om face excepție.

E un luptător anticomunist, gîndi Ah Ma. Crede că nu mi-am dat seama, dar eu știu. Eu știu totul despre fiecare persoană care intră aici. Fără excepție. Aceasta mi-a luat ceva mai mult timp, am consumat mai mult **Baht**, numai că a meritat.

— Pot să știu pentru ce? — întrebă Penny încetișor.

Ah Ma îi puse mîna pe umăr.

— Asta nu te privește. Haide, du-te s-o ajuți pe Eglantine. E vremea.

Penny dădu din cap, cu ochii mereu plecați în pămînt.

— Da, mamă. Imediat.

Ah Ma o privi părăsind camera, cu pasul ușor, fără zgomot, și se întrebă: Unde va ajunge lumea asta?

În ce-l privea pe japonez, în acele clipe, părăsea, printr-o ieșire laterală, o sală de cinema. Traversă imediat Strada 48 și chiar alergă cîțiva pași, pntru a prinde un autobuz ce cobora spre sudul orașului. Vehiculul era arhiplin, dar se goli treptat după ce trecu de Strada 34.

Cobori la penultima stație, și continuă pe jos spre Greenwich Village. Cînd ajunse la Strada 8, se întoarse și o luă spre est, pînă la Cooper Square, cel cu un cub din metal negru în echilibru pe o săgeată. Pe una dintre fațete, cineva scrisese cu un atomizor cu vopsea albă: „Zombi o iubește pe Karen L". Inscripția cadra bine cu decorul. La intersecția Străzii 8 cu Magistrala 3, luă o mașină pînă în Canal Street, de a lungul străzii Bowry. Abia acolo găsi o cabină telefonică. Ridică ochii spre pendula demontată, instalată în vitrina unui bijutier din apropiere.

Apoi chemă robotul, pentru a afla ora exactă. Niște semi-morcovi uriași, scuipînd vapori de motorină, coborau spre vest cu un zgomot asurzitor; de partea cealaltă a magistralei, se vedeau coloanele „romane" ale podului din Manhattan. Închise telefonul și așteptă exact un minut și jumătate. Apoi formă un număr din New York. Detesta acest procedeu, dar făcea parte din tîrg, și de altfel era logic. Nu avea nimic împotriva logicii. La celălalt capăt, cineva ridicase receptorul. Japonezul citi cele 7 cifre ale telefonului din cabină și închise

imediat. Menținu suportul jos, în timp ce refăcea numărul, ținînd receptorul la ureche.

O femeie care privea, se îndepărtă speriată, în căutarea altei cabine. Patru minute și jumătate mai tîrziu, telefonul sună. Japonezul luă mîna de pe clapetă. Convorbirea se derula în japoneză.

— Da, zise.

Sunetul era spart, specific legăturilor peste ocean.

— Situația ?

— Avansăm.

— Fiți mai clar. Ce rezultate aveți ?

— Rezultate ? Păru surprins. Sînt aici. Afacerea avansează.

„Afacerea" era cuvîntul pe care îl folosea, în loc de „misiune".

Urmă o pauză, în cursul căreia se auzi zgomotul difuz al unei alte convorbiri, undeva, departe.

— Linia e singură ? întrebă vocea.

— Din partea asta, precis.

La capătul firului, vocea păru să nu țină seama de impolitețe și continuă :

— Așteptăm un deznodămînt rapid.

— Era clar de la început.

La fiecare 15 secunde, verifica dacă nu se apropie cineva de cabină. Nu se aștepta la ceva special, dar niciodată nu trebuie neglijată securitatea personală. Reflex esențial.

— Exact, zise vocea.

— Lucrurile nu trebuie precipitate. Știți asta. Eu lucrez în felul meu. Așa am convenit, altfel n-aș fi acceptat niciodată tîrgul.

— Sigur. Așa ne-am înțeles. Dar viața este schimbătoare, și niște evenimente recente, ce au avut loc după plecarea dumneavoastră din țară, impun o concluzie mai rapidă.

— Eu nu fac lucrurile așa. Eu...

— De data asta le veți face.

Vocea era moale ca mătasea, tonul egal, nici urmă de iritare sau amenințare în glas.

— Este absolut necesar ca afacerea să fie încheiată în următoarele 72 de ore, adăugase vocea.

— Nu cred că...

— Onorariul dumneavoastră s-a dublat.

În mîna sa, telefonul amuți.

— Bună seara, spuse Ah Ma cu brațele deschise și un surîs larg lipit pe față. Binevoiți să ne onorați casa, unde...

— Totul e pregătit ?

Ah Ma păstra pentru ea iritarea în fața acestei abateri de la politețea tradițională. Era o femeie foarte exigentă, nu-i plăcea să i se taie vorba și avea oroare de grosolănii. O clipă se gîndi să-l dea afară. Nu avea nevoie de banii lui. Dar împușcase comuniști în China. Trei mari demnitari, după informațiile ei, ceea ce nu era de colo. Pe comuniști, Ah Ma îi ura mai tare decît pe japonezi. Și apoi, totul fusese pregătit. Dacă-l gonea acum, ar fi fost o mare pierdere de timp pentru personal ; așa că Ah Ma îl gratulă cu cel mai călduros zîmbet al ei.

— Totul vă așteaptă, așa cum am discutat.

Pe ascuns, îl studia cu ochii ei negri, foarte depărtați, vioi ca ai unei păsări. Își schimbase dispoziția. Îl găsea mai puțin destins, aproape surescitat. Cine știe, își zise, poate de aici se duce să mai omoare niște comuniști... Oricum, n-avea importanță. Nu era treaba ei.

— Doriți puțin ceai ?

— Nu.

— Plăcintelele sînt foarte proaspete.

Japonezul scutură din cap. Ah Ma ridică din umeri.

— Cum doriți. Barbarul l, își zise. Politețea n-are nici un sens pentru el. Se grăbește, de parcă ar fi un occidental. Ei, da, acum japonezii seamănă cu occidentalii. Nu sînt decît niște nimeni.

— Eglantine, chemă cu voce moale.

O femeie alunecă spre ea. Era înaltă și subțire, cu o față osoasă, ochi foarte alungiți și buze cărnoase. O apariție surprinzătoare. În plus, avea o detașare înghețată, care sărea imediat în ochi. Nimeni n-ar fi putut s-o confunde cu vreuna din fetele lui Ah Ma. Simțeai imediat, instinctiv, că era cu totul altceva, chiar fără a avea cea mai mică idee asupra rolului ei acolo.

Privirea Eglantinei era îndreptată asupra lui Ah Ma.

— Condu-l pe domnul în Camera de Aur, zise încetișor.

Toate camerele destinate plăcerilor profesionale erau indicate printr-o culoare. Eglantine se înclină și conduse bărba-

tul de-a lungul unui culoar discret luminat. Pereții, în afară ciubucelor decorative ale plafonului și stilobaților, erau tapisați cu șantung verde albăstrui. Mocheta era gălbuie, ca și lemnăria ușilor închise, prin fața cărora treceau. Cînd ajunseră la ultima ușă pe stînga, Eglantine se opri. Întinse mîna spre clanță.

— Un moment.

Degetele bărbatului îi cuprinseră pumnul micuț și o făcură să se întoarcă spre el.

— Tu vii...

Îi vorbise în cantoneză. Nu observă nici o reacție pe fața ei, așa că trecu în dialectul mandarin. Era cam mult să-i ceară să înțeleagă japoneza.

— Pe tine mi te-a rezervat bătrîna? Doar i-am spus că nu vreau o persoană înaltă.

— Ascultă, nu te vreau. Ai înțeles? E o greșeală.

Eglantine îl privi fără să răspundă.

Eglantine coborî ochii spre degetele ce o țineau strîns.

— Du-te și spune-i bătrînei că a făcut o greșeală. Pentru banii care i-am dat...

Se întrerupse, intrigat. Ea nu făcuse nici o mișcare pentru a se elibera. Ar fi trebuit să se lupte sau măcar să se smiorcăie. O strînse mai tare, dar ea nu reacționă nici acum. Atunci îi eliberă mîna din strînsoare.

Eglantine se întoarse și deschise ușa fără nici un zgomot, dar nu trecu pragul. Japonezul intră și întoarse capul să vadă dacă îl urmează, dar ușa se și închisese în urma lui.

Camera era spațioasă. Mocheta verde. Pereții, culoarea aurului. Plafonul alb, coajă de ou. Era mobilată cu un pat imens, o canapea și trei fotolii asortate — totul acoperit cu o pînză cu broderii aurii. Pe peretele din dreapta se deschidea o ușă spre camera de baie, destul de mare, superb decorată. Pe zidul din stînga, aproape de baie, se găsea un dulap de stejar lăcuit. Traversă încăperea. Ferestrele dădeau spre Peel Street. O scară de incendiu din fier, absolut clasică, era agățată pe partea laterală a imobilului. Baia nu avea ferestre. Precauții normale. Se întoarse și văzu un băiat și, în spatele lui, o tînără femeie.

— Cum te cheamă? îl întrebă. Numele femeii nu-l interesa.

— Vrăbiuță.

— Îl ai?

Băiatul aprobă şi făcu un pas spre japonez.

— Opreşte-te, ordonă. Dă-l fetei.

Copilul se întoarse şi făcu ce-i ceruse.

— Acum, dă-mi-l.

Fata se înclină. Apoi înaintă spre japonez, oprindu-se o clipă pentru a umple o ceaşcă cu saké fierbinte, pe care i-o oferi. El o privi ca şi cum ar fi vrut s-o străpungă cu ochii. Cu un dos de palmă, rapid ca fulgerul, îi zbură ceaşca din mînă întinsă. Fata îşi înăbuşi un strigăt. Degetele îi ardeau.

— Să nu faci nimic fără ordin, îi spuse, rece. Din acest moment execuţi ce-ţi spun. Clar ?

Fata dădu din cap fără un cuvînt.

— Arată-mi ce ai.

Ea desfăcu degetele şi el văzu două pastile maronii şi, alături, o bucată de substanţă neagră. O luă între degete şi o mirosi. Dădu din cap. O puse la loc în palma întinsă a fetei şi luă pastilele. Le gustă cu vîrful limbii. Satisfăcut, ordonă să le zdrobească.

Această combinaţie de opiu şi dimetiltriptalină nu era ceva nou pentru el. Unul dintre prietenii săi, student, îi deschisese gustul, cu ani în urmă. La ryu, tensiunea era enormă. Beau mereu saké, bineînţeles ca să se destindă. Dar nu era pentru el Alcoolul nu-i era suficient.

Privi printre gene la fata care, în genunchi, zdrobea amestecul într-o piuliţă de piatră pe care o scoase din dulap.

Cînd termină, imediat ce-şi umplu pipa, îi ceru să dea drumul la apă în cadă

— Pot şi eu s-o fac, zise Vrăbiuţă.

— Rămîi pe loc, strigă japonezul. Îşi întoarse privirea spre fată şi-i spuse : supune-te.

Ea înclină capul şi străbătu iute încăperea. Cînd îşi aprinse pipa, auzi zgomotul surd al apei care curgea.

Bărbatul trase trei fumuri lungi, înainte de a o scoate din gură

— Vino aici, Vrăbiuţă. Aspiră. Nu aşa. Adînc. Aşa, da...

Îşi duse din nou pipa la buze şi încetă să fumeze Nu se mai auzea nimic, în afara apei care curgea ca o cascadă.

Acum, la fiecare inspiraţie, aerul părea îngheţat. Cînd expira, suflul fierbinte îi ardea marginile nărilor Sîngele-i vibra în vene şi artere. Simţea că arde. Propria-i greutate îl strivea, de parcă ar fi fost sub apă. Îi simţea presiunea în braţe, în picioare, în cap, chiar în membru. Testiculele păreau umflate.

— Vino, ordonă copilului.

Intrară împpreună în baie. Cada era plină pe trei sferturi. Fata, în genunchi, verifica temperatura.

— Dezbracă copilul, îi spuse. Cînd vorbea, își simțea torsul bubuind. Cuvintele deveneau materiale, i se învîrteau în piept ca undele în mișcare, ce se îndepărtează fără încetare de centru. Unele cuvinte îi părea mici, ca niște insecte luminoase și sclipitoare. Altele, imense și urîte ca niște girafe...

Japonezul urmări cu ochi lacomi fata ce se îndrepta spre Vrăbiuță, rămas în pragul ușii.

— În genunchi, îi zise.

Îi plăcea s-o vadă cum îi respectă voința. Va trebui s-o felicite pe bătrînă pentru alegerea făcută.

Copilul gol. Corpul plăpînd, cu mușchii adolescenței abia formați. Japonezul îl privea cu pupilele dilatate. Inspirație. Expirație. Respirația lui semăna cu suflul unei forje în plină activitate. Fata ședea în genunchi, cu picioarele strînse sub ea. Capul îl ținea plecat, părul negru, strălucitor, îi cădea pînă la șolduri.

Apoi se lăsă dezbrăcat și el. Întîi cămașa, pentru ca restul să-l poată face stînd în genunchi în fața lui. Nu o privea. Contempla doar bărbatul. Membrul i se întări înainte ca ea să termine. Copilul se abandona vîrtejului. Fără a privi fata, bărbatul o apucă de ceafă, și-i înfundă fața între coapse. Îi simți gura deschizîndu-se. Copilul, rigid, se înfioră. Bărbatul o îndepărtă și intră în baia fierbinte.

— Acum, spală-mă!

Cînd termină, ieși din cadă și-i ceru s-o curețe. Nu intră din nou decît după ce fusese săpunită și frecată. Fata dădu din nou drumul la apă.

Lungit pe spate, cufundîndu-se fericit în cadă, privea albul imaculat al tavanului, de parcă ar fi fost singur. Își amintea de apelul telefonic și de însemnătatea lui. Hotărîse, firește, ca în următoarele trei zile să-l ucidă pe Womkin, dar pentru ce le-ar fi spus patronilor? Cu cît știau mai puțin, cu atît era mai bine. Dacă dădeai cuiva o informație de acest fel, riscai să profite de ea. Niciodată japonezul nu făcuse așa ceva. Reușita ținea întotdeauna de propria-i inițiativă. Exact ceea ce învățase.

Îi veni să rîdă. Corpul i se mișcă și mici valuri se sparseră de marginea căzii. Deci, pentru că nu le spusese nimic, onorariul se dublase! Cînd și așa era destul de substanțial!

Atîția încercaseră să-l ucidă pe Tomkin, dar fără succes. Japonezul nu se îndoia de reușită pentru nimic în lume. Ceea ce îl interesa în cel mai înalt grad, era doar metoda. Da, prima presupunere se dovedise exactă. Tomkin era mai vulnerabil în noul său birou decît oriunde în altă parte. Era foarte sus, foarte izolat, înconjurat de un labirint de tuneluri și culoare neterminate, în care ar fi putut dispărea în cîteva clipe.

Existau, bineînțeles, și metodele de la distanță : pistolul, bomba. Dar nu făceau parte din repertoriul japonez al crimei. Țineau de lașitate, o formă de asasinat absolut occidentală. În ce-l privea, înțelegea să-și facă treaba cu mînă de maestru, cu propriile arme. Ce glorie ar fi avut altfel ? Doar așa îl învățaseră. Codul onoarei ninja. Sigur, legile lor nu aveau nimic comun cu bicisnicul **bushido**, își zise cu dispreț, dar erau la fel de suverane. O afacere nu merita să fie discutată, dacă nu ajungeai față în față cu adversarul. Fără artificii. Deci, afacerea se va petrece la etajul superior al imobilului lui Tomkin, în luxosul său birou. Decorul îi convenea de minune. Nu astă seară și probabil nici mîine seară. Rămăseseră destule elemente de unit, destule detalii de pus la punct. Poimîine seară însă, fără îndoială. Rememora toate fazele afacerii, simțind cum încep să-l furnice vintrele. Un singur lucru îl neliniștea încă, pentru că, pe moment, îi scăpa de sub control : nu cumva se lăsase descoperit ? Poate fusese o eroare de calcul uciderea lui Vincent Ito ? Apoi își spuse : nu, prevăzusem asta de la început. Are nevoie de așa ceva !

Vîrful membrului său ridicat ieși din apă. Îl privi fascinat.

— E timpul, își spuse.

Se ridică. Apa caldă i se scurga pe trup. Pieptul și membrele n-aveau nici urmă de păr.

Ieși din cadă și îndepărtă cu un gest prosopul gros, pe care fata îl desfăcea pentru el.

— Nu. Linge-mă. Privi copilul care nu mișcase în tot acest timp. Fata se aplecă pentru a-l servi.

Da, își zise. Am tot timpul. Destul în tot cazul, ca să revin și mîine seară. Detenta îi era indispensabilă. Desfăcu picioarele, fata continua să-i lingă picăturile de apă de pe trup.

În cameră mai fumă o pipă şi-i oferi şi lui Vrăbiuţă. Fata era singura încă îmbrăcată. La ordinul lui, se apropie cu ochii plecaţi. Cu un gest bruso îi smulse rochia de mătase. Fata avea sînii mici şi tari, cu mameloane lungi, talia fină şi şoldurile înguste. Pielea i se făcuse de găină. Nu îndrăznea să ridice ochii spre el şi asta îi plăcu.

Îşi înălţă mîna stîngă. Era atît de mare, încît putea, cu degetele, să cuprindă tot gîtul svelt al fetei. Pielea îi era extrem de fină, şi el o mîngîie uşor, amuzat de această curiozitate. Ţinînd-o mereu de gît îşi îndepărtă mîna dreaptă şi o plesni peste sîni. Fata se strîmbă, dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze. Japonezul întoarse uşor capul pentru a vedea reacţia băiatului. Acesta nu mişcase. Atunci lovi din nou. Fata simţi că îşi pierde respiraţia, şi-şi muşcă buza inferioară. Picături de sudoare îi apărură pe tîmple. Pielea i se umezi în mîinile bărbatului. O lovi din nou, mai tare. Fata scoase un ţipăt şi picioarele i se muiară. Bărbatul o prinse în braţe şi o azvîrli în aşternut. Cîte un fular de mătase era înnodat pe coloanele din colţurile patului. Japonezul îi legă încheieturile mîinilor şi gleznele, cu mîinile şi picioarele desfăcute, incapabilă de orice mişcare. Pieptul i se ridica, lucind de sudoare. Gemea, aproape inconştientă. Japonezul se întoarse, luă vasul cu saké şi-i vărsă lichidul fierbinte în gură. Ea tuşi de două ori. Pleoapele i se deschiseră brusc şi înghiti convulsiv. El menţinu gîtul sticlei la buzele ei, pînă ce se scurse tot alcoolul.

Apoi se urcă în pat, călare pe pieptul fetei, cu faţa spre pulpele ei desfăcute.

— Vino, îi zise lui Vrăbiuţă.

Copilul se apropie şi se aşeză în poziţia cerută de bărbat, chircit între picioarele fetei. Privirea i se opri pe şoldurile ei. Palma îl surprinse. Căzu într-o parte năucit. Obrazul drept îi amorţise într-o clipă, începu să-l furnice. Era foarte roşu.

— Să nu mai faci asta, strigă japonezul. Să priveşti numai aici. Şi-i arătă membrul întărit.

Apoi se aşeză peste faţa fetei. Îi simţi căldura respiraţiei, tremurul dulce al buzelor ce se întredeschideau şi, în sfîrşit, limba.

— Acum, ordonă copilului.

Vrăbiuţă se aplecă înainte şi deschise gura. Aproape în aceeaşi clipă, japonezul închise ochii. Apoi începu să sculpe măscări. Nici Vrăbiuţă, nici fata nu-i înţelegeau cuvintele,

erau în japoneză, dar puteau să şi dea seama după ton. Pe măsură ce excitaţia creştea, profera noi obscenităţi Aproape fără să-şi dea seama, întinse braţele şi apucă cu amîndouă mîinile interiorul pulpelor fetei, lăsînd urme roşii şi dureroase. Şi cînd explodă în gura lui Vrăbiuţă, o lovi atît de puternic între picioare, încît fata leşină.

Văzînd privirea japonezului, Vrăbiuţă părăsi patul. Era rîndul lui acum

* * *

Doctorul Deerforth îşi amintea de anii războiului, aşezat în vechiul fotoliu de lemn din spatele biroului, în cabinetul său de lucru. În faţa lui, pe o sugativă albastră, aburea o ceaşcă de cafea fierbinte. Îşi ţinea capul uşor aplecat, pentru a privi printre storurile lăsate stejarul centenar şi, mai încolo, Strada Mare. La ora aceea matinală, nu era aproape nici o mişcare. Nu se făcuse nici şapte. Fără să-şi mişte ochii, Doctorul Deerforth apucă ceaşca şi sorbi o înghiţitură. Îşi fripse limba, dar nici nu-şi dădu seama. Ca paludismul, îşi zise. Odată contractat, nu te mai vindeci niciodată, revine mereu, cu crize slabe, parcă pentru a-ţi aminti cu neplăcere de trecut. Aproape sezonier, medită. În special în zilele fierbinţi de iulie şi august, pe caniculă, cînd soarele arde torid în West Bridge, iar aerul este atît de greu şi frunzele par să se usuce pe arbori. Niciodată nu-şi amintea de război iarna.

Apucă telefonul şi formă numărul lui Ray Florum, la biroul de poliţie. Îl lăsă să sune de 6 ori, înainte de a închide. Chemase pe linia directă şi numai Ray putea să răspundă. Unde o fi, Doamne ? se întreba, Deerforth, agasat. Privi ceasul. Prea devreme, Ray n-ajunge înainte de ora 8. Dar trebuia să ştie dacă ancheta despre ninja avansa. Trebuia. Simţi un fel de iritare iraţională, semnul sigur al fricii ce creştea în el.

Soneria răsună şi el tresări.

O secundă se gîndi să nu deschidă, dar cînd sună din nou, se îndreptă spre uşă.

— Nicholas ! strigă, mijind ochii în lumina soarelui. Intră. Ce te aduce aşa devreme ? Eşti bolnav, se interesă îngrijorat, închizînd uşa.

— Sper că nu te-am sculat din somn.

Doctorul Deerforth începu să rîdă.

— Doamne, nu. Şedeam aici şi visam. Nu prea arăţi bine, adăugă, privindu-l atent. Vino încoace.

— N-am prea dormit. Asta-i tot, răspunse Nicholas, intrînd în casă.

Dar, în loc să-l conducă în birou, Doctorul Deerforth se îndreptă spre bucătărie.

— O gustare n-o să-ţi strice.

Deschise frigiderul, scoase o sticlă cu suc de portocale şi i-o întinse

— Hai, serveşte-te. Ouă cu şuncă, e bine?

— Doc, nu te deranja...

Doctorul Deerforth îl opri cu un gest.

— Nu mă deranjez. Îmi face plăcere. Luă ouăle şi le puse pe masă. (Zîmbi). De mult n-am mai avut invitaţi la micul dejun. O să-mi prindă bine. De cîteva zile, petrec prea mult timp stînd pe scaun.

Începu să pregătească gustarea. Puse de cafea şi aşeză şunca în tigaie. Sfîrîitul cărnii îi dădu senzaţia unei călduri intime. Se întrebă de ce. Apoi îşi aminti că întotdeauna pregătea micul dejun pentru fetele lui. Asta fusese odată, demult.

— Îmi închipui că vrei să ştii ce-a descoperit Florum, zise

Nicholas se aşeză la masă, îşi turnă puţin suc în pahar, apoi ridică spre doctor o privire întrebătoare.

— Nimic, continuă Deerforth. Nu există nici cel mai mic indiciu de la care să pornească.

— Nu mă mir, zise Nicholas. Îţi povesti ce se întîmplase în oraş.

— Prieteni de ai tăi, hai? zise Doc Deerforth, cînd Nicholas sfîrşi de povestit. Ce nenorocire. Îmi pare tare rău, zise învîrtind tigaia. Chiar crezi că vrea să-l atace pe Ralph Tomkin?

Nicholas aprobă.

— În cazul ăsta, pentru ce atîtea crime? Nici una dintre victime nu pare să fi avut vreo legătură cu Tomkin.

— Nici nu aveau. Cel puţin, după cîte ştiu.

— Atunci, pentru ce? Ar fi putut să-l ucidă pe Tomkin şi să fi plecat de cinci ori pînă acum...

— M-am gîndit, începu Nicholas, privind paharul cu suc de portocale, de parcă s-ar fi aşteptat să-i dea un răspuns. Mai întîi, Tomkin nu e uşor accesibil. O infiltrare cere timp.

— Cu atît mai mult, să te faci mic şi să aştepţi. Lor nu le plac luminile rampei.

Deerforth scoase șunca și puse ouăle.

— Exact, acceptă Nicholas. Dar acesta e altfel. E mai inteligent decît ceilalți. Iată, a pornit împotriva unui om, asupra căruia s-a mai încercat de 3—4 ori, și care, totuși, e în viață. Există niște motive. Chiar foarte bune. Ninja și-o fi zis că o simplă infiltrare nu ajunge. Trebuie ceva mai deosebit. Știi cum sînt ei. Plătesc cu propria ființă. Nu folosesc trucuri care explodează la distanță, nici carabine cu vizor..

— Știu.

În bucătărie mirosea plăcut. Doctorul Deerforth scoase plinea și i-o dădu lui Nicholas să o pună la prăjit.

— Bun. Ideea e să creeze confuzie în tabăra inamicului. E o strategie foarte veche. E folosită atît în **kendo**, cît și în război. Ataci în mai multe feluri, sau din mai multe locuri odată. Și în timp ce adversarul se întreabă ce vrei, dai asaltul final și învingi.

Doctorul Deerforth puse farfuria pe masă și-l privi pe Nicholas.

— Cam asta face ninja, nu crezi ?

— Da, logic.

Doctorul Deerforth începu să mănînce, încruntat.

— Desigur, te-ai gîndit și la alte posibilități, zise după un timp.

— Ce posibilități ? întrebă Nicholas, ridicînd capul.

— Nu prea știu Sînt destui ticăloși dintr-ăștia Nu știi niciodată ce le vine în minte.

Nicholas întoarse capul.

— Am cunoscut și eu destui, în Japonia.

— Adevărat ?

— Cu ani în urmă...

— Timpul nu înseamnă nimic pentru ei.

Nicholas știa că doctorul vorbea din experiență Lăsă jos furculița și rămase pe gînduri.

— Nu sînt oameni, reluă Doctorul Deerfoth, după un timp.

Tăcerea deveni atît de profundă, că Nicholas putu distinge tic-tacul pendulei din perete.

— În tot cazul, este ceva inuman în ei. Aș crede că sînt vampiri sau, da... ceva supranatural.

Ochii îi păreau întorși în trecut, urmărind întîmplări vechi, înscrise în memorie.

— Războiul nostru, începu el, era foarte diferit de celălalt. N-am atacat obiective și nici n-am apărat așa ceva. N am avut nici linie de front, nici teritorii separate, nici retrageri, nici ofensive. Trebuia doar să rezistăm. O încăpățînare disperată în fața a ceva redutabil și imaterial. Dimineața erai în fața dușmanului, iar seara, fără să te fi mișcat din loc, erai în spatele lui. Ordine precise ni se dădeau din ce în ce mai rar, și cînd ne parveneau, constatam că generalii habar n-aveau care e situația. Trăiam într-un soi de anarhie vag controlată. Dealtfel, era singurul mod de a ne proteja împotriva panicii cu care luptam. Îți povestesc despre o vreme foarte aproape de sfîrșitul războiului. Ne aflam pe frontul din Pacific, cam pe la început. Mulți nici nu mai puteau lupta. Paludism, dizenterie și altele vreo sută, de care nici nu auzisem. Și trebuia să trăiești cu toate astea. După o vreme însă, ne temeam de noapte mai rău decît de holeră. Noaptea veneau — în tăcere și mortal, iar noi eram incapabili să ripostăm. Dublam străjile, organizam patrule chiar și în tabără. Nimic nu ajuta. Comandantul, la capătul puterilor, ordonă atacuri nocturne. Oamenii trăgeau în umbre sau spre țipetele păsărilor de noapte. Nu nimereau pe nimeni, în schimb, ei erau uciși fără zgomot. Incidentele au luat în curînd proporții nemaiîntîlnite. Apoi, un idiot a vorbit de Dracula. Tipul avea un exemplar ferfenițit din romanul lui Bram Stoker, și cartea a trecut din mînă în mînă. Spaima a crescut. Ce mai puteai nădăjdui ? Noi eram învățați să luptăm cu soldați din carne și oase, nu cu umbre care se destrămau în lumină.

Frica s-a răspîndit. Nu eram niște lași. Toți luasem parte la lupte. Chiar și eu. Da, pusesem mîna pe armă. Dar acesta era alt fel de inamic. Poate îți par stupid, Nicholas, dar dacă o să-ți povestesc ce mi s-a întîmplat...

Ne băteam la Leyta, în centrul arhipelagului. Bătălia din golful Leyta se terminase. Japonezii fuseseră înfrînți pe mare, dar pe uscat era altă istorie. Insula era încă în mîna noastră, dar la nord, insula Luzon, insula principală, era în mîna inamicului. Eram puțini și prost aprovizionați. Crezusem că-i învinsesem în golf, că s-a terminat. Dar n-a fost așa.

În ajunul bătăliei, venise un nou comandant de la Tokyo, viceamiralul Onishi, de la Flota 1 aeronavală, staționată la Manilla. Două zile mai tîrziu se îndrepta spre Mabalact — un orășel situat la 25 km nord-vest, baza escadrilei 201. Acolo a prezidat o reuniune, care a fost — cu toate că noi n-am știut

atunci — una dintre cele mai decisive pentru războiul din Pacific. Foarte curînd s-a auzit despre ea. Mulți n-am crezut o iotă. Știam cum circulă zvonurile și cum se exagerează. O săptămînă mai tîrziu, am văzut cu ochii noștri. La început am crezut că avioanele veniseră pentru noi, dar ele au trecut cu un zgomot infernal pe deasupra capetelor noastre, de parcă nici n-am fi existat.

Apoi am văzut vapoarele — un portavion și două torpiloare, într-un jet de apă. Avioanele nu le mitraliaseră, nici nu le bombardaseră. Pur și simplu, se aruncaseră în picaj asupra lor. Primul avion crezusem că fusese atins, că se zdrobise. Dar cînd le-am văzut pe celelalte, unul după altul, urmînd aceeași traiectorie sinucigașă, am început să înțelegem ceva. Dar ni se părea imposibil ca oameni dotați cu rațiune să se comporte astfel. Pur și simplu, de neconceput. Poate li se spălase creierul? Aveam oricare idee despre metodele japoneze. În tot cazul, cam asta era opinia noastră, atunci. Teoria nu mi se păruse plauzibilă. O reorientare psihologică de asemenea factură cerea timp. Asta era evident. Imposibil să reușești o mutație atît de radicală de la o zi la alta. Eram sigur că trebuie să fie altceva, dar ce?

Era sezonul ploilor. Părea că nu mai rămăsese nici un centimetru pătrat de teren uscat pe Leyta. Avansam, cu pierderi grele, bineînțeles. Într-o noapte, unitatea a fost obligată să părăsească tabăra. Erau mulți răniți care necesitau îngrijiri speciale, și eu m-am oferit să mai rămîn cîteva ore, pentru a le reface pansamentele. O coloană de schimb urma să sosească dimineața. Dar situația era atît de nesigură, încît comandantul insistase să însoțesc unitatea. Am refăcut tabăra exact în zori. Eram prea obosiți să ne mai culcăm. Ne-am așezat și am început să vorbim de Dracula. Trei oameni fuseseră omoriți, cu o noapte în urmă. Noi îi dădeam înainte cu vampirismul. Eu am părăsit grupul, mi-am montat cortul și m-am strecurat înăuntru. Cîtva timp le-am mai auzit glasurile, apoi se făcu liniște. Am adormit eu, sau plecaseră ei? Eram într-o stare ciudată, nici treaz nici adormit. Deodată mi s-a părut că cineva mă privește. Am încercat să mă scol, în zadar. Capul îmi căzu, prea greu să-l mai pot ridica. Mi-am încordat toți mușchii, dar fără efect. Am vrut să mă uit în spate, înțelegi, întorcînd capul, căci eram sigur că pericolul vine de acolo. N-am putut face nici o mișcare. Deasupra mea plutea o figură. Un cap fără corp. Nu știu cînd am deschis ochii. Pieptul îmi părea foarte greu și respiram anevoie. Mi-era frig. Nu era răceala nopții. Un frig

interior. Am început să tremur. Figura era o față de japonez, neagră ca funinginea, probabil își dăduse cu cărbune sau cu negru de fum.. Era mată, nu reflecta nici o lumină. Ochii păreau imenși. Aveau în ei o lumină ciudată, de parcă mă fixa din alt univers. Era ireal. Am mai văzut ceva în genul ăsta o dată, într-un spital, în ultimul an de medicină. Ne aflam în aripa de psihiatrie, și am remarcat cîțiva bolnavi. Unul dintre ei era tînăr — în jur de 20 de ani — cu părul tuns scurt, pomeții înalți și un nas lung și subțire. Puteai să-l iei drept student. Dar purta cămașă de forță. I-am observat ochii în timp ce lîngă mine medicul de serviciu își ținea prelegerea. Mă înfiorasem. Omul acela, creatura aceea, era departe de toate tratamentele pretins moderne și umanitare pe care specialistul le descria cu atîtea detalii inutile. Omul acela regresase pe scara umanității. Se reîntorsese la starea de animal. Nu mai avea în ochi nici o sclipire de inteligență. În tot cazul, nu în sensul pe care îl dăm acestui cuvînt. În ei era doar o violenie, da, ceva smecheresc, de o intensitate terifiantă. O clipă m-am gîndit ce ar fi devenit omul acela în societate. Landru ? Petiot ? Jack Spintecătorul ? Depășea înțelegerea mea. Căci era clar, omul era dincolo de orice normalitate. Înțelegi acum ce am văzut în ochii care pluteau deasupra mea, în noaptea aceea, pe insula Leyta ? Dar asta nu e tot. Aș subestima pericolul, calificîndu-l drept nebunie. Lumea noastră este un sistem ordonat, reglat de legi. Trăim pe anumite coordonate, de la știință la morală. Dar omul acela, nu. Era în afara timpului. Era Haosul, cu toată energia lui înfiorătoare. Nu știu să-ți explic prea bine. Dar faptul că l-am văzut așa, în carne și oase, îmi întărea convingerea despre originea lui supranaturală. Poate că povestea noastră cu vampiri nu era chiar departe de realitate. Poate o să zici că e o fantezie, că ți-am servit o povestioară romantică, de groază. Te asigur că nu e așa.

Ți-am relatat ce gîndeam, cînd l-am simțit mișcînd. În mînă ținea o bucată de cîrpă neagră. Mi-a înnodat-o în jurul gurii, foarte strîns. Îmi era rău. Stătea foarte aproape de mine și am văzut că era îmbrăcat în negru. M-a scos afară din cort, m-a azvîrlit pe ümăr și a plecat în fugă. Nu făcea nici un zgomot. Nu lăsa nici o umbră în spate, avea grijă să nu treacă prin lumină. Afară din tabără, o luă pe un drum ce nu părea nici drept, nici întortocheat. Nu puteam discerne. Parcă urma o potecă numai de el știută, un drum special făcut pentru el. Nu mă zbăteam. Mă întrebam pentru ce nu mă omorîse, la fel ca pe ceilalți. Parcă eram vrăjit. Chiar și așa, cu capul în jos,

îmi dădeam seama că e un magician. Nimeni — după mine — n-ar fi putut intra și ieși din tabără fără să fie reperat, așa cum o făcuse el. Apoi, se deplasa fără a avea aerul că se mișcă. Poate să ți se pară o contradicție, dar nu e așa. Alerga atît de egal, încît nu simțeam nici o zguduitură, nici o mișcare, doar o simplă senzație de alunecare înainte.

Ajunsese în junglă și înainta foarte repede. Cu toate că drumul era plin de frunzișuri, viteza lui creștea. Omul avea o forță și o rezistență excepționale. Parcă eram singuri pe lume. Era ora cînd animalele de noapte se retrag în vizuini, iar cele diurne încă nu s-au trezit. Jungla părea complet nemișcată. Doar cîte o pasăre somnoroasă mai scotea cîte un țipăt, iar sunetele păreau izolate, de parcă ar fi aparținut altei lumi.

După vreo jumătate de ceas, omul se opri, mă aruncă jos de pe umăr, lărgi puțin strînsoarea, și-mi acoperi ochii cu cîrpa. Apoi mă împinse înainte. Mă împiedicam, dar el mă ținea din spate, de gulerul bluzonului și, la fiecare pas greșit, mă ridica de parcă eram suspendat pe-un umeraș. Avea un comportament care te făcea să-ți pierzi simțul demnității umane, iar eu încercam să mă închid în mine, ca să rezist. În curînd am auzit glasuri. Înțelegeam suficient de bine japoneza, dar m-am făcut că nu pricep o iotă. Mi-au dezlegat ochii. Eram în mijlocul taberii inamicului. Care nu semăna cu nimic. Întîi am crezut că e un spital de campanie. N-avea nimic de tabără militară. Majoritatea soldaților erau culcați sau stăteau pe jos. Nici un combatant veritabil, nici o sentinelă. Eram aproape de țărm, dar nu știu în ce parte a insulei. Vedeam marea printre frunzele pomilor. Nimeni nu-mi dădea nici o atenție. Omul care mă adusese discuta cu cîțiva camarazi, îmbrăcați ca și el. La început am ascultat, dar fie că vorbeau prea repede, fie că foloseau un dialect, n-am înțeles nimic. Se luminase de ziuă de acum. O linie albă, chiar deasupra orizontului. Deci, eram cu fața spre est. Întîi apăru o formă neagră, apoi încă una. Am auzit imediat un zgomot surd venind dinspre nord-vest, dinspre Luzon. Era escadrila 201. Am ridicat ochii. Avioanele păreau negre pe cerul albăstrui. Mult mai mari decît erau cu adevărat. Umbrele nopții se topeau. Avioanele trecură foarte jos deasupra noastră, în direcția formelor negre care creșteau la orizont.

— O să vezi, vor ataca vapoarele voastre.

Am tresărit. Un japonez mărunțel se apropiase de mine. Mergea în cîrje. Cracul stîng al pantalonului era prins cu un ac în spate, la înălțimea genunchiului. Probabil că a murit de malnutriție, înainte ca clotul ăla să-l facă să sufere.

— Vorbiți bine englezește, l-am răspuns.

— Da.

Privea în depărtare mașinăriile ucigașe, apropiindu-se de țînte.

— Nu se va întoarce nici unul. Așa a hotărît Onishi.

Am priceput că făcea aluzie la noul viceamiral. Dădu trist din cap.

— Se pare că el l-a ajutat pe Yamamoto să pregătească planul de atac al Pearl Harbor-ului. Plescăi din limbă. Greu de crezut. Pare atît de demult. Își mișcă cîrjele. Vorbiți japoneza? Nu? Păcat.

Îmi întoarse spatele. Avioanele se apropiaseră de vapoarele noastre. Vedeam focul bateriilor. Nori negri, care explodau cu o luminiță roșie în centru, într-o tăcere nefirească, pînă cînd undele sonore parveniră pînă la noi, mult mai tîrziu, umplînd de vuiet atmosfera.

— Nu, băieții ăia nu se mai întorc. Sînt în misiune „de mers".

Brusc, cuvintele acelea pătrunseră în ceața care îmi cuprinsese creierul de cînd venisem în tabără.

— Vreți să spuneți că e o misiune sinucigașă? Avionul și pilotul?

— Da. O bombă enormă, dirijabilă.

Stătea țeapăn, lîngă mine. Aș fi jurat că are ochii în lacrimi, dar glasul nu-i tremura.

— E ideea viceamiralului Onishi, zise. O inițiativă disperată. A fost greu să-i convingă, dar pînă la urmă a reușit. (A zis ceva apoi în japoneză, ceva ce mi s-a părut o înjurătură.) Pare-se că numărul morților pentru „această cauză nobilă" n-a fost destul de mare. Împăratul își aruncă fiii într-un război pierdut!

Departe, spre orizontul cenușiu, avioanele părăseau înaltul. Am auzit în spate un ordin sec. Am știut că sînt chemat chiar fără să înțeleg limba. M-am îndepărtat de soldatul infirm, spunîndu-i:

— Ar trebui să mîncați ceva mai mult...

— Dacă aș avea cum, crezi că aș fi aici? îmi spuse, cu un surîs amar.

— Și spitalul?

— Nu te primesc decît dacă îți aduci hrana necesară.

Avea ochii transparenți. Îi vedeam coastele ieșind de sub bluzonul uniformei. Ce e cu mine? mi-am zis. E doar un inamic.

— Toți o să crăpăm de foame. În spital nu ne primesc, iar unitățile noastre ne au gonit, fiindcă nu mai putem lupta. Nu este tocmai un sfîrșit glorios pentru un soldat. În chestia asta, onoarea nu are nici un amestec.

Mă privi și, pentru o clipă, mi s-a părut că nu este nici o diferență între noi.

Omul care mă luase prizonier m-a împins spre un colț al taberei, în timp ce răcnea sălbatic. Și acolo soldații zăceau pe jos. Îți venea să urli.

Individul ținea în mînă un săculeț negru, pe care nu-l observasem pînă atunci. Discuția părea să se poarte în jurul lui. Toți semănau de parcă erau frați. Regretam că nu-l întrebasem, pe prietenul acela neașteptat, cine erau oamenii ăștia. Era clar că nu făceau parte din armata regulată. În apropiere, am remarcat un foc de popotă. Deasupra, un vas de fier înnegrit, iar alături o grămăjoară de kamote, un fel de cartofi filipinezi, cu gust de patate, și niște rădăcini uscate. Probabil, rația. Toată mîncarea de care dispuneau. Omul ținea în mînă cîteva cutii de conserve, pe care sigur le luase din tabăra noastră. Cum putuse să pună mîna pe ele, nu pot să înțeleg, dar, evident, reușise. Iar se puseră pe vorbit, pentru a decide cui le vor da, bănuiesc. Omul mă împinse brutal spre cîțiva inși ce zăceau pe jos. Era clar că vroia să-i îngrijesc. Iată pentru ce mă lăsaseră în viață. Știa ce sînt. Chiar mă gîndeam cam ce mai știa despre mine. M-am aplecat spre soldați. La drept vorbind, nici nu puteam face mare lucru. N-aveam instrumente, nici medicamente. Deși tot nu mai foloseau la nimic. „Prietenul" meu analizase foarte bine situația. Japonezii mureau de foame. M-am ridicat și m-am întors spre omul care mă răpise.

— Îmi pare rău, nu mai e nimic de făcut.

Atunci mă lovi. Fulgerător. Nici n-am văzut lovitura venind. Eram în picioare, încă vorbeam și peste o clipă m-am trezit cu fundul în noroi.

— Le trebuie mîncare, m-am pomenit zicînd prostește.

A întins mîna și m-a ridicat. N-avea în ochi nici o expresie. M-a lovit din nou. Mai tare. Cu podul palmei. Am avut impresia că m-am ciocnit de o betonieră. M-am prăbușit și n-am mai mișcat.

Cînd mi-am revenit, era întuneric. Durerea îmi răvășea creierul și nu-mi mai simțeam umărul drept. Foarte ciudat. Puteam să-mi mișc degetele, chiar să strîng pumnul, dar nu puteam să ridic brațul nici măcar un centimetru.

Eram într-un cort, lungit pe ceva tare. Nu direct pe pămînt. Aveam bluzonul, cămaşa, dar eram fără pantaloni. Gol, de la brîu în jos. Am încercat să mă mişc : în zadar. Încordîndu-mi toate puterile, abia dacă puteam să mişc uşor masa — sau ce-o fi fost chestia aia pe care şedeam. Capul îmi zvîcnea îngrozitor, aşa că m-am oprit. Tot corpul era o durere. Simţeam fulgere trecîndu-mi pe sub pleoape şi mă întrebam, oare ce făcuseră cu nervii mei ? Peste cîtva timp, intră în cort. Nici nu l-am auzit, am simţit doar un tremur în aerul umed. Se aplecase spre mine. Nu mai era dat cu negreală, avea însă aceleaşi haine negre. Probabil că aia îi era uniforma.

— Ce efective aveţi ? mă întrebă.

Înţelesesem. Cum competenţele mele medicale se dovediseră inutile, rămăsesem doar prizonier de război. Ştiam ce însemna asta.

— De ce armament dispuneţi ?

I-am spus cum mă cheamă.

— Cînd intenţionează americanii să se unească cu voi ?

De data asta am schimbat clişeul. I-am dat gradul şi numărul matricol.

— Cînd vor americanii să invadeze Luzonul ?

— Luzonul a fost invadat deja, i-am răspuns. De japonezi.

Atunci s-a apucat de lucru. Doar cu vîrful a 4 degete. Degetele mari şi indexul. Nu cuţit, nu foc, nu electricitate, nu apă. Nici un instrument de tortură tradiţională. N-avea nevoie de chestii d-astea vulgare. Şi aşa toată noaptea, mai bine de 10 ore. Nu încontinuu, bineînţeles, căci n-aş fi rezistat.

Era vrăjitor. Cu adevărat. Acţiona asupra nervilor. Nu asupra marilor centri nervoşi, cum te-ai fi putut aştepta, ci asupra legăturilor nervoase. Doar clipindu-te. Şi se pricepea. Totul înceta să mai existe. Doar după cîteva minute, ajunsesem într-o asemenea stare de distrugere senzorială, că nu mai percepeam nimic, în afară de durere. Chiar şi cînd am urinat de vreo două, trei ori, n-am simţit decît mirosul. Mai pe urmă n-am mai perceput nici atît.

Ştia să stoarcă durerea, precum o femeie expertă plăcerea. Omul ăsta aplica acelaşi principiu. Ştii, Nicholas, o durere oribilă, ce devenea propriul anestezic, ca atunci cînd faci prea multă dragoste, rămîi buimăcit pe moment. La fel e şi cu durerea. Nervii au o limită, apoi blochează circuitul şi nu mai simţi nimic. E unicul avantaj al unui interogatoriu intensiv. Numai că tipul se ferea să ajung acolo. Mă obliga să uro trep-

ţele durerii fără încetare, mă ţinea îndelung în suspensie, pînă la limita rezistenţei fizice şi se oprea cînd eram pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. Ştia exact cît timp pot suporta. Şi repeta întrebările fără încetare. Nu striga. Tonul era calm, chiar amical, de parcă am fi fost doi vechi prieteni, depănîndu-ne amintirile într-un bar. Foarte ciudat. Cu timpul, se crease un soi de intimitate. Îmi venea să-i spun toate secretele, să dărîm toate barierele dintre noi. Chiar durerea se schimbase, după cîteva ore. Nu pot să-ţi explic ce se întîmplase. Nu ştiu cum făcea. Avea puterea să acţioneze asupra spiritului meu, ca şi asupra corpului. Am sesizat acest lucru, dar nu-mi era de nici un folos. Lucrurile derapau în afara mea, ca atunci cînd îţi pierzi echilibrul pe gheaţă. Apoi, şi asta a dispărut. Aveam senzaţia că mă scufund într-un fel de ceaţă groasă, din ce în ce mai adînc. Ca într-un vas fără fund. Cu cît durerea creştea, cu atît simţeam nevoia să-i spun mai mult. Era prietenul meu, mă simţeam vinovat să-mi păstrez secretele pentru mine. Aş fi fost un egoist, nedemn de prietenia lui...

Nu devenisem insensibil, ţi-am spus că nu mă lăsa, era o altă senzaţie, ce creştea în mine în timp ce încercam să mă concentrez să nu răspund la întrebări. Era plăcerea. Îmi trebuia din ce în ce mai multă energie ca să-i rezist. Şi, o dată sau de două ori, mi-am muşcat limba ca să mă împiedic să-i spun tot ce ştiu. Simţeam că alunec din propriul meu corp, lăsînd locul altcuiva, a cărui existenţă nici n-o bănuiam. Am avut certitudinea că omul acela mă cunoştea mai bine ca mine. Era îngrozitor. Şi, mai mult ca oricînd, aş fi vrut să-i spun tot. Eram sigur că dacă vorbeam, m-ar fi luat în braţe şi m-ar fi mîngîiat. Plăcerea creştea. Începusem să doresc durerea. Era legătura dintre noi. Eram pierdut fără ea, dacă înceta, n-aş mai fi avut nimic, aş fi fost nimic.

Timpul nu mai avea sens. Nici trecut, nici viitor. Un prezent etern. Gura îmi era plină de sînge, încă încercam să nu vorbesc. Deodată totul încetă. Durere — plăcere. Tot. Eram pierdut. Singur în cort, am început să plîng cu sughiţuri seci. Atroce. Corpul meu era atît de deshidratat, încît nu mai aveam lacrimi. Mi-era frică de singurătate, ca unui copil părăsit. Fusesem întors spre o stare de infantilism psihologic şi depindeam de inchizitorul meu, ca un sugar de laptele mamei.

Mă lăsase singur, pentru ca acest gînd să-şi facă loc în conştiinţa mea. Ştiam că în clipa cînd se va întoarce, voi vorbi, voi vorbi, voi vorbi... Nimic nu mă va mai putea opri.

Am auzit un zgomot slab. Venea din spatele meu. Am crezut că revenise, şi plîngeam, fericit. Pe urmă am perceput nişte zgîrieturi. Am întors cu greu capul. Era pînza cortului, agitată de vînt.

— Scoală-te. Era o şoaptă la urechea mea.

— Ce? Vorbeam cu greutate. Aveam limba umflată şi eram sfîrşit. Am simţit o mînă care încerca să mă ajute să mă scol. Era ceva cu totul nou. Mi-am privit prosteşte corpul, ca şi cum m-aş fi aşteptat să-mi găsesc muşchii zdrobiţi, sau mlădiţe de bambus arse şi vîrîte sub unghii. Nu era nimic. Am început să tremur.

— Pe aici, zise grăbită vocea. Hai! Mişcă-te! Nu-i timp de pierdut.

Am coborît cu grijă de pe masă. În faţa mea stătea „prietenul" — japonezul infirm. Avea privirea îngrozită.

Ridicase o foaie de cort. Prin deschizătură puteam vedea verdele dens al junglei. Lumina zilei îmi făcea rău. Eram ameţit. Am străbătut cortul clătinîndu-mă. Mă ţinea de braţ să nu cad.

— Nu pot, i-am zis.

— Trebuie. Ziua n-o să vă urmărească.

Mi-a dat să beau putină apă. A întors capul, cînd a văzut cum beau cu lăcomie.

— Toţi sîntem sătui, spuse încetişor. Şi inutil, şi jalnic. Veniţi. Nu-i timp de pierdut. Doar n-o să-i las să vă mai tortureze în halul ăsta...

O porni, proptindu-se în cîrje. Am ieşit din cort. Pieptul îmi bătea să se spargă. Am crezut că voi face o criză cardiacă înainte de primii zece paşi.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, am bîlguit.

— Nu-mi mulţumiţi. Aparţinem unor lumi complet diferite. Nu ne vom înţelege niciodată.

— Nu!

I-am întins mîna. Mi-a atins-o o clipă, apoi a lăsat-o repede, de parcă s-ar fi ruşinat.

— O ultimă întrebare, i-am zis. Cine sînt ei?

Ştia de cine vorbesc.

— Mai bine să nu ştiţi.

Se întoarse la cort. Pînza ridicată căzu ca o cortină între lumile noastre.

— Ba da. Trebuie.

— Ninja.

I-am auzit vocea plutind pînă la mine de la foarte mare depărtare.

— I-am urat noroc, încheie Doc Deerforth, dar nu cred că m-a auzit. M-am afundat în pădure, departe de tabără, departe de ninja.

Rămase cu ochii pierduți deasupra farfuriei, de parcă ar fi fost poarta ce se deschisese spre trecut. Pe frunte, la rădăcina părului ce-i albise cu anii, apăruseră broboane de sudoare

Nicholas percepu din nou tic-tac-ul pendulei. Parcă trecuseră ore în șir de cînd îl auzise ultima oară.

În sfîrșit, Doc Deerforth ridică capul. Avea ochii obosiți.

— N-am povestit nimănui ce s-a întîmplat, murmură. Nici camarazilor, nici comandantului, nici măcar soției mele. Ție ți-am spus, fiindcă sînt sigur că numai tu înțelegi.

Îl privea fix. Ochii parcă-i străpungeau craniul ca să-i radiografieze creierul.

— Deci știi, zise Nicholas.

Deerforth nu mai confirmă. Ochii săi spuseseră totul.

— Ce vei face?

— Să fac? întrebă Doc Deerforth sincer surprins. Păi... nimic. Ce aș putea să fac?

— Știu ce simți pentru ei.

— Pentru ăla, îl corectă Deerforth.

— Toți sînt la fel. În tot cazul, majoritatea.

— Adevărat?

— Ține de formația lor. E mult mai riguroasă ca aceea a samurailor, pentru că tradiția ninja e înconjurată de un secret absolut.

— Tradiția? Ciudat să vezi niște tradiționaliști angajîndu-se în acțiuni anarhice cu atîta violență.

— N-am văzut niciodată lucrurile sub acest aspect. Dar ai dreptate. Așa e.

— Pe ăsta vreau să-l strivești, Nicholas, spuse Doc Deerforth, îndepărtînd farfuria. Cred că ești singurul în stare s-o facă. Poliția nu pricepe nimic din treaba asta.

— Fără îndoială.

— Te-ai gîndit vreodată ce noroc pentru ei că ești amestecat în chestia asta?

•
• •

Ziua era senină, fără nici un nor.

Metalul automobilului reflecta atît de tare lumina, încît simți nevoia să-și pună ochelarii de soare.

Nick părăsi orașul, în direcția Dune Road. Intră pe aleea din fața casei sale, culese în trecere ziarul Times din fața ușii. Își aruncă ochii pe principalele titluri și coborî în fugă treptele spre plajă.

Se apropie de casa Justinei din dreapta, așa că nu putea vedea dacă mașina e garată în fața casei. Constată că ușile erau încuiate, dar cineva luase ziarul. Urcă treptele pline de nisip.

— Nu e acasă.

Nicholas se întoarse. Croaker venea din stînga. Purta un costum maro, boțit, cu nodul cravatei desfăcut larg. Avea aerul cuiva care nu dormise de două sau trei nopți.

— Mașina lipsește.

— Ce faci aici, Croaker ?

— Hai să facem o mică plimbare. Se îndreptară spre plajă.

— Nu prea ești în ținută de plajă, observă Nicholas.

— N-are importanță. Îmi place să simt nisipul în pantofi. Asta îmi amintește de copilărie. Vara rămîneam întotdeauna în oraș. Niciodată n-am avut atîția bani ca să plecăm în altă parte. Deschideam gurile de incendiu, ca să ne răcorim.

Valurile se spărgeau înspumate la dreapta lor. Foarte departe, pe plajă, zăceau niște prosoape de baie. Un radio portativ, dat la maximum, urla o melodie disco.

— Am fost șapte. Nu prea știu cum reușea bătrînul să facă față. O dată pe lună, în fiecare vară, mă chema la el cu regularitate : „Lewis, vino încoace. Am ceva pentru tine". Îmi dădea exact atît cît să plătesc autobuzul de Coney Island și să-mi iau o înghețată. Știa cît îmi plăcea să mă plimb pe plajă. „Promite-mi ceva, zicea de fiecare dată. Ia cu tine un prosop. Nu vreau ca maică-ta să-și facă griji. De acord ?"

Cineva ieși din mare alergînd. Se auziră rîsete. Se vedeau capete agitîndu-se în apă, dincolo de linia valurilor. O femeie în costum de baie se îndrepta spre ei, cu un prosop multicolor, aruncat neglijent pe umăr.

Nicholas se gîndi la Justine. Unde să fi plecat ?

— Da, sîntem prieteni vechi, nisipul și cu mine.

Femeia se apropiase. Era foarte frumoasă. Părul lung, blond, strălucea în soare. Îl depăși și alergă să-și întîmpine iubitul. Croaker mijì ochii.

— Am gonit-o pe Alison, noaptea trecută, spuse.

Nicholas îl privi fără să răspundă. Croaker rînji scurt.

— În sfîrșit, nu chiar așa. Cred că ea dorea să plece. Era, la capătul puterilor. Și eu.

Își înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Fără regrete, reluă. Adică, relativ. Știi, lucrurile astea (ridică din umeri), știi, trec și...

Se opriră în același timp, ca la un semn. Marea era foarte aproape. Pe nisip zăcea o algă neagră, înnămolită. Croaker coborî ochii spre pantofii pe jumătate acoperiți cu nisip. Apoi spuse :

— Nick, Vincent e mort. L-au găsit noaptea trecută (Nu precizâ locul.) Avea gîtul rupt.

Nicholas respiră adînc și se așeză pe nisip. Își cuprinse picioarele cu brațele, privind în zare.

— Nick...

Nu simțea nimic, de parcă era anesteziat. Își aminti de vorbele lui Doc Deerforth despre durere. Se pare că depășise limita. Înmormîntarea lui Terry și a lui Eileen era chiar în ziua aceea.

— Doamne...

Croaker se așeză lîngă el.

— Nick, zise încetișor. Nu prea știu cum să-ți spun. Ți-aș fi telefonat, dar n-am putut.

Nicholas plecă fruntea. Cu toate că se simțea buimăcit, înțelese. Îi era recunoscător locotenentului pentru că făcuse atîta drum, cînd putea să formeze doar un număr de telefon. Își aminti că Vincent cinase cu el doar cu o seară înainte și se întrebă dacă gestul locotenentului nu era, măcar în parte, un ultim cadou de la Vincent. Oricum, era bine ales.

— Nick, zise Croaker. (Ezită. Privirea lui Nicholas se întoarse spre el.) Ce se întîmplă ? Trebuie să-mi spui.

— Nu știu la ce te gîndești. Ascultă, eu... Tomkin e implicat. Pînă în gît. A primit un avertisment ninja acum o săptămînă. Totul concordă. L-am văzut. E autentic. Tomkin a tratat multe afaceri cu firme japoneze foarte puternice. I-o fi trădat, într-un fel sau altul. Ceea ce a făcut el, poate fi pasibil de moarte în ochii lor. Și sînt sigur că au trimis aici pe cineva să-l omoare.

— S-a mai încercat. Tomkin e băiat mare. N-are nevoie de ajutorul tău, nemernicul !

— Tocmai aici te înșeli, reluă Nicholas, scuturînd din cap. Fără mine, e un om mort.

— Dar n are nici un sens, în sfîrşit. Doi morţi aici, trei în oraş. Fără nici o legătură cu Tomkin.

— Există una. Obligatoriu, se încăpăţînă Nicholas. Ascultă, a încercat chiar s-o înspăimînte pe Justine. Îi povesti lui Croaker, despre boţul de păr şi sînge aruncat pe fereastra bucătăriei. Croaker îl privi fix. Auzi valurile spărgîndu-se de nisipul uscat, pe plajă. Departe, răsunau, clare şi sclipitoare, rîsete.

— Şi dacă mesajul nu era destinat Justinei ? zise Croaker încet.

— Ce vrei să spui ? întrebă Nicholas, întorcîndu-se spre el.

— Cred că e timpul să priveşti adevărul în faţă. Ţie îţi era destinat avertismentul.

Nicholas nu-şi putu reţine un rîs scurt.

— Mie ? Nu fii caraghios ! N-are nici un sens...

— Trebuie să fie unul, — reluă Croaker, pe un ton serios. Fii atent cum s-au derulat evenimentele. Cei doi morţi aici, Terry şi Eileen, apoi Vincent în oraş. Tu eşti central în toată astea.

— Nu ştiam de-al doilea mort aici...

— Nu ? Cu toate astea, crima a avut loc foarte aproape de tine.

— Lew, crima asta s-a produs aproape de foarte multă lume.

— Dar un singur om a avut trei prieteni omoriţi după aceea.

Era logic, firesc, doar că logica nu dădea şi răspunsul dorit. Nicholas scutură din cap.

— Nu pot să cred. Ţi-am spus, n-are nici un sens. Ne învîrtim în ceaţă...

— Afurisită ceaţă, ricană Croaker.

— Poate că a aflat că sînt implicat şi eu, prin Justine. Pentru el, pericolul sînt eu, nu tu, sau gorilele lui Tomkin. Tipul ştie asta. Nu, el vrea pielea lui Tomkin, asta e clar. Încearcă doar să tulbure apele.

Croaker ridică mîna :

— De acord, de acord. Teoria e justă. Dar vreau să-ţi spun un lucru : sper să ai dreptate, pentru că am ţinut mult mai mult la Vincent Ito decît la Raphael Tomkin.

Nicholas îl privi. Nu mai auzise niciodată o asemenea mărturisire de prietenie.

— Mulţumesc, surîse Nicholas. Asta înseamnă mult pentru mine. Şi cred că şi pentru Vincent.

Se ridicară. Cu toată căldura, Croaker îşi păstrase haina. Transpirase. Cu o mişcare din umeri o dădu jos. Cămaşa albă era udă.

— Hai să ne întoarcem...

Nicholas aprobă tăcut.

— Un singur lucru, Lew, spuse, ezitînd.

— Dă-i drumul.

— Poate n-ai să vrei să-mi spui...

— În cazul ăsta, o să tac. De acord ?

— De acord, răspunse Nicholas, surîzînd.

Se îndreptară spre maşina lui Croaker.

— Ce e între tine şi Tomkin ? — întrebă, în sfîrşit.

Croaker deschise portiera şi aruncă haina pe scaunul din spate. Se aşeză la volan. Deşi o garase la umbră, în interior aerul era înăbuşitor. Nicholas se aşeză alături şi Croaker demară.

— Ai dreptate. N-am deloc chef să-ţi spun. Acum cîteva zile nici n-aş fi deschis gura.

Întoarse maşina şi se îndreptă spre Dune Road, peste pod.

— Acum totul s-a schimbat. Dacă n-am încredere în tine, n-am să am în nimeni, şi nu mai pot să trăiesc în felul ăsta.

Podul de lemn scîrţîi sub roţi. Depăşiră casele şi micile bărci ce dansau în portul turistic, cu motoarele stinse.

— Ai auzit vorbindu-se de afacerea Didion ?

— Manechinul ucis ? se miră Nicholas. Bineînţeles. Ştiu ce s-a scris în ziare. Era fotografiată în toate revistele.

— Da, răspunse Croaker, gînditor. Frumoasă fată. Cu adevărat frumoasă. Parcă cuvîntul s-ar fi inventat pentru ea.

— Se pare că...

— Nu. Nu e ce crezi.

Trecură pe autostradă şi Croaker acceleră. Aerul era prea cald pentru ca vîntul să-l răcorească.

— Am să-ţi spun ce m-a şocat. Fata asta era şi ea un om, la fel ca oricare altul. Dar toţi nu se gîndeau decît la imaginea ei, înţelegi ? Faţa, corpul aşa şi aşa, faţada. Nimeni n-avea timp să observe că era o fată ca toate celelalte, cu toate mizeriile omeneşti. Că putea să rîgîie după o masă îmbelşugată sau să tragă cîte-un vînt, din cînd în cînd. Lucruri omeneşti, nu ?

Schimbă culoarul, pentru a evita un autocar alb şi albastru, al cărui Diesel, prost reglat, îi asfixia. Claxonă la nivelul cabinei, apoi porni în viteză spre vest.

— Pe urmă a murit şi toată lumea a turbat. Era o celebritate, avea parale, fără să mai vorbim de influenţa pe care o exercita asupra mai multor milioane de imaginaţii. Dar nimeni, îţi jur, nimeni n-a zis: „Iată o viaţă irosită prosteşte". Ei bine, bătrîne, la asta m-am gîndit în mijlocul camerei, cu trupul ei rece sub ochii mei. M-am gîndit: „e un om, şi trebuie să aflu cine a făcut asta!" (Ridică din umeri.) Rahat. Aş face acelaşi lucru pentru prima curvă de trei parale care se lasă doborîtă. Mi s-a mai întîmplat. Pe chestia asta nici nu mă prea înţeleg cu căpitanul. „Risipeşti banul public, Croaker", iată ce mi-a spus. „Găseşte altceva mai serios ca să-ţi ocupi orele de serviciu". Doamne!

Porni volanul, cu pumnul strîns.

— În tot cazul, afacerea s-a dovedit cea mai mare rupere de coaie din toate timpurile.

— Cum să înghit aşa ceva? Şnapanul ăsta îşi ţine mereu un deget în fund şi altul în nas! Vreau să zic că n-am găsit nici un fel de fir. N-am avut parte decît de mister. Pentru mistere, eu prefer să merg la cinema! Din ce-am găsit în cameră, rezultă că mai fusese cineva acolo, în noaptea aia. O femeie. O persoană care era foarte intimă cu Angela Didion şi care probabil a văzut cum a fost ucisă. Singura problemă e că a dispărut, de parcă nici n-ar fi existat. Aşa că am rămas cu nada în mînă, şi ziarele au urlat că trebuie rezolvat cazul, de unde scandal la primărie, furtună în căpăţîna căpitanului Finnigan care, la rîndul lui... Ce s-o mai lungesc! Înţelegi.

Părăsiră autostrada, cu multele ei ieşiri spre Manhattan, şi coborîră spre strada Queens, printr-una din bretelele curbei. Circulaţia nu era prea mare, aşa că nu pierdură mult timp.

— Vreo doi-trei agenţi în uniformă au făcut verificările preliminare în imobil, să afle dacă cineva a văzut ceva. Numai că acolo e reşedinţa Actium, na! Aşa că li s-a spus să meargă pe vîrfuri şi să nu ridice glasul. Rezultatul: nimeni n-a văzut nimic.

Bun. Normal. Numai că o săptămînă mai tîrziu, cînd toată lumea vroia sînge — sîngele meu, bineînţeles — m-am dus şi eu să azvîrl o privire. Să-ţi dau versiunea lui Reader's Digest, aşa ca să nu adormi de plictiseală; se făcea că gardistul care ar fi trebuit să perie tot etajul Angeleei Didion, ar fi uitat de-o enoriaşă... Ei, aia, pare-se, nu fusese la New York toată ziua, şi se întorsese doar seara. Şi mai săpînd niţel, s-ar fi aflat că ar fi plecat din nou a doua zi — foarte devreme, dimineaţa — la Palm Springs, în Florida. Interesant, nu? A stat acolo o

săptămînă şi s-a întors. O cucoană în vîrstă. Nu chiar de 60, deşi arăta cu 10 ani mai bătrînă. Am interogat o dimineaţa pe la 10 şi puţea a gin. Mîinile îi tremurau, şi cît am stat acolo nu s-a putut abţine să dea tîrcoale sticlei.

Părăsi strada Queen, pe lîngă Yellowstone, şi o luă spre sud. Ajunse la Forest Hills.

— Ce-i interesant în toată povestea, este că mi-a jurat că a văzut un bărbat — acelaşi — făcîndu-i vizite Angelei Didion cam de vreo şase luni, poate chiar mai mult. Ea şi-a dat seama cu şase luni înainte. Asta-i. Avusese loc o ceartă într-o seară, şi ea s-a apucat să-l spioneze prin vizor. Probabil n-avea altceva mai bun de făcut...

Opri maşina în faţa unei case joase şi destul de încăpătoare. Faţada era din cărămizi aparente, albe, iar uşile şi ferestrele erau vopsite verde închis. Ansamblul era cam de prost gust. Pe o pancartă aşezată în faţă, pe gazon, scria negru pe alb : Parcare Pompe Funebre. La marginea peluzei, creşeuse un ulm cu frunze late. Porţile din lemn erau larg deschise. Mai multe persoane tocmai intrau. Nicholas recunoscu un instructor de la dojo.

— Femeia aia mi-a dat semnalmentele precise ale bărbatului. Nick, nu mai încape nici o îndoială : era Raphael Tomkin.

— Deci, Tomkin avusese o aventură cu Angela Didion. Nimic extraordinar pînă acum. Doi potentaţi, locuind acelaşi imobil luxos. Femeia l-a văzut şi în noaptea crimei ?

Croaker privi ulmul. Fremăta uşor în bătaia brizei călduţe.

— Se teme de avion, zise el în sfîrşit. A luat un somnifer cu o doză zdravănă de gin şi dusă a fost de la şase seara. N a făcut ochi decît a doua zi la cinci dimineaţa.

— Ca să plece la Key West ?

— Chiar aşa, răspunse Croaker, întorcîndu-se. Dar ştiu eu ce ştiu. Am verificat şi răsverificat fiecare mişcare a tuturor cunoscuţilor apropriaţi ai Angelei Didion. A fost fără îndoială Tomkin.

— N-ai dovezi, Lew, spuse Nicholas. N-ai nimic.

— Absolut nimic, azvîrli Croaker, cu năduf.

Coborî din maşină, iar Nicholas îl urmă pe aleea pavată care ducea spre cimitir. Un instructor de la dojo îl opri pe Nicholas şi-i spuse cîteva cuvinte. Nicholas dădu din cap.

— Ascultă, îi zise Croaker cu vocea scăzută lui Nicholas. Oficial, afacerea Didion e clasată. Terminată. Kaput. Meduza aia burtoasă de Finnigan mi-a dat-o de înţeles zilele astea.

Era ordin de sus. Nimeni n-ar fi atît de tîmpit încît să l „ungă" pe irlandezul ăsta

— Vrei să spui că poliţia a fost cumpărată

— Vreau să spun că, dacă aş fi avut vreo îndoială cu privire la amestecul lui Tomkin, mi-ar fi pierit, primind ordinul să închid ancheta. Foarte puţine persoane ar putea impune în felul acesta o tăcere totală. Tomkin face parte dintre ele.

Vocea i se prefăcu deodată într-o şoaptă şuierătoare, tăioasă, ucigătoare...

— Dar acum am o urmă. Un om de-al meu a primit o informaţie despre femeia care era la Angela Didion în noaptea crimei. Aştept să-mi dea numele şi adresa. Cînd o să le am, o să-i pun nemernicului pielea pe băt la mine-n birou

*
* *

Serviciul religios fu scurt, dar mişcător, jumătate în englezeşte şi jumătate în japoneză. Era, după cum doriseră amîndoi, o ceremonie eminamente americană. Nicholas fusese rugat să spună cîteva cuvinte pentru Terry şi Eileen, şi se execută. Vorbi în japoneză. Muzica fu asigurată de o pereche — prieteni de-ai Eileenei. Erau profesionişti, se cunoşteau. Cîntară muzică tradiţională japoneză la **koto** şi la **shakuhachi**. Au fost aduse şi florile obişnuite.

Croaker aşteptă pînă cînd ajunseră mai departe de morminte. În spatele lor, groparii începură să le umple. Pămîntul negru cădea fără zgomot.

— Nick, spuse el. Ce-ţi spun numele astea : Hideyoshi, Yodogimi şi Mitsunari ?

Nicholas se opri şi se întoarse cu spatele spre soare. Nu voia să-şi pună ochelarii fumurii.

— Sînt nume foarte cunoscute în istoria Japoniei. De ce ?

Croaker continuă, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Ar putea fi ale unor oameni din timpurile noastre ?

— Probabil că da. Aşa cred. Cu siguranţă. Sînt trei nume de familie. În istorie erau legate unele de altele. Posibilitatea de a...

— Înţeleg ce vrei să spui.

În faţa lor, pe asfaltul negru, portiera unei maşini şe trînti şi un motor tuşi ; sunetul părea să plutească prin aerul

încins. De-a lungul aleii pe care mergeau, platanii și arțarii foșneau. Căldura se înteța.

— Mai bine mi-ai explica ce s-a întîmplat.

Croaker bagă mîna în buzunarul vestei. Îi întinse o bucățică de hîrtie împăturită, care părea ruptă dintr-un carnet.

— Am găsit asta între lucrurile lui Terry, pe care mi le-a dat medicul legist, spuse Croaker, în timp ce Nicholas desfăcea hîrtia. Era în buzunarul lui. Probabil că a scris-o în seara în care a fost ucis.

— Și ?

— Și un om — un japonez — a venit la Dojo în după-amiaza dinaintea crimei. Doi instructori, sanseï...

— Senseï...

— Bine, n-are importanță. Maeștrii de karate și de aikido spun că era cel mai bun din cîți au văzut vreodată. Apoi, omul acela a făcut un asalt de kendo cu Terry. Vincent mi-a spus să Terry părea tulburat de această întîlnire, cînd au mîncat împreună, chiar în seara dublei crime.

Nicholas îl privi, uitînd hîrtiuța ruptă și pătată pe care o avea în mînă.

— Care e poanta povestirii ?

— Japonezul s-a înscris cu numele de Hideyoshi.

Nicholas își întoarse o clipă ochii spre cimitir. Lespezile de marmură albă sclipeau în soarele arzător ; chiar pietrele cenușii de pe morminte păreau ușoare ca niște fulgi. Părea că aveau să scape din legături și să se ridice spre cer, ca niște nori. Era în mijlocul săptămînii, pe aleile înguste și pe peluzele minuțios tunse nu era multă lume. Pete viu colorate — flori așezate chiar la porțile cerului — dădeau peisajului un fals aer sărbătoresc, de parcă ar fi fost în mijlocul unei petreceri de-abia terminate.

— În 1598, zise Nicholas, a murit Hideyoshi Kwambaku, omul care-i controla pe toți daïmyos-ii luptători din Japonia. Avea idei foarte înaintate și se crede că i-a transmis puterile sale lui Ieyasu Tokugawa, cel mai puternic dintre membrii Consiliului de guvernămînt. Dar nu e adevărat. Hideyoshi avea o iubită, pe Yodogimi, care-i dăruise un fiu. Îi iubea pe amîndoi, și cea mai mare dorință a lui era ca într-o zi fiul său să conducă Japonia. Cu puțin înainte de moarte, ceru să-l vadă pe Mitsunari, polițistul, unul dintre prietenii săi intimi. Îi ceru să vegheze în taină asupra lui Yodogimi și a copilului său. De fapt, îl montă pe Mitsunari împotriva lui Ieyasu To-

kugawa. „Prietene Mitsunari, îi spuse el, chiar dacă nu pare, Ieyasu se bucură de moartea mea. Nu te lăsa păcălit. Ieyasu este pe cît de inteligent, pe-atît de periculos. După moartea mea, va încerca să devină șogun. Prietene Mitsunari, trebuie să i te împotrivești din toate puterile, căci pentru a reuși, Ieyasu va trebui să-l nimicească pe Yodogimi și pe adevăratul moștenitor." Și, puțin după aceea, Hideyoshi îl primi și pe Ieyasu. „Ești cel mai puternic din Consiliu, îi spuse el. Trebuie deci să pui mîna pe putere, după ce eu nu voi mai fi. „Nu vorbi despre lucruri atît de triste, Kwambaku" zise Ieyasu, dar Hideyoshi îl opri cu un gest. „Ascultă ce am să-ți spun. Nu mai am mult timp. După dispariția mea, printre membrii Consiliului va domni cu siguranță anarhia. Se vor dezbina, iar în țară va izbucni din nou războiul civil. Acest lucru trebuie evitat cu orice preț. Trebuie să iei puterea, Ieyasu. Ceilalți trei **daïmyos** nu înseamnă nimic pentru tine. Înlătură-i. Guvernează. Trebuie să previi războiul civil, care ar trece Japonia prin foc și sabie". Iar Ieyasu Tokugawa se înclină.

Astfel, chiar în clipa morții, Hideyoshi puse în mișcare un plan complex, pentru ca moștenitorul său să poată ajunge mai tîrziu la putere. El spera să dirijeze, chiar din mormînt, destinele Japoniei. Știa că moartea survine într-un moment foarte nepotrivit. Fiul său era încă prea tînăr ca să se apere singur și nu putea conta decît pe sprijinul unui număr infim din rîndul celor devotați tatălui său. Da, Hideyoshi știa că Ieyasu avea ambiția să devină șogun, și voia să-l împiedice. Această onoare trebuia să-i revină moștenitorului său.

În stînga lor, un mic cortegiu funebru părăsea drumul negru, de unde se ridicau valuri de căldură, și înainta încet spre groapa săpată pe marginea unuia dintre aleile înguste. Sicriul era deja acolo, strălucind printre coroanele de flori. Persoanele îndoliate se așezară în șir. Un membru al familiei leșină, iar ceilalți se repeziră spre el. Distanța și zăpușeala amortizau sunetele, iar Nicholas avea impresia că asistă la o pantomimă.

— Hideyoshi a reușit ? întrebă Groaker după cîteva clipe de tăcere.

— Nu.

Nicholas continua să privească. Persoana leșinată — o femeie, se pare — își revenise. Serviciul religios putea să înceapă.

— În primul rînd, reluă Nicholas, Ieyasu Tokugawa era mult prea inteligent și puternic. Apoi, Mitsunari adună în jurul lui o coaliție de daimyos care nu erau potriviți pentru lupta cu Ieyasu. În 1615, Ieyasu se dezlănțui cu toată puterea împotriva tuturor celor care încercau s-o apere pe Yodogimi și pe moștenitor. Ei se baricadaseră în cetatea invulnerabilă a Osakăi. În 4 iunie, același an, oamenii lui Ieyasu pătrunseră în cetate. Dar Yodogimi și tînărul moștenitor nu mai erau în viață : ea își ucisese fiul și-și făcuse **seppuku.**

— Dar care e personajul negativ al poveștii ?

Pe cer apăru o lumină strălucitoare, apoi se auzi un bîzîit greu de vibrații : un 747 cobora spre aeroportul Kennedy.

— Cred că asta depinde de punctul de vedere în care te situezi, răspunse Nicholas. Dar pot să-ți spun că Ieyasu a fost unul dintre cei mai mari oameni politici din istoria Japoniei. Oare Hideyoshi înțelegea calitățile lui Ieyasu ? Cine știe ! Oricum, erau doi oameni prea diferiți ca să-l putem condamna pe unul din ei în favoarea celuilalt. Amîndoi au fost la fel de importanți pentru evoluția țării lor.

— Totuși, Hiedeyoshi a pierdut, sublinie Croaker. Neamul i s-a stins odată cu el.

Nicholas nu răspunse. În cimitir domnea liniștea. Oamenii păreau statui încremenite în mijlocul unui gest — instantanee din alt timp. Turnurile Manhattan-ului, care acopereau orizontul la vest, prin valul de căldură, păreau nelalocul lor, puse acolo din greșeală, opera unui decorator beat. Cînd vorbi din nou, Croaker coborî instinctiv tonul :

— De ce și-a luat omul acela numele de Hideyoshi — căci desigur că nu-l cheamă așa — din moment ce Hideyoshi a pierdut ?

Nicholas schiță un zîmbet, apoi se întoarse către Croaker. Ciudat, își zise el. În funcție de intensitatea luminii și de unghiul sub care cade, trăsăturile lui par colțuroase sau pleoștite. Dar poate că e același lucru, la urma urmei.

— Acesta este modul pur occidental de-a considera istoria, răspunse el cu jumătate de glas. În Japonia există ceva ce s-ar putea numi noblețea eșecului. Mulți dintre cei mai mari eroi ai noștri au eșuat la ultimele lor obiective. Dar viziunea lor era istorică, la fel ca actele consecutive acestei viziuni. În occident nu-i admirați decît pe învingători. E păcat, nu crezi ?

Sub strălucirea soarelui, Croaker strînse din pleoape.

— Vrei să spui că Hideyoshi ăsta e un erou ?

— Da, încuviinţă Nicholas.

— Şi celelalte nume de pe listă ? Unde-şi au locul ?

— Sincer vorbind, nu-mi dau seama, dar Terry nu le-a mîzgălit degeaba.

Îi restitui hîrtiuţa lui Croaker, care murmură :

— Nu pricep.

— Nici eu, răspune Nicholas.

În aer plutea un fel de greutate, care n-avea nimic de-a face cu tristeţea, moartea şi eşecul. Nicholas se întrebă dacă, de mult timp încoace, se mai simţise atît de apropiat de cineva ca acum, faţă de Lew Croaker.

— Ştii, zise el, acum mulţi ani, cînd am venit în ţara asta, am renunţat de bună voie la o parte din viaţa mea. Nu i un lucru uşor — pentru nimeni, dar în special pentru un om educat în Japonia. Simţeam că am o datorie faţă de tatăl meu — de fapt faţă de Occident, şi faţă de ceea ce rămînea din tatăl meu în fiinţa mea.

Ochii lui Croaker păreau de argint în lumină. Îl privi tăcut pe Nicholas. Începea să înţeleagă însemnătatea acestei atitudini.

— Şi apoi, brusc, m-am oprit. Pur şi simplu. Parcă m-aş fi trezit deodată dintr-un somn lung şi plin de visuri. Ce făcusem aici, atîţia ani ? Ce realizasem ? Nu voiam să mi spun şi eu, ca tatăl meu cînd murise, că irosisem timpul pe care-l avusesem. Fusesem doborît de tristeţea lui, de amărăciunea lui. Era de-ajuns. Nu puteam suporta să mi se întîmple acelaşi lucru.

Tăcură, ascultînd poate vîntul care mîngîia ulmii. Soarele ardea.

— Iar acum ? întrebă Croaker şovăind puţin, de parcă s-ar fi simţit pe un teritoriu necunoscut. S-a schimbat ceva ?

Nicholas începu să rîdă, un rîs lipsit de răutate, dar tăios ca o spadă.

— Tot universul meu s-a întors cu capul în jos. Ca şi cînd anii aceştia de cînd mă aflu aici nu s-ar fi scurs niciodată.

— Încerc să-mi închipui cum ar fi dacă mi s-ar întîmpla una ca asta.

Nicholas îl privi o clipă, mulţumit. Apoi, înţelesi parcă, începură să coboare încet aleea spre maşina lui Croaker. Pă-

reau că înaintează cu părere de rău, ca și cum s-ar fi temut de frenezia orașului.

— Ce crezi despre bătrînul Justinei ? zise Croaker, ajungînd în dreptul mașinii.

— Ciudat mod de a întreba, răspunse Nicholas, aruncîndu-i o privire.

— Figură de stil, ridică din umeri Croaker.

Dar Nicholas bănui că noul său prieten îi adresase un avertisment subtil.

— La început n-am putut să-l sufăr, zise el, gîndind cu glas tare parcă. Da, nu-l puteam suferi, dar nu e de mirare, dat fiind punctul de vedere al Justinei și felul cum îl întîlnisem. Este autorizat, despotic și obișnuit să obțină tot ce dorește. Asta nu-mi place !

— Parcă aud un „dar" plutind pe undeva...

— Ascultă, zise Nicholas, oprindu-se în fața lui, ar fi prea ușor — și comod pentru voi toți — să-l șterg dintr-un condei, ca pe un bogătaș ticălos din romanele ieftine. Dar nu-i așa de simplu.

— E un ucigaș, Nick.

— Este vulnerabil...

— Rahat !

— Își iubește fiicele, indiferent ce cred ele în legătură cu el. Ar face orice ca să le apere. Și nu-i atît de sigur pe el cum ar fi trebuit să fie. E ceva.

— A jucat teatru. Are nevoie de ajutorul tău și știe că nu ești o marionetă.

— Cred, sincer, că te înșeli. Nu e atît de mărginit și lipsit de nuanțe cum spui.

— De, răspunse Croaker. Uită te la ninja ăsta al tău. Omoară oameni, dar trebuie să existe undeva o ființă pe care-o iubește și lîngă care îi place să fie, nu-i așa ? Asta însă nu-l împiedică să fie ceea ce este.

— Refuzi să vezi complexitatea...

— E un rechin, bătrîne ! Un gunoi ! Deschide ochii, Nicholas.

— Îl consideri dintr-un singur punct de vedere.

— Nu, Nick, zise Croaker, scuturînd din cap, atîta doar că-l cunosc de mai mult timp decît tine.

*

* *

Pe cînd se întorceau în Manhattan, Croaker îi mărturisi lui Nicholas tot ce știa în legătură cu moartea lui Vincent. Nu era mare lucru.

Îl lăsă pe Nicholas în fața imobilului lui Tomkin din Park Avenue, apoi se îndreptă către partea de sud a orașului. Raportul medicului legist în legătură cu Vincent îl aștepta pe birou. Își aruncă vesta leoarcă de transpirație pe spătarul fotoliului gri cu verde, scoase din buzunarul cămășii o pastilă cu mentă, și-o băgă în gură și deschise dosarul.

Ceea ce citi făcu să i se usuce sudoarea de pe frunte și de pe buza superioară. Își trecu mîna prin părul des și înjură printre dinți. Apoi luă telefonul. I se răspunse imediat.

— Nate? zise el, cînd îl avu la aparat pe medicul șef de la morgă. Mulțumesc pentru raportul cu Vincent Ito. Cineva a muncit pe brînci ca să-l facă așa de repede.

— Chiar eu l-am făcut.

Vocea lui Graumann părea obosită.

— Aici sîntem cu toții consternați, reluă el, și...

— Eu lucrez la dosar, Nate.

— Ai găsit ceva? Nu face pe secretosul cu mine.

— Nu cine știe ce, recunoscu Croaker. Doar că pare să aibă o legătură cu cazurile Terry Tanaka și Eileen Okura. Erau prieteni cu Vincent.

— Da, îmi aduc aminte de dosare. Vincent îi autopsiase personal. Dar de ce? N-au nimic comun în ceea ce privește autopsiile.

— Deocamdată pot să-ți spun că autopsia nu pare să ducă nicăieri, zise Croaker, frecîndu-se la ochi.

— Știu. L-am sunat pe Deerforth, la Long Island. Voiam s-o afle de la mine.

— Cum a reacționat?

— Prost. Ascultă... Ți-aș rămîne îndatorat dacă ai... Știi că...

Nu-și termină fraza.

— Știu că erați foarte apropiați. Crede-mă, cum aflu ceva, te țin la curent.

Ridică ochii. În pragul ușii era Vegas, zîmbind ca pisica de Cheshire din „Alice în țara minunilor". Îl salută cu un deget și-i spuse:

— Într-un minut îți stau la dispoziție.

— ... pentru funeralii, zicea Graumann.

— Bine, răspunse Croaker. Țin neapărat să asist. (Se uită la raport) Substanța chimică pe care ai găsit-o, întrebă, ești sigur...

— Ți-am mai spus, chiar eu am făcut autopsia. Nu există nici o îndoială.

— Bine. Asta limitează considerabil sfera investigațiilor.

— Este absolut imposibil ca substanța să fi pătruns accidental în organism. Și s-a întîmplat cu puțin timp înaintea mesei.

— Văd și eu, răspunse Croaker, citind textul bătut la mașină. O toxină acționînd asupra sistemului nervos, care a încetinit reacțiile motorii destul de mult pentru a...

— Aș spune că practic, nu se putea mișca în clipa... atunci cînd s-a întîmplat.

— Substanța n-a fost injectată?

— Nu. N-ar fi avut nici un efect. E vorba de un compus organic, nu de un produs sintetic. Toxina a fost vaporizată. De foarte aproape. Poate că-l cunoștea pe ucigaș.

— Poate că nu se aștepta la așa ceva. Oricine — chiar un oarecare din mulțime — putea s-o vaporizeze astfel. Ascultă, te mai sun eu.

— În regulă. Sper să nu fie peste o sută de ani.

Croaker închise, gînditor. Nici o veste de la informator. Ce dracu întîrzia atîta?

— Intră, îi spuse lui Vegas.

Își mută bomboana mentolată în partea cealaltă a gurii.

— Ei, dar ești dichisit ca un domn!

Vegas purta un costum de culoarea prunei, cu revere late și pantaloni evazați. Cămașa lui roz avea gulerul foarte înalt.

— Am ieșit să adun niște „cenușă", răspunse Vegas, cu același zîmbet fixat pe buze. De data asta a fost o chestie tare urîtă. Trei luni am umblat să-i agățăm.

— Cunosc, mormăi Croaker.

Avea gîndul în altă parte: îl preocupa raportul medicului legist.

— Ba de loc, omule. De loc... (Vegas se rezemă de tocul ușii). Pentru că de data asta am prins în năvod, odată cu plevușca, și știucă.

— Doar n-ai de gînd să amesteci treburile serioase cu distracția? zise Croaker, plescăind din limbă.

— Oho... Cu știuca asta, nu. E o știucă specială.

— A, da? Tipele pe care le găsești așa, sînt toate la fel...

Atît aştepta Vegas. Era încîntat.

— Asta nu, zise, întinzînd arătătorul spre Croaker. Ştiuca asta-i a ta, omule. Eu unul, de cînd am prins-o, nu i-am fost decît înger păzitor.

Croaker îl privi înmărmurit.

— Ce dracu' tot spui?

— Am jos, în dubă, o bucăţică faină, clasa-ntîi. Vino cu mine, zise Vegas izbucnind în rîs.

Croaker îşi smulse vesta de pe spătarul scaunului şi-l ajunse din urmă pe coridor.

— Spre binele tău, sper că merită osteneala, îi spuse ameninţător. N-am timp de bancuri.

— Nu-i nici un banc, omule. Zău că nu-i, răspunse Vegas chemînd liftul. Ţi-am pus la păstrare ceva ce-o să-ţi înseninez ziua. Poţi să mă crezi.

Alt hohot de rîs. Trînti un pumn în umărul lui Croaker. Uşile se închiseră iar liftul începu să coboare. În cabină mai era un agent în uniformă, care escorta un portorican cu mutra făcută parcă din carton, pînă la serviciul de amprente şi fotografii antropometrice. Tăcură pînă cînd trecură de ieşirea laterală.

Ajunseră în dreptul dubei parcate în penumbra răcoroasă a fundăturii. În spaţiul strîmt dintre pereţii de beton, statura lui Vegas părea şi mai impozantă. Părea mare ca o statuie.

Puse o labă enormă pe umărul lui Croaker, care-şi aminti imediat de unul din cazurile la care făcuseră echipă Cuzul Atherton. Doamne, se gîndi, ce porcărie! Senzaţia că o să se înece într-o mare de sînge şi n-o să mai iasă nicidodată la suprafaţa scîrboasei ăsteia de lumi putrede. Mda! Reflecţia clipele acelea atît de limpede, parc-ar fi fost ieri. Era pe jos, cu umărul zdrobit de un glonţ de 45, iar Vegas tîrîndu-se din maşina în flăcări ca un înger al răzbunării. Croaker trăsese în cel care-l atacase însă glontul celuilalt îl făcuse să se răsucească pe loc. Al doilea şi al treilea foc le trăsese doar din reflex, şi se duseră spre cer. În noaptea aceea fuseseră încă trei cadavre. Dumnezeule, ce bordel!... Croaker simţi apăsarea mîinii mari a prietenului său.

— Nu te mai frămînta, îi zise blînd Vegas. Doar avem grijă unul de celălalt, nu? Nu dau o para chioară pe toţi ăştia de aici. O bandă de ipocriţi scîrboşi. Eu, cînd am de făcut o treabă, o fac. Ceilalţi au fiecare cîte un fir. Întotdeauna se poate face cîte-o combinaţie, ştii şi tu. Cel mai bun loc

pentru combinații e războiul. Șmecherii prin cheag întotdeauna cînd e război. N-au conștiință, nici suflet, nimic. Singurul lucru care-i interesează e să se țină la adăpost. După aceea, au tot timpul să se ocupe de bogățiile care încolțesc în murdărie și...

Realiză deodată că strîngea din ce în ce mai tare umărul prietenului său și se opri în mijlocul frazei. Scuturâ din cap ca un animal rănit.

— Îmi pare rău, camarade. Am avut o zi grea. De corvoadă, murmură el, cu un zîmbet lugubru.

— Nu-i nimic, volnicule, e-n regulă.

Așa-și ziceau, cu ani în urmă, la prima lor anchetă împreună. Asta le dădea o senzație reconfortantă de intimitate în promiscuitatea zilelor și nopților petrecute între ceilalți polițiști. Uneori, Croaker își spunea că era cea mai amăgitoare senzație din lume — dar asta se întîmpla doar atunci cînd se simțea complet depășit de probleme.

— Sîntem doi amăriți de eroi care-și închipuie că e o chestie sublimă scurmatul cu lopata în rahat, zise el. Dar, sus inima! Putea fi și mai rău. Am putea face parte dintre cei care produc rahatul.

Vegas dădu capul pe spate, cu un hohot de rîs care stîrni ecouri între pereții de beton.

— Acum uite, zise el, despre ce-i vorba. Am muncit pentru lovitura asta de la Scarsdale, nici mai mult nici mai puțin de trei luni. Și cînd am avut cale liberă, m-am repezit. O grămadă de droguri. Pastile cît să țină trează toată armata chinezilor timp de un an, o mulțime de „zăpadă", un camion de cocaină și aproape jumătate de tonă de „iarbă". Nu-i rău. Astea erau în spate. În față era o petrecere și i-am sălțat eu, pentru orice eventualitate. Cred că nu e amestecată în asta, dar... (Ridică din umeri.) Cunoști refrenul. În sfîrșit, ți-o dau dacă vrei. Aranjez eu lucrurile, sus.

— Dacă vreau? Dar nici nu știu cine e...

Vegas își mută mîna de pe umărul lui Croaker pe mînerul portierei din spate a dubei.

— Înăuntru în dreapta. Fiica cea mare a lui Raphael Tomkin. Gelda.

Croaker fu străbătut de un fior, ca și cum ar fi fost stropit cu apă rece.

Vegas, tot numai zîmbet, apăsă mînerul; ușa blindată se deschise, iar Croaker intră. În spatele lui, ușa se trînti.

Rămase nemișcat cîteva clipe în penumbră, pînă cînd ochii i se obișnuiră cu lumina slabă trecînd prin grilajul des care-i despărțea pe cei buni de cei răi.

Era așezată pe una din cele două bănci metalice sudate pe fiecare parte a furgonului. Își sprijinise ceafa de perete, poziție care-i punea în valoare profilul — boltirea înaltă a frunții, nasul drept, buzele pline, curba de lebădă a gîtului. Ghicea, fără să le vadă, scînteierile întunecate ale ochilor și bustul cam greoi — avea sîni și șolduri generoase. Îi ghicea și perfecțiunea picioarelor lungi, de la șold pînă la pulpe, și-i zărea într-o rază slabă de lumină gleznele fine. Picioarele acelea superbe, pe care le ținea acum întinse, erau cele care transformau într-un mod inexplicabil amploarea formelor ei în frumusețe.

— Ei bine...

Se simțea strivit de o greutate enormă, nu reușea să articuleze. Își drese glasul și o luă de la început.

— Ei bine, Gelda, în ce încurcătură ai mai intrat ?

Profilul clar conturat se topi într-o umbră mișcătoare. Întoarse capul spre el.

— Cine dracu ești ?

Chiar cînd era furioasă, glasul îi era bogat, cu un timbru mătăsos, și el avu senzația că-l mai auzise ieri, și nu cu multe luni înainte. Nici neliniștea nu putea să-i anuleze farmecul.

— Croaker, zise el înaintînd. Locotenent Croaker. Îți amintești de mine ?

— Ar trebui să mi amintesc ?

Vocea devenise topită, dulce și languroasă. Aerul dintre ei păru că începe să vibreze.

— Poate că da. Ne-am mai întîlnit.

Stătea în picioare în fața ei și nu-i vedea în penumbră decît albul ochilor sticlind. Dar îi simțea intens prezența și-i făcea plăcere s-o domine de la înălțimea staturii sale.

— Am discutat, la începutul verii în legătură cu uciderea Angelei Didion ; am vorbit despre tatăl tău.

— Rahatul ăla !

Chiar cînd scăpa o grosolănie, nu și pierdea eleganța. O auzi respirînd adînc.

— Da. Te țin minte. Un tip înalt, cu o mutră în genul lui Robert Mitchum.

Rise — ca și cum ar fi tușit.

— E măgulitor ! Mulțumesc.

— Nu te umfla în pene. Mitchum parcă s-ar fi întors din cel de-al treilea război mondial.

Aşteptă o clipă înainte de-a o întreba :

— Pot să stau jos ?

— Parcă aş avea de ales !

Nu-i răspunse. Ghici că ridica din umeri.

— Simte-te ca acasă. Nu eu sînt gazda aici.

— Eşti gazdă în Sutton Place, nu-i aşa ? zise, aşezîndu-se lîngă ea.

Capul femeii se dezlipi brusc de peretele metalic.

— Dar ce s-a întîmplat ? strigă ea. O să fiu băgată la răcoare ?

— Depinde.

— De ce ?

Croaker căutase ceva în buzunarul de la vestă. Prinse fulgerător cu mîna stîngă, ambele braţe ale tinerei, trăgîndu-le spre el. Cu aceeaşi mişcare îşi aprinse lanterna şi privi pielea palidă din partea interioară a coatelor. Încercă să nu se gîndească la fineţea epidermei din acea zonă. Apoi îi dădu drumul şi se sprijini de perete.

— Aş putea să ţi verific şi coapsele, zise el cu blîndeţe. Mai bine spune tu singură.

O strînsese tare şi probabil că o durea, dar nu făcu nici o mişcare ca să-şi maseze încheieturile. Asta-i plăcu lui Croaker : era mîndră.

— Mă înţep prin pupile, zise ea, cu un ton aspru. Ai auzit de chestia asta, nu ? Nu rămîne nici o urmă.

Şi şi întoarse capul. Umbra grilajului îi desena pe obraz romburi negre şi cenuşii. Faţa i se însenină. Semăna cu una din eroinele „filmelor negre" din anii '50. Îşi pierdu subit aroganţa.

— Nu fac mai mult decît alţii. Ba chiar mult mai puţin. De exemplu, nu iau cocaină.

Nu i răspunse. Stătea nemişcat lîngă ea, adulmecîndu-i parfumul în tăcere. Îşi întoarse faţa în întuneric.

— Mă crezi ?

Vocea ei devenise atît de supusă, încît Croaker se întrebă dacă nu cumva juca teatru. Hotărî să fie sincer cu ea. Oricare altă atitudine ar fi fost greşită — ba chiar periculoasă.

— Da, spuse el încet. Te cred.

— Atunci sînt liberă să plec ?

— Într-o clipă. De ce te-ai lăsat tîrîtă în toate astea ?

Nici nu-şi dădea seama cît de blîndă îi devenise vocea.

— Poftim? Vrei să spui, de ce îi frîng inima sărmanului meu tată? exclamă ea, cu un rîs amar. Hai, spune ce vrei de la mine?

— Să stăm de vorbă, atîta tot, zise cu jumătate de glas.

— Sigur că da! Bineînţeles! Într-o dubă a poliţiei, după o razie.

— Singură ţi-ai ales această situaţie...

Ea nu răspunse. Îl studia; ştia, deşi nu putea s-o vadă. Croaker simţea că putea pierde tot. Îşi ţinu răsuflarea.

Ea rîse iarăşi — un rîs cristalin, ca un clopoţel, pe care pereţii metalici îl reflectau cu un uşor ecou.

— Foarte bine, şopti ea. Am să-ţi mărturisesc de ce-o fac. Pentru că-mi place. Simplu, nu-i aşa? E tare nostim să te dai pentru bani. Sînt o actriţă, un manechin. Vînd ce am, exact ca Angela Didion. Plăteşti, îţi dau: fără complicaţii sentimentale.

— Niciodată?

Îşi zvîrli capul pe spate, ca un mînz nărăvaş, şi ochii îi scînteiară.

— Uneori, mărturisi ea. Cu o femeie. (Se gîndea la Dare). Te şochez?

— Nu prea, zise el. Crezi că ar trebui să fiu şocat?

— Nu ştiu ce fel de om eşti.

— Un simplu new yorkez, cît se poate de banal şi cam gras.

— Mda, am observat!

Îl răni cu bună ştiinţă. Îşi spuse că şi o căutase cu lumînarea.

— Şi tăriile?

— Poftim?

Vocea i era iarăşi dură. Era din nou în defensivă.

— Mai trăgi la măsea?

Avu chef — din pură perversitate — să-i spună adevărul, dar se reţinu la timp.

— Mult mai puţin, îi răspunse. Munca pe care o fac mă încălzeşte.

— Dar bărbaţii?

— Întrebările astea sînt cumva pentru un concurs televizat?

— Dacă vrei să-i zici aşa...

— Nu vreau nimic, răspunse ea pe un ton sec. Vreau să plec de-aici.

— Nu te mai reţin.

— Vrei să spui că pot pleca ?

— Nu eşti acuzată de nimic.

— Şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta ?

Croaker ştia că s-a terminat ; că ar fi făcut mai bine să nu se avînte. Se simţea obosit, deprimat.

— N-ai făcut nimic. Eşti liberă.

Dar ea nu se mişcă. Rămase şi el nemişcat, lipit de metalul rece, cu fesele înghesuite în unghiul pe care-l făcea peretele cu banca. Îşi privea mîinile, sprijinite pe genunchi. Nu-şi distingea bine unghiile.

— Ce vrei de la mine ?

Vorbise atît de blînd, încît, timp de o clipă, locotenentul crezu că-şi aude propriile gînduri.

— Nimic, spuse el fără intonaţie. Nu vreau nimic de la tine.

— Nu cred !

— Bine...

Întoarse capul şi văzu că ea îl observa. Clipi. Avu impresia că scena se desfăşura cu încetinitorul.

— Pot să te ajut, Gelda, zise el.

— Concret, ce înseamnă asta ?

Era conştient că n-o făcea doar pentru a obţine relaţii în legătură cu Raphael Tomkin ; ştia că pe ea o visase în ultimele două săptămîni. Se întoarse, ca atras de un magnet, spre ea. Ochii Geldei căutau parcă ceva pe chipul lui.

— Înseamnă exact ce am spus.

— Nici dacă m-aş îneca şi ai fi singurul om care mi-ar întinde un pai, nu te-aş crede.

— Dar chiar te înec, spuse el încet, adăugînd imediat : Nu e însă nimic ireparabil. Tăriile, pilulele şi... „munca". Şi, după o pauză : Ai putea evada.

— Să evadez ! făcu ea explozie. Doamne, dar nu există loc în care să pot evada din mine însămi.

Îşi rezemă iarăşi capul de peretele metalic, iar el îi zări din nou gîtul catifelat.

— Vrei să ştii de ce mă cheamă Gelda ? (Îşi pronunţa numele de parc-ar fi avut un gust amar.) Pentru că mama era plină de ură.

Rîse, fără veselie — era primul sunet neplăcut care-i ieşea de pe buze.

— O, nu faţă de mine personal. Nu s-ar fi înjosit pînă la un lucru atît de meschin. Era prea ocupată să-şi urască

viața care o înlănțuia ca un amant gelos. Singurul vis, singura țintă a existenței ei, fusese să se îmbogățească... Da, cred că ăsta-i cuvîntul cel mai potrivit : țința ei. În orice caz, datorită tatălui meu, și-o atinse. În același timp însă, își dăduse seama că acest lucru nu răspundea de loc dorințelor ei. Oh, avea toată puterea și toți banii pe care-i visase, dar viața alături de tata era de-a dreptul infernală. Fiecare clipă era o umilire. (Scoase un suspin). Cred că în cele din urmă pentru el devenise un joc, să vadă de ce-ar mai putea-o jefui. Desigur, nu lucruri materiale. Doamne, din astea avea pe săturate. Dar ceea ce-i refuza tata, ținea de domeniul care-o interesa cel mai mult : cel al spiritului. Cred că dacă ar fi ripostat, ar fi ieșit „rănită, dar învingătoare", cum se spune.

Dar n-a luptat. Se legase atît de strîns de visul ei, încît a renunțat la orice formă de curaj. A devenit sclava tatălui său sau mai exact, sclava bogăției. Avea o voință șovăielnică și a ajuns să adore suferința pe care i-o impunea tata. Vreau să zic, s-a obișnuit cu ea. Și chiar după...

Se opri brusc și-și puse palma peste gură.

— Doamne, dar ce m-am apucat să povestesc ? Și încă unui curcan ! (Își înăbuși un rîs nervos) Cred că mi-am pierdut capul.

Inima lui Croaker își iuți bătăile.

— Asta n-are nimic de-a face cu numele tău.

— Poftim ? zise ea, absentă.

— Voiai să mi vorbești despre numele tău.

— Ah !... A, da.

Își așeză mîinile una peste alta, apoi începu să-și mîngîie coapsele lungi, înainte și înapoi, într-un ritm dureros.

— Cred că un copil era ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit mama. Dar, de obicei, tata insista cînd voia ceva. Și voia copii. Ciudat... sau poate că la urma urmei, nici nu e ciudat... (avu un rîs bizar) dar, băieți sau fete, nu-i păsa, din moment ce avea să obțină paternitatea. În privința asta, era de modă veche : i se părea o dovadă a bărbăției.

Dar mama se înșelase, crezînd că el voia băieți care să continue neamul Tomkinilor, și că fetele ar fi fost considerate un eșec. Ce departe trebuie să fi fost de el, dacă se putea înșela atît de mult în privința scopurilor lui.

Așa că, bineînțeles, a fost în al șaptelea cer de bucurie, dînd naștere unei fete. Era un mod de-a se răzbuna pe tatăl meu, fără ca el să știe, înțelegi ? Și m-a botezat Gelda, pentru că în englezește „gelding" înseamnă „eunuc". Mă urmă-

reşti ? Dar desigur că..

Se întoarse, de parcă ar fi vrut să nu şi mai vadă amintirile.

— Puteai să-ţi schimbi prenumele, îi spuse el.

Pentru prima oară, ea începu să rîdă într-un fel absolut firesc. Un rîs foarte frumos, se gîndi el.

— Cred că sînt perversă, zise ea. Îl port ca pe un suvenir.

— Ca să-ţi amintească, ce anume ?

— Ce te priveşte ? strigă ea.

Şi toată căldura din glas îi pieri dintr-o dată

— Ascultă, începu el, am să-ţi spun adevărul..

Era o soluţie disperată, un risc pe care ar fi preferat să nu şi-l asume. Dar n-avea de ales.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru o anchetă

— Aşa deci ?

Asta fusese !

— Cred că tatăl tău a ucis-o pe Angela Didion.

— Ei, şi ?

Nu se aştepta la aşa ceva şi rămase o clipă fără glas. Gelda păru încîntată de asta.

— Te-am lăsat cu gura căscată, zise ea rizînd. E o notă bună. Îţi închipuiai că o să spun : „Vai, cum să fac una ca asta, doar e tatăl meu !" Mofturi !... Nu m-ar mira s o fi omorît.

— Deci, după tine, ar fi în stare să comită o crimă ?

Croaker simţi că inima începuse să-i bată mai repede. Parcă-i căzuse un dar din cer.

— După mine ? repetă ea, rizînd. Da, „după mine", ar putea foarte bine să asasineze pe cineva. Dacă-mi amintesc bine, legile n-au nici o contingenţă cu el.

Îşi schimbase poziţia, el îi vedea ochii în adîncurile cărora zăcea durerea.

— Ştiai despre Angela Didion ? întrebă el cu grijă.

— Că era cu el ? Sigur că da. Eram acolo, într-o zi cînd se întorcea. Era uşor de ghicit, după înfăţişarea ei, că totul îi aparţinea. Ştii ce vreau să spun.

— Ai vorbit cu ea ?

— Nu ne-am înţeles prea bine, răspunse ea zîmbind. Între noi a existat un fel de repulsie imediată, ca între doi magneţi care se resping.

— Credeam că nu-ţi prea frecventezi tatăl.

— Nu.

Deşi nu făcuse nici o mişcare, îi păru mult mai aproape de el.

— Însă, din cînd în cînd, tatăl meu dă semne de viaţă. Cam de două, trei ori pe an. (Ridică din umeri). Cine ştie, poate că vrea să vadă dacă nu m-am schimbat.

— Schimbat, în ce sens?

— Nu te pri...

Flacăra din ochi i se stinse aproape imediat, şi reluă cu voce domoală

— Dacă am renunţat la femei! Nu suportă chestia asta la mine. Cred că tocmai de asta le prefer bărbaţilor. Aşa mi-a spus odată un psihiatru. Am plecat. N-are rost să plătesc 50 de dolari pe oră ca să-mi spună ceea ce ştiam dinainte.

— Cum a aflat Tomkin?

— Despre mine şi femei? Oh, m-a prins în flagrant delict într-o zi, la reşedinţa noastră din Gin Lane, lîngă South Hampton. După ce vîndusem proprietatea noastră din Connecticut. După aceea, mama... a murit.

— Ce-a făcut?

— S-a sinucis. El a...

— Nu. Voiam să spun, cînd te-a găsit cu cealaltă fată.

— Ştii, întîmplarea asta n-o cunoaşte nici măcar sora mea, Justine. Nu i-am spus-o niciodată, iar tata nici atît. O tratează cum o trata şi mama. O răsfaţă ca pe o infirmă. Era cea mai mică, nu? Copilaşul. Era subţire şi vînjoasă, pe cînd eu eram grasă. Orice regim aş fi ţinut — şi crede-mă că le-am încercat pe toate — nu reuşeam să pierd un gram. Iar mama avea grijă să nu uit lucrul ăsta: mă făcea să mă ruşinez de formele mele.

Se întrerupse o clipă, apoi reluă:

— Nu ştiu cum de-am ajuns să-ţi spun asta... (De fapt nu i se mai adresa lui). Pe scurt, tata m-a prins cu fata asta. Era cam cu o săptămînă înainte de moartea mamei. În miezul verii. Mă întîlnisem cu Lisa pe plajă. Locuia împreună cu părinţii ei la celălalt capăt al Gin Lane-ului. Cu tatăl ei şi cu o mamă vitregă pe care o ura. Cred că ura ne-a apropiat. Ne iubeam însă şi trupurile. Îţi spun sincer că dragostea noastră avea o puritate pe care n-am mai regăsit-o niciodată.

În ziua aceea era o căldură îngrozitoare, care te copleşea, chiar dacă stăteai pe malul apei... Stăteam lungite la umbra unor tufişuri înalte, aproape de gard, în costume de baie. A-

proape goale. Nu ne mai săturam de mîngîieri. Ne-am scos costumele şi am făcut dragoste. Era foarte frumos.

Eram încă îmbrăţişate cînd l-am zărit pe tata. Poate că era acolo mai de mult; poate chiar de la început, n-aveam de unde să ştiu.

A văzut că-l observasem. Era roşu la faţă şi respira cu greutate. S-a repezit spre noi, ţipînd. Dădea ameninţător din mîini. Lisa era îngrozită. Şi-a luat costumul şi a fugit spre plajă. Tata nici măcar nu s-a uitat la ea.

Am rămas jos, încremenită. De spaimă, aşa credeam în clipa aceea. Acum înţeleg mai bine. De cum i-am văzut ochii, am înţeles ce făcuse în timp ce se uita la noi — era evident. Ar fi trebuit să fiu înspăimîntată, dar nu; ideea îmi făcea plăcere: mă văzuse făcînd dragoste, şi asta-l excitase.

L-am privit apropiindu-se. Avea în privire un nor pe care nu-l puteam defini. Nu-l mai văzusem aşa niciodată. Aveam 17 ani. Părea o fiinţă cu totul diferită de tatăl pe care-l ştiusem. Era scos din fire.

M-a avut chiar acolo, pe loc. Îl priveam, imobilizată sub el. Violenţa cu care m-a pătruns mi-a smuls un ţipăt. Îndată i-am simţit mîna pe buze. Am muşcat cu sete. Am supt sîngele care-i curgea.

A terminat atît de repede, încît o clipă n-am fost sigură că se întîmplase cu adevărat. Dar simţeam în gură un gust sărat şi între picioare o durere surdă. În următoarele două zile, fiecare pas mă durea.

Se opri şi întoarse capul. Fu din nou conştientă de prezenţa lui Croaker.

— Gata. Ţi-am spus. Am mărturisit tot, şi ar trebui să mă simt uşurată. Dar nu merge. Simt în mine acelaşi gol şi aceeaşi murdărie. Mă dispreţuiesc. Nu pentru că mi a făcut una ca asta. Ci fiindcă n-am luptat. Pentru că în sinea mea nu doream să-l opresc. Ce plăcere a fost să-l simt în adîncul meu. Oh, Doamne! Doamne!

Acum plîngea, iar silueta i tremura de parcă ar fi fost pe punctul de a se rupe în bucăţi. Căzu în faţă, iar el o prinse. O luă de subsuori şi o săltă. N-o mai ţineau picioarele şi trebui s-o sprijine de el. Tremurul ei i se transmise. Îi simţea vibraţiile. Părul lung al Geldei îi atinse uşor obrazul. Apoi violenţa parfumului ei; căldura trupului, sub rochia elegantă.

Plînse mult timp, iar cînd hohotele i se potoliră, continuă să-l ţină de după gît. O auzi şoptind:

— Sînt nebună. Precis sînt nebună!

— Haide! spuse el încet, dar cu hotărîre. Să plecăm de aici.

* * *

În liftul care-l ducea spre ultimul etaj, unde se afla biroul lui Raphael Tomkin, Nicholas se gîndea la cele trei nume: Hideyoshi, Yodogimi, Mitsunari. Ce voise să spună Terry? Nicholas îi fusese aproape la fel de intim ca Eillen, totuşi nu putea să descifreze această criptogramă. Bine, s-o luăm deci de la început. Hideyoshi este acel ninja. Ipoteză? Nu, bază a raţionamentului. Atunci, cine sînt Yodogimi şi Mitsunari? Ce legătură e între aceste trei persoane? Acest lucru era contrar tuturor legilor ninjutsu, dar, firește, nu se putea face abstracţie de el. În literatură, deducţiile vin atît de lesne! E foarte simplu, dragul meu Watson... Grozav i-ar fi plăcut să-l aibă alături pe Sherlock Holmes!

Totuşi, aceste nume îi spuneau ceva. Despre respectivele personaje istorice şi destinul lor ştia totul; parcă ar fi retrăit trecutul. Dar nu, trebuia să rămînă în prezent — un prezent fără legătură cu trecutul.

Privi indicatorul pentru etaje, care se mişca neîncetat, numărînd parcă secundele, minutele, anii. Timpul, se gîndi el...

Doamne! La ce mă gîndeam! Am stat prea mult în Occident. Am ajuns să-i aparţin. Se ruşina de asta într-un fel, un sentiment pe care-l venea greu să-l recunoască.

N-am învăţat oare că prezentul nu poate fi niciodată despărţit de trecut? De ce am respins mereu acest principiu? De ce m-am retras deodată din viaţă, la 33 de ani? Mi-am părăsit slujba, oraşul, am început să hibernez — acesta-i cuvîntul — pe o plajă, de parc-aş fi la Malibu — sau într-o îndepărtată ţară a lotusului, unde nu există griji sau răspunderi.

Dintr-o dată simţi ceva urcînd în el; ceva întunecat, urît, imposibil de oprit. Un tsunami — un val pustiitor. Îl simţea aproape. Se apropia tot mai mult. Fără veste? Ba, i se dăduseră o mulţime de avertismente! Dar fusese prea prins, ori pur şi simplu distrat, ca să le observe. Sau prea aproape de miezul evenimentelor.

I se păru că se sufocă. Întinse mîna şi se rezemă de peretele tapisat. Palma transpirată îi alunecă. Îşi închipui că e

Saint-Exupéry, zburînd volos prin cerul înnorat, spre... Da, spre ce? Nu-şi mai amintea. N-avea importanţă. Înainta. Mînuia comenzile. Şi apoi, deodată...

Nimic.

Absolut nimic. Nici cer, nici nori, nici pămînt jos, nici stele sus.

Trecutul înghiţise oare şi planeta?

Uşile liftului se deschiseră fîşîind, şi ieşi în coridor, cu picioarele amorţite. Se apropie de peretele exterior şi privi agitaţia oraşului printr-un panou de sticlă abia montat, avînd încă în mijloc un mare X alb.

Dar, evident! Yukio ar fi trebuit să constituie pentru el un indiciu. Amintirea ei se ridica între el şi Justine ca un duh rău, arătîndu-şi colţii. Ceea ce-o rănise atît de mult pe Justine, era această stafie din el. Fără să vrea, strînse pumnii. După atîţia ani, Yukio mai trăia încă în el! Dar ştia cît de lipsite de sens erau aceste cuvinte. Oglinzile n-au noţiunea timpului — iată răspunsul raţional dat unei întrebări fundamental iraţionale.

Brusc, violenţa sentimentului său pentru Justine urcă în el ca un geyser ţîşnind dintr-un lac îngheţat. Ce prost fusese!

Odată luată hotărîrea, simţindu-se liniştit cum nu mai fusese demult, străbătu coridorul şi deschise uşa de metal a biroului lui Raphael Tomkin.

Frank era şi el acolo. Cînd îl văzu pe Nicholas, ochii îi scăpărară şi mîna dreaptă i se încordă. Nicholas trecu prin faţa lui, ignorîndu-l.

— Ei, n-ai voie să...

Tomkin, care-şi ridicase privirea de pe hîrtii, îl potoli cu un gest:

— E-n regulă, Frank, zise el, pe un ton cordial. Nicholas face acum parte dintre angajaţii noştri, nu-i aşa? adăugă el, întorcîndu-se către acesta.

Biroul era imens, aproape cît o sală de bal. La prima vedere părea exagerat, dar observai repede că spaţiul era împărţit nu prin pereţi, ci prin felul cum era aşezată mobila, aşa încît să formeze un fel de mini-apartamente.

La stînga, un fel de living-room, spre care trebuia să cobori o treaptă, înconjurat de o canapea semicirculară din catifea presată, de la „Roche şi Bobois". În mijloc, o măsuţă joasă: metal şi sticlă fumurie, dominate de un lampadar arcuit ca o semilună.

La dreapta, lîngă şirul de ferestre, era ceea ce-ar fi putut constitui atelierul unui inginer, cu planşetă, lampă reglabilă şi taburet de piele neagră. Nu departe, un dulap-clasor pentru planuri, avînd deasupra lui o machetă a turnului, cînd va fi terminat; cu o grădină-atrium în mijloc, cu esplanadă şi copaci la est şi vest.

Şi, mai la stînga, în semiîntunericul biroului, Nicholas zări o mică bucătărie, cu frigider, chiuvetă inox şi, deasupra ei, un cuptor electric. Colţul din fund devenise o bibliotecă. Rafturi cu cărţi ocupau amîndoi pereţii. Două lămpi de citit străjuiau două fotolii de piele, cu spătar înalt, departe de a fi noi, păreau îndelung folosite. Nu lipsea decît o scrumieră imensă de sticlă, cu o pipă din spumă de mare.

În sfîrşit, mai era şi biroul propriu-zis, la care trona Tomkin, chiar în faţa lui Nicholas. Se cunoştea că superba masă-birou, din lemn de esenţă tare, fusese făcută de comandă. Din faţă, era doar o frumoasă placă de lemn natur, dar, ocolind-o, observai că ascundea o adevărată combină electronică. Nicholas o asemui cu postul de pilotaj al unui 747. Era acolo un şir de patru telefoane de culori diferite; un telex; un terminal de ordinator; ecranele televizoarelor cu circuit închis ca şi diferite alte aparate care-i erau total necunoscute.

Tomkin vorbea la telefon. Cu un gest, îi arătă lui Nicholas fotoliul de catifea din faţa biroului. Nicholas coborî privirea: în braţul stîng al fotoliului era montat un telefon. Luă receptorul, apăsă pe buton ca să obţină un fir şi formă numărul Justinei, de la West Bay Bridge. După şase apeluri fără răspuns, renunţă. Poate că era la plajă. Încercă, într o doară, şi la telefonul ei din oraş. Nici acolo nu răspundea.

Pe circuitul interior, îi ceru lui Frank numărul de telefon al lui Abe Russo şi îl formă. Cînd îl avu la celălalt capăt al firului, îi ceru să facă o listă cu toţi orientalii care lucrau pe şantierul turnului.

— O să mi ia o mulţime de timp, răspunse tăios Russo. Am de lucru pînă peste cap. Nu ştiu dacă...

— Ascultă, îi spuse rar Nicholas, să fim bine înţeleşi. Dacă nu obţinem aceste nume, s-ar putea ca acest şantier să fie închis definitiv.

— În regulă. Ţi le trimit imediat.

— Îţi rămîn îndatorat, răspunse Nicholas. Şi mai cu seamă, Abe, aş vrea s-o faci personal. Să nu afle nimeni altcineva, înţelegi? Şi încă ceva, cînd o să ai lista, vreau să i văd

pe toţi oamenii ăştia. Dar fără să fie anunţaţi înainte de asta. Cu discreţie, da ? Perfect.

Închise, şi îşi stăpîni dorinţa de-a o suna din nou pe Justine.

Tomkin mai vorbi încă zece minute la telefon. Nimic nu se mişca în birou. În timpul micilor pauze, Nicholas putea auzi susurul foarte uşor al instalaţiei de aer condiţionat. Frank stătea nemişcat lîngă uşă.

Nicholas se ridică, ocoli salonul denivelat şi trecu în bibliotecă. Era acolo şi un birou demodat, cu cilindru, pe care nu-l remarcase înainte, avînd pe el mai multe fotografii în rame de argint de tip mexican. Diferite instantanee ale cîtorva femei, la vîrste între 16 şi 30 de ani. Una dintre ele era Justine ; cealaltă, probabil Gelda. Foarte frumoase amîndouă, dar în genuri diferite. Unite totuşi printr-o tainică legătură, care le definea şi pe una, şi pe cealaltă. Într-o singură poză le văzu împreună. Un clişeu vechi, în alb-negru. Fetele stăteau în picioare pe o peluză. În spate se ghicea unghiul unei clădiri, o faţadă de cărămidă acoperită de iederă, ca o casă de ţară. Aveau cam 7 şi 10 ani. Justine avea un ou pictat, iar la picioarele ei era un coşuleţ de pai. Zîmbea spre obiectiv. Gelda, puţin mai în spate, mai mare şi mult mai grasă, privea spre stînga. Chiar la vîrsta aceea, părea că le desparte o lume — ca şi cum fiecare dintre ele n-ar fi fost conştientă de prezenţa celeilalte. Era o asemenea lipsă de legătură între ele, de parcă ar fi fost un montaj făcut din două clişee separate.

— Nicholas ?

Nicholas se întoarse şi reveni spre biroul lui Tomkin. Acesta se ridică şi se apropie de el. Avea un costum de mătase gălbuie, o cămaşă vărgată galben şi albastru, cu gulerul şi manşetele galbene. Cravata de mătase avea culoarea frunzelor moarte. Întinse mîna zdravănă şi păroasă. Purta pe inelarul mîinii drepte un inel de aur alb sau de platină. Pe stînga nu avea bijuterii. Ochii lui aveau în clipa aceea reflexe cenuşii.

— Încîntat să te văd. Mă întrebam cînd o să apari. Ai găsit ceva ?

— Poftim ?

— Ai aflat ceva, Nicholas ? zise el rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil tîmpit. Te-ai dus la West Bay Bridge, pentru că s-ar fi putut ca ninja să fie acolo. În orice caz, aşa mi-ai spus la telefon.

— Nu era acolo.

— Ce mai face Justine ?

— Foarte bine.

— Nu-mi place tonul ăsta.

— Nu mă plăteşti ca să-ţi placă tonul meu, ci doar ca să te protejez.

— Mă întrebam, cum o faci de la Long Island. Foloseşti controlul de la distanţă ?

Nicholas rîse scurt. Ochii îi rămaseră de oţel.

— Lasă prostiile, Tomkin. Nu-i nevoie să mă placi, trebuie doar să cooperezi puţin. Altfel nu-mi pot face treaba.

— Dar îmi placi foarte mult, Nicholas. Ce te face să crezi contrariul ?

Cu o amabilitate subită, îl conduse pe Nicholas către colţul salonului. Se aşezară pe banchetă. Era de culoarea ciocolatei, luxoasă şi confortabilă.

— Nu te mira, cred, faptul că sînt... să zicem, curios... ce metode foloseşti. La urma urmei, Frank e tot timpul cu mine, asta-mi dă impresia că sînt în siguranţă.

— Frank nu-ţi foloseşte la nimic, răspunse Nicholas, în privinţa unui ninja. Va trece de Frank, ca şi cum n-ar fi !

Tomkin schiţă un zîmbet.

— S-ar putea să treacă de Frank, însă avînd deja în el două—trei gloanţe de 45.

— Dacă preferi să iei uşor lucrurile... zise Nicholas, ridicînd din umeri.

— Te asigur că nu iau nimic cu uşurinţă. Dimpotrivă. Altfel, îţi dai seama că nu te-aş fi angajat. Şi acum, adăugă el, spune-mi ce-ai făcut.

— Îl aştept din clipă-n clipă pe Abe Russo.

— Dar de ce ai nevoie de el aici ? Are şi aşa destule probleme cu respectarea termenelor.

— Caracteristica specifică unui ninja e infiltrarea, răspunse cu răbdare Nicholas. Nu va încerca să te omoare prin „control la distanţă", cum spuneai. O va face el însuşi, de aproape. Cînd va sosi Abe, o să aflăm dacă se află în turn.

— Aici ? Dar cum ?

— Foarte probabil ca muncitor, situaţie anonimă care-i permite să circule peste tot. E lucrul cel mai logic.

Se auzi un ciocănit, iar Frank îi deschise lui Abe Russo. Avea în mînă o fişie lungă de hîrtie, imprimată la ordinator. Hainele-i erau şifonate. Îşi netezi o şuviţă rebelă de păr cînepiu care-i cădea pe frunte.

— Asta este, zise el, punînd hîrtia pe masă, în faţa lor. Am încercuit numele tuturor orientalilor de sex bărbătesc. Sînt 31.

Nicholas şi Tomkin se aplecară asupra listei.

— Ce cauţi ? spuse Tomkin. Îi ştii numele ?

— Chiar dacă l-aş şti, răspunse Nicholas, scuturînd din cap, nu l-ar fi folosit în nici un caz aici.

Era puţin probabil să găsească numele lui Hideyoshi pe listă, însă nu trebuia să îndepărteze din oficiu această ipoteză.

— Asta-i tot ? îl întrebă pe Abe.

— Da. Aştia sînt toţi. 25 în echipa de zi, ceilalţi în cea de noapte.

— Azi sînt prezenţi toţi 25 ? întrebă Nicholas. Nici unul nu-i bolnav ?

— Nu. După cîte ştiu eu, sînt toţi.

— Şi niciunul dintre ei nu e la curent ?

— Niciunul, spuse Russo. Am făcut totul eu singur.

— E-n regulă, răspunse Nicholas ridicîndu-se. Să mergem acolo.

— Ce se petrece ? întrebă Tomkin ?

Nicholas făcu sul foaia.

— Vreau să-i văd cu ochii mei pe toţi oamenii aceştia. Fiecare dintre ei este candidat la...

Russo îl călăuzi prin labirintul clădirii. Vorbi cu fiecare om în parte, înainte de a-l şterge de pe listă.

Al treisprezecelea nume era Richard Yao. Russo nu cunoştea locul exact unde lucra acesta la ora respectivă, aşa că-l căutară pe şeful lui de echipă. Îl găsiră supraveghind sudurile care se efectuau la o secţiune a holului mare. Era un om solid, aproape chel, cu ochii apropiaţi.

— L-ai scăpat, Abe.

Scoase chiştocul de ţigară din colţul gurii şi arătă cu el către ieşirea din spatele lui.

— A întins-o, zise el.

— De ce ? întrebă Russo.

— Se pare că era bolnav, răspunse el, înfigîndu-şi din nou chiştocul în gură. Şi chiar că n-arăta prea bine.

— De cînd a plecat ?

— O, de vreo 15—20 de minute. V-am spus, abia a plecat. (Îl privi pe Russo). Ce nu e-n regulă ? E un lucrător bun.

Ochii lui Russo se îndreptară o clipă spre Nicholas, care dădu negativ din cap.

— Mulţumesc, Mike, zise el. Ai nevoie de alt om aici ?

— N-ar strica.

— Bine, o să-ţi trimit.

Şi, urcînd, spre ultimul etaj al turnului, întrebă :

— Ce credeţi despre asta, domnule Linnear ?

— Cred că ăsta-i omul nostru, zise Nicholas.

— Păi atunci... Oh ! Ia să vedem...

Luă hîrtia din mîna lui Nicholas şi o desfăcu.

— Uite ! exclamă el, arătînd cu degetul pe foaie. Adresa lui. 547.. O clipă ! Ar fi mult prea la vest. E o adresă alurea !

— Nu mă miră.

Uşile se deschiseră iar Nicholas se repezi pe coridor, lăsîndu-l pe celălalt încremenit locului, cu ochii holbaţi. Îl îmbrînci pe Frank. Tomkin, era la telefon, în spatele biroului.

— Ei bine ? Ce ai aflat ? Ai găsit...

Nicholas era deja lîngă el şi-şi trecu degetele, repede dar minuţios, pe sub marginea tablei biroului.

— Dar ce Dumnezeu...

— Închide telefonul, zise Nicholas.

Ocoli biroul, fără să-şi ia vîrful degetelor de pe lemnul lustruit.

Tomkin se uita la mîinile lui Nicholas, de parcă ar fi fost nişte fiinţe de sine stătătoare. Duse receptorul la ureche, şopti cîteva cuvinte şi închise.

— Bine, zise Nicholas fără să se oprească. Aş vrea să vorbim...

— Despre ceea ce s-a petrecut jos ? Da, da.

Ochii lui albaştri, larg deschişi, nu scăpau nici o mişcare a lui Nicholas. La capătul încăperii era şi Russo, care tocmai intrase. Se opri lîngă Frank, privind şi el.

— Exact. Despre ceea ce s a petrecut jos.

Nicholas îngenunchie şi-şi continuă cercetarea pe sub birou.

— Cred că am dat de omul nostru... (Cablurile şi modulele ordinatorului). Al treisprezecelea de pe listă. Un tip pe nume Richard Yao. Venea de la alt şantier : Rubin Bros, din Brooklyn. (O cutie : grila ordinatorului. Alte cabluri). Nu prea de mult. (Încîlcite ca un cuib de şobolani. Culori după cod, pentru reparaţii) Şeful de echipă zice că e un lucrător bun.

— Bine, şi ? Ce legătură are cu mine ?

Ochii lui Tomkin nu se dezlipeau de pe mîinile lui Nicholas.

— E omul nostru. A şters-o exact după ce l-am sunat pe Russo ca să-i cer lista muncitorilor orientali de pe şantier. (O leşitură mai înaltă decît celelalte : vîrfurile degetelor se întoarseră

ca să verifice. Trase ușor). Russo n-a vorbit cu nimeni despre asta și nimeni n-a avut timp să-și dea seama ce voiam să facem. (Degetele, tot în beznă, cu prada lor minusculă). Numai Russo și cu mine... Și, bineînțeles... (O smulse în sfîrșit și o depuse pe biroul strălucitor, în fața lui Tomkin : o bucățică de plastic și de metal deschis la culoare, îngustă, mai puțin de trei cm. diametru). Bineînțeles, telefonul

Fața lui Tomkin se împurpură și capul începu să-l tremure. Cu un deget șovăitor, de parcă s-ar fi temut să nu-l muște, împinse obiectul.

— Ei, drăcie ! strigă el. Ei, drăcie ! Chiar sub nasul meu ! (Bătu cu pumnul în masă și ridică ochii). Frank ! Nemerniculel Ai lăsat să-mi pună gunoiul ăsta aici ! Te omor !

Frank, consternat, încremenise.

— Nu-i vina lui, zise cu jumătate de glas Nicholas. N-avea de unde să știe ce trebuia să supravegheze.

Dar Tomkin trecuse de stadiul în care să poată fi potolit cu vorbe. Ocoli biroul și îndreptă spre paznicul său personal degetul care atinsese microfonul spion.

— De asta te plătesc, neisprăvitule ? Mizerabilul a intrat aici, și-a băgat nasul peste tot ! Tu unde erai, hai ? Răspunde ! Unde erai, jigodie ?

- Am fost tot timpul aici, domnule Tomkin, se grăbi să răspundă Frank. Stau aici și cînd vă duceți la masă. N am plecat niciodată, puteți să mă credeți! Tipul s-o fi strecurat aici noaptea, după plecarea noastră. N am

Tomkin sări și-l pălmui pe Frank cu dosul mîinii.

— Nimeni nu poate intra aici, tontule, fără să aflu a doua zi dimineața.

Privi pata roșie de pe obrazul lui Frank ; aproape că simțea cît de fierbinte era pielea.

— Nu, urmă el. A fost aici, sub nasul tău. Și ești atît de timpit, încît nu l-ai văzut.

— Dar nici nu știam pe cine să supraveghez, zise Frank.

— Gura ! Taci odată ! Scîncești ca un plod, urlă el, întorcîndu-i spatele.

Nicholas se mișca, pe jumătate ghemuit, descriind spirale în jurul biroului. După zece minute de muncă intensă descoperi un al doilea microemițător sub unul din fotoliile din salonul maro. Nimeni nu scoase nici un cuvînt pînă cînd termină.

— În aceste împrejurări, zise Nicholas ștergîndu-și mîinile, cred că ar fi mai bine să coborîm.

— De ce ? întrebă Tomkin. Camera e sigură acum, nu-i așa ?

Nicholas clătină din cap. Se îndrepta deja spre ușa dinspre coridor.

— Am să vă răspund în lift, bine ?

Vocea gravă a lui Tomkin acoperi zumzetul moale al coborîrii.

— Țin să-ți spun că ai făcut treabă bună acolo sus, Nick. Excelentă. Mulțumesc. (Oftă). Știi, reluă el, în principiu pun să se verifice din punct de vedere electronic biroul și reședințele, din șase-n șase luni, ca să descurajez tentativele de spionaj, dar, pentru Dumnezeu, aici încă nici nu mă mutasem, oficial !

Își trecu degetele prin părul cenușiu, tuns perie.

— Cînd mă gîndesc ce-ar fi putut auzi pe liniile astea ! Îmi vine să-i sucesc gîtul.

Ușile se deschiseră și ieșiră în marele atrium neterminat.

— Crezi că ticălosul e pe-aici ? întrebă el, privind în toate părțile.

— În nici un caz, răspunse Nicholas, conducîndu-l spre ieșire. Și-a dat seama că nu mai este în siguranță, ascultînd convorbirea mea cu Russo. A fugit Pentru moment.

Ieșiră în arșița din Park Avenue. Parc-ar fi fost pe suprafața unei planete uscate, învîrtindu-se lent în jurul axei sale. Aerul încins era atît de apăsător, încît dădea o impresie de gravitație — ca în interiorul unei cabine de suprapresiune.

Văzîndu-i, șoferul ieși din mașină și-i așteptă pe trotuar, cu mîna pe mînerul portierei.

Nicholas îl opri pe Tomkin în mijlocul podețului de scînduri. Zgomotul asurzitor al utilajelor umplea văzduhul. Tomkin trebui să se aplece spre Nicholas ca să audă ceea ce-i spunea acesta. Dădu din cap, apoi urcară în interiorul umbrit și ventilat al limuzinei.

Porniră imediat și, în timp ce se strecurau în șirul mașinilor, Nicholas se puse pe lucru. Mai întîi, telefonul. Deșurubă cele două părți ale receptorului : nimic. Obiectul trebuia să fie într-un loc ușor accesibil, își zise el. Ninja putuse lucra pe-ndelete în biroul lui Tomkin, dar în mașină, nu. Privi spațiul în care era montat telefonul. Foarte strîmt. Pipăi cu degetul în toate părțile. Și găsi obiectul. Apăsă pe un buton iar geamul coborî fără zgomot, vreo trei centimentri. Aruncă „spionul" afară. Geamul urcă la loc.

— Acum se poate ? întrebă Tomkin.

Nicholas ridică o mînă și cercetă toate celelalte locuri suspecte. Nimic.

— Perfect, zise el, rezemîndu-se de spătar. Sîntem în siguranță.

Figura lui Tomkin se destinse.

— Bine. Chestia asta mă calcă pe nervi, pentru că se întîmplă într-un moment cît se poate de nepotrivit.

Se aplecă și apăsă pe un buton ascuns. Un panou de plexiglas fumuriu urcă din spătarul banchetei, izolîndu-i de partea din față a mașinii. Nicholas remarcă rețeaua metalică inclusă în placa transparentă, pentru a-i spori rezistența.

— Sînt chiar la mijlocul uneia dintre cele mai mari afaceri pe care le-am făcut vreodată. Sînt implicate societăți din trei continente. Sînt în joc sume de bani... da, incalculabile. Doamne, Dumnezeule, tocmai cînd aveam mai multă nevoie de liniște, îmi cade pe cap și... netrebnicul ăsta.

Schimbîndu-și subit dispoziția, începu să rîdă.

— Mărturisesc totuși că degeaba mă plîng. Inițial, era o idee a japonezilor. Însă erau foarte timorați. Au refuzat să meargă pînă la capăt, chiar după ce le-am expus cea mai bună metodă. Le-a fost frică, asta-i. Atunci ne-am cam certat. (Rise). Le-am furat ideea. Ce dracu', ei ar fi vrut să se mai „gîndească" un timp, să „studieze" proiectele pe care ei le puseseră deja la punct.

Chicoti iarăși.

— Așa nu se îmbogățește nimeni! Iar după ce am pus totul pe roate, au vrut să intre din nou în combinație. Înțelegi? I-am trimis la naiba. Și au pierdut cumpătul din caleafară. Și atunci mi-au trimis un ninja.

Tomkin se instală mai comod pe banchetă de catifea.

— Dacă tot am ieșit, să mergem undeva.

Apăsă pe buton și-i dădu șoferului o adresă în West Side.

— Mi-e foame. Ție nu?

— Aș lua și eu ceva, răspunse Nicholas.

— Perfect. Foarte bine. Închise ochii o clipă, înainte de-a adăuga: Nu vreau să li se întîmple ceva fetelor mele, ai înțeles?

Nicholas nu răspunse. Se gîndea la ceea ce-i spusese Croaker despre acest om. Care era adevărul?

Tomkin întoarse brusc capul, ca un animal la pîndă:

— Știu precis ce crezi: că puțin îmi pasă de ele! Îmi închipui ce ți-o fi povestit Justine despre mine.

— De fapt, nu prea vorbește despre familia ei. Te miră?

— Nu fii impertinent, te rog, răspunse rece Tomkin. N-ajungi prea departe așa. (Vocea i se îmblînzi) Dar, ca să fiu sincer, da, mă miră faptul că nu ți-a spus totul despre mine. (Își agită mîna, de parc-ar fi vrut să alunge gîndul acesta) De fapt, n-are importanță. Continui să le iubesc pe amîndouă. Știu că nu sînt cel mai bun tată din lume, dar nici ele nu strălucesc pe post de fiice. Să zicem că de vină sîntem toți trei.

— Dacă nu-ți foloseai puterea în acest mod...

— Ah, deci ți-a spus destule despre mine.

— Cîte ceva, da. O singură dată

— Dragă băiete, zise Tomkin, n-aș vrea să-ți spun vorbe mari, dar banii înseamnă putere. Ar fi mai corect să inversez formula, dar tot aia e. Or, asta-i chemarea mea. Lucrul pe care-l fac cel mai bine. Să iau hotărîri, să-mi consolidez puterea, să supraveghez banii care curg din toate părțile.

Ridică, un deget, sentențios, și își atinse nasul. Era absurd, dar în clipa aceea semăna leit cu un unchi cumsecade din romanele lui Dickens.

— Asta mă și ține în viață. Dacă n-ar fi toată vînzoleala asta, cred că aș muri. Nu pot renunța la ea pentru nimic în lume, nici măcar pentru fetele mele.

— Dar nici măcar nu ți-o dorești uneori?

— La drept vorbind, nu știu (Ridică din umeri). Dar ce importanță ar avea? Argumentul e specios. Dar asta nu înseamnă că nu le iubesc. Atîta doar, că anumite lucruri îmi sînt interzise.

— Și lor la fel.

— Viața e grea, nu-i așa? Mă bucur că ai aflat-o. (Întoarse capul spre Nicholas). Cred că aveam dreptate în privința ta, zise el. Îmi place cum lucrezi.

Traversară a 5-a stradă și o luară spre vest, pe a 57-a. O încurcătură de circulație îi opri. Aveau în spate silueta albă a unui imobil turist. Gazele de eșapament și căldura făceau să tremure aerul care se înălța dinspre asfaltul străzii.

— Știi, zise Tomkin în timp ce așteptau, banii sînt un lucru tare ciudat. Majoritatea celor care nu-i au, și-i doresc cu ardoare. Cei ce-i au însă, dacă au cît de cît bun simț, știu că reprezintă o povară imensă. Sînt zile cînd, în ciuda pasiunii mele pentru afaceri, n-am chef să mă scol și să mă duc la birou.

La colțul cu strada 6, stopul trecu pe verde. Nimic nu se mișcă. După o secundă, claxoanele începură să urle.

— Dar am de luat hotărîri, continuă Tomkin. Hotărîri care implică milioane de dolari și viața miilor de angajați ai mei din toată lumea. Și nimeni, în afară de mine, nu le poate lua. (Devenit visător) E o motivație suficientă, nu crezi ? Să știi să îndeplinești o sarcină pe care nimeni altcineva n-ar putea-o îndeplini... Dar o știi la fel de bine ca mine, nu-i așa ? Și tu faci mai bine decît oricare altul, ceea ce faci.

— Și fac, ce anume ?

Tomkin mijl ochii, de parcă ar fi privit printr-un nor de fum de țigară.

— Ești un om foarte primejdios, Nick. Să nu crezi că n-am observat. O știam chiar înainte de-a vedea ce-ai putut să le faci lui Frank și lui Whistle. O, firește că era foarte plăcut să vezi cu ochii ceea ce anticipaseși în gînd. N-am fost în viața mea mai sigur de ceva, decît am fost de tine, atunci. La drept vorbind, sînt încîntat că-i placi Justinei — cred că îi vei face bine. E timpul să știe ce înseamnă un bărbat adevărat.

Stopul era din nou roșu, dar claxoanele nu încetaseră.

— Ce-i acolo, Tom ? întrebă Tomkin prin microfon.

— Un autobuz în pană, domnule Tomkin. N-o să dureze mult.

Răspuns filtrat prin aparatura electronică.

— Of, autobuzele astea ! exclamă Tomkin, reluîndu-și poziția. Dumnezeule, n am mai pus piciorul într-un autobuz de mai mult de 30 de ani.

— E și ăsta unul dintre efectele banului... zise Nicholas zeflemitor.

— Singurul efect al banului, răspunse Tomkin tăios, este corupția.

Nicholas întoarse capul.

— Asta e valabil și pentru dumneavoastră ?

— Toți sîntem supuși greșelii, toți sucombăm. Nu există nici o excepție. În privința asta banii ne nivelează. Fac din noi toți niște idioți. (Avu un rîs ciudat) Toți cei care pretind că banii nu'i au schimbat, mănîncă rahat. Sigur că da. Numai că se complac în iluziile pe care și le tot fac. Eu sînt realist. Cunosc reversul medaliei și îl accept. Fiecare lucru își are prețul său. Totul e să fii sigur că l poți plăti.

Uite, de exemplu, defuncta mea soție. Doamne, știa foarte precis ce vrea ! Atîta doar că nu era în măsură să suporte toate implicațiile. Felul ăsta de oameni mi e nesuferit. Fiindcă scuipă pe toate și au pretenția să le cauți în coarne tot timpul. Habar n au ce înseamnă responsabilitatea !

Circulația se restabili și opriră la „Wolf's Delicatessen".

— Hai, zise Tomkin. Nu știu ce părere ai tu, dar mie-mi lasă gura apă după specialitatea casei.

În spatele lor, în mașină, perfect ascuns sub mochetă, al doilea microemițător stătea bine mersi la locul lui...

* * *

— Ce părere ai ?

— Prea mult spațiu pentru o singură persoană.

— Am claustrofobie.

Croaker izbucni în rîs.

— Așa ! N-aș fi crezut-o, într-un loc ca ăsta.

Se întoarse de la ferestrele care dădeau spre East River și cartierul Queens. Mîngîie pielea netedă ca untul a divanului maro.

— Foarte frumos, șopti el.

— E folosit des...

Ochii de culoarea topazului ai Geldei aveau o sclipire jucăușă.

— Ce e, domnule locotent ? zise ea. Mi se pare că roșești. Să nu-mi spui că n-ai fost niciodată la cineva cu meseria mea, că nu te cred.

Fraza îl făcu să se zbîrlească.

— Întotdeauna vorbești așa ?

— Numai cînd sînt... Numai uneori.

Se întrebă ce voise ea să spună.

— Ei, dar mie mi-e foame ! exclamă ea. Se întunecă la față. N-am nimic aici, fir-ar să fie !

— Perfect. Eu trebuie să...

— O, te rog, nu pleca. Adică, nu chiar acum, zise ea, îndreptîndu-se spre telefon. Meriți un răgaz — măcar pînă mîine. Și poți fi găsit aici, dacă se ivește ceva cu adevărat urgent.

Mda, se gîndi el. De exemplu, dacă mi se comunică adresa femeii care-i va pune pielea pe băț bătrînului tău... Fu surprins, constatînd că-i era jenă de acest gînd, și se întreba ce-l apucase.

— O să comand de mîncare, zise Gelda, ducînd receptorul la ureche. Îți place bucătăria italienească ? Eu sînt moartă după ea.

— De acord. Perfect.

Formă un număr și așteptă cîteva clipe.

— Philip? spuse ea. Aici e G... Da... Foarte bine. Dar tu?... Precis? Ai un ton cam ciudat. Nu? N-ai vrea să-mi aduci aici prînzul?... Da, la Mario. Pentru două persoane. Știi tu ce... Bine... Salut.

— Cine e Philip? întrebă el. N-o fi vreun comisionar sau altceva în genul ăsta? Sper că n-o să-mi faci una ca asta.

— Nu te teme. Nu. E doar un puști fără ocupație. Ne face uneie servicii. O, dar te rog, exclamă ea, observîndu-i privirea. Nu e ce crezi! N-are pe nimeni, afară de noi. Noi sîntem familia lui. Știe că ținem la el. E atît de îngrozitor?

— Mi se pare chiar lăudabil... zise, zîmbind. (Se așeză pe banchetă). Grozavă, o aprecie el.

Ea se apropie și-i șopti:

— E și mai și, cînd o încerci fără haine...

Rîse, cam jenat.

Gelda se îndreptă către ușă. Își scoase întîi corsajul de mătase. Pe cînd ieșea, el îi observă spatele gol. În ciuda bogăției sînilor, nu purta sutien.

— Ce faci?

Se ridică de pe banchetă și rămase nemișcat, stînjenit, cu mîinile în buzunare.

— Mă schimb, atîta tot. Fii liniștit, n-am de gînd să te atac.

— Nu la asta mă gîndeam, zise el, cu o totală lipsă de sinceritate.

— Bine.

Auzi foșnetul senzual al mătăsii lunecînd pe piele.

— Vino-ncoace, spuse ea, ca să te pot vedea în timp ce vorbim.

— Stau foarte bine și aici.

Parcă era un licean, la prima lui întîlnire „serioasă".

— Ascultă, spuse ea. Sufletul mi l-ai văzut. Nu văd cu ce te-ar putea deranja să-mi vezi și trupul.

— Cu nimic, spuse el, mașinal.

— Ei bine, atunci e în ordine.

Rămase locului o clipă, ca un intrus în acest decor luxos, imens, și, cu toate acestea, intim. Încercă să-și evoce în minte imagini precise ale mișcărilor ei în această cameră, pe acest divan, dar nu găsi nimic. Avea o imaginație bogată, dar în acest moment refuza să funcționeze.

Se îndreptă spre ușă, oprindu-se în prag. Se simțea de parcă ar fi privit prin gaura cheii.

Cu piciorul sprijinit pe cuvertura patului, își punea ciorapul. Un ciorap, se gîndi el, nu un dres. Silueta perfectă a piciorului era întunecată, prin țesătura neagră și fină se străvedea albul lăptos al pielii. Talpa se afunda în învelitoarea de pe pat, ca și cum ar fi umblat pe creasta unei dune de nisip. Picioarele păreau interminabile.

Purta un bikini și un portjartier, roz și împodobit cu dantelă. În rest, era goală. Efectul era orbitor.

Îl privi peste umăr. Ochii ei ca topazul erau foarte luminoși, zîmbind cu un aer nevinovat.

— Ei vezi, murmură ea. N-a fost chiar așa de greu.

— Aș prefera să te îmbraci.

Ea străbătu camera. El încercă să nu se holbeze la sînii ei care se mișcau la fiecare pas, dar îi era imposibil să se abțină. În dreptul cuierului, ridică brațul, iar Croaker simți că-i crește temperatura. Luă un capot de mătase verde închis și se îndreptă spre el.

— Așa e mai bine, Lew? Pot să-ți spun Lew? La urma urmei, în duba poliției ți-am mărturisit tot. Am și eu acum dreptul să-ți spun pe nume. Măcar atît.

Trecu prin fața lui și intră în camera de zi, avînd pe buze o umbră de surîs.

El se dezlipi de pervazul ușii întrebîndu-se ce mai căuta acolo. Așa fac întotdeauna, sînt mereu pe baricadă, își zise. Adevărul era că se gîndea la casa lui, pustie cum e duminica Wall Street-ul, în care trebuie să se întoarcă. Să se ducă acum acasă, i se părea la fel de imposibil ca pe vremea cînd mai domnea acolo parfumul lui Alison.

— Și ne băgăm în pat acum, sau după ce vine mîncarea? zise el, fără să și poată stăpîni furia din voce.

Îi pierise stăpînirea de sine în timp ce se lăsase furat de altceva.

Gelda se întoarse spre el. Capotul strîns în talie se desfăcu, ca la comandă, și zări în întregime un picior strălucitor.

— Asta credeai?

Avu un zîmbet abia zărit, ca lucirea blîndă a unei lămpi sub un abajur des.

— Precis nu i vorba de asta?

— Chiar crezi? întrebă ea înălțînd din sprîncene. Doar îmi cunoști preferințele sexuale.

Desigur. Uitase. Voise să uite? Se simți ca un idiot. Se întoarse, vîrîndu-și din nou mîinile în buzunare, prea stingherit ca să și mai ceară scuze. Reflexe ale minții, se gîndi el în-

ciudat. Nu e ciudat ca atunci cînd ochii văd ceva, mintea — acest monstru de complexitate — să sară fără pic de logică la niște concluzii greșite ?

Avu deodată aceeași senzație ca în ziua aceea înăbușitoare de vară, din cartierul mărginaș unde copilărise, cînd deschiderea gurilor de incendiu nu folosea la nimic, iar aerul fierbinte te apăsa ca stratul de pături cu care mama — bine intenționată, dar nepricepută — te învelea cînd aveai febră. Nu te puteai mișca. Peste tot, numai furie și proastă dispoziție, de parcă toată lumea ar fi suferit de mîncărimi, fără să se poată scărpina...

Auzise țipătul prin fereastra larg deschisă. Alergase pe scara îngustă și întunecoasă, apoi sub soarele arzător. Zăcea, în uniforma neagră de sudoare și de sînge, cu două porți mai încolo. În jurul lui, lăzile de gunoi răsturnate își dezvăluiau conținutul. Ochii cenușii, deschiși și sticloși deja, ochi care i amintiseră întotdeauna cerul pe timp de furtună. Ochi buni...

Așa murise Martin Croaker. După 29 de ani în cadrul poliției municipale din New York; întins cît era de lung într-o fundătură plină de gunoaie, înconjurat de miasmele verii, de șobolani agerі și de gîndaci blazați, avînd, ca fond sonor, urletul sirenelor... Lovit de patru gloanțe, la cîțiva pași de propria sa locuință.

Privind cadavrul tatălui său, i se păruse că lumea întreagă se clatină. Avu impresia că, într-o clipă, avea să fie proiectat undeva, în afară, de forța centrifugă și de această înclinație demențială a axei.

Asta-i dorea cel mai mult : să fugă, să se îndepărteze cît mai mult de văgăuna aceea împuțită și să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Niciodată !

Dar ar fi fost o cale prea ușoară, calea lașilor. Nu însă și cea a lui Lew Croaker. Tatăl lui îl educase bine.

Rămăsese. Ca să intre în poliție. Îmbătrînită și căruntă, mama lui venise să asiste la prestarea jurămîntului, cînd terminase studiile. Ea începuse să plîngă, văzîndu-l cu mîna ridicată pentru jurămînt.

Nu-l descoperise pe ucigașul tatălui său, dar această durere pălise, cu timpul.

O simți pe Gelda atingîndu-i brațul. Nu-și dăduse seama că rana era încă atît de dureroasă. După atîția ani...

— Îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să te necăjesc. Eram doar...

— Ce ? Erai doar ce ?

— Bucuroasă că sîntem împreună, spuse ea lăsînd ochii în jos. Mă faci să simt...

Ar fi vrut să ia totul în glumă, dar nu reuşi.

— Să simţi ce?

— Să simt, asta-i tot, făcu ea, privindu-l din nou.

— Pariez că poţi face orice, fără să simţi nimic, zise el chinuit.

— Aş putea. Joc bine teatru, firește. N-ai încredere în mine? Nu se poate, judecînd după ceea ce mi-ai spus în dubă. Ai riscat enorm, vorbindu-mi despre bănuielile pe care le ai în legătură cu tatăl meu. Ai făcut o tîmpenie.

— Asta-i genul meu. Timpit pe d-a-ntregul.

— Da.

Vocea ei era lină ca mătasea.

— Ştii, m-ai putea face să cred orice.

O spunea ca să se apere, pentru că era atît de aproape de ea. Voia să-i arate limpede că el ştia. Simţea că avea nevoie, chiar acum, de această precauţie.

— Nu, răspunse ea. N-aş putea. Acum, în nici un caz.

Atinse braţul lui Croaker. Avea degetele fierbinţi.

— Nu-mi doresc decît să fiu sinceră cu tine adăugă ea. Doar asta ar putea să mă facă fericită.

Ea dispăru în vestibulul de modă veche. Vocea ei parcă plutea.

— Mulţumesc, puiule... Intră puţin.

Se întoarse, ţinînd de după umeri un băiat destul de înalt pentru vîrsta lui. Păr negru, drept şi ochi oblici. Philip. Croaker se întoarse cu spatele şi privi panglica strălucitoare a lui East River. Un şlep lung de cărat gunoiul urca încet spre nord, împins de un remorcher. Un om în trening roşu şi alb făcea jogging pe promenadă. Se intersectă cu şlepul şi dispăru... Gelda cu el în pat — ca un instantaneu.

— Ce-ai păţit, puiule? Arăţi groaznic.

Vocea Geldei se auzea ca sonorul unui televizor mergînd de capul lui. Abia aştepta să primească telefonul acela, îi lăsa gura apă la gîndul de a-l popri pentru 20 de ani pe un ticălos ca Tomkin.

— Dar ce ţi s-a întîmplat, pentru Dumnezeu? Parcă te-ai fi bătut.

— Nu m-am bătut, G.

— Atunci?

— Nimic. Am căzut...

Pe East River plutea o barcă cu pînze. De necrezut! În plin mijloc de săptămînă. Pînza albă se detaşa pe mozaicul colorat al clădirilor de pe celălalt mal, lunecînd lin, ca un nor. Fără grabă, acolo, pe apă : vîntul, ceaţa şi un lung periplu înainte de-a ajunge în port. Nu depinzi de nimeni... Sînii Geldei, umplîndu-i palmele, buzele ei întredeschise.

— ...Într-o străduţă. Lăzile de gunoi.

— Lasă prostile, Philip. Şi nu minţi. Trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat. Lasă-mă să-ţi pun nişte gheaţă... Stai aşa (Un mic zgomot). Gata.

...După ce-o să-l aranjeze pe Tomkin, o să-şi poată permite un răgaz. Să meargă la mare cum făcea Melville cînd îl durea sufletul şi avea chef să ţipe la toţi cei care se apropiau prea mult de el. Da, la mare. Nu va pescui. Nu putea suferi pescuitul. Dar poate va naviga pe o barcă cu pînze. N-o făcuse niciodată ; putea să încerce. S-o încerce şi pe ea.

— La Ah Ma... Am lucrat ieri seară acolo.

— Oh, ea nu ţi-ar fi făcu una ca asta !

— Nu ea, nu bărbat...

— E un nemernic. Mai tine gheaţa. Să nu te mai duci acolo.

— Dar tipul vine deseară. Ea vrea să fiu şi eu acolo...

— Nu-mi pasă ce vrea Ah Ma. N-ai să te duci. Să facă bine să se lipsească de tine.

— Nu se poate fără mine.

— Ce vrei să spui ?

— Tipul mă vrea pe mine. Numai aşa... ejaculează. Aşa se spune, nu ?

— Doamne ! Dar cine e omul ăsta ?

— Nu ştiu. Un japonez. Un om tare ciudat. Cu ochi ca nişte pietre moarte... ştii, parcă vine de pe altă lume.

Croaker se întoarse deja, cu obrajii îmbujoraţi, simţind parcă în tot trupul un aflux de adrenalină.

— Vorbeşte, Philip, zise el încet, ascunzîndu-şi neliniştea. Vorbeşte-mi despre japonezul ăsta, cu ochi ca pietrele moarte...

*

* *

Croaker îi aştepta la turn, în partea dinspre Park Avenue. Stătea rezemat neglijent de maşina lui. Farul roşu rotitor de pe capotă străpungea ceaţa albăstruie a serii, ca semnalul unui far.

Imediat ce se opriră lîngă trotuar în dreptul lui Croaker, Nicholas sări din mașină. Se îndreptă repede spre locotenent, simțindu-l pe Tomkin în spatele lui, în timp ce Tom, șoferul cel slab, ținea portiera deschisă.

Simțea în jurul lor și prezența orașului, în lințoliul lui albastru. Nu mai era soare, dar căldura lui persista în asfalt, sub tălpi. Gazele de eșapament îngreunau atmosfera. Șirurile de taxiuri galbene, de-o parte și de alta a străzii, păreau caravane, intrînd și ieșind neîncetat din măruntaiele imobilului Helmsly, învăluit într-o aureolă aurie.

— Ce mai face șeful vostru ?

Vocea lui Croaker era joasă, dură, inflexibilă; privea peste umărul lui Nicholas.

— Las-i baltă, Lew, zise Nicholas, simțind tensiunea care se acumula. Uită tot...

— Prea tîrziu, bătrîne.

Nicholas simți prezența lui Tomkin în spatele lui, încă înainte de a-i auzi vocea.

— Tot mai patrulezi pe străzi, locotenente ? Asiguri securitatea cetățenilor pașnici din New York, așa ca noi ?

Ironia lui era agresivă.

— Pentru unii, orașul este încă primejdios, zise Croaker pe un ton plin de subînțelesuri.

— Ce vrea să însemne asta ?

— Ghicește singur, Tomkin.

— Nu-mi plac amenințările ascunse, locotenente. Indiferent din partea cui ar veni. Poate că ar fi cazul să mă întîlnesc din nou cu directorul general al Poliției și...

— Știam eu că ai...

— ...O să vedem noi cît timp o să mai rămîi locotenent...

— Mi s-a încredințat cazul pentru care l-ai angajat pe Nicholas, urmă Croaker. Așa încît cred că o să ne vedem destul de des.

— Cum ?

Pe fața lui Croaker se ivise acum un surîs răutăcios. În lumina farurilor mașinilor care treceau, pielea lui gălbuie ba se lumina, ba se întuneca.

— Dumnezeule ! Refuz să te am în coaste !

— Mă tem că n-o să mai poți face nimic în privința asta, îi răspunse Croaker. Ordinul de-a trece de la un caz la altul vine chiar de la directorul general. N-ai să-l poți anula. Nici măcar dumneata. L-ai face să pară un caraghios. Să se înjosească pînă la a schimba o delegație !

— M-am săturat de tine. M-ai urmărit ca pe un...

— Nu vreau decît să te apăr, îi atrase atenția Croaker. Și să-l prind pe ninja, înainte ca el să te omoare.

Tomkin mijì ochii. Lumina roșie a stopurilor, ce i se reflecta pe chip, părea că i-a șters culoarea din privire. Irișii păreau nefiresc de palizi.

— Ai fi fericit să poți da dracului munca asta scîrboasă și să stai liniștit în colțul tău ? Sigur, sigur. Ai putea să spui : „Regret, căpitane, dar am făcut tot ce-am putut. Am fost înfrînt și gata. Nimeni nu-mi poate reproșa nimic, nu-i așa ?“

— Ascultă, lepădătură... (Croaker se aplecă înainte, încercînd să-l ocolească pe Nicholas). Îmi fac treaba mai bine ca oricare altul din orașul ăsta nenorocit, și chiar dacă nu ești de acord, tot am s-o fac. Iar cînd o să te agăț, o să fie o treabă serioasă.

— Cum adică ? rînji Tomkin. N-ai dovezi...

— Dar o să le găsesc, strigă Croaker. Și atunci o să vin cu un mandat care-o să te facă să-ți pui în mișcare toți avocații ăia de lux.

— N-ai dovezi, repetă Tomkin. Și nu vei găsi niciodată nimic. Nu eram la Angela Didion în noaptea în care a fost asasinată. Nu e nici o legătură între...

Începură să se încaiere. Nicholas auzi pași grăbiți pe asfalt, ca niște focuri de armă. Venea Tom, șoferul. Nicholas îi despărți cu o lovitură de umăr pe cei doi bărbați și spuse :

— Ajunge, terminați.

Apoi Tom își luă de braț șeful și-l trase înapoi. Tomkin se lăsă dus, dar începu să-l amenințe cu degetul pe Croaker.

— Te previn, strigă el. Asta-i hărțuială. Nu vreau să te văd pe lîngă mine !

Coborî vocea ca să-i spună lui Nicholas :

— Are ceva cu mine. Nu știu de ce. E o vendetă. N-am făcut nimic, Nick. Ce-are cu mine ?

Se răsuci brusc și porni spre mașină. Tom, de lîngă el, mai privi de cîteva ori peste umăr, îngrijorat.

— A fost ceva prostesc, zise Nicholas, întorcîndu-se către Croaker.

— Ei, și ce-i cu asta ? Cui îi pasă ? Cine te crezi ? Bunică-mea ? Ei, dracie !

Locotenentul dispăru în mașină. Fără grabă, Nicholas ocoli mașina pînă la portiera din partea opusă. Se așeză tacticos. Croaker privea fix prin parbriz.

— Îmi pare rău, zise el după un moment. Individul face să-mi fiarbă sîngele în vine.

— Dușmănia asta n-o să simplifice lucrurile.

Croaker întoarse capul și-l privi pe Nicholas pentru prima dată de cînd se urcase în mașină.

— Nick, să știi că mă îngrijorezi. Serios.

Chipurile li se reflectau în parbriz, ca o reclamă cu neon, aprinzîndu-se și stingîndu-se odată cu fiecare pereche de faruri care treceau.

— Nu-ți pierzi niciodată cumpătul, continuă Croaker. Nu te înfurii niciodată? Nu ești niciodată trist?

Nicholas se gîndi la Justine. Tare ar fi dorit s-o vadă, s-o atingă.

— Pentru că, dacă-i așa, îmi pare foarte rău pentru tine, zise Croaker.

— Nu-ți face griji, răspunse Nicholas. Sînt la fel de uman ca oricare altul. Prea uman.

— Ei, aș putea să jur că o spui de parcă ai fi făcut un legămînt! Dar toți sîntem făcuți din același aluat, bătrîne.

— Eu însă, răspunse Nicholas, am fost educat în ideea că nu-i loc pentru greșeli. Că orice greșeală pe care-aș face-o, ar fi o formă de înfrîngere.

— Asta nu te-a împiedicat totuși să comiți...

— Nu, într-adevăr, rîse el încet, fără veselie. Am comis destule. Mai ales în privința femeilor. M-am încrezut în ele cînd n-ar fi trebuit; iar acum mi-e frică s-o iau de la început.

— Justine?

— Da. Ne-am certat foarte rău. Acum îmi dau seama că a fost mai ales vina mea.

— Știi ce cred eu, bătrîne? zise Croaker, pornind motorul.

— Ce?

— Cred că problema nu constă în relația ta cu Justine, ci în trecut. E [illegible] să te încrezi în cineva? Ți-am spus eu: toți sîntem la fel [illegible] ori ești răsplătit, alteori... (Ridică din umeri). Dar nu contează. E mult mai rău să n-ai încredere niciodată.

Demară, ocoli mașina lui Tomkin și o luă la stînga, ca să întoarcă și s-o ia spre sudul orașului.

Mareea avansa, Nicholas o simțea în el. Obrazul îi era scăldat în galben și roșu, redevenind albastru în zonele de umbră dintre luminile farurilor. Ca un tsunami vuia și fluxul lui personal, imens, dominînd întreaga lume. Trecutul nu va muri niciodată, își spuse el. Durerea țîșnea din el, amenințînd

să-l înece. Toate zilele amare, agățate ca o brumă de sufletul lui, reveneau, mai viu ca oricînd, în ciuda compartimentării riguroase pe care și-o impusese. Spaima avansa ca un rîu plumburiu, ale cărui valuri urcau din nou în el. Nu mai avea putere să respingă amintirile.

Ei bine, n-aveți decît să veniți! își spuse el cu mînie. Iată-mă! Întîmple-se ce s-o întîmpla...

Dar, înainte de a fi lovit de tsunami, îl auzi pe Croaker spunîndu-i, triumfător:

— Sus inima! Avem un indiciu. Poate că nu știm cine este acest ninja, dar știm unde va fi el deseară la 11. Și-o să mergem și noi acolo, bătrîne. Împreună cu doi oameni în uniformă, care să ne asigure spatele. O să-l umflăm pe nemernic, înainte să aibă posibilitatea să-l încolțească pe Raphael Tomkin.

2. Osaka, Shimonoseki, Kunamoto,

împrejurimile orașului Tokyo;

iarna lui 1963

În acea perioadă a anului, cîmpia era tristă și cenușie. Roșul și portocaliul intens al frunzelor de toamnă, ce le prevesteau apropiata moarte, dispăruseră deja, călcate în picioare de animale, iar prima zăpadă se lăsa încă așteptată, ca să acopere pămîntul gol cu albeața ei fosnitoare.

Călătoria cu trenul sub un cer jos, greu de ploaia iminentă, îi aminti chipul unui copil stăpînit de o emoție de neînțeles. Ce tristețe, să vadă șirurile de copaci goi, ca niște schițe filiforme pentru modelele de anul viitor, încadrate de veșnicul verde închis al pinilor. Totul părea uitat, de parcă Dumnezeu, după multe eforturi, ar fi părăsit această parte a lumii.

Nicholas își ațintì privirea asupra orizontului îndepărtat. Viteza făcea să se amestece liniile peisajului din primul plan. Era amețitor, o succesiune de alb negru ca un manej vrăjit. Yukio, aplecată peste el, ca să vadă mai bine, îl atingea cu rotunjimea tare a unui sîn. Se sprijini cu degetele de coapsa lui Nicholas, ca să reziste mai bine la zgîlțîituri. Ca să se țină mai bine, își înfipsese unghiile. El simți un val de căldură urcîndu-i în obraz. Nehotărît între teamă și speranță, se întreba dacă mîna fetei avea să urce mai sus...

În fața lor, pe banchetă, un om de afaceri japonez: costum sobru, în dungi, și obraz bine bărbierit; servietă de piele, așezată cu grijă lîngă el, ca o însoțitoare mută; pe deasupra,

un palton din cașmir gri antracit împăturit cu grijă, și, în sfîrșit, un melon negru, așa cum au ginerii în miniatură de pe torturile de nuntă — piramidă arheologică plină de mister, dar care nu oferea nici un indiciu asupra trecutului. Omul aruncă o privire pe deasupra ziarului. Lentilele rotunde și groase ale ochelarilor dădeau ochilor lui o mărime și un aspect sferic nefirești. Clipea exact ca un pește, care apare pe neașteptate lîngă peretele acvariului. Văzuse oare unghiile lui Yukio pe încheietura coapsei lui Nicholas, înainte de a-și continua lectura ? Hîrtia foșnea ușor. Opacă, pe cît ar fi fost un zid de cărămidă.

Nicholas zări reflexul unei lumini pe marginea rotunjită a inelului gros de aur pe care-l purta vecinul său. Își închipui că acesta era un personaj important dintr-un zaïbatsu. Dar care dintre ele ? se întrebă. Mitsubishi, poate ? Sau Sumitomo, ori poate Mitsui ? Căci, precis, nu aparținea unui grup ca Fuyo, Sanwa, Daï-Ichi, Kangyo. În ceea ce privea cele 7 combinate mai puțin importante, era clar că nu făcea parte nici din Nippon Steel, Toyota sau Nissan. Nu, aducea mai degrabă a firmă de electronică în plină dezvoltare, gen Toshiba — IHI, Matsushita, Hitachi — ba nu, Hitachi nu — sau chiar Tokyu. Apropo, oare Tokyu fabrica produse electronice ? Nicholas nu era deloc sigur de asta.

Poate că omul ținea de familia care lansase firma Mitsubishi ? Știa că zaïbatsus erau stăpînite de aceleași familii ca la început. Căci legile americane, care provocaseră o întrerupere, fuseseră foarte curînd abolite.

Nicholas privea bariera de hîrtie, de parc-ar fi avut în ochi raze X. Vedea în gînd fața galbenă, rotundă, lucind de transpirație. Sub ea, gulerul tare, scrobit, impecabil, alb ca zăpada, cravata fină de mătase albastru închis. Era un simbol al noii Japonii — urcușul anevoios, lăsînd în urmă epoca de piatră a izolaționismului — care, ciudat, fusese mai greu de îndurat decît războiul recent. Dar memoria, din păcate, este așa de selectivă ! Adoptarea costumului european, nu era decît una din manifestările tensiunii culturale, destinate să prindă din urmă Occidentul. Aceeași monomanie ca la Tojo. Sau la Mac Arthur, Salvatorul nostru.

Egalitatea cu Occidentul era fapt împlinit în Japonia, iar țara urca deja cu repeziciune, dusă de avînt, ca să depășească țările care-i serviseră drept model. Nu era departe ziua cînd — Nicholas era convins de asta — japonezii, după ce și vor fi demonstrat puterea economică, își vor pune la păstrare hai-

mele occidentale și vor reveni liniștiți la kimono și la costumele tradiționale.

Erau în rapidul Tokyo—Osaka. Dincolo de geamul din dreapta era insula principală, Honshu. La stînga, vedeau din cînd în cînd sclipirea mării, care se reflecta formînd desene abstracte pe tavanul vagonului. Vibrația șinelor era imperceptibilă, ca și zgomotul trenului albastru-argintiu — silențios, spațios, calm.

Yukio se tolăni pe banchetă și-și trecu brațul pe sub cel al tînărului.

— De ce n-am rămîne peste noapte la Osaka ? propuse el ; apoi, ca o explicație : urăsc trenurile.

Nicholas se gîndi. Poate că nu este o idee rea. Chiar simțea nevoia să se recreeze puțin, iar la Osaka, viața de noapte era intensă.

Micul scenariu de capă și spadă pus la cale în secret de el și Yukio pentru Saïgo — uitase (fiindcă-i convenea) dacă ideea fusese a lui sau a fetei — se dovedise inutil. Printr-o ciudată coincidență, chiar înainte ca Yukio să aibă prilejul să ia masa în casa lui Satsugaï și să-și arunce ochii pe biletul de tren al lui Saïgo, Nicholas primise un mesaj de la vărul său : Saïgo îl poftea să-i facă o vizită, într-un oraș din Kyushu, numit Kumamoto, în cursul următoarelor săptămîni. Nu-și motiva în nici un fel invitația. Mesajul era învăluit de mister, ca de altfel totul în viața lui Saïgo.

Nicholas avu un sentiment tot mai puternic de frustrare. Fără nici un motiv logic, i se părea că Saïgo îl citise cumva gîndurile : totuși nu reușea să alunge vibrația premonitoare pe care această invitație i-o stîrnise.

„Pentru tine, totul va fi un teritoriu virgin, îi spusese Kansatsu ; alegerea ta va fi hotărîtoare. Vei decide singur, Nicholas. Nu te pot sfătui. Tot ce-ți pot spune, este că aici nu poți merge mai departe. Ca să înaintezi, va trebui să privești spre întuneric — și spre lumină..."

Planul lui, inutil acum, i se părea doar o amăgire copilărească, și asta-l durea. În loc să se întrebe de ce fusese invitat să meargă în sud, își rumega nemulțumirea și sentimentul că suferise o înfrîngere. Ba, mai mult, Yukio se duse totuși să ia masa la Satsugaï.

De cealaltă parte a geamului, munții se îndepărtau tăcuți — albaștri și cenușii, brăzdați de dîrele de zăpadă care se prelingeau de pe culmi. Unul dintre cele trei lanțuri muntoase

ale Alpilor japonezi — cel meridional, dominat de muntele Shirane — alcătuia un brîu în jurul insulei Honshu.

Încotro se îndrepta oare? Spre lumină, sau spre întuneric? Dar avea vreo însemnătate?

— Trenul ăsta, mai ales, zise Yukio, de parcă n-ar fi fost acel răstimp de liniște, după ultimele ei cuvinte. Îl urăsc. Canapelele astea largi, geamurile mari, n-au nici un sens pentru mine. Trenul ăsta e cel mai rău dintre toate. Din cauza liniștii. Liniștea mă enervează. (Se strîmbă). Mi-au amorțit picioarele.

Își schimbă poziția, întinzîndu-și picioarele, pe care pînă atunci le ținuse îndoite sub ea.

— De acord, zise Nicholas. Bine.

N-avea nici un motiv, pare-se, să se grăbească prea mult ca să ajungă la Kumamoto. De altfel, nu mai fusese la Osaka decît o singură dată, pe cînd era mult mai tînăr, și era curios să constate în ce măsură se dezvoltase orașul.

Simțea alături prezența apropiată și caldă a lui Yukio, și se întrebă dacă făcuse bine luînd-o cu el. De fapt, nu fusese ideea lui. De îndată ce-i comunicase intenția sa de a da curs invitației lui Saïgo, nu mai putuse scăpa. „La urma urmei, îl spusese ea, pe cel mai convingător ton acuzator, tu m-ai implicat de la început în toate astea. (Nu-și mai amintea dacă așa fusese). Acum trebuie să mă iei cu tine, așa i cinstit. (Își dăduse capul pe spate, cu un aer sfidător, din cale-afară de senzual). De altfel, chiar dacă nu mă iei, eu tot o să vin. Crezi că te poți ascunde de mine?" Asta e ceva foarte puțin japonez, își spusese el, acceptînd. Oare tot așa îi cedase și colonelul lui Cheong?

De multe ori i se întîmpla să-l apuce un tremur, cînd Yukio era atît de aproape de el: mușchii îi fremătau și se contractau fără să-i poată controla. Cîteodată se surprindea observînd acest fenomen într-un fel detașat, de parcă ar fi fost un simplu spectator. Reușea astfel să combată spaima care urca, scîrțîind ca elitrele unei insecte, din stomac pînă în creștet. Știa că nu trebuie să se lase în voia ei, altfel desigur că ar înnebuni. Ea îi atinsese ușor pielea, trezind astfel furtuna îngropată în adîncul ființei sale, pe care o crezuse mult timp fermecată, și unde încă nu se putea pătrunde.

Dl. Mitsubishi, cu fața lucind ca pielea unui cal după cură, își strîngea grijuliu ziarul. Se apucă să demonteze piramida de lîngă el: deschise geanta diplomat, apoi o închise la loc. Pe capacul ei impecabil, desfăcu o hîrtie metalizată, în

care avea un sandwich cu pui. Pe cînd mînca, lumina îi bătea din cînd în cînd în ochelarii rotunzi, făcîndu-l să pară orb. Poate că avea pe undeva — se gîndi Nicholas — o pungă cu cartofi prăjiți și o tabletă de ciocolată.

În spatele lui, un grup de oameni de afaceri japonezi, identici din toate punctele de vedere cu dl. Mitsubishi, fosneau în costumele lor închise, ca niște crisalide în curs de metamorfoză : cu meloanele lor negre pe genunchi, discutau aprins despre cei doi Jack Ruby și Kennedy.

•
• •

Nimeni nu se duce la Osaka în scopuri culturale (pentru așa ceva se merge mai degrabă la Kyoto, fosta capitală a țării). Se zice de obicei — o spun mai ales cei din Tokyo — că oamenii de Osaka sînt oameni de afaceri, pe care nu-i interesează decît banii, și că se salută, cînd se întîlnesc pe străzile aglomerate, cu formula devenită celebră : **Mo kari makka ?** „Cîștigi bine ?"

Nicholas n-avea nici o părere personală în legătură cu această reputație, dar un lucru era sigur : de-a lungul străzilor înțesate de oameni, se găseau — ca niște mici vestigii ale trecutului închistate în era neonului — numeroase sanctuare închinate lui Fudomiyo — o divinitate care prezidează tot ce-i preocupă pe oamenii de afaceri. Iar aceste temple nu păreau deloc neglijate.

Alese un hotel modern, nu prea mare, aproape de strada Dotombori : luară două camere alăturate. Era încă prea devreme pentru masă. Ieșiră să se plimbe prin oraș.

Yukio insistă să viziteze castelul Osakăi, ultimul bastion în care se refugiase familia Toyotomi, asediată de Ieyasu Tokugawa în 1603, cînd devenise șogun. Castelul fusese înălțat de Hideyoshi Toyotomi — ca multe alte lucruri din Osaka — fiind terminat în 1586, după numai trei ani de la începerea lucrărilor.

— Într un timp, zise Yukio, pe cînd se plimbau prin parc, întorcînd spatele zgîrie norilor moderni din Osaka, idealul meu era nobila Yodogimi.

Castelul părea copleșitor în acel sfîrșit de zi, mai mare decît era de fapt, o pagodă masivă, grecoaie, pătrată. Nicholas se gîndi că Ieyasu n-ar fi construit genul ăsta de clădire.

Pe măsură ce se apropiau de fortificațiile exterioare, mulțimea se îndesea.

— Îmi spuneam mereu... E atît de deosebit... felul cum ea a continuat să îndeplinească voința lui Hideyoshi, chiar și după moartea lui, de parcă ar fi fost și ea samurai. Nu s-a preocupat decît de securitatea moștenitorului.

— A, da, răspunse Nicholas. Da.

Ajunseseră la primul zid masiv, de piatră, amenințător, în timp ce umbrele deveneau tot mai lungi.

— În detrimentul restului țării, adăugă el. A complotat împreună cu Mitsunari...

— Au complotat — cum spui tu — ca să-l apere pe fiul șogunului. Au făcut ce le-a dictat onoarea. Vorbești de parcă Yodogimi ar fi zîna cea rea din poveștile pentru copii.

— Bine, Yukio, dar trebuie să admiți că n-o preocupau interesele superioare ale Japoniei.

— Dar copilul ar fi putut să ajungă, cu timpul, cel mai mare conducător al țării.

Nicholas se întoarse. În stînga lor era un mic corp de clădire suprapus. Sala armelor. Acolo se dusese Yodogimi cu servitorii ei, cînd sfîrșitul devenise iminent; acolo luase viața copilului ei, înainte de a-și face seppuku.

— Nu crezi că argumentul e tendențios? întrebă Nicholas. Pînă cînd ar fi devenit adult, fără un daïmyo destul de puternic ca să ajungă șogun și să guverneze țara, în Japonia ar fi izbucnit din nou războiul civil, pe care-l curmase Hideyoshi. Fără puterea lui Ieyasu, Japonia ar fi fost condamnată.

— Dar ce femeie viteză! Credincioasă și viteză...

Vocea lui Yukio era ca murmurul vîntului îi privea pe turiștii care se perindau prin fața sălii armelor.

— Atît de dezinteresată, zise ea. O admir foarte mult.

Soarele luneca tot mai jos, de parcă nu și-ar fi putut duce propria greutate. Norii unduiau ca niște panglici cenușii care freamătă pe pieptul unei fete emoționate, înainte de a fi îndepărtate de o apropiere drăgăstoasă a iubitului. Pe zid mai străluci o ultimă scînteiere aurie, ca flacăra unei torțe, apoi totul se stinse.

— Vino, zise el, luînd-o de mînă. Să urcăm.

Castelul original fusese, bineînțeles, distrus în 1615, cînd armata lui Tokugawa cucerise această fortăreață, considerată pînă atunci inexpugnabilă. (Castelul pe care-l vizitau fusese reconstruit din beton armat, în 1931.)

Noaptea, tîrziu. Pe Dotombori, unde întîlnești la tot pasul restaurante, magazine, vînzători de ziare, cinematografe, localuri de noapte, mulțime în mișcare — și, deasupra tuturor, strălucirea imenselor firme luminoase care făceau ca întunericul să n-aibă nici o putere acolo. Culori care se schimbă, neon clipind în ritmul bătăilor de inimă ale mulțimii de trecători.

Timpul părea suspendat; s-ar fi zis că luminile acelea colorate, orbitoare, ajunse la apogeu, nu tolerau nici o intervenție exterioară — nici măcar a unei noțiuni fundamentale — aceea de durată.

Imaginea unui crab enorm, sau mai degrabă a unui păianjen de mare cu carapacea spinoasă, purpurie, se întindea pe fațada unui restaurant, pînă la al doilea etaj. Labele lungi, articulate, se mișcau tot timpul, și într-acolo erau îndreptate atîtea reflectoare, încît lumina părea să curgă ca mierea pe deasupra capetelor — ispitindu-te să intri și să-ți sfîrșești noaptea mîncînd.

Cinară într-un local îmbrăcat în lemn lăcuit, strălucitor, verde ca smaraldul, cu coloane cromate, ca oglinda, luminînd ca niște tuburi de neon. Cînd intrară, fațetele le reflectară chipurile îmbucătățite. Într-o sală rezervată, așternută cu tatami, desculți, se îndopară cu sashimi și cu saké — părînd, dintr-o dată, mai vîrstnici — iar Yukio aminti din nou uimitoarea poveste a Castelului și a locuitorilor săi.

— Cred că o apreciez pe Yodogimi, pentru că nu-l seamănă de loc.

Cu o mînă sigură, mai turnă alcool de orez.

— Adică?

Îl privi o clipă, apoi își întoarse ochii.

— Nu sînt fidelă și nici vitează nu sînt. Nu sînt decît japoneză. (Ridică ușor din umeri cu dispreț.) O japoneză lașă. Și asta nu interesează pe nimeni. O japoneză fără familie; deci fără credință.

— Îl uiți pe unchiul tău.

— Nu. (Scuturâ capul. Părul negru strălucea în lumina slabă.) Nu-l uit. Niciodată.

— El e familia ta.

Ochii fetei aruncară fulgere.

— Trebuie să-ți explic că-l urăsc pe Satsugaï ? Ce ai simți tu, față de un unchi care nu ți-ar fi purtat de grijă ? Care te-ar fi aruncat în mîlnile...

Bău din saké cu un gest nervos.

— Într-o zi, îi spuse el fără să ridice ochii din farfurie, ai să găsești pe cineva. Ai să te îndrăgostești...

— Nu știu ce-i fidelitatea, ți-am mai spus ! răspunse ea cu amărăciune. M-am născut fără credință și fără capacitate de-a iubi. Nu cunosc aceste noțiuni.

— Fiindcă îți închipui că singurul lucru pe care-l poți avea este sexul...

— Singurul lucru care mă face fericită, îl corectă ea.

— Nu înțelegi că tocmai asta te face să te consideri lipsită de valoare ? zise el, privind-o și așezîndu-și mîna peste a ei. Nici nu concepi că cineva ar putea ține la tine — la tine ca om, vreau să spun. Cineva care să nu se apropie de tine doar pentru ceea ce-ar putea face cu trupul tău.

— Ești un prost.

Dar nu-și retrase mîna și, de astă dată, nu-și întoarse nici privirea de la el.

— Așa crezi tu, Yukio.

— Da ! Nu merit încredere. Crede-mă. Chiar nu vrei să mă vezi așa cum sînt ? Tot nu mă poți schimba.

— Nu-i vorba de asta. Aș vrea doar ca tot ceea ce ghicesc în adîncul tău, să poată ieși la lumină.

— O, Nicholas, zise ea, atingîndu-i obrazul. De ce să te chinuiască gîndul la un viitor care nu va exista niciodată ? Cine știe ? Pînă într-un an s-ar putea să și mor.

— Taci, strigă el energic. Nu vreau să te aud vorbind așa, ai înțeles ?

— Da, răspunse ea, cu o supunere uimitoare.

Își aplecă fruntea, ca și cum ar fi fost pedepsită, și părul des îi acoperi un obraz, ca o cascadă întunecată — imaginea clasică a soției japoneze model, înclinîndu-se în fața cuvîntului autoritar al soțului ei.

— Și în fond, cine spune că nu ești vitează ?

Nu era obișnuit cu așa ceva. Avea o poftă nebună să se aplece deasupra mesei și să-i sărute buzele întredeschise, dar n-avu curajul s-o facă.

— Amintește-ți prin ce-ai trecut în adolescență, cu perechea aceea. Pentru asta trebuie multă putere.

— Crezi ?

Acum era ca o fetiță.

O femeie intră, cu mătăsurile de pe ea foșnind, și îngenunche în fața mesei joase, pe care așeză alte mîncăruri și alte băuturi. Nicholas o privi îndepărtîndu-se și punîndu-și getas, cînd ajunse în pragul ușii.

— Ți-am spus-o doar, șopti el cu ardoare. Ce ai, spune-mi...

Ochii negri ai lui Yukio rămaseră pironiți pe masă

— Nu știu. Nu știu...

Nicholas își umplu cu saké cești̦a albă, de porțelan.

* * *

Ieșiră să se plimbe pe străzi. Ea pălăvrăgea de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, agățată de brațul lui, trecînd mereu de la un subiect la altul.

Aerul mirosea a tămîie și a vapori de benzină, pereții noptatici se împodobeau cu marchize primitoare, în acest oraș de negustori, construit aproape peste noapte, simbol al noii clase, disprețuite și de nobilul samurai și de umilul țăran.

Trecură pe lîngă o sală imensă, avînd două etaje cu șiruri nesfîrșite de flippere, și se opriră îndelung să le privească. Mai departe îi asaltă furia electrică a unui rock'n'roll american, pulsație de argint viu, proiectată de un difuzor dintr-un magazin de articole muzicale. Dansară în fața vitrinei în care era un afiș alb-negru, inundat de lumină: John, Paul, George, Ringo **Close your eyes and I'll kiss you, Tomorrow I'll miss you, Remember I'll always be true**.. Și altele și altele. **And then while I'm away I'll write home every dav** .. Roșu, verde, galben — tuburile de neon — și Yukio, trecînd de la o culoare la alta, pasionată subit de rock'n'roll. **And I'll send all my loving to you.**

— Cine sînt ăștia? întrebă Yukio, cu răsuflarea tăiată.

— Beatles, răspunse vînzătorul. O formație nouă din Anglia.

Nicholas îi cumpără discul străin, plătind un preț exorbitant.

Cîteva case mai departe, însă, auziră sunetele ascuțite și muzica intermitentă a samisen-ului. Șoc cultural. Se apropiară.

Era un **bunraku**, teatrul tradițional de marionete, originar din Osaka, așa cum **kabuki** era apanajul vechiului Edo.

Yukio era încîntată. Bătînd din palme ca un copil, îl rugă să intre. Cumpără două bilete.

Sala era aproape plină, și găsiră cu greu locuri. Spectacolul începuse deja, dar văzuse pe afiș că se juca **Chushingura**, „Cei 47 de ronini credincioși". una dintre cele mai cunoscute piese din repertoriu.

Păpușile erau minunate, iar personajele principale aveau costume orbitoare. Foarte mari, cam a treia parte din statura unui om, erau mînuite de cîte trei persoane : păpușarul principal se ocupa de cap, de trup și de brațul drept. un asistent mînuia brațul sting, iar altul — picioarele, sau, dacă personajul era femeie — poalele kimonoului. Cei trei mînuitori se vedeau pe scenă, îmbrăcați în negru din cap pînă-n picioare, unii purtau cagulă, uriași pe lîngă păpuși, și, cu toate astea, ciudat de absenți.

Se așezaseră în fundul sălii Puțin mai tîrziu, intrară și doi pușcași marini americani De ce-și petreceau permisia la **bunraku** ? Lui Nicholas nu-i venea să creadă Unul dintre ei era alb, celălalt — un negru Poate așteptau niște fete, sau pe vreun alt camarad. Albul se așeză pe un rînd, dar negrul rămase în picioare pe interval

Nicholas simți ochii lui Yukio părăsind decorul colorat al scenei Ghici la ce se uita Ca un cîine care pîndește vînatul, îi privea fix zona dintre picioare Culorile parcă înotau în lumină, amintindu-i lui Nicholas un acvariu pe care-l vizitase împreună cu părinții, la Tokyo Totul părea ireal. Buzele ei erau întredeschise, iar șoldurile i se ridicau și coborau la fiecare respirație în timp ce-l privea

Prin întuneric, simți degetele lui Yukio între coapse ! îl mîngîiau : fermoarul se deschise Nicholas simți un val fierbinte Iar ea privea mereu, fixîndu-l cu ochi măriți și strălucitori El simți cum șoldurile i se muiau Ar fi vrut să-i strige : **Oprește-te** ! Dar nu putea Ea nici nu clipise în timpul acesta Voi să i îndepărteze degetele dar nu ! Nemișcată, cu ochii ațintiți asupra scenei avînd în cîmpul vizual și prohabul proeminent al marinarului negru Cît de mare era ? Ce dimensiuni putea atinge ? Era aceasta oare un criteriu al sex apeall-ului, cum ar fi sînii mari pentru americani ? Asta le atrăgea pe femei ?

Samisen ul continuă să cînte, recitatorii — să declame, iar **ronin** ul să se lupte curajos Da, da. Da !

— Știi de ce nu-mi place că sînt japoneză ? zise ea.

Raza alb-albăstruie a unui felinar pătrundea printre jaluzele, proiectînd pe tavan și pe jumătate de perete o rețea rectilinie de umbre și lumini ; Nicholas se răsuci în așternut.

— De ce ?

— Pentru că nu pot avea ochi de culoare deschisă.

El ghici mișcarea pe care-o făceau buzele ei, în timp ce ofta.

— Ah, franțuzoaicele pe care le-am văzut la Kyoto, reluă ea, și americancele acelea cu părul tuns și ochi albaștri ! Știi, am visat întotdeauna să am ochi verzi ca smaraldul.

— N-are rost să te gîndești la asta.

— Cred că numai așa îmi dau seama cît de mult îmi displac.

Ea îl luă mîna, ducîndu-i-o spre locul fierbinte dintre coapse.

— Asta, zise ea. E singurul lucru care contează. E...

— Nu, răspunse el, retrăgîndu-și mîna. Nu are nici o importanță.

Ea se întoarse pe o parte. Vocea-i devenise insinuantă.

— Nici măcar un piculeț ?

— Ba da, zise el rîzînd. Numai un piculeț.

Se ridică în coate și se aplecă peste ea. În semiîntuneric părea palidă, iar părul îi era ca un hățiș des.

— Ascultă, Yukio, zise el. Mă interesai înainte de seara balului, cînd am dansat cu tine.

— Înainte de a...

— Da, înainte de a te lipi în felul acela de mine.

Ea scoase o mînă din așternut și mîngîie pieptul tînărului. Un mușchi îi tresări și simți în stomac senzația obișnuită. Ca și cînd o mînă i-ar fi apăsat plămînii ca să nu-i lase să respire. Senzația unui astmatic în ceață.

— Ce este ? îl întrebă, înainte ca el să apuce să se ridice și să se așeze pe marginea patului. De ce ți-e frică ?

Se așeză și ea. Îl privea. Cu o privire atît de cludată...

— De mine, Nicholas ? Te temi de mine ?

— Nu știu, răspunse el, nefericit.

Chiar nu știa, iar lucrul acesta era îngrijorător.

Părăsiră Osaka într-un tren vechi, de dinainte de război, care, în ciuda curăţeniei sale perfecte, contrasta izbitor cu rapidul luxos care-l adusese pînă acolo.

Mers zgomotos, scrîşnete şi hopuri neîncetate. Legănarea era mai pronunţată, dar, în mod bizar, sporirea vibraţiilor avea un efect liniştitor asupra lui Nicholas. Gîndul i se întorcea mereu la reprezentaţia bunraku : mai exact, la spectacolul dat de Yukio. Era oare nimfomană ? De unde să ştie ? Nu cunoştea nici măcar definiţia clinică a bolii. Asta însemna oare o persoană ale cărei nevoi sexuale nu puteau fi satisfăcute ? Se putea defini astfel nimfomania ? Şi nici măcar nu putea spune că Yukio era insaţiabilă. Setea ei sexuală **putea fi** potolită. Era nevoie doar de o mare cantitate de energie pentru asta. Şi chiar dacă ar fi fost nimfomană ? Ce importanţă avea pentru el ?

Se întoarse către fereastră. Scîrţîitul roţilor. Colinele dispărură repede, lăsînd locul cîmpiilor netede şi orezăriilor. În depărtare, observă cîrezi nemişcate. Peste mai puţin de-o oră, o vor lua spre sud-est, către mare.

O zi frumoasă. Dimineaţa era pe sfîrşite.

Kobe, care, împreună cu Yokohama, este cel mai activ port din Japonia, rămăsese departe în urmă, cu şirurile lui de cargouri şi colonia internaţională, care reprezenta aproape un sfert din populaţia oraşului.

Nicholas se felicita că e departe de toate acestea. Locurile orientate exclusiv către afaceri — anumite cartiere din centrul Tokyo-ului, de exemplu — îl făceau să devină nervos. Aveau — ca şi aeroporturile — un aer familiar înfiorător, care părea dincolo de limbi şi chiar rase. Niciodată nu-şi dădea seama unde se află, cînd era pe un aeroport : da, ar fi putut fi în orice loc din lume, fără s-o ştie. Gările, în schimb, sînt diferite. Lucru ciudat, nu văzuse două care să semene, iar genul acesta de individualism al unei lumi vechi i se părea reconfortant. Dar ce rost avea să se gîndească la toate astea ?

Îşi luă ochii de la peisajul care defila şi privi în interiorul vagonului. Pasagerii se deosebeau între ei. Ultimul **businessman** coborîse la Kobe, şi nu mai rămăseseră decît localnici. Un om în salopetă, cu ghete înalte, avînd tălpi groase, cu mîinile

aspre încrucișate pe stomacul supt, cu bărbia în piept, cu picioarele întinse și gleznele încrucișate... Păr scurt, albit, și o mustață neagră, țepoasă. Un lucrător agricol, probabil, care se întorcea acasă. În partea cealaltă, dormea liniștită o femeie grasă, în kimono roșu aprins și alb. Lîngă ea, o grămadă de pachete ambalate în hîrtie maro. Doi copii în costume occidentale stăteau în genunchi pe bancă, cu coatele pe spătar, și se strîmbau la trecători.

— ... înapoi.

— Poftim ?

— Nicholas, ai auzit ce ți-am spus ?

— Nu. Iartă-mă. Mă gîndeam la bunraku.

— Vrei să spui, la felul cum te am încălzit ? întrebă ea, rîzînd.

— Nu înțeleg, răspunse el, de ce te crezi obligată să vorbești ca un soldățoi. De ce zici, de exemplu, că „te culci" cu cineva, în loc să spui că „faci dragoste" ?

— Pentru că „a se culca" exprimă mai corect ceea ce gîndesc, răspunse ea, pe un ton serios. Tu ai „făcut dragoste" vreodată ? Spune-mi și mie, cum vine asta ?

— Am făcut dragoste cu tine.

— Ce vrei să spui ? Te-ai culcat cu mine. Ca iepurii.

— Nu cred. Nici măcar în ceea ce te privește pe tine.

— Nu mai spune ! (Ridică puțin tonul.) Ascultă, Nicholas, mă culc cu tine, așa cum aș face o cu oricare altul. Să știi că ceea ce fac cu tine, am mai făcut și cu alți bărbați. De exemplu, cu Saïgo. (Dar de ce-i vorbea despre el ?) Mi a făcut plăcerile cu mîna, cu talpa piciorului, cu limba și cu...

— Bine ! strigă el. De-ajuns ! Unde vrei să ajungi ?

Se frecă de el și începu să toarcă, parc-ar fi fost o pisică mare.

— Eu ? Nu vreau decît să te excit. Nu erai atent la ce-ți spuneam, și...

— Doamne sfinte ! exclamă el, ridicîndu-se. Astea-s metode ?

Trecu prin fața ei fără o privire, și străbătu culoarul pînă la capăt. Privi prin cele două geamuri, cum se clatină vagonul din spate. Chiar crede că o să mă atîțe, povestindu-mi aventurile ei ? se întrebă. Ce idee sucită ! I se făcu frig deodată și avu o senzație de greață. Se împotrivi legănării, proptindu-se de tocul ușii.

Un oraș trecu fulgerător, prin dreapta, apoi începu să se micșoreze cu repeziciune, pe măsură ce înaintau spre sud-est.

Era probabil Kurashiki. Bun. Peste cîteva minute va apărea cel mai nordic punct din Seto Naikaï, Marea Interioară care lui Nicholas i se păruse atît de liniştită şi de calmă, în verile pe care le petrecuse cu părinţii pe ţărmul ei, în copilărie.

Trecînd printre trunchiurile dese ale pinilor uriaşi, vagonul se întunecă brusc, şi totul deveni ireal, ca în timpul unei eclipse. Apoi, la fel de brusc, soarele apăru din nou, iar pădurea rămase în urmă, degajînd faleza înaltă pe lîngă care treceau. Dincolo de aceasta, Seto Naikaï, scînteind în soare, părea o întindere presărată cu pietre preţioase.

Privea, furat de peisaj. Dar calm. Într-o zonă din sufletul lui se desfăşura parcă un film interior : în clipa aceea Yukio ar fi trebuie să se apropie pe nesimţite de el, să-l ia de mijloc şi să-i ceară iertare. Dar nu era un film adevărat, şi niciodată nu se va întîmpla astfel. De ce ar fi sperat ? Şi totuşi, speră .. Veşnicul romantism...

* * *

Insule atît de îndepărtate de centru — neregulate sau netede, întinse în şiruri lungi pe apele Mării Interioare, pînă la limita orizontului. Oare era adevărat — aşa i se spusese pe cînd era copil — că în Japonia era mai mult uscat decît apă? N-ar fi putut să confirme, dar n-avea importanţă. Insulele, tapiserii cu desene complicate, terase care le făceau fertile, pămîntul arabil e atît de preţios în Japonia...

Mi-ar plăcea, îşi zise el, ca, odată, să merg din insulă în insulă, să vorbesc cu oamenii, să mă aşez la masa lor, după ce-aş munci pe cîmpiile terasate, să dorm ici şi colo. Cred că aş putea să-mi petrec astfel toată viaţa, şi să mor, fără să ajung pînă la ultima insulă. Ce idee grozavă ! Să nu te întorci niciodată. Să mergi drept înainte. Fiecare zi ar fi altfel decît celelalte. N-ai obosi niciodată ; nu te-ai plictisi niciodată. Aşa ca acum ? Sînt mult prea tînăr pentru genul ăsta de gînduri, îşi zise el. Dar, în sinea lui, ştia că ceea ce-l apăsa nu era nici oboseala, nici plictiseala, ci iluziile care ascundeau adevăratul său sentiment :

Teama.

* * *

La Hiroshima, fu cu totul altceva. În radă, pe lîngă care trecură ca o dîră de fum, văzură Miyajima, însemnată de marele **torii** portocaliu și negru, poarta sanctuarului Itsukushima. Unul dintre cele mai spectaculoase locuri din toate insulele, pe care-l văzuse adesea în fotografii, dar îl descoperea acum pentru prima oară în realitate.

Porticul părea suspendat în aer, ivit din valuri, semănînd cu o hieroglifă enormă, tridimensională, trasată pe univers, sigiliu al vechii Japonii — pentru ca trecutul să nu fie niciînd uitat

Trenul staționă mult în gara Hiroshima, de parcă ar fi vrut să-și tragă sufletul. Peste tot în jur, masa greoaie a oribilelor clădiri industriale, dominate de un fel de tăcere incandescentă risipită în atmosferă, gingașă și fragilă ca un ou de sfredelus.

Locul din fața lor, care fusese liber toată după-amiaza, fu ocupat de un bărbat foarte slab, care purta un kimono maro cu gri. Era chel, iar din bărbie îi atîrnau cîteva șuvițe de barbă albă. Pielea, transparentă ca pergamentul, era întinsă pe pomeții proeminenți, însă în jurul ochilor și la colțurile gurii avea o mulțime de riduri, adunate de-a lungul anilor : ca un copac bătrîn, a cărui vîrstă o puteai afla după cutele pielii

Își înclină capul în direcția lor Ochii îi erau ca niște mărgele strălucitoare de sticlă Își tinea mîinile în faldurile costumului său tradițional.

În sfîrșit, trenul se urni încet din gară Senzația de apăsare se amplifică, de parcă tot aerul ar fi fost aspirat, de parcă n-ar mai fi rămas pentru plămînii lor — chiar dacă deschideau ferestrele și scoteau capul afară, — decît vidul înghețat al spațiului : Ca și cum ar fi fost pe altă planetă.

Nicholas simți că i se zbîrlește pielea. Privi pe fereastră, spre cerul de porțelan lucios, pentru că era sigur că a auzit zumzetul unui avion.

Trenul traversă cu aceeași încetineală orașul. Văzură mult timp la orizont profilul scheletului vechiului observator, așa cum rămăsese din 1945 Cupola care-l străjuia, ca un cuib răsturnat de pasăre, alcătuia o zonă solitară, interzisă pescărușilor care zburau uneori în preajmă, dar fără să i atingă vreodată suprafața ostilă.. Poate că, după atîta timp de dogoare incendiară și radiații pătrunzătoare, instinctul de supraviețuire încă se manifesta, ca un semn de neșters în ființa lor.

— Vrei să știi ce sînt eu în realitate? îi spuse la ureche Yukio (în timp ce priveau împreună unicul monument care comemora ceea ce se petrecuse aici, atît de departe și atît de aproape în trecut...). Acolo. Privește-l. Așa arăt și eu pe dinăuntru. Tot ce rămîne este partea dinafară, pe care o ai în față.

Devenise de o sensibilitate exagerată, diametral opusă atitudinii ei obișnuite, ironică, gata să zgîrie. Chiar această dualitate era lucrul care-l uimise cel mai mult la ea. Timp de o clipă, o crezu mult mai puțin complicată decît voia să pară. Știa că era vorba de o reacție de apărare — poate ultima ei baricadă. Dar nu se putea opri să se-ntrebe, ce fel de teritoriu necunoscut se întindea dincolo de zidul de piatră pe care-l construise cu atîta migală.

Panglicile norilor se întindeau oblic pe cer. Parcă se ivcau din pămînt, urcînd pînă-n inima bolții.

— Vă rog să mă iertați, zise bătrînul din fața lor. Scuzați-mi indiscreția, dar mă întrebam...

Se opri, iar Nicholas se simți obligat să reacționeze:

— Ce anume?

— Dacă ați mai fost la Hiroshima.

— Nu, răspunse Nicholas, iar Yukio scutură din cap.

— Așa-mi spuneam și eu, replică bătrînul. Oricum, sînteți prea tineri ca să vă amintiți de orașul vechi, chiar dacă ați fi apucat să-l vedeți înainte de a fi distrus.

— Dumneavoastră l-ați cunoscut? întrebă Yukio.

— O, da!

Zîmbi, iar ochii i se umplură de lumină și de regret. Ridurile păreau că i se șterg de pe față.

— Da, reluă el. Hiroshima era orașul meu. Pe vremuri. Acum mi se pare atît de departe! Ca o parte a altei existențe. (Zîmbi din nou). Da, chiar așa: dintr-o altă existență, cu toate lucrurile într adevăr importante.

— Unde erați cînd s-a întîmplat? întrebă Nicholas.

— Departe, spre coline. Da, foarte departe de ploaia de foc. Copacii se cutremurau la zeci de kilometri distanță, iar pămîntul se zvîrcolea de parcă ar fi suferit. Niciodată nu se mai întîmplase așa ceva. O rană în trupul universului. Mai mult decît moartea unui om, a unui animal, sau chiar a unei civilizații.

Nicholas ar fi vrut să-l întrebe ce anume depășea toate aceste lucruri, dar nu se putu hotărî s-o facă. Îl privi țintă.

— Aţi avut noroc, să nu fiţi în oraş, cînd a căzut bomba. Bătrînul o privi pe Yukio

— Noroc ? zise el, de parcă ar fi gustat ceva necunoscut. Nu ştiu. Poate că vorba „noroc" este un termen modern, dar nu se potriveşte prea bine. Este karma. Ştiţi, chiar înainte de război fusesem plecat din ţară. Pe vremea aceea făceam afaceri şi mă duceam des pe continent. Mai ales la Changhai, unde făceam cele mai multe vînzări.

Pentru prima dată i se văzură mîinile, iar Nicholas remarcă lungimea neobişnuită a unghiilor. Erau manichiurate cu grijă, lustruite şi date cu lac transparent. Bătrînul ghici mirarea lui Nicholas şi zise :

— O cochetărie pe care am deprins-o acolo, de la mandarinii chinezi, cu care făceam comerţ, şi care mă onorau cu prietenia lor. Sînt atît de obişnuit cu ele, încît nu le mai dau atenţie. Le păstrez însă la o lungime potrivită.

Se aşeză mai bine pe scaun şi începu să vorbească, de parcă le-ar fi spus poveşti nepoţeilor, ca să-i adoarmă. Avea o voce remarcabilă, autoritară însă blîndă, la fel de bine modulată ca aceea a unui conferenţiar experimentat.

— Într-o zi, după ce am terminat cu afacerile, am plecat să ne petrecem week-end-ul La ţară, ca să ne destindem puţin. Habar n-aveam ce mă aştepta La urma urmei, erau chinezi. Mandarinii au... hm, gusturi mai speciale, în unele domenii. Dar în afaceri trebuie să ai idei cosmopolite, mai ales în privinţa preferinţelor personale ale clienţilor Nu cred că e potrivit să te arăţi sever sau... hm, tradiţionalist, în acest domeniu În lume există o mie de civilizaţii, nu-i aşa ? Cine poate să spună care e cea mai bună dintre ele ? Eu, în nici un caz, conchise el, ridicînd din umerii slabi şi osoşi.

...După-amiaza era pe sfîrşite, norii oblici aveau pe burtă pete aurii şi trandafirii, pe cînd spinările rămîneau de un cenuşiu întunecat. Soarele dispăruse sub linia orizontului, iar spre est, cerul semăna cu un imens castron de porţelan translucid, de culoarea cobaltului. Mai sus, cîteva stele de mărimea întîia, păreau aruncate acolo de o mînă uriaşă. Lumea părea cuprinsă de o linişte absolută, ca în acele lungi după-amieze de vară, cînd însuşi timpul încetează de-a mai avea un sens. Era o clipă fermecată, alcătuită din elemente fantastice, care se întîlnesc în mod miraculos în acelaşi loc şi în acelaşi timp.

— Aşadar, prietenii mei mandarinii, m-au luat cu ei. Într-un oraş din sînul altui oraş, nu departe de Changhai, du-

pă cum vă spuneam. Era — iartă-mă, tînără prietenă — un bordel. O, nu numai clădirea respectivă. Întregul oraș. Da, era într-adevăr un oraș al plăcerilor. Iartă-mi, tînără doamnă, această parte a istorisirii. Un om de afaceri e de multe ori singur săptămîni de-a rîndul — din mai multe motive e greu să-ți permiți să-ți iei și soția în aceste călătorii. Iar aceste lucruri țin de... hm, părțile neașteptate ale vieții.

Mandarinii au foarte mult respect față de sex. Da, chiar așa. Nu le pot reproșa acest lucru.

Rîse ușor, într-un fel aproape patern, fără nimic scabros.

— În fond, e o parte necesară și importantă a existenței, așa că de ce n-ar cinsti-o?... Oricum, acela era cel mai mare și mai somptuos loc de acest gen pe care l-am văzut vreodată. Clientela era compusă exclusiv din mandarini, ba chiar, după cîte mi s-a spus, trebuiau să aparțină anumitor familii. Foarte exclusiv, da.

Acum ochii îi erau mari și visători.

— Aproape că-ți doreai să rămîi acolo pînă la sfîrșitul vieții. Dar bineînțeles că nu se putea. Asemenea locuri sînt făcute pentru vizite scurte. Cred, de altfel, că, după un timp, atmosfera lor rarefiată ar deveni insipidă. Eu, oricum, n-aveam de gînd să risc să mi se întîmple una ca asta. Viața n-ar mai merita să fie trăită dacă toate minunile visate s-ar preface în pulbere. Oricine are nevoie în viață de un moment în care să poată face abstracție de realitate, nu-i așa?

Trenul traversă, zdrăngănind îngrozitor, un pod cu structură metalică, apoi se afundă într-o pădure tristă și desfrunzită, jalnică asemenea supraviețuitorilor în zdrențe ai unei oștiri învinse. Lumina se împuțina, norii se întindeau tot mai întunecați pînă în zare, unde nu se mai distingea nici o culoare. Noaptea îi pălmuia ca o mamă supărată.

— Pe scurt, ajunsesem acolo și n-o să vă povestesc toate amănuntele. (Zîmbetul îi era nostalgic.) Sînteți destul de tineri, ca să vi le închipuiți și singuri. Nu. Dar aș vrea să vă povestesc despre un om pe care l-am întîlnit acolo.

Întinse un deget lung și osos, perfect drept. Unghia lungă îi strălucea la lumina artificială din vagon; parcă ar fi fost o mînă desenată pe un zid, ca să indice direcția.

— Era ciudat. Omul acela, vreau să spun. Sînt convins că nu era un client. Dar nu părea nici un angajat al stabilimentului. În orice caz, nu l-am văzut niciodată muncind.

Noaptea tîrziu, sau mai exact dis-de-dimineață, putea fi găsit în foaierul mare de la primul etaj. Casa avea două

etaje ; probabil că fusese construită de englezi, dar avusese desigur, inițial, o altă destinație. Omul stătea întotdeauna într-unul din fotoliile cu rezemătoare, și juca un joc pe care nu-l mai văzusem niciodată, cu pioni roșii și albi, avînd pe ei diferite semne.

— Mah-jong ? întrebă Nicholas.

— Nu, nu era mah-jong. Un joc total diferit, pe care n-am reușit să-l pricep. Rămînea nemișcat și tăcut, în timp ce fetele făceau curățenie, iar după ce terminau și plecau, începea să joace. **Clic-clac... Clic-clac...**

Bătrînul scoase o țigară și, nu fără greutate, din cauza unghiilor lungi, o aprinse cu o brichetă Ronson, micuță, din aramă. Zîmbi. Își încrețea pleoapele din cauza fumului. Poate că fusese pe vremuri un fel de Humphrey Bogart oriental ; expresia aceea i se așternuse pe chip într-un fel atît de natural... Învîrti bricheta între degete, făcînd-o să sclipească în lumină.

— O amintire din vremurile acelea, atît de îndepărtate, zise el. Era a unui diplomat englez, pe care l-am scos dintr-o încurcătură acolo. A insistat s-o iau. N ar fi fost frumos să-l refuz.

O băgă în buzunar, trase din țigară, suflînd apoi fumul, iar obrazul lui păru la fel de încețoșat ca priveliștea de dincolo de fereastră.

— Nu reușeam să adorm în locul acela, chiar după ce mă îndestulasem. Sper că nu trec de limitele bunei cuviințe, tînără doamnă ?

— Nu, nu, răspunse Yukio, iar Nicholas se întrebă ce-ar fi gîndit bătrînul dacă ar fi cunoscut vocabularul fetei.

— Aveam obiceiul să citesc seara pînă tîrziu. Sînt un cititor pătimaș ; toată viața am fost așa. Dar într-o noapte eram prea agitat ca să-mi pot continua lectura ; tocmai începusem **Moby Dick.** În englezește. Știți, nu prea am încredere în traduceri . se pierd o mulțime de lucruri. M-am dus așadar pînă la etajul I. **Clic-clac. Clic-clac.** Îl auzeam mutînd pionii. M-am așezat lîngă el și l-am observat. Pe atunci eram un tînăr destul de întreprinzător. Însă nu grosolan. Primisem o educație prea bună pentru asta. Dar aveam un fel de... cum să spun ? Avîntul tinerese, nu-i așa ?

Omul acela era mai în vîrstă decît sînt eu acum, da, mult mai în vîrstă. Oricine, văzîndu-l, l-ar fi considerat bătrîn.

Cel mai ciudat lucru la el erau unghiile. Atît de lungi, încît trebuia să poarte niște teci ca să le protejeze să nu le

cupă. Citisem despre aceste tecii La începutul secolului, mandarinii obișnuiau să le poarte — din cochetărie, îmi spusesem. Dar eram la sfîrșitul anilor '30 Cine mai purta în China asemenea unghii ? Nimeni, îmi ziceam eu. Descopeream că nu-i așa.

De obicei, tecile acestea erau din lac, dar ale omului aceluia erau, dacă ochii nu mă înșelau, din aur. Din aur masiv. Era oare posibil ? m-am întrebat eu Cum puteau unghiile să suporte asemenea greutate ? Dar era fără îndoială aur. mă pricepeam să-l recunosc.

— De ce ai venit aici ? întrebă omul, fără să ridice ochii.

Clic-clac, făceau în continuare piesele jocului **Clic-clac.** Timp de o clipă am fost atît de uimit, încît mi-a pierit glasul. A trebuit să insiste

— Ei, hai, ei hai ! spuse el

Exact ca sunetul jetoanelor. In aceeași cadență.

— Nu pot să dorm, i-am răspuns, cu voce încă nesigură.

— Eu nu dorm niciodată. Din cauza vîrstei mele înaintate. Cînd eram tînăr, adăugă, ultîndu-se la mine, nu pierdeam nici o noapte Poate că de asta nu simt acum lipsa somnului.

Vorbea un dialect deosebit ; mandarină, desigur, dar avea unele inflexiuni ciudate : înghițea sfîrșitul unor cuvinte, de exemplu Nu puteam să-mi dau seama de unde era.

— Nu mi se întîmplă prea des, i-am spus ; și am adăugat, ca să-i fac plăcere: Dar nu sînteți prea bătrîn...

— Destul ca să știu că voi muri în curînd

— Oh ! M-ar mira

Îmi aruncă o privire critică

— Mirările nu-s niciodată prea sigure, zise el, începînd să-și aranjeze pionii în grămezi de cîte nouă Dar nu-i nici un motiv de îngrijorare Nu mă tem de moarte Aș fi bucuros să mă duc, chiar aici și acum N am chef să văd ce se va întîmpla.

— Ce se va întîmpla ...? zisei, ca un sărac cu duhul. Dar ce-o să se întîmple ?

— Un lucru îngrozitor

Pe măsuța de lac, mîinile lui păreau obiecte din alte vremuri, de curînd dezgropate, scînteietoare ·

— O bombă de tip nou, îmi spuse el atunci, de o putere care întrece orice închipuire. Destul ca să distrugă un întreg oraș

N-am să uit niciodată clipa aceea Am rămas încremenit, abia respirînd. Îmi aduc aminte că am auzit țîrîitul unui

greier, atît de aproape şi de clar, încît am crezut că nimerise în casă. Ciudat, mi-a venit să mă ridic şi să-l caut, ca să-l dau drumul în bezna care ne înconjura.

— Nu înţeleg, i-am spus, cu un fel de mirare greoaie.

— E foarte probabil, îmi răspunse, terminînd aranjatul jetoanelor.

Le puse într-un buzunar interior al hainei, apoi se ridică, şi o clipă am avut impresia că-l cunoşteam, sau că-l mai văzusem cîndva. Cred însă că mi se păruse, din cauza luminii.

— Ce s-a întîmplat după aceea? întrebă Yukio.

Bătrînul păru dezorientat.

— Ce s-a întîmplat? repetă el. Dar... nimic. Absolut nimic. A rostit, pe un ton destul de ceremonios: „Noapte bună, domnule" „Vise plăcute" Deşi, după ceea ce-mi spusese...

După plecarea lui, se făcu linişte. Ghemuit în fotoliu, aproape că auzeam cum creşte iarba afară. Brotăceii adormiseră. Un nor de gîze zumzăia la fereastră, pe lîngă plasa împotriva ţînţarilor. Vorbele lui îmi umblau prin minte, parcă s-ar fi imprimat în circumvoluţiunile creierului meu.

— Dar de unde ştia? întrebă Nicholas. Pe atunci, nici măcar americanii, care aveau să pună la punct, mai tîrziu, proiectul Manhattan, nu o ştiau.

— Da, spuse încet celălalt. M-am întrebat şi eu, adesea. Din ziua aceea de august, în care am simţit, de pe colinele îndepărtate, pămîntul cutremurîndu-se şi cerul aprinzîndu-se în mii de culori, pe cînd vîntul arzător şuiera: da, mi-am pus aceeaşi întrebare. De unde a ştiut?

— Şi care-i răspunsul?

Bătrînul îl privi cu un zîmbet şters.

— Nu există răspuns, prietene.

Trenul îşi micşora viteza, de parcă goana l-ar fi obosit. Ţîşneau scîntei, purtate de curentul mersului. Bătrînul se ridică şi se înclină în faţa lor, ţinîndu-şi mîinile cu unghii ca nişte beţişoare străvezii împreunate în dreptul stomacului plat.

— Eu am ajuns, murmură el. Trebuie să cobor.

— Ei! exclamă Nicholas. Mai staţi o clipă.

Dorinţa de a afla mai multe îl făcea să uite de bunele maniere. Era vulgar şi nesocotea respectul pe care orice tînăr e obligat să-l manifeste faţă de o persoană mai în vîrstă. Bătrînul însă dispăruse; sărise sprinten din vagon, încă îna-

înte ca trenul să se oprească de-a binelea. Nori de aburi înceţoşau ferestrele.

Nicholas se întoarse de pe coridor şi se lăsă să cadă lîngă Yukio.

— Prea tîrziu, zise el. Prea tîrziu.

Noaptea ardea. Treceau pe lîngă unul dintre acele oraşe din sud — nu mai ştia care anume — transformate în sateliţi ai unei mari rafinării de petrol. Flăcări uriaşe ţîşneau în întuneric, ca nişte explozii solare văzute în prim-plan — un fel de balet infernal. Ce loc neomenesc, pentru a trăi şi a munci : un peisaj de coşmar, disperat şi fără ieşire.

— Ce părere ai despre povestea bătrînului ? zise Yukio.

Întoarse capul.

— Cum ?

— Bătrînul. L-ai crezut ?

— Da, l-am crezut, zise el. Şi, fără să ştie de ce, se gîndi la So-Peng.

— Eu nu.

Ea se aşeză picior peste picior, într-un fel foarte occidental.

— Asemenea lucruri nu se pot întîmpla. Pentru că, pur şi simplu, viaţa nu e aşa.

*

* *

Îşi petrecură noaptea la Shimonoseki, atît de aproape de apă, încît puteau s-o audă, cu toate că n-o vedeau din cauza ceţii foarte dese. Semnalele sfîşietoare ale indicatorului de ceaţă, răsunînd în noapte, sporeau atmosfera de mister.

Ea stătea întinsă, cu capul pe pieptul gol al tînărului, cu părul desfăşurat ca un evantaj peste pielea palidă. Mult timp, Nicholas nu reuşi să adoarmă. Îi ghicea respiraţia uşoară şi egală lîngă mîna lui. Îi simţea greutatea pe stern şi torace. Se întrebă ce anume îl atrăgea atît de intens la ea. Dar nu reuşi să-şi dea seama, nici măcar ce-l îndemna cu atîta stăruinţă s-o afle.

Yukio se mişcă, şi i se păru că era o parte a lui.

*

* *

Luară micul dejun la hotel, apoi ieşiră. Prin frigul umed de afară, ceaţa se mai învîrtejea în şuviţe inelate. Trenul cu care veniseră era şi acum în gară — dacă o puteau numi ast-

fel : era o simplă platformă între două rînduri de șine, cu stîlpi mari, negeluiți, sprijinind un acoperiș în formă de pagodă, lăcuit pe deasupra, ca să reziste la ploi și la aerul sărat. Își păstraseră încă mirosul de cedru.

În timp ce priveau, o echipă de feroviari se urcă în tren, iar după cîteva clipe, acesta fu dirijat spre o porțiune de cale ferată, așezată pe un disc imens de metal. Trenul se opri, discul pivotă cu 180°, apoi locomotiva porni încet în sens invers, pe cealaltă parte a cheiului, pregătită pentru a se întoarce în nord, spre Osaka.

După ce spectacolul se termină, plecară fără grabă. Cerul devenise alb. Soarele era împodobit cu frînturi de nori.

Erau foarte aproape de port, iar Nicholas vedea deja două sau trei pînze mari și albe, aparținînd unor vapoare de pescuit, care manevrau să iasă din dană. Dincolo de ele se întindea, încă nevăzut, țărmul jos al coastei asiatice.

Ajungînd pe promontoriu, i se păru că distinge, la sud, dealurile întunecate ale provinciei Bunzen, de pe insula Kiushu.

— Ce liniște ! zise Yukio, întinzîndu-se ca o pisică. Ce diferență față de Tokyo, Osaka sau chiar Kyoto. Aici parcă n-ar fi fost nici războiul, nici industrializarea. Parcă ne-am afla în secolul șaptesprezece.

— În mijlocul samuraïlor și al doamnelor samuraï, nu ?

Ea respiră adînc.

— Parcă am fi la capătul lumii — sau la începutul ei.

Se întoarse spre el, cuprinzîndu-i cu degetele încheietura mîinii. Intimitatea castă a gestului îl surprinse. Mirosul pătrunzător al peștelui pus la uscat, care îmbiba aerul, li se lipea de nări ca o vopsea. Pescărușii mari, cenușii și purpurii, descriau arabescuri abia vizibile pe cerul jos, țipînd ascuțit.

— De ce n-am rămîne aici, Nicholas ?

— Aici ?

Dădu repede din cap de mai multe ori, ca un copil.

— Da. Chiar aici. De ce nu ? E idilic. Aici, restul lumii nu mai există. Poți uita. Poți fi liber. S-o iei de la început. Ca și cum ai renaște, curat și întreg.

O privi. Ea se lipi convulsiv de el.

— Oh, te rog ! spuse ea.

Vocea îi era înăbușită și se prelungea într-un ecou, ca și cum ar fi vorbit într-o catedrală.

— Să nu mergem mai departe. De ce să plecăm ? Ce am putea găsi la Kumamoto, mai mult decît aici ? Mă ai pe mine, avem marea. Putem să călătorim pe un vas cu pînze. Să

ieşim pe ocean. Chiar pînă la continent. Nu e prea departe. Cît timp ne-ar lua ? Şi apoi...

— Doar nu vorbeşti serios, răspunse Nicholas. Haide, fii realistă.

— Realistă ! exclamă ea. Dar cum îţi închipui că sînt acum ? Acolo nu mă aşteaptă nimic. (Arătă cu braţul spre nord, de unde veneau). Nici dragoste, nici viaţă. Iar în sud, la Kumamoto ? Ce e acolo ? Saïgo ! Saïgo, şi secretele lui ruşinoase. Nu vreau să fiu amestecată în toate astea. Mi-e frică.

Trecuseră pe lîngă un vînzător ambulant, ascuns de ceaţă. Nicholas se dezlipi o clipă de Yukio, se întoarse şi cumpără două cornete cu **tofu**, care părea dulce şi lipicios. Îi întinse unul. În pasta moale era înfiptă o linguriţă de lemn.

Ea se uită la **tofu**, apoi la Nicholas.

— Ce te-a apucat ? îl întrebă.

O pală de vînt marin umed îi şfichiui deodată, iar ea îndepărtă şuviţele de păr, care-i acoperiseră faţa. Cîteva fire negre rămaseră lipite la colţul gurii. Părul despletit fîlfîia în jurul ei, ca o eşarfă.

— Mă tratezi ca pe un copil, reluă ea. Îmi cumperi dulciuri, de parcă aş fi avut doar un coşmar.

Lovi cupa de carton, pe care i-o întindea Nicholas. **Tofu** căzu pe jos, rămînînd o grămăjoară albă şi brună.

— Orice ai crede tu, nu este o simplă dorinţă de a evada. Adorm seara şi mă trezesc dimineaţa, sperînd că e doar un vis. Dar nu. Nu înţelegi ?

El porni mai departe, iar Yukio îl urmă.

— Te rog, Nicholas !

Era puţin aplecată ; ca să opună rezistenţă vîntului ? Emoţiei ? La amîndouă, poate.

— Te implor. Să rămînem aici. Nu vreau să merg în Kyushu !

— Dar de ce ? Doar ştiai unde merg, cînd ai insistat să te iau cu mine. Ce credeai că o să se întîmple ?

— Nu ştiu, se plînse ea. Nu m-am gîndit la toate. În privinţa asta, nu sînt ca tine. Nu pot să prevăd şi să organizez viitorul. Niciodată n-am ştiut dinainte ce-am să fac, sau ce-am să simt. Nu-mi dau seama de nimic, pînă cînd nu se întîmplă. Voiam... Voiam doar să fiu cu tine...

Îşi duse mîna la gură, iar ochii i se măriră. Îi întoarse brusc spatele şi se plecă înainte.

— Yukio...

— Lasă-mă în pace ! Nu mai ştiu ce spun.

Își aruncă **tofu** și o luă de umeri.

— Nu înțeleg, îi spuse. Vorbește, te rog!

— Știi că nu se poate. O știi prea bine, zise ea, stînd în continuare cu spatele la el.

— Yukio, zise el, lipindu-se mai strîns de ea, trebuie să-mi spui...

— Nu pot! Nu pot!

— Ba da, poți! Știu că poți. O întoarse spre el.

Îi cercetă ochii speriați, plini de lacrimi.

— O să te ajute, dacă-ți vorbesc? o întrebă.

— Da. Nu. Nu știu!

Era sigur însă că ea înțelesese ce voia să spună.

— Te iubesc, zise el. Nici nu știu cînd mi-am dat seama de asta, fără să ți-o spun...

Oare de asta îi fusese lui teamă?

— Nu, nu, exclamă ea. Nu vorbi așa. Te rog. Nu pot suporta. Nu pot!

— Dar de ce?

— De-aia, zise ea sălbatic, cu obrazul contractat într-o strîmbătură dușmănoasă. Fiindcă te cred.

Simți că-l apucă rîsul. De ușurare.

— Și ți se pare atît de groaznic?

— Chiar nu pricepi? (Obrazul ei era atît de aproape de al lui, încît părea că se uită cruciș.) Cred că o să mor, zise ea. Nu sînt pregătită pentru...

— Ba da, ești!

Ea își scutură capul. Părul îi căzu peste obraz, buza de îi tremura.

— Ca oricine, insistă el. Doar că n-o știai.

— Nu pot suporta!

Vocea era aproape un hohot de plîns. Sirena unui vapor gemu în spatele lor, iar bătaia ritmică a motorului Diesel îi străbătu cu vibrația sa. Îl zăriră, siluetă verde și aurie, ce se pierdu de îndată în ceață. Nicholas nu mai zărea nici locul în care stătea vînzătorul de la care cumpărase **tofu**.

— Am promis, spuse el, ca să schimbe vorba. I-am spus că o să vin.

— Te poți răzgîndi. Nimeni nu te obligă să-ți respecți cu sfințenie hotărîrea.

Vocea ei era rugătoare. Oare lui i se adresa Yukio, sau își vorbea ei?

— Mi-am făgăduit mie însumi, zise el cu blîndețe. Trebuie să aflu ce face Saïgo la Kumamoto.

— De ce? De ce ţi se pare atît de important? Cui îl pasă ce face? Afectează pe cineva? Pe nici unul din noi. De ce nu poţi să uiţi? E un lucru atît de mărunt...

— Nu, răspunse el cu disperare. Nu e de loc un lucru mărunt.

Se întrebă cum ar putea-o face să înţeleagă. Nu reuşea să-şi explice nici lui.

— Totul a început cu lupta voastră de la dojo, zise ea, şovăind. Parcă v-aţi strînge de gît unul pe celălalt, şi nici unul dintre voi nu vrea să renunţe primul. Nu înţelegi că vă distrugeţi reciproc? Unul dintre voi trebuie să cedeze altfel... De ce n-ai fi tu acela?

— E o chestiune de onoare.

Chiar atunci îşi dăduse seama; ca atunci cînd soarele, abia ivit la marginea orizontului, alungă tremurul prelung al nopţii.

— O, te rog, lasă teoriile, zise ea tăios. Nu se mai poartă de mult genul ăsta de onoare.

Cît de puţin înţelege viaţa, îşi spuse el.

— Pentru unii dintre noi, „se poartă" întotdeauna.

— Samuraii! exclamă ea, aprig. Elita Japoniei! Războinicii care se reped fără ezitare în vîltoarea luptei! Care nu trăiesc decît pentru a muri cu arma în mînă! (Izbucni în rîs: un rîs muşcător, amar). Care dintre noi doi are nevoie de o doză bună de realitate? reluă ea. Sînteţi la fel, şi tu şi Saigo: doi cîini turbaţi, care şi-ar smulge labele, mai curînd decît să renunţe şi să-şi întoarcă spatele.

— Nu, nu sîntem la fel, răspunse el. De loc: Saigo urăşte tot ce reprezint, tot ce apăr eu. Sîngele meu amestecat. Iubirea mea faţă de Japonia, îmbinată cu oribilele mele trăsături caucaziene. Îl enervează să vadă un om cu înfăţişarea mea, mai bun decît el în toate privinţele, şi, mai cu seamă, într-un domeniu atît de important ca bujutsu.

— Important? De ce-i aşa de important acest bujutsu? Ce are el de-a face cu viaţa, cu sentimentele...

— Tocmai tu vorbeşti despre sentimente?

Abia îi ieşiseră cuvintele de pe buze, că-şi dădu seama ce greşeală făcuse, spunîndu-le. Văzu expresia ce se întipări pe chipul lui Yukio şi-i întinse braţele.

— Iartă-mă. Ştii că nu m-am gîndit cu adevărat...

— Ba te-ai gîndit. Te-ai gîndit, Nicholas. Sînt sigură. Şi cred că aveai dreptul s-o spui. În ultimele zile mi-a fost frică. Acum ştii cum sînt cînd mi-e frică. M-ai făcut să simt ce-

va... ce nu credeam că pot simți. Încă nu mi-am... În sfîrșit, uneori am chef să fug, să mă ascund și să nu mai văd pe nimeni pînă la sfîrșitul vieții. Oare e bine să am încredere în tine? Mereu mă întreb. Ce mai vrea de la mine, în afară de buze și sex? Și apoi îmi spun: pe astea le-a avut deja, atunci — de ce continuă? Așa o fi, cu toate că fiecare din instinctele pe care le mai am afirmă contrariul. Trecutul moare foarte încet. Încă-i mai aud ecourile în jurul meu. Cînd îmi vorbești, aud ce-mi povestești, dar în același timp, prin cap mi se învîrtesc alte idei, ascunse și secrete, ca niște hieroglife invizibile, și-mi înfierbîntă creierul: aud în același timp două lucruri diferite, și încep să mă întreb, care dintre cele două semnale e cel adevărat, pe care voiai să mi-l transmiți?

Ridică privirea spre el.

— Pentru tine au vreun sens toate astea? îl întrebă.

— Cred că da.

— Văd bine că nu.

Ochii îi erau atît de strălucitori, încît păreau să arunce scîntei, deși lumina nu bătea direct în ei.

— Am impresia că încerc să-ți spun că te iubesc, șopti ea.

Își trecuse brațele pe după gîtul lui Nicholas, fără ca el să-și dea seama cum o făcuse. O clipă mai devreme, nu și le ținea de-a lungul trupului? Cînd se mișcaseră? Ce se petrecea oare?

Se sărutară. Clipă în afara timpului, cînd și răsuflarea fu parcă suspendată, ca norii condensați într-o dimineață înghețată de iarnă.

Își duseră bagajele pînă la casa de bilete pentru ferryboat, o cabină de lemn cît o batistă, cu un ghișeu rotund în față, fără geam, fără nimic care s-o apere de vremea rea. Puteai să îngheți într-un asemenea loc.

Un puști de vreo 15 ani, luă cele două bilete de tren pe care i le întindea Nicholas, le obliteră și le perforă în cîteva locuri, apoi i le restitui.

— Vaporul următor, peste șapte minute, zise el.

Chiar și aici, în acest orășel îndepărtat, obsesia punctualității, atît de caracteristică japonezilor...

Yukio rămase neobișnuit de tăcută pînă la plecare. Dar melancolia îi dispăru deodată, de cum ieșiră în larg.

— Poate mergem la un spectacol, în oraș, spuse ea, veselă. Sau la un centru de echitație. Am putea să ieșim la iarbă verde și să călărim toată după-amiaza.

Ca şi cum scena de lîngă plajă nici nu s-ar fi întîmplat... Pe cînd Nicholas, încă nu-şi revenise din tulburare.

În urma lor, Shimonoseki pierea ca un vis, în dîra de spumă a vasului. Prin faţa etravei lunecau graţios şi virau oblic, ţipînd, pescăruşii, ca o escadrilă de vînătoare.

Trecură foarte aproape (aşa părea, prin ceaţă) de două vapoare de pescuit joase. Plasele negre erau agăţate de catarge, ca nişte caricaturi de pînze. Un băiat, de pe unul din vapoare, salută cu un gest plin de entuziasm ferry-boat-ul care trecea, dar nimeni de pe bord nu se obosi să-i răspundă la salut.

Privirea lui Nicholas era aţintită asupra lui Yukio, care stătea lîngă el. Îşi dăduse capul pe spate, parc-ar fi vrut să reţină lumina nehotărîtă a soarelui pe pomeţii ei înalţi. Părul îi fîlfîia ca o aripă de corb. În această poziţie, i se contura clar bărbia şi linia prelungă a gîtului gol. Curba sînilor... Oare era o închipuire a lui, sau vedea într-adevăr sfîrcurile tari, care se ridicau, împungînd dantela uşoară a sutienului?

— De ce crezi tu că Satsugai se teme de colonel?

Vîntul destrămă cuvintele lui Yukio şi le tîrî, peste bastingajul vasului, către vapoarele de pescuit care ţopăiau ca nişte pete negre, pierdute în cenuşiul uniform al ceţii. O clipă, Nicholas crezu că n-a înţeles bine.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— Ba da, zise ea, întorcîndu-se spre el şi scrutîndu-i chipul. Dar e evident. Chiar nu-ţi dai seama? Da... N-ar trebui să mă mir. Am petrecut mai mult timp decît cu tine cu Satsugai.

— Stau adesea de vorbă...

Îşi sprijini coatele pe bastingaj, şi se aplecă în afară. Simţi pe braţ mîna lui Yukio.

— Nu face aşa ceva, zise ea rîzînd. Dacă ai cădea, ar trebui să-ţi sar în ajutor, şi urăsc apa.

— Apa şi trenurile...

— Apa, mai mult ca orice. Nu mă deranjează să fiu foarte aproape de ea. Ba, chiar îmi place. Dar mă tem de mare, de curenţi, de toate astea...

— Apropo de Satsugai..., zise el. Tata şi el au păreri politice diametral opuse. Dar astea nu-s decît vorbe, nu-i aşa?

— Crezi că s-ar mai vedea dacă n-ar fi Itami şi mama ta?

Îşi coborî privirea spre apă — umbră şi lumină.

— Nu. Cred că nu.

— Vezi ? Ascultă, eu îl cunosc bine pe Satsugaï. O asemenea ură nu se poate naşte decît din frică, şi dă-mi voie să-ţi spun că e un om greu de speriat. Nu ştiu cu ce-l are la mînă colonelul, dar trebuie să fie ceva foarte important.

— Cred că Satsugaï, ca membru al unui **zaïbatsus**, a fost bănuit un timp că ar fi comis crime de război. Ştii, în cursul epurărilor, cînd americanii au vrut să frîngă structura familială tradiţională a acestor **zaïbatsus**, tata a intervenit în favoarea lui Satsugaï. Nu cunosc amănuntele, dar cred că pentru Satsugaï, acest fel de obligaţie e greu de suportat.

— Da. Se mîndreşte că nu datorează nimănui nimic. Iar acum este şi mai influent decît în timpul războiului. (Scutură din cap). Dar dacă o parte din puterea lui i-o datorează colonelului... murmură ea.

— Din cauza relaţiilor de familie. Mama e neînduplecată în privinţa asta. Pe lîngă familie, politica îşi pierde importanţa. În afară de tata şi de mine, n-o are decît pe Itami. Ar face orice, una pentru cealaltă...

Ceaţa se îndesea, şi li se făcu frig. Sirena de ceaţă a vaporului suna răguşit, la intervale regulate. Pescăruşii dispăruseră. Nici apa nu se mai vedea. Parcă pluteau prin aerul alb, înăbuşitor. Nici o boare de vînt. Auzeau glasuri, estompate, şi în acelaşi timp ciudat de sonore, venind din cealaltă parte a punţii, traversînd parcă un golf adînc.

Deodată, le apăru în faţă pămîntul, răsărit din pîcla deasă ; apoi, dintr-o singură mişcare, ferry-boat-ul acostă la debarcaderul acoperit cu iută. Nicholas se întrebă, cum putuse căpitanul să se orienteze. Auziră pontonul scîrţiind. Apoi un cîine începu să latre, nebuneşte.

*

* *

Drumul cu trenul pînă la Kumamoto i se păru nesfîrşit lui Nicholas, deşi nu reprezenta decît o mică parte a distanţei pe care o străbătuseră. Poate că era din cauza ceţii, dar simţea o dorinţă nebună să afle ce-l adusese pe Saïgo acolo... Kansatsu se arătase neliniştit, abia acum îşi dădea Nicholas seama — atît de tîrziu ! Niciodată senseï-ul nu şi-ar fi exprimat un astfel de sentiment, îi dăduse doar a înţelege... Dar ce putea fi atît de tulburător în venirile lui Saïgo acolo ? Şi ce-l privea lucrul ăsta pe Kansatsu ? Erau întrebările care-l frămîntau pe Nicholas, în timp ce străbăteau Kyushu.

Dorea din tot sufletul să afle răspunsurile, dar era, desigur, o dorință zadarnică. De fapt — Cheong i-o repetase mereu — toate dorințele sînt zadarnice. „Dacă într-adevăr dorești îndeajuns de mult un lucru, fă-l — îi spusese ea. Cel care-și pierde vremea, mulțumindu-se să dorească ceva, nu reușește nimic".

Simți brusc născîndu-se în el o pornire împotriva acelei părți din sine însuși, care rămînea occidentală. Totuși, își dădea seama că aceasta era partea nesupusă, plină de energie și de dorințe, de nerăbdare și de nestatornicie. Tocmai aceste lucruri făceau din el o ființă diferită.

Ca de obicei, Yukio era dornică de plăcere. În vagonul complet pustiu, care se zgîlțîia, se așeză pe genunchii lui Nicholas, își ridică fusta și se lipi de el. Nici unul din ei nu trebui să se miște.

* * *

În epoca feudală, probabil că palatul din piatră și mortar din Kumamotu domina orașul, de pe colina lui de un brun întunecat, care devenea verde și luxuriantă odată cu primele zile ale primăverii. În perioada actuală însă, deși rămînea impunător, părea strivit de enormele construcții industriale, ce se întindeau în partea de nord-vest a văii. Cel puțin 15 coșuri de uzine se înălțau nepăsătoare spre cer, ca niște degete monstruoase, cu mănuși de ceață, în după-amiaza aceea, în care Nicholas și Yukio coborîră din tren.

Ciudat, dar Kumamotu în sine nu era atît de modern pe cît s-ar fi crezut, judecînd după noile anexe industriale. Elementele occidentale nu se prea observau, iar cei doi tineri văzură mai multe costume japoneze tradiționale decît în orice alt loc prin care trecuseră. Chiar prin ceața care, în sfîrșit, începea să se risipească, puteau observa cît de accidentat era relieful insulei. În toate părțile se înălțau mase întunecate, formînd o rețea unduitoare de umbră și lumină, asemănătoare cu priveliștea care se vede dintr un avion zburînd foarte sus, deasupra unui strat des de nori.

Luară camere la un hotel de pe strada Luptătorilor.

— De aici, le spuse amabil proprietarul, deschizînd larg ușile camerelor, aveți o vedere perfectă spre muntele Aso. E un vulcan, știți ? Fumegă mereu. (Întinse un deget plinuț că-

tre ceața de afară). Timpul e întotdeauna așa, cînd suflă vîntul dinspre munte.

Se duse spre ușă și adăugă, punînd mîna pe clanță:

— Cade chiar și cenușă. În timpul erupțiilor, cerul e atît de întunecat, de parc-ar fi noapte.

Nicholas îi dădu un bacșiș și-l salută cu o înclinare, destul de rigidă, din cap. Apoi îi telefonă lui Saïgo, dar nu-l găsi. Lăsă un mesaj și numărul de telefon de la hotel.

Își petrecură o parte a după-amiezii căutînd cai, însă în oraș nu era, se pare, nici un centru de echitație. Yukio nu și ascunse dezamăgirea.

Luară o gustare într-un minuscul salon de ceai, dintr-o piață înconjurată de copaci. Păsările ciripeau, zburînd din creangă în creangă. Bucătăria era impecabilă, dar Nicholas nu putu mînca aproape nimic. Stomacul i se strîngea, și simțea nevoia de mișcare.

Se plimbară fără țel pe străzile principale și de-a lungul străduțelor, avînd de-o parte și de alta dughene pline de mirosuri amestecate și de clienți gălăgioși.

Se întoarseră la hotel spre seară. Ceața dispăruse, iar scoica de cobalt a cerului părea infinit de departe.

Găsiră un mesaj de la Saïgo. Spunea că va trece pe la hotel și vor lua masa împreună.

— Cît timp vom rămîne aici? întrebă Yukio, prin ușa lăsată deschisă între cele două camere, pe cînd se îmbrăcau.

— Nu știu. Nu m-am gîndit. De ce?

— Am chef să plec.

— Abia am sosit.

— Știu. Dar mi se pare că a trecut un an de atunci. Orașul ăsta e ciudat.

Rîse, trăgîndu-și pantalonii.

— Nu-ți place aici, și gata. Ascultă, aici nu sîntem lîngă apă. Nu e nici un pericol să cad peste bord.

Zîmbetul lui Yukio era ceva mai crispat decît al lui.

— Da. Da, spuse ea. Știu. Dar n-ai observat? Aerul de aici miroase altfel. De parcă ar arde.

— Din cauza rafinăriei, răspunse el. Sau, poate, de vină e muntele Aso. E prima dată că sînt atît de aproape de un vulcan în plină activitate. Pe Hokkaïdo nu e nici unul?

Saïgo sosi puțini după ora șase. Nicholas deschise ușa camerei lui.

— Ah, Nicholas, nu știam că...

Privirea îi lunecă de pe chipul lui Nicholas peste umărul acestuia. Păli.

— Ea ce caută aici ? şuieră el printre dinţi, şi, mai ales, pe cu totul alt ton : dintr-o dată îi pierise toată politeţea.

— Yukio ? făcu Nicholas, întorcînd capul. S-a hotărît să mă însoţească. Nu ştiai că e şi ea aici ? Într-adevăr, n-aveai de unde să afli.

Ochii furioşi ai lui Saïgo se aţintiră asupra lui Nicholas. Privirea îi era rece şi aspră.

— Special ai făcut-o ?

— La ce te referi ?

— Las' că ştii tu. Nu minţi, Nicholas ! Ţi-a spus tot.

Nicholas simţi în spatele lui prezenţa caldă şi apropiată a fetei.

— Nu i-am spus nimic. (Vocea lui Yukio era îngheţată). Dar dacă tot te-ai dat pe faţă ca un puşti isteric, poate că ar fi mai bine să-i spui chiar tu totul.

— Ce să-mi spună ? Ei, stai puţin...

Saïgo îl ocolea ca să ajungă lîngă Yukio. Nicholas făcu un pas în lături şi se propti cu umărul şi braţul stîng în tocul uşii, ca să-l oprească. Yukio se dădu înapoi.

— Cred că ai face mai bine să-mi spui ce ai de spus.

Saïgo simţi ameninţarea din vocea lui Nicholas. Sîngele începu să-i clocotească în vine. Se înclină uşor spre dreapta, mascînd mişcarea orizontală a mîinii drepte.

Nicholas îşi repezi însă antebraţul, lovind încheietura lui Saïgo. Lovitura nu era prea dureroasă, dar antrena o puternică zguduire nervoasă. Mîna se muie.

Erau foarte aproape unul de celălalt, iar Saïgo îşi lansă piciorul spre genunchiul lui Nicholas. Se bizuia pe tocul uşii ; prins între violenţa loviturii şi lemn, genunchiul s-ar fi spart ca sticla. Dar Nicholas se retrase, iar piciorul lui Saïgo se izbi de lemn, cu un bubuit de parcă s-ar fi dărîmat casa.

Înainte ca Nicholas să poată reacţiona, Saïgo se răsuci brusc pe călcîie şi se îndreptă pe coridor. Fără să scoată o vorbă, Nicholas porni după el. Yukio alergă la uşă. „Nicholas !“ strigă ea. Apoi se avîntă şi ea pe urmele lui Saïgo.

* * *

„Îngerul de mare“ stătea nemişcat pe fundul acvariului, ca o dantelă cenuşie. Botul minuscul se închidea şi se des-

chidea. Poate că încerca să mănînce algele lipite de pereții transparenți.

Doi gouramis care treceau, îl deranjară din concentrare și se năpustiră ca o săgeată în spatele unui tufiș de plante acvatice, care se mișcau ușor în curentul de bule urcînd din tubul de oxigenare.

Ei erau de cealaltă parte a străzii, în umbra deasă a unei arcade. Era liniște, se distingeau pașii fiecăruia dintre puținii trecători.

— Ce aștepți?

— Sst! răspunse Nicholas, care se gîndea: 12, 13, 14...

O pereche tînără apăru la colțul străzii și coborî spre ei. Nicholas aruncă o privire spre bărbat, apoi reîncepu să observe poarta negustorului de pești, prin care dispăruse Saïgo cu cîteva clipe mai înainte... 21, 22, 23... Nu se vedea nimic neobișnuit. La 30, o luă pe Yukio de mînă și traversă.

În fundul prăvăliei sună un clopoțel, de parcă ar fi chemat la rugăciune. Era o încăpere strîmtă, cu podeaua de scînduri, avînd de-a lungul pereților acvarii de toate mărimile. Numai unul sau două dintre ele erau goale și prăfuite.

Un om slab, vlăguit de ani, cu pielea de culoarea cetei din ziua precedentă, era așezat pe un scaun foarte înalt de lemn, în fața unui zid acoperit cu filtre, tuburi transparente din plastic și cutii cu hrană pentru pești. Era singur în prăvălie.

— Mai este o ieșire prin spate? îl întrebă Nicholas.

Omul ridică ochii cu oarecare întîrziere.

— Ce? A! da, însă...

Nicholas, cu Yukio în urma lui, se repezise deja pe coridorul întunecos din spate și ieșea prin ușa din dos, deschisă.

Se treziră într-o ulicioară pavată cu cărămidă — de fapt, o fundătură. Saïgo nu se putea îndrepta decît într-o singură direcție. Îl urmară.

Îl zăriră o stradă mai departe, mergînd spre vest. De două ori își schimbă brusc direcția. Nicholas îl pierdu din ochi și începu să se teamă că norocul îl va părăsi. Nu cumva Yukio era de vină? Dar totul se rezolvă. Saïgo se ascunsese în mijlocul unui grup vesel, lîngă un chioșc de ziare chiar sub nasul lui Nicholas, de fapt. Era o întîmplare, sau o manevră foarte iscusită? N avea cum să afle. Dar întrebarea rămînea. De ce era Saïgo atît de precaut? De ce îi păsa dacă este urmărit sau nu?

Deasupra lor, luna plină, alb-albăstruie, era mare cît un lampion, semn că se apropia prima zăpadă. Norii, întinşi şi deşi ca nişte perdele, făceau ca lumina să fie schimbătoare. Nicholas trebuia să se oprească din cînd în cînd, ca să verifice distanţa ce îi despărţea de silueta întunecată din faţa lor.

Saïgo se întoarse şi razele lunii îi luminară chipul. Nicholas o îmbrînci pe Yukio sub o boltă. Nu mai auzi decît respiraţia ei uşor gîfîită şi bătaia propriei sale inimi.

Silueta lui Saïgo se micşora tot mai mult în noapte... Nicholas o trase pe Yukio după el. Îşi văzu „vînatul" oprindu-se o clipă în pragul strîmt al unei clădiri de lemn, cam dărăpănate, apoi mistuindu-se înăuntru, ca un animal nocturn.

Nicholas rămase absolut nemişcat în întuneric, cu Yukio lîngă el.

— Acum... zise el încet, după cîteva clipe.

Traversară în fugă strada.

Pe faţada edificiului nu era nici o tăbliţă care să dea indicaţii în legătură cu destinaţia sa. Nici o sonerie. Nimic. Uşa era de metal, vopsit în roşu închis. Nicholas apăsă clanţa de aramă, aşteptîndu-se să opună rezistenţă. Uşa se deschise.

Intrară într-un coridor gol, fără tavan propriu-zis. O scară mare, aşa cum sînt cele din uzine — tot metalică — ducea la etaj. Parterul n-avea uşi. Nici primul etaj, după cum observară apoi. Era foarte mult spaţiu gol acolo.

În clădire era linişte, în afară de un fel de vibraţie intermitentă, care se transmitea podelelor de lemn ale vastelor paliere.

Găsiră în sfîrşit o uşă — închisă şi ferecată — la etajul al treilea. Yukio tuşi de două ori, înainte de a-şi duce mîna la gură ; în aer părea să fie mult praf.

Locul dădea o impresie ciudată. În afara stînjenelii produse de pătrunderea într-un loc necunoscut, îţi provoca şi o senzaţie neplăcută în stomac, de parcă ai fi fost la miezul nopţii, într-o casă bîntuită de stafii.

— Vreau să ies de aici, şuşoti Yukio în urechea lui Nicholas, trăgîndu-l de braţ.

— Sst !

Străbătu cu grijă palierul şi se apropie de uşa închisă. I se păruse că... Lumina era atît de slabă, încît nu putea fi sigur. Dar apropiindu-se, se văzu limpede desenul trasat cu cerneală neagră chiar în mijlocul uşii. Un cerc cu nouă romburi negre, înconjurînd ideograma komuso.

Nicholas privi. Unde mai văzuse așa ceva? Căci o mai văzuse, era sigur de asta... Un ryu. Era un ryu. Dar care? Mai văzuse desenul, nu de mult. Da, chiar înainte de a pleca din Tokyo. Poate era o ramură regională. Sau poate...

O prinse brusc de mînă pe Yukio și o trase înapoi.

— Ce este? șopti ea. Unde ne aflăm?

— Vino! zise el, scuturîndu-i brațul. Dar hai odată!

În stradă, își dădu seama că respira greu. O luă la fugă, trăgînd-o pe Yukio după el. Noaptea era înspăimîntător de tăcută. Kumamoto părea pustiu, iar Nicholas avu impresia că erau singurele ființe vii în beznă și că fugeau printr-un decor de coșmar, fără ieșire.

Capul îi zvîcnea de parcă era gata să se spargă. Gîndul alerga febril, scăpat de sub control. Abia dacă auzea întrebările lui Yukio.

Recunoscuse desenul de pe ușă: știa acum de ce-l urmărise pe Saïgo pînă aici, ca și ceea ce-l aștepta în curînd.

* * *

Ajungînd la hotel, o lăsă pe Yukio singură în camera ei.

— Nu vrei să-mi spui nimic?

— Imediat, îi răspunse el, pierdut încă în gînduri. Fă o baie, fă ce vrei. Mă întorc repede.

— Doar n-ai să pleci din nou, zise ea. Nu vreau să rămîn singură aici.

— Nu-ți face griji. Sînt în camera de alături.

În camera lui, se duse la fereastră. Bezna era deplină. Dar, poate numai din cauza celor spuse de patronul hotelului, i se păru că distinge panașul alb al cenușii țîșnind din Nakadake, cea de-a patra culme a muntelui Aso.

Acum știa de ce făcea Saïgo atîta drum ca să frecventeze acest ryu deosebit. În apropiere de Tokyo nu exista nici unul de acest fel. Cuvintele lui Kansatsu îi reveneau în minte cu o intensitate asurzitoare: **Nicholas, în Japonia există multe ryu. Iar disciplinele predate în ele sînt de o diversitate fără limite. Uneori nu se fac discriminări între bine și rău.**

Nu era de mirare că Saïgo se arăta atît de discret în deplasări; atît de atent să și piardă urma.

Era de la sine înțeles, pentru un ninja!

Căci devenise ninja. Acest ryu din Kumamoto nu era o ramură locală ci un centru. **Centrul**, mai bine zis.

Ninja nu sînt legaţi de Cale, spusese Kansatsu, şi era adevărat. Dar ninjutsu, ca şi bujutsu, avea mai multe forme i se putea alege între mai multe doctrine. Bune şi rele. Negre sau roşii. Kansatsu îi explicase aceste lucruri lui Nicholas înainte de plecarea sa din Tokyo. Printre cele negre — de departe cele mai periculoase — spusese el, cel mai virulent ryu era **Kuji-kiri**: „E un cuvînt chinezesc, înseamnă a tăia cu nouă mîini şi stă la baza unei mari părţi din forţa reală sau închipuită a acestor ninja. Se spune adesea că semnele care reprezintă mîini, sînt ultimele vestigii ale magiei. Eu n-aş putea s-o afirm, dar după cum ai constatat şi tu, în anumite momente, linia care desparte imaginaţia de realitate poate să dispară". Atunci îi arătase Kansatsu simbolul şcolii **Kuji-kiri** — cel pe care-l văzuse ceva mai devreme pe uşa hangarului.

Auzi de cealaltă parte a uşii apa curgînd în cadă. Yukio se dezbrăca.

Avu deodată o bănuială. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai sigur. Oare ştia Kansatsu ce avea să găsească aici Nicholas? Cum? Poate că bănuia doar. Dar, la urma urmei, de ce ar fi implicat Kansatsu?

Brusc, Nicholas avu senzaţia neplăcută că e manipulat de forţe a căror existenţă nici n-o bănuise. Era sigur că Kansatsu ştia mult mai multe lucruri decît îi spusese lui Nicholas. De ce tăcuse?

Afară, luna ieşise din teaca ei de nori şi străbătea cerul. Aerul nemişcat păstra în suspensie o cenuşă fină, ca o reţea de dantelă aruncată peste o bucată de mătase.

Simţea că sforile vieţii lui fuseseră trase de mîini străine, fără ca el să-şi fi dat seama. Saïgo şi el fuseseră îndreptaţi unul împotriva celuilalt, de la prima lor întîlnire. Pentru ce? Nu ştia încă, dar era o realitate pe care trebuia s-o înfrunte.

Ce să facă?

O ştia. O ştia, şi era înspăimîntat.

Apa din baie se scursese de mult. Se ridică din fotoliul de lîngă fereastră şi deschise uşa camerei lui Yukio. Se opri în prag. Lumina era stinsă şi nu se auzea nici o mişcare. O chemă cu jumătate de glas.

— Yukio?

Intră fără zgomot în cameră. Şi încremeni locului. Harageï. În încăpere mai era cineva. Întoarse capul, fără să-şi mişte umerii. O văzu pe Yukio întinsă pe pat. O rază de lumină îi aureola linia nasului. Stătea peste pătură. De cealaltă parte

a patului, cearşafurile erau trase în jos. Se zărea parcă urma altui trup. Ea era goală. Pieptul şi stomacul i se mişcau regulat, în ritmul respiraţiei.

— Bine ai venit, Nicholas.

Întoarse capul. În colţul opus, un fotoliu. Lumina lunii cădea în spatele omului; faţa rămînea în umbră.

— Drăguţ din partea ta că ne însoţeşti, reluă vocea.

— Saïgo! Cum ai intrat aici?

— Ghiceşte, Nicholas! Ghici!

— Sînt convins că un ninja are destule mijloace la îndemînă.

Saïgo nu păru tulburat.

— Desigur. Oh! da. De data asta, însă, n-a fost nevoie... (Făcu o pauză) Yukio mi-a deschis uşa.

— Yukio...

Nicholas făcu doi paşi spre ea.

— N-are rost, Nicholas. Nu te aude.

— Ai...

— O, nu, nu, nu! Nici vorbă de aşa ceva. E doar adormită. Dar ţi-ai pierde timpul dacă ai încerca s-o trezeşti. Dar nu te îngrijora, nu i s-a întîmplat nimic rău.

— Trezeşte-o, spuse Nicholas.

Se aşeză pe pat. Ea avea pielea rece, însă părea să respire normal.

— În nici un caz. Oricum, deocamdată nu...

Saïgo se ridică în cele din urmă. Purta o robă din mătase brută, neagră, cam demodată, asemănătoare cu cele purtate pe timpuri de mandarinii chinezi la ceremonii. Avea părul tuns atît de scurt, încît părea aproape chel, dar ţeasta lui rasă era într-un fel mai fioroasă decît un cap fără păr.

— Se pare, continuă el, că acum ar trebui să spun: „îmi pare rău că am dreptate". În privinţa ta, vreau să zic. Dar aş minţi. Nu-mi pare deloc rău. De fapt, sînt încîntat. Am avut de la început dreptate, în ceea ce te priveşte. Ca şi tatăl meu.

Înaintă pînă în mijlocul camerei, iar Nicholas îl urmări cu privirea. Saïgo dădu din cap.

— Dar nu-mi dau seama cum ai descoperit totul. Ce-i al tău, e al tău.

— Despre ce vorbeşti? îl întrebă Nicholas.

Ochii lui Saïgo scînteiară, iar buzele i se contractară, de parcă Nicholas l-ar fi pălmuit. Străbătu camera dintr-o săritură şi-l apucă pe vărul său de gulerul cămăşii.

— De acord, șopti el, furios. N o să mai pierd timpul cu politeţuri. Văd că n-are rost. Chiar crezi că nu mi-am dat seama de nimic, pe cînd mă urmăreaţi ? Crezi că puteai să mă filezi, dacă n-aş fi vrut ? Eşti într-adevăr naiv.

Nicholas ridică mîinile şi, cu o lovitură, se eliberă de pumnii lui Saïgo. Rămaseră faţă-n faţă, străpungîndu-se cu privirile, ţinîndu-şi respiraţia, ca doi Titani înfruntîndu-se la începutul lumii.

— Ce crezi că faci ? întrebă Nicholas.

— Mă salvez, răspunse Saïgo. E limpede, nu ? Am fost acceptat în sînul elitei. Dincolo de bushi, Nicholas. Mult mai sus. (Făcu un pas înainte) Şi poţi să mă însoţeşti şi tu.

— Ce ?

— De ce crezi că te-am chemat aici ? Doar nu-i un sat de vacanţă ! Iar tu îmi vii cu ea ! Nebunule !

— O iubesc.

— Las-o baltă. Ea nu înseamnă nimic. O curvă. Se culcă...

— Ţine-ţi...

— Aşa-i. Uitasem zestrea ta anglo-saxonă. Eşti un adevărat cavaler !

Mai făcu un pas, aproape atingîndu-l cu pieptul.

— Dar nu contează dacă-i aşa sau altfel, continuă el. Ea nu mai există, nici pentru tine, nici pentru mine. Îţi ofer întreaga lume, Nicholas. Habar n-ai ce înseamnă asta. Ninjutsu este...

— Dar de ce Kuji-kiri ? De ce negru ?

— Aha, înţeleg. Acum înţeleg, e vorba despre prostiile pe care ţi le-a băgat în cap Kansatsu. Da, este ninjustu negru, şi aşa trebuie să fie. Noi sîntem cei mai tari, cei de neînfrînt. Prin Kuji-kiri devii invizibil. Nimic pe lume nu ne poate opri. O forţă fără limite, Nicholas, gîndeşte-te numai...

— Nimic din toate astea nu mă atrage ! răspunse Nicholas.

În timp ce vorbea, se răsucise oblic de-a curmezişul patului, distanţîndu-se de Yukio şi apărîndu-se cu pumnii de loviturile pe care Saïgo le îndrepta spre ochii lui, într un ritm vertiginos. Ripostă prin trei atacuri rapide, cu muchia palmei ; Saïgo le evită, dar asta nu mai avea nici o importanţă, pentru că scopul lor fusese atins : adrenalina urca în el ca un talaz irezistibil.

Se rostogoli, cu Saïgo deasupra, şi încercă imediat să pareze o lovitură cu cotul, dublată de o alta, vizînd gîtlejul. Reuşi să eschiveze, dar acum braţul stîng îi era imobilizat

sub umărul sting al adversarului. Își dădea seama că se afla la strîmtoare. Într-o cameră ca aceasta, Saïgo, cu formația sa ninjutsu, avea un avantaj enorm. Singura speranță a lui Nicholas era să se degajeze, izbutind să pună o distanță convenabilă între el și atacator.

Pară întrucîtva lovitura de genunchi, răsucindu-se brusc, dar Saïgo nu se lăsă păcălit, și Nicholas simți un șoc brutal la rădăcina claviculei. Instinctiv, se lăsase în jos. Avu șansa ca lovitura să nu nimerească în plin. Acum era țintuit la podea. Un colț al cuverturii alunecase pe trupurile lor încleștate. Timp de cîteva minute, nu urmă nici o mișcare evidentă; era o luptă surdă, degetele fiecăruia strîngînd încheietura mîinii celuilalt, coatele fiind blocate contra sternului opus, ca un fel de motor detracat, care înăbușea întreaga energie pe care o putea produce.

Trebuia să încerce grabnic altceva. Nicholas înălță violent rotula. Îl auzi pe Saïgo gemînd și, aproape concomitent, percepu un slab declic metalic în dreptul obrazului. Zări lucind în raza lunii un tăiș minuscul, ca o scobitoare mortală între degetul mare și arătătorul lui Saïgo.

Un truc de iluzionist. Dar nu era o iluzie. Întoarse capul, pe cînd lama înainta imperceptibil spre ochiul său. Adulmecă un iz ciudat și, o clipă, nările-i fremătară. Apoi senzația dispăru, iar el se concentră, pentru a spori presiunea antebrațului împotriva mîinii înarmate. Împinse în sus, printr-o mișcare de levier, cu toată forța ce-i rămăsese. Sudoarea i se scurgea prin păr, lunecînd cu o cruda încetineală pe frunte, amenințînd să-i întunece vederea.

Dar echilibrul era acum împărțit și, puțin cîte puțin, el respingea mîna adversarului tot mai departe. Apoi se eliberă și se ridică în picioare. Răsufla greu, din pricina efortului intens. Se clătină o clipă, așteptînd ca Saïgo să se ridice la rîndu-i, și îl atacă imediat. Numai că lovitura în claviculă trebuie să-l fi marcat mai puternic decît și-ar fi închipuit, pentru că se dezechilibră ușor. Cînd Saïgo ripostă, avu nevoie de un răgaz nefiresc de lung pentru a reacționa.

Saïgo șarjă din nou, parcă mai sprinten ca oricînd. Nicholas abătu cu dificultate „furculița" degetelor îndreptate spre ochi, dar nu mai putu să contreze „tăișul" în jugulară. Se năruì tușind, horcăind, incapabil să tragă aer în plămîni. Deasupra lui, Saïgo surîdea, ca și cum ar fi știut că de acum încolo nu mai avea să înfrunte nici o rezistență.

Încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Vru să miște mîinile, le înălță, sau doar i se păru că o face. Nici urmă de senzații. Clipi de cîteva ori, incredul... Iată-l prins în cursă, într-un corp inert. Coborî privirea. Palmele zăceau, cu degetele răsfirate, ca niște flori palide, dintr-o altă planetă. Își auzea inima bătînd cu o violență anormală, în urechea internă. Nimic altceva. Saïgo se aplecă asupră-i, cu același surîs ironic pe figură.

— Credeai că am venit nepregătit, de astădată? — zise, pe un ton aproape amabil, ca și cum s-ar fi adresat unui prieten. Nu. Eu am pus totul la cale, chiar de la început. Da, Nicholas, pînă și participarea lui Yukio. Ea știa, era la curent cu toate. De fapt, mi-a dat chiar și unele idei. Asta te miră?

Nicholas nu putea decît să deschidă și să închidă gura, fără să emită vreun sunet, ca un pește pe moarte, zvîrlit pe uscat. Limba i se mișca în gol, ca aceea a unui idiot. Nu — își zise, plin de furie — Nu, nu, nu. Este o minciună. Categoric — e o minciună.

— N-ai de ce te mira. Nu ți-am spus că e o tîrfă? Cred că ți-a povestit că am fost amanți — sînt sigur de asta.

Se întoarse și, prin penumbră, Nicholas îl văzu întinzînd brațul spre Yukio. Înșfăcă silueta adormită și o trase pe cuvertură. O lampă se aprinse în fața lui Nicholas. Strînse pleoapele, încet, în timp ce ochii încercau să se deprindă cu lumina : avea senzația că privește fix spre soare.

— Yukio — urlă, fără glas. Yukio!

Saïgo o așeză pe spate. Avea în mînă o mică fiolă pe care o sparse și o trecu pe sub nările fetei. Ea își feri capul, dar mîna lui Saïgo îl însoți mișcarea. Yukio clătina din cap, ca și cum ar fi voit să se îndepărteze de obiectul acela. Apoi deschise ochii, și pe fața ei se ivi treptat un zîmbet senzual, consimțitor. Își petrecu brațele pe după umerii lui Saïgo. Îl îmbrățișă pătimaș, iar Nicholas văzu buzele ei deschizîndu-se ca o floare.

Avînd grijă să rămînă în raza vizuală a lui Nicholas, Saïgo începu să o mîngîie. Își plimbă mîna pe sîni, pînă ce sfîrcurile se răsculară, vii, tremurătoare. Mîna coborî, desfăcîndu-i pulpele și continuînd mîngîierea. Yukio începu să gîfîie. Degetele lui Saïgo păreau că lucesc. O răsuci și ea se cambră pe pat. Straiul de mătase neagră alunecă și căzu, mototolit, în jurul gleznelor lui Saïgo. El îi desfăcu picioarele și o atinse de cîteva ori, cu membru în erecție. Apoi trecu

brusc la orificiul cel mai ascuns. Yukio strigă, cînd bărbatul o pătrunse. Din locul unde zăcea, Nicholas vedea bine pintenul înroşit. Vru să închidă ochi, dar gemetele şi gîfîielile deveneau parcă şi mai chinuitoare, sfîşiindu-i creierul, pînă ce se hotărî să privească — era unica lui apărare.

Braţele lui Yukio se zbăteau, degetele i se înfigeau cu desperare în cuvertură şi o răscoleau în văluriri furtunoase. Ţinea pleoapele închise, pe cînd coapsele loveau marginea patului, strivindu-i pubisul în ritmul loviturilor de berbece ale lui Saïgo. Brusc, scoase un ţipăt strident. Cuvertura se sfîşie sub degetele ei înnebunite. Şoldurile i se ridicară convulsiv, şi un fior prelung o străbătu.

În aceeaşi clipă, Saïgo se retrase ; un geamăt de decepţie răzbi printre buzele lui Yukio. Membrul purpuriu al bărbatului se încorda la fiecare pulsaţie a vinelor. Saïgo se aplecă peste Nicholas şi-l întoarse cu faţa în jos, dintr-o singură mişcare. Abia atunci Nicholas înţelese ce se întîmplă. Simţi un foc dur pătrunzîndu-l ; auzi geamătul înfundat al lui Saïgo, apoi o greutate enormă îi strivi umerii şi coapsele, agitîndu-se asupră-i ca un reflux nesfîrşit.

•

* *

Colonelul se întoarse acasă foarte tîrziu.

Rămase multă vreme nemişcat la volanul maşinii, cu pipa între buze, fără să se gîndească la nimic. I se părea că nu mai fumase de zile întregi şi savura pişcătura uşoară a tutunului negru pe vîrful limbii şi în cerul gurii. Îşi zise că, în curînd, va simţi nevoia să tragă o duşcă.

Luna era o pată întunecată în preajma orizontului, pregătindu-se pentru o noapte de odihnă. Atît cît îl mai rămînea, în orice caz. Ridică încetişor geamul portierei, gata să coboare de la volan, dar un fel de sfîrşeală îl năpădi brusc şi se simţi incapabil să facă vreun efort, oricît de mărunt. Cred că era de aşteptat — îşi zise.

Privi casa adîncită în umbră şi se gîndi la Cheong, dormind pe salteaua lor. Cît o iubea ! Şi ce nesăbuinţă săvîrşise faţă de ea ! Şi de el însuşi .. Şi, mai ales, faţă de Nicholas ! Încercase unicul lucru cu putinţă, dar asta era departe de a rezolva... Răvăşise totul, cu ani în urmă. Cele petrecute în această seară, nu făcuseră decît să uşureze puţin greutatea care-l copleşea.

Îşi zise că va trebui s-o mintă pe Cheong. N-o făcuse niciodată, şi nu simţea nici urmă de dorinţă să înceapă. Numai că n-avea încotro. Înţelegea limpede ce consecinţe ar avea dezvăluirea adevărului. Cobori în sfîrşit din maşină şi închise uşor portiera. Noaptea părea fioros de tăcută.

Ocoli fără zgomot clădirea şi găsi micul maldăr de foi, pe care Ataki le lăsase ca să aţiţe focul în zori. Îngenunche şi le aprinsei ascultînd troznetele uscate şi respirînd fumul acru.

Privi ţintă flăcările. Ciudat — se gîndi — cum îţi revin în memorie anumite lucruri, în asemenea momente. Ca un submarin, ieşind deodată la suprafaţă, revăzu frumoasa după-amiază de toamnă, cînd rămăsese în biroul primului ministru Yoshida, ca să discute situaţia specială creată de războiul din Coreea, cu John Foster Dulles, generalul Bradley şi ministrul Apărării, Johnson. Dulles era aici, la Tokyo, fiindcă, printre primii soldaţi americani trimişi în Coreea, se găseau oameni aflaţi în forţele de ocupaţie din Japonia — din 1945. Însă asta ar fi lăsat bazele americane de aici şi vreun milion de cetăţeni ai Statelor Unite, fără o protecţie eficientă. Ceea ce, bineînţeles, nu era deloc agreabil pentru americani, care propuneau crearea unei armate japoneze.

Asta reprezenta o adevărată bombă, deoarece recrutarea unor efective militare ar fi însemnat o violare directă a articolului 9 din Constituţia Japoniei, datînd din 1947: „Nici o armată terestră, navală sau aeriană, şi nici un potenţial de război nu vor fi înfiinţate".

Conform marii tradiţii americane, Apărarea se ridică împotriva Afacerilor Externe. Dar primul ministru japonez reacţionă negativ la demersul lui Dulles în favoarea remilitarizării Japoniei. Şi totuşi era evident că trebuie făcut ceva. Colonelul propuse ca forţele poliţiei japoneze existente la ora aceea, să fie sporite la circa 75.000 de oameni. Aceasta va fi rezerva Poliţiei naţionale. „Vom avea, de fapt, o armată — fără ca să fim obligaţi s-o numim astfel" — spusese colonelul.

Evident, pentru Dulles, asta era insuficient. Dar Yoshida, văzînd că propunerea colonelului îi oferă o posibilitate de a ieşi din încurcătură fără să se compromită, acceptă pe loc. Proiectul trebuia să rămînă, prin definiţie, „top secret". Chiar recruţii, insistă Yoshida, vor trebui să ignore scopul pentru care vor fi pregătiţi.

Primul ministru însărcinase deîndată anexa secţiei Afacerilor Civile din sînul birocraţiei existente, cu operaţiile de

recrutare și pregătire. Fusese desemnat un ofițer de legătură american.

La sfîrșitul acestei reuniuni cruciale, Yoshida îi ceruse colonelului să rămînă. În încăpere stărui o stare de tensiune, ca izul de mucegai, iar premierul propuse o plimbare prin grădină.

— Vă datorez cele mai vii mulțumiri — spuse el, după amabilitățile de rigoare ale conversației, care, chiar într-o asemenea situație de excepție, nu puteau fi ignorate.

— Problema, domnule — răspunse colonelul — este că americanii încă nu ne pot înțelege.

Văzînd că Yoshida îl privește pieziș, adăugă :

— Poate că nu ne vor înțelege niciodată. Ei sînt aici de multă vreme.

— Amintiți-vă, colonele, că a existat o epocă în care noi nu îi înțelegeam pe americani — zise primul ministru, zîmbind. În orice caz, vă sînt extrem de recunoscător. Domnul Dulles era foarte dornic să mă pună într-o situație fără ieșire. Neîndoielnic, ceea ce urmărea, era intervenția Japoniei în războiul din Coreea. De ce nu ne-ar cere constituirea — imediat — a unei uriașe forțe militare ?

Clătină din cap și mîinile sale mici se încleștară la spate.

— E de neconceput, colonele, ca noi să trimitem soldați în Coreea

...De neconceput — se gîndea colonelul, îngenuncheat acum în noaptea albastră. Atunci, slavă Domnului, am evitat „neconceputul" Iar azi, un alt „de neconceput" se produce..

Focul se înteți Colonelul desfăcu șnurul de la buzunarul hainei sale de nailon cenușiu, și îl lăsă să cadă în centrul micii pale de flăcări. Nu se miră, văzînd că nodul de la mijlocul șnurului fu ultimul punct care se înnegrește, înainte să se prefacă în cenușă.

Adio, munte Aso, bun găsit, munte Fuji.

Ploaia nu conteni aproape tot timpul, pe drumul de întoarcere. Cerul jos era sumbru, încărcat de nori rău prevestitori, furtuna mocnea în adîncul zării. Un vînt năpraznic din miază-noapte făcuse să scadă brusc temperatura, iarna intra în drepturile ei.

Nicholas se foia, de pe o fesă pe cealaltă, şederea obişnuită pe scaun îi provoca încă dureri. În fundul vagonului, cineva răsucea într-una selectorul unui radio de voiaj : scurte fragmente de rock întrerupeau o voce sobră, cultivată, care anunţa ştirile. Saburo, liderul partidului socialist japonez, era din nou atacat pentru programul său de „reformă structurală", adoptat cu doi ani înainte de către acest partid. Se aprecia că Saburo nu va mai rămîne multă vreme în funcţia sa.

Curînd după Osaka, ploaia se prefăcu în grindină. Boabele de gheaţă prinseră să răpăie în geamuri, şi căpătară sonorităţi de castaniete, izbind în carapacea goală a vagonului.

Nicholas se ghemui în scaun, înfrigurat, în pofida eficacităţii instalaţiei de încălzire. Vag, ca şi cum senzaţia ar fi aparţinut altcuiva, simţi că-i e foame. Nu-şi părăsise locul, de cînd se suise în tren, la Osaka, pentru a se prăbuşi în scoica moale a fotoliului. Poate că va fi nevoit să meargă la toaletă înainte de sosirea la Tokyo, dar deocamdată prefera să nu se gîndească la asta. Simpla idee îl era penibilă. Mintea lui părea un tunel cutreierat de vînt ; gîndurile, frunze moarte, aspirate de aceiaşi curenţi, alcătuiau exact aceleaşi figuri, ori de cîte ori recădeau la pămînt. Gemete în urechi, fierbinţeală în obraji ; lumina — lampă de pe care s-a scos abajurul — umbrele mişcătoare ce se înălţau şi coborau, mai mari decît cele reale ; Saïgo, ciudat, făcînd patul, Yukio, în fustă şi sutien, aranjîndu-şi bagajul cu gesturi mecanice. El încerca să spună ceva, dar gura parcă-i era plină de nisip uscat. Deci — îi paralizase şi laringele ?

Saïgo îl trase de braţ, ridicîndu-şi valiza cu cealaltă mînă. Trebui să facă un pas peste Nicholas, pentru a ajunge la uşă. Iar el zăcea pe podea, ca un patruped paraplegic, cu ochii, arşi de sudoare şi de lacrimi. Încercă să distingă chipul lui Yukio, dar ea şedea pe jumătate în umbră, şi pletele lungi îi ascundeau obrazul. Saïgo o reţinu, şoptindu-i ceva la ureche. Faţa lui, aplecată îndărăt şi în jos, lucind de transpiraţie, era acum chiar deasupra lui Nicholas.

— Ei, îl vezi ? E un băieţel pe cinste ! (Chicoti). Şi n-o să încerce să ne urmărească — ce zici ? Într-adevăr, ar fi de pomană. (Întinse mîna şi-l mîngîie pe obraz, cu un gest aproape tandru). Dacă îmi mai ieşi în cale vreodată, te omor !

...Umbre înalte — erau cu adevărat fiinţe omeneşti ? — repede destrămate, doar o simplă imagine persistentă, sumbră, pe retină.

Închise în sfîrșit ochii, concentrîndu-se asupra propriei respirații. Paralizia începu să cedeze la puțin timp după ivirea zorilor. Nu putea să aprecieze cît timp trecuse, căci îl furase somnul, pesemne. Tot ce știa, era că la trezire, curînd după ora 8, putea să-și miște degetele de la mîini și de la picioare. Un ceas mai tîrziu, fu în stare să se ridice și chiar să facă cîțiva pași. Intră în camera de baie și rămase acolo lungă vreme.

Primul drum îl făcu la depozit. Strada arăta cu totul altfel la lumina zilei. Se găsea lîngă cartierul tranzacțiilor, înțesat de mașini și de pietoni, de dimineață pînă seara.

Încercă ușa de la intrare. Era încuiată. După ce dădu ocol clădirii, în două rînduri, se convinse că nu există nici o altă cale de acces. Să forțeze ușa în plină zi, era cu neputință. Intră într-un salon de ceai din apropiere, ca să ia o gustare. De la masă zărea pieziș, dar foarte clar, întreaga fațadă a depozitului. Nu se întîmplă nimic, și după o oră renunță.

Făcînd plata, ceru adresa celui mai apropiat post de poliție. Era la cîteva minute de mers pe jos. Fu invitat la etajul doi al unei clădiri de lemn și cărămidă. Locul mirosea a ciment proaspăt și a terbentină. Sergentul de serviciu ședea la un birou, uzat și plin de cicatrici, ca un bătrîn combatant. Era un tip scund, destul de tînăr, cu pielea foarte galbenă și cu o mustață stufoasă, menită să-i ascundă dinții ieșiți în afară. Uniforma arăta impecabil, încît Nicholas putea distinge cutele vestonului. Avea un aer amabil, plin de bunăvoință. Își notă toate amănuntele, inclusiv adresa depozitului. Dar înălță sprîncenele, cînd Nicholas îi spuse ce se află în spatele ușii vopsite cu lac roșu de la etajul al treilea.

— Un ryu de ninjutsu? Sînteți sigur, tinere domn, că nu-i vorba de o glumă? O farsă studențească? Înțelegeți ce vreau să zic. Fiindcă, dacă pricep exact...

— Nu — răspunse Nicholas. Nici vorbă de așa ceva.

— Dar, sigur că — zise tînărul sergent, mîngîindu-și drăgăstos mustața cu vîrful arătătorului — sigur că știți, nu-i așa, că ninja nu mai există. Au dispărut de... hm... de aproape un secol.

— Aveți vreo dovadă?

— Ascultați, eu...

— Vă rog, domnule sergent. Tot ce vă cer, este să trimiteți acolo cîțiva oameni, să verifice.

Deloc încîntat, sergentul își luă mîna de la gură și o înălță, cu palma înainte.

— De acord, mr. Linnear! În regulă. Aveţi încredere în mine. Întoarceţi-vă la hotel şi aşteptaţi să vă telefonez.

Nu-l sună decît după ora trei, şi vocea lui avea un ton obosit.

— Aţi fost la depozit? — întrebă Nicholas.

— Da. Personal. Cu doi agenţi de la Pacific Imports.

— Aţi văzut blazonul de pe uşă?

— Nu era nimic. O uşă goală.

— Bine, dar eu am văzut...

— Depozitul era închis azi, dar l-am scuturat pe paznic şi a binevoit să ne arate locul. Un depozit, nimic altceva.

— Nu înţeleg.

— Mr. Linnear, poate doriţi să trimit un om la hotel, să arunce o privire prin bagajele prietenei dumneavoastră? S-ar putea să găsim un indiciu asupra locului unde se află în clipa de faţă.

— Bagajele? — făcu Nicholas, consternat. Bagajele ei nu mai sînt aici, domnule sergent. V-am mai spus-o.

— Nu, nu mi-aţi spus asta, domnule Linnear. (Vocea de la capătul firului păru că se contractă, devenind mai rece). Poate că aţi avut o ceartă cu prietena, noaptea trecută... V-a amăgit cumva?

— Ascultaţi, domnule sergent...

— Tinere, poate ar fi cazul să telefonez părinţilor dumneavoastră? De unde ziceaţi că veniţi?

...Frigul se înteţise. Aşteptă multă vreme după căderea întunericului. Umezeala părea suspendată în văzduh, ca o perdea de oţel. Rarii trecători aflaţi încă pe străzi la acea oră tîrzie, îl depăşeau în grabă, dornici să reintre cît mai curînd în căldura căminului.

Dădu din nou ocol depozitului, pentru a se convinge. Nu văzu în două rînduri aceeaşi persoană. Rămase în picioare, sub streaşina unei intrări, cu ochii aţintiţi asupra uşii. Vîntul sufla din ce în ce mai puternic, iar el se zgribuli, înfiorat. Un petic de ziar lunecă de-a lungul jgheabului de scurgere se ridică în aer, apoi căzu ca o insectă în căutarea unei flăcări.

Îi trebuiră patru minute ca să intre. Îşi luă toate măsurile de precauţie. Rămase un răstimp — foarte lung, după părerea lui — rezemat de uşă, trăgînd cu urechea. Trebuia să înregistreze toate elementele ambiante, pentru ca spiritul său să distingă cea mai vagă modificare în ţesutul sonor, în timp ce acţiona. Asemenea detalii pot face diferenţa între a te descurca

şi a cădea în capcană, în caz de pericol. Îşi acordă zece minute, pentru mai multă siguranţă. Atmosfera includea sunetele circulaţiei din preajmă, şi avea nevoie de un răgaz substanţial ca să le asimileze, pentru că erau intermitent. Apoi urcă scara, fără zgomot.

Locul părea pustiu, dar nu putea fi sigur : se afla în teritoriul inamic. Sergentul n-ar fi fost foarte încîntat — delicat vorbind — dacă l-ar fi surprins pe Nicholas în această situaţie. Iar el nu dorea cîtuşi de puţin să implice numele tatălui său într-o anchetă a poliţiei. Cu cît colonelul va ignora mai deplin activitatea sa la Kumamoto, cu atît va fi mai bine.

Lipsit de ferestre, depozitul era la fel de obscur, ziua ca şi noaptea. Ora nu avea nici o importanţă. Ajuns pe palierul etajului al treilea, scoase o lanternă oarbă şi lumină discret.

Rămase nemişcat, cîteva clipe. Se auzi un troznet lemnos, undeva, dedesubt. O scîndură scîrţîind, dar fără zgomot de paşi. Afară, poate într-o curte interioară, un cîine hămăi de două ori, apoi tăcu. Huruitul scurt al unui camion...

Sergentul spusese adevărul. Pe uşă — nici urmă de inscripţie. Traversă palierul, pentru a o privi mai îndeaproape. Cu vîrful degetelor, frecă suprafaţa uşii, la lumina lanternei. Nimic. Oare fusese ceva ? Desfăcu lacătul.

Peste un sfert de oră era afară şi mergea pe stradă, schiopătînd de durere. Un depozit, un simplu depozit. Nici un element care să dovedească existenţa unui ryu în acest loc. Nu încerca să ne dai de urmă. Fiindcă n-o să mai fim acolo.

În vagonul de cale ferată, radioul difuza un cîntec pop, pe care nu-l ştia. Un ritm rapid, un text optimist. Peisajul defila, pierzîndu-se în ceaţa din care năvălea grindina, izbind şi sărind, ca nişte mingi de ping pong.

Nicholas îşi lipi fruntea de geam, bucuros să simtă răcoarea pe care o emana. Încercă să găsească o noimă celor ce se petrecuseră. Ce grozavă actriţă, Yukio ! Iar el, ce puşti nerod ! Aproape caraghios. Toate eforturile lui ca să cîştige încrederea fetei — cînd cuvîntul acesta n-avea nici un sens pentru ea. Nu, era prea dezgustător ca să-ţi mai vină să rîzi. Ce bătaie de joc, da, ce batjocură.

Simţea un fel de torpoare, ca şi cum actul plin de cruzime al lui Saïgo l-ar fi anesteziat cumva, stingînd orice scînteie din el. Se gîndi la reflecţia lui Yukio, zărind observatorul distrus de la Hiroshima : „Aşa sînt şi eu, pe dinăuntru". Altă faţetă a minciunii ! Dar cît de adevărat pentru sine însuşi, acum...

Începu să ningă, cerul se albi. Tăcerea părea deplină și înfricoșătoare, după lungile rafale de grindină. Radioul tăcuse, în fine. Pentru prima oară, Nicholas începu să se gîndească la America, altfel decît la un ținut de la capătul lumii. Să părăsească draga lui Japonie? Da — își zise, Ei, da. Însă, mai întîi...

Cu un hîrîit răgușit, radioul reveni la viață... **I'll pretend that I'm kissing the lips I'am missing And hope that my dreams will come true... Beatless...**

* * *

Nimic de mirare în faptul că Nicholas nu se duse de-a dreptul acasă, de la gară. Își azvîrli valizele în fundul unui taxi, urcă și el pe urma lor și dădu adresa ryu-lui lui Kansatsu.

Se vedea că neaua cădea peste Tokyo de-o bună bucată de vreme. Se așternuseră deja cîțiva centimetri, iar circulația era un calvar. Prima ninsoare venise atît de tîrziu anul acesta, încît locuitorii aproape că nu se mai așteptau și fuseseră luați prin surprindere.

Ștergătoarele de parbriz, supra-încărcate, scîrțîiau surd, hipnotic. Străbătură orașul aglomerat de vehicule, cu o încetineală bolnăvicioasă. Odată ieșiți în autostradă viteza crescu; echipele care împrăștiau nisip își făcuseră datoria pe-aici.

Se ghemui într-un colț, pe bancheta din spate, și nu deschise ochii decît atunci cînd mașina opri la intrarea în ryu. Șoferul se întoarse spre el; Nicholas îi spuse să aștepte, pînă va afla dacă maestrul este acolo.

Taxiul părea că se înfundă în zăpadă, sleit de puteri. Țeava de eșapament scotea mici suflări albicioase. Nicholas reveni în grabă, plăti și își luă bagajele.

Kansatsu îl servi un ceai verde, într-una din sălile din fundul școlii. Dōjo-ul propriu-zis, era pustiu. Nu mai era nimeni în clădire, afară de sensei și de Nicholas.

— Ai avut o călătorie anevoioasă — zise Kansatsu.

Printr-un shōji deschis, Nicholas întrezări zăpada care cădea lent, înăbușind orice zgomot. În lumina crepusculului, părea mai curînd albastră, decît albă. Muntele Fuji devenise invizibil.

— Se citește pe chipul tău.

Nicholas îi povesti totul — sau aproape tot. Urmă o tăcere prelungă. În orice caz, așa i se păru.

— Kansatsu...

Dar sensei îl opri.

— Bea-ți ceaiul, Nicholas.

Nicholas împinse cît colo ceașca de porțelan cenușiu. Ceaiul se împrăștie pe tatami.

— M-am săturat să fiu tratat ca un puștan! Acum știu ce vreau să fac, ce am de făcut!

— Eu cred — zise Kansatsu, impasibil în fața acestei izbucniri — că ar trebui să te duci acasă

Nicholas se ridică, îmbujorat de mînie.

— Nu înțelegi ce s-a întîmplat? N-ai auzit ce ți-am povestit?

— Am auzit fiecare cuvînt — răspunse Kansatsu, cu un glas calm, împăciuitor. Sînt de partea ta. Mi-ai confirmat ceea ce bănuiam, de la o vreme Însă nu trebuie să iei nici o hotărîre în pripă. Poți să știi ceea ce dorești să faci, dar eu mă îndoiesc că e cazul. Te rog, urmează-mi povața și du-te acasă. Lasă-ți răgaz de gîndire, și...

— Am nevoie să aud anumite răspunsuri din partea ta — i-o reteză tînărul, cu o voce aspră. M-ai manevrat. Știai...

— Nu știam nimic, ți-am spus. Acum știu, exact ca tine. Recunoaște că e preferabil îndoielii. Nu se poate lua nici o decizie valabilă, cîtă vreme nu ești sigur; nu se poate determina linia de acțiune. E fundamental, înțelegi...

Sfîrșitul frazei suna ușor interogativ. Kansatsu oftă și se ridică. Se priviră țintă, de-o parte și de alta a mesei.

— Te încredințez că ceea ce ți-am ascuns era în interesul tău...

— Pentru binele meu!

— Lasă-mă să-mi duc gîndul pînă la capăt, te rog, zise Kansatsu, ridicînd mîna. Pe atunci nu aveam decît niște bănuieli vagi în privința lui Saïgo. (Tonul vocii se schimbă, deveni mai blînd). În ce te privește pe tine, Nicholas, ți-am spus substanța părerii mele. Să lucrezi mai departe aici, n-ar fi de folos nici unuia dintre noi. Faptul că ai supraviețuit călătoriei tale la Kumamoto, este o dovadă îndestulătoare, dacă ai mai fi ispitit să te îndoiești de spusele mele.

— Niciodată nu m-am...

— Nu, o știu. Tu nu te-ai înjosi să faci asta.

Kansatsu ocoli masa şi puse palma pe bicepsul lui Nicholas. Era primul gest de acest fel pe care şi-l îngăduia.

— Ai fost cel mai bun elev al meu. Acum, însă, a venit timpul ca drumurile noastre să se despartă. Trebuie să-ţi urmezi calea proprie. Dacă ai rămîne prea multă vreme în acest ryu — sau în oricare altul — ar putea să fie fatal pentru progresul tău. Şi totuşi... (Îşi înălţă lungul deget arătător). Înainte de a hotărî unde te vei duce, judecata trbuie să-ţi fie limpede. Recunoaşte că nu poţi năzui la limpezime acum, nu-i aşa?

Nicholas rămase tăcut, dus pe gînduri.

— Ia-ţi un răgaz de mai multe zile — reluă Kansatsu. Atîtea cîte îţi vor trebui, de fapt. Pe urmă, cînd te vei simţi lămurit, vino să mă vezi. Voi fi aici. Îţi voi răspunde, cît voi putea mai bine, la toate întrebările şi, împreună, vom hotărî asupra viitorului tău.

— E un lucru pe care nu-mi pot îngădui să-l neglijez — zise, în sfîrşit, Nicholas.

— Care?

— Acum am un vrăjmaş. (Nu încerca să ne urmăreşti...). I-am încălcat teritoriul. I-am nesocotit avertismentul. Cînd va veni, va trebui să fiu pregătit.

Stînd lîngă el, cu privirea aţintită spre neaua ce nu contenea să cadă, Kansatsu părea mai bătrîn şi mai firav ca oricînd.

* * *

— Mă tem să nu aflu veşti proaste.

Rămăsese în picioare, lîngă valize, în pragul încăperii. Se gîndi deîndată la Cheong.

— Unde-i mama?

— La mătuşa ei. Intră, Nicholas!

Colonelul era extrem de palid şi tras la faţă. Casa părea uşor diferită. Mai goală.

— Ce s-a întîmplat?

— Satsugai — răspunse colonelul, pe acelaşi ton. (Îşi ţinea, într-o mînă, pipa. Stinsă) Am încercat să te găsim la Kumamoto. În cele din urmă, am dat de Saïgo, azi după-masă. Itami s-a mirat aflînd că Yukio a hotărît să rămînă cu el.

Nicholas simţi o lamă de pumnal răsucindu-i se în măruntaie. I'll pretend that I'am kissing the lips I'am missing...

Urmă o tăcere. Putea să audă tic-tacul pendulei de pe şemineul din biroul colonelului. Afară, nici o mişcare. Ca şi cum lumea ar fi amorţit, intrînd într-o nouă eră glaciară. Colonelul îşi drese glasul.

— Satsugaï a fost asasinat. Îmi pare rău, straniu bunvenit. Şi văd bine că n-ai avut o călătorie tocmai plăcută.

Aşadar, era întipărit pe chipul său, într-un fel de neşters? Cu litere mari, pe care el refuza să le vadă?

— Cum s-a petrecut?

Colonelul duse pipa la gură, suflă zdravăn în ea, pentru a o desfunda, apoi examină partea de sus.

— Spargere — după părerea poliţiei. Satsugaï o fi prins hoţul asupra faptului.

— Nimeni n-a auzit nimic?

— Nu era nimeni altcineva acasă, la ora aceea. Itami era la sora ei — răspunse colonelul, dînd din umeri.

— Care? Ikura?

— Nu. Teoke.

Nicholas nu putea s-o sufere pe Teoke. Scoase un „A!" — apoi îşi luă valizele, ca să le ducă în odaia lui. Colonelul se aplecă să-l ajute şi străbătură locuinţa împreună.

— Totul e atît de tăcut — zise Nicholas. Nimic nu mi se pare ca deobicei.

— Nu — replică colonelul, cu o privire care avea ceva de foarte departe. Nimic nu e niciodată aidoma.

Se aşeză pe saltea, apăsîndu-şi cu degetul mare şi cu arătătorul mîinii drepte pleoapele închise.

— Servitorii sînt plecaţi cu Cheong, iar Ataki nu vine astăzi.

Nicholas începu să-şi desfacă bagajul, despărţind lenjeria purtată de cea nefolosită.

— Tată — zise la un moment dat — ce ştii tu despre ninja?

— O, nu mare lucru! De ce?

Nicholas dădu din umeri şi-şi aplecă privirea spre cămaşa pe care o ţinea în mînă.

— Kansatsu mi-a vorbit despre ei. Ştiai că în 1543, cînd armele de foc au fost introduse aici de portughezi, ele au intrat imediat în tehnicile ninjutsu? Nu? De aceea, armele acestea au fost puse la index de majoritatea celorlalte caste — în special, de samurai — pînă la restauraţia Meiji.

Colonelul se ridică, străbătu camera şi se opri lîngă fiul său.

— Nicholas — zise el. cu blîndeţe — ce s-a petrecut între tine şi Yukio ?

Nicholas nu răspunse. Colonelul îi puse mîna pe umăr.

— Te temi să-mi spui ?

Nicholas se întoarse.

— Teamă ? Nu. Eu... Doar că... ştiu ce gîndeşti despre ea. Nu ţi-a plăcut, de la prima vedere.

— Şi n-o să-mi spui că...

— O iubesc — răspunse Nicholas, cu glas sugrumat. Şi ea mi-a spus că mă iubeşte. Şi, pe urmă... Pe urmă, totul s-a făcut praf, de parcă n-ar fi fost nimic, niciodată.

Colonelul simţi că i se frînge inima, văzînd figura descompusă a lui Nicholas.

— Cum a putut să plece cu Saïgo ? Cum a putut să facă una ca asta ? (Avea lacrimi în colţul ochilor). Nu înţeleg. Nu înţeleg nimic.

Văzîndu-l pe Nicholas rămas în picioare, în prag, colonelul fusese cuprins de dorinţa intensă de a-i spune totul. De a-i destăinui. Acum, ştia că n-o va face niciodată. Ar fi prea egoist. Va purta singur această povară. Cît de nedrept ar fi să-l împovăreze şi pe Nicholas, pentru tot restul vieţii ! Simţea îmboldul nestăvilit să spună ceva reconfortant fiului său, dar nu găsea cuvintele potrivite şi asta îl înspăimînta. Oare aşa m-am purtat cu el, de cînd s-a născut ? — se întrebă. Nu ştiu ce să-i spun. Cum să-l liniştesc ? Măcar dacă Cheong ar fi aici... Şi îndată se ruşină de acest gînd. Dumnezeule — îşi zise — deci sînt atît de departe de propriul meu copil ? Iată ce-a făcut munca asta din mine. Culmea ironiei !

Brusc, îşi dădu seama că invidiase relaţiile atît de strînse dintre Satsugaï şi Saïgo. Niciodată nu va exista ceva asemănător între el şi Nicholas. Piedica — îşi dădea seama — era în el însuşi. Se auzi clopoţelul soneriei de la intrare.

— Haidem ! — zise.

Coborîră împreună. Un sergent al poliţiei metropolitane din Tokyo şedea în faţa intrării. Un om destul de tînăr, masiv, cu un aer stînjenit : ştia prea bine cu cine avea să stea de vorbă. Cînd colonelul deschise uşa, salută cu eleganţă.

— Colonel Linnear — zise, neputîndu-se stăpîni să clipească — locotenentul Tomomi m a însărcinat să vă pun la curent cu mersul anchetei. (Inutil de precizat, despre ce anchetă era vorba). Ultimele noastre date, arată că cumnatul domniei voastre...

— Nu este cumnatul meu.

— Mă scuzaţi ?

— N are a face — zise colonelul. Continuaţi.

— Da, domnule colonel. Am înlăturat ipoteza spargerii. În orice caz, nu se mai află în centrul ipotezelor noastre.

— Ei ?

— Raportul medicului legist indică o dublă fractură a cartilagiului cricoid. În laringe. A fost strangulat cu un şnur înnodat. De un profesionist. Locotenentul Tomomi estimează că acum sîntem îndreptăţiţi să luăm în consideraţie o anumită legătură cu extrema stîngă.

— Vreţi să spuneţi că ar fi un asasinat comis de extrema stîngă ?

— Da, domnule. Interogăm nişte suspecţi, în momentul de faţă. Ştiţi, activiştii obişnuiţi ai partidului socialist japonez, comuniştii — şi alţii.

— Mulţumesc că aţi venit să mă informaţi, sergent.

— N-aveţi pentru ce, domnule colonel.

Făcu stînga-mprejur. Pietrişul scrîşni sub cizmele negre, înalte.

În săptămînile ce urmară, viaţa familială reveni la o aparenţă de normalitate. Dar, cum spusese colonelul, nimic nu-i niciodată aidoma.

Avură loc funeraliile lui Satsugaï. Bineînţeles, o ceremonie strict tradiţională, amînată pînă la întoarcerea lui Saïgo la Tokyo.

Moartea lui Satsugaï nu trezise în Nicholas nici umbră de tristeţe, lucru deloc de mirare. Dar el aşteptă ceremonia cu o nerăbdare nefirească, a cărei cauză n-o înţelese decît atunci cînd îi văzu apropiindu-se pe Saïgo şi Itami. Inima i se strînse. Yukio nu venise. Cît despre Saïgo, acesta nu se uită la nimeni, nu vorbi cu nimeni, în afară de mama sa. Odată cu întoarcerea lui Saïgo, Nicholas se aşteptase ca Cheong să revină acasă. Dar nu a fost aşa. Ea continuă să stea la Itami, mai bine de o săptămînă. Şi poate că ar mai fi rămas acolo, încă cine ştie cît, dacă Itami n-ar fi stăruit să se întoarcă.

Nicholas putu să constate că această tragedie o îmbătrînise la fel, dacă nu chiar mai mult decît pe însăşi mătuşa lui. Cheong surîdea rar şi părea distantă, ca şi cum întreaga voinţă i s-ar fi concentrat în efortul de a rezista prăbuşirii.

Pe lîngă asta — şi absolut fără nici o explicaţie, în ochii lui Nicholas — ceva se schimbase în relaţiile ei cu colonelul. Din cea mai depărtată perioadă de care îşi putea adu-

ce aminte tînărul, Cheong însemna un reazem de neclintit în viaţa colonelului, un punct fix, pe care el se putea bizui oricînd. La drept vorbind, schimbarea era subtilă, şi cineva din afară nici n-ar fi observat, probabil. Dar ea nu era mai puţin reală, şi Nicholas se înfricoşă. Era ca şi cum Cheong l-ar fi considerat pe colonel răspunzător de drama petrecută. Dar acesta îi salvase o dată viaţa lui Satsugaï. Asta nu era de-ajuns ? Atitudinea mamei i se părea nedreaptă lui Nicholas, şi pentru întîia oară simţi că ruptura dintre părinţii săi îi tulbură sufletul.

Itami venea la dejun aproape zilnic. În mai multe rînduri, cînd Saïgo se afla în oraş, îl aduse cu ea. Nicholas evita aceste întîlniri, ducîndu-se la ryu, să stea de vorbă cu Kansatsu, sau la cursurile pe care le urma la Tödaï, universitatea din Tokyo — dar Cheong îi povestea despre vizita lor, seara, cînd se întorcea acasă.

Colonelul ceruse un concediu de o săptămînă. Nu mai avusese vacanţă de un an şi jumătate, şi se simţea suferind. Pentru prima oară, de cînd îl cunoştea Cheong, se duse să-l consulte un medic. Era palid, cu faţa descompusă, dar ea se simţi uşurată să afle că nu avea nimic grav, pe plan fizic.

Cît despre Nicholas, el se cufunda în studiu. Tödaï era o lume stranie, dar el se adaptase repede. Odată trecute examenele de admitere, extrem de dificile, devenise membru cu drepturi egale al celebrei Gakubatsu, confreria universitară. Tödaï, unul din cele mai exclusive cluburi din lume, nu pregătea diplomaţi decît pentru posturi-cheie ale guvernului. Oare nu din sînul său proveneau cinci prim-miniştri de după război ?

Această perioadă de imersiune intensivă îl îndepărtă pe Nicholas de familia sa, şi trecură destule săptămîni pînă să-şi dea seama că ceva nu merge. Colonelul îşi prelungise concediul. Se scula devreme, ca deobicei, şi se învîrtea prin casă la întîmplare, atingînd cîte-un obiect, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Uneori stînjenea munca servitoarelor, care-l împingeau delicat într-o altă cameră, sau — tot mai adesea, căci avea tendinţa să revină fără nici un motiv — în grădină. Petrecea ore în şir aşezat pe marginea grădinii zen, de parcă ar fi studiat liniile curbe trasate în pietriş. Pentru un om care fusese puternic şi foarte activ toată viaţa, acest comportament părea cum nu se poate mai anormal.

Itami, atunci cînd sosea în vizită, părea pe de-a ntregul legată de Cheong. Venea tot mai des în week end, şi o lua

pe Cheong în lungi promenade prin pădurea de cedri japonezi și de pini, pînă la sanctuarul shinto, unde îl dusese cu ea pe Nicholas, într-o după-amiază, mulți ani în urmă. Poate că ele treceau acum prin luminișul unde Nicholas și Yukio se îmbrățișaseră și făcuseră dragoste. Despre ce vorbeau, Cheong și Itami, în cursul acestor plimbări, Nicholas habar nu avea.

Revenind într-o zi de la cursuri ceva mai devreme, îl găsi pe colonel afară. Era înfofolit în vechea manta a armatei britanice, care părea acum mult prea largă pentru el. Nicholas înconjură casa și se așeză lîngă tatăl său. Observă, îngrozit, cum îi ieșiseră în evidență oasele de sub pometii obrazului.

— Cum te simți ? — îl întrebă.

— Bine — răspunse colonelul. Doar puțin obosit. (Schiță un zîmbet trist). Obosit, atîta tot — repetă.

Degetele lui fine zburătăceau ca niște păsărele. Avea pete mai închise pe dosul mîinilor, așezate pe șolduri, dar care nu încetau să se agite.

— Nu-ți face griji pentru mine — adăugă. Știi, mă gîndesc s-o duc pe Cheong undeva, pentru o scurtă odihnă. Trebuie s-o scot de aici, pentru cîtva timp. Să uite toată durerea asta. Mătușa ta se agață de ea, ca și cum ar fi singurul ei colac de salvare. Asta nu e drept.

— Totul se va aranja, tată.

— Nu știu — zise colonelul, oftînd. Lumea e pe cale să se schimbe. A devenit prea complicată. Eu nu o s-o mai pot înțelege niciodată. Tu poate vei putea, nădăjduiesc.

Își frecă palmele pe șolduri în sus și-n jos, parcă acestea l-ar fi durut.

— Nimic nu mai e ca altădată — zise.

Întoarse capul și privi spre cer. Ultimele gîște sălbatice coborau către sud, în imense săgeți asemănătoare cu două degete desfăcute în semn de izbîndă, V-ul victoriei.

— Ce visuri îmi făcusem, venind aici ! Aș fi putut să înfăptuiesc atîtea...

— Dar ai făcut foarte mult. Realizări mari.

— Asemănătoare cenușii — răspunse colonelul. Am impresia că eu n-am hotărît nimic, m-am lăsat pur și simplu tîrît de flux. Da, tîrît de forțe despre care habar n-am avut. (Clătină din cap). Nu mă pot împiedica să cred că mi-a lipsit dîrzenia.

— Cum poți să spui așa ceva ? Le-ai dăruit totul. Tot !

— Credeam că o fac pentru ca să fie mai bine. M-oi fi înşelat? Nu prea sînt sigur. Sînt un om sfîrşit. Aş fi vrut să le dau ceva mai mult, să merg la Washington, să apăr cauza noastră acolo. Şi aş fi vrut, totodată, să le dau mai puţin, ca să stau mai multă vreme cu mama ta şi cu tine.

Nicholas îşi petrecu braţul pe după umerii colonelului. Cît de firavi erau! Unde dispăruseră muşchii lui puternici? Nici măcar un pic de grăsime. Totul pierise.

— Totul se va îndrepta, tată! Totul va fi bine!

Ce vorbe goale, fără nimic concret. Doar limba lui, legată. Dar ce-ar fi vrut să spună, în realitate?

* * *

Cu toate acestea, ceva iremediabil se petrecuse în viaţa colonelului, şi nimic nu mai mergea.

În ciuda vizitelor repetate ale medicului, în ciuda tuturor pilulelor, a unui anumit regim şi, în cele din urmă, a injecţiilor, el continua să slăbească, pînă cînd nimic nu-l mai putu ţine în viaţă. Zece zile după convorbirea lui cu Nicholas în faţa grădinii zen, colonelul se cufundă în somnul de pe urmă.

Funeraliile au fost fantastice. Totul — în grija armatei americane.

Din toate zonele Pacificului se deplasară somităţi, iar preşedintele Johnson trimise de la Washington un delegat personal. Lui Nicholas, prezenţa omului aceluia i se părea culmea ironiei, date fiind ambiţiile nerealizate ale colonelului. Americanii nu voiseră să-l asculte pe cînd era în viaţă, dar îl ridicau în slăvi, după ce murise! Nu se putea împiedica să fie supărat pe reprezentantul Washingtonului; în ciuda farmecului şi a politeţei sale deosebite, vedea în el un fel de Marc-Antoniu.

Guvernul japonez, ca de obicei, fu mai sincer, într-o anumită măsură. Primul ministru asistă în persoană la înhumare, ca şi numeroşii membri ai Dietei. Japonezii nu uitau imensa contribuţie a colonelului Linnear la redresarea economică a ţării lor, şi se revanşau. Ceva mai tîrziu, după un interval decent de timp, i se făcură lui Nicholas avansuri, ca el să se pregătească pentru un înalt post oficial. Refuză politicos oferta, dar aprecie intenţia.

După cum se specifica în testamentul colonelului, serviciul religios fu condus de rabinul armatei americane, ceea ce

îl surprinse pe mulți dintre cei de față, mai ales pe acela care credeau că-l cunosc bine pe tatăl lui Nicholas. Rabinul rosti cu multă convingere oratia funebră, căci îl știa de mult pe colonel. Da, una peste alta, fusese o ceremonie frumoasă...

* * *

— Singurul răspuns este ryu Tenshin Shoden Katori.

— Cred că da.

— Doresc să plec și aș vrea să rămîn.

— Înțeleg foarte bine, Nicholas, răspunse Kansatsu.

Ochii îi străluceau vioi. Nicholas stătea în genunchi în fața lui. În jurul lor, spațiul gol al dojo-ului se întindea ca o plajă pustie sub soare.

— Ce-o să mi se întîmple... acolo ?

— Mă tem că nu-ți pot spune. Nu știu.

— Voi fi în siguranță ?

— Tu singur îți poți da răspunsul. Dar puterea de care ai nevoie se află în tine.

— Mă bucur că ai venit la înmormîntare.

— Tatăl tău era un om bun, Nicholas. Îl cunoșteam bine.

— Nu știam asta.

— Da.

— Atunci...

— Ți-am pregătit scrisorile de prezentare. Ele conțin certificatele — cu aprecieri elogioase — pe care le-ai obținut lucrînd în acest ryu.

Ochii săi, ațintiți asupra lui Nicholas, erau plini de hotărîre : doi cărbuni încinși. Scoase din mîneca largă trei foi de hîrtie făcute sul și legate cu un șnur subțire, negru. I le întinse lui Nicholas, iar cînd acesta le atinse, ele fură singura legătură fizică între ei

— Nu uita, spuse bătrînul, e ca un lanț. Foarte subțire. Se întinde verigă după verigă. Ai mare grijă să știi ce verigă urmează, altfel lanțul ți se rupe în mînă și rămîi fără apărare.

Apoi luă palma de pe foi, lăsînd-o în jos, cu un fel de gravitate definitivă.

— Sayonara, Nicholas

— Sayonara, senseî.

Ochii lui Nicholas se umplură de lacrimi și nu mai zări decît o siluetă încețoșată, ridicîndu-se și ieșind din încăpere,

„Te iubesc", gîndi el. Asta voise să-i spună colonelului în ziua aceea, în grădina zen, şi n-o spusese.

Nu auzi nici o uşă închizîndu-se, dar îşi dădu seama că era singur în casa de cedru.

* * *

Ciudat, primul lucru pe care-l observă, fu că viţa sălbatică se uscase. Ataki nu mai venea, iar colonelul fusese prea bolnav în săptămînile precedente ca să se gîndească să angajeze un înlocuitor. Gardul viu, tuns cu atîta grijă în fiecare iarnă, se sălbăticise. Pămîntul era bătătorit de gheaţa şi zăpada care se strînseseră.

Ar fi vrut să alerge spre casă şi să-i spună lui Cheong că pleacă, dar avea îndoieli în privinţa reacţiei mamei sale, şi mai hoinări un timp pe-afară.

Deasupra, cerul era de un albastru-cobalt intens, cu cîteva urme de nori, foarte sus, iar mai jos, spre orizont, în dreptul soarelui, se lăţea o pată portocalie. I se păru că aude în depărtare, ca un murmur, zgomotul unui 707 care ateriza la Haneda.

Acum îi părea rău că a renunţat la masa în oraş, împreună cu doi colegi de facultate. Îl spusese lui Cheong că se întoarce acasă. Odată luată hotărîrea de a pleca la Kyoto, unde era noul său ryu, simţise un gol pe care nu-l putea umple decît anunţîndu-şi mama.

Înăuntru era linişte deplină, cum fusese şi la întoarcerea sa de la Kumamoto. Clipa aceea însemnase o cotitură atît de importantă în viaţa lor? Cîştigului îi urmase pierderea, şi se întreba acum dacă meritase osteneala. Se gîndi iarăşi la credinţa lui Yukio în inevitabilitatea destinului. Se gîndi şi la convingerea colonelului că fusese jucăria unor forţe despre care nu ştia nimic. Nu se putea ca viaţa să fie atît de insondabilă.

Trecu prin vestibulul întunecos, mirîndu-se că nu vede nici o lumină. Bucătăria era pustie. Nimeni nu-i răspunse la chemare. Îşi scoase dintr-o smucitură haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun, apoi se îndreptă spre partea din spate a casei. Tăcerea părea să se încline respectuos în faţa lui. Se simţea bătrîn ca timpul...

Ajunse, în sfîrșit, în fața camerei părinților. Ușa glisantă de hîrtie — shoji — era închisă, dar înăuntru era lumină și văzu o umbră mișcîndu-se.

Șovăi, temîndu-se să n-o deranjeze pe Cheong, dacă ea voia să se odihnească. Mîine, își promise el, am s-o duc la mormînt. Vom îngenunchea împreună în fața plăcii de cedru, vom aprinde bețișoare aromate și vom spune rugăciuni în engleză și în japoneză.

Umbra se mișcă din nou. Își chemă încet mama, în noaptea care se lăsa. Nici un răspuns. Deschise cu grijă ușa. Rămase perfect nemișcat, cu un picior în cameră și unul afară. Era numai ochi. Plămînii i se goliseră deodată. Ameți și avu senzația că un curent electric îi străbate ceafa. Era paralizat.

Toate rogojinile fuseseră scoase, afară de una singură. Așternutul era strîns cu grijă în colțul din fund. Lîngă peretele din dreapta, ardea o lampă rotundă, cu abajur de hîrtie. Mai departe, dincolo de panourile de sticlă ale peretelui din față, se întîndea albeața imaculată a zăpezii, neatinsă nici măcar de o urmă de pas care să-i întineze suprafața pufoasă. Nici o lumină pe cer.

Singurul tatami rămas, fusese așezat în mijlocul odăii. Podeaua din jur părea goală, cum e carnea vie a unui om jupuit. Cheong stătea în genunchi pe tatami, cu spatele spre Nicholas. Purta un kimono de ceremonie, gri deschis, și un obi — cel cu trandafiri brodați în diagonală. Spatele îi era înclinat și își ținea capul plecat, de parcă s-ar fi rugat. Reflexele luminii jucau pe părul ei negru-albăstrui, pieptănat impecabil.

La dreapta lui Cheong era îngenuncheată Itami. Stătea în unghi drept față de ea, iar Nicholas o vedea din profil. Și ea purta un kimono de ceremonie, albastru ca noaptea, avînd mînecile garnisite cu purpură, și un obi alb ca laptele.

Liniștea adîncă din cameră era o forță palpabilă, o barieră rigidă, care-l împiedica pe Nicholas să se miște și chiar să vorbească.

Apoi se auzi un zgomot. Subit, apropiat și uluitor, ca primul tunet al unei furtuni neașteptate.

Lunecarea oțelului în teacă.

Brațul drept al lui Cheong se mișcă fantastic de repede, și, într-o fracțiune de secundă, sufletul lui Nicholas se umplu, fără nici un motiv, de o revărsare de flori de cireș de un roz ireal, imposibil, într-o mare verde, de iarbă. Acum,

cînd totul începuse, tranziția de la nemișcarea absolută la mișcarea rapidă era irevocabilă.

Sub ochii lui, sclipirea metalică a lamei, pe toată lungimea ei, se lumină — o scînteiere însorită — apoi se abătu, într-o crispare subită, spre partea stîngă a abdomenului.

Un strigăt ușor. Ca de pasăre speriată. Dar nici umbră de neliniște. Trupul rămase nemișcat. Un freamăt ușor. Cutele perfecte ale mătăsii deranjate, o bătaie a pleoapelor, exact înaintea apăsării violente, cu amîndouă mîinile, pe gardă. De la stînga la dreapta, orizontal, străbătînd cavitatea abdominală. Abia atunci umerii se înfiorară. Auzi un gîfîit, ca zgomotul unor foale. Picături de sudoare se prelinseră de pe fruntea lui Cheong, pete întunecate pe tatami.

Nu putea fi adevărat...

Sub ochii lui, brațele mamei sale se întinseră cînd întoarse lama spre stern. Lucru pe care mulți bărbați n-au avut puterea, sau voința neabătută de a-l face.

Nespus de încet, treptat, cu mîinile încleștate încă pe garda sabiei, trupul lui Cheong începu să cadă înainte — la fel de controlat, ca un monument viu. Fruntea atinse podeaua, chiar la marginea rogojinii.

Ca la un semn, Itami se mișcă. Mîna ei dreaptă zbură spre șold. Katana, ascunsă pînă atunci în cutele kimonoului, se înălță cu un șuierat ascuțit. Itami se ridică în picioare și săltă arma mult deasupra capului. Lama își începu mișcarea de coborîre, cu un sunet cîntător, de parcă temutul tăiș de oțel ar fi fost nerăbdător să despice carnea călduță.

În clipa următoare, capul lui Cheong era despărțit de trup. Atunci — abia atunci — corpul își pierdu controlul și se prăbuși. Sîngele țîșni. Întunecat, limpede, nu prea mult — așezat parcă de mîna unui decorator.

— Nu!

Eliberîndu-se în sfîrșit din încremenire, Nicholas se năpusti în cameră. Itami, cu ochii la capul acela frumos, negru, alb și roșu, nu-i dădu nici o atenție.

— Cum! Cum!

Nu reușea să-și adune gîndurile. Își simțea limba atît de grea, încît îi veni să și-o smulgă. Nu mai vedea nimic, în afară de trupul mamei sale. Și de capul retezat.

— S-a săvîrșit acum, Nicholas.

Glasul lui Itami era distant și blînd în același timp. Lîngă ea era katana însîngerată.

— Este fiică a Onoarei...

A CINCEA VERIGĂ [1]

N I N J A

New York şi West Bay Bridge, vara trecută

Cineva începu să ţipe, chiar mai-nainte ca broasca să fie smulsă şi uşa grea să sară-n bucăţi spre interior, cu un zgomot de tunet.

Camera era un cîmp de bătaie.

O siluetă uriaşă trecu pe lîngă Nicholas, fugind spre fereastră.

Imediat, Nicholas se repezi pe urma ei, căci numai el, prin prostia lui, provocase totul : dacă nu dregea repede lucrurile, pierdea controlul asupra evenimentelor, ceea ce, fără îndoială, i-ar fi fost fatal. Nu avea nici un chef să moară.

Trecînd, observă femeia răstignită pe pat. Pielea ei părea a fi fost dată cu ulei. Lumina cădea în fîşii lungi, albind totul. O chinezoaică.

Se lămurise pe deplin, din clipa în care bătuseră la uşa de intrare la Ah Ma — erau în plin tsunami. Cît timp ţi-a trebuit ! îşi reproşă el. Hideyoshi nu este ninja !

Femeia nu-l vedea, privea ţintă la picioarele musculoase de deasupra pulpelor ei, umerii largi de pe marginea cuverturii pătate, capul care depăşea patul, formînd un unghi ciudat. Ea era cea care ţipa. Legăturile de mătase o împiedicau să se mişte. Avea ochii atît de ieşiţi din orbite, încît i se putea vedea albul din jurul întregului iris. Poate că înnebunise şi Nicholas vedea de ce.

Cu capul în jos, Philip, tînărul chinez, îi arunca o privire mustrătoare ; limba, pe jumătate tăiată, îi spînzura printre dinţii strînşi.

Țipătul părea că se prelungește cadențat, tragic ca o sirenă

* * *

— Nu există un alt mod de a proceda, spusese Nicholas. O metodă mai bună.

Înmuiase jumătatea unei chifteluțe în sosul picant, cafeniu închis, și și-o vîrîse în gură.

— Nu vreau ca oamenii tăi să fie răniți ! adăugase.

— Devii dezagreabil ! spuse Croaker, aruncîndu-i o privire răutăcioasă Doar pentru asta sîntem plătiți noi, polițiștii ; pentru a ne asuma riscurile.

Se aflau într-un restaurant chinezesc de pe Elisabeth Street, între Canal și Bayard. Localul era plin ochi, zgomotul mulțimii — enorm.

— Riscuri rezonabile, insistă Nicholas. Ninja e un vrăjitor al morții Oamenii tăi nu sînt pregătiți pentru a-l înfrunta.

— Nu crezi că dramatizezi ? Că faci din țînțar armăsar ?

— Nu.

Croaker își puse bețigașele în farfurie și o îndepărtă Un chelner veni și o luă.

— Foarte bine Ce propui ?

— Lasă-mă să mă duc acolo, spuse Nicholas.

— Ești țicnit sau ce ai ? îi răspunse Croaker, ridicînd un deget. Dă mi voie să-ți reamintesc că e vorba despre o acțiune a poliției Știi ce înseamnă asta ? Aș putea fi suspendat doar pentru că am acceptat să te iau ! Și vrei să te las să ataci singur ? Dar voi fi făcut fărîme de șeful Poliției, dacă mi mai rămîne vreo bucățică de carne pe oase, atunci cînd Finnigan, căpitanul meu, mă va lăsa să ies din biroul lui Nu, va trebui să te mulțumești cu metoda mea

— De ce eu și nu tu ?

— Nici o întrebare Ar însemna că va trebui să te las să ne acoperi. Imposibil.

— În cazul ăsta vor fi pierderi.

— Nu, dacă îl înhățăm la Ah Ma. E singurul lucru pe care-l avem de făcut.

În timp ce urcau scara ce ducea la Ah Ma, Nicholas era îngrijorat de dezavantajul lor tactic. Bineînțeles, elementul

surpriză va fi în favoarea lor, dar bărbatul din cameră era singurul care ştia locul şi numărul ieşirilor, şi asta nu-i plăcea deloc. La primul palier îl opri pe Croaker.

— Ştii, dacă nu-l imobilizăm din primele secunde, s-a terminat.

— Concentrează-te asupra ticălosului ăla, răspunse Croaker, continuîndu-şi drumul spre uşa lui Ah Ma.

Ascuns în penumbră, la capătul scării, Croaker îşi ţinea într-o mînă pistolul şi în cealaltă, mandatul de percheziţie. Nu-i fusese uşor să obţină acea bucăţică de hîrtie : Ah Ma avea numeroşi prieteni influenţi.

Undeva, în spatele lor, ţiriitul intermitent al unui neon defect. Afară, în stradă, o maşină trecu claxonînd scurt. Se auzi lipăitul unor paşi grăbiţi. Un rîs ascuţit, zgîriind urechea.

Apoi uşa se deschise, Croaker îmbrînci o chinezoaică înaltă şi elegantă. Mandatul zbura prin aer ca o pasăre sfîşiată.

Chiar în aceeaşi clipă, ca într-un film, totul defilă prin faţa ochilor lui Nicholas. Crimele, una după alta, ca inelele unui lanţ. A unui singur lanţ. Aluziile istorice ale lui Terry. Trei stîlpi indicatori : **Hideyoshi, Yodogimi, Mitsunari,** reliefaţi acum ca nişte sclipiri de neon. Satsugaï, Yukio, Saïgo. Omul poliţiei, însărcinat să vegheze asupra concubinei shogunului defunct, constituia o aproximaţie destul de justă.

Ce idiot ! se gîndi, furios pe sine însuşi, în timp ce se grăbea în urma lui Croaker. De ce m-am lăsat orbit ?

Un american, cu ochii măriţi de spaimă, se ridică stîngaci, lăsînd să cadă pe podea o micuţă chinezoaică. Se îndepărtă de ei în fugă, traversînd una din sălile de primire şi intră într-o cameră laterală.

Croaker era deja în mijlocul culoarului ce ducea spre camerele din spate. Eglantine, cea care le deschisese uşa, o strigă pe Ah Ma. Îşi păstrase calmul, chiar şi în această situaţie critică.

Ah Ma apăru în clipa în care Nicholas înainta pentru a-l urma pe Croaker spre partea din spate a casei.

— Ce înseamnă asta ? Îl apucase pe Nicholas de braţ. Cum îndrăzniţi să pătrundeţi aşa în apartamentul meu ? Am mulţi prieteni, care...

— Japonezul ! ţipă Nicholas ca un adevărat mandarin.

Ah Ma tresări şi, cînd Nicholas se repezi într-un coridor lung, se lăsă trasă după el.

— Unde e ? insistă Nicholas. Nu-l vreau decît pe el.

Întoarse ușor capul : ușile întredeschise, camere goale se căscau în fața lor, ironice.

— Tu ești Ah Ma ?

Un zgomot, mai depărtat : Croaker izbea cu piciorul într-o ușă încuiată.

— Va distruge totul ! țipă Ah Ma.

Ea își aminti de comuniștii țîșnind din noapte și răvășindu-i casa înainte de a-i ridica bărbatul. Dar era în America... Nicholas îi ghici tulburarea.

— Japonezul ăsta e foarte periculos, Ah Ma. Ar putea să le facă vreun rău fetelor tale.

Ea înțelese imediat, tăcu și-l privi.

— Unde e ? o ruga Nicholas.

— Acolo. Acolo. Dacă-i pe așa, luați-l.

Se îndepărtă de ea și-i strigă lui Croaker :

— Ușa din stînga. Din stînga !

Croaker se răsuci și trase un glonte în broască. Își luă avînt, cu umărul înainte și în aceeași clipă, urletul începu.

Urmă un șir de mișcări dezordonate și, instinctiv, Nicholas își ridică brațul la înălțimea ochilor.

Un fulger de lumină. Alb-albastru. Miros de nitroglicerină.

Croaker se rostogoli, iar Nicholas abia avu timp să zărească un picior încălțat, dispărînd prin fereasta deschisă.

— Fir-ar al dracului !

Se întoarse. Croaker ținea o mînă la ochi. Vocea-i părea răgușită.

— Ce s-a întîmplat ?

— O bombă flash, îi răspunse Nicholas. Miniaturizată.

Un zgomot de pași grăbiți venea dinspre coridor.

— A șters-o, Croaker ! Prin fereastra din spate.

* * *

Caporalul șef, Tonny DeLong, primi prin radio-telefon ultimele instrucțiuni de la locotenentul Croaker și-și conduse mașina de patrulare de-a lungul lui Pell Street.

— Aici, îi zise Sandy Binghamton, camaradul său de patrulă Oprește !

DeLong stinse farurile și parcă în diagonală, blocînd strada. Fapul acesta putea avea două urmări : dacă suspectul ieșea prin spatele imobilului, rămînea în perimetrul lor; și, mai ales,

n-ar fi existat civili care să riște să-și vîre nasul în acest sector „roșu".

Binghamton ieși primul. Își sprijini silueta masivă și neagră de partea dreaptă a mașinii. Puse o mînă pe partea cromată și întoarse capul îndărăt, spre Pell Street. DeLong, la volan, ținea legătura radio cu cealaltă mașină, dar Binghamton voia s-o vadă cu ochii lui. Infiltrarea civilor putea fi catastrofală în acest stadiu, iar curiozitatea e un mobil puternic. Își scoase chipiul și își șterse fruntea cu mîneca uniformei. Se întoarse, studie configurația fundăturii și caracteristicile clădirii de supravegheat.

DeLong închise radio-ul, coborînd și el. Se topiră amîndoi în întunericul adînc din jurul clădirilor. Locotenentul insistase mult asupra acestui punct : să nu facă nici un zgomot și să treacă neobservați. DeLong examină modul de dispunere al ferestrelor, trei etaje mai sus, și reflectă la acest detaliu. Procedura era neobișnuită, atunci cînd erau implicate mai multe mașini. Dar DeLong nu era cîtuși de puțin îngrijorat. Avea încredere în locotenent. Lucra cu el de aproape un an și jumătate și era aproape sigur că la viitoarea promovare va fi făcut sergent. Era ambiția lui. Se săturase de uniformă. Dorea un transfer permanent la o echipă de investigație, și aici locotenentul îi va putea da o mînă de ajutor. Și apoi, banii în plus ar fi venit la timp, căci Denise aștepta un copil.

Simțea, foarte aproape de el, masa liniștitoare a lui Sandy Binghamton. Formau o echipă veche : ăsta era singurul regret pe care i l-ar fi adus promovarea. Da, păcat să se strice o asociație care a dat atîtea roade. Dar Sandy nu avea nici un chef să treacă la investigații. Îi plăcea pe stradă, în mijlocul oamenilor.

— E viața mea, bătrîne, îi spusese adeseori lui DeLong. Aparțin străzii. N-am nici un chef să prind rădăcini în dosul unui birou.

Aveau concepții diferite asupra aceleiași munci. De exemplu, viața locotenentului Croaker nu se irosea printre hîrtoage, dar niciodată DeLong nu l-a putut convinge de asta pe Sandy. Odată ce și-a pus ceva în cap, ăsta era ca dracu de.

Binghamton îi dădu un cot, dar el văzuse deja. Un fulger de lumină intensă urmat de un pschtt ! ciudat de ușor.

— S-ar spune că avem necazuri, șopti DeLong. Amîndoi își scoaseră armele, se ghemuiră și așteptară încordați.

O mișcare la ferestre, siluete agitîndu-se ca într-un teatru de umbre.

— Pregătește-te, spuse Binghamton cu vocea lui de bas. Am impresia că-i pe cale de a șterge putina.

DeLong clătină capul și amîndoi, în același timp, începură să se apropie de spatele clădirii. Înaintau făcînd cît mai puțin zgomot și fără a părăsi zona de umbră. Abia acum DeLong observă că mai multe felinare erau stinse. Ciudat, căci Asociația din Chinatown atrăgea imediat atenția municipalității asupra acestui gen de lucruri. Dar era New York...

Văzură, în același timp, o mișcare furișă. DeLong dădu un ghiont prietenului său și traversă în goană strada, către întunericul protector. Negrul privea țintă la imobilul din fund. După atîția ani de experiență, știa încotro se îndrepta DeLong.

Începură să se apropie unul de celălalt, lăsînd între ei scara veche de incendiu. Desupra lor, observară o umbră fugind peste traversele orizontale și apoi... Nimic. Nici o mișcare verticală în jos.

Cei doi bărbați se priviră, apoi înaintară, cu grijă, pînă la baza ultimului element al scării. Din acel unghi, totul părea un amestec cubist de bare și umbre adînci. Cîteva ferestre luminate, răzlețe, făceau localizarea și mai dificilă : în unele locuri lipsea lumina iar într-altele iluminatul puternic proiecta în jurul aceluiași obiect trei umbre, dacă nu mai multe.

— Ce i s-a întîmplat ? întrebă DeLong.

— Habar n-am.

Binghamton își vîrî pistolul în teacă și mișcă scara metalică ce scîrțîi în liniștea din jur.

— Mă duc să văd. Poate a trecut pe acoperiș.

Urcă pînă la primul palier al scării de incendiu și își scoase din nou arma. Continuă să se cațere repede și fără zgomot. Distingea cu greu obiectele prin pădurea de metal. Auzind țipătul unei sirene de poliție, se opri un timp la al doilea palier. O mașină de poliție înghițea, în mare viteză, strada Bovery. După toate aparențele, se îndrepta spre nord, căci sunetul sirenei deveni brusc mai grav, ciudat, parcă încărcat de ecouri, în noaptea de vară. N-avea nici o legătură cu ei.

— Ei ?

Vocea lui DeLong urcă pînă la el prin freamătul nocturn din Chinatown : circulația lentă de pe străzile înguste, conversații depărtare, în limbi de aiurea, cîntate, hîrîite. Cu mîna liberă, făcu un gest negativ. În aceeași clipă auzi un șuierat. Un soi de insectă. Dar loviturile — una, două, trei — înțepături de

ace, care îi străpunseră pielea pieptului şi îl făcură să se răsucească în loc, nu aveau nimic înofensiv.

Se clătină, întinse braţul stîng, văzu ceva mişcare, trase un glonte, se agăţă de balustradă. Nu se gîndea decît să-şi umple plămînii cu destul aer. Lovindu-se de grilajul metalic, pistolul răsună la picioarele lui.

Cu o mişcare de om beat, se întoarse şi văzu în faţa lui silueta întunecată ivită de nicăieri. Imagine spectrală în halourile de lumină şi dîrele de umbră, întreruptă de benzi oblice, ca o oglindă magică, de bîlci. Lui Binghamton îi veni să vomite.

Impresia unui chip foarte palid, dominat de nişte ochi negri, migdalaţi. Apoi ochii se mişcară, şi o linie fină, de lumină albă, alunecă pe marginea pleoapelor înguste. Drog, îşi zise. Dar la ce bun? Gura i se deschise şi grohăi ca un porc înjunghiat. „DeLong"! Oare strigase destul de tare? Urechile îi vuiau, de parcă ar fi ieşit de la un concert rock.

Silueta se îndreptă spre el, din ce în ce mai mare, mai de temut. Cu mîna, stîngă încordată vru să bareze drumul individului, iar cu dreapta ridicată la orizontală, încercă să-şi aducă pistolul în linie de tragere. Unde-i era pistolul? Gîndea la fel de stupid şi de încet ca un om de Neanderthal.

Avu impresie că e pe fundul mării. Propria greutate îl copleşea de parcă ar fi cîntărit trei sute de kilograme. Avea nevoie de aproape toată puterea pentru a se ţine pe picioare. Pieptul îi era în flăcări — flăcări proaspete, alinătoare de dureri, ce păreau că-l fac să plutească în interiorul propriului său corp. Conştiinţa i se desprinse de materia inutilă a trupului. În sfîrşit, eliberată îi trecu ca o săgeată prin creştet către arsiţa umedă a nopţii.

Toată vîltoarea oraşului se întindea acum sub el — carapace de lumină roz-albăstrie deasupra clădirilor, linţoliu în vînt. Dincolo de ea — spaţiul fără de sfîrşit.

Privind prin halo-ul de lumină de dedesupt, într-o perspectivă din ce în ce mai depărtată, putu să şi distingă corpul cu braţul întins, clătinîndu-se la trecerea umbrei. Putu chiar să vadă pata luminoasă a feţei înspăimîntate a lui DeLong, care privea în sus, înaintînd cu o mişcare nervoasă prin umbrele din Bayers Street.

Cînd privi din nou, corpul lui cădea deja. Îşi pierdea echilibrul încet, foarte încet. Acum era atît de sus, încît trebui să facă un efort spre a vedea mai bine. Totul era cufundat într-o

aurora boreală şi se întrebă, în treacăt, dacă nu-şi depăşise limitele. Dacă nu s-a înălţat prea sus.

Ca Icar, îşi zise. Şi se prăbuşi în tenebre.

* * *

DeLong îl simţi chiar mai înainte de a-l vedea. Ca pe un ascensor coborînd pe neaşteptate. O masă înspăimîntătoare.

Făcu un pas lateral, fără a bănui cu ce s-a aruncat în el. Apoi lucrul acela căzu pe pămînt, foarte aproape de el. cu un zgomot surd fără asemănare cu nimic viu.

— Fir'ar să fie ! zise dintr-un suflu.

Începu să asude şi îngenunche lîngă cadavrul dezarticulat al prietenului său.

— Doamne ! Doamne, Dumnezeule, Sandy ! Ce s-a întîmplat ?

Şocul. Ştia că trebuie să se repeadă imediat spre cel ce făcuse asta. Ştia, dar era incapabil să-şi întoarcă privirea. Şocul. Şi sîngele curge fără zgomot, rîuleţ roşu pe asfalt. Prima atinsese asfaltul partea stîngă a capului, apoi umărul şi restul corpului.

DeLong se ridică şi făcu doi paşi înapoi...

Auzi un zgomot, atît de uşor cum numai o pisică putea să-l facă. Se forţă să întoarcă privirea Bayers Street era acum o capcană şi se retrase în umbra bolţii unei porţi. Ridică ochii. Pentru prima oară se întrebă în ce încurcătură îi vîrîse locotenentul. Şi pe unde dracu' o fi trecut năluca ?

Sesiză mişcarea — de astă dată lipsită de zgomot — deasupra lui, de-a lungul palierului orizontal, la primul etaj În alte împrejurări n-ar fi băgat-o în seamă : un animal hoinărind în noapte. Dar nu. Îşi ridică arma, ochi şi trase. În spaţiul acela închis, detunătura fu asurzitoare. Se sparse în ecou, de ziduri, zig-zagînd de la stînga la dreapta. Un zgomot limpede de ricoşeu îl anunţă că atinsese metalul.

— La dracu' !

Ţinti şi trase din nou. De astă dată nici un ricoşeu. Îşi atinsese oare ţinta ?

Înainte de a ajunge în stradă, suspectul ar trebui să coboare o scară oblică şi să meargă de-a lungul palierului orizontal. Va fi cu mult mai vulnerabil în timpul coborîrii, îşi spuse DeLong. Rămase la pîndă, nu fără efort Cadavrul dezarticulat al lui Binghamton era ca o povară enormă lîngă el, şi trebui

să se lupte cu dorința apăsătoare de a-și goli încărcătorul în forma mișcătoare. Așteaptă ! își spuse. Așteaptă și prinde-l pe ticălos, cînd va fi mai aproape și nu vei mai avea nici o îndoială

Umbra era acum la capătul palierului de la etajul întîi. DeLong, ochi cu grijă, ținîndu-și arma cu ambele mîini, una peste cealaltă, pentru a lua mai bine linia de ochire. Se opri lîngă baza scării. Indexul i se crispă pe trăgaci. Să respire rar. Acum. Iată-l. Unu, doi, trei...

Nimic.

DeLong își înălță stupefiat revolverul. Unde era ticălosul?

Apoi suprinse o mișcare la nivelul străzii, la marginea cîmpului său vizual. Imposibil, își zise. Cum dracu' a putut sări fără a se folosi de scară ? Și fără cel mai mic zgomot ?

Se răsuci, cu picioarele depărtate, îndreptîndu-și pistolul în atitudinea clasică învățată la școala de poliție. Liniște Nici o mișcare. Încercă să-și amintească direcția în care avansase umbra și să extrapoleze

Îi simți prezența atît de aproape, încît tresări. Se lăsă pe un genunchi și trase foarte repede, din simplu reflex. Dar în aceeași clipă văzu cum silueta se năpustește asupră-i Mîna stîngă îi era întinsă și DeLong putu să distingă o bucată scurtă de lemn rotunjită la un capăt, cu aproape același diametru ca și propriu-i baston Își ridică brațul spre a para lovitura venită de sus. Atacul orizontal îl prinse deci complet descoperit. Inutilitatea gestului său îl ului

Capătul rotund abia atinse stofa uniformei, chiar deasupra inimii. O durere sfîșietoare îi străbătu corpul și îl proiectă înainte : un stilet de abia douăzeci de centimetri, aruncat de un resort puternic, din oțel tăișise din capătul bastonului și îl străpunse dintr-o parte într alta; lama îi perforă inima și îi traversă plămînul DeLong era mort înainte de a atinge pămîntul.

Forma zburătoare era deasupra lui, stropită de sînge. Ascultă ultima suflare a lui DeLong, care, în creierul polițistului muribund, răsună ca urletul cel mai puternic de pe pămînt.

•

* •

Nicholas îl tîrî pe Croaker prin apartament. În picioare, în cadrul ușii, femei pe jumătate goale îi priveau curioase.

Ah Ma, căreia Eglantine îi dăduse mandatul de percheziție, aștepta împietrită, cu Penny alături. Micuța Floare trecuse în încăperea folosită de japonez, pentru a se ocupa de Philip și pentru a încerca să liniștească fata, aflată în plină criză de nervi. În momente de cumpănă, Micuța Floare era nemaipomenită, se gîndi Ah Ma, resemnată. Ca mine odinioară. Suspină mut. Nu am nici un chef să intru acolo, își spuse. Cîndva, ar fi fost primul loc către care aș fi alergat. Ca să ajut. Nu și acum. Timpurile s-au schimbat și ea deasemenea. Își trecu brațul pe după umerii fetei, atît ca să o țină lîngă ea, ca și pentru a o liniști.

— Trebuia să-l fi înhățat, îi spuse Ah Ma lui Nicholas, în graiul mandarin. Acum, poate o să se întoarcă. Nu va fi mulțumit. Siguranța i-a fost înșelată.

— Nu o să revină, afirmă Nicholas. L-a ucis pe cel vinovat de trădare.

Trebuia să iasă din nou prin față și să înconjoare grupul de case. În întuneric și fără legătura radio, nu ar fi avut nici o șansă prin fereastra din spate. Focuri de armă, sporadice și atenuate de pereți clădirii, ajunseră pînă la ei.

Pe palier lătra un cîine și cineva de la etajul de dedesupt, deschisese televizorul, poate, pentru a înăbuși zgomotele de afară.

— Fir'ar să fie ! strigă Croaker, frecîndu-și ochii. Ce mizerie !

Cîteși patru coborîră scara. Ieșind în noaptea caldă, umedă, auziră alte focuri de armă și începură să alerge de-a lungul străzii Downing, în direcția Pell Street.

Zăriră mai întîi mașina de patrulă de-a curmezișul străzii. Aproape în aceași clipă Nicholas observă cele două cadavre. Unul, în prim-plan, întins, celălalt lățit ca o plasă de păianjen, neagră, la capătul străzii. Se opri și cercetă cu privirea, de la stînga la dreapta, apoi în urmă.

Croaker îl depășl, cu arma strînsă în pumn, dar îngheță la vederea primului corp. Încet, cu greu, se îndreptă spre cadavru, se aplecă, puse un genunchi la pămînt și-l întoarse cu grijă. Îl recunoscu imediat pe DeLong. Cantitatea de sînge îl înspăimîntă. Căută zadarnic cel mai mic semn de viață. Mîna îi era năclăită cînd și-o retrase.

Se ridică și fugind într-o dungă, ca un cerb, coborî repede pînă la cadavrul rece al lui Binghamton. Se ridică și își reglă

arma. Se întoarse din drum, trecu fără un cuvînt pe lîngă Nicholas și se strecură la volanul mașinii de patrulă.

Chemă centrul, ceru o mașină a morgii și pe medicul legist de gardă Apoi lansă un aviz general de urmărire. Era încă lîngă aparat, cînd veni Nicholas și se aplecă spre el, prin portiera deschisă.

— E departe, acum.

Croaker decuplă, își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii.

— Erau cei mai buni oameni ai mei.

Pleoapele i se deschiseră brusc și pumnul lui mare lovi volanul atît de puternic, încît acesta sări în sus.

— Echipa mea cea mai bună, fir-ar să fie ! Îmi pare teribil de rău că nu te-am ascultat, zise, oftînd. Nu știu cine-i tipul ăsta, dar...,

— Lew, spuse Nicholas. Calmează-te. Vreau să-ți vorbesc înainte să se strîngă lumea.

Croaker se întoarse spre el, strecurîndu-se pe locul pasagerului Auziră tînguirea unei sirene în depărtare Poate o ambulanță.

— Știu cine e ninja

Croaker rămase nemișcat.

— De cînd ?

Nicholas respiră adînc, de parcă astfel ar fi putut înlătura greutatea pe care o simți brusc, apăsîndu-l Morții de acum se adăugau celor din trecut și parcă se grăbeau să-l înghită Se simți obosit și foarte trist

— De puțin timp, de fapt De pe palierul din fața apartamentului lui Ah Ma

— Aha !

Îi povesti totul lui Croaker, debordînd frazele, ca și cum asta putea să i curețe sufletul să l elibereze de greutatea pe care o îndurase — acum își dădea seama — mult prea multă vreme

— Vrei să mă faci să cred întrebă Croaker, cînd Nicholas termină, că acest Saigo nu vrea să-l ucidă pe Tomkin ? Că te vizează pe tine ?

— Da și nu, răspunse Nicholas cu o voce impersonală Dacă nu-i împiedicăm, îl va răpune pe Tomkin, asta i sigur Dar cred că a acceptat treaba asta pentru a mă ucide pe mine. Asta e singura explicație posibilă pentru toate crimele.

— Îmi dau seama, desigur. E ca o vendetă.

— O chestiune de onoare.

— Dar ar fi trebuit să știi că o să vină !

Plînsul sirenei devenise acum mai puternic. Se auzi un țipăt în noapte, apoi voci agitate răzbind pînă la ei dinspre zidurile de cărămidă.

— Nu ți-e frică de... începu Croaker.

Nicholas clătină din cap, surîzînd cu tristețe. E timpul să plec, își spuse.

— Sînt pregătit de multă vreme.

Coborî din mașină. I se părea că-l doare fiecare mușchi, capul îi pleznea, ca strîns într-o menghină. Se aplecă spre a se face auzit de Croker prin zgomotul mașinii de patrulare și al ambulanței care o urma. Strada se lumină — roșu și alb, roșu și alb — ca intrarea la o chermesă.

— Vezi tu, Lew, spunse cu o nesfîrșită încetineală, și eu sînt un ninja

— Nick, stai puțin !

Dar Nicholas se și îndepărta, cu pași mari, dincolo de oamenii care începeau să se îmbulzească în stradă, în lumina proiectoarelor care sfîșiau violent întunericul.

*
* *

— Sam ?

Tată Tăticul meu Tăticuțul meu Nu, niciodată. În viața lui nu rostise aceste cuvinte — dar, se pomeni rostindu-le acum, în gînd

— Da ?

— Sam ?

— Cine-i acolo ?

— Mai ești încă rabbi pentru mine ?

— Hei, Nick ! Tu ești, într adevăr ?

Glasul lui Goldman era liniștit, degajat — mai degajat, i se păru, decît pe vremea cînd lucra la agenție.

— Da, eu.

— Slavă Domnului, cum îți merge ?

— Foarte bine. Și Edna ?

— Edna ? De minune. Moare de dorul tău. Unde ești ?

Tăcere.

— Nick ? Totu-i în regulă ?

— Drept să ţi spun, nu.

— O clipă. Ce s a...

Un zvon de voci înăbuşite ajunse pînă la el. O conversaţie dintr-o altă lume. O lume în care existau case, familii, copii. Rate de plătit, şi poate, la primăvară, o călătorie de două săptămîni în Europa. Iar el — ce căuta el aici ?

— Ascultă, eşti în oraş ? Edna zice să vii imediat. E vineri seara. A făcut supă de găină. Cu lokschen. Mîncarea ta preferată, îţi aminteşti ?

— Da, mi aduc aminte.

Oh ! Îşi amintea totul !

— Atunci, vino ! O să mîncăm, o să stăm de vorbă. O să-i facă mare plăcere Ednei. Era îngrijorată din cauza ta, Nick.

Îşi rezemă capul de peretele cabinei. Maşinile treceau în preajmă, atît de aproape încît putea să le atingă cu mîna.

— Da, spuse, în cele din urmă. De acord. Vin.

Închise şi făcu semn unui taxi. Goldmanii locuiau în rezidenţa Dakota, la intersecţia Străzii 72 cu partea vestică a lui Central Parck. Taxiul apucă pe drumul spre Bovery, apoi pe Avenue 3 şi urcă pînă spre Strada 42, înainte de a coti spre stînga, traversînd de-a latul insula, pînă la Bulevardul 8.

Puţin după Broadway, Nicholas se aplecă în faţă şi ciocăni cu degetul în geamul despărţitor din plexiglas.

— M am răzgîndit. Mă opresc aici.

Plăti şi coborî.

În timp ce mergea de-a lungul şirului de cinematografe de pe această stradă gălăgioasă, Nicholas privise distrat prin portiera stîngă şi citise titlurile filmelor. Atent la circulaţia din ambele sensuri, traversă către partea sudică a străzii. Se îndreptă spre vest şi trecu pe lîngă două-trei porno-shopuri răcnet — sticlă şi crom — care anunţau cu mîndrie : „cuplurile sînt binevenite !" Unul din localuri avea uşile larg deschise ; un negru înalt, cu o pălărie cu boruri largi şi pantaloni verzi, mulaţi, stătea rezemat de canatul uşii.

— Ceva întăritoare ? îi şopti. Un cuplaj, o fetiţă, ceva tare ? Numai chestii de calitate...

Cinematografele se succedau pe ambele părţi ale străzii, unul după altul, într-un şir ce părea fără sfîrşit. Majoritatea erau porno, dar nu cele zărite din taxi. În program, trei filme kung-fu, dintre care două cu Bruce Lee.

Nicholas scoase din buzunar un dolar şi cincizeci şi intră. Locul mirosea a vechitură şi a mucegai. Era ceva mai luminat

decît majoritatea obișnuită a celorlalte cinematografe. Vreo douăzeci de pușți, negri și portoricani, făceau gălăgie în jurul automatelor cu sifon din fundul sălii.

Se așeză. Sala era aproape plină. Pe ecran, Bruce Lee vorbea — dublat în engleză — cu doi japonezi cu mutre numai bune de spînzurat. Publicul era gălăgios, aștepta nerăbdător secvențele de acțiune și nu aprecia dialogul.

Nicholas se cuibări în scaun și îl observă cîtva timp pe Lee. Trecerea anilor nu-i ofilise aureola. Spiritualitatea lui străbătea dincolo de ecran, și chiar cel mai banal dintre filmele sale merita să fie văzut.

Nicholas își aminti de întîlnirea lor. Era la Hong Kong — ce ironie! — după perioada petrecută de Lee la Hollywood, unde dăduse vedetelor unele noțiuni elementare de arte marțiale, care le permiteau să creeze iluzia pe ecran.

În acel timp, era pe cale să devină el însuși vedetă autentică. Se simpatizaseră imediat, dar vremurile și forța lucrurilor le-au fost potrivnice și nu s-au mai revăzut niciodată.

Moartea lui Lee l-a impresionat pe Nicholas. Nu tentativa de a-l ucide. În acea vreme, Nicholas știa destule despre Lee, pentru a înțelege că prin naturalețea lui fără concesii, trebuie să și fi făcut destui dușmani implacabili. Dar ceea ce-l nedumerea, era faptul că tentativa reușise. Se întrebase mereu, cum de reușiseră. Acum, credea că a înțeles.

Afară, căldura era încă mai sufocantă, în aceste locuri cu lumină puternică, cu haleală la botul calului, cu droguri contrafăcute și alte traficuri, încă mai dezgustătoare.

Avu nevoie de cincisprezece minute pentru a găsi un taxi liber și de două ori mai puțin timp pentru a ajunge la Dakota. Erau puține mașini pe stradă.

Nu intrase în cinematograful puchinos decît pentru a revedea una dintre secvențele de acțiune cu Bruce Lee, frumoasă ca un balet și motivată, ca deobicei, prin răzbunare. În seara aceasta, nu găsise nimic artificial în gesturile lui.

Goldman, mai elegant ca oricînd, în cămașa cu dungi fine, albastru pal, și pantaloni de pînză albastru-închis, îl întîmpină în ușă. Îi zîmbi cu căldură și Nicholas îi întinse mîna.

— Nick! Începusem să fim îngrijorați... Edna, zise, întorcîndu-se din prag, el e!

Îl conduse în casă și îi strecură în mînă un **rom on the rocks.**

— Ține. S-ar părea că ai nevoie de așa ceva.

Edna, o femeie micuță, durdulie, intră ca o vijelie în salon. Ușa batantă a bucătăriei mari se închise îndărătul ei Radia. Deschise brațele.

— **Tatalch !**

Îl sărută pe amîndoi obrajii. Răspîndea acel soi de căldură lăuntrică, mai presus de simpla frumusețe fizică.

— Unde ai fost atîta timp ?

Vocea ei era un amestec de dragoste și reproș.

— Sînt bucuros să vă văd pe amîndoi, spuse Nicholas, schițînd un surîs.

— Asta e ! spuse ea, de parcă ar fi descoperit tocmai atunci ceva extrem de rar. Veniți ! (Îl luă de mînă). Mai întîi să mîncăm, adăugă insistent. Ce ai tu de vorbit cu Sam, poate foarte bine să aștepte pînă ce veți fi cu burta plină.

Mîncară în bucătăria zugrăvită în galben și bej, decorată în stil vechi West Side : masa ovală din lemn ceruit, de acaju, acoperită cu o minunată față de masă brodată, alb pe alb. Pe o etajeră fixată în perete, dominînd masa, se înălța o Menorah din aramă.

Mai tîrziu, cînd Edna începu să strîngă, Sam îi făcu semn și se ridicară. Edna îi sărută pe amîndoi, înainte de a-i lăsa să plece.

— Dacă ceva nu merge, orice ar fi, se poate aranja, Nick, spuse Edna, cu o convingere absolută. Nu-i așa, Sam ? Am dreptate ?

— Tu ai totdeauna dreptate.

Îl petrecu pe Nick în salon.

Aici, bejul și verdele pal dominau. Edna disprețuia zugrăvelile în culori tari, poate pentru că sub toate aceste culori își vedea copilăria, în ghetto-ul de pe Strada 189. Efectul era odihnitor, ca răcoarea unei păduri în arșița zilei.

Se așezară pe bancheta de catifea bej și Sam își întinse picioarele pe divanul de aceeași culoare. O pendulă veche ticăia încetișor, cocoțată ca o bufniță pe marmura albă a căminului. Un braț de ramuri uscate de eucalipt, într-o vază de ceramică roz pal, așezată în vatră, își răspîndea mireasma înțepătoare în toată încăperea. Pe peretele din față se găsea un Utrillo, iar pe celălalt, un mic Dali. În camera albastră aveau un Picasso și un Calder care, bineînțeles, nu-i plăceau Ednei. Toate originale, dar așezate cu o lipsă de ostentație agreabilă.

— A revenit, spuse Nicholas, cu jumătate de glas. Tot trecutul meu. Ca un val urias, care înghite totul.

Goldman întinse mîna spre o cutie de lemn, luă o havană şi o aprinse tacticos.

— Mi-am pierdut prezentul undeva, în drum. Nu mai ştiu unde mă aflu.

Goldman suflă cu grijă fumul albastru, departe de Nicholas.

— Nicholas, aşa cum, cu atîta înţelepciune, a spus-o Shakespeare, prin gura Ofeliei, ştim ceea ce sîntem, dar nu ştim ce putem deveni.

— Sam, n-am venit aici pentru a asculta predici ! strigă Nicholas.

— Nici n-am de gînd să-ţi ofer.

Lăsă havana şi o puse în scrumiera de cristal.

— Ascultă, e complet iraţional să speri că ştii sau că înţelegi orice despre tine însuţi. Fiinţa umană este un animal atît de complex, încît trebuie să ne mulţumim să bîjbîim printre lucruri, cît mai bine cu putinţă. Sînt anumite zile, în care asta nu ni se pare suficient. Într-altele...

Înălţă din umeri, nepăsător.

— Le înţeleg pe toate astea, replică Nicholas. Dar tu eşti expert în istorie. Eu nu sînt evreu decît în parte. Nu am avut educaţia unui evreu. Eu nu am...

— Asta nu are nici o legătură cu educaţia, răspunse grav Goldman. Înveţi ce înseamnă să fii evreu, exact aşa cum înveţi ce înseamnă să fii om ; trăindu-ţi viaţa, nu studiind Torah.

Depinde de ceea ce simţi în forul tău interior, şi important e să nu renegi ce este în tine. Îndoiala şi spaimele prezentului şi ale viitorului, toate decurg din acest principiu. Eul tău trebuie să fie liber să se îndrepte în direcţia spre care trebuie să se îndrepte, oricare ar fi această direcţie.

Spiritul zboară, Nicholas, şi este singurul nostru bun capabil să zboare. E un păcat să-l încătuşezi, să-i refuzi dreptul la libertate. Viaţa nu e nimic, fără această libertate. Dacă eşti lipsit de ea, nu faci decît să supravieţuieşti, zi după zi, în limburi goale de gînduri. Oare astea îţi dau un răspuns la întrebare, Nicholas ?

* * *

Se duse să-l întîlnească pe Raphael Tomkin în liniştea nocturnă a turnului din Park Avenue. Pentru moment, Tom-

kin era la telefon. Undeva în lume, era 9 dimineața și 5 după-amiază, semn că afacerile erau în plină desfășurare. Decizii vitale, pentru cutare sau cutare filială, și deci vitale pentru societate în ansamblul ei, cereau imperios intervenția celui care-spune-da-sau-nu. Trei continente așteptau deznodămîntul acestor conversații transatlantice sau transpacifice.

În timp ce Tomkin vorbea în mega-cifre — jargon eliptic, semisecret al multinaționalelor — Nicholas examină minuscula bucată din metal și plastic, pe care o ținea între degete. O făcu să se rotească aidoma unui glob terestru în miniatură, deși, în realitate, nu era decît un disc plat ; cînd lumina lămpii căzu pe partea strălucitoare, reflexul deveni din ce în ce mai intens.

Poate, își zise, această fărîmă de prezent electronizat este cheia a toate. A trecutului, a prezentului și a viitorului. Toate s-ar putea opri aici, dacă el ar vrea. Dacă el ar deschide ușa. Iar el simțea o dorință disperată de a lua această hotărîre.

Simțea că Saigo i-a răpit orice inițiativă. Da, se simțea gol, complet gol și lipsit de apărare, pentru că nu văzuse ce se întîmplă.

Saigo l-a dus de nas și l-a învîrtit ca pe un titirez, pînă ce și a pierdut capul. Fără a înceta să rîdă pe socoteala lui. Era un procedeu din Go rin no sho. Cum se numea el care ? Să limitezi acțiunile utile ale adversarului, încurajîndu-i, în același timp, pe cele inutile. A-l face să se învîrtească, parcă ar avea un inel în nas și, cînd se va afla în derută totală, să-l lovești.

— Unde ai fost ? spuse Tomkin, închizînd telefonul.

Părea puțin șifonat la ora aceea tîrzie. Costumul de pînză crem i se încrețea la coate, cravata gri de mătase, părea ușor într-o dungă. Carnea obrajilor își pierduse strălucirea rozalie, oarecum artificială, pe care și o păstra mai tot timpul ; i se observau niște riduri la colțul ochilor, dar ele îl făceau să pară mai uman. Cu toate astea, Nicholas se întrebă dacă acest chip nocturn era cel real sau, dimpotrivă, o mască.

— În Chinatown.

Tomkin mormăi ceva și se roti cu fotoliul său de piele cu spătar înalt. Mîinile i se jucau fără voie pe butoanele pupitrului electronic, aidoma celor ale unui țăran grec care-și numără boabele mătăniilor.

— Chinatown, hm ! Cu ticălosul ăla de Croaker, pun pariu.

Îl privi țintă pe Nicholas. Ochii, ca niște cioburi de cuarț albastru, erau neîndurători. Ochi de marinar, își zise Nicholas. Ochii unui om obișnuit cu farsele tragice ale oceanului și ale bolții cerești. Ochii unui om care supraviețuiește. Corabia lui a naufragiat, echipajul i s-a înecat, dar el ar fi în stare să înoate pînă la o plajă pustie și, ca Robinson Crusoe, să învingă timpul — poate chiar și singurătatea.

— N-ai nici un interes să te împrietenești cu sticletele ăsta prăpădit. Avertisment gratis. Pentru că eu abia aștept ca smintitul să calce pe de lături și îl fac bucăți.

Nicholas se gîndi la ceea ce îi spusese Croaker despre Gelda, și zîmbi în sinea sa. Cum va reacționa oare Tomkin, cînd va descoperi că între fiică-sa și Croaker există o legătură ? S-ar putea să-l lovească damblaua...

— Ticălosul ăsta îmi poartă sîmbetele, și nu știu de ce. Și a vîrît în cap o tîmpenie. Își închipuie c-am omorît-o pe Angela Didion, pe motiv că o regulam.

Nicholas îl privi sucind în sus și-n jos emițătorul cu degetele lui bătătorite.

Tomkin fornăi disprețuitor pe nări, ca un cal care nechează.

— Doamne-sfinte, se lăsa călărită în orice cotlon, putoarea — știai ? O făcea cu tipi pe care nici nu-i cunoștea. O excita să ia cîte unul de pe stradă. Chiar așa. Bum ! Numai că nu erau totdeauna bărbați, înțelegi ? Era într-o ureche, ți-o spun eu. Complet țicnită. Dacă aș fi știut că e o biată parașută — niciodată nu m-aș fi... Dar știa să-și ascundă intențiile. (Flutură mîna, și aurul de pe degete scînteie). Oricum, e o poveste răsuflată. Așa văd eu lucrurile. Dar sticletele ăsta nu vrea să mă slăbească, știi. Ca un cîine cu un os vechi, pe care nimeni altul n-ar mai vrea să-l roadă.

— Își face meseria.

— Nu își face meseria ! zbieră Tomkin, bătînd cu pumnul în masă. Asta-i toată problema ! Afacerea Angela Didion e moartă și-ngropată pentru toată poliția din New York, numai pentru Croaker, nu. Dar cine se crede ? Trimisul Domnului ? Ei, bine, n-are nici o dovadă împotriva mea, ți-o spun eu. Oh, l-am ghicit : îi place să-și vadă numele prin ziare.

Se răsuci cu fotoliu cu tot, foarte repede, de parcă ar fi vrut să se elibereze de un surplus de energie nervoasă.

— Vînează gloria, ticălosul ! Îi trebuie o lecție bună, asta-i tot. (Ridică ochii și încetă să se mai adreseze atît lui Nicholas, cît și lui însuși). Și tipul ăsta, ninja ? întrebă.

— Am venit tocmai pentru ca să-ţi vorbesc despre el. Pînă acum el a condus jocul. Cred că a venit timpul să răsturnăm situaţia. Singura noastră şansă e de a ne face stăpîni pe decor. Cu alte cuvinte, trebuie să ajungem pe cîmpul de luptă înaintea lui.

— Şi atunci ? Pregăteşte lovitura ! Doar pentru asta te plătesc, nu ?

— Din păcate, nu-i aşa de simplu.

— Fă ce ai de făcut. Puţin îmi pasă unde mergi. Vreau să-l îndepărtez pe acest om din calea mea. Pentru totdeauna.

— Eşti implicat — direct.

— Desigur. A fost trimis să mă omoare.

— E aici pentru ca să mă omoare şi pe mine.

— Ce ?

— Îl cunosc pe omul ăsta. Nişte răfuieli vechi. N-au nici o legătură cu tine.

— Înţeleg.

— Numai că asta ne poate ajuta să-l atragem în cursă. Cu ajutorul unuia dintre „turnătorii" lui.

Nicholas ridică discul plat, micuţ, astfel încît Tomkin să-l poată vedea clar.

— În clipa asta, e inactiv. E un model de contact, adică devine activ, în clipa în care este pus pe o suprafaţă oarecare.

Ochii îngheţaţi ai lui Tomkin prinseră să sclipească ; ştiuse întotdeauna să conjuge verbul „a trage pe sfoară".

— Vrei să spui că...

— Îl vom repune în funcţiune. Şi-l vom folosi. Sînt şanse mari ca tipul să creadă că a fost o pană minoră, şi...

— Şi dacă e mai şiret ? Tipul ăsta e un as. Am auzit multe despre ninja.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji, spuse Nicholas. Vrea să ne omoare pe amîndoi, şi dacă el crede că ne poate lichida pe amîndoi, va risca, chiar dacă bănuieşte o capcană. Va fi o capcană pe care i-o voi întinde eu, înţelegi ? Pentru el ar fi o provocare, şi nu va putea să dea înapoi fără a-şi pierde prestigiul. N o va face.

— Înseamnă că trebuie să-l atragi, spuse încet Tomkin.

— Exact.

Ochii albaştri îl aţintiră, plini de şiretenie. Nicholas aproape că putea să audă clinchetul ideilor în capul lui Tomkin : cîntărea probabilităţile, exact ca atunci cînd trebuia să ia o decizie în afaceri, conform analizelor unui ordinator. Oa-

re nu era și asta o decizie de afaceri, doar că puțin mai ciudată decît altele ?

— Dă-i drumul, spuse, fără urmă de ezitare.

Cînd, mai apoi, Nicholas detașă microemițătorul și-l puse pe perna de vată pregătită într-unul din sertarele biroului, Tomkin îl întrebă :

— Totul va fi rezolvat poimîine seară ?

— Nu vor fi probleme.

— Perfect.

Decuplă, în timp ce Nicholas se îndrepta spre ușă.

— Ei ! țipă Tomkin. Nu mi-ai spus că ai necazuri cu Justine.

Nicholas înlemni, înjurîndu-l în gînd. Se apucase iar să-și spioneze fata ? Altfel, cum ar fi știut ?

— Am atins o coardă sensibilă, hai ? făcu Tomkin rîzînd. Ai într-adevăr mutra unui jucător de pocker, dar n-am nevoie să-ți văd expresia feței ca să știu ce ai în mînă.

— Și ce știi, cu exactitate ?

— Că e în oraș, răspunse Tomkin, ridicînd din umeri. Cu un alt tip. Nu-l știu încă numele, dar nu-mi trebuie mult ca să-l aflu (Coborî privirea și începu să formeze un număr). Păcat, într-adevăr. Mi-ar fi plăcut să rămîneți împreună. Îi era bine cu tine. Tare mi-e teamă să nu fi recăzut în aceleași mreje.

— Unde e ?

— Alo ? Da...

— Tomkin !

Vocea lui Nicholas spintecă spațiul dintre ei.

— Așteaptă o clipă, spuse Tomkin, acoperind receptorul cu palma. Ce spui ? întrebă, cu un glas devenit dintr-o dată mieros.

— Unde e ?

— Într-o discotecă. Strada 46, vest. (Scotoci printre hîrțoagele de pe birou). Trebuie să am numele pe undeva. În orice caz, îl aveam pînă mai acu'. Ah ! Iată-l ! (Ridică hîrtia și îi citi numele) O știi ? adăugă.

— Nu umblu prin cluburile disco.

Vocea era încordată ca un arc. Tomkin, în fața lui, părea că savurează o bomboană gustoasă.

— Eram sigur. Altfel ai fi dat peste ea mult mai repede. E una din vizuinile sale. Va trebui să dai o fugă pînă acolo, zilele astea.

Se întoarse spre telefon, concediindu-l. Cîtva timp, purtă o conversație lipsită de sens, trăgînd cu urechea la foșnetul ușilor de ascensor, pe cale să se închidă, apoi la zumzăitul liniștit, netulburat, al mașinăriei care-l purta pe Nicholas spre holul mare, foarte departe, dedesupt.

Cînd orice zgomot încetă, întinse mîna și deschise sertarul biroului. Fără să întoarcă privirea, închise telefonul.

Contemplă liniștit bucata de plastic și de metal. Fruntea i se îmbroboni de sudoare, ca de fiecare dată cînd lua o decizie într-o afacere capitală. Inima îi bătea mai repede. Pulsul i se acceleră.

Își trecu limba peste buze și, cu grijă, dar fără șovăială, smulse microemițătorul din lăcașul lui de vată și îl fixă pe o latură a biroului.

Se întoarse cu spatele la el și-și aruncă privirea spre chipul nocturn, clipind feeric, al orașului. Țara întreagă era la picioarele lui — deși, evident, el nu putea să o vadă. În cele din urmă se hotărî să vorbească.

— Presupun, zise, pe un ton aproape visător, că totul depinde de un lucru : cît de mult îl vrei. Dar, ce ai face dacă... dacă ți l-aș garanta pe Nicholas Linnear ? Ți l-aș putea da pe tavă. La fel de ușor cum ți-aș da o prăjitură. Ce zici ?

Se răsuci din nou și se adresă direct aparatului agățat de birou, ca un păianjen umflat.

— Pun rămășag că are un mare preț, pentru tine. Cît o viață. Ce zici de asta ?

Întinse brațul și dezlipi microemițătorul, reașezîndu-l apoi în sertar, exact cum îl lăsase Nicholas. Tomkin era un om meticulos.

Apoi se așeză, își puse mîinile sub ceafă, așteptînd ca telefonul să sune — era sigur de asta — cît de curînd. Pistolul încărcat, în teaca lui, între cămașa umedă și vestă, i se părea greu, cald și liniștitor.

În genul ăsta de situații, își zise, nu se știe niciodată.

* * *

— Cineva vrea să te vadă.

Telefonul sunase la puțin timp după intrarea lui Croaker, și cu toate că aparatul era cuplat la repondor. Gelda ridicase receptorul. Ea se găsea în living-room, unde intrase ca să deschidă ușa, și amîndoi erau încă în penumbră. Îl privea, ascul-

tînd glasul ce-i suna în ureche ; el stătea în picioare, în rețeaua oblică de lumină și umbră care-i urca de-a lungul picioarelor pînă la genunchi. Fața îi era luminată de rețeaua de raze galbene ca lămîia, care venea din cameră.

— G. ? Tu ești ?

— Da, Pear.

— Am crezut că ai plecat pentru o clipă. Ai luat ceva ?

— Nu. Nu în seara asta.

Lew părea împovărat de o oboseală care nu avea nimic de a face cu lipsa de somn. Ca și cum toate orele interminabile, la birou, pe stradă și la tribunal, ar fi secretat un venin ascuns, cu neputință de eliminat, acum, cînd se lipise de el ca o a doua piele, sufocantă, cenușie și fără vîrstă.

— Doar o mică întrebare profesională și gata, spuse Pear, interpretînd greșit tăcerea Geldei, drept plictiseală. Văzînd ceea ce..

— Nu în seara asta.

— Știu că nu te-am prevenit. Dar e vorba despre senator.

Gelda știa la ce face aluzie Pear.

— Găsește-i pe altcineva.

— G., spuse Pear rar, cu glas răbdător. Pe tine te vrea. Pe nimeni altcineva. Știi bine cum e el.

Croaker rămînea în picioare, în penumbră, ca un animal mitic readus la viață — o creatură din altă lume, pe care cineva din greșeală o îmbrăcase în veșminte omenești. Părea doar pe jumătate conștient de prezența Geldei.

— Răspunsul e tot nu.

Dar Gelda îi simți mai intens prezența.

— Nici pe Dare, cînd se va reîntoarce în oraș ?

În mod evident Pear simțise ceva definitiv în tonul Geldei.

Și deodată Gelda își dădu seama că a răspuns la telefon tocmai pentru că el era acolo.

— Nu, nici chiar pe Dare. Partida s-a sfîrșit. Nu mai joc.

— Văd.

Nici urmă de amărăciune în glasul lui Pear. Și nici cea mai mică imputare.

Gelda își simți brusc mintea ageră, ușoară, limpede, amețită de parcă ar fi băut o sticlă întreagă de Dom Pérignon. Niciodată în viața ei nu fusese atît de fericită.

— Ne vei lipsi mult, Gelda. Mie îmi vei lipsi.

Era în stilul lui Pear, să nu vorbească despre clienți într-un asemenea moment.

— Nu te voi uita niciodată, şopti Gelda.

— Sper că nu. (Un rîs scurt). Adio, G.

Gelda închise şi se îndreptă spre Croaker.

— Ce s-a întîmplat ?

Îl prinse de mîjloc şi-l conduse în cameră. În lumina caldă a lămpii, zări sîngele uscat de pe mîini.

— Nu vrei să-mi spui ? întrebă, cu un glas care încerca să-i ascundă frămîntarea. Pari atît de trist !

— Tocmai am vizitat două familii. O femeie însărcinată şi o mamă a trei puşti. (Ridică spre ea ochii grei de deznădejde) Ai mai fost nevoită să spui cuiva că omul pe care-l iubeşte, e mort ? Eu, da. Numai că, într-alte dăţi, nu muriseră din vina mea.

Îşi plecă privirea spre mîinile arse de soare şi de vînt, pătate, de parcă le-ar fi înmuiat în vopsea, cu cruste ca sarea de mare uscată.

— Să începem cu începutul, spuse ea duios, luîndu-i mîinile într-ale sale şi trăgîndu-l spre ea. Mai întîi, trebuie înlăturat sîngele ăsta.

* * *

Ştiam ce făceam,
Din prima clipită,
Ştiam încotro mă îndrept.
Există un radar în inima mea...

Localul era numai crom strălucitor şi sticlă fumurie, cu mai multe niveluri, ca nişte grădini suspendate, cu pardoseala din plăci de sticlă, sub care lumini colorate ţîşneau în ritmul muzicii.

Aerul vibra sub instrumente de percuţie şi voci electronice ; părea împodobit cu ghirlande, ca un pom de Crăciun ; parfum, sudoare şi fum de „iarbă".

Simţeam cum te apropii,
Steaua ta era pe harta mea.
Ţi-am auzit motoarele oftînd.
Există un radar în inima mea...

Barul se afla undeva, după o pădure de braţe ridicate, de păr răvăşit, de feţe lucind, cu o expresie concentrată, dar goală. Dans, dans, dans. Imperativul era limpede, constrîngător,

atavic, o reînviere a instinctelor tribale, primitive, orgie extatică, comunitară dar banalizat, trivializat, pînă la a reduce la zero toate consecințele posibile.

Afișele de pe pereții mei
Se schimbă cu fiecare modă.
De ce să păstrezi viu trecutul ?
Știu că sîntem aproape în 1984,
Dar e încă 1965...

Exact ca și cum s-ar petrece în vis. Simțuri biciuite fără-ncetare, pînă cînd iluzia crește, precum buruienile într-o curte părăsită de real. Fiecare pas înainte atrage după sine, obligatoriu, doi pași înapoi. Nicholas se gîndi la Alice în vizuina iepurelui și se întrebă dacă Lewis Caroll ar fi putut imagina așa ceva. Nu, doar Coleridge ar fi fost în stare să viseze astfel prin fumul drogului : localul semăna cu grota unui arhanghel căzut.

Muzica în camera mea
Nu e într-adevăr în ton.
Armonia mea e bolnavă.
Și știu bine în ce ritm
Ai dori să dansez.
Dar mi-am uitat revolta..

În fața barului, taburete din piele neagră, pe care nimeni nu se așeza — șir ordonat de corbi ironici, supraveghind un cîmp de porumb clototind de viață, vara.

Nicholas se așeză la bar și, din principiu, comandă un pahar. Nu-i era sete. Privi laméurile scînteinde sub luminile care se roteau, pantofii de neon cu tocuri de o înălțime imposibilă. Machiajul multicolor, lipit de pleoapele femeilor, părea că le ascunde jumătate din figură, rotindu-se necontenit prin fața lui încă și încă o dată, în timpul dansului. Culoarea cărnii părea necunoscută aici. Brațele, busturile, coapsele erau pătate de lumină, ca pielea șopîrlelor. Toate aceste mișcări, aceste expresii îi amintiră de niște scene din „Metropolis", de Fritz Lang.

O căuta pe Justine, dar în nebunia aceea, căutarea părea iluzorie ca și cum ai fugi pe urmele lui Yukio, la Kumamoto — ușile ți se trîntesc în nas, pe măsură ce le deschizi.

Apoi, începu să i revină în minte tot ceea ce Sam Goldman îi spusese mai devreme, în cursul serii. Ce importanță

mai avea ce a devenit, din moment ce ştia ce dorea să fie — ce dorea din tot sufletul ? Nu mai era în 1963, era într-o altă viaţă. Totodată, era conştient că nu va fi niciodată cu adevărat liber, atîta timp cît nu va înţelege totul. Fără să înţelegi, totul rămîne cu neputinţă. Ki jin-ii — spiriduşii trecutului său — nu se vor mulţumi cu un dar atît de neînsemnat.

— Ce faci ? Hai, vino ! Vino să dansăm !

Era o blondă, cu ochi de un bleu vineţiu, ca de prună, îmbrăcată într-o rochie din crepdeşin albastru-levănţică, ce-i descoperea sînii grei, ca să obţină maximum de efect.

Mă simt o corcitură.
Oamenii se strîmbă la mine,
Dar sînt născut ca şi voi, voi, voi...

Căpşorul de pasăre al fetei se balansa lasciv.

— Deci, nu vrei să intri în ritm ? Hai, vino...

— Nu, nu cred că...

...o corcitură.
Nu vă vreau răul,
Doar să vă lustruiesc papucii.

— Capricorn, nu-i aşa ? Îndărătnic. Încăpăţînat. (Ea pronunţa căpăţînat). Toţi cei din Capricorn sînt încăpăţînaţi.

— N-am venit aici ca să dansez, răspunse, ridicol, Nicholas. Am venit să găsesc pe cineva.

Chin, chin, chin,
Toc, toc, toc,
Nu-mi spune mica mea corcitură.

— ...să-l găsim împreună.

Nu-mi spune, nu-mi spune, nu-mi spune :
Te-oi chema dacă te voi dori.

— Nu înţelegi ? E vorba de o femeie. O femeie !

— Şi ce-i cu asta ?

Mîna fetei o prinse pe a lui — unghii lăcuite, strălucitoare, în culori schimbătoare, dîre de lumină sclipind.

— Să dansăm, să dansăm, pînă o s-o găsim.

Se smulse din strînsoarea degetelor.

— Nu vrei să te distrezi ? îi strigă ea.

Tu mă faci, mă faci, mă faci
Să simt că sînt o corcitură...

Nicholas urcă la etajul doi, peşteră albastră şi verde, populată de alge unduitoare. Efectul de sincronizare îl luase în stă-

pînire şi îşi simţi pulsul bătînd în ritmul muzicii ce biciuia aerul, cu zelul unui culegător în cîmpul de grîne.

Şi, în sfîrşit, o zări, un etaj mai sus, în penumbra proiectată de scara în spirală. Fu nevoit să aştepte cîteva minute, pînă ce pasajul strîmt se goli : dans, dans, dans...

Plonjă sub un val de braţe şi de capete care zvîcneau, şi urcă pe scara metalică, sărind cîte patru trepte deodată. Pereţii acoperiţi de piele neagră, ca o celulă capitonată. Sticlă fumurie, mult prea fragilă pentru a servi drept parapet la acea înălţime. Şi dacă cineva ar fi căzut ? Dacă cineva...

Lumină roşie şi galbenă, care devenea albă şi cenuşie pe pielea neagră... Spectacol deconcertant, ca un film în culori privit pe ecranul unui televizor vechi : totul, într-un fel sau altul, puţin defazat.

Justine era acolo. Cu un bărbat. Solid, cu umeri largi, păr negru, lins, piele mată de portorican. Pantaloni cu talie înaltă, roşii-închis şi un maiou fără mîneci, împodobit cu o capsulă de sticlă de bere, roşie, albastră şi aurie.

Nu te-am auzit oare plîngînd în astă dimineaţă
Nu ţi-am simţit oare lacrimile.
Picături sărate alunecîndu-mi pe piele
Ca nişte rîuri în somnul meu ?...

— Justine !

Ea întoarse brusc capul, şi lumina îi jucă pe fardul sclipitor, stacojiu al ochilor. Îl privi fără a spune nimic, pînă ce cavalerul care-o însoţea, o răsuci cu brutalitate spre el.

— Justine !

— Ce vrei, tipule ? Lasă-mi şoricelul în pace, bine ? Hai, domol, de acord ?

N-am auzit oare glasul în astă dimineaţă ?
N-ai rostit numele meu,
Tandră şoaptă la ureche,
Dar cuvintele nu erau prea clare...

— Justine ! Priveşte-mă ! spuse, întinzînd braţul spre ea.

— Ei, tipule ! eh, eh ! Ce purtare-i asta ? N-ai auzit ce-am spus ? Şterge o ! N are chef de tine.

În treacăt, observă pupilele dilatate, nările înroşite.

Ciudat fel de a-mi spune că mă iubeşti,
Dacă nu-mi dărui decît tristeţea ta,

Ce vrei ? Un umăr pe care să plîngi ?
Nu al meu, nu al meu...

— Ascultă, tipule ! Am vorbit destul.

Clicul nu se auzi, în zarva reverberată de toată suprafaţa îmbrăcată în piele. Dar fulgerul şişului era imposibil de confundat.

— Justine !

— Gura, tipule ! (Bărbatul îşi aplecă un umăr) Na, ţine !

Era iute, şi ştia să se folosească de cuţit. Luase lecţii în stradă, unde nevoia de a supravieţui e singura lege. Cei de teapa lui, se puteau dovedi mai periculoşi decît profesioniştii, căci erau imprevizibili. Într-o fracţiune de secundă, lama de douăzeci de centimetri putea să-ţi străpungă pîntecul.

Nicholas opri primul atac cu braţul stîng, apoi, răsucindu-se în loc, îl lovi pe portorican cu muchia palmei drepte peste osul şoldului. Nici un zgomot, în afara muzicii. Mişcările lor violente se confundau cu cele ale dansatorilor în delir, din sala îmbrăcată în piele.

Gura portoricanului se căscă, iar capul i se răsturnă pe spate, exact în poziţia pictată de Munch, în „Urletul". Făcu o mişcare, pentru a-şi regăsi poziţia verticală, şi atunci Nicholas îl izbi cu piciorul peste piciorul drept, în exterior. Portoricanul îşi pierdu complet echilibrul şi căzu într-o rînă, între două cupluri înmărmurite. În cădere, braţul lăsat la voia întîmplării plezni o femeie, chiar în clipa în care aceasta se răsucea în jurul propriului ax. Părea o scenă dintr-o comedie bulevardieră, dar Nicholas nu avea poftă de rîs.

În sfîrşit singuri,
Clipă minunată
În care toate visele devin femeie.

Justine îl privi, apoi îşi coborî ochii spre bărbatul de pe podea, care se ţinea de şold. Cuţitul zăcea pe podeaua murdară, ca jartiera unei mirese, pe care nimeni nu dorea să o ridice.

— Justine !

— Cum m-ai găsit ? Ce vrei de la mine ?

— Justine...

— Nu mai pot. Te rog. Te rog. Nu vezi că am plîns ?

Iată-te
Rătăcind ca un demon,
Din gară în gară...

— ...din cauza ta. Din cauza ta.

— Justine, am venit să...

— Și acum, puțin îmi pasă c-ai aflat.

— ..să-ți spun că te iubesc.

Lacrimi tăcute se rostogoleau din ochii ei. Aerul era ca mierea, îngreunat de muzică : voci dureroase, ritmuri insinuante, percuții erotice.

— Te implor !

Oare îl auzise ?

— Te iubesc, Justine, eu...

Se atinseră, cu un fel de emanație de energie și de emoție năruită

Nu e efectul cocainei ;
Cred că trebuie să fie dragoste.
E prea tîrziu ca să fii în întîrziere.
Prea tîrziu pentru ură.
Prea tîrziu....
Prea tîrziu...

*
* *

— ...plîns pe nisipul din fața casei tale, în noapte, în fața mării. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată.

Lungit pe sofaua de culoarea spumei de mare, cu lungul trup călduț al Justinei lipit de el, se gîndi : „Te înșeli, Croaker. Am și eu sentimente. Și le trăiesc".

— Nu trebuie să-ți fie rușine, spuse ea.

— Nu-mi este. Dacă mi-ar fi fost, nu ți-aș fi spus.

Pentru prima oară, simți că trecutul său se năruie, că alunecă spre valurile mării, care îl învăluiau ca un giulgiu.

— Sînt fericită.

Puse mîna pe șoldul lui Nicholas, de parcă ar fi căutat un zăvor ce trebuia deschis. Picioarele ei, în ciorapi de mătase, frecîndu-se unul de altul, scoaseră un țîrîit de greier.

— Sînt fericită că-mi poți fi recunoscător pentru ceva. Așa cum îți sînt și eu.

— E un sentiment nou.

Privi ochii lui Nicholas, care păreau ațintiți doar spre sufletul lui și îi ascultă vorbele :

— Ceea ce ți-am făcut era atît de crud ! Dar era... Era ca o autoapărare. Un fel de instinct de supraviețuire. Deodată, am simțit cît de aproape erai de sufletul meu și mi-am amintit...

Părul lung al Justinei îi mîngîia umerii.

— Ce ?

— Marea, odinioară. Ceaţa, o traversare în ferry-boat, printr-un fel de ilustrată din Japonia.

Stătea cu buzele întredeschise, chiar şi atunci cînd nu vorbea ; respira adînc, de parcă ar fi visat.

— Mi-am amintit de o fată pe care am iubit-o cîndva. Necazul e că mă credeam încă îndrăgostit de ea.

— Unde e acum ?

— Nu ştiu. Poate fi oriunde. Oriunde...

Justine simţi mişcarea pieptului şi a pîntecului lui Nicholas : se ridicau cu o regularitate de maree.

— Îmi spusese că mă iubeşte. Mă făcuse s-o cred... Nu ştiam că o fiinţă omenească poate minţi cu atîta uşurinţă...

Ea surîse abia schiţat, în întuneric.

— Dacă ai fi fost femeie, ai fi ştiut tot.

— Cîteodată, cred că sexul e pentru animale, spuse Nicholas.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea ; doar murmurul intermitent al circulaţiei nocturne, îndepărtat şi fără importanţă. Niciodată pînă atunci Justine nu mai fusese martoră la atîta amărăciune şi se întrebă ce se petrecuse cu ani în urmă, între acea fată şi Nicholas.

— Sînt geloasă, spuse, conştientă că şi asumă un risc enorm. Sînt geloasă pe tot ce i-ai dăruit din tine însuţi.

Nicholas era liniştit, foarte aproape de ea.

— Niciodată de acum încolo, Nicholas ?

Doar părul şi coapsele Justinei îl atingeau.

— Cine-i pe cale de a se pedepsi ? întrebă ea, în cele din urmă.

Glasul îi era încordat, cînd îi răspunse. Cu ce se lupta oare ?

— Ea m-a făcut să simt... să simt...

— Să simţi, ce ?

— Să simt, doar să simt.

— Şi asta e atît de înspăimîntător ?

— Şi apoi, m-a părăsit. A plecat cu...

Şi, copleşit de ruşine, îi povesti ceea ce nu povestise nimănui, niciodată.

Justine îşi apropie buzele moi de urechea lui şi-i şopti :

— Deschide-mă, Nicholas !

Întinse mîna. Fermoarul pîrîi, ca o bucată de lemn pe jumătate arsă, căzînd în cenuşa fierbinte a vetrei.

În lumina ireală, sînii ei rotunzi păreau asemeni crestelor de valuri, palide în răsăritul de soare. Dar emoția pe care o simțea acum nu era trezită doar de scobitura coapselor ei ; era un fel de mare purificatoare, care-i învăluia corpul și-i copleșea sufletul.

— Mi-ai lipsit atît, spuse.

Tu, și nu Yukio, de azi înainte.

De abia acum, Justine își dădu seama cît se chinuise.

— Da, murmură. Acum înțeleg. Mă simt bătrînă și obosită cînd nu ești aici.

Cu o mișcare din umăr făcu să-i cadă bretelele sutienului.

— Să nu ne iubim imediat.

Era atît de aproape de el, încît ochii îi scînteiau, licăriri în depărtări, ca balizele primitoare, semnalizînd portul familiar.

— Mai spune o dată !

— Justine, uneori cuvintele nu au nici un sens...

O cuprinse în brațe.

— Te țin în brațele mele, șopti. Și tu mă ții...

Justine îl mîngîia, abia atingîndu-l cu vîrful degetelor.

* * *

Fukashigi, maestru de kenjutsu, se sculă în zori, cu ghearele unui gînd de odinioară înfipte încă în amintire.

La ora aceea matinală, lumea era învăluită în ceață ; elemente familiare ale decorului evocau pînza unui poantilist.

Nu era un vis. Fukashigi nu readucea niciodată cu sine aceste pîcle în lumea reală.

Ceva îl smulse din somn. Ghearele se înfipseră mai adînc.

Gîndul îi zbură îndată la Nicholas.

Deci, trebuie să fi venit vremea. Și, în ciuda înțelepciunii sale, Fukashigi simți un ușor fior de teamă străbătîndu-l. În timpul nopților lungi, în care somnul îl ocolea, se gîndise deseori la această clipă, și acum știa că se lăsase legănat de himere, crezînd că, poate, ea nu va veni niciodată.

După atîta timp, clipa venise.

Timpul, o știa prea bine, nu însemna absolut nimic.

Cu toată distanța dintre ei, simțea o tracțiune psihică puternică, precum o furtună care încearcă să smulgă o corabie din ancoră.

Anii lungi petrecuți în China și Japonia, îi păreau un vis pierdut în ceață — ca și lumea pe care o vedea prin fereastră. Spiritul, o știa, putea face multe, și putea să joace nenumărate feste ; în dimineața aceea, se întrebă care dintre lumi aparține visului. Într-un fel, America nu ar putea fi niciodată atît de reală ca nopțile și zilele Asiei, cu mirodeniile și misterele lor.

Pe vremea aceea, avea timp — atunci i se părea nelimitat — de a se cufunda în toate enigmele. Bucuria resimțită de fiecare dată cînd unul dintre ele se limpezea, era fără seamăn în întreaga lui existență.

Desigur, avusese deseori prilejul de a regreta alegerea pe care o făcuse o dată pentru toată viața Era, la urma urmei, una din căile cele mai periculoase, presărate la tot pasul cu primejdii reale sau imaginare.

Gelozia îl chinuia pe toți ca o veșnică febră, imposibil de vindecat Ură față de fiecare nou venit. Și mai ales, față de cel care căuta să scruteze adîncurile ce scăpaseră tuturor celorlalți.

Și față de cel ce izbutea

Fukashigi își îndreptă trupul pe saltea, își auzi oasele trosnind. Magie, își zise. Cîte confuzii în jurul acestui cuvînt. Tipic occidental Ai, într-adevăr, de ce să rîzi.

Apoi se gîndi la Nicholas. Nu îl invidia, căci nu era loc pentru invidie în inima lui Fukashigi Dacă ar fi fost... Fukashigi ridică din umerii săi înguști.

Cine știe ? își spuse Dar, simți din nou acea neliniște crescînd în el.

* * *

Acum era sigur că poate să vadă limpede pînă-n adîncuri. Fundul neregulat al apei era acoperit de mîl, iar pești fără culoare își urzeau viața monotonă printre stînci, nisip și noroi.

De șapte sute de ani și mai bine, această parte a strîmtorilor Shimonoseki era bîntuită de stafii De la dramatica bătălie navală, care adusese pieirea împăratului copil Taïra Tenno și a tuturor bărbaților, femeilor și copiilor clanului Taïra — căzuți sub loviturile celor din familia Minamoto.

Aici puteau fi văzuți adeseori ciudații crabi Heike — alt nume al clanului Taïra — care au chipuri omenești desenate

pe carapace, şi despre care se spune că adăpostesc kamii războinicilor învinşi, morţi de mult.

Dacă ar fi să dai crezare legendei, ei nu-şi pot găsi tihna şi, în nopţile învăluite în ceaţă, pescarii jură că pot zări ciudate licăriri plutind peste apele furioase. Pe asemenea vreme, ei nu vor să-şi scoată bărcile în larg, chiar dacă peştele abundă, căci, în aceste nopţi înspăimîntătoare, crabii Heiké ţîşneso din adîncuri, taie calea bărcilor şi îi trag spre moarte pe înotătorii imprudenţi.

Pentru a-l potoli puţin pe aceşti kami pierduţi şi nefericiţi, budiştii au construit aici templul Amidaji.

Dar acum, se gîndi Saïgo, acest Dan-no-ura a bîntuit mai mult ca oricînd, căci o parte din sufletul meu zace, moartă şi învinsă, în aceste ape. Ea a plecat să-i întîlnească pe Heiké, lipsiţi de bucurii şi rătăcitori la nesfîrşit. Pentru ea, ca şi pentru ei, nu există rugul purificator, nici adăpostul Lotusului de Aur.

Putea să-i zărească limpede chipul desăvîrşit, zăcînd pe fundul apei, nepăsător, de parcă nici un val n-ar fi putut să-l tulbure. Desăvîrşit, dar acum trăsăturile i se alcătuiau în moarte. O eroină tradiţională : fiica pioasă, soţie credincioasă, cu inima plină de jertfă ; toate păcatele ei dureroase erau şterse.

Aşa e bine, spuse. Era firesc : era drept. O moarte decretată de istorie.

Ce altceva ar fi putut face ?

Simţi cum i se accelerează respiraţia. Lacrimi arzătoare ameninţau să-i distrugă ochii lipsiţi de viaţă sub torentul lor de milă. Instinctiv, începu să recite **Hannya-Shon-Kyo**.

„Forma este vidul, şi vidul este formă (...). Ce este vid e formă (...). Percepţie, nume, concept şi cunoaştere sînt de asemenea vidul (...). Nu există ochi, nas, ureche, limbă, corp, nici spirit".

În întuneric sălăşluieşte păcatul ; în întuneric sălăşluieşte moartea. Păcatul neagă raţiunea : şi moartea fiinţelor lipsite de raţiune, nu poate fi socotită decît un act de caritate.

Însă, însă, însă... Cum poate exista dragoste, acolo unde există păcat ? Întrebarea aceasta îl chinuia de ani de zile, mai mult decît orice altceva, şi îi modela viaţa. O dată în plus îşi puse imposibila întrebare şi începu să şi lovească fruntea şi obrajii cu pumnul strîns, încercînd să distrugă tot ceea ce, în adîncul său, rămînea cu perversitate recalcitrant.

Nu putea să smulgă din el amintirea acelui chip, mai mult decît ar fi putut să şi renege propriul nume ; şi numai

această patimă înspăimîntătoare îl împinsese spre drog. De altfel, acum credea că drogul îi sporea forțele.

Dar cine, dacă nu Nicholas Linnear, îl pusese în această situație oribilă? Fără el, n-ar fi... ei n-ar fi... El nu s-ar fi...

Lumini scînteiară sub pleoapele închise pe cînd se lovea, dar ele nu erau îndeajuns pentru a copleși imaginea blînzilor pești palizi hîrjonindu-se prin Strîmtori. Și, o, Amida! cum mai urla vîntul în noaptea aceea! Cum se mai răsucea zăpada, perdea de dantelă, înainte de a se topi în valurile gemene! Ce jos coborîse cerul negru! Nu se zăreau nici Kyushu, nici Honshu! Cu desăvîrșire singur, în barca șovăitoare...

Crescuse oare urletul, cînd corpul căzu în apă? Crabii Heiké știau că vor întîmpina o altă păcătoasă, care, ca și ei, nu s-a căit? Căci ei nu-și regretau păcatul: altfel de ce ar mai fi rătăcit în nopțile fără lună, în chip de kami neliniștiți?

Lumini fantomatice jucaseră peste Strîmtori, întocmai cum spuneau legendele. Rostise nenumărate rugăciuni, atîtea cîte știa, și le repetase fără încetare, pînă ce prora bărcii atinsese cheiul de lemn de la Shimonoseki, iar el atinse pămîntul, tremurînd, leoarcă de apa mării și de sudoare, în ciuda ninsorii și a vîntului înghețat din nord.

Pînă și azi mai putea auzi urletul ireal, asemenea unor glasuri demonice care-l chemau înapoi, spre a desăvîrși niște orori încă neîmplinite, învălmășindu-i se prin minte, precum zmeele negre topindu-se pe o carcasă însîngerată.

În cele din urmă, cu respirația grea de halucinogene, cu trupul scăldat în sudoare, de parcă ar fi ieșit din baie, căzu într-un somn buimac, plin de coșmare și — încă mai cumplit — de ecourile sonore ale unor vise uitate.

•

• •

Nicholas visă capătul lumii. Și, născîndu-se din plaja vecină, în cel din urmă punct al pămîntului, se înălța arcul unui pod de lemn și de piatră, foarte asemănător cu cel de la Nihonbashi. Cum se avînta pe acest pod, văzu că de fiecare parte a podului totul nu era decît ceață suspendată. Se întoarse pentru a privi în urmă; mirat și înspăimîntat, își dădu seama că pîcla aceea stranie ascunsese calea pe care venise. Vidul era atît de perfect, încît nu-și mai putea aminti despre ce loc era vorba, neștiind cîtuși de puțin încotro se în-

dreaptă — de parcă ceața ar fi cotropit în același timp, și capul său și întregul decor.

Cînd ajunsese aproape de jumătatea drumului, bagă de seamă că poate deslușì un sunet, subțire și înăbușit de ceață, dar cu cît înainta, cu atît era mai sigur că sînt hohotele de plîns ale unei femei.

Prin ceață putu întrezări o formă ceva mai întunecată, care, pe măsură ce înainta, se întrupa în silueta unei tinere femei. Era înaltă, suplă și purta o rochie de mătase albă, strînsă pe corp. Rochia șiroia de apă, o vedea clar, de parcă fata ar fi ieșit din moartea peste care se înălța acel pod (după cum bănuia Nicholas).

Stătea cu spatele (un spate gingaș) spre parapetul înverzit de umezeală, și plîngea, cu fața în palme. Se tînguia cu atîta durere, încît Nicholas se simți silit să se apropie.

Cînd ajunse la cîțiva pași, o auzi spunînd :

— Oh ! Ai venit ! În sfîrșit, în sfîrșit ! Pierdusem orice nădejde !

— Iartă-mă.

Își simți răsunetul glasului în piept, parcă ar fi răsunat sub bolțile unei catedrale.

— Nu cred că vă cunosc, preafrumoasă doamnă, spuse, dar dumneavoastră păreți a mă fi recunoscut. Nu cumva vă înșelați ?

Rostind aceste cuvinte, întinse gîtul, încercînd să vadă mai bine chipul, căci, din locul în care se afla, nu putea spune cu toată certitudinea dacă o cunoștea sau nu. Dar îi fu cu neputință. Cu părul lung și negru, zbîrlit ca tentaculele unei gorgone și presărat cu scoici și melci, cu mîinile cu lungi degete ce-i apăsau chipul, ea rămînea pe de-a-ntregul ascunsă privirii.

— Nu, nici o greșeală. Tu ești cel pe care l-am așteptat în toți acești ani.

— De ce plîngeți atît de amarnic, preafrumoasă doamnă? Ce durere vă macină ?

— O moarte lipsită de cinste, domnul meu, și atîta vreme cît ea nu va fi răzbunată, spiritul meu e condamnat să rătăcească — să tot rătăcească pe aici.

— Nu văd cum v-aș putea ajuta, preafrumoasă mea doamnă. Doar dacă ați binevoi să-mi permiteți să vă privesc chipul.

— Nu ți-ar folosi la nimic să mă privești, spuse ea, cu un glas atît de trist, încît Nicholas simți cum i se frînge inima.

— Aveam, prin urmare, dreptate. Eu nu vă cunosc.

Fata tăcu, iar Nicholas nu ghici ce răspuns i-ar fi dat, dacă ar fi vorbit.

— Luați-vă mîinile de pe față, îi spuse. Vă rog, prealrumoasă doamnă! De nu, nu pot să vă ajut.

Încet, cu părere de rău parcă, degetele fetei se îndepărtară prin ceață. Nicholas simți cum i se taie respirația.

Acolo unde ar fi trebuit să se afle chipul cu trăsăturile lui — ochi, nas, buze — nu era decît o pieliță, goală și netedă, ca o coajă de ou...

— ...Doamne, Nicholas, ce ai?

Pieptul îi zvîcnea, avea senzația că străbate ultimii metri ai unui maraton. Sudoarea lucea pe trupul său, ca promoroaca.

Chipul Justinei, crispat de neliniște, plutea deasupră-i. Părul lung îi cădea de o parte și de alta: o perdea electrică, un lanț subțire.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

— Nu știu. Ai strigat prin somn.

— Ce-am spus?

— Nu știu, iubitule. Nimic inteligibil, în orice caz, nu în englezește. Ceva ca, hm... (își încruntă fruntea, pentru a se concentra) **minamara no tat...** și nu mai știu ce.

— **Migawari ni tatsu?**

— Da, asta e.

— Ești sigură? Sigură, într-adevăr?

— Da. Absolut. Ai spus-o de mai multe ori. Ce înseamnă?

— În sens literal, „a acționa ca un substitut".

— Nu înțeleg.

— În folclorul japonez există o credință, conform căreia cineva își poate da viața pentru a salva viața altcuiva. Și nu neapărat o persoană. Poate fi vorba și de un arbore, sau orice altceva.

— Ce visai?

— Nu știu prea bine.

— Nicholas, îl întrebă, cu intuiția obiectivă ce o caracteriza, cineva a murit pentru tine?... În vis, vreau să zic?

O privi și întinse mîna spre fața ei — dar în gîndu-i nu carnea Justinei era cea mîngîiată și, în mod sigur, nu glasul ei îi suna în minte... În camera morții perfecte, degetele picioarelor sale atingînd tivul kimonoului încîntător, cu pliuri perfecte, al mamei, și, puțin mai încolo, firicele de sînge picurînd ca niște rubine, pe podea. Itami spusese:

— Acum, trebuie să plecăm, Nicholas. Nu e loc, aici, pentru intruşi ca noi.

— Unde te vei duce ? o întrebase, cu glas greu ca plumbul.

— În China.

Îşi ridicase privirea spre faţa ei albă.

— Cu comuniştii ?

Ea clătinase uşor din cap.

— Nu. Sînt şi ceilalţi — care erau acolo cu multă vreme înaintea comuniştilor. Bunicul tău, So-Peng, era unul dintre ei.

— Îl vei părăsi pe Saïgo ?

Ochii ei străluceau ca ochii unei păsări.

— Nicholas, te-ai întrebat vreodată de ce n-am avut decît un copil ? Dar nu... De ce ţi-ai fi pus întrebarea ?

Buzele-i erau strînse într-un surîs trist, care-l îngheţase.

— Dar tu poţi să mă crezi : în ceea ce mă priveşte, pe mine, n-a fost decît o problemă de alegere, deşi Satsugaï crezuse contrariul. Oh, da, l-am minţit. Din toată inima. Te surprinde ? Ei, da...

Se înfiorase uşor, ca un brad sub o pală de vînt, şi se aplecase imperceptibil înainte.

— N-am vrut să am încă unul ca el. (Ochii ei negri nu mai erau decît o linie între pleoape) Mă înţelegi ? Sînt convinsă.

Pentru o clipă îşi plecase privirea spre katana însîngerată, înfiptă cu vîrful în podea.

— Mă urăşti, oare ? Nu m-ar surprinde... Dar nu, văd că nu mă urăşti. Asta îmi bucură inima. Nu pot să-ţi spun cît de mult.

Te iubesc, Nicholas. Nici dacă ai fi propriul meu fiu n-aş putea să te iubesc mai mult, dar cred că o ştii, în sinea ta.

Îşi clătină capul, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva.

— Zilele de kwaidan curg precum nisipul printre degetele mele. Timpul se scurtează, şi mai am atîtea de făcut.

Rămăsese în picioare în faţa ei, palid, descompus. Nu putuse să-şi stăpînească un fior, deşi nici o adiere nu trecuse prin cameră.

— Vrei să-mi spui, o întrebare, ce onoare e în asta ?

— Toată onoarea cîtă mai dăinuie în lume, se află aici, în încăperea asta, îi răspunse Itami, cu glas trist. Teamă mi-e că-i destul de puţin. Destul de puţin.

— Trebuie să-mi explici. Trebuie.

Glasul îi fusese aproape un ţipăt şi crezuse că vede lacrimi născîndu-se ca nişte perle în colţul ochilor lui Itami.

— Vai, Nicholas! Astea nu sînt întîmplări lesne de istorisit. Îmi ceri să-ţi dezvălui întregul suflet al Japoniei. Mai uşor mi-aş înfige o sabie în pîntec.

Itami strînse ochii cu putere, de parcă ar fi încercat să-şi alunge o nălucă din minte. Glasul îi devenise murmur.

— Întreabă-mă orice altceva. Orice.

— Ce se va întîmpla cu tine... mătuşă?

Deschise brusc ochii şi-i zîmbi tandru.

— În China, mă voi duce pînă la locul unde m-a îndemnat Cheong să merg, înainte de a-şi da ultima suflare. Nu voi rămîne mult timp acolo.

Mîna i se strînsese din nou pe garda katanei. Încă o picătură de sînge se prelinse de pe oţelul neted al lamei pe podeaua goală...

...Trebuie să-l văd pe Fukashigi, se gîndi deodată Nicholas, cu ochii ţintă la Justine, în semi-întunerec. E timpul să reînnoiesc vechile jurăminte. Ea trebuie să rămînă aici. Departe de calea răului. Aka i ninjutsu era singura scăpare, acum, cînd forţele Kan-aku na ninjutsu se pregăteau să-l atace; vechi şi implacabili duşmani se vor înfrunta pe un cîmp de luptă modern. Nicholas avea nevoie, o ştia, de toate umbrele de temut ale oţelului pentru a ieşi învingător din această ultimă încercare.

* * *

Cînd se trezi, Saïgö crezu o clipă că se află în regatul întunecat al morţii. Pentru el, moartea nu avea nimic oribil — dar asta numai pentru că viaţa nu avea nici o valoare în ochii săi. Era darul cel mai banal şi, prin urmare, nu avea importanţă dacă o părăsea.

Apoi îşi aminti că nu-l omorîse încă pe Nicholas, şi îşi dădu seama că din nou somnul îl aruncă în vîltoarea vieţii.

Da, erau multe de spus în sprijinul răzbunării. În acea clipă era singurul lucru care putea să facă să-i mai bată inima. Se gîndi la banii adunaţi în conturile sale bancare, la marile sale proprietăţi, la cele patru uzine electronice, mici, dar în plin avînt. Ce valorau toate astea? Nici cît o bucăţică din oţelul cel mai fin, ieşit din mîinile unui maestru făurar de săbii! O, nu!

Banii nu erau decît uşa amară spre putere, iar puterea... Puterea nu avea decît o parte bună — îţi îngăduia să tragi

sforile după plac. Şi în această eră atomică, cînd poţi să tragi sforile, poţi să înfăptuieşti orice.

Dar Saigo nu dorea decît un lucru : să hăituiască şi să curme viaţa cuiva.

În seara asta... îşi zise, cu patimă, întins gol pe saltea. O lumină de un cenuşiu şters se cernea printre jaluzele şi colinda apoi pe plafon, ca un călugăr rătăcitor, al cărui korom zdrenţuit şi destrămat ar fi zburat în vînt.

Îl nedumerea slăbiciunea americanilor. Astfel de laşi nu puteau avea o spiritualitate puternică ! Nu reuşea să înţeleagă cum de au izbutit să cîştige războiul. Ar simţi o imensă plăcere să vadă privirea lui Raphael Tomkin dîndu-şi duhul sub lama de oţel. Şi acest imbecil crezuse că poate cădea la învoială cu el, că poate să-l cumpere, pentru a renunţa ! E imposibil să renunţi — cînd ai acceptat un „tîrg".

Nu, la noapte moartea va veni pentru Tomkin, aşa cum va veni şi pentru Nicholas.

Trebuia să se aştepte la o ratare ? Moartea va veni şi pentru el, Saigo ? Gîndul acesta nu-l tulbura cîtuşi de puţin. Dimpotrivă, poate că asta îşi dorea cel mai mult, conştient că importanţa morţii nu rezidă în faptul în sine, de a muri, ci în felul în care se moare. Da, modul în care mori intră în istorie, iar lumea îşi aduce aminte în egală măsură de modul în care moare un erou, ca şi de viaţa acestuia.

Pentru Saigo, ca pentru toţi războinicii japonezi, pierduţi în negura timpurilor, nu existau decît două moduri onorabile de a muri : în luptă, sau de propria mînă — în linişte şi aşa cum o cere ritualul. Orice altă moarte ar fi însemnat o ruşine teribilă, de nesuportat, pentru totdeauna, o karma înspăimîntătoare care se transmitea la întrarea într-o nouă existenţă, sau, încă mai rău, era purtată la nesfîrşit în limburi fără număr.

Această contemplare interloară a morţii îi trezise dorinţa fizică şi aproape că-i păru rău că l-a ucis pe tînărul Philip. Se dovedise atît de priceput ! Dar n-a avut de ales — la fel cum nu avusese de ales, cu mulţi ani în urmă...

Mai devreme, în cursul nopţii, se simţi plin de ură ; o înfierbîntare dăunătoare, care înăbuşise brusc meditaţia subtilă. Asta demonstra limpede, în ce măsură emoţiile puteau perverti sufletul, îşi zise, răsucindu-se pe îngusta saltea neagră. Fie blestemată ziua în care Yukio intrase în viaţa lui ! O, Amida Budha ! strigă în gînd.

Dar această oră matinală era pentru el ca de cristal. În întuneric își spusese că se va năpusti asupra lor. O să năvălească repede, repede, pentru a-l înhăța pe neașteptate pe Nicholas și pe Tomkin în aceeași clipă. Dar, în timp ce dormea în împărăția morții, spiritul lucrase, iar acum știa că scadența includea pentru el ceva mai mult decît moartea acestor doi oameni. Se gîndi la Strîmtori și se înfioră. Glasuri păreau să-i umple spiritul, urlînd tot mai puternic, la fiecare inspirație, gemînd ca vîntul toamnei, la fiece expirație. Își opri răsuflarea și-și strînse pleoapele timp îndelungat, pînă ce glasurile se risipiră.

Da, își zise, ridicîndu-se ca să-și facă baia... Antrenamentul îl învățase că există ceva cu mult mai rău pentru un dușman, decît să-i despice pîntecul.

Știa că lumea e o mare roată, o elipsă de care ești legat prin Karma. Roți în mijlocul altor roți. Destine, în mijlocul altor destine. După scadență, spiritul său își va găsi pacea. Apoi, dacă moartea trebuia să vină — o va primi cu brațele deschise.

* * *

Era o zi minunată, limpede și încă proaspătă, cu cîteva urme de nori cirus, vaporoși, foarte sus, spre vest. O zi mult prea frumoasă pentru a lîncezi în casă, gîndi Justine, aruncîndu-și lucrurile pe pat.

Plaja de la Dune Road părea că o îmbie, dar ea ocoli casa și își scoase mașina.

Urmă calea autostrăzii spre est, fără o destinație anume; dar văzînd ieșirea spre Watermill, își aduse aminte de o plajă aflată nu departe, despre care auzise vorbindu-se mult și se îndreptă spre ea. Se chema Flying Point.

Rătăci drumul, dar nu se miră. Și apoi, în acest colț din sudul insulei, era greu să te rătăcești de-a binelea, așa că regăsi repede Flying Point, fără să trebuiască măcar să întrebe încotro vine. Coborî din mașină, încuie portierele și se îndreptă către nisip.

Era încă prea plină de energie pentru a se întinde la soare, printre dune. Începu să meargă. Plaja era largă, uimitor de lipsită de resturi murdare, cu un nisip de culoare foarte deschisă.

Valurile păreau că se înalţă foarte sus, bucle de un verde opalin, încoronate de spumă albă, înainte de a năvăli pe nisip, într-un nor de stropi argintii.

Erau relativ puţini oameni la acea oră matinală — plajele atît de îndepărtate nu erau niciodată aglomerate, ca Jones Beach, de pildă, care gemea de lume la orice oră din zi.

Totul era odihnitor, tăcut, în afară de mugetul repetat al mării şi de ţipătul pescăruşilor rotindu-se în soare.

Ambianţa plajei se schimba într-un mod atît de subtil, încît mult timp nu observă nici o diferenţă. Dar, dintr-un punct de vedere, locul îi părea acum familiar. De pildă, întîi că se îndrepta spre un istm îngust, chiar mai-nainte de a înconjura curba plajei care i-l ascunsese pînă atunci. Şi cum astfel de lucruri se tot repetau, se întrebă unde se află, de fapt.

Apoi, din întîmplare, îşi îndreptă privirea către casele din dreapta, pe lîngă care tocmai trecuse, şi recunoscu acoperişuri ştiute mai demult.

Deodată stomacul i se contractă, parcă s-ar fi aflat într-un ascensor care cade. Cum a putut fi atît de proastă! Flying Point era chiar la est de South Hampton şi de Gin Lane. Iar casa familiei Tomkin se înălţa în faţa ei, în toată splendoarea.

Văzu portalul de lemn deschizîndu-se şi o siluetă coborînd treptele din lemn de sequoia, în cărarea care ducea spre dune.

Dumnezeule! îşi spuse. E Gelda!...

Instinctiv, vru să se întoarcă şi să se îndepărteze, dar rămase locului, înlemnită, gîndindu-se: ce-o căuta oare acasă?

Gelda se oprise la rîndu-i pe nisip şi îşi scoase ochelarii de soare.

M-a văzut, îşi zise Justine, cuprinsă de teamă. Nu mai pot să plec.

Gelda se îndreptă spre ea. Rămaseră faţă în faţă, pe plaja aproape pustie, la oarecare distanţă una de alta, ca doi duelişti înainte de a-şi descărca pistoalele.

— Justine!

— Da.

— Ce surpriză!

Ochii Geldei îşi pierdură strălucirea, de parcă o cortină de fier ar fi căzut îndărătul pupilelor.

Amîndouă vorbeau pe un ton atît de afectat, de parcă ar fi fost doi străini stîngaci, reuniţi din întîmplare la o serată la care nici unul, nici celălalt, nu ar fi vrut să ia parte.

— Ești cu... cineva ?

Vîntul le bicîuia, făcîndu-le părul să fîlfîie ca niște flamuri pe un cîmp de luptă.

— Nu, aștept pe cineva.

— Și eu.

— Ah !...

— Da.

Refuza să recunoască cît se schimbase Gelda. Cît era de frumoasă acum ! Cu cîtă grație se mișca ! Și dincolo de toate astea, un fel de siguranță, care... Oh ! Gelda avusese mereu o siguranță cît pentru amîndouă. Avusese mereu prieteni care o invitau la serate și la meciuri de fotbal. Știa să alunece pe gheață într-un mod atît de rafinat — pe patine, mișcările ei făceau să i se treacă cu vederea greutatea — încît cavalerii se lipeau de parapet, contemplînd-o cu nesfîrșită admirație.

Justine era întotdeauna în inferioritate : prea slăbuță pentru a fi băgată în seamă de băieți ; prea stîngace pentru sport. Se închidea în sine, se izola, și invidia o rodea, ca un canibal nesățios.

— Tata e aici ?

Gelda clătină din cap.

— Nu, e în oraș. (Ezită o clipă, de parcă s-ar fi luptat cu ea însăși.) Are necazuri.

— Nu-i ceva nou.

— Nu, dar credeam că, în sfîrșit, îți va păsa. Tu ai fost întotdeauna de partea mamei.

Și iată că totul era acolo, sub ochii lor, ca o rană veche care încă mai supurează.

— Nu sînt răspunzătoare de sentimentele mamei, replică Justine, în defensivă.

Simți că o cuprinse furia ; dacă, pentru o clipă, cochetase cu ideea de a-i vorbi sorei sale despre Nicholas, acum era ferm hotărîtă să n-o facă.

— Și nu sînt răspunzătoare pentru că sînt ceea ce sînt, adăugă.

— Asta ți-e scuza preferată, ca să faci cum te taie capul.

Se priviră în tăcere. Justine era ca paralizată în apelul de cel mai mic gest. Dumnezeule, se gîndi disperată, iată-le din nou ca două puștoaice. Nu putem gîndi ca niște adulți atunci cînd sîntem împreună ; nu căutăm decît să ne sfîșiem la nesfîrșit.

Gelda își strînse ochii sub strălucirea scarelui.

— Vrei să intri o clipă ?

— Nu. Eu...

— Hai, Justine! Poți să te destinzi totuși un pic, nu?

⁂

— Ai simțit-o și tu?

— Da. În timpul nopții. În dimineața asta. Nu mai știu cînd.

— Important e că ești aici.

— Nu aveam alt loc unde să mă duc, spuse Nicholas.

Fukashigi îi răspunse printr-un surîs abia schițat.

În ziua aceea nu avea lecții, și dojo-ul gol părea imens. Lui Nicholas, asta îi aducea aminte — nu fără tristețe — de ultima lui conversație cu Kansatsu, în ryu din împrejurimile orașului Tokyo. Și își dădu seama că o mare parte a vieții sale, începînd de atunci, nu a fost decît rătăcire zadarnică; zilele și nopțile îl legănau ușor, topindu-se una într-alta, și mareea succesiunii lor îl cufunda într-un somn înșelător.

De fapt, ce a realizat în America? Dacă ar fi rămas în Japonia, ce ar fi putut realiza, în toți acești ani? Atîția ani! Și dacă nu s-ar fi apucat niciodată să învețe ninjutsu? Da? Ce-ar fi fost acum? Fără îndoială, un înalt funcționar guvernamental, cu o leafă mare și cu o grădină perfectă. Două săptămîni de concediu, în fiecare an, la Kyoto, sau undeva pe coastă, sau chiar la Hong-Kong, probabil, într-o perioadă în care colonia Coroanei nu e invadată de turiști occidentali. Ar avea o soție loială și o familie. Copii, pentru a-i gunguri în brațe și pentru a rîde cu el.

Nu observi golul, își spuse, decît atunci cînd nu mai e. Justine, Justine, Justine. Răsplata lui pentru că a zdrobit, în cele din urmă, trecutul. Îl era dor să revadă mormîntul părinților săi, să îngenuncheze în fața sotabei, să aprindă bețișoare de tămîie și să rostească litania rugăciunilor...

— L-ai adus? întrebă Fukashigi.

— Da, știam că va trebui într-o zi, fără să înțeleg totuși de ce.

— Vino!

Traversă în urma lui Fukashigi dojo-ul părăsit, vărgat de umbre și de soarele palid, șingerind printre zdrențele norilor rătăcitori, care marmorau cerul de vară cu dîre lungi, oblice.

În pragul camerelor din spate, Nicholas își scoase pantofii, Fukashigi ale sale geta, apoi bătrînul îl duse în fundul clădirii, într-o cameră cu podeaua acoperită de tatami. Împinse la o parte peretele shoji și intrară.

Fukashigi se așeză, apoi îi făcu un semn elegant cu mîna.

— Pune-l între noi, te rog.

Nicholas așeză pachetul pe tatami și îl desfăcu. Era caseta împodobită cu un tigru și un dragon, pe care So-Peng o dăruise părinților săi.

— Deschide-o !

Vocea lui Fukashigi trăda un oarecare interes.

Nicholas îl ascultă. Deschise capacul, pentru a-i arăta cele nouă smaralde șlefuite.

Cînd privi țintă acele nouă bucăți de mineral, lucitoare și scînteietoare în clar-obscur, respirația lui Fukashigi păru că se oprește.

— Niciodată n-aș fi crezut că-mi va fi dat să văd așa ceva, șopti bătrînul. Și sînt toate aici. Toate cele nouă.

Oftă și-și ridică privirea. Încăperea pătrată era imaculată, spațioasă, armonioasă, odihnitoare.

— Timpul schimbă multe lucruri. Cînd ai venit să mă vezi la Kyoto, cu mulți ani în urmă, cred că numai scrisoarea prietenului meu Kansatsu m-a oprit să te dau afară. Oh, n-ai știut ? Așa-i adevărul. Și ca să fiu sincer pînă la capăt, chiar după ce am citit scrisoarea, m-am gîndit că sînt pe cale să săvîrșesc o greșeală fatală. La urma urmei, Aka i ninjutsu, după cum ne-o arată istoria, nu poate echivala cu o înmagazinare de cunoștințe. Este urmarea unei vocații temeinice — serioasă și tainică — precum cea care îl îndeamnă pe un bărbat să-l servească pe Amida Budha — o vocație pentru care cel chemat s-a născut și a crezut.

Pot să ți spun că aveam mari îndoieli în legătură cu intrarea ta în ordinul Aka i ninjutsu, în ciuda celor scrise de Kansatsu. El nu e ninja, deci nu poate ști. Deja, prin simpla ta prezență, se făcuse o breșă în securitatea noastră, și mi te înfățișai sub trăsăturile unui occidental. Kansatsu își pierduse rațiunea, eram convins.

Evident, acum știa că ar fi fost o greșeală dacă nu te-aș fi primit.

Mîngîie cu vîrful degetelor caseta din fața sa și surise.

— Vezi tu, nu sînt atotștiutor, cum cred că se spunea pe vremea aceea despre mine.

— Se spune și acum.

— Da? (bătrînul își înclină ușor capul.) După cum bine poți vedea, e un neadevăr. Datorită intuiției lui Kansatsu și nu intuiției mele, ai devenit primul elev cu sînge amestecat din ryu Tenshin Shoden Katori. Primul și singurul. O cinste deosebită. O hotărîre prea puțin ortodoxă din partea mea. Dar n-o regret. Ryu n-a avut elev mai bun în toți acești ani, de cînd îl conduc.

Fu rîndul lui Nicholas să-și încline capul.

— Dar ai venit la noi cu un anumit scop, nu-i așa? Și acum a sosit timpul scadenței. Totul a început.

— Îmi pare rău că trebuie să v-o spun, sensei dar treburile au început cu multă vreme în urmă.

Și îi vorbi bătrînului despre crime. Cînd termină, Fukashigi rămase în continuare nemișcat și tăcerea se prelungi. Își întoarse capul și privirea-i rece scrută chipul lui Nicholas.

— Cînd ai venit la noi, ai rostit anumite jurăminte și le-ai reînnoit în fiecare etapă a formării tale. Ar fi trebuit să știi ce urma să se întîmple, din clipa cînd ai descoperit bucățica de shaken. Dar nu ai acționat. Acum, poate din cauza asta, mai multe persoane — dintre care trei ți-au fost prieteni — sînt moarte.

Ochii lui reci părură a se înconjura de un halo, ca niște faruri în zile cu ceață.

— Ai murit și tu, Nicholas?

Tînărul, rănit de vorbele lui Fukashigi, își privea fix dosul palmelor.

— Poate că niciodată n-ar fi trebuit să vin în Occident, spuse. Cred că încercam doar să fug de karma mea.

— Nu ești chiar atît de prost. Oriunde te-ai duce, ea va fi aceeași pentru tine.

— Parcă ar fi un blestem.

— Dacă hotărăști să-ți privești viața sub acest unghi, este un blestem. Dar mă mir că tu poți să gîndești într-un mod atît de ciudat occidental.

— Poate că America m-a schimbat, la fel cum îl schimbase și pe Vincent.

— Tu ești singurul care știi adevărul despre asta.

— Nu-l mai știu.

— Sînt convins că e doar pentru că nu-l înțelegi pe de-a întregul.

— Sînt inexplicabil legat de Saigo... și de Yukio... și totuși...

— Nu trebuie să confunzi acceptarea karmei cu fatalismul. Noi toți sîntem, în mare măsură, stăpînii destinului nostru. Dar, de asemenea, trebuie să învățăm să ne plecăm în fața inevitabilului; acesta este adevăratul sens al supunerii în fața karmei, și numai astfel dobîndim armonia, fără de care viața, într-adevăr, nu merită să fie trăită.

— Înțeleg toate astea, răspunse Nicholas. Ceea ce-mi scapă, e remediul.

Fukashigi clătină afirmativ din cap, mîna îi alunecă în kimono și scoase din el mai multe foi de hîrtie de orez împăturite cu grijă. Se simțea pe ele trecerea timpului. I le întinse lui Nicholas.

— Scrisoarea asta e de la Kansatsu. Dîndu-ți-o astăzi, îi urmez indicațiile exprese.

* * *

Era un Ford negru, obișnuit.

Doc Deerforth încercă să ghicească cine era înăuntru, dar soarele, deja foarte sus în acel sfîrșit de dimineață, înunda parbrizul cu strălucirea unei nove, făcîndu-l cu desăvîrșire opac.

Urmări mult timp cu privirea acea mașină, pentru a se convinge că supraveghea decapotabila roșie-cărămizie a Justinei. Îngrijorat încă — dar nu mai puțin curios — datorită avertismentelor lui Nicholas, se urcă la volan și porni după cele două mașini.

Puțin mai devreme, fusese chemat pentru o consultație la capătul vestic al Dune Road-ului, și, după vizită, o apucase spre est, ca să dea o raită pe la Justine. Odată ajuns, observă mașina tinerei femei îndepărtîndu-se spre est. Imediat reperase Fordul negru.

Rămase mult în urmă, și nu se apropie decît după ce văzu mașina roșie-cărămizie oprindu-se la Flying Point. Dar, ciudat, nimeni nu coborî din Fordul negru. Așteptă nerăbdător un timp care lui i se păru foarte lung. Coborî din mașină și se pregăti să o urmărească pe Justine pe plajă, dar în aceeași clipă Fordul demară încet, mașina începu să ruleze paralel cu fata, pe drumul ce ducea de-a lungul dunelor.

Doc Deerforth se grăbi să se urce la volan. Transpiră abundent cînd, după o ultimă curbă, văzu Fordul negru oprit în fața intrării de la Gin Lane.

Se simți ușurat că nu-l pierduse! Circulația nu era intensă, și fusese nevoit să rămînă mult mai în urmă decît ar fi dorit. Fordul dispăruse de mai multe ori în meandrele drumului. Dar acum aflase în ce direcție se îndreptau. Recunoscuse imediat proprietatea lui Tomkin.

Cînd Doerforth coborî din mașină, tălpile pantofilor scîrțîiră pe pietriș. Își fixă lentilele filtrante peste ochelarii de vedere, pentru a diminua strălucirea sălbatică a soarelui. Putea acum să vadă foarte bine în interiorul Fordului. Era gol.

În jur, totul era tăcut. O pasăre-cardinal se așezase într-un pin înalt, dar nu cînta. Nu se mai auzea nici freamătul valurilor, nici zgomotul pe care-l scoteau lovindu-se de țărm, și Doc Deerforth regreta absența acelui zgomot îndepărtat.

Se apropie de Ford. Toate căpătau o intensitate ciudată în liniștea din jur. Nici o pală de vînt peste crestele arborilor înalți. Sufocant.

Fordul negru, foarte aproape, părea un castel-fortăreață din deșert. Cine o urmărea pe Justine? Și de ce? „Ai grijă de ea", îi spusese Nicholas. Nu fără mirare, Doc Deerforth își dădu seama că se gîndește la cei doi tineri, de parcă ar fi fost proprii săi copii. Mă ramolesc își zise. Cele două fete îmi lipsesc, asta-i tot.

Cămașa udă de transpirație i se lipea de piele, făcîndu-se una cu ea. La fel ca-n junglă, cu ani în urmă. Și dintr-o dată se clătină, cuprins de amețeală. Paludism, își zise, sprijinindu-se de trunchiul rășinos al unui copac. Paludismul meu. Pentru că e vară. O să treacă, la toamnă.

Puse mîna pe caroseria fierbinte a Fordului și se aplecă, pentru a arunca o privire în interior. Nu era nimic de văzut acolo. Mai era încă aplecat — un bătrîn cu păr rar, transpirînd în căldura verii — cînd umbra se profilă pe marginea mașinii negre.

Doc Deerforth o privi îndelung. Îi aducea aminte de o scenă dintr-un balet văzut odinioară în oraș: Intrarea Îngerului Negru. Fetele lui — încă mici pe atunci — țipaseră de frică, alături de el. Aripi negre ascunseră soarele, și deodată se făcu frig.

Auzi șuieratul, în timp ce întorcea capul. Fusese ceva ca un mic nor la marginea cîmpului său vizual și, instinctiv, ridică brațul în dreptul feței. Apoi ceva i se încolăci în jurul gleznelor și își pierdu echilibrul. Legături metalice îl zgîriiară și îi pătrunseră dureros în carne. Își pierdu respirația, se zbătu ca un pește în cîrligul undiței.

Își privi picioarele. Un lanț lung, cu o greutate la capăt, încolăcit în jurul picioarelor, îl trăgea către un pîlc de plopi deși, dincolo de care se întindeau cîmpuri largi de porumb.

Se rostogoli, se sufocă, încercă să se ridice în picioare... Se pomeni cu lama unui cuțit la gît.

Ridică privirea. Pe cerul albastru, mai albastru ca niciodată, văzu un chip — în orice caz, o parte din el — care-l înfioră. Deodată nu mai avu aer.

Privirea i se cufundă în ochii lipsiți de viață, ca pietrele, ochii nebuniei. Foarte diferiți de alți ochi din jungla de demult, și totuși aceiași. Ninja, gîndi Deerforth. Cugetul îl încremeni la gîndul acesta, ca și cum n-ar mai fi existat nimic altceva pe lume. Viața păru că se chircește, ca un bob de mazăre, și apoi piere, devenind ceva cu totul neglijabil.

Greierii țîrîiau. Muștele bîzîiau. Se întorsese în Filipine, sub cort, era legat de o masă. Și vocea domoală, insinuantă, spunea :

— De ce m-ai urmărit ?

— De ce ai urmărit fata ?

Nici o schimbare de expresie în ochii ce-l priveau țintă, era foarte sigur de asta. Dar brusc, ninja scuturâ lanțul și verigile de oțel cu zimți de fierăstrău, îi mușcară pielea, îi pătrunseră în carne, îi zdrobiră oasele.

Capul lui Doc Deerforth se răsturnă pe spate și respirația începu să-i șuiere printre buzele întredeschise. Fața îi deveni lividă.

— De ce m-ai urmărit ?

Aceleași cuvinte reveneau la nesfîrșit, ca o litanie — rugăciune a unui călugăr la capătul zilei. Cum i se spunea oare? Angelus ?

Timpul pieri. Durerea creștea și scădea ca o maree — cînd mai repede, cînd mai încet — și el habar n-avea cît timp îi trebuie fălcilor să se încleștеze într-un rictus, sudorii să țîșnească, trupului să se zbată în spasme, coapselor să se încordeze, mușchilor să se prefacă în apă.

La un moment dat — n-ar fi putut spune cînd — își dădu seama că era ceva special în acest ninja. Era mai crud și, în același timp, mai puțin detașat. Ghici că în el exista o forță brută, elementară, care-l îngrozi pînă în adîncul ființei sale. Ca și cum diavolul însuși venise să-i zmulgă viața.

Doc Deerforth era sigur că îi sunase ceasul.

De data asta nu va mai avea parte de salvare în ultima clipă, și se simțea prea slab și prea bătrîn pentru eroismul

fizic. Dar o ființă umană are, pînă în clipa morții, anumite forțe ce nu-i pot fi răpite, decît dacă acceptă să renunțe la luptă. Nici timpul, nici teroarea nu au vreo putere asupra lor.

Ninja pusese acum un genunchi pe pieptul lui Doc Deerforth, care horcăia. Încet, respectos aproape, ridică mîna dreaptă a doctorului și doar cu două degete îi zdrobi degetul mare. Așteptă exact atît cît trebuie — după șocul brutal, cînd durerea vine ca o zvîrlire ascuțită — și îi zdrobi arătătorul. Și așa mai departe, deget după deget, neîndurător.

Doc Deerforth tremura, horcăia, gemea. Șoptea numele fiicelor sale, numele soției de mult dispărute... Mai degrabă îl simți decît îl văzu pe ninja aplecîndu-se asupră-i, pentru a-i auzi vorbele șoptite. O înjurătură, urmată de un trosnet sec. Durerea izbucni: îi rupsese încheietura pumnului drept.

Va trebui, își zise confuz, cineva trebuie să-i prevină pe copii. Apoi durerea îl copleși; nervii lui arzînd, urlînd, vibrînd de suferință, îl zvîrliră în cele din urmă în neant.

Un strigăt ascuțit de copil, hotărî poate soarta lui Doc Deerforth. Un strigăt foarte apropiat, și Saïgo decise atunci că nu are nimic de cîștigat dacă prelungește jocul. Apucă **kyotetsu-shoge** cu dinți de fierăstrău de celălalt capăt și îi tăie gîtul lui Doc Deerforth, cu lama cu dublu tăiș.

* * *

„De la început, citea Nicholas, tatăl tău l-a bănuit pe Satsugaï. De la prima lor întîlnire, colonelul înțelesese că imensa putere a acestui om se sprijinea în **zaibatsu** pe o rețea secretă, de o amploare și o putere uriașă. Bănuia, pe drept cuvînt — așa cum o vor demonstra și cercetările lui ulterioare — că Satsugaï era profund implicat în **Genyosha**. Împreună cu cei asemenea lui, semănase în mod conștient germenii care aveau să ducă la decizia finală de a lansa atacul asupra bazei Pearl Harbor.

„Tatăl tău dorea să zdrobească forțele **Genyosha** și, în acest scop, intervenise în favoarea lui Satsugaï, atunci cînd tribunalul SCAP se pregătea să-l judece pentru crime de război. Credea că lăsîndu-i lui Satsugaï libertatea de acțiune, va provoca ulterior arestarea tuturor membrilor marcanți din **Genyosha**.

„Era un plan bun, numai că Satsugaï l-a descoperit... Avea o datorie eternă față de colonel, care încerca de fapt să-l distrugă. Pentru Satsugaï, era o situație intolerabilă. Aparținea unei școli vechi. Era un om de onoare. Știa că în nici un caz nu poate să se atingă de colonel, sau să i se împotrivească.

Își pregăti deci fiul, pe Saïgo, să devină emisarul morții: îl trimise la Kumamoto, în cel mai teribil ryu de Kan-aku na ninjutsu, ryu Fuji-kiri.

Anii trecînd, colonelul își dădu seama de naivitatea sa. Mizase pe o carte mare și pierduse. Satsugaï era acum la adăpostul legii, și asta numai din greșeala colonelului.

Tatăl tău, Nicholas, era englez prin naștere, dar n-ar fi putut fi mai japonez nici dacă s-ar fi născut aici. A luat o hotărîre specific japoneză: l-a ucis cu mîna lui pe Satsugaï."

Înmărmurit, Nicholas ridică privirea. Deci, din cauza acestei dezonorări în familie, Cheong își făcuse seppuku...

— Continuă să citești, îi șopti Fukashigi. Nu e tot.

„Tatăl tău era un militar adevărat și nimeni nu l-a bănuit, pînă cînd Saïgo s-a întors la Tokyo. Avînd deja elementele de bază din Kan-aku na ninjutsu, nu-i trebui prea mult timp pentru a ghici adevărul. Păstră pentru sine ceea ce știa și, în timp ce focul urii sale se înteța, el nu arătă lumii decît imaginea unui fiu copleșit de durere. Dar planul unei răzbunări se contura de pe atunci în mintea lui.

„Făcu deci în așa fel încît să-l întîlnească de cîteva ori pe colonel, în lipsa ta, atunci cînd știa că Itami își petrece după amiaza la voi. Nu știu dacă asta s-a petrecut o dată sau de două ori, dar faptul nu mai are importanță.

„Probabil că știi acum în ce măsură adepții Kuji kiri sînt yogen (chimiști) străluciți. Trebuie să fi aflat despre metodele subtile și diverse pe care le învață pentru a ucide o ființă umană fără ca măcar s-o atingă.

Așa s-a întîmplat și cu tatăl tău: Saïgo l-a ucis otrăvindu-l lent".

Nicholas își simți ochii plini de lacrimi și citi cu greu frazele următoare. Degetele i se crispau, tremurînd pe foile subțiri de hîrtie de orez.

„Aici, trebuie să-ți cer umil iertare. Cu toate că nu sînt un ninja, mă simt vinovat, cel puțin în parte, de moartea tatălui tău. Pentru mine era un bun prieten și simt — acum, cînd primele chinuri ale durerii m-au părăsit — da, simt că ar fi trebuit să știu.

„Ai devenit simbolul ispăşirii mele. O dovedeşte faptul că, în această clipă, îmi citeşti cuvintele, alături, cred, de preacinstitul meu prieten, Fukashigi. Eu am depăşit de mult etapa în care ştii.

„Cred că ai fost surprins, ajungînd la ryu Tenshin Shoden Katori, să descoperi că onorariile studiilor tale îndelungate fuseseră deja plătite în întregime.

„Sînt sigur că înţelegi de ce a trebuit să fac acest lucru înainte de a muri, şi îl rog pe Amida Budha ca tu să ierţi slăbiciunea unui bătrîn".

Nicholas întrezări numele lui Kantatsu caligrafiat cu migală, prin perdeaua de lacrimi cu care îl plîngea pe colonel, care încercase, în felul său, să i-o spună. Ca şi pe Cheong Se simţi jefuit de toţi acei ani, ca un copac care-şi pierde şi aurul şi purpura, toamna. Şi plîngea, plîngea pentru prietenii care-l iubiseră şi pe care îi iubise, la rîndul său. Pentru ei toţi, bătuse ceasul...

Lîngă el, tăcut ca o statuie, Fukashigi căzuse în contemplaţie şi se gîndea la crudele suferinţe pe care timpul le hărăzeşte celor tineri.

*

* *

— Ai venit aici pentru dezintoxicare ?

— Iată-te şi agresivă !

— Îmi pare rău.

— N-are importanţă. Presupun că am meritat-o. Dar răspunsul e nu. Sînt deja dezintoxicată.

Se aşeză în ovalul imens al salonului transparent. Pereţii, alcătuiţi pe jumătate din plăci imense de sticlă, dădeau spre plajă şi spre marea inundată de lumină. Deasupra lor, plafonul imens părea un diamant şlefuit. În copilărie, Justine era convinsă că-i cel mai mare din univers. Dar, în timpul dimineţii şi pe înserat, soarele lipsit de griji nu juca pe faţete, şi ele se scăldau într-o lumină indirectă, care punea în valoare frumuseţea celor două femei.

Bancheta pe care stăteau era complet circulară, formată din două elemente separate prin unghiuri ascuţite, ca bucăţile unui joc de puzzle sferic, chinezesc, primit cîndva de Justine şi pe care ea nu reuşise niciodată să-l alcătuiască în întregime. Stăteau faţă în faţă, în mijloc, ţepene, cu ochii la pîndă — două pisici pe un teren necunoscut.

Paharele mari, jivrate, în faţa lor pe măsuţa joasă, stăteau neatinse, de parcă a bea prima o înghiţitură, ar fi însemnat o recunoaştere a înfrîngerii.

— Cît o să rămîi?

Nu asta dorise Justine să spună. I-ar fi plăcut să strige: „Sînt fericită!", pentru că ăsta era adevărul. Nimeni nu are chef să albă o soră beţivă. Dar de fiecare dată cînd dorea să-i spună Geldei ceva drăguţ, limba i se lipea de cerul gurii. Se simţi copleşită de un val de ruşine, ca pe vremea cînd mîinile lungi ale mamei, pline de săpun, o acopereau de clăbuc.

După cîţiva ani, făcea baie numai cînd toţi ai casei plecaseră. Cînd ieşea din apă, udă şi înfierbîntată, îşi înconjura trupul delicat într-un prosop alb ca neaua, apoi cu un al doilea, mai mic, îşi făcea un turban peste părul lung. Apoi, strămutată parcă într-o îndepărtată cetate bizantină — imaginea îi venea în minte din frecventele ei lecturi — se aşeza pe aceeaşi banchetă, cu spatele rezemat de pernele moi, cu picioarele ridicate legănîndu-se peste spătar. În poziţia aceea, întorcea capul şi urmărea roata lentă a zilei învîrtindu-se pe plafon. După forma şi poziţia luminilor şi umbrelor din cameră, putea ghici ora exactă fără să ridice vreodată capul, fără să se uite pe fereastră sau la marea pendulă de pe cămin, din spatele ei — pendula aceea al cărei tic-tac greu, sonor, o făcea să viseze la o lumină diurnă asemănătoare unei cascade alcătuită din picături de miere şiroind prin panourile plafonului, pentru a cădea pe limba ei arsă de sete.

Aşa se distra ea, în timp ce Gelda ieşea cu prietenii săi.

Tresări. Îşi dădu seama că nu reţinuse ceea ce-i spusese Gelda. Era bine aşa: oricum, n-avea chef să pună întrebări, iar răspunsul nu o interesa.

— Poţi să rămîi aici oricît doreşti, spunea Gelda acum.

— Mulţumesc. Oricum, trebuie să plec.

Dar nu făcu nici un gest pentru a se ridica, iar Gelda preferă să nu prelungească experienţa.

— Scuză-mă, spuse, ridicîndu-se. Mă duc pe plajă.

Alunecă printr-una din acele treceri strîmte dintre elementele banchetei, apoi îşi puse mîinile pe spătar.

— Asta a fost întotdeauna camera ta preferată, nu-i aşa?

— Da, răspunse Justine, puţin surprinsă.

— M am gîndit mereu că ai fi venit să dormi aici, dacă mama ţi-ar fi dat voie.

— Da. Ar fi fost plăcut.

— Bine...

Degetele Geldei se crispară pe învelișul fotoliului. Își coborî privirea spre mîini, apoi o îndreptă spre locul unde Justine se întinsese între perne.

— Vii să-mi spui la revedere, înainte de plecare, nu-i așa?

— Bineînțeles.

Apoi Justine rămase singură în casă — servitorii lipseau pe timpul week-end-ului — întocmai ca în copilărie, și privirea îi fu atrasă de lumina filtrată prin plafon... Visă la cum trebuie să fi fost viața unei nobile doamne de altădată, cînd nu existau nici automobile, nici telefon, nici chiar electricitate (îi plăcuse întotdeauna lumina lumînărilor, nespus de mult). Pentru ea, o lampă cu ulei avea semnificația unei îmbarcări pe vas, pentru ani și ani, a unei vînători de balene, a unui permanent amestec de primejdii și bucurii. Un lucru pe care ea, ca femeie, nu-l va cunoaște niciodată. Da, să se îmbarce pe o corabie cu pînze și să revină la Nantucket, cu suficient ulei de balenă pentru toate lămpile din Lumea Nouă. Ar fi trebuit, gîndi visînd, să mă nasc harponier...

Așa o găsi Saïgo — singură, ametită, pierdută în visele ei. Niciodată nu avea să afle că își pierduse cunoștința, nici ce i s-a întîmplat în timp ce era inconștientă. La fel de bine s-ar fi putut să fi adormit. Dar nu era nimic din toate astea.

Saïgo trudi vreo cinsprezece minute, cu urechea atintită la cel mai mic zgomot ce-ar fi anunțat o întrerupere. Nu putea să-și permită așa ceva. Și nădăjduia să nu se întîmple; l-ar fi obligat s-o scoată pe Justine din casă, ceea ce nu i-ar fi convenit. Era atît de destinsă în acea încăpere! Era locul unde ea se simțea în siguranță. Asta îi ușura mult lui Saïgo ce avea de făcut.

În tot acest timp, ochii Justinei rămaseră deschiși și, într-un anume fel, s-ar fi putut spune că vedea. Dar ce vedea nu era decît chipul unui ninja metamorfozat, ca brăzdat de o crăpătură, după un cutremur. Schimbarea abia putea fi observată. Chipul era din ce în ce mai puțin omenesc.

Deveni pămîntul pe care-l călca, hrana pe care o mînca, apa pe care o înghițea însetată, aerul pe care-l respira. Deveni lumea ei și, în cele din urmă, întregul ei univers.

Și ea asculta ce-i spunea acel ceva — acea ființă — care o înghițea acum, mai uriaș decît diamantul scînteietor de deasupra capului. Ce săvîrșea el prin hipnoză asupra ei, era ceea ce bomba atomică reprezintă în raport cu un arc cu săgeți. La acest nivel, voința individului nu se mai înalță ca un zid invulnerabil, și nu-l mai împiedică să facă ceea ce nu ar fi

pu'ut face conştient. Acum, orice era posibil, căci era altceva. Era ninja. Era Kuji-kiri, şi dincolo de Kuji-kiri, era Kobudera, de care se temea pînă şi al său sensei Kan-aku na ninjutsu.

Era magie.

⁂

Fukashigi aşeptă în linişte, pînă ce Nicholas lăsă foile de hîrtie de orez, acum pătate de lacrimi. Era spre sfîrşitul lunglı şi sufocantei după-amiezi ; încet, oraşul se răcorea pe măsură ce soarele aluneca în spatele înaltelor clădiri din oţel şi sticlă. Dar asta se petrecea afară. Înăuntru, Occidentul era fără putere. Aici, perenitatea Orientului sfida timpul şi îl învăluia pe amîndoi. Undeva, o voce ciudată psalmodia ; ţîrîit de greieri la căderea serii.

— Kansatsu a crezut de cuviinţă că e mai prudent să aştepte această clipă pentru a-ţi vorbi, Nicholas. Dacă ai fi aflat-o mai devreme, l-ai fi urmărit, fără îndoială, pe Saïgo, şi nu erai încă pregătit pentru asta. Te-ar fi putut distruge, la fel de uşor cum ar fi putut-o face în noaptea aceea de la Kumamoto.

— Şi acum ? întrebă Nicholas, cu glasul gîtuit de emoţie.

— Încă te mai poate distruge. Mi-e teamă, Nicholas, să nu fi trecut dincolo de preceptele Kuji-kiri. A căutat nişte sensei care, prin însăşi natura măiestriei lor, n-ar fi fost niciodată primiţi într-un ryu, chiar într-unul de Kan-aku na ninjutsu. Mistici, cufundaţi în tradiţia unei zone depărtate a Chinei — stepele centrale ale Mongoliei — despre care nici astăzi nu se ştiu prea multe. E în el ceva magic acum, Nicholas. E pe de-a-ntregul stăpînit de asta.

— Un fel de magie se află şi într-un mare număr de precepte ninjutsu.

— Există o magie imaginară — adică iluzionism — şi o magie adevărată. Nu trebuie să le confunzi.

Nicholas ştia mult prea multe în acest sens, pentru a se gîndi să discute cu Fukashigi despre lucruri de genul ăsta. Rămase tăcut tot timpul cît dură cina frugală, pregătită de sensei. Mai tîrziu, în miez de noapte, Fukashigi începu ritualul care urma să dureze pînă în zori.

— Acesta, spuse, atingînd cu vîrful degetelor capacul casetei, este Kokoro.

Acest cuvînt, ca aproape toate cuvintele japoneze, avea mai multe sensuri : inimă, spirit, curaj, hotărîre, afecțiune, conștiință interioară și încă multe altele. El desemna, pe scurt, axul central al subiectului.

— În egală măsură e vorba și despre magie reală. Mama ta o cunoștea și, bănuind că tatăl tău nu înțelege, era convinsă că într-o bună zi tu o vei învăța, la rîndul tău. Această casetă îți era destinată.

Ochii lui Nicholas, la pîndă, se însuflețiră.

— Nouă este numărul cheie, Nicholas. Aici sînt nouă smaralde. Cîte unul pentru a frînge fiecare braț al lui Kujikiri — „a tăia cu nouă mîini".

* * *

Saïgo se trezi cu o oră înaintea răsăritului și se ridică de pe saltea. Avea atîtea de făcut, în această ultimă zi ! Cu toate că și le organizase precis, orele păreau că fug prin fața lui. Pentru prima oară după mai bine de o săptămînă, dormise adînc și fără vise...

Ieși foarte devreme. Se duse la East Village, pentru a cumpăra din imensul magazin „arme-marină-camping", un sac din pînză închisă, foarte rezistentă și întărită cu polythenă triplă. Verifică soliditatea curelelor.

O luă pe jos către stația de metrou Nord-Sud ; în acest stadiu, avea grijă să nu folosească decît mijloace de transport în comun. Coborî în stația Străzii 47, apoi merse pînă pe Broadway. Aici intră într-un magazin de accesorii teatrale.

A treia oprire o făcu la Brooks Brothers, unde cumpără de la solduri un costum foarte ușor, cu veston maro. Vestonul îi venea perfect, dar trecu pe la un croitor, pentru a-i retuşa lungimea pantalonilor. Ieșind își cumpără o bască dintr-o stofă ecosez destul de banală, care la lumina zilei părea ridicolă, dar care devenea perfectă la căderea nopții.

În cele din urmă, se întoarse în Chinatown, unde alese un baston de bambus. Apoi, după ce-și lăsă pachetele și pantalonii de la costum, ieși din nou și începu să-și caute o sosie. Era lucrul pe care-l prevăzuse încă de la venirea sa la New York. Aceeași înălțime, aceeași greutate, siluete asemănătoare. Fața nu avea importanță. Nu înainte de a fi terminat cu el.

Croaker chemă centrul de două ori într-o jumătate de oră, şi bine făcu. Prima dată, ori că telefonistele rătăciseră mesajul, ori că acesta încă nu sosise. Îl primi, când sună a doua oară.

— Matty a telefonat. Nu şi-a lăsat...

— Bine. Îl ştiu.

Croaker se găsea în plin trafic rutier. Căută din priviri o cabină telefonică, şi când o găsi, parcă maşina lîngă trotuar. Scoase din buzunar o piesă de zece cenţi şi formă un număr. De astă dată nu era un număr de-al poliţiei.

— Nu-i aici, răspunse Matty Guraliva, cu groaznicu-i accent italian.

— Aici Croaker.

— Ah ! Bună.

— Scuteşte-mă de politeţuri. Ai ceva ?

— Da, dar te va costa scump.

— Matty, am convenit deja asupra unui preţ.

— Da, de acord, numai că vezi, locotenente, avem de-a face cu o piaţă fluctuantă.

— Ce vorbeşti ?

— Preţul convenit nu mai e valabil.

— Ascultă, Matty...

— Situaţia s-a schimbat de la ultima noastră conversaţie, asta-i tot. N-ai de ce te zbîrli. Am încă marfa.

— Şi eu am chef să te apuc de-o aripă şi să te bag la apă. Ce părere ai ?

— Eu, locotenente ? răspunse Matty, pleznind din limbă. Oh, aş minţi dacă ţi-aş spune că mi se filfîie, pentru că nu mi se. Dar vreau să-ţi spun că ţie ţi se filfie şi mai puţin, fiindcă în cazul ăsta — gură cusută — şi ştii bine că n-ai nimic altceva în chestia cu pricina.

Croaker simţi un gol în stomac. Inima începu să-i bată mai repede.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă, prudent.

— Se vede că e într-adevăr important pentru tine, hai ?

— Dă-i drumul !

— Cînd am vorbit prima oară, calea era rece.

— Şi acum ?

— E fierbinte al dracului ! Am cotrobăit mult prin cartier. Mai e cineva care o caută pe dama în chestie. E în ca-

pu' listei pentru toată lumea. Cald, nu?! Şi deodată, s-ar zice că...

— Dar ai chiar totul? Nume, adresă, telefon?

— Locotenente, cînd îţi spun eu că am ceva, nu-i nevoie să te duci să cauţi dincolo de Munţii Stîncoşi. Informaţia asta-i pe gratis.

— Atunci, cîntă!

— Nu înainte de a bate palma pentru noul preţ, se încăpăţînă Matty.

— De acord, anunţă culoarea.

— Triplu.

— Triplu?! Îţi pierzi...

— Locotenente, zise Matty cu glas plîngăcios, acum vorbim despre viaţa mea. Dacă cineva se îndoieşte de...

— Cineva ca cine? Cine s-a interesat de curva asta?

— Nu-l cunosc personal.

Croaker oftă.

— Poate poţi să afli, Matty.

— Tot ce se poate. Şi în privinţa preţului? Ne-am înţeles?

— De acord.

— Perfect. Uite-ţi comoara.

Numele pe care i-l comunică lui Croaker era Alix Logan. Locotenentul notă de asemenea un număr de telefon şi o adresă din Key West, Florida.

— În legătură cu cealaltă problemă, zise Croaker. Ai face bine să te grăbeşti, pentru că s-ar putea s-o şterg în Sud dintr-un moment în altul, pricepi?

— Ceva urgent?

— Nici nu mai ţin minte cînd mi-am luat concediu ultima dată

— E-n regulă. Ştii, locotenente, eşti într-adevăr O.K. Nu te superi, nu? Afacerile sînt afaceri, nu-i aşa?

— Ei, da! Îţi mulţumesc pentru vorbele bune. Am impresia că voi avea nevoie de ele foarte curînd

— Spune-mi, locotenente, afacerea asta este cu adevărat importantă?

Vocea ei avea deodată un timbru ascuţit, ca şi cum tocmai se trezise din somn.

— Ce te interesează?

— Eh! Sînt şi eu implicată, nu? Şi încă cum? Pînă n gît. Vreau să ştiu dacă sînt băgată în rahat sau nu...

— Pentru moment, imposibil de spus. Mai e pînă la judecată, dar nu se ştie niciodată.

— Aş face mai bine să dispar, nu ?

— Asta te priveşte. Dar nu ar fi o idee prea rea.

— Apreciez, locotenente.

— Nu vreau ca puţurile mele să seace. Originea mea texană...

Matty Guraliva izbucni în rîs — o scrîşnire seacă, o lovitură de lemn într-o buturugă necojită.

— Ei, drace ! Dumitale îţi datorez ceea ce sînt astăzi

— Nu face valuri, Matty ! Nu face valuri !

Se urcă din nou în maşină şi se îndreptă spre birou Finnigan, corpolentul irlandez, nu va fi deloc bucuros să-l vadă în dimineaţa asta... Şi apoi, să se ducă dracului ! Croaker ambreie furios, îşi propti palma pe sirenă şi apăsă pe accelerator pînă la capăt. Spera că ticălosul va avea un atac, văzîndu-l că se întoarce cu Alix Logan în remorcă.

Dacă reuşea să o facă să vorbească... Folosită de o mînă pricepută, frica este o armă foarte eficace. Ori se înşela, ori săgeata îndreptată împotriva lui Tomkin avusese efectul dorit. Cazul, rece ca gheaţa, devenise deodată fierbinte. Avea acum o legătură directă între Alix Logan şi Raphael Tomkin. Un moment, se gîndi să-l pună pe Vegas la curent cu cazul. Ar fi folositor să aibă pe cineva aici, pentru a supraveghea persoana care îşi bagă nasul peste tot, în timp ce el se va duce la Key West. Dar renunţă la idee imediat. Nu avea dreptul să-i pună lui Vegas în cîrcă un sac cu mizerie ca ăsta. Nu. Va trebui să se ocupe el de ambele lucruri. Să-şi calculeze bine timpul. Va trebui ca totul să meargă şnur.

*
* *

— Ieri am expediat-o pe Justine, spuse Nicholas. I-am cerut să se întoarcă la West Bay Bridge, pînă se termină totul.

Croacker trînti portiera maşinii şi înaintă spre Nicholas.

— Bună idee ! I-am spus Geldei să locuiască cu o prietenă, sau în altă parte, dar prefer să o ştiu altundeva decît în apartamentul ei, un timp.

Turnul din Park Avenue se înălţa deasupra lor — pe jumătate schelet, ca macheta unui arhitect, secţionată pentru a se vedea detaliile structurii.

— El e acolo ? întrebă Croaker, arătînd imobilul.

— Ar trebui să fie. Am pus totul la punct cu el. Trebuie să recunoşti că e curajos.

Se îndreptă spre planşeul provizoriu, traversînd cu paşi mari trotuarul neterminat.

— Oh! Nu recunosc nimic. Dacă a acceptat planul tău, aş putea să jur că a avut un motiv.

— Sigur. El va căuta acum ceva, pentru ca Saïgo să nu se mai ocupe de persoana lui. Crezi că doreşte să fie hărţuit astfel?

— Nu, zise Croaker, cu un rînjet în colţul gurii. Aşa ceva nu ar plăcea nimănui. Nici chiar lui.

Intrară în ascensor.

— Unde sînt oamenii?

— Intră în joc (îşi consultă ceasul) în cincizeci de minute. Cei de la TPF — Forţa de Poliţie Tactică — cum spun civilii. De data asta, am mobilizat aici tot circul: gaze lacrimogene, pistoale mitralieră, chiar şi doi trăgători de elită, cu vizoare în infraroşu, pentru noapte. Băieţi care ating o piesă de zece cenţi la o mie de metri, pe întuneric. Toată lumea va purta vestă antiglonţ, bineînţeles. Şi sînt toţi aşi în lupta corp la corp.

Uşile se deschiseră la ultimul etaj şi ieşiră din ascensor.

— Tomkin are toate motivele să se ţină bine, adăugă el.

— Ascultă, lasă-mă pe mine să mă ocup de Tomkin, de acord? Rămîi de-o parte. Nu te sîcîie, pentru că îi e frică de tine.

— Da? (Croaker zîmbi din nou). Asta este genul de lucruri pe care îmi place să le-aud, adăugă. Chiar înainte să intre în biroul lui Tomkin, Nicholas îl opri.

— Ţine minte, spuse el. Nu vreau pe nici unul dintre oamenii voştri la acest etaj. Sub nici un pretext, e clar? Dacă Saïgo trece pe lîngă ei, să nu se mişte. Nu vreau pe nimeni în calea mea. Acest etaj trebuie să rămînă liber.

— Nu-ţi face griji. Nu-mi prea place, dar este clădirea lui Tomkin şi tu încasezi loviturile. Trebuie să înghit bobîrnacele, avînd în vedere modul în care am stricat totul alaltăieri. Doar că... (ridică un deget în chip de avertisment) nu spera ca eu să rămîn jos cu ei. Vreau să fiu aici, cu tine.

— Cu condiţia să foloseşti itinerariul pe care l-am stabilit împreună. Fără ocoluri neprevăzute, hei?

— Mi-ar plăcea să ştiu ce i-ai pregătit individului.

— Crede mă, e mult mai bine să nu ştie nimeni. La urma urmelor, totul va avea loc între mine şi el.

— Dar nu ai nimic în afară de asta ?

Nicholas își săltă katana, care era încă băgată în teacă.

— Decît asta ? Dar nu voi avea nevoie de nimic altceva.

Deschise ușa și intrară în vasta încăpere pe colț. Ca de obicei, Tomkin era așezat în spatele biroului său enorm își ridică privirea, încruntat.

— De necrezut, bombăni. O grevă a gunoierilor. Și chiar în mijlocul verii. Dumnezeule, ticăloșii ăștia de la sindicate ar stoarce și pietrele. Pînă se va termina totul, orașul ăsta va duhni pînă la cer.

* * *

Bătrînul se găsea în partea vestică din Park Avenue La acea oră tîrzie, circulau puține mașini, totuși aștepta, pînă ce semaforul din colțul străzii trecu pe verde. Imediat începu să traverseze încet strada. De departe părea o siluetă fragilă, aplecată sub greutatea sacului de pînză pe care îl ducea pe spatele încovoiat Avea platfus și desigur că bastonul său de bambus îl ajuta mult. Cum Park Avenue este împărțită în două de o bandă destul de lată de beton, nu reuși să traverseze în timpul unui singur stop.

Cînd ajunse pe refugiul din mijloc, se uită în jurul său, cu surîsul unui bunic, surprins în timp ce trage un pui de somn în fotoliul preferat, chiar înainte de masă. Părea că-i vine greu să întoarcă capul, și trecu destul timp înainte ca privirea să-i ajungă la clădirea terminată pe jumătate, care se afla în partea estică a străzii. În acel moment, oricine l-ar fi observat, chiar întîmplător, n-ar fi găsit ciudat că studiază edificiul pînă ce semaforul trece pe verde, urmîndu-și apoi drumul, șontîc, șontîc, spre celălalt trotuar.

În loc să o ia la dreapta, merse înainte către Lexington Avenue. Acolo se întoarse spre sud, pînă la următoarea stradă transversală. Străbătuse jumătate din perimetrul șantierului.

În acest loc se afla o veche cabină telefonică, închisă pînă jos cu pereți din sticlă și metal verde. În apropiere se aflau sacii de plastic, negri și maro, cu gunoaie, neridicați. Păstră acest paravan improvizat între el și turn, ca și cum ar fi vrut să se îndrepte mai departe spre est.

Ajuns într-o zonă de umbră densă, se opri, schimbîndu-și mai întîi înfățișarea : lăsă sacul din pînză la picioarele sale și își îndreptă umerii. Bastonul de bambus se afla într-un șanț ;

nu putea fi văzut din puținele mașini care coborau pe Lexington. Nimeni din împrejurimile turnului nu-l putea vedea.

Așteptă astfel douăzeci de minute.

Fără să se grăbească, deschise sacul de pînză. Mișcările îi erau iuți și precise.

Cînd părăsi ascunzătoarea din umbră, părea un om de afaceri destul de slab, spilcuit, cu costumul clasic și pălărie rotundă și plată, la fel de american ca un apple pie. Își dădu osteneala să facă pași mari și decișI, conștient că deghizarea cea mai reușită poate fi trădată prin mers, la fel de caracteristic pentru fiecare individ, ca amprentele digitale.

Nu remarcase nici o mișcare în partea de est a turnului, dar zărise două mașini de culori diferite, garate în apropierea colțului dinspre nord. Luminile erau stinse, pentru ca totul să pară pustiu. Ar fi jurat că nu e așa.

După ce termină ocolul în jurul șantierului, spori estimarea forțelor poliției cu multe cifre. Cu totul, numără șase oameni, în interior sau în jurul clădirii. Surprinse, de asemenea, un minuscul și scurt reflex luminos, ceva mai sus, care nu putea proveni decît de la țeava unei puști.

În fond, puțin îi păsa de numărul oamenilor aduși pentru protecția lui Tomkin. Detesta aproximările, în legătură cu orice. Învățase că sînt periculoase — și era adevărat. Cîți oameni nu-și datorau moartea unor estimări greșite?

Din Central Park, se îndreptă spre sud, întorcînd spatele turnului. Încet, pe drumuri ocolite, reveni la cabina telefonică din Lexington. Trecuse deja o jumătate de oră. Nu era deloc momentul să fie imprudent.

Sacul de pînză se afla unde îl lăsase, între ceilalți saci cu gunoaie. Își verifică ceasul. Treizeci de secunde. Deschise sacul pentru ultima oară. Își scoase costumul de culoare deschisă și își aruncă pălăria în canalul de scurgere. Apoi se ghemui, pentru a pune pe umăr ceea ce era în sac.

O explozie puternică izbucni în noapte, răspîndind o lumină alb-verde. Micul mecanism incendiar pe care îl lăsase să cadă sub o mașină din partea nordică a clădirii, atunci cînd trecuse deghizat în bătrîn, își îndeplinise menirea. Se afla la o stradă distanță, dar simți unda deflagrației, care împingea aerul fierbinte la periferie... un bubuit de metal lovit și cioburi de sticlă, strălucitoare ca diamantele, în urma felinarelor. Limba unei flăcări se ridică pînă la cer.

Alergă aplecat, în linie dreaptă, pînă ce atinse baza imobilului, apoi merse de-a lungul fațadei nordice, sub protecția

mașinilor parcate ; munca în echipă dublă încetase cu trei zile în urmă, după ce prezența sa, ca muncitor pe șantier, fusese descoperită.

Patru secunde mai tîrziu, dispăruse.

* * *

Sărea acum din grindă în grindă. Simțea sub degete suprafața aspră a stratului anticoroziv. În aer stăruia încă praf de ciment, și atunci cînd se lăsă să cadă de pe cornișă, eliberat de povară, văzu că umbrele proiectate de faruri dădeau locului ambianța dezolantă care rămîne după carnaval. Gîndul îi fugi la saturnaliile de la Shimonoseki și la legănarea ușoară a mării. Asta îl făcu să-și strecoare mîna în buzunar și să ia un cub mic, zgrunțuros, pe care îl înghiți.

Se ghemui ca o pasăre de pradă, așteptînd ca drogul să-și facă efectul. În ziua cînd se dovedise destul de stîngaci pentru a lăsa să-i fie descoperite tabletele, fusese alungat din Kuji-kiri. N-o făcuse din prostie, nu. Nu se putea opri. Fusese obligat s-o facă. Din cauza vaporului care se legăna, se legăna... Din cauza vîntului care șuiera. geamătul surd al mării care acoperea...

Șocul ! În plină lumină. Formele și liniile se mișcară, deveniră aproape bidimensionale, ca fundalul pictat al unui decor de teatru. Avu deodată impresia că putea să vadă în toate direcțiile în același timp. Percepu și mai intens praful care plutea în aer. Ar putea să folosească și acest mic detaliu. Din cauza acestui praf supărător, adversarii săi vor fi obligați să clipească mai des. Pentru unii dintre ei, acest neînsemnat interval de timp va delimita viața de moarte !

Ridică ochii. Spera că nu va fi obligat să folosească obiectul de pe cornișă. Dar, dacă n-o să aibă încotro...

Îl văzu pe primul. Nu era în uniformă, ca aceia din Doyers Street. Și părea mai sigur de el.

Saïgo îl studie cîteva minute pe polițai. Voia să afle mai multe lucruri, înainte de a se lansa. Omul era desemnat să supravegheze un anumit sector ? Și în acest caz, sectorul acestuia se suprapunea cu al altuia ?

După aceea, luă cele două bare curbe pe care le purta, și înșurubă părțile una într-alta. Era un arc mare, din plastic, cu mîner și vizor din aluminiu.

Interesant, își spuse. Explozia nu provocase mai multă agitație decît se așteptase. Îi dăduse doar timpul necesar să intre în perimetrul turnului, dar nimic mai mult. Auzi sirena stridentă a mașinii pompierilor, care tocmai sosea. După ce văzuseră că nu era nimeni în autovehicul și că nici un trecător nu era rănit, polițiștii lăsaseră totul în seama pompierilor.

Din locul unde se afla, surprinse, chiar deasupra, mișcarea ușoară a unui trăgător camuflat. Așteptă ca poliţaiul să ajungă la capătul rondului său. Așeză săgeata cu vîrf de oțel și ochi. Nu erau săgeți obișnuite, de vînătoare. Vîrfurile lor erau făcute prin suprapunerea minuțioasă a mai multor straturi de oțel, subțiri, după același principiu ca și al lamelor de katana. Altădată se numeau săgeți străpunge-armura. Singurul lucru pe care nu-l puteau găuri, era o placă de oțel de cinci centimetri grosime.

Săgeata zbură. Zumzet pașnic de albină, urmat de un zgomot surd. Țeava armei nu se mai văzu. Penele rigide de la capătul săgeții ieșeau din ceafa trăgătorului de elită.

Poliţaiul care era la același nivel cu el, ajunsese la capătul rondului și se întorcea. Se opri chiar în fața lui Saigo și ridică privirea. O picătură mare și întunecată îi căzu pe umăr. Își trecu pistolul mitralieră în mîna stîngă ca să poată vorbi prin **walkie-talkie.**

Saigo sări asupra lui ca umbra unei fiare. Brațul său stîng, încordat, se ridică, descrise un arc mare și se abătu șuierînd. Mîna îi era învăluită într-o rețea fină de oțel, care se întindea de la încheietură pînă la vîrful degetelor, unde se termina cu o serie de gheare încovoiate, tăioase ca briciul. Tendoane din oțel, articulate, se întindeau pe dosul mîinii și de-a lungul fiecărui deget.

Poliţaiul nu avu timp decît să deschidă gura. Ghearele îi sfîșiară sălbatic gîtul, apoi i se înfipseră în piept, smulgîndu-i uniforma, vesta antiglonț, pielea, carnea, organele interne. Țîșni un enorm jet de sînge negru, și corpul se zbătu, ca și cum ar fi fost electrocutat. Fîșii de carne jupuită zburară în aer, și duhoarea morții deveni la fel de evidentă ca parfumul iasomiei sub ceruri îndepărtate și liniștite.

Părăsi cadavrul, rizînd fără zgomot de ineficacitatea vestei anti-glonț, și se reîntoarse în umbră, să-și ia arcul.

Mai întîi, marele hol, — se gîndi. Nu era grăbit. Cei de sus n-aveau decît să-l aștepte! Își imagină fața lătăreață a lui Tomkin, leoarcă de sudoare, încordată, neștiind încă ce se întîmplă la etajele inferioare.

Mișcîndu-se, nu făcea mai mult zgomot ca murmurul vîntului, trecînd, în noaptea fierbinte, printre stîlpii turnului. În sectorul următor, dădu peste un alt agent în civil. Se strecură în spatele lui și îi petrecu în jurul gîtului un laț de nailon negru. Trase, apoi își încrucișă cu putere încheieturile mîinii. Nodul se înfipse violent în mărul lui Adam al bărbatului, care se lăsă pe spate, încercînd să-și recapete respirația.

Saïgo rămase o clipă descumpănit. Omul se răsuci și îl atacă, în loc să lupte cu frînghia care se strîngea. Era un bărbat foarte puternic, și Saïgo simți că își pierde echilibrul. Se afla prea aproape. Brațele groase ca niște bîrne i se împletiră în jurul taliei. Saïgo îl lovi puternic peste laba piciorului și celălalt îi dădu imediat drumul. Căzu pe o parte : elanul pe care și-l luase era prea violent.

Polițistul se aruncă imediat peste el, gîfîind ; reprezenta un pericol, fie și numai prin greutatea lui. Saïgo lansă lovitura „zmeului" și lovituri fandate. Nu aveau efect decît pe jumătate, dar greutatea enormă a polițistului nu-i permitea să se sprijine cum trebuie. Tot ce voia era să-l răstoarne. Se zbătea, și sudoarea care i se prelingea pe gît îi păta costumul negru.

Se blestemă pentru greșeala sa : exces de încredere. Își degajă mîna dreaptă și scoase o lamă cu arc. Străpunse umărul celuilalt exact în mijlocul claviculei. Omul gemu și, ciudat, strînse mai tare. Saïgo auzi un pîrîit lîngă urechea dreaptă : arcul era de acum inutilizabil.

Polițistul se lăsă cu toată greutatea pe genunchii așezați pe pieptul lui Saïgo. Era o greșeală. Dar de unde să știe că Saïgo putea să reziste mai mult de șapte minute fără aer ?

Saïgo își concentră atenția asupra pieptului celuilalt. N-avea destul loc pentru a-și putea folosi eficient ghearele. Își încordă degetele mîinii drepte și le utiliză ca pe vîrful unui cuțit. Lovi drept în șoldul omului, chiar sub coaste. De această dată, vesta de protecție își făcu datoria și devie lovitura, care, deși dureroasă, nu fusese mortală.

În disperare de cauză, Saïgo se folosi de **tettsui**. Sternul plesni, plămînii trupului enorm, care îl strivea, se goliră.

Saïgo reușise în sfîrșit să-l răstoarne pe polițist și, călare pe el, îi înfășură din nou șnurul în jurul gîtului, ridicîndu-l cît putea.

Percepu sunetul. Din ce în ce mai ascuțit, pînă depăși pragul auzului omenesc. În aceeași clipă sări într-o parte. Simți o dîră arzătoare în lungul tîmplei drepte și, pe jumătate

ameţit, se rostogoli pe dalele holului. Alunecă în umbră, dar sunetul morţii îl urmări şi acolo.

Încă un trăgător ascuns! Se ghemui lîngă o coloană groasă, şi auzi, ţîşnind în noapte, zgomot şi mişcări. I se prelingea sînge din rană şi îşi duse fără să vrea mîna la tîmpla din care se prelingea sînge. Încă o dată, fusese imprudent!

Nu putem recomanda folosirea drogului, indiferent despre ce drog ar fi vorba, îl auzea pe senseï-ul său spunînd. Drogul are tendinţa să restrîngă cîmpul conştiinţei, să intensifice fasciculul percepţiei limitate, dînd totodată o impresie exact inversă. Oferă un aspect eronat al realităţii. Limitarea percepţiei este un defect inerent oricărei forme de luptă, mai ales în cursul ultimelor stadii. Chiar şi luptătorii încercaţi trebuie să se ferească de acest lucru. Cînd intervine acest fenomen, trebuie să faceţi „Capul de şobolan" şi „Gîtul de bou". Dacă sînteţi preocupaţi de detalii, retrăgeţi-vă şi reconsideraţi lupta de la o anumită distanţă.

Era exact capcana pe care şi-o întinsese singur şi în care căzuse. Altfel, niciodată nu ar fi fost atins de acest glonţ.

Încă nu auzea bine, şi se îndepărtă, furişîndu-se, de centrul dramei. Avea nevoie de timp pentru a-şi reveni.

Mişcare în stînga şi în faţă. Era întins într-un colţ, în interiorul turnului. Deasupra lui, marele hol neterminat forma o reţea, din ce în ce mai strînsă, de lumină slabă şi de întuneric adînc. Aerul negru îl strivea ca o coloană de apă, grea, apăsătoare.

Pentru prima oară luă în consideraţie o eventualitate copleşitoare: oare nu-şi subestimase grav adversarii? Se simţea neputincios şi teribil de singur, exact ca în noaptea aceea cînd vîntul urla peste Detroit în timp ce, cu ochii goi şi uscaţi, cu mîinile tremurînde, smulgea o parte din el însuşi; exact ca în clipa cînd privirea îi căzuse pe faţa tatălui său, asasinat. Odată dispărută singura fiinţă care îl înţelegea, în el nu mai rămăsese absolut nimic, în afara dorinţelor lui Satsugaï. Restul nu mai conta. De parcă ar fi lăsat mîinile uscate ale unui puternic **Kami** să-i dirijeze viaţa: un **jikiniki**, un demon mîncător de oameni. Poate chiar tatăl său nu fusese altceva decît asta?! Îşi dăduse perfect de bine seama de această monomanie irepresibilă, deşi simţea pentru el mai mult respect decît pentru oricine şi orice pe lume, în afară, poate, de onoarea numelui său. De cînd citise povestea celuilalt Saïgo, era convins că în Satsugaï se reîntrupase **Kami**-ul acelui mare patriot. Era foarte posibil, după tradiţia budistă

Satsugaï îl dominase, de la vîrsta cea mai fragedă. Viaţa lui Saïgo nu fusese decît prelungirea vieţii tatălui, şi tînărul nu avusese niciodată ocazia să descopere că avea o existenţă de care ar fi putut să se bucure el însuşi. Acum ştia că în viaţă nu mai există nimic care i-ar mai fi putut aduce bucurie. Nu-i rămînea decît simpla conştiinţă a unei munci neterminate, care îl antrena spre un sfîrşit inevitabil.

Şi deodată nu mai fu nici singur, nici speriat. Drogul îi sensibilizase nervii şi-i ascuţise simţurile. Muşchii îi tremătau de energie stăpînită. Era momentul să pornească.

Ieşind din umbră, dădu peste un poliţist cu pistolul mitralieră gata să tragă. Se văzură în aceeaşi clipă. Ţeava armei se ridică, îndreptîndu-se spre pieptul lui Saïgo. Indexul omului atinse trăgaciul ; privirea sa întîlni privirea lui Saïgo : degetul îi încremeni.

Nemişcat, ca o statuie, poliţistul nu avu nici o reacţie, cînd Saïgo ridică o bucată de lemn rotunjit, negru, pe care o purta la brîu. Ochii omului păreau goi. Saïgo apăsă pe un resort ascuns şi, cu un declic, un vîrf de oţel de zece centimetri pătrunse în gura căscată a poliţistului în civil, traversă cerul gurii şi perforă creierul. Omul se răsuci pe loc, degetul i se încleştă pe trăgaciul armei care slobozi o rafală scurtă — un semicerc ucigător. Apoi se prăbuşi greoi, pe pavajul marelui hol. Saïgo era deja departe. Auzi paşi apăsaţi care alergau, strigătele răguşite ale celorlalţi poliţişti, sfîrîitul unui walkie-talkie.

Ocoli zona acoperită de cel de-al doilea trăgător de elită. Acesta era singurul care îi mai punea beţe în roate. Omul cu puşca era în principiu la fel de mobil ca şi el. Harageï-ul îl proteja pe Saïgo de orice atac direct şi ar fi putut, prin linişte, să dejoace o bună parte din ameninţarea armelor cu bătaie lungă. Dar totul era confuz, se simţea lipsit de cea mai mare parte a simţurilor sale supranaturale, iar harageï-ul era ineficient la distanţele cu care avea de-a face.

Acum trebuia să urce, dar ştia că e imposibil, cît mai exista această ultimă ameninţare.

Dintr-o săritură fu pe schelăria înălţată pînă la jumătatea mezaninului. Două împuşcături apropiate loviră metalul, aproape de şoldul său stîng, şi, dacă n-ar fi fost în mişcare, ar fi fost atins cel puţin o dată.

Alergă de-a lungul schelei, atent la ceea ce se găsea în faţa lui, în timp ce subconştientul încerca să repereze poziţia

trăgătorului, în funcție de cele două fulgere, pe care le înregistrase la periferia cîmpului vizual.

Lăsă această parte din el să-i controleze reacțiile trupului, și se concentră asupra localizării omului, pîndind în același timp cea mai mică mișcare.

În față, zărea acum două pete de lumină, despărțite de o lungă zonă întunecată. Pentru a evita petele, ar fi trebuit să coboare la nivelul inferior, și n-ar fi vrut, căci ar fi renunțat la avantajul, din ce în ce mai însemnat, pe care îl avea față de trăgătorul de elită.

Se opri la doi metri de prima pată de lumină și, perfect nemișcat, studie topografia locurilor din preajmă.

Respiră profund de trei ori, și se avîntă. Un pas, doi, apoi zbură în aer, cu picioarele strînse, ca într-un salt periculos; traversă prima dîră de lumină, ca o bilă ce se rotește.

Era aproape de capătul traiectoriei, cînd auzi detunătura puștii. În cursul tumbei sale aeriene, nu putu să distingă cît de mult se apropiase trăgătorul și nu vru să rîște. Imediat ce atinse cu picioarele schela, se avîntă din nou. Aerul din jurul său îi păru deodată dens și umed, mișcîndu-se ca un nor ce se destramă.

Instinctiv, își ținu respirația. Într-o fracțiune de secundă rostogolindu-se prin aer, văzu strălucirea ternă a metalului grenadei sărind pe schelă, într-o băltoacă de lumină. Numără detunăturile și șuierăturile : patru gloanțe. O arsură rapidă, ca un fier înroșit, pe una din pulpe, apoi intră din nou în întuneric, în picioare, plonjînd către omul cu pușca. Nu ținu seama de durerea din piciorul drept. Creierul său, compartimentat prin educație, nu permitea șocului nervos să se răspîndească și să rupă tensiunea simțurilor la pîndă.

Trăgătorul, distingînd în sfîrșit întregul contur al siluetei care se arunca asupra lui, nu se lăsă în genunchi pentru a putea lua linia de ochire, ci întoarse arma de-a latul corpului, ca pentru o bătaie cu bîte. Lansă înainte patul greu al puștii, încercînd să taie elanul adversarului și simți că lemnul lovește ceva — cotul siluetei, își zise.

Se dădu un pas înapoi și se întoarse piezîș, proiectînd țeava armei înainte și în jos, pentru o lovitură oblică. Saïgo o îndepărtă cu antebrațul, făcînd în același timp un mic pas. Era acum la distanța potrivită. Lovi : o lovitură „zmeu", cu latul palmei — la fel de tare ca o bucată de beton armat. Toată partea dreaptă a cutiei toracice a omului se sparse ca o coajă de ou.

Polițistul nu avu timp decît să scoată un strigăt — de parcă s-ar fi mirat. Cînd capul și bustul i se înclinară înainte, Saïgo, ridicîndu-și foarte sus piciorul, îl lovi la rădăcina nasului. Pielea plezni, iar cartilagiul fu smuls de pe os. Un jet de sînge, și trăgătorul căzu peste parapet pe urma armei, acum nefolositoare.

Dintr-o săritură, Saïgo se îndreptă spre scară. Mîna îi era încleștată pe katana.

* * *

— L-au terminat. Auzi ce tărăboi!

Tomkin se referea la împușcături. Stătea în picioare, aplecat peste birou. Brațele lui, ca niște stîlpi, păreau încremenite, cu pumnii lipiți de tăblia mesei.

Pîrîitul mitralierelor răsuna ca un ecou de tunet, amplificat și purtat de curenții de aer care urcau din atrium.

Nicholas nu se clintise de la postul său, din apropierea ușilor duble din metal.

— Ce zici de asta, Nick?

Nervozitatea neașteptată a lui Tomkin îl uimi. Ultima oară cînd îl văzuse, era calm și relaxat, ca un om gata să plece în vacanță. Acum era la capătul puterilor.

Da, de cealaltă parte a camerei, Tomkin transpira de frică. Începea să aibă îndoieli cu privire la tîrgul său cu ninja. Tot ce se întîmpla jos, nu i se părea în ordine. Știa exact cîți oameni desfășurase Croaker și ce arme aveau. Îl omorîseră? Un zgomot ca de război mondial urca de la etajele inferioare... Și dacă totuși ajunge pînă aici?... își spuse. Dumnezeule! Linnear este ultima mea linie de apărare — și eu l-am sacrificat!

Tomkin deschise gura, dar în ultima clipă înghiți cuvintele care erau gata să-i scape. Pentru nimic în lume nu trebuia să-i mărturisească lui Nicholas ce făcuse. Își băgă mîna tremurîndă în interiorul vestei, și degetele transpirate atinseră pieptul cald al revolverului.

Nu se simțea deloc la largul său, ca un piranha fără dinți, care vede pe neașteptate un rechin înaintînd către el. Această impresie nu avea nimic îmbucurător. Îi plăcea să țină totul în mînă — la birou, în consiliile de administrație, în focul luptelor interne; în străinătate, cînd îmblînzea clienții recalcitranți — pe cînd ceilalți îndurau, cu neliniște și incertitudine, învol-

burările şi hopurile unui destin pe care doar el îl crea. Dar în această noapte, pentru moment, în orice caz, alţii luaseră controlul asupra vieţii sale, şi simţi tăişul fricii, o spaimă cum nu mai cunoscuse dintr-o zi însorită, de acum şaisprezece ani... Casa din Gin Lane, arşiţa verii, zgomotul vîntului care trecea prin ierburile înalte ale plajei, nisipul uscat care părea de sticlă... apa care creştea şi cobora... Un geamăt... O mişcare... şi apoi... Gelda. Doamne, Gelda ! Gelda !

Inima îi bătea în piept ca un ciocan, şi un fior îi urea din părţile genitale în intestine, începînd să-l strîngă... să-l strîngă...

— ...mai bine să vă aşezaţi şi să faceţi ce v-am spus.

— Ce ? Ce ?

— Aşează-te, Tomkin. Va sosi în curînd.

— Va sosi ? Cine ?

— Saïgo. Ninja.

Faţa lui Tomkin lucea în lumina amurgului care pătrundea prin peretele de sticlă din stînga. Toate lămpile de pe etaj erau stinse.

— Nu l-au omorît ?

— Nu cred.

— Dar toţi oamenii aceia... acolo jos ?

Îi considera linii de apărare. Era imposibil să se prăbuşească aşa de repede, aşa uşor. Nicholas se înşelă asupra sensului întrebării.

— Îţi pasă de soarta lor ? Asta mă miră. Doar n-a fost ideea mea. Ar fi trebuit să fim numai noi trei : eu, dumneata şi... el. Cei de jos nu au nici o vină.

— Vrei să spui, răspunse Tomkin, că noi — tu, locotenentul şi cu mine, — sîntem vinovaţi ?

Se apropie puţin de ferestre, întrebîndu-se dacă Nicholas îl va urma, aşa cum ninja îi dăduse să înţeleagă. Dar Nicholas rămase nemişcat.

— Nu. Aici, pe Olimp, moralitatea nu prea are sens. Atunci cînd te obişnuieşti să priveşti oamenii dintr-o loc atît de înalt, trăsăturile lor personale se şterg sau, în orice caz, par atît de neclare, încît toţi devin la fel de impersonali ca nişte şoareci — şi la fel de neînsemnaţi. Ce înseamnă pentru istorie o furnică în minus ? Are prea puţină importanţă, pentru a se ţine cont de existenţa ei.

— Eşti nebun ! spuse Tomkin. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Nenorocirea este, îşi spuse, că ştie perfect despre ce vorbeşte. Îşi apăsă tîmplele cu mîinile şi clipi, sub cascada orbi-

toare a imaginilor proiectate pe retina sa... Gelda şi încă o fată. De ce îi bătea pulsul atît de tare? Şi, deodată, ura i se revărsă ca otrava în vine. Îi zvîcnea capul şi îl simţea umflat ca un balon. Cum putuse ea... Îi fixase pedeapsa, bineînţeles. Şi pentru Justine... Gîndurile începură să-i fugă primejdios...

Unde erau oare zilele nevinovate ale copilăriei? se întrebă. Vînătoarea de ouă de Paşte, în Connecticut, cursurile de dans, verile plăcute, pline de veselie, cînd fiicele sale ieşeau din mare ca două sirene cu piele brună? Rămăseseră pe fotografii îngălbenite, împotmolite iremediabil între hîrtia Kodak şi substanţele chimice; cu nimic mai reale decît Xanadu, închipuit de Coleridge; dispărute în ceaţă, ca visele unui opiomman.

— Spui că vine?

Vocea lui Tomkin se înecase în frică. Trebui să-şi dreagă glasul, înainte de a urma:

— Ce vei face acum?

— Aşează-te, Tomkin, răspunse Nicholas. Nu sta în faţa ferestrelor.

— Vreau să ştiu, strigă Tomkin. Este vorba de viaţa mea!

— Aşează-te, Tomkin, repetă Nicholas, şi mai încet decît înainte. Încetează să mai urli, dacă nu vrei să-l aduci drept spre noi.

Tomkin îl fulgeră cu privirea. Pieptul i se ridică sub vestă. Apoi, brusc, se prăbuşi în fotoliu.

Nicholas întoarse capul spre capătul încăperii. Lîngă uşa deschisă a sălii de baie, se găsea un culoar îngust, care ducea la instalaţiile electrice şi de aer condiţionat ale etajului, apoi la birourile din partea opusă a turnului.

Nu credea că Saïgo va veni prin uşile de la intrare. Nici el n-ar fi procedat aşa · erau masive şi se deschideau încet. Da, deschiderea lor cerea prea mult timp şi efort. Nu putea să folosească nici ferestrele; ca la majoritatea construcţiilor moderne, climatizate în întregime, ferestrele nu se deschideau. Putea să le spargă, desigur, dar asta ar lua timp şi mai ales ar face prea mult zgomot.

Era logic să se aştepte la un atac venit dinspre acel mic culoar. O clipă se gîndi să ocupe o poziţie mai avantajoasă, poate în nişa climatizatorului. Dar dacă Saïgo alege altă cale de acces, ar pierde minute preţioase pentru a reveni în birou. Nu, nu putea să şi asume acest risc.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că Saïgo tocmai urca.

Era din nou liniște. Auzea doar un freamăt lin în urechea internă, ca amintirea unei furtuni violente. Odată închise ușile de la intrare, nici un zgomot nu mai putea răzbi.

Nicholas auzea respirația gîfîitoare a lui Tomkin — o respirație de astmatic. În partea unde se afla biroul, era întuneric.

— Mișcă-te ușor spre dreapta ta, șopti Nicholas. Fără să atingi fotoliul... Așa. Și acum, nu te mai mișca.

Întoarse capul. O rază de lumină atingea o parte din părul gri, de culoarea oțelului, al lui Tomkin, împărțindu-i craniul în patru.

* * *

Prezența lor făcea locurile să trăiască.

Bineînțeles că trebuia să se aștepte la asta.

Doi la intrarea scării. Alți trei pentru paza ascensorului. Nici nu se gîndise că ar putea să folosească ascensorul principal.

Cel mai ușor i-ar fi fost să-i hipnotizeze. Un plan practic și amuzant. Îi plăcea ideea de a fi escortat în lift de unul dintre acești polițiști în civil. Dacă ar fi avut destul timp, ar fi putut să procedeze așa. Nu credea să mai albă răgazul necesar. Probabil că știau deja ce se întîmplase jos. Poate ceruseră întăriri. Nu voia să riște ca la ieșire să dea peste douăzeci de oameni, gata să tragă în tot ce mișcă.

Oh, s-ar fi putut descurca foarte bine chiar și atunci, dar să riște fără să fie nevoie, era prea stupid.

Apucă cele patru tampoane legate la cingătoarea sa. Le fixă pe încălțămintea cu talpă elastică și pe palme. Își trase katana în bandulieră, pe spate. Nu putea să mai facă un pas fără să atragă atenția, pentru că pe fața exterioară a fiecărui tampon erau dispuse, după un model complicat, cuie de fier ce depășeau cinci centimetri.

Saïgo își desfășură din talie o frînghie lungă din nailon, cu o mică ancoră, foarte ascuțită la un capăt. Cercetă cu privirea pereții atrium-ului, pe care îl cunoștea deja foarte bine. Găsi ceea ce căuta și începu să învîrtească frînghia pe deasupra capului.

Îi dădu drumul. Coarda urcă foarte sus și recăzu pe deasupra unei grinzi transversale din fier. Punctul de ancorare era destul de aproape de zid, pentru ca atunci cînd se lansă spre

înălțime, elanul luat să-l facă să atingă peretele. Își ridică picioarele, în așa fel încît tălpile încălțămintei să fie îndreptate spre zid. Simți izbitura în tot corpul, cînd tampoanele cu cuie se înfipseră în suprafața alveolată, din travertin.

Era una din metodele cele mai vechi ale **ninjutsu**-ului, folosită de secole pentru a pătrunde în cetățile fortificate ale inamicului. Un ninja nu putea să abandoneze din cauza unor simple ziduri, oricît de netede ar fi fost ele.

Urcă cu o viteză ulmitoare. Ca o muscă. Invizibil pentru toți cei ce se aflau dedesubt, chiar dacă, din întîmplare, ar fi ridicat capul și ar fi privit atît de sus. Era din nou în siguranță.

Oamenii din atrium, uluiți, îi declarară lui Croaker prin walkie-talkie, că au avut senzația că văd o umbră ridicîndu-se în aer și dispărînd.

Halucinogenul îl biciuia acum din plin. Era prins de realitatea imediată. În timp ce se cățăra, putea simultan să vadă, să simtă, să guste, să audă și să pipăie.

Sunete slabe, clare și vizualizate, urcau pînă la el, canalizate de acustica specială a atrium-ului. Era ciudat, pentru că, de cînd ajunsese sus, putea să asculte sunete precise, mult mai clare decît ar fi fost încă la etajele inferioare : voci, încălțăminte bocănind pe pavajul nou. Telefonau după ambulanțe. Trudă zadarnică, își spuse Monologuri fără răspuns Desigur, prin walkie-talkie Nu-l interesau

Praful fin, ce se ridica pînă la el, urca în aerul ce se învîrtea încet — ciclon minuscul fără efect, plutind spre petele de lumină

* * *

La ultimul etaj, tăcere absolută Cum își dorise Nicholas. Insistase ca nici unul din oamenii lui Croaker să nu apară la acest nivel Zgomotul era de acum cel mai primejdios dușman.

— Vreau, îi spusese lui Tomkin cu cîteva clipe înainte, să te întorci cu spatele, de îndată ce va intra Te simți în stare de asta ?

Pentru că nimic nu este mai greu decît să întorci spatele cuiva care are intenția să te omoare Dar era esențial Nicholas se temea de ce putea să i facă kuji-kiri lui Tomkin De exemplu, să-l determine să se arunce pe fereastră — nu era decît una din posibilități.

— Mă simt în stare.

Vocea lui Tomkin tremura de frică și, din nou, Nicholas se miră.

— Vrei să stau așa tot timpul cît va fi aici ?

— Nu te mai gîndi la asta. Ține minte doar ce ți-am spus. Dacă faci altceva, vei muri probabil, înainte să-ți dai seama. Nu este momentul să vrei să știi totul, să controlezi totul.

O parte din frica sa — Tomkin o înțelegea cu întîrziere — venea din faptul că Linnear semăna foarte mult cu el. Nu avea destulă intuiție pentru a înțelege în ce se asemănau atît, dar era sigur de asta. Avea în fața lui un bărbat periculos, o brută ținută în lesă de un strat subțire de educație. Tomkin tremură, închipuindu-și ce s-ar putea întîmpla dacă această pojghiță ar dispărea. Probabil, ăsta era motivul pentru care nu îndrăznea să-i mărturisească lui Linnear secretele sale. Da, erau amîndoi făcuți din aceeași esență și îl judeca pe Nicholas ca și cum s-ar fi judecat pe sine. El, Tomkin, ar fi făcut orice ca să se apere, deci Nicholas...

— Știu. M-am ținut sub control toată viața. E dificil să încasezi. Bătăturile nu cresc numai pe mîini.

— Ce vrei să spui ? întrebă Tomkin.

— Am senzația că de ani de zile sînt anesteziat.

Se întrerupse o clipă, cu fața înclinată, ca pentru a asculta un zgomot îndepărtat, și Tomkin simți cum intestinele i se transformă în apă. Ninja sosea, deja ? Dumnezeule, dorea să meargă la toaletă !

— Fiica dumitale este o persoană foarte deosebită, reluă Nicholas.

— Care ? Justine ? rînji Tomkin (se simțea mult mai bine — pe teren sigur.) Bineînțeles, dacă găsești „deosebit" a fi puțin nebun. Eu nu găsesc.

— Ești chiar imbecil, hei ? spuse Nicholas.

Se făcu tăcere. În penumbra din cameră, cei doi se priveau. Nicholas se întrebă dacă Croaker auzise discuția lor. Probabil rîdea pe înfundate...

— Chestie de opinie personală, nu ? spuse Tomkin bătînd în retragere. (Nu voia să-l înfurie pe Linnear tocmai acum.) Vreau să spun, reluă el, că ea m-a făcut să nu iau în tragic asta. Nu o cunoști decît de puțin timp. Ascultă... (bătu cu arătătorul în masă.) Ți-am spus unde o găsești, nu-l așa ? Te-am ajutat să o regăsești. Aș vrea să vă înțelegeți amîndoi, ți-am

mai spus-o și o gîndesc. Îi faci bine. Forța dumitale o poate împiedica să se piardă iar...

— Nu o cunoști deloc, zise Nicholas. Are mai mult creier decît mulți bărbați cunoscuți de mine...

Lăsă fraza neterminată. Îl sfida pe Tomkin ? Dacă era așa, Tomkin prefera să nu ridice mănușa.

— Poate s-a schimbat. Nu am văzut-o de mult timp. Probabil că eu o consider încă bebelușul familiei. Gelda, fata mea mai mare, părea mai capabilă să se descurce singură, chiar atunci cînd erau niște copile. A fost întotdeauna mai mondenă decît Justine.

Oh ! Da, mondenă ! De rîs nu altceva ! Femei care se sărută .. De la cine o fi moștenit asta ?

— Tare mă tem că noi nu sîntem ceea ce se cheamă o familie unită, reluă el.

Și cum ar fi putut să fie altfel ?

— Da, fetelor mele nu prea le pasă de familie. Îmi pare rău, dar n-ar fi trebuit să mă aștept la altceva, nu-i așa ? Cînd nu li se acordă destul timp... (în penumbra din birou, Nicholas simți că Tomkin ridică din umeri), copiii se îndepărtează inevitabil de părinții lor și găsesc alte persoane cărora le acordă toată încrederea.

Încetă să mai bată cu arătătorul în birou.

— Da, s-ar putea spune că ambele mele fete sînt niște adolescente întîrziate.

* * *

Nici unul nu rostise de mult timp vreun cuvînt. Tăcerea părea absolută, exact inversul a ceea ce te aștepți să găsești într-un oraș mare. Ceea ce se petrecea în exterior, nu mai exista pentru el. Erau închiși aici, într-o lume a violenței create de ei înșiși, unde legile care acționau în restul universului nu aveau nici o valoare. Divinități sumbre și însîngerate bîntuiau aceste coridoare, înguste ca galeriile secrete ale Marii Piramide. Clipele zburau ca frunzele sfîșiate, purtate de o furtună autumnală.

Sosește. În sfîrșit, sosește.

Se născuse din pămînt. Daï-en-kyo-chi, așa cum îl învățase Aka-i-ninjutsu : „Mare-rotund-oglindă-înțelepciune". Asta era forța sa, și el începu Shu-ji-ul-mantra, descîntecul care îl adu-

cea în stadiul final al pregătirii, „Moarte, noapte și sînge", lupta ninjutsu.

În clipa care urmă zgomotului slab al săriturii lui Saïgo la etajul superior, auzi un sunet unic în lume : cel produs de katana, în timp ce este scoasă din teacă.

*

* *

Croaker, creatură nemernică, gîndi Nicholas, făceai mai bine dacă rămîneai în afara tuturor acestor lucruri. Te prevenisem. Este o afacere între mine și Saïgo — și Dumnezeu să-i apere pe toți aceia care stau în calea noastră.

Mișcare la etaj. Nicholas fu singurul care îl auzi. Îl ajuta haragei-ul. Putea să simtă cum se apropia ninja. Da, simțurile sale ghiceau mișcarea omului ca pe o trepidație în vîrful degetelor. Nu purta decît o cămașă din mătase ușoară și un palton din bumbac. Apucă katana cu amîndouă mîinile și o îndreptă în poziție hasso biraki, „deschis pe opt părți", tehnică pusă la punct de Miyamoto Musashi, cu mai mult de trei sute de ani în urmă. Nu exista nici o poziție kenjutsu de atac mai eficace. O demonstraseră alții, cu mult timp înainte de nașterea sa.

Energia curgea prin el cum curge curentul electric printr-un grup electrogen. Noaptea pulsa ca o a doua inimă, cu voința ei proprie, urmînd un destin pe care nu putea încă nimeni să-l cunoască.

Obiectele îi apăreau acum ca elemente ale unui tot, părți detașabile, care se încrustau în topografia etajului. Mobilele : înălțime, lungime, grosime ; aplicele de pe pereți, plafonierele de pe tavan ; lumea se reducea la o serie de spații bine delimitate, în sînul cărora urma să se deruleze dansul morții, început cu atîția ani mai înainte.

O umbră tremură, și Nicholas știu că Saïgo se afla în culoarul mic. Sări în mijlocul încăperii, cu sabia foarte sus, deasupra capului, și un strigăt țîșni din adîncurile pieptului său.

Nările sale fremătară : era încă la mijlocul traiectoriei, rostogolindu-se pentru a se îndepărta cît mai mult posibil de culoar. Simți mirosul înainte chiar de a auzi sunetul slab al impactului cu podeaua.

Uşa de la baie era deschisă şi se folosi de asta. În întuneric, explozia, reţinută în spaţiul închis, păru înspăimîntătoare. Îl simţi pe Tomkin ridicîndu-se şi întorcîndu-se.

Saïgo era deja în încăpere, deplasîndu-se cu o viteză nebună, utilizînd zgomotul exploziei pentru a-l descoperi.

Se îndrepta chiar spre Tomkin.

—Nu te apropia ! strigă Tomkin, ridicînd mîinile pentru a se apăra.

Înţelese că ar avea timp să moară în zece feluri diferite, înainte de a putea să-şi scoată arma şi să tragă.

— E acolo ! E acolo !

Arăta înnebunit spre partea unde se retrăsese Nicholas.

Saïgo nu spuse nimic, dar ochii îi străluciră de un fel de furie rece, care îl făcu pe Tomkin să tremure de frică. Pentru prima dată în viaţa lui, moartea era o realitate zdrobitoare. Am murit deja, îşi spuse, văzînd pe faţa lui Saïgo ceva ce nu aparţinea acestei lumi. Da, nu era oare însuşi Lucifer venit să-l înhaţe ? Nu credea în astfel de lucruri. Văzu scînteierea oribilă a luminii pe ghearele de oţel de pe mîna stîngă, ridicate, gata să se abată ca un fulger spre pieptul său.

Apoi, într-o clipă i se păru, ninja fu aruncat la pămînt, către fereastră. Cu umărul drept lăsat în jos, Nicholas alergă cu pas uşor către corpul care încă se rostogolea în aer — agitînd katana în faţa lui, cu ambele mîini.

Saïgo se mai rostogoli o dată şi aterizâ în faţa lui Nicholas. Îşi scoase katana din teacă cu mîna stîngă, trasînd un arc de cerc fulgerător.

Nicholas îşi aplecă capul şi în acelaşi timp sări în aer. Un obiect de mărimea unui cui mic traversă spaţiul şi mai sălta o dată pe podea, chiar în faţa biroului. Dar Saïgo era uşor dezechilibrat de săritură, aşa că micul obiect, în loc să alunece pe birou, se ciocni de marginea acestuia şi ricoşă.

Miniexplozia smulse katana din mîna lui Nicholas ; toată partea dinainte a biroului era ţăndări, iar mocheta fusese făcută praf.

Imediat, Saïgo se îndreptă spre Nicholas, care mai încerca încă să se îndepărteze de centrul exploziei.

Cu coada ochiului, Nicholas îl zări pe Saïgo înaintînd. Nicholas era vulnerabil şi o ştia foarte bine. În poziţia sa, nu era posibilă nici o apărare clasică, mai ales împotriva unui adversar ca Saïgo. Se decise într-o clipă. Sprijinindu-se în mîini cu toată forţa braţelor şi umerilor, îşi proiectă oblic corpul spre înălţime. Tălpile încălţămintei atinseră degetele lui Saïgo şi se

înfășurară împrejurul gărzii katana-ei acestuia. Unghiul loviturii amplifică violența ei. Arma zbură, efectiv.

Saïgo se avîntă cu ghearele înainte. Nicholas i se împotrivi cu lovituri fandate, la ficat și la splină, cărora le lipsi finalitatea, dar care abătură pericolul atacului.

Imediat, Saïgo încercă lovitura „zmeu", spre inimă. În afara faptului că putea fi mortală, i-ar fi permis să rupă echilibrul de forțe, care din cauza crizei de timp era în favoarea lui Nicholas. Fuga lui Saïgo devenea mai dificilă cu fiecare clipă pe care o pierdea.

Saïgo nu reacționă la lovitura „șarpe" pe care i-o dădu Nicholas în claviculă; își stăpîni durerea și se concentră la ceea ce avea de făcut. Era nervos, surprins de stilul de apărare al lui Nicholas. Era un fel de ninjutsu, dar pe care nu-l mai întîlnise niciodată. Era Aka-i-ninjutsu? se gîndi. Îl părea bine. Pe Amida Budha! Era ninja contra ninja...

Saïgo se desprinse din „cheia în patru mîini", pe care i-o impusese Nicholas. Era pregătit pentru lovitura „zmeu" spre inimă. În mai puțin timp decît trebuie pentru a ști ce i se întîmplă, Nicholas ar fi mort, Aka-i-ninjutsu, sau nu...

Se îndepărtă brusc și se ghemui la pămînt, în timp ce un glonț zbura prin aer în partea unde se găsea cu o clipă înainte. Amida! Se mai află un om pe palier. Bombăni împotriva lui însuși.

Cum se putuse lăsa prins de faptul că tocmai îl găsise pe Nicholas? Asta îl împiedicase să simtă prezența celui de-al treilea. Unde era?

Dar Nicholas îi lansă un tettsui-to și îl bloca atît de tare, încît trebui să se concentreze numai asupra lui.

Cu un efort extraordinar, Saïgo reuși să se elibereze de Nicholas și să sară spre locul unde se afla katana sa. Ca un fulger, Nicholas se aruncă asupra lui, cu corpul întins la extrem, și îl apucă cu toată forța de glezne. Se prăbușiră încleștați lîngă planșeta de desen. Saïgo reuși să-și ridice katana. Un alt glonț ricoșă de colțul planșetei, proiectîndu-i așchii în față și făcîndu-l să se întoarcă pe o parte, înjurînd.

Nicholas sări spre brațul înarmat, gîndindu-se la toate shakens-urile gata să-l lovească în plină figură, în orice clipă. Alese mișcarea „aer-mare", pentru a-l face pe Saïgo să-și piardă echilibrul, fiindcă auzise — la fel ca adversarul său, și era sigur de asta — bîzîitul slab al ascensorului. Nicholas știa că, atunci cînd vor sosi oamenii lui Croaker, nu vor mai risca de astă dată și vor inunda etajul cu gaze lacrimogene, chiar de la des-

chiderea uşilor ascensorului.

Saïgo ştia şi el că era la limită, în ce priveşte timpul întîlnise un element nou, la care nu se aşteptase. Nicholas nu avea nevoie decît de un joc egal, pe cînd el...

Atacă sus, printr-o serie rapidă de lovituri care vizau esofagul lui Nicholas, dar fu respins. Fruntea i se acoperise de sudoare. Mintea îi funcţiona foarte rapid, întorcîndu-se tot timpul în acelaşi punct: dacă era imposibil să-i omoare pe amîndoi, trebuia să se mulţumească cu uciderea unuia şi să-l lase pe celălalt pentru mai tîrziu. Nu avea timp să aleagă.

Încasă două lovituri şi se îndoi, mimînd o durere pe care nu o simţea; îşi abătu mîna dreaptă, ca pentru a se apăra, spre centură şi scoase o altă sferă minuscuă. De astă dată nu-şi mai putea permite nici o greşeală.

Întoarse capul, o clipă, pentru a memoriza poziţia lui Tomkin, şi în acel moment Nicholas înţelese. În momentul în care Saïgo aruncă mica bombă, Nicholas plonjă de-a lungul biroului şi se ciocni de Tomkin, care încremenise. Auzi în spate zgomotul făcut de sfera de metal. Îmbrîncindu-l pe Tomkin, pentru a-l scoate din perimetrul exploziei, dădu o lovitură cu piciorul în fotoliul masiv, care se răsturnă, creindu-i un fel de adăpost. Aproape în aceeaşi clipă auzi o împuşcătură, apoi ceva ce i se păru zgomotul unui tunet. Atinse podeaua chiar în momentul exploziei.

* * *

Un val arzător, verde-albastru-galben. Urmat imediat de unda de şoc, sonoră, aproape metalică. Imediat după, un trosnet de mobilă ruptă în bucăţele, asemănător căderii grindinii într-o zi geroasă. Nicholas se întoarse pe spate şi se ridică.

— Ce ?...

Puse palma pe ţeasta lui Tomkin şi-l împinse la podea.

— Taci ! şuieră printre dinţi.

Văzu capul lui Croaker ieşind din spatele spătarului canapelei, pentru a arunca o privire.

— Doamne ! Tomkin e întreg ? întrebă locotenentul, ridicîndu-se.

— Fără o zgîrîietură.

Dar, gîndi Nicholas, lipsise foarte puţin să nu fie aşa.

Regreta amarnic că îl lăsase pe Saïgo să fugă. După atîţia ani, nu mai avea decît o dorinţă : ochi pentru ochi, dinte pen-

tru dinte, viață pentru viață. Înfruntarea rămăsese fără final. Știa că, într-un fel, avusese noroc. Văzuse mirarea lui Saïgo, cînd acesta înțelesese că Nicholas este și el ninja. Da, era o compensație, dar confruntarea următoare va fi cu atît mai redutabilă. În seara asta, Saïgo îl luase pe neașteptate...

— Doamne! repetă Croaker, iar Nicholas îi urmări privirea neîncrezătoare. Nu eram sigur că am văzut bine... chiar înainte de explozie, dar acum...

În partea în care se afla al treilea geam, nu mai erau decît cioburi. Mocheta era acoperită de bucățele de sticlă; vîntul făcuse să cadă o parte în interior.

— Dement! spuse Croaker, băgîndu-și revolverul în toc. Cred că acest tip trebuie să fie dement — sau sinucigaș!

Se întoarse spre ușile din metal ale ascensorului, și făcu semn oamenilor săi să iasă.

— Jos! strigă un sergent cu părul zburlit. Mergeți să vedeți dacă a rămas suficient din acest ticălos, sau medicul legist trebuie să răzuie trotuarul.

Nicholas înaintase spre geamul spart și privea în afară. Croaker se apropie de el.

— Este prea sus, spuse el, nu se văd decît dispozitivele din parcarea de mașini.

În spatele lor, Tomkin își ștergea de praf costumul boțit, decolorat de explozii. Croaker părăsi camera, fără să-i arunce o privire.

— Nick... (Pentru prima oară în viață Tomkin se exprima cu greutate. Picioarele îi erau ca de cauciuc.) A plecat?

Nicholas privea în continuare afară. Reușea să distingă acum mișcări, lumini care se apropiau. Găsiseră corpul.

— Mi-ai salvat viața... (Tomkin tuși.) Vreau să-ți mulțumesc.

Poate Nicholas nu auzise ceea ce îi spusese el lui Saïgo. Fusese nebun să-i facă confidențe. Știa că îi fusese frică, că fără intervenția lui Nicholas ar fi acum mort. Îi era îndatorat tînărului și asta nu-i plăcea deloc. Simți cum îl cuprinde furia și, pentru o clipă, se urî, așa cum se urise și atunci cînd se ridicase, transpirat și gîfîind, abandonînd trupul neputincios al fiicei sale; erau atîția ani de la acea zi de vară, la Gin Lane...

Cînd Nicholas ajunse în stradă, cadavrul fusese deja băgat într-un sac special. Îi opri să-l încarce în ambulanță. Medicul legist, o blondă cu tenul cuperozic, ridică ochii spre Croaker, care-i făcu un semn afirmativ.

— Nu mai rămîne mare lucru după o astfel de cădere, spuse Croaker, cu o ciudată lipsă de emoție în glas.

Avea dreptate. Nu rămăsese mai nimic din capul lui Saïgo, fața îi era zdrobită. Un umăr părea rupt și gîtul forma un unghi ciudat...

— Picioarele sînt ca piftia, reluă locotenentul (această priveliște îi făcea vizibilă plăcere). Nici un os nu pare mai lung de doi centimetri. Nu-i așa, doctore ?

Blonda în bluză albă încuviință, cu un aer plictisit.

— Luați-l, spuse ea. Este etichetat. Mă așteaptă ceilalți.

Se îndepărtă, și Nicholas se uită după brancardierii care ieșeau din clădire. Privind polițiștii morți, Croaker se îngălbeni.

— Patru morți, Nick. (Vocea îi era aspră.) Pînă acum. Avem doi absenți și doi sau trei care se simt rău din cauza gazului. Dumnezeule, prietenul tău Saïgo omoară așa cum alții respiră. (Își trecu mîinile peste față.) Sînt bucuros că s-a terminat totul, spuse. Diabolic !

— Îmi pare rău că s-a terminat așa, răspunse Nicholas.

— Mai ales, nu-mi spune : „V-am prevenit".

— Nu mă gîndesc deloc la asta. Îmi spuneam : nu mai este acolo. Pot să continui să-mi trăiesc viața. Nu-mi doresc decît un lucru : s-o văd pe Justine.

— De ce o fi sărit ?

— Era un luptător. Să moară luptînd, era idealul său de viață.

— Nu înțeleg filozofia asta.

Nicholas ridică din umeri. La ce bun să explici aceste lucruri ?

— N-are importanță, spuse, privind în jurul său. I-ați găsit katana ? Aș dori mult s-o păstrez.

— Ce ?

— Sabia sa.

— Nu. Nu credeam să-i găsească [illegible] corpul în întregime. Sabia trebuie să fie pe acolo. O vom găsi.

— Îmi închipui că nu mai contează.

Croaker privi peste umărul lui Nicholas.

— Cred că te caută patronul.

Nicholas se întoarse, apoi surise prietenului său.

— Ex-patronul meu, vrei să spui ?

Tomkin, cu costumul pătat şi şifonat, se oprise lîngă limuzină. Şoferul ţinea portiera, servil ca de obicei. Motorul părea că tună. Sirenele urlau : noaptea, mai puţin în partea unde se aflau, părea foarte luminoasă.

— Ascultă, spuse Croaker, luîndu-l de braţ şi trăgîndu-l spre stradă. Înainte să pleci, vreau să-ţi spun că am primit informaţia pe care o aşteptam. Ştiu unde este... cealaltă femeie din apartamentul Angelei Didion.

Nicholas îl privi, apoi întoarse capul spre Tomkin care aştepta în tăcere lîngă limuzină.

— Şi nu vei renunţa, nu ? întrebă.

— Nu pot. Trebuie să-l arestez. Vreau să mă înţelegi. E o chestiune de onoare. Dacă nu o fac eu, n-o s-o facă nimeni.

— Eşti sigur că informaţia e bună ?

Croaker îşi băgă o scobitoare în colţul gurii. Ochii îi erau sumbri. Faţa lui părea mai ridată decît acum două zile, dar poate era şi efectul luminii. Îi povesti lui Nicholas totul despre Matty Guraliva.

— Credeai că o să-mi ţin gura în ce-l priveşte pe Tomkin, ai ? Matty nu ştia cine mai putea pune întrebări despre curva aia. Dar eu aş parla că era Frank. L-ai văzut pe aici în ultimul timp ? De ce nu-l întrebi pe ex-patronul tău unde se află Frank ? De acord ?

— Nu-i nimic sigur, pînă nu vorbeşti cu femeia asta, nu ?

— Exact. De aceea zbor la Key West, cît pot de repede. La slujbă e bine să se ştie că sînt în concediu.

— Sper că ştii în ce te bagi ?

Ultima ambulanţă demară, cu sirena urlînd. Pentru o clipă fură scăldaţi de lumina stacojie a girofarului. Apoi maşina dispăru după colţul străzii. Întunericul nopţii deveni dens, ca şi cum se apropia o furtună.

— Ciudată întrebare, mai ales din partea ta, remarcă Croaker.

— Nick, vii ?

Vocea lui Tomkin ajunse la ei, ireală, ca într-un vis.

— O clipă, strigă Nicholas fără să se întoarcă, apoi, în şoaptă către Croaker : mergi să o vezi pe Gelda înainte să pleci ?

— N-am timp. O sun. Mi-a dat un număr de telefon din afara Manhattanului. N-ar avea cînd să revină. (Coborî privirea în pămînt). Vreau să-i spun doar că totul merge bine. Ehi

adăugă, în timp ce Nicholas se întorcea cu spatele, ar trebui s-o suni și tu pe Justine. Cred că și-a făcut destul sînge rău.

Văzîndu-l pe Nicholas înaintînd, Tomkin se aplecă și intră în limuzină. Tom, șoferul, ținu portiera deschisă pînă cînd intră și Nicholas, apoi o închise fără zgomot și înconjură mașina.

În interiorul capitonat al limuzinei, toate sunetele nopții se estompară. Motorul torcea plăcut. Climatizatorul funcționa.

Polițiștii forfoteau încă în jurul clădirii. Nicholas îl zări pe Croaker vorbind cu un sergent destul de tînăr. Dădea din cap, arătînd cu mîna intrarea în turn.

— Îți sînt foarte recunoscător, Nick.

Tomkin își puse brațul pe spătarul banchetei pe care stăteau : degetele groase îi erau crispate.

— Mîine poți să treci pe la birou, să-ți iei cecul. Plus o primă. O meriți.

Nicholas tăcu. Își pusese katana pe genunchi. Își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Și vom discuta și despre întrarea ta definitivă în Companie, continuă Tomkin.

— Nu mă interesează, spuse Nicholas. Îți mulțumesc, totuși.

— Oh ! În locul tău m-aș mai gîndi, înainte să refuz.

În vocea lui Tomkin se simțea o oarecare destindere ; adăugă sincer :

— Ai fi putut să-mi fi de folos. În probleme foarte importante. Ești remarcabil.

Tomkin tăcu o clipă. Cu toate că avea ochii închiși, Nicholas simți că este studiat.

— Ți-ar plăcea să te întorci în Japonia ? aruncă Tomkin.

Nicholas deschise ochii. Privi spre ecranul de plexiglas ce îi despărțea de șofer.

— Pot s-o fac și fără ajutorul tău, replică în șoaptă.

— Da, recunoscu Tomkin. Sigur că da. Poți să te sui în avion în seara asta și să ajungi acolo în zece ore. Dar dacă vei merge cu mine, asta ți-ar aduce cel puțin... să zicem, un sfert de milion de dolari.

Nicholas se întoarse spre Tomkin.

— Vorbesc serios, reluă Tomkin. Nu numai pentru că ninja a murit și problemele mele de acolo s-au rezolvat. Departe de asta. Am nevoie de un specialist care...

— Îmi pare rău, Tomkin, spuse Nicholas, ridicînd mîna.

— Bine. (Tomkin dădu din umeri) Oricum, mai gîndeşte-te. Avem destulă vreme, acum.

Nicholas îl zări pe Croaker urcînd în maşină.

— Să mergem spre a treia stradă. Aş vrea să mănînc ceva, înainte de a mă despărţi de domnul Linnear.

Limuzina demară, viră la stînga în Park Avenue, pe strada care se întindea de-a lungul faţadei sudice a turnului. Nicholas îl văzu pe Croaker chiar în spatele lor; cobora spre sudul oraşului, pentru a-şi da raportul, înainte de a lua avionul de la aeroportul La Guardia.

— Cum se mai simte Justine? întrebă Tomkin.

Nu merită nici măcar dispreţ, gîndi Nicholas. Dorea să ajungă acasă, pentru a putea s-o sune pe tînăra femeie.

— Dumneata m-ai făcut s-o urmăresc pînă la discotecă, replică Nicholas.

— Nu, nu! (Tomkin încercă să rîdă). Ştiam că asta nu ar merge. O intuiţie de tată, atît.

Dacă nu ar fi atît de trist, ar fi de-a dreptul caraghios, îşi spuse Nicholas. Nu va înţelege, într-adevăr, niciodată.

— Se simte bine.

— Perfect. Mă bucur.

Tomkin îşi drese glasul. Vru să spună ceva, apoi se răzgîndi. Ajunseseră pe colină. Poliţişti în uniformă pălăvrăgeau, grupaţi pe trotuarul neterminat.

— Nick, ştiu că nu prea mă placi, dar aş vrea... oricum... să-ţi cer o favoare.

Nicholas nu răspunse. Privea prin geamul portierei la turnul care se îndepărta.

— Vreau... adică eu nu aş vrea ca Justine să-mi devină străină. Am făcut... în sfîrşit, nu ştiu ce să mai fac, şi mă gîndesc că poate ai vrea să mă ajuţi să... să ne împăcăm.

Această parte a străzii era plină de maşinării şi instrumente; la jumătatea străzii următoare, o macara din metal şi lemn, servind la ridicarea enormelor panouri din sticlă vopsită, depăşea trotuarul cu o înălţime de aproximativ trei etaje.

— Cred, spuse Nicholas, că asta vă priveşte numai pe voi doi...

— Dar eşti deja implicat, răspunse Tomkin cu tonul folosit la tranzacţiile de peste un milion de dolari.

Limuzina ajunse în dreptul macaralei, şi noaptea păru că se întunecă mai tare. Nicholas îşi întoarse privirea de la geam, pentru a-l putea privi pe Tomkin.

— Apropo, spuse el, nu l-am mai văzut pe Frank zilele astea. Unde este?

Cu un zgomot venit parcă din iad, partea stîngă a parbrizului țîșni efectiv în interior. Tom, șoferul, sări înapoia volanului, ca un merlan prins în harpon. Fu aruncat cu o asemenea forță, încît despărțitura de plexiglas crăpă. Își mișca brațele ca pe niște aripi, și Nicholas auzi un geamăt slab, ca plînsul unui copil cu febră.

Brusc, vesta costumului lui Tom fu sfîșiată, și niște gheare de oțel de peste opt centimetri îi străpunseră coloana vertebrală. Sîngele țîșni ca un gheizer, și un miros oribil invadă limuzina.

— Oh, Doamne! Ce-i asta?...

Tomkin se îngălbenise. Limuzina, continuîndu-și drumul spre est, traversa Lexington Avenue.

Se mai auzea încă zgomotul unui trup care se zbate, dar șoferul încetase să mai strige. Ceva sau cineva, încerca să intre prin spărtura mare din parbriz.

Fără șofer, mașina întoarse la stînga și continuă să ruleze de a lungul trotuarului, pînă cînd bara de protecție se ciocni de un felinar aflat în colțul imobilului în construcție.

În partea din față a mașinii, tenebre. Ca și cum intrase noaptea însăși.

Nicholas își luase katana de pe genunchi și o ținea cu mîna stîngă. Era inutil s-o scoată din teacă, într-un spațiu atît de îngust. Lîngă el, Tomkin își rupea unghiile, încercînd să deschidă portiera, fără să reușească. Dispozitivele automate de închidere se controlau din față. O măsură de securitate. Tomkin înjură printre dinți.

Cadavrul șoferului fu dat la o parte violent. Mirosul era atît de puternic, încît părea că nu mai există altceva pe lume.

Un obiect întunecat încerca să spargă plexiglasul deja crăpat. Nicholas aștepta pînă la a treia lovitură, înregistrînd ritmul. Apoi, în timpul celei de a patra, își ridică tălpile și lovi cu toată puterea. Plexiglasul se sparse și Nicholas țîșni în partea din față a limuzinei.

* * *

După ce aruncase cadavrul în stradă, Saïgo înconjurase turnul, mergînd cu prudență de a lungul cornișei drepte.

După ce văzu că a reușit să-i păcălească, se retrăsese în umbră și își continuase drumul de-a lungul cornișei. Nu-l zăriseră nici polițiștii, care încă se mai uitau la fereastra spartă de la ultimul etaj. Ar fi putut eventual Nicholas, dacă ar fi fost atunci în stradă.

Ghemuit în întuneric, Saïgo blestemă printre dinți; cunoștea acum fiorii reci ai fricii. Nicholas era ninja! Mintea i se tulbură și, mașinal, își băgă un alt cubuleț maro în gură. Îl mestecă, pentru ca efectul să fie mai rapid.

Imediat, drogul îi inundă sistemul nervos, excitat încă de adrenalina ce-i curgea prin vene. I se păru că cerul explodează în nori-ciupercă, roșii și negri. Mușchii îi tresăltau. Venele gîtului i se umflaseră. Sub efectul drogului, vedea lumini orbitoare. Clocotea de energie.

Îi izbucniră voci în urechea stîngă. Ridică o mînă și își repuse receptorul în canalul auditiv. Îi auzi vorbind pe Tomkin și pe Nicholas și înțelese „a treia stradă...“ Se îndreptă imediat spre partea sudică a turnului, unde știa că o grindă ajunge pînă în stradă. Cînd trecu limuzina, se lăsă să cadă fără zgomot, cu o mișcare atît de lină, încît nimeni din mașină nu și dădu seama de prezența lui.

Se ghemui pe capotă și își scoase katana din teacă. Vîntul nopții îi flutura părul. Străpunse parbrizul cu katana, urlînd de extaz, în timp ce mașina trepida sub el, ca un uriaș animal rănit.

* * *

Croaker tocmai pornise spre sud, pe Park Avenue, cînd crezu că vede o mișcare pe mașina lui Tomkin, care se îndrepta spre est. Auzi un sunet ciudat. Nu fu în stare să-și dea seama ce-ar putea fi, dar opri imediat și viră brusc la stînga.

Pneurile urlară și partea din spate a mașinii derapă. Încercă cu greu să ia virajul, fără să se ciocnească cu borna de beton din mijlocul străzii. Înjură printre dinți, luptînd cu toate forțele împotriva forței centrifuge. Sunetele stridente ale claxoanelor răsunau prelung.

Apoi pneurile scrîșniră din nou și reuși să urce pe Park Avenue, spre turn.

* * *

Prin surprinderea adversarului se poate obține un avantaj. Saïgo o știa și profită de asta. Copleșit de atacul violent al lui Nicholas, se întoarse brusc și începu **kensatsu-waza**, desprinderea cu cotul stîng.

Deasupra lui Saïgo, Nicholas simți lovitura și alese pentru apărare **osae-waza**, imobilizarea. Reuși să îndepărteze cotul lui Saïgo, și continuă atacul

Imediat, Saïgo scoase o lamă scurtă și încercă să lovească. Uniți prin arma tăioasă, cei doi bărbați păreau îmbrățișați. Lama apărea ca o prelungire a lor înșile — sfînta sfintelor, fără de care viețile lor n-ar fi avut nici un sens.

Mușchii le fremătau ; transpirația le curgea din toți porii. Saïgo scrîșni din dinți. Nicholas se propti mai bine pe picioare. Era ca și cum soarele și luna, copii ale unei unice entități, intraseră în conflict. Era chiar acea violență sublimă și de temut, care legase pe Cain de Abel, silindu-l să ridice mîna unul împotriva celuilalt.

Erau disperați. Ninja contra ninja, din **ryus**-uri deja dușmane declarate, dintr-un timp cînd stelele erau mai strălucitoare, iernile mult mai reci, cînd continentele erau fragile ca însăși adolescența. Astfel era natura timpului etern în care pătrunseseră amîndoi, prin propria lor voință, în plină tinerețe.

Nicholas trecu la mișcarea alternativă „ner-mare", pentru a ieși din încurcătură, dar era tocmai ce aștepta Saïgo, care i se opuse prin **shime-waza** — strangularea cu trei degete — luîndu-l pe neașteptate. Cu o lovitură „zmeu" în ficat, mult prea scurtă din cauza spațiului restrîns, Nicholas se eliberă din încleștarea lui Saïgo. Și în tot acest timp, cadavrul șoferului se clătina între ei, iar sîngele acestuia, pe jumătate coagulat, le murdărea fețele și mîinile.

Le trepidau mușchii, sîngele și transpirația curgeau în mici firișoare pe pielea lucitoare. Respirațiile lor gîfîite se amestecau, amplificate de spațiul foarte mic și supraîncălzit. Privirile li se încrucișară. Ajunseseră dincolo de cuvinte, și își șuierau ura într-un fel de limbaj elementar, pe care nu-l mai auzise nimeni, de la apariția omenirii

După ce îndepărtă lama **tanto**-ului, Nicholas profită de poziția greșită a lui Saïgo, răsucindu-i mîna.

Nu era un ninja **kanaku-na**, nu era adeptul **koppo**-ului. Dar Saïgo era, și știa ce să facă pentru a împiedica această mișcare. Își ridică genunchiul stîng și începu în același timp o mișcare cu mîna dreaptă. Care dintre cele două mișcări avea importanță ? Poate nici una ?

În fracțiunea de secundă cît ezită, Nicholas slăbi strînsoarea și Saïgo se eliberă. Imediat, vîrful tanto-ului țîșni către fața lui Nicholas, care-i lovi plăselele cu latul palmei și îl devie traiectoria.

Erau cuprinși de dorința de a se distruge. Lepădîndu-se de anii de dușmănie, sufletele lor își revărsau puterea în intensitatea tulburătoarea a momentului, pline de adrenalină și hsing-i, pe care unii îl numeau „pumn mintal"; altfel spus, forța voinței uriașe dată lor de ordinele din care făceau parte.

Pentru a ieși din impas, Nicholas dădu lovitura „zmeu" la inimă, și Saïgo, surprins, se îndepărtă brusc.

Imediat sări și ieși prin parbrizul spart. Nicholas îl urmă, și sări de pe capota limuzinei pe trotuar.

Îmbrăcat complet în negru, în picioare, Saïgo îl aștepta lîngă stîlpul îndoit din cauza ciocnirii. Aruncase apărătoarea katana-ei și acum sta în prima poziție de luptă. Nicholas n-avea nevoie să fie invitat.

Cu coada ochiului, Nicholas zări frînînd o mașină. Croaker coborî.

— Lasă-ne! strigă Nicholas, fără să întoarcă capul. Ocupă-te de Tomkin! E în partea din spate a limuzinii.

Apoi înaintă spre Saïgo.

Cînd ești ninja, nu vezi numai cu ochii. Haragei-ul îți permite să vezi cu tot corpul. Așa se întîmplă și în timp ce Nicholas se îndreptă spre Saïgo: cînd ochii văzură că adversarul său își ține katana cu o singură mînă, corpul său era deja pregătit.

Scoțînd sabia din teacă, printr-o mișcare iai, ridică tăișul katana ei la timp, pentru a respinge cele două shakens, pe care Saïgo le lansase cu un gest aproape imperceptibil. Shakens-urile zumzăiră depărtîndu-se ca niște viespi furioase, apoi căzură pe scările de cărămidă, în spatele lui Saïgo, și, alunecară pînă la scuarul din apropierea imobilului. În mijlocul acestui scuar, se vedea o „sculptură în apă", modernă, ce cădea în cascadă pe „pietrele" unui bazin.

Katan-ele se ciocniră atît de tare, încît trupurile li se clătinară. Lovitura „foc și pietre". Numai armele japoneze puteau să rămînă întregi după o astfel de lovitură.

Saïgo părea cuprins de nebunie. Pupilele erau atît de mărite încît ochii lui păreau negri. Era atît de bizar, încît Croaker rămase paralizat de hsing-i, pe care îl simți ca pe un șoc fizic.

Saïgo atacă foarte puternic şi foarte rapid. Forţa sa era înspăimîntătoare, chiar şi pentru Nicholas ; se simţi înghiţit de un fel de furtună magnetică, care îl făcea să se învîrtească şi care ameninţa să-l dezorienteze complet. Fu nevoit să facă doi-trei paşi înapoi.

Văzu buzele lui Saïgo mişcîndu-se încet, fără sunet, şi deodată se întrebă pînă unde celălalt era în afara lui însăşi, ce cantitate de drog curgea acum prin venele lui, şi cum ar putea să i se opună... O nouă lovitură îl lăsă aproape fără apărare. Simţi cum braţele îi deveneau din ce în ce mai grele. Pleoapele i se închideau fără să vrea. Surprinse pe faţa lui Saïgo un rînjet de fiară.

Clătinîndu-se, Nicholas se trase înapoi ; simţi apa izvorului cum îi cuprinde picioarele. În spatele lui, cascada cădea vertical. Cum ajunsese aici ?

Simţi o durere ascuţită în braţ, şi văzu katana lui Saïgo vîrstată de sînge care şiroia ca saliva unui cîine turbat. Deodată, înţelese ce i se întîmplase.

Era **kobudera**. Magia de care nu se foloseau nici cei mai fanatici ninja **kan-aku na**. Cu excepţia lui Saïgo.

Nicholas se retrase sub atacul sălbatic, pînă ce apa îi cuprinse pe amîndoi. Magia îl învăluia, aprinzînd în noapte culori arzătoare, de un roşu aprins. Nu-şi mai simţea picioarele. Se clătina. Degetele îi amorţiseră — nu mai puteau strînge **katana**. Gîfîia.

Şi în tot acest timp, Saïgo înainta fără milă, lovea şi surîdea, invocînd **kobudera**.

Nicholas alunecă pe suprafaţa netedă a unei „sculpturi" pe care nu putea să o simtă, şi fu cît pe ce să cadă. Imediat, primi o altă tăietură pe faţă. Sîngele ţîşni în noapte. Sîngele său. Chinurile agoniei puneau stăpînire pe el, şi încetă aproape să mai respire. Nu era destul ce făcuse Fukashigi în noaptea precedentă.

Brusc, apa cascadei îl acoperi şi îl sufocă. Cînd îşi recăpătă suflul, printr-o lungă inspiraţie, i se păru că, de la degetele picioarelor şi pînă la gît, o rază de lumină cristalină îl pătrunde, împrăştiind negura care îl înghiţise.

Se gîndi la Musashi, Sfîntul Săbiei, care trăise cu trei sute de ani înainte. „Ce este **Trupul de piatră** ?" fusese întrebat. În loc de răspuns, Musashi chemă pe unul din discipolii săi şi îi ceru să-şi facă **hara kiri** cu un cuţit. În clipa în care discipolul era gata să i se supună, Maestrul îi prinse mîna şi spuse : „Iată ce este **Trupul de piatră**".

La fel i se întîmplă lui Nicholas. Se cufundă în el însuşi, unde mocnea o forţă pe care nici nu o bănuia. Se lăsă absorbit de ea, şi, cum scrisese Musashi, deveni de neînvins... şi pentru katana lui Saïgo, chiar şi pentru kobudera.

Ca fulgerul, Nicholas dădu o lovitură, de tăiere, de la stînga la dreapta. Surprins, Saïgo îşi înălţă katana, cu ochii holbaţi şi imobili. Sîngele ţîşni, roşu strălucitor, ca penele păsării cardinal ; bustul lui Saïgo se arcui, buzele i se contractară într-un rictus care îi dezgoli dinţii.

Apa sărea şi le împiedica mişcările, făcîndu-i să-şi păstreze cu greu echilibrul. Pentru Saïgo, care era brăzdat de tăieturi pe tot corpul, efortul era uriaş. Mîna stîngă, în care ţinea katana, stîrna neputincioasă. Degetele i se mişcau spasmodic, ca şi cum s-ar fi străduit să îndeplinească ceea ce nervii retezaţi nu mai erau în stare să comande. Se clătina, mişcîndu-se dintr-o parte în alta, ca un beţivan, într-o ultimă şi cumplită beţie. Îşi duse mîna dreaptă la umăr, atingînd omoplatul, dar Nicholas, cu vîrful katana-ei, făcu să zboare vîrfurile-ac, shuriken, pe care reuşise să le înhaţe. Gemînd, Saïgo, se sprijini de katana ca de un baston, încercînd să nu cadă. Fără katana s-ar fi prăbuşit ca un bătrîn neputincios

— Omoară-mă repede !

Vocea nu-i era decît un vaiet aspru, mai puternic însă decît bolborositul continuu al apei ce ţîşnea în cascadă.

— Nu înainte să-ţi spun, vere, ceea ce aştept de mult timp să-ţi destăinui. (Muşchii braţelor i se contractau spasmodic). Vino mai aproape. (Vocea i se frînse brusc). Mai aproape. Nu putem să te lăsăm să-ţi savurezi victoria, ah, nu !

Nicholas înaintă un pas spre el. Saïgo avea pieptul şi abdomenul năclăite de sînge şi de umorile organelor sale interne Nicholas simţea doar o durere confuză de-a lungul braţului rănit.

— Ai fi putut să mă loveşti prin tăiere, cînd ai avut prilejul, spuse. Spiritul tău nu era hotărît. Kobudera te-a istovit, şi m-ai atins doar cu vîrful katana-ei. Priveşte ce poate să facă o lovitură prin tăiere...

Saïgo se clătină.

— Ce spui, vere ? Apropie-te mai mult. Nu pot să te aud.

Se strîmbă de durere, nor trecător care dispăru curînd, şters de tradiţiile pe care şi le însuşise una cîte una. Asta era, poate mai mult ca orice, ceea ce deosebea Japonia de restul lumii : această piatră dură, de neatins, sub atîtea straturi ce o

acoperă — datoria şi dragostea filială. Da, asta era ceea ce împingea Japonia întotdeauna înainte, fără să dea un singur pas înapoi. Dar, (O, Amida !) erau deja fără nici o limită (cum se spunea în multe legende) şi se întindeau chiar dincolo de moarte...

Nicholas simţi deodată un fel de somnolenţă. Corpul său făcuse faţă luptei şi acum, cuprins de durere, se liniştea. Un soi de oboseală curgea în...

— Crezi că ai câştigat, nu ? gîfîi Saïgo.

Un firicel de sînge i se ivi în colţul gurii. Îl linse cu lăcomie, ca şi cum ar fi putut să-i dea putere.

— Văd că ar fi mai bine să termin... Nu vrei să te apropii, vere ? Mă sileşti să strig. Bine... (Ochii îi străluceau de o lumină rece). Crezi că Yukio trăieşte pe undeva, ducînd viaţa unei femei măritate poate, şi visînd din cînd în cînd la clipele frumoase petrecute cu tine. Oh, nu ! Nicidecum.

Rîsul i se înecă într-o tuse chinuitoare. Îşi drese vocea şi scuipă la picioarele lui Nicholas o flegmă sîngerie. Îşi privi vărul în ochi şi îi spuse :

— Este pe fundul apei, vere... Te iubea, înţelegi ? Cu fiecare gură de aer, cu fiecare cuvînt ieşit de pe buzele ei. Oh, puteam să o droghez, ca în noaptea aceea, la Kumamoto. Şi te uita, pentru un timp. Cînd se trezea, totul era ca înainte... Asta m-a făcut să-mi pierd minţile. Pentru mine era singura femeie, singura... Dispărînd ea... Numai bărbaţi... Şi alţi bărbaţi, încă şi încă...

Ochii îi luceau ca jăraticul. Erau tiviţi de o linie sîngerie şi o privire de nebun. Firişorul de sînge se îngroşase şi curgea, căzînd în picături mari şi înegrind apa.

— M-ai silit s-o omor, Nicholas, spuse, cu un ton acuzator. Dacă nu te-ar fi iubit...

— Dacă viaţa nu ar fi aşa cum este... răspunse Nicholas, cu voce aspră.

Cînd rostise ultimele cuvinte, ridicase deja braţele şi katana păru că devine un arc de lumină vie, ca şi cum ar fi fost un adevărat mesager al Destinului, o fiinţă învîrtindu-se în aerul jilav.

Capul lui Saïgo zbură, rostogolindu-se prin aer ca o mică planetă, urmat de o flamură roşie, asemenea cozii unui zmeu de hîrtie sau a unei comete. Depăşi bordura bazinului şi sări pe marginea albă a scării, ca un balon scăpat din mîinile unui copil. Se opri pe a noua treaptă, lîngă cascadă.

— „Dar viaţa este cum este, continuă Nicholas.

La picioarele sale, apa se legăna, agitîndu-se încet, din cauza unei maree îndepărtate, mîngîindu-i gleznele...

* * *

Cînd totul se termină, Croaker vru, bineînțeles, să afle cum procedase Saïgo. Îi ceru lui Nicholas să meargă la morgă, pentru examinarea celuilalt cadavru.

— Nu se poate constata nimic pe resturile astea, spuse el. Niciodată nu s-ar fi aflat nimic, pe cuvînt de onoare.

Nicholas privi corpul ciopîrțit, zdrobit. Era un japonez de aceeași talie și greutate cu Saïgo. O autopsie amănunțită ar fi descoperit o diferență în ce privește musculatura : omul nu făcuse antrenamentul lui Saïgo. S-ar fi văzut, dacă s-ar fi căutat, o diferență.

Întinse mîna și îi întoarse capul într-o parte. Privi gîtul și atinse pielea cu vîrful arătătorului.

— Acolo, spuse

— Ce ? întrebă Croaker, examinînd locul arătat. Are gîtul rupt. E normal, în cazul căderii.

— Nu, Lew ! Privește cum a fost rupt gîtul. Am mai văzut asta, cu ani în urmă. Oasele sînt tăiate, ca și cum s-ar fi folosit scalpelul. Nici o căzătură nu poate face asta. Este koppo, Lew. O tehnică ninja.

— Dumnezeule ! strigă Croaker. A omorît un om doar pentru a ne îmbrobodi !

Nicholas aprobă

— Într-o imagine există întotdeauna o altă imagine — la nesfîrșit...

* * *

Ascultă liniștea. Între el și răcoarea serii nu era decît ușa din plasă. Ascultă valurile care se rostogoleau suspinînd ca propria sa respirație.

Se gîndea la Japonia. La colonel, la Cheong, la Saïgo. Și, mai ales, la Yukio...

Totul reintrase în normal. Răzbunarea se înfăptuise. Toate firele încurcate se aflau din nou în ghem — exact ca la început — murind cum se născuseră.

Furia, care îl cuprinsese, atunci cînd Saïgo îi povestise totul, părea acum că se stinge. Își aminti visul său, și femeia fără față își pierduse masca albă. Începea să înțeleagă întregul sacrificiu al lui Yukio. Ar fi putut, n-are importanță cînd, să fugă departe de Saïgo. Și unde s-ar fi dus ? Acolo unde ar fi dorit să fie : lîngă Nicholas. Și Fukashigi spusese : **Nu ești încă pregătit. Te va distruge...** Nicholas cumpăni pe deplin adevărul acestor vorbe. Rămînînd cu Saïgo, Yukio știa că săpînea o bună parte din ura latentă a acestuia : cel puțin, el era cel ce o poseda, și nu Nicholas. S-a sacrificat. Și-a dat viața pentru mine. **Migawari ni tatsu**... Dar, ajunge !

O simți pe Justine, care înainta fără zgomot, în spatele lui. Îl cuprinse o pace imensă ; ca atunci cînd ajungea în fața micii case din piatră, străjuită de pini înalți, pe malul mării — locuința pe care o cunoștea bine din copilărie. Un val călduț îi copleși inima, și el închise ochii, simțind cum brațele tinerei femei alunecă în jurul său, cum buzele ei îi urmăreau conturul obrajilor.

— Te simți bine ?

— Da ! Da !

Vibrară amîndoi, ca frunzele aceleiași ramuri.

— Marea este atît de albastră acum ! Mai albastră ca bolta cerului, spuse Nicholas.

— Pentru că cerul se reflectă în ea. Vezi cum se unesc ?

— Vorbește pictorul din tine. Simți în culori.

Ea își lipi obrazul de umărul lui.

— Îmi lipsește Doc Deerforth.

— Și mie.

El privi marea.

— Fiicele lui vor sosi în curînd, adăugă.

— Saïgo a venit la Gin Lane, în mod sigur, în căutarea tatălui meu, spuse. Dar, de ce Doc ?

— Nu știu, șopti Nicholas. A trebuit să-l întîlnească.

Gîndurile îi zburau departe.

Puțin mai tîrziu, își pregătiră cina și mîncară afară, pe terasă. Vîntul răsfira părul Justinei, ca mîna unei mame iubitoare. Șervețelele de hîrtie se răspîndiră printre dune și dispărură în valurile ce păreau cînd albe, cînd violete.

O pereche mergea pe plajă, ținîndu-se de mînă ; picioarele goale făceau nisipul să zboare, trecerea lor lăsînd o urmă asemănătoare a doi crabi. Un setter irlandez, costeliv, se avîntă spre ei, lătrînd vesel. Limba lungă îi atîrna caraghios în timp ce sărea, parcă dansînd pe malul mării.

— Vrei să te întorci, acum ? îl întrebă ea, luîndu-i mîna în mîna ei. În Japonia ?..

O privi surîzînd, gîndindu-se la propunerea tatălui ei.

— Nu cred.

Se afundă în fotoliul care trozni puţin — un sunet liniştitor, asemănător şuierelor scoase de parîmele unei ambarcaţiuni în furtună.

— Oh, poate într-o zi... adăugă. Vom merge împreună să aruncăm o privire. Ca turişti...

— Cum ai putea să fii turist acolo ?

— Voi încerca.

Foarte aproape de orizont, ambarcaţiunile de agrement se grăbeau să intre în radă, cu velele ridicate şi umflate de vînt. S-ar fi putut crede că erau la regate, cu toate că nu era ora obişnuită. Undeva, pe plajă, se auzi o muzică, apoi se întrerupse brusc, ca şi cum s-ar fi închis o uşă.

Justine începu să rîdă.

— Ce ai ? o întrebă Nicholas.

Surîdea deja, ca atunci cînd te aştepţi să auzi o povestioară nostimă.

— Mi-am amintit de ziua cînd ai venit să mă cauţi la discotecă (Brusc, faţa îi deveni serioasă). Ar fi trebuit să-mi spui tot, şopti ea. Tot.

— Nu vedeam nici un motiv să te sperii.

— Nu mi-ar fi fost frică decît pentru tine.

El se ridică şi îşi băgă mîinile în buzunare — o atitudine foarte occidentală.

— Totul s-a terminat, acum, nu-i aşa ? întrebă ea întorcînd ochii spre el.

Ultimele raze de soare, reflectate de apă, îi aureau pielea, făcînd-o să strălucească.

— Da, spuse, atingîndu-şi pansamentul de pe braţ. S-a terminat totul.

Era pe jumătate pierdut în visare. Justine ieşi din sala de baie. Ea stinse lumina, şi întunericul cuprinse încăperea.

O simţi intrînd în pat fără zgomot, apoi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă. Trupul ei fierbinte se apropie de el : linia spatelui, curba şoldurilor, genunchii. Părea că electricitatea trece de la unul la celălalt.

Se gîndi la Yukio, în timp ce oboseala urca în el, cuprinzîndu-i tot corpul. Ştia acum că frica pe care o simţea, era asemănătoare iubirii ce o avusese pentru ea. Senzualitatea primitivă, elementară, a tinerei fete, era ceea ce îl atrăsese, ceea

ce îl excita continuu, cînd era cu ea. Dar el refuzase — de acolo frica — să recunoască cealaltă parte a ecuației, care restabilea echilibrul, să afle că, de asemenea, avea în el o senzualitate primitivă. Îi plăcuse și se temuse de faptul că Yukio ar fi putut să elibereze primitivismul din el.

Ce trist! Să trăiască în minciună, atîția ani! Crezuse că Yukio îl mințise. Dar acum știa că îl iubise tot atît de mult cît o iubise el însuși, și asta îi era de ajuns. Ea murise de destul de mult timp — dar mai trăia încă, în visele lui. Îi rămînea amintirea, și va face pentru ea, ceea ce făcea pentru părinții săi: va aprinde tămîie și se va ruga la aniversările zilei de naștere.

Justine se mișcă și el se întoarse pe spate. Ea își pusese brațul drept sub cap, cu mîna ascunsă, pînă la încheietură, de ureche. Îi asculta respirația ușoară, regulată...

În locuința mare, plină de raze strălucitoare și de umbre adînci, care cădeau oblic pe parchetul de lemn, Nicholas îl întîlni pe So-Peng. Nu părea să fie mai bătrîn decît în ziua cînd colonelul și Cheong se duseseră să-l viziteze. Înalt și subțire, cu ochii întunecați și arzători, cu mîinile părînd foarte lungi, din cauza unghiilor imense ce zornăiau încet, ca niște mandibule de creaturi mitice — stătea în mijlocul încăperii boltite și îl privea pe Nicholas.

— Mi-ai creat un prezent frumos. Îți sînt recunoscător

Nicholas privi în jurul său și nu văzu nimic. Doar So Peng și el. Nu înțelegea.

— Unde mă aflu? întrebă Nicholas.

— Undeva, la răsăritul lunii, la răsăritul soarelui, răspunse bătrînul.

— Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici, spuse Nicholas, cuprins deodată de panică. Niciodată nu voi regăsi...

So Peng surîse, și unghiile îi zornăiră din nou: sunetul clar al greierilor, la amiază.

— Îți vei regăsi drumul.

Apoi Nicholas rămase singur în marea locuință, privindu-se într-o oglindă înaltă.

* * *

Pătrunzînd prin fereastra camerei, lumina zorilor, blîndă și odihnitoare, îl trezi — Justine încă dormea. Ridică pledul cu o mișcare ușoară, apoi se sculă din pat.

Se spălă şi se îmbrăcă fără să facă zgomot, după care trecu în bucătărie, pentru a şi pregăti o ceaşcă de ceai verde. Amestecă, pînă ce pudra de frunze uscate se dizolvă. Deasupra ceaiului se formase o spumă fină, de un verde la fel de palid ca al ceţii din munţii Japoniei, toamna.

Foarte încet, bău o înghiţitură, savurînd gustul amar, care nu se asemăna cu nici un altul pe lume. Apoi se îndreptă spre living-room. Aprinse lumina în acvariu şi dădu de mîncare peştilor.

Da, o zi frumoasă. Norii, foarte sus pe cer, erau bine conturaţi, şi striurile lor erau tot atît de fin delimitate, ca acelea ale unui bloc de marmură. Erau duşi de vînt. Deschise uşa lăsînd plasa, pentru a fi ferit de insecte. Briza sufla puternic, încărcată de umezeală.

Justine visa un om, a cărui faţă nu era decît o gură imensă. O rană fără contur — ca orizontul înaintea unei furtuni teribile, neagră şi ameninţătoare, care se închide şi se deschide, pentru a arunca departe cîte un fulger despicat în două, ca o limbă de şarpe.

Urla — fără întrerupere — cu o voce care părea, totuşi, un fel de murmur. Fiecare cuvînt era o lovitură de bici care îi atingea inima, lăsînd în urma ei o dîră, o rană ascunsă.

Încerca să-şi ţină conştiinţa trează, să gîndească coerent, dar gura care vuia neîncetat o azvîrlea îndărăt, în confuzie şi plutea în derivă, ca o maşină „au ralenti".

Cuvintele se revărsau asupra ei ca o ploaie şfichiuitoare. Sufletul îi era sfîşiat de durere, şi nu mai avea decît o singură dorinţă : să-şi pună mîinile la urechi, pentru a înăbuşi urletul oribil. Dar acesta continua, continua...

Singurul mod de a o face să tacă, era să îndeplinească ceea ce îi poruncea.

Şi, deodată, dori să se trezească. Da, sau nu ? Nu ştia să răspundă. Începu să geamă şi să plîngă. În vis ? În realitate ? Ce voia să facă ? Să se scoale ? Să-şi continue somnul ? Era înspăimîntată, şi cu cît trecea timpul, cu atît spaima sporea.

Începu să lupte. Simţi oţelul înfiorîndu-i palmele.

Apoi ochii i se deschiseră, ca un fulger.

* * *

Cînd Justine intră în cameră, Nicholas se afla în genunchi, aşezat pe călcîie, cu spatele drept, în faţa ferestrelor : apa şi

răsăritul. Avea ochii închiși ; ceaiul verde fumega în fața lui, în ceașca fără toartă. Spiritul său se înălța, se înălța în volute pe cerul albastru, spre norii de sus.

Justine, cu ochii holbați, arzînd de un foc înghețat, se furișă în spatele acvariului — în care clocotea viața. Neglijeul, de un galben pal, flutura în jurul ei, făcînd-o să pară cuprinsă de ceață ; părea că se înalță cu fiecare pas ; își înveli sînii...

Își ridică brațele și scoase katana din teaca pusă pe panoplia cu arme, chiar sub dai-katana lui Nicholas. Era ultimul lucru pe care l-ar fi atins, în mod normal.

Se întoarse, transfigurată. Ochii nu mai erau ai ei. Culoarea era diferită — pupilele dilatate nu mai lăsau să se vadă corneea. Fața — o simți, cu un amestec de spaimă și bucurie — nu mai era feminină, cu toate că silueta nu i se schimbase. Vibrarea unui fulger negru : viperă, furnică, om-obiect. Privirea i se încețoșă. Își scuturâ capul. Totul i se părea străin. Obiectele aveau mărimi ciudate. Dimensiunile lumii cu care era obișnuită dispăruseră. Vedea doar un spațiu rece și plin de ură, fără bucurie, la fel de sterp ca marele deșert Gobi.

Plămînii inspirau și expirau aerul ca niște foale minuite de forțe malefice, și i se părea că se strînge în ea însăși, plîngînd și tremurînd. Cu toate acestea, mîinile îi erau calme și sigure : și le împreună pe garda înfășurată în piele a katana-ei. Simți greutatea și echilibrul armei. Recunoscu — fără să știe cum — perfecțiunea oțelului.

Picioarele goale i se așezară într-un unghi precis... Înaintă din ce în ce mai aproape de spatele musculos din dreptul ferestrei.

O aură rece o învălui, cînd ieși din umbră. Se opri o clipă, pentru a-și obișnui ochii cu lumina zilei.

...Acum e atît de aproape, încît respirația sacadată ar trebui să atingă pielea lui Nicholas. Ridicînd brațele deasupra capului, se pregăti să dea lovitura finală. Încă o clipă, și totul se va termina : un chibrit scăpărat în noapte : distanța dintre viață și moarte.

Vîrful katana-ei începu să vibreze : se acumula energia hotărîtoare. Nu putea să folosească kiai-ul în această situație — strigătul teribil, care eliberează o astfel de tensiune. (Se întrebă : Cum pot să știu asta ?). Trebuie să atingă cea mai mare forță, aceea care pornește din vintre — mai mult, mai mult... Mușchii îi sînt atît de neputincioși !

Și în acea clipă, chiar în momentul cînd **katana** își începu drumul spre moarte, nodul adînc din sine — văzînd în sfîrșit — începu să se desfacă.

Nu ! își strigă sieși. Nu, nu, nu !

Dar sabia nu mai este decît un fulger tăind aerul, mai jos, mai jos, tot mai jos. Deznădăjduită, știu că e prea tîrziu.

* * *

În zborul său, spiritul lui Nicholas păru că ia înfățișarea unui bătrîn. Fără importanță care : un bătrîn.

Nicholas, eliberat, cu toate că era bătrîn, nu părea să simtă greutatea anilor. Dimpotrivă, parcă aceștia atîrnau pe o bară goală, fără substanță, imateriali, ca un grup de eșarfe de mătase, fiecare în altă culoare, corespunzînd amintirilor sale.

Pe cerul acestei dimineți, dansa dansul vieții, copil plin de bucurie — dar care cunoscuse încercările, învinse de zile și nopți. Din nori făcu spice de grîu, apoi luă cîte unul în fiecare mînă și le înfășură în jurul capului, ca pe un turban din hîrtie creponată.

Dedesubt, continentul asiatic se întindea ca un tigru uriaș, care începe să se trezească și cască somnoros.

Era Asia altui timp, înaintea industrializării, înainte de revoluția comunistă în China și de distrugerea Vietnamului și a Cambodgiei. Aerul era ca fumul de tămîie.

Nicholas simți prezența lui Justine și a **katana**-ei în același timp. Dacă nu ar fi fost purtat atît de departe de visuri, **haragei**-ul i-ar fi vestit apropierea cu mult mai devreme. Dar se relaxase și, o clipă, conștiința sa evadase.

În ultimul moment, percepuse fulgerul aducător de moarte. Se întoarse în secunda cînd **katana** pornea spre el. Orice gînd era exclus. Nu era timp pentru așa ceva.

Erau mai multe modalități de a învinge fără sabie. Acela pe care îl știa cel mai bine era „a lăsa garda să meargă" și îl folosi pe acesta. Cu o mișcare rapidă ridică brațele, încrucișate chiar la nivelul încheieturilor, în așa fel încît să treacă în interiorul arcului trasat de sabie. Îndepărtă antebrațele Justinei către exterior, în sus.

Se ridică în picioare, și ea îl atacă imediat, cu o lovitură de tăiere orizontală, de la stînga la dreapta. Înțelese brusc ce se petrecuse...

Cu un strigăt pătrunzător, își aruncă piciorul stîng înainte, cu genunchiul strîns, și își încrucișă brațele, pentru a putea lovi cu latul palmei încheieturile mîinii lui Justine.

Lovi podeaua cu piciorul, pentru a o deruta, și fandă spre katana. În mijlocul mișcării, realiză că lovitura va rupe oasele fetei și, în locul acesteia, îi prinse și îi suci mîinile la spate, pînă cînd ea țipă de durere și sabia îi căzu pe podea.

Justine ridică genunchiul și îl lovi în stomac. Cu un gest reflex, el se înclină și atunci ea îl lovi cu pumnii în spate.

Plămînii i se goliră de aer, dar în cădere reuși să o ajungă cu o lovitură a antebrațului și să o facă să-și piardă echilibrul. Căzu deasupra lui și începu să-l lovească imediat.

Nicholas întinse brațul prin ploaia de lovituri și atinse gîtul Justinei. Țîșni un urlet. Strigătul venea din gura tinerei femei; ceva îi folosea coardele vocale — niciodată nu ar fi putut, ea însăși, să scoată un sunet asemănător. Ochii negri, străini, se rotiră în orbite, pînă cînd nu se mai văzu decît albul, apoi pleoapele i se închiseră și își pierdu cunoștința, năruindu-se deasupra lui. Părul lung acoperea pe jumătate oțelul scînteietor al katana-ei părăsite.

* * *

Cea de-a doua lovitură îl făcuse să-și dea seama ce se întîmplă. De la stînga la dreapta. Justine era dreptace, ar fi trebuit să dea lovitura de la dreapta spre stînga. Nu era deci Justine care ținea sabia. Și, de altfel, nici nu era capabilă să țină sabia atît de bine.

Arta hipnozei ninja — saiminjutsu — făcuse parte din studiile sale, cu mulți ani înainte.

Nicholas petrecu mai mult de patru ore pentru a o exorciza pe Justine. Să desfaci, e mai greu decît să faci. Puse la bătaie tot ceea ce învățase, pentru a goni demonul implantat în ea.

Transpirația picura de pe pielea lor și se strîngea pe parchet. În sfîrșit, corpul tinerei femei începu să tremure în brațele sale, și ea scoase un strigăt de groază.

Cîteva clipe mai tîrziu, adormi profund. Nu o părăsi, ci continuă să o țină pe genunchi, ghemuită în brațele sale protectoare. Nu o lăsă singură, în timpul acestei zile arzătoare, decît pentru a merge la baie sau pentru a înmuia cu apă rece șervețelul pe care i-l pusese pe fruntea înfierbîntată.

Aproape tot timpul îi supraveghe fața. Trăsăturile îi reveniseră la normal. O singură dată, bolborositul calm al apei din acvariu îi atrase atenția și își ridică privirea către peștii care se jucau printre coloanele de vegetație și cochiliile colorate ale melcilor. Îi privi nepăsător, de partea cealaltă a geamului, dintr-o lume diferită în toate.

* * *

A treia zi, Justine era restabilită complet. Pînă atunci, ca și cînd ar fi suferit de o boală gravă, își petrecuse cea mai mare parte din timp dormind.

Nicholas îi dădea să mănînce și o spăla. Petrecea ore întregi pe terasă privind marea, nebăgînd în seamă înotătorii și amatorii de soare, ca și cum toate astea n-ar fi existat; dar niciodată nu merse pe plajă, nu se apropie de apă. Nu voia să o părăsească nici o clipă.

În cea de a treia zi, ochii Justinei deveniră clari — străluceau ca focurile pe cîmpie. O îmbrățișă.

El pregăti micul dejun. Ea căută ziarul. Apoi, el îi povesti ce se întîmplase. Îi povesti totul, pentru că trebuia să știe totul; să afle că avusese voința și curajul să reziste. Niciodată nu ar fi reușit să o salveze fără ajutorul ei. Ea se împotrivise **kobudera**-ei de la început.

— Sînt puternică acum, spuse rîzînd. La fel de tare ca tine.

— Într-un fel, da... răspunse, mai serios decît ea.

— Atîta putere! Nu pot să mă obișnuiesc, spuse, tremurînd.

În timp ce el făcea ordine, ea citea ziarul; zgomotul vaselor în chiuvetă o liniștea, dîndu-i o senzație de intimitate familială.

— Să mergem pe plajă, spuse Justine.

— Vara e pe sfîrșite. Să profităm de ultimele zile aici. Aș vrea să-ți prezint două sau trei persoane din oraș, adăugă el, ștergîndu-se pe mîini.

— Nick...

Ea își ridică privirea din ziar. Nicholas se apropie de ea.

— De ce mă privești așa? o întrebă, îmbrățișînd-o.

Îi dădu ziarul. După ce îl luă, păru că nici nu mai vede fața neliniștită a femeii.

— Trebuie să-i dau telefon Geldei, spuse ea, ca de foarte departe.

Un polițist își găsește moartea într-un accident, citi el. Știrea din ziar era dată din Key West, Florida. „Locotenentul de poliție Lewis J. Croaker a fost găsit mort, ieri noapte, într-o mașină de radiolocație, ne-a declarat purtătorul de cuvînt al serviciilor de poliție din comitatul Monroe. Mașina se pare că a părăsit șoseaua din cauza vitezei excesive, și s-a ciocnit de un rambleu, la doisprezece kilometri est de Key West, după care a luat foc. Ploile puternice și vînturile violente, care bîntuie regiunea de treizeci și șase de ore, au contribuit, poate, la accident.

Se crede că locotenentul Croaker era la Key West în vacanță. Căpitanul de poliție Michael C. Finnigan, superiorul lui Croaker, ne-a declarat...".

Dar Nicholas nu mai citea. Simțea o durere în piept. Ca un sunet spart, care reverberează într-un templu gol. Privirea i se tulbură și nu mai simți cînd ziarul îi alunecă din mîini.

— Nicholas...

Justine era lîngă el, în picioare, cu mîinile încrucișate, strîngîndu-și coatele cu degete crispate, neputincioase. Emoția îi cuprinsese din nou toată ființa.

— Nu pot să cred, spuse.

Dar Nicholas o credea, în felul tipic asiatic al acceptării faptelor, pe măsură ce se petrec. Karma îi spuse, cu mînie. Moartea lui Croaker era ca o lovitură sub centură, o durere care zvîcnește și refuză să dispară.

Apoi își aminti de ce plecase Croaker la Key West. Reciti articolul, de astă dată, de la primul la ultimul rînd.

În vacanță, desigur! Auzi din nou, ca și cum **kami**-ul lui Croaker plutea foarte aproape, în dreapta sa: **Este un asasin, Nick. Dacă aș mai fi avut vreo îndoială cu privire la complicitatea lui Tomkin la afacerea Angela Didion, ar fi dispărut odată cu acest ordin de clasare oficială a dosarului. E un rechin, bătrîne! Privește adevărul în față!**

La umbra ulmilor, vîntul cald al cimitirului îi mîngîia pielea, în timp ce își aducea aminte fapte din trecut, într-o zi nouă, înspăimîntătoare. Înfruntările dintre Tomkin și Croaker fuseseră intenționate: Croaker îl sîcîise pe Tomkin, poate pentru a-l împinge să ia o decizie grăbită ca, de exemplu, să-l reducă pe Croaker la tăcere. Și asta se și întîmplase — cu cruzimea puterii. Frank, omul cel mai important din garda

personală a lui Tomkin, era plecat de multe zile, Dumnezeu știe unde.

Trebuie să-l arestez. E o chestiune de onoare. Fiecare cuvînt, ca un cuțit răsucit în rană... **Dacă nu o fac eu, nimeni nu va fi în stare.**

Nicholas se ridică și se îndreptă spre telefon. Edificat, calm, formă un număr de telefon. Se simțea rău, ca și cum tocmai fusese snopit în bătaie. Nu era drept ca astfel de fapte să se întîmple : prietenia lor avea gustul aparte a ceva căruia îi trebuie timp ca să fie savurat. De ce le-a furat-o ? Avu impresia foarte clară că fuseseră înșelați amîndoi...

Acesta era, o știa, un mod de gîndire occidental. Îi puse deoparte, așa cum i se predase — cum se ascază pe o etajeră înaltă, la adăpost de accidente, un obiect la care ții mult. Pentru o clipă îi reapăru înfățișarea lor : toți patru pe o dună lungă, udați de stropii apei sărate, surizători și nepăsători, privind spre soare. Alungind viziunea asta, o lăsă să dispară, ca pe o ultimă rază de soare ce apune în spatele orizontului întunecat. Dar asta schimbă ceva ? Deloc, cum deja știa. Dragostea și prietenia sînt de nedespărțit în Japonia ; și el era, cu tot timpul petrecut în Occident, cu toate veșmintele și noile deprinderi, un oriental, acum și pentru totdeauna. Înțelese asta, cu o convingere brutală și dureroasă, care îl îngrozi și îl liniști în același timp. Acum înțelegea sensul spațiului la fel de bine ca pe acela al timpului.

Sacrificiul și răzbunarea — aceste pietre unghiulare ale istoriei japoneze — făceau parte, în egală măsură, din el. Aceasta fusese și sensul ultimului mesaj al lui Itami, dar pe atunci nu-l înțelesese pe deplin.

Moartea lui Croaker dădea lucrurilor mai multă claritate.

O maximă, atribuită lui Ieyasu Tokugawa, i se ivi în minte, ca o pasăre de pradă, și începu să se rotească pe cerul spiritului său. Știa ce va face.

— Ce ai ? îl întrebă Justine, cu o voce atît de încordată, încît se simțea că e încă în stare de șoc.

Nicholas îi făcu semn să tacă, apoi spuse în receptor :

— E acolo ? Nicholas Linnear...

Așteptă o clipă. În spatele său, Justine se apropie și îl îmbrățișă.

Frank fusese cel ce răspunsese. Deci se întorsese. Ticălosul ! Dar cînd vorbi, Nicholas avu o voce calmă.

— Ai petrecut un concediu plăcut ? Da. Păcat că ai lipsit de la tot circul.

Simți sînii Justinei apăsîndu-i spatele. Întinzîndu-și brațul liber, o cuprinse de mijloc.

— Sigur, o să-ți povestesc tot, cînd o să ne întîlnim.

Asta va fi mai curînd decît crezi, gîndi... Frank îi ceru să aștepte.

Nicholas închise ochii pentru o clipă, și văzu marea, la acea oră cînd soarele părăsește cerul, făcînd din ea cel mai strălucitor dintre basoreliefuri. La căderea nopții, apa mării scînteia ca un covor de lumină.

— Bună ziua, spuse. M-am gîndit la propunerea dumitale. Da. Da, știu ce am spus atunci.

Deschise brusc ochii, și Justine, atît de aproape, simți tensiunea ce-i cuprindea tot corpul. Se miră de ruptura totală dintre cuvintele și sentimentele tînărului.

— Situația s-a... eh... schimbat puțin. M-am răzgîndit. Da. M-am gîndit că poate...

Oh, Ieyasu ! Cum voi dovedi că ai dreptate !

— Dar... îți stau la dispoziție. (Degetele lui Nicholas, crispate pe aparatul de telefon, se albiseră.) Bineînțeles. Un prieten. Am avut puțin timp să-l cunosc.

Justine, ghicind furia ce urca în el, îl strînse mai tare în brațe, ca și cum prezența ei feminină ar fi putut să-l calmeze în vreun fel.

Nicholas simți cum căldura tinerei femei îl pătrunde, și înțelese că, foarte curînd — cu siguranță înaintea plecării lor la plajă — va dori să facă dragoste cu ea. Simțea nevoia să se dăruiască, deși suferea din cauza morții prietenului său — poate chiar din cauza acestei suferințe. Revenea la viață acum; și ea, la fel.

— Într-o săptămînă ? spuse. Nu. Nu cred că ar fi vreo problemă. Va fi suficient doar să-mi dai toate amănuntele. Oricum, putem să analizăm toate astea împreună, în avion, nu-i așa ? Da. Da. (Ascultă încă o clipă, absent.) Voi veni deci să te văd. În curînd. Foarte curînd.

Nu făcea mai mult decît Ieyasu, și cu cuvintele sale. **Pentru a-ți cunoaște bine adversarul, trebuie mai întîi să-i devii prieten.** Absorbea acum atît cît putea căldura trupului Justinei. Pentru că înghețase. Înghețase, datorită certitudinii că Tomkin îl trimisese pe Frank să o supravegheze pe femeia

din Key West. Şi Croaker fusese omorît la Kay West. Asasinat. Cuvîntul îi răsuna în urechi, ca rostit de o voce apăsătoare. Dacă asta nu ţi se datorează ţie...., se gîndi privind telefonul, în clipa cînd îl închise.

Şi cînd vei deveni prietenul său, toate măsurile de apărare vor dispărea. Atunci vei putea să alegi metoda cea mai bună pentru eliminarea lui.

Consultant : IOAN DAN NICOLESCU
Tehnoredactor : C. M.
Format : 1/16 x 61/86
Tiraj : 5.000 + 25.000 = 30.000
Tiparul executat la GRAFICA PRAHOVEANA S.A.
sub comanda 14.059